

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Düşman

MERYEM
COŞKUNOĞLU

©psilon®
kitapyurdu.com

DÜŞMAN “SOĞUK BAKIŞLAR”

Baktığı yeri donduracak kadar vahşi gözlerini etrafta gezdirdi. Avını gözetliyordu, bulduğunda yakasını asla bırakmayacaktı. Aldığı her nefes, ciğerlerini yakıyordu içten içe. Bu duygudan sadece ama sadece aç olan intikam duygusunu beslediğinde kurtulacaktı.

Aradığını bulduğu gibi sırtı gerildi. Yaslandığı deri koltuktan çıkan rahatsızlık verici ses, gürültü yüzünden duyulmuyordu bile ama o, bundan dahi rahatsız oluyordu. En ufak aykırı, beklenmeyen ses, savunmaya geçmesine neden oluyordu. Her şeyi önceden tahmin edip, tepkisini ona göre hesaplardı, ters düşen bir durum olduğunda ise kılıcını kuşanırdı.

Kadın olamayacak kadar küçük genç kızı gördüğünde ne yapacağını çoktan hesaplamıştı. Her bir hareketini ezberleyecek, ona göre oynayacaktı adam. Lakin daha ilk andan belliydi planlarının karışacağı. Düşünmediği kadar sakın görünüyordu genç kız. Hatta asla ummadığı bir güzelliğe sahipti, ürkmüş bir ceylan gibi etrafa bakmasına rağmen. Soluk ruhu parlamak istercesine direniyordu, fakat kızın o ruhu kilitlediği belliydi gözlerinden.

Genç kızı izlemeye başladı, kâğıt kalem çıkarmasa da not alıyordu aklına. Not almasa bile, donuk, mavi gözler unutulacak gibi değildi. Rahatsız olmuştu kız, etrafına bakındı ama adamı görmedi. Buzdan soğuk, kalemden keskin bakışların sahibini bulamamasına rağmen, varlığını ruhunda hissetmeye başlamıştı.

Kız, siparişini getirdiği sarışın adamın üzerine gözlerini bile

değdirmeydi. Arkadaşlarına rezil olduğunu ve küçük bir kız tarafından bile umursanmadığını düşündü. Buna sinirlenmişti. Karşılık olarak ayaklanıp kızı sıkıca tuttu, çoğu kişinin yüzünü buruşturacak bir iğrençlikle kızı öpmeye çalıştı. Ve istediğini aldı. Mide bulandırıcı sırtışını yüzüne ekleyip yerine geri otururken, arkadaşlarına bakarak göğsünü germiş, gereksiz gururunu kabartmıştı. Kız ise donuk bakıyordu, sanki bu bakışlar ruhuna işlemiş ve genel tepkisi olmuştu.

Adam, pençeleriyle onu kendine doğru çekmek, kimsenin ona zarar veremeyeceğini, en büyük zararı sadece onun vereceğini haykırmak istedi. Ama yapmadı. Ona biraz daha zaman tanıyacaktı. Kendini kandırıyordu. Zamana ihtiyacı olan, ta kendisiydi adamın! Kendini bile koruyamamışken, başka birini korumayı düşünmemeliydi bile!

Siparişini almak için önüne gelen kadını hissimla ittirerek, gözlerinin önündeki görüntüyü izlemeye devam etti. Kadının veya şaşkınlıkla ona bakan birkaç insanın ne düşündüğü gerçekten de umurunda değildi.

O hissizdi, anlayamazdı başkalarının duygularını. Hareketleri sadece zarar vermekten ibaretti ve bir tek o an hissederdi. Zevk alırdı başkalarının acısından; tek olmadığını tekrar ve tekrar kendine hatırlatıyordu.

Kızı, ceketini alıp dışarı çıkana kadar izlemeye devam etti. Ardından, kasvetle dolup taşan bedenini saklama gereği duymadan kızın ardından ilerledi. Bilerek uzak duruyordu, fakat genç kız onu fark edemeyecek kadar dikkatsizdi. Anlaşılan o ki, düşüncelere dalmıştı. Ne de olsa bugün onun doğum günüydü ve küçük bir kızdı, aklının bir karış havada olması, beklenmeyecek bir şey değildi.

Adam uzun zamandır duygu barındırmayan dudaklarını aralayarak soğuk, rüzgârlı havayı içine çekti. Bedeni daha fazlasını istiyordu, daha fazla soğuğa ihtiyaç duyuyordu. Bir anlığına rahatlayarak gülmek istedi ama o kadar uzun süredir gülmemişti ki, nasıl yapılacağı aklına gelmiyordu.

Kızın ince bedeninde gezdirdi gözlerini, sonuna kadar dayanabilecek miydi ona yapacaklarına? Sorusunu kendine sorduğu an aklına geldi; o, dayanmıştı. Bilmese bile dayanmayı öğrenmişti.

Kız mutsuzdu. Onu bekleyenlerden haberi olsa, en başından buna hiç bulaşmamak isterdi. Mutsuz halinde kalmayı ilk tercih olarak kullanırdı. Ne yazık ki onun elinde değildi, adamın elinde de olmamıştı.

Her şey boştu, anlamsızdı ve sadece düz bir çizgiden ibaretti adam için. Duyguları tek tek koparılmıştı. Hayatı gözlerinin önünde mahvedilmiş ve her anısının bir bir yok oluşu adama izlettirilmişti. Darbelerin görünmeyen izleri vardı teninde.

Bataklıktan kendi çıkmış, bunu başardığında ise tamamen değişmişti. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ama kazanacak birçok şeyi vardı. Acımayacaktı, kimse ona acımamıştı çünkü. Genç kızın ruhuna kalıcı imzalar atacak, intikamını alacaktı. Hayattaki tek gayesi buydu artık, kimse onu durduramazdı... Kendisi dışında.

1. BÖLÜM

"MİRAS"

Adımlarımı sıklaştırarak bir an önce yenilemem gereken ceketime sıkı sıkı sarıldım. Kafamı yerden kaldırmıyor, beni izleyen gözleri es geçmeye çalışıyordum. Üzerimdeki huzursuzluğun, kendini birdenbire bu denli boğucu bir şekilde göstermiş olması ürkmemi sağlıyordu.

Başımı yere eğerek, sağ elimle cebimdeki bir miktar parayı kontrol ettim. Bugün maaşımı almıştım; geçen ay olduğu gibi bu parayı da kaptırmak istemiyordum. Zaten sessiz sokaklarda yürümek yerine bu kadar kalabalık bir yolda yürümemin sebebi buydu ya!

Biri koluma çarpınca geriye doğru sendeledim. Çarpan adam, elindeki çantayı kaldırdı ve sinire bulanmış kelimelerini bana söylerken, çantasını sebepsizce sallamaya başladı. "Yürürken kafanı kaldır ve önüne bak, genç hanım!"

Yıllar önce neşesini kaybetmiş olan gözlerimi adamın koyu renk gözlerine diktim. Donuk bakışlarım hiç kimsenin hoşuna gitmezdi. "Bakmazsam ne olur koca adam?"

Ağzını şaşkınlıkla araladı ama konuşmadı, onu onaylayıp yoluma devam etmemi bekliyordu. Bir hışımla arkasını dönerek yürümeye başladı. Acelesi olduğu, adımlarından, ikide bir kontrol ettiği saatinden ve fır fır dönen gözlerinden belliydi.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı silktim. Böyleleri, hem suçlu hem güçlü lafının etc kemiğe bürünmüş hali oluyordu.

Havanın kararmak üzere olduğunu fark ettiğimde yutkundum; her ne kadar ay ışığının az olan enerjisini sevsem de, geceler hiç tekin değildi. Adımlarım, adım olmaktan çıktı ve kimsesizler yurduna doğru koşmaya başladım. Evim, güzel evim!

Bu düşünceme burukça gülümsedim. On yedi senelik hayatımın iki senesini geçirdiğim yeri ev olarak nitelendirmek saçmaydı, anlamsızdı. Benim iki yıldır, ev diyebileceğim, başımı sokup saklanabileceğim bir yerim yoktu. Tek başımaydım, kelimenin tam anlamıyla kimsesizdim.

Sadece annem ve babam değil, bütün ailem ölmüştü, daha doğrusu öldürülmüştü. Polisler, en önemlisi ise doktorlar, ailemin eceliyle öldüğünü söylüyordu fakat hepsi altı ay içerisinde ölebilir miydi? Bu nasıl bir eceldi?

Tanıdık demir kapıyı gördüğümde güldüm, içten gelmeyen, göstermelik bir gülüş... Ağlamayacağıma yemin etmeseydim, bu kapıyı her gördüğümde ağlardım. Bu kapı, benim acınası bir halde olduğumun simgesiydi; en azından düşüncelerim bundan ibaretti ve bunun yüzüme vurulması beni boğuyordu.

Burayı sevmesem de burada güvende olduğumu biliyordum. Kime karşı güvendedim peki, uzun zamandır beni tanıyan kimse yoktu. Nasıl bir yere sığındığımı bile bilmiyordum, Jale Hanım dışında tanıdığım kimse yoktu, herhangi bir arkadaşım veya merhabalaştığım birine sahip değildim.

Daha düğmeye basmadan kapı açıldı ve yurdun müdiresi Jale Hanım, arkasındaki çalışanlarla beraber karşımda belirdi.

"İyi akşamlar," dedim, cansız sesimle. Bugün herkesin acelesi vardı ve bu insanlar bana denk geliyordu.

"Vaktimiz yok," diye mırıldandı. Gözleri bende değil, yoldaydı.

Bana demediğini düşünerek yanından geçmeye çalıştım ama ince bedeniyle önümü kapamayı başarmıştı.

Benimle konuştuğunu fark ettiğimde, "Anlamadım?" dedim, şaşkınlıkla. "Vaktiniz mi yok?"

Arkamdaki arabanın sesini duyduğumda kafamı çevirdim; bir taksiyle karşılaştım. Jale Hanım'ın arkasında çalışanlar, ellerindeki bavulları ve sırt çantasını aceleyle taksiye yerleştirdi.

Jale Hanım, "Ah tatlım!" diyerek avucunu alnına bastırdı.

Etrafımdaki koşuşturmadan sıkılmış bir şekilde dişlerimin arasından konuştum. "İzin verirsiniz içeri geçeceğim Jale Hanım."

"Ah, hayır hayır." Elini omzuma koydu, bakışlarım ojeli eline kaydığında devam etti. "Gitmen lazım bir tanem, her şey sana açıklanacak ama açıklayacak kişi ben olmayacağım."

Omzumdaki elini ittirdim. "Açıklanacak şey ne Jale Hanım? Bir sorun mu var?"

Kafasını iki yana sallayarak beni, taksiye doğru iteledi. "Hayır, bir sorun yok. Sana her şeyi anlatacaklar Ecre'cim."

Kafam karışmıştı. Birdenbire nereden çıkmıştı bu saçmalık! Odama dönüp her zamanki müziklerimle idare edip, odamdaki duvara birkaç cümle karalamam lazımdı benim! "Ama ben..."

"Hadi bin," diyerek kapıyı açtı.

Kadının vazgeçmeyeceği belliydi. "İşim ne olacak? Peki ya buradaki arkadaşlarım? Okulum?" diye gereksiz, hatta var olmayan sebepler ileri sürdüm.

Derin bir nefes aldı. "İşine son verildi, ayrıca patronunun verdiği telefonu geri almalıyım. Burada hiç arkadaşın olmadığını ve son iki aydır okula gitmediğini biliyorum. Ecre, git... Günder Yurdu'ndaki yaşamına son verildi."

Şaşkın bir şekilde patronumun bana verdiği ama kullanmadığım telefonu Jale Hanım'a uzattım ve arabaya bindim. Ayrıca bu kadın, endişeli olmak yerine neden sevinçliydi? Yapmacık bir 'gideceğine üzülüyorum' bakışı vardı yüzünde. İticiydi.

Gülümsedi, ifadesinden mahvolduğum anlaşılıyordu. "Kuzenin sana her şeyi anlatacak."

"Kuzenim mi?" diye sorduğumda kapı çoktan kapanmıştı. Araba hareket ettiğinde taksicinin dikkatini çekmek için sesimi yükselttim. "Hey!"

Taksicinin aynadan bana baktığını fark ettiğimde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Son bir kez daha Günder Kimsesizler Yurdu'nun büyük, şekilli yazılarla süslenmiş tabelasına baktım.

Kaşlarını çatı. "Soykır Malikânesi'ne."

"Orası neresi?" diye sorduktan sonra yutkundum. Benim soyadına sahip bir malikâne mi vardı?

“Benimle kafa mı buluyorsun küçük kız?”

İrkildim. Ne kadar da kabaydı!

Dışarıyı izlemeye başladığımda korku tüm bedenimi kapladı ve boğazımı sıkmaya başladı. Kasılmalarım başlamamalıydı. Derin bir nefes aldım ve camı açtım. Sanki yüzüme çarpan, sarsıcı rüzgârı hissetmezsem ölecekmişim gibi hissediyordum.

“Sen iyi misin? Ölmeni istemem,” diyen kaba taksiciyi umursamadım. Manyak herifin tekiydi!

Sakinleştiğimde burnuma dolan çiçek kokusunu fark ettim ama birden hepsi kayboldu. Etraftaki çiçekler şaşılacak hızla yok olmaya başlamıştı; dikenli çalılar ormanı sarmıştı. Hey bir dakika! Ne ormanı?

“Neredeyiz?” diye sorduğumda, bu sefer de taksici beni umursamadı. Sanırım ‘Soykar Malikânesi’ diyerek her şeyi cevapladığını sanıyordu.

Kocaman duvarın sardığı kale gibi bir yere gelmiştik. İçerisini, etraftaki duvar yüzünden göremiyordum ama nedense ‘Güzel ve Çirkin’deki sarayı anımsamıştım. Ah, bu çizgi filme bayılırdım! Aslında ben... Çizgi film izlemeyi bırakmalıydım... Çizgi film izleyince gerçeğe hayali karıştırıyordum. Yüzlerce sorunumdan biri buydu. Diğerleri ise... İnsanların yüzüne uzun süre gözümü bile kırpmadan bakardım, bazı anlarda vücudum kilitlenirdi ve hareket edemezdim, birkaç ay öncesine kadar hayali bir arkadaşımı vardı, psikologlarımdan birini boğmaya çalışmıştım, işim gereği umursamayı hobi haline getirmiştım ve daha nice...

Eskiden böyle değildim. Annemi ve babamı yatak odasında ölü halde bulduğumda başlamıştı bütün bunlar. Hiçbir yerlerinde yara izi yoktu, kan yoktu ve aynı anda öldüklerini düşünmezsen, ecelle-riyle öldüğüne inanmak kolaydı... Kolaydı fakat ağızlarındaki beyaz köpüğü görmüştüm. Üzüntüm ve yıkılmışlığım babamı çok sevdiğimden değildi ama on beş yaşındaydım ve yapayalnız kalmıştım.

“Hayatta mısın?”

Düşüncelerimden sıyrılıp dünyaya geri döndüğümde, saçma sorunun sahibi olan taksiciye baktım. “Evet?”

Gözlerini devirdi. “İyi o zaman geldik, in.”

Sinirle kapıyı açtım ve yaşımın getirdiği ruh halini gözler önüne sererek kapıyı hızla kapattım.

"Edepsiz gençler," diye mırıldanarak bagajı açtı. Kendisi mükemmel bir insandı, yetişkindi ya, lütfen!

Sırt çantamı sırtıma taktım ve iki tane bavulumun birini sağ, birini sol elime alarak kapıya döndüm. Görünürde kimse yoktu, taksici de indiği gibi gitmişti.

Bavulun sapını daha sıkı kavradım. Bavulun içi kıyafet değil, kitap doluydu; bavulu karıştırmasam da buna emindim, çünkü kıyafetten çok kitabım vardı. Ah, kitaplar... Mutlu sonlar, masum ve saf kızlar, mükemmel erkekler, kötü başlayıp güzelleşen hayatlar. Her zaman bunlara imrenirdim. Hiçbir zaman masum ve saf bir kız olmadım, mükemmel bir erkek arkadaşım olmadı; sadece mutsuz ve sonu asla mutlu olmayacak bir hayatım oldu.

Bavulun birini yere bıraktım ve büyük kapıyı tıklattım. Elim acıyınca geri çekildim. Kapı, büyük bir gürültüyle açıldığında, kullukluk ve takım elbiseli adamlarla karşılaştım. Kendimi, başbakanın evini ziyaret etmiş gibi hissediyordum.

"Kimı aramıştınız?"

Kaba sese karşılık ince sesimle, "Bilmiyorum..." diye mırıldandım.

Ardından aptallığıma küfrettim. "Yani... Beni buraya gönderdiler, bir isim vermediler. Ben, Ecre Soykır."

Soyadımı taşıyan bir malikânede tanımadığım insanlar yaşıyordu, ayrıca doğru yere gelip gelmediğimi de bilmiyordum!

Adamların ilgi odağı bir anlığına ben oldum, ardından da içlerinden biri elimdeki bavulları aldı ve kocaman malikâneye yürümeye başladı. Büyük kapının önündeki verandaya çıktım. Evin kapısından bile, insanı nefessiz bırakacak bir hava yayılıyordu.

Hızlı adımlarla ona yetiştiğimde kapı açıldı. Yaşlı, tatlı bir kadın kapıyı açtı. "Hoş geldiniz, Ecre Hanım."

Adımı nereden bildiğini sormadım. Beni bekleyen şeyler vardı bu evde, bunu hissedebiliyordum. Ve benim dışımda herkes, neler olacağından haberdar gibiydi. Yine tek kalmıştım.

Kadın, eteklerini toplayarak yürümeye başladı. "Buyurun."

Her bir adımda, evin büyüklüğüne ve bu kadar büyük olmasına rağmen boşluk hissi vermesine daha da çok şaşıryordum.

Uzun bir koridoru yürürken, hizmetçi kadın bana doğru yaklaştı ve fisildadı. "Size bir seçenek sunulmadı, biliyorum ama... Buraya gelmemeliydiniz."

"Efendi..." Kelimemin sonunu getirememiştim. Dışarıya açılan kapının yakınında salon vardı. Kapısı içeri girmem için beni davet ediyordu. Kapıda bulunan işlemeler, bir sarmaşık misali bedenimi buraya bağlayacakmış gibi görünüyordu.

Bakışlarımı içeriye çevirdim merakla. Ve onu gördüm. Gömleği kırışmış, kravatı ise gevşetilmişti. İş yorgunu olduğu belliydi fakat bunu gösteren tek şey kıyafetleriydi. Bedeni, hiçbir adamda görmediğim kadar dinçti. Kuvvetliydi ve somut denebilecek bir güç yayıyordu. Kumral saçları, kıyafetlerine karşın dağınık değildi. Düzgündü, periler saçlarına özenle dokunmuştu sanki. Ama emindim ki, bu saçlar kendine dokundurtmazdı. Sadece sahibine izin verirlerdi. Yüz hatları ise sert ve ciddiydi. Griye çalan buz mavisi gözleri, tehlikenin çok yakında olduğunu bağıryordu. Soğuk, esrarengizdi... Bu renk, bu adama has bir renkti. Karanlık, korkutucu, yalancı fakat güzel ve masum bir renk. Hatta adam, tehlikenin beden bulmuş hali olmalıydı.

Deri koltuktan kalktı, birkaç adımda bana yaklaştı. Boyu uzun olduğu için, adımların amacına ulaşması kolay oluyordu. Her hareketi korkutucu bir çekiciliğe sahipti. Bakışlarımın, gözlerini bulması o kadar zor oluyordu ki... Gözlerimi kapatma isteği uyanyordu içimde, hiç olmadığı kadar ürkmüştü bedenim.

Omzumda asılı olan çantayı daha da sıkı tuttum; sanki düşmek için tek kurtuluşum çantanın sapına daha sıkı sarılmakmış gibi.

Dolgun dudaklarını araladı ve alaylı bir sesle konuştu. Bu alayı onu düşürmek yerine yükseltmişti. Sesi kalın değildi, bir erkeğe göre mükemmel bir tona sahipti. Adam, gözümde gittikçe büyüyor ve gizeme bürünüyordu. "Ecre Soykır, sonunda tanışabildik."

Düşüncelerim bağıryordu buradan uzaklaşmam için. 'Kaç' diyordu, itekliyordu. 'Kaçabildiğin kadar uzağa kaç ve asla arkana bakma.'

Kendini tanıtmak istediğini belli ederek eliyle kendini gösterdi. Sanki cümlesinden kimin kim olduğunu anlamayacakmışım gibi. "Ben, Uzay Soykır."

Düşüncelerim, sandalyesinden kalktı ve başını iki yana salladı. Ellerini beline koydu ve onu dinlemediğim için, adamın soğukunun beni ele geçirmesini zevkle izleyeceğini söyledi.

"Soykır?" dedim hiçbir şey anlamadığımı ifade edercesine, sesimi bulmam uzun sürmüştü.

"Evet. Amcanın oğluyum." Eliyle oturmamı işaret etti. Yutkunarak ilerledim, yavaş hareketlerle kocaman koltuğa sindim. Bu sessiz ortamda, ani bir hareket yaparsam tüm eşyaların bana bağracığını, azarlayacağını düşünüyordum. "Üvey oğluyum."

Dudaklarımı kanatırcasına ısırarak kafamı salladım. Gözlerimi kaçırdım çünkü gözlerine baktığımda nedensizce korkuyordum. Mırıltıyla konuştum, sesimi bulamıyordum çünkü. "Mirasımı alıp gidebilir miyim?"

Kaşlarını kaldırdı, alaylı bir ses tonuyla "Miras, alınıp gidilebilecek kadar küçük değil," dedi. Ürkekçe gözlerine baktım ve o devam etti. "Ev, holding, araba... Bunları alıp gidemezsin. Çünkü hem taşıyamazsın hem de yarısı bana ait."

Çocukça bir şaşkınlıkla ona baktım. "Ne yapacağım peki?"

Kendinden emin ve emredercesine, "Burada kalacaksın," dedi.

Yutkundum, bütün gücümü toplayarak ayağa kalktım. "Üzgünüm ama burada kalamam."

İlk adımımı atmıştım ki elini kolumda hissettim. Parmakları, kolumu sıkıyordu ama canım gereğinden çok daha fazla acıyordu. Anlamakta zorluk çektiğim çok şey vardı ve geri çekilmek istiyordum. Gerilmiştim, tüm kaslarımın gevşemek için mırıldandığını duyar gibiydim.

"Kalmana meraklı değilim, küçük." Sesi soğuk ve kısıktı. Yine de benim sesime karşın, küçük düşürücü bir gücü vardı kelimelerinin. "Sevgili dedenin şartı böyle."

Bileğimin bir karış yukarısını saran parmaklarına baktım, soğuklardı. "Şart mı?"

Sabır dilenircesine nefes aldı. "On yedine bastığında bu malikâ-

neye gelecek ve evlenene kadar burada, benimle kalacaksın. Mirasa tamamıyla sahip olmanın tek şartı bu."

Hayatımda böyle saçmalık işitmemiştim. Dedem fazla iyimser olmasına rağmen, bu kadar gereksiz bir şartı ortaya sürecektir kadar çılgın bir adam değildi. Asla böyle bir şey yapmazdı, hayır!

Kolumu güçlkle ellerinden kurtarmaya çalıştım ama olmadı, kurtaramadım. Gücü, bedenimi himayesi altına almıştı çoktan. "Bu ne saçma bir şart! Ayrıca on yedime daha basmadım!"

Kaşlarını kaldırdı. Ona yalan söylediğimi biliyordu. "Emin misin?"

Kimdi bu adam! Benim tanımadığım biri, doğum günümden nasıl haberdar olabiliyordu ve neden, çok daha fazlasını bildiğini düşünüyordum? "Sen nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Odana yerleş ve asla gitmeye kalkma, cleneme bile."

"Soruma cevap ver," dediğimde kolumu sıkı. "Ne yapıyorsun, çek ellerini."

Kusursuz bir biçimde çizilmiş, renklendirilmiş dudaklarını tekrardan araladı. "Benimle düzgün konuşmayı öğrenmelisin."

"Sen kimsin?" diye meydan okudum. Bağırıp çağırmak istiyordum ama hayatım boyunca sakın kalmamı sağlayan şey, esip gürleneme yine izin vermedi.

Yüzündeki ifade, her şeyin çoktan belli olduğunu söylüyordu. Ben buraya gelmeden önce her şeyi kendince kabul etmişti, bana da aynı kuralları işaret etmek istiyordu. "Her sözüne uyulması gereken biriyim."

Bir şey dememe izin vermeden beni orada bıraktı ve salonu terk etti. Hoş, orada dursa da bir şey diyemezdim ki... Sözlerinin mantıksızlığını sindirmem uzun sürerdi!

Kolumu ovuşturdum. Erkeklerin kızlardan güçlü olmasından nefret ediyordum. Çoğu, güçlerini, kadınları korumak yerine onların canını acıtmaya kullanıyorlardı. Aynı, babam ve berbat ailesi gibi.

Amcamın, her ne kadar üvey olsa da, bir oğlu varsa, aynı ona benzerdi. Şiddetçi bir pislik! Amcamın elinin kime kalacağını bil-

nuyardım, çünkü ölmeden önce onu neredeyse hiç görmemişim.
fakat o pis elin binlerine kalktığından haberdardım.

"Ecre Hanım..." Kafamı deminki kadına çevirdim. "Odanızı göstereyim," diye devam ettiğinde, kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Ben gideceğim."

Kapıya gelene kadar kadının ıtırızlarını dinledim. Gözlerimi devirerek kadına döndüm. "İlk olarak, ben Ecre Hanım değilim, 'Ecre'yim. İkincisi, adına çalıştığım adam bir kaçık. Son olarak da, ben gidiyorum. Burada daha fazla kalabileceğimi sanmıyorum."

"Ecre Hanım lütfen durun." Kadının ağlamaklı çıkan sesine karşı şaşkınca ona döndüm. "Burada kalın."

Tedirgin, endişeli ve üzüntülü ifadesini izledim. Aynı duygular, bana da geçmişti. "Siz iyi misiniz..."

Derin bir nefes aldı sakınlaşmak için. Sol elini yelpaze misali yüzüne doğru sallıyordu. "Ayşe, bana Ayşe diyebilirsin."

Sorumu tamamladım. "Sen iyi misin Ayşe Abla?"

Burukça gülümsedi. "Lütfen Uzay Bey'in sözünden çıkma."

"Uzay Bey'ine de..." Devamını getirmeden sustum, sinirle güldüm. Yine de başımla onaylamayı ihmal etmemiştim. Bir duş alsam ve birkaç saat uyusam bir zarar gelmezdi. Akşama da gidebilirdim, daha doğrusu, kaçabilirdim. "Kalacağım oda nerede?"

Odaya geldiğim gibi öksürmeye başladım. Eski odama benziyordu. Duvarlar beyaz, mobilyalar ise açık maviydi. Yine de evdeki rahatsızlık verici hava bu odaya da sıçramıştı, hatta hâkim gibiydi.

Ayşe Abla'nın ağzından hoş bir kıkırtı çıkardı. "Uzay Bey tam zevkinize göre hazırlattı."

Derin nefes aldım, şaşkınlıkla. "Uzay Bey benim zevkimi nereden biliyor?"

Ayşe Abla dudaklarını birbirine bastırdı ve odadan çıktı. Direkt dolaba yöneldiğimde, boş olduğunu sandığım dolabın dopdolu olduğunu gördüm. Kıyafetlerin bedenine baktım. Kendi kendime, "Uzay Bey benim bedenimi nereden biliyor?" diye mırıldandım.

Bavulumdan iç çamaşırı alarak odadan çıkmaya yeltendim ama odanın banyosu olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatarak oraya

ilerledim. Elimdeki iç çamaşırlarımı havluların asılı olduğu askılara asarak kapiyi kilitledim. Tuvaletin her yerini kontrol ettim. Kamera olabiliyordu, sonuçta başkasının eviydi. Zaten bu Uzay Bey'i de işim züm hiç tutmamıştı!

Banyodan çıkınca havluyla kurulandım ve üstümü giyindim. Banyodaki boy aynasının karşısına geçerek, elimle sıyah saçlarımı taradım. Ben biraz yaşlanmış mıydım? Yaşıma göre çok büyük görünüyordum. Yerleri süpüren omuzlarımı dikleştirdim. Cansız mavi gözlerime baktım. Uzay'inki gibi donuk bir çekiciliği yoktu. cansızdı. Griye benzemiyordu, mavinin en cansız tonuydu. 'Dış-lerimi sıkıp düşünmeyi kestim. O adamın sorunları vardı... Bu, bakışlarından belliydi.

Nefesimi verdiğimde içeri göçen karnıma ve dışarı çıkari kemiklerime baktım. Yüzümü buruşturup kafamı çevirdim, banyodan çıkarak odaya girdim. Dolaptan bir şeyler aramak yerine yenden bavuluma yöneldim. Daha ilk günden her şeyi kabullenenecek değildim, hatta sonrasında bile kabul edeceğimi sanmıyordum. Bu kıyafetler, evler, korumalar, hizmetçiler... Hepsi bana eski beini hatırlatıyordu ki ben onu hatırlamak istemiyordum. Üstümü giyindikten sonra yatağa yattım ve öylece uykuya daldım.

Bana yaklaşan adım seslerini duyduğum anda gözlerimi açtım. "Özür dilerim, uyandırmak istememiştım."

Kafamı iki yana sallayarak esnedim. "Sorun sende değil Ayşe Abla. Uykum çok hafiftir."

Eskiden uykum hafif falan değildi. Şu anda kendimi güvende hissetmediğim için her şeye karşı fazlasıyla duyarlıydim. Her ne kadar yurttan güvenli hissetsem de, vücudum beynime ayak uyduramamıştı.

Tebessüm etti. "Yemek hazır."

Bunu haber verecekse, beni uyandırmaya gelmişti. "Ne kadar-
dır uyuyorum?"

"Bir saat olmalı," diye cevapladı.

O kadar az uyumama rağmen enerjim gayet yerindeydi. Şükür-ler olsun, sonunda bir şey istediğim gibi oluyordu, evden kaçmaya yetecek kadar enerjim vardı.

Aşağıya indim ve iki kişi için hazırlanmış masaya oturdum. Önüme konan kâseye baktım bir süre, ardından da tüm soğukluğu toplayıp karşıma oturmuş adama baktım. Benden ne istediğini anlamamıştım, miras şartı son derece imkânsız ve olanaksızdı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Cevap veremediğince çorbayı içmeye başladım ama iki kaşık aldıktan sonra çorbayı bıraktım. İçine bir şey katılmış olmasından korkmuştum. Üstelik iştahım da bu adamı gördükçe yok oluyordu.

"İç şunu," dedi bana bakarken. Mavinin en açık tonuna terkardan dönen gözleri, baktığı yeri dondurabilecek kadar hâkimiyet sahibiydi havaya.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Karşımdaki adamı, daha doğrusu bu adamın hikâyesini merak etmiştim. "Hayır."

Uzun cümle kurmaktan kaçınıyor gibi, söylediği tek tük kelimeler zorla çıkıyordu dudaklarından. "İç."

Uzatmayacaktım. Yemeğimi bitirdikten sonra bana ait olduğu söylenen odaya geri döndüm, kapıyı kapatıp sessiz olmaya çalışarak kilitledim. Odanın ışığını kapattığımda yatağa geçmek yerine kirli sepetine attığım ceketini cebinden paramı çıkardım; kotumun arka cebine sokuşturdum. Bavulların ikisini de alamazdım, o yüzden kıyafetlerimden vazgeçtim, kitapların arasında da birkaç kıyafetimin olmalıydı. Çalışıp yeni kıyafetler alabilirdim ama kitapları almam için daha çok çalışmam lazımdı.

Bahçenin önündeki korumaları düşününce, en iyisinin camdan atlamak olduğuna karar verdim. Çok da yüksek değildi. İlk önce etrafa bakındım, ardından da bavulumu çimenlere attım. Ses çıkmadığında rahatlayarak nefesimi serbest bıraktım, camdan dışarı çıktım. Evin duvarının çıkıntılarına tutunarak atlayabileceğimi kadar aşağıya indiğimde atladım. Yavaş, sessiz adımlarla bahçenin sonunu getirdim.

Bir süre boyunca duvardan nasıl çıkacağımı düşündüm. O sırada gözüme bir kapı ilişti. İlk önce kapıyı itirmeye çalıştım ama açılmadı. Kotumun cebini karıştırdığımda bir tel toka buldum, kapıyı açmayı denedim. Böyle şeyleri çok yaptığımdan değildi bu

ajanlığım, çok film izlemektendi. Hiçbir şey olmadığında oflayarak tel tokayı yere attım. Daha önce hiç denemediğim bir şeyde birden yetenekli olmam beklenemezdi zaten.

İyice geri çekilerek, bavulu tüm gücümle diğer tarafa attım. Kapıya tutunarak tırmandım; duvarın diğer tarafına geçerek aşağıya indim. Gülümseyerek bavulu elime aldığımda, duvarların arkasından birilerinin bağırıldığını duydum. Gülümseyişim yarıda kaldı ve koşmaya başladım. Bir süre koştuktan sonra biraz yavaşladım. Sonuçta filmde değildik ki bu karmaşık ormanın içinde biri beni bulsun, rahat davranabilirdim.

Yola çıktığımda arabalardan birine çarpmaktan son anda kurtuldum. Gözlerimi kıstım ve otostop çekmeye başladım. Kimse durmayınca arabaları taşıladım. "Hayırsızlar!"

Bulunduğum bölgeye doğru yaklaşan sarı arabayı, taksiyi gördüğümde kaşlarımı çatıttım. Buradan bir taksinin geçeceğini düşünmemiştim.

Gözlerimi devirerek elimi kaldırdım ve durmasını işaret ettim. Kaldığım yurdun adresini vererek koltuğa iyice yerleştim. Geldiğimizde, yeteri miktarda parayı taksiciye uzattıktan sonra dudağımı dişleyerek taksiden indim.

Jale Hanım, kapıda biriyle konuşuyordu. Kadın, sabah akşam demeden dışarıdaydı; oturmuyordu. Her zamanki gibi, saçlarını topuz yapmış ve bacaklarını saran eteğiyle, göğüslerini saran gömleğini giymişti. Beni gördüğü gibi, karşısındaki adamla konuşmasını kesti ve sinirle birleşmiş şaşkınlıkla bana baktı. "Neden buradasın Ecre?"

"Geri geldim Jale Hanım," dedim bavulumu sallayarak. Aslında geri gelmemeyi dilerdim ama gittiğim yer buradan bin kat daha kötü görünüyordu gözüme.

"Gelemezsin," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Burası kimsesizler yurdu Jale Hanım, gelebilirim. Ayrıca kalabilirim."

"Ama sen kimsesiz değilsin Ecre'cim." Adını telaffuz ederken, dişlerini sıkmaya özen gösteriyor gibiydi.

"Fakat..."

"Ecre, seni buraya kabul edemem. Paran var, ailen var. Buradaki çocuklardan farklısın. Boşuna yer işgal edersin."

Buradan gitmem için her şeyi yapar gibiydi, nedeninin Uzak denin adam ile bir ilgisi olmadığı açıktı ama neler olduğunu anlamamıştım.

"Benim ailem yok," dedim sinirle. "Koskoca yurt! Yer falan işgal etmem, etmiyorum!"

Jale Hanım başını olumsuz anlamda sallayarak içeri girdi. Sinirle arkamı döndüğümde, Uzak'ın bedenine çarpmamaya santimler kala kendimi durdurdum. "Sana gitmeye kalkışmamı söylemiştim, güzel sayılacak bir dille uyarılmıştım."

Gözleri her an beni öldürebilirmiş gibi bakıyordu. Birkaç adım geri gittim, koşmaya hazırlandım. Tam bir adım atmıştım ki yine kolumdan, hatta aynı yerden tuttu ve arabaya doğru çekti. "Bırak-sana! Kendi başımın çaresine bakabilirim ben! Miras falan istemiyorum!"

Beni hızla, açılan kapıdan içeri soktu. Kendisi de yanıma bindiğinde kapıları kilitleyip arabayı sürmeye başladı.

Soğukça, "Kemerini tak," dediğinde hareket etmedim. "Bana karşı gelme."

Düz bir ifadeyle önüme baktım. Birden fren yaptı, kafamı cama vurduğumda gözlerim kararmış gibi hissetmiştim. Birden önümde siyah karartılar belirmişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım, şaşkınlıkla. Omuz silkti, arabayı yeniden sürmeye başladı. "Başım... Başım fena halde acıyor."

Sakındı, hiçbir şey yapmamış gibi davranıyordu. "Olabilir." Dehşete düşmüş bir ifadeyle ona baktığımda iç çekti. "Ölmezsin."

"Sen gerçekten manyaksın!" dedim, arkama yaslanırken. Bu yandan da elimle başımı ovuyordum.

"Sen daha hiçbir şey görmedin. Görmediğin için de böyle yapılabiliyorsun zaten ya," diye homurdandı huysuz herif. Kelimeler sanki ondan çıkmıyormuş gibiydi. Sadece ağzı oynuyordu. Komu-şurken yanındaki bir adamın hareketi dışında herhangi bir eylemi yoktu kaslarının. Gözlerini dahi kırpmıyordu.

"Nasıl yapabiliyormuşum?" diye sordum alayla.

"Bana karşı gelebiliyorsun."

Güldüğümde başıma ağrı girdi. "Kendini ne zannediyorsun?"

"Emin ol, sana karşı olması gerekenden çok daha alçakgönüllü davranıyorum."

"Belli." Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. "Alçakgönüllü olduğunu söylemek bile, alçakgönüllü olmadığını gösterir."

"Abartıyorsun." Sözlerimi değil, hareketlerimi kastetmişti.

Şaşkınca ona baktım. "Hastaneye gitmem gerekebilir."

"Gerekmez."

Bu kadardı, son noktayı koymuştu. Her şeye o karar verecekti, ona ait düşünce yapısına göre. Ve bizlere sadece uymak kalıyordu.

Malikâneye geldiğimizde Ayşe Abla üzgün bir ifadeyle başımdaki ağrıyla ilgilendi. Uzun sürmemişti bakması, şişlik için buz ve ağrı için hap vermişti.

Yavaş hareketlerle, bavulumu da alarak odama çıktım. Kapıyı açacağım sırada arkamdaki bedeni hissettim. Ona döndüm. Gözlerine baktığımda konuşmasına gerek kalmamıştı. Bu gözler, zararın habercisiydi. "İlk fırsatta yeniden gideceğim ama bu sefer yurda değil, polise!"

"Hiçbir yere gidemezsin. Buraya aitsin."

Bu adam gerçekten bir kaçık. "Değilim. Buraya ait falan değilim."

Dişlerini sıktı, bedeni gerildi. "Kanat mı istiyorsun?"

"Ne... Neyin kanıtı?" diye sorduğumda beni umursamadı ve elimden bavulumu alıp odanın içine attı.

"Gel."

Yutkunarak bir adım gerilediğimde, yüzünde alay yüklü bir ifade oluştu. Bu sefer de gözlerimi kırıştırmıştım. Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Hayır."

"Sana bir seçenek sunmadım," diyerek bileğimden tuttu ve sertçe çekti.

Bileğimi kurtarmaya çalıştıkça daha sıkı tutuyordu. "Kollarımla bir sorunun mu var? Mor renkte olmalarını mı istiyorsun?" diye sorduğumda duraksamadan sağa döndü. Her adım, daha fazla korkuma sebep oluyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Bir kapının önüne geldiğinizde cebinden anahtar çıkardı. Eliyle içeriye girmemi işaret ettiğinde geriledim. Gözlerini kısı ve beni, sırtımdan itirerek odanın içine soktu. Tehlike tohumları, gözümün önünde yeşeriyordu.

Yanmakta olan bir şömine vardı. Gözlerimi şömineden çekip odada gezdirdim. Kocaman odada sol duvarı saran kitaplık, şöminenin karşısında iki tane tek kişilik koltuk vardı. Şömine, odayı çok da ısıtmıyordu ama alnımda ter birikmişti.

Kapının kilitlenme sesiyle başımı Uzak'dan yana çevirdim. O an, bana her şeyi yapabileceği aklıma geldi, gözlerim ardına kadar açıldı.

"Otur," dediğinde ikiletmeden oturdum. Boyun eğmiyordum. Sadece her an üstüme atlayacakmış gibi bakmasından ürkmüştüm. Gözlerindeki ifade o kadar farklıydı ki, ifadesi cisimleşip beni öldürmeye çalışacakmış gibi duruyordu. Saf nefret hâkimdi ses tonuna ve gözlerine, hatta tüm benliğine.

Sakin adımlarla şömineye doğru ilerlemeye başladı. Şöminenin yanına eğildiğinde, giydiği uzun kollu tişörtü gerildi ve kol kaslarını sıkıştırdı. Bakışlarımı kaçırdım, parmaklarımı dizime vurmaya başladım.

Kaşlarım çatık bir şekilde onu izlemeye devam ettim. Şöminenin üstündeki çıkıntıda bulunan eldivenleri aldı ve taktı. Yansı alevlerin içinde olan küçük demirlerden birini çıkardı, inceledi. Ucu, iğnenin ucu kadar sivriydi ayrıca demir bayağı kızgındı. ucundaki turuncu renk, hâlâ sönmemişti ve kendini koruyordu.

Kalkıp, elindekiyle beraber bana doğru gelmeye başladı. Şaka yapıyor olmalıydı, değil mi?

Koltuktan fırladığım gibi kapıya koştum ve kilitli kapıyı zorlamaya başladım. Daha da yakınımaya geldiğinde kapıya vurmaya başladım.

"Saçmalama!" diye bağırdım, elindeki kızgın demire bakarak. Bunlar bir rüyaydı ve birazdan uyanacaktım. Evet, evet bunlar bir rüyaydı... Gözlerimi kapadım ve bunun bir rüya olduğunu fısıldadım.

Kolumda hissettiğim acıyla çığlık attım. Hareket etmeye çalış-

tıkça, koluma batan demir daha çok canımı acıyordu. Kolumu öyle bir tutuyordu ki, morarmayı bırakın, yerinden çıkacak sanıyordum.

Yavaşça yere doğru çöktüm. Gözlerimi açmadım, açınca ağlamaktan, sözünden dönmekten korktum. Hareketsiz kaldım, üstümden atamadığım Uzay'ın, uzaklaşmasını bekledim.

"Dokunma bana!" dedim dişlerimin arasından. Yavaşça bedenini, benden uzaklaştırdı. Sol elimi, sağ koluma götürdüğüm gibi tısladım. Derin nefesler alıyor, verdiğim nefeslerin yanan yaranı soğutmasını umut ediyordum.

"Gözlerini aç," dedi, sanki kafede oturmuş havadan sudan konuşuyormuşuz gibi normal bir tonda söylemişti.

Dediğini yaparak gözlerimi açtım, sinirle ona bakarak ayağa kalktım; hareketlerim dengesiz ve normalinden daha da yavaştı. "Seni polise şikâyet edeceğim!"

Elimi koluma götürdüm ve acımasına umursamadan bastırdım. Canım, uzun süredir bu kadar yanmamıştı. Dünya'daki tüm rüzgâr bir araya gelse ve kolumu rahatlatmaya çalışsa bile, acının dinmeyeceğini adım gibi biliyordum.

Demiri şömineye geri bıraktı. Yaptığından memnun gibi duruyordu, beni ürküten şey de buydu ya... Rahatlığı, umursamazlığı ve etrafını sarmış karanlığı. "Dene ve gör."

"Emin olabilirsin, deneyeceğim," dedim. Sesim, acımı ve şaşkınlığımı belli ediyordu. "Şimdi kapıyı aç!" Bana doğru bir adım attığında başımı dikleştirdim, kelimelerimi tekrarladım. "Kapıyı aç."

Dişlerini sıkıttığında ortaya sunulan elmacık kemiklerinin, yüzünü olduğundan çok daha sert göstermesiyle duruşum dikliğini kaybetti. "Neden ağlamıyorsun?"

Gözlerimi yukarı bakmaya zorladım. Sakın kalmaya çalışıyordum ve hiç ummadığım kadar başarılıydım bu konuda. Sanki bana sakinleştirici verilmişti. "Ağlamalı mıyım?"

Öfkeli sesi, kulaklarımı değil de ruhumu rahatsız etmişti. "Canın yanmadı mı?"

Gözlerimi kaçırarak fısıldadımı, bir insanın gözlerine baka baka yalan söylemeyi beceremiyordum. "Yanmadı."

Bana baktığında kapıyı açması için içimden dualar etmeye başladım. Kolum feci şekilde yanıyordu. Kolumun acısı beynime, oradan da başımdaki yarığa vuruyordu. Umduğumu gerçekleştirerek kapıyı açtı ve çıkmamı bekledi. Kafamı eğdim, odaya doğru yürümeye başladım. Yavaş yavaş batıyormuşum, kendimden uzaklaşmaya başlıyormuşum gibi hissediyordum. Adamın soğukluğu ilk başta sarmıştı bedenimi ve sonuna kadar devam edecekti sarmaya.

III

Gerinerek uyandım ama kolumdaki acıyı hissetmemle yüzümü buruşturdum. Güneşe karşı, perdeleri kapadım ve banyoya girerek ışığı açtım. Derin bir nefes alarak aynaya baktım. Umutsuzca, kolumdaki acının sebebinin farklı olmasını istedim.

Maalesef ki... değildi. Kolumun üst kısmındaki işaret, 'u' harfi, benimle sonsuza kadar kalacaktı. Her şeyin başlangıcının hatırası olacaktı.

Ayşe Ablayı dün hayal meyal hatırlıyordum, krem sürmeye gelmişti koluma. Ne olduğunu sormaya gerek bile duymamıştı, her şeyden haberi vardı sanki.

Tüm gün boyunca Uzay'ı hiç görmedim. Ne kahvaltıda, ne öğle yemeğinde ne de akşam yemeğinde... Bundan memnundum, Sessizce oturarak birkaç lokma bir şey yedim ve sonucu başarılı olacak planlar kurmaya çalıştım. Ama kuramadım. Hiç ama hiç beklemediğim bir şey olmuştu, beynim allak bullaktı ve ne düşüneceğini şaşırmıştı. Kaçmayı bir daha denesem, çok daha beter olacaktı; buna emindim. Fakat burada da kalamazdım, hele hele adamın bir psikopat olduğuna kendi içimde karar verdikten sonra asla!

Akşam olduğunda ise, evde kullanabileceğim bir telefon aradım ama bulamadım. Tüm telefonlar kaldırılmıştı, büyük ihtimalle. Tüm gün boyunca oradan oraya dolaştım fakat malikânenin diğer tarafına geçmeye cesaret edemedim. Düşünmek için bir yol arıyordum ama mantığım beni terk etmişti, yalnız kalmıştım yeniden ve yeniden.

Ertesi gün, soğuk bir duş aldıktan sonra kahvaltıya indim. Uzay'ı görmem ile tereddütlü adımlarımın durması bir oldu. Geriye doğru döndüm ve odaya geri çıkmak için hareketlendim. Sesi, durmamı sağladı. "Günaydın."

İki gün önce kolumdaki, her gördüğümde yüzümü buruşturduğum izi o yapmamıştı; hatta o kadar kendine güveni vardı ki ses tonunda, beni birinden kurtarmıştı sanki.

"Günaydın." Sesim kısıktı. Boğazımı temizledim ve daha güçlü, kendinden emin bir sesle aynı kelimeyi tekrarladım. "Günaydın."

Karşısına oturdum, önümdeki tabağa baktım. Çeşit çeşit donatılmıştı ama zaten az olan iştahım, Uzay'ı görmemle hepten kesilmişti. Kollarımın arasında saklamak isteyeceğim yemekler, başımı başka yöne çevirmeme sebep oluyordu.

"Alışabildin mi?" diye sordu düz bir sesle.

Meyve suyundan bir yudum aldım, bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Neye?"

Sol yumruğunu, sağ eliyle sarıp dirseklerini masaya yaslamıştı. "Odana, evine..."

"Daha iki gün oldu," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. "Bu kadar olay çok fazla."

Çatalını yavaşça bıraktı. "Dün kaçırmaya çalışmamışsın."

Kafamı belli belirsiz salladım. Evet, henüz ölmek istemiyordum.

Saçlarını şekillendirmiş, takım elbisesini sıkı ve düzgün bir şekilde giymişti. Gerçekten göz alıcı bir görüntüsü vardı, birkaç kez dergilerde rastladığım modeller gibiydi. Ama kesinlikle, davranışları onlardan farklıydı. Uzay'ın hastaneye kapatılması ve kendine gelene kadar çıkarılmaması lazımdı.

Birkaç dakika sonra kalktı, gün içinde nereye gidiyorsa oraya doğru yol aldı. Konuşmamız buraya kadardı anlaşılan. Aklımda birçok soru vardı ama bir türlü dilimden dökülmemişti... Soramamıştım. Diyalog kurmak istemiyordum ama bu çok farklıydı.

Ayşe Abla ile birlikte bahçeye çıkmıştık ve bahçedeki mükemmel çiçeklerin bakımını görevlenen Halim Bey'le tanışmıştım.

Akşama kadar balıçeyi gezmiş, çiçeklerin kokularıyla beraber uşak-
lerimi ezberlemiştim. Daha önce bu kadar boş vaktim hiç olmu-
muştu. Birilerinin siparişlerini getirmekle meşgul olurdum. Birkaç
gün önceki adam aklıma geldiğinde, dudaklarımı ellerimle silmeyi
çalıştım. Düşüncelerime düşen görüntü, midemin bulanmasını
sağlıyordu.

Akşamı yemeğini tek başıma yedikten sonra salona geçtim.
Uzun uğraşlarımın sonucunda bir çizgi film buldum ve açtım.
Bazen kendimi yedi yaşında bir çocuk gibi hissediyordum... Tabii
şu anda da bir çocuktuym ama yaşadığım olaylar yaşıma karşı çok
büyüktü. Hele hele üvey kuzenimin bir sorunlu olduğunu öğren-
mem, daha doğrusu görmem, beni fazlasıyla huzursuzlaştırmıştı.

Gözlerimi, kanepede hissettiğim ağırlıkla, televizyondan ayır-
dım. Uzun, gevşemiş hederimi kanepeye bırakmış, bana bakıyordu.
Gözlerimi yeniden televizyona kilitledim ama aklım Uzun'daydı.
Arada sırada kaçamak bakışlar atıp dudaklarımı ısırıyordum. Ara-
lanıp, ardından kapanan dudaklarımın, soru sormak için can attığı
belliydi.

Bir süre sonra konuştu, sesinde bıkkınlık vardı. Onu çok sık-
mıştım anlaşılan! "Sor, ne istiyorsan sor."

Kaşlarını çattım, dikkatli bir adamdı. Aklımdan binlerce soru
geçti ama ağır larımı sona bırakıp, havadan sudan olan bir konuşma
başlattım, koluma zarar veren aşağılık herif o değilmiş gibi. "Kaç
yaşındasın?"

Kollarımı göğsünde kavuşturarak, biraz öncekinden daha rahat
bir şekilde arkasına yaslandı. "23."

Aslında şu an, onun hakkında bir şey öğrenmek istemiyordum.
Merak etmeme rağmen, umurumda bile değildi. Umurumda olan
tek şey, buradan gitmekti.

Dudağımı dişleyip düşünmeye başladım. "Burada kilitli mi ka-
laacağım?"

"Hayır," dedi elini parlak saçlarının arasından geçirerek.
"Uyum sağladığında dışarı çıkmaya izin vereceğim. Tabii, yanında
olmak şartıyla."

Kendini, efendim olarak belirlemişti. Emirlerine uyacak biri
olarak seçmişti beni. "Mirasın hepsini sana verip buradan gitsem?"

"Hayır"

Gözlerimi devirme ihtiyacı hissettim ama yapmadım. "Neden?"

"Çünkü hayır"

Ondan biraz uzaklaştım, açıklayıcı (!) cevabı çok yardımcı olmuştu "Kolumdakini neden yaptın?"

"Nereye ait olduğunu kanıtlamak için."

Histerik bir kahkaha attım. "Nereye atmışım? Bu eve mi?"

"Buraya ..." diye başladı. Yaklaştı ve kolumdaki sargıya dokundu. "Buraya ve bana aitsin."

Koluma dokunan başparmağına baktım. Kolumu geri çekerek hırçın bir tavırla ayağa kalktım. "Sen gerçekten iyi değilsin! Ben, senin istediğin zaman zarar vereceğin eşyan mıyım?"

Tavrıma karşı gayet sakin olması, saçlarımı yolma isteği uyan-dırmıştı bende. "Evet, öylesin," dedi umursamazca. "Dilediğimce istediğimi yapabileceğim ve yaptırabileceğim 'Kukla'sın."

Alayla gülerek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Doktora göründün mü sen? 'Kukla'yı mı! Oyun mu oynuyorsun?"

Bir süre boşluğa baktı, ardından da gözlerini kapadı. "Git odana."

"Ne oldu? Doktordan mı korkuyorsun?" dedim onu küçümseyerek.

Gözlerimi kapatıp, gitmem için işaret verdi. "Bu soruyu bana değil, kendine sor. Psikologlarla aran hiç iyi değil sonuçta."

Ayağımı yere sertçe vurarak merdivenlerden çıkmaya başladım. Orada dursam da bir şey söylemeyeceğini anlamıştım. Benim hakkımda, bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyormuş gibi geliyordu. Bu da beni hiç rahatlatmıyordu.

2. BÖLÜM

"YAPILAN YANLIŞLAR"

Çığlık atarak uyandığımda derin nefesler almaya başladım. Ellerimle, terden yüzüme yapışmış saç tutamıklarını geri ittim. Oda aşırı soğuktu. Yorgani üstüme çektim ve cenin pozisyonu aldım.

"Çok soğuk, soğuk..." diye mırıldandığımda kulaklarım uğuldamaya başladı. Ellerimle kulaklarımı tıkadığımda üstümdeki yorgan açıldı. "Kapa şu yorgani!" diye bağurdım ellerimi kulaklarıma bastırarak.

Soğuk eller, ellerimi kulaklarımdan çektiğinde gözlerimi araladım, ılıklerime kadar hissettiğimi tek kelimeyi tekrarladım. "Soğuk..."

Bedenim kucaklandı ve havaya kaldırıldım. Başım geriye doğru düştüğünde odayı tersten görmeye başladım. "Anne..." diye fısıldadım sallanırken. "O gece gibi, gittiğin gece gibi... Çok soğuk."

Gözlerimi kapamamla buz gibi su yüzüme çarptı. Ellerimle onu engellemek istedim ama ellerim kalkmıyordu. Sesler kulağıma boğuk boğuk geliyordu. Gözlerimi sınıksıkı kapadığımda, kurtulacakmışım biri görünüyordu.

Boğuk seslerin arasında net duyulan tek şey, bir adamın ürkütücü sesiydi. "Sakin uyuma, Küçük Kukla. Daha seninle yaşayacak çok şeyimiz, uzun yıllarımız var."

Soğuk su, bedenimde şok etkisi yaratırken, "İlaçlarım," diye mırıldandım.

İfadesiz bir sesle konuştu. "Getirmeyeceğim."

Mırıldanmaya devam ettim, yakında nefes alamayacaktım. Bir kez daha bunu yaşamıştım. Öksürmeye başladım. İsmi konulmamış ızarıp hastalığım... Her gün farklı bir olay oluyordu. Dersiniz ki ateşi var... Ama ateşim yoktu, bu psikolojik bir şeydi. Ayrıca şu ilaçlara, bir an önce ihtiyacım vardı. "Ölmemi mi istiyorsun?"

Bir anlığına su daha da soğudu. Bundan sonra çok duyacağımı düşündüğüm kelimeyi dile getirdi. "Ölmezsın."

Parmaklarımı oynatmaya çalıştım. "Bavulumdaki ilaçlara ihtiyacım var, lütfen."

Rıcam, harekete geçmesini sağlamıştı. İstedığı buydu demek ki, ona yalvarmam, ayaklarına kapanıp, gücüne sığınmam.

Suyu kapadığında derin bir nefes aldım ve acıyla inleyerek doğruldum. Elinde üç kutu ilaçla gelince doğru olan ilaçları seçtim, içlerinden birer tane alarak elime koydum. Gözlerimin önündeki görüntüler dönüyordu. Başımı iki yana sallayarak kafamı kaldırdım.

Uzay'a baktığımda beklediğini fark ettim. Hayır, su rica etmeyecektim. Bu ilaçları susuz içmeyi de öğrenmiştim. Yutkundum; elimdeki ilaçları ağızıma attım, yuttum. İlaçların etkisini göstermesini beklerken kafamı geriye attım. Uzay'ın yanımda durması sınırlarımı geriyor ve başımı ağrıtıyordu.

Kalkabilecek duruma geldiğimde Uzay gitmişti. Üstümü değiştirdim ve odaya geri döndüm. Ayşe Abla, koluma yeniden krem sürerken sessizdi. "Kolundakini açık bırakacağım biraz hava alsın. Bir yere çarpmamaya çalış."

"Tamam," diye mırıldandım sessizce. Odadaki tüm havayı ciğerlerime doldurarak Ayşe Abla'dan uzaklaştım.

III

Bir haftadır kaçmaya dair hiçbir harekette bulunmamıştım hatta odadan çıktığım bile söylenemezdi. Çok bunalmıştım. Bu evin havası; ruhsuz, sessiz ve iç daraltıcıydı.

Kolumun ağrısından bu akşam da uyuyamamıştım, hâlâ geçmemişti. Öğlene kadar odadan çıkmamış, yatağa yatıp uyumayı denemiş, başarılı olamamıştım. Karnım guruldamaya başlayınca,

Uzay'ın evde olmadığını düşünerek aşağıya inip mutfığa yöneldim. Uzay'la bir hafta boyunca, yemekte dahi hiç görüşmemiştik. Açıkçası bu durumdan memnundum, hâlâ kolumun şokunu atlatamamıştım. Ayşe Abla ortalıkta görünmüyordu, o yüzden dolaba açıp kendime sandviç yaptım, bir bardak da su koydum. Sandalyeye oturarak yaptığım sandviçi yemeye başladım.

Karşıma biri oturana kadar daldığımı fark etmemiştim. Gözlerimi kırıştırarak sandviğin kırıntılarıyla dolu olan tabağa baktım, ardından da karşıma oturmuş Uzay'a. Dirseklerini tezgâha koymuş, çenesini de avucuna almış, beni izliyordu. Bir şey demeden ayağa kalktım ve tabakla bardağı makineye yerleştirdim. Makineyi kapatırken Uzay'ın sesi hücrelerimi rahatsızlıkla işgal etti. "Akşama misafir var."

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak mutfaktan çıktım. Uzay, arkamdan gelerek durmamı söyledi. Konuşmadığımız bir hafta boyunca, sesinin ne kadar sert bir tonu olduğunu unutmuştum.

Yavaşça arkamı döndüm. "Bunu neden benimle paylaştın?"

"Odanda sessizce oturamayacağın için yanımda duracaksın."

Ellerimle saçlarımı yolacak kıvama gelmiştim fakat konuşabilmem için sakın olmam gerekiyordu. "Git kendine başka kukla bul!"

Hızla arkamı döndüm ve kapıya yöneldim. Kolumdan tutup hızla geriye itti. Sırtımı çarptığım masanın üzerindeki vazo bir süre sallandı, ardından da yere düştü. Cam kırıkları ayağımın dibinde dağılırken, yüzümü buruşturarak sırtımı ovuşturdum.

"Akşama sağlam bir Ecre'ye ihtiyacım var, eğer olmasaydı daha da fenası olurdu," dedi, soğuk havasını da yanına alarak uzaklaştı. Bu nasıl bir adamdı böyle... Kim öfkeye, hayatı pahasına, böylesine sıkı sıkıya tutunabilirdi? Bana karşı olan bu öfkesini hak etmek için hiçbir şey yapmamıştım!

Güneş bir türlü batmak bilmediği için televizyonun karşısına geçtim. 'Arkadaşım Hoş Geldin'in eski bölümlerinden birini izlerken, Uzay da salona gelip kocaman kanepede dibime oturdu.

Bir süre sonra, çok güldüğüm için ağrıyan karnımı tuttum. Uzay'a baktığımda hâlâ pozisyonunu bozmamıştı ve düz bir ifa-

deyle televizyona bakıyordu. Gülmedi, hiç gülmedi. Tolga Çevik'e gülmedi. Yaptığı imaları anlamadı ya da anlamaya çalışmadı diyemem, Uzay salak değildi.

Ben şaşkınca ona bakarken, o, sinirle kumandayı alarak televizyonu kapadı. Bir anda soğuk rüzgâr gibi esmeye başlamıştı... Korkutuyordu bu hali beni.

"Neden gülmedin?" diye sordum ortanı yumuşatmaya çalışarak.

"O adama bir daha gülmeyeceksin," dedi keskin bir dille. "Hiçbir adama gülmeyeceksin."

Yutkundum, ağzımdan bir kelime çıkmadı hatta ağzımı açamadım bile. Yavaş hareketlerle kalktım ve merdivenlere yöneldim.

Merdivenlerden çıkmaya başladım, arkamdan seslendi. "Yatağının üzerindekiyi giy."

III

Havanın karardığını fark ettiğimde, yatağın üzerinde bulunan uzun, koyu mavi elbiseyi elime aldım. Uzundu, kolları dirsek boğumuma gelene kadar uzanıyordu. Açık bir elbise değildi, nazık ve sade duruyordu.

Evdeki her davete süslendiğim anılar aklıma geldi. Hiçbir zaman anlayamamıştım ama anlamamı kimse beklemiyordu. Denileni yaptığım sürece bir sorun çıkmazdı.

Kaşlarımı çatarak üstümdekileri çıkardım ve elbiseyi giydim. Yatağın yanında duran siyah rugan topuklu ayakkabıları da giydiğimde, kendimi çok uzun hissettim. Bu ayakkabılar hoş olabilirdi ama çok rahatsızdı. Saçlarımı topuz yaptım, aynanın önünde bulduğum tokalarla tutturdum. Gayet güzel olmuştu ve bunu yaptığım için kendimi gerçek bir gülümsemeyle ödüllendirmiştim. Saçlarıma tamamen kendim bakmayı öğrenmiştim, kendimi tebrik ettiğim sayılı şeylerden biriydi.

Yüzüm, çökmeye yüz tutmuş bir haldeydi, makyaja ihtiyacı vardı ama tanımadığım, istemediğim bir yer için kendimi dara sokamazdım.

Birden kapı açılınca ırkıldım ve arkamı dönerek kapıda dikilen

Uzay'a baktım. Siyah takım elbise giyiyordu. Saçları doğaldı, eliyle saçlarını dağıtmış ve öyle bırakmış gibi duruyordu. Pantolonu o kadar düzgün bir ütüden geçmişti ki, bu kadar düzgün olması, üstüne atlayıp, pantolonu buruşturma isteği uyandırmıştı.

"Beni incelemeyi bitirdiyse, inebiliriz."

Elimi enseme götürdüm. Yanından geçerek merdivenlerden inmeye başladım.

"Kapıya," dediğinde sağa döndüm ve kapıya yöneldim. Kapının önünde beklerken Uzay da yanıma geldi. "Göz teması, el sıkışmak, tuz uzatmak, konuşmak, kısacası herhangi bir fiziksel temas yok. Ağzını bile açmayacaksın."

Neden buradaydım ki o zaman?

Düşüncelerimdeki soruyu, duymuş gibi cevapladı. "Sen sadece gösteriş amaçlı yanımda duracaksın."

"Her neyse, tamam," dedim burnumu kırıştırarak.

Uzay, iki kez çalan kapıyı yavaşça açtı. Uzun boylu, siyah saçlı ve kahverenginin en koyu tonu gözlere sahip olan adam, fazlasıyla tatlıydı. Ne kashydı, ne de yakışıklı; ama öyle bir yüz ifadesi vardı ki, bakılması için sevimli gösteriyordu kendini. Belki daha uzun süre bakabilirdim ama Uzay'ın ölümcül bakışları buna engel oluyordu.

Uzay, kolumu dürterek Dünya'da olduğumuzun haberini verdi ve ben, uzun uzun, adama baktığımı fark ettim.

Adam, Uzay ile el sıkıştıktan sonra bana uzattı elini. Boş bir anıma geldiği için elini sıkıştırdım ama aklıma geldiği gibi geri çekildim. Adam, bu durumu garip bulmuştu ama fazla üstünde durmayıp kendini tanıttı. "Selim... Selim Asılay."

Gülümsedim, isteksizce.

Selim, salona doğru ilerledi. Arkamdan ayrılmayan Uzay'ın eşliğinde, ben de salona girdim ve masaya şaşkınca bakmaya başladım. Uzay'ın elini, belime yerleştirmesiyle, şaşkınlığım yermi huzursuzluğa bıraktı. Uzay, duyduğum en mesafeli ses tonuyla konuştu. "Oturalım."

Bir tek bana böyle davranmıyormuş demek ki.

Selim, kafasını olumlu anlamda salladı. Uzay'ın karşısına otur-

duğu gibi Ayşe Abla kapıda belirdi. Yemeğe başladığımızda Selim ve Uzak, iş hakkında konuşmaya başlamışlardı. Anladığım tek şey, amaçlarının hisseleri artırmak olduğuuydu. İkisi de o kadar mantıktı konuşuyordu ki aralarında, kendimi yarım akıllı hissetmemek elimde değildi.

Bir süre birbirlerini başlarıyla onayladılar. Selim bana bakarak konuyu değıştirdi. "Balayında nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?"

Ne balayından bahsediyordu bu adam?

Arkama yaslanıp olduğum yere iyice sindiğimde, Uzak, kaçmamı gerektirecek cümleyi kurdu. "Balayındaki asıl konuyu gerçekleştirmek için illa özel bir yere ihtiyacımız yok."

Selim kahkaha attı. "Haklısın ama Görkem'e sorarsak, hemen bir yer söylerdi."

Görkem'in kim olduğunu bilmiyordum ama sormadım, sessizce oturarak Uzak'ın, Selim'i onaylamasını izledim.

Yemeği bitirdikten sonra koltuklara geçtik. Selim konuştu da konuştu. Ne zaman tanıştığımızı, Uzak gibi birinin nasıl birini sevebileceğini sordu. Diğer sorularını takip bile edememiştim, hızlı konuşuyordu. Onu idare edebilen tek kişi Uzak'dı. Ayşe Abla bile Selim'in isteklerini anlamak için duraksıyordu.

Bir süre sonra Selim, gitmek için ayaklandı. İkisinin arkasından kapıya doğru ilerledim. Ayşe Abla, Selim'e ceketini verdi.

"Pelin bekler," diyen Selim, benden izin almadan elimi tuttu ve kibar bir ifadeyle öptü. "Şanslısın Uzak Soykır, iyi bir balık yakalamışsın."

Selim, sözlerinden sonra elini çabuk tutarak iyi akşamlar diledi ve uzaklaştı. Olan bana olacaktı!

Odaya geri dönerek ayakkabıları çıkararak yatağın kenarına attım, saçlarımdaki tokaları da çözdüm. Tam elbiseyi çıkaracaktım ki kapı açıldı. Uzak'ın öfkeli gözleriyle karşılaştığımda omuzlarımı indirdim.

İçeri girdi. "Say."

"Neyi sayayım?" diye sordum ürkekçe.

Banyoya girdi, emirlerinden birini verdi yeniden. "Gel."

Banyoya girmeden kapıda dikildim. Duvara yaslanmıştı ve terdigin bedenimi inceliyordu, çenesi gerilmişti. "Yanlışlarını say."

"Anlama..."

Sabırsızca sözümü kesti "Ben başlayayım. Selim denen itın elini sıkın."

Bir süre bekledim ve şaşkınca ona baktım. Sonunda, biraz daha bakarsam çok kötü şeyler olacağını fark etmiştim, ağzımı aralayıp konuşmaktaki. "Gülmem..."

"Ondan önce üç tane daha var," dedi dişlerini sıkarak.

"Dur, yine ben söyleyeyim," derken banyoya yönelmişti. Suyu açtı ve küvetin suyla dolmasını bekledi. "Konuşman, göz teması kurman, Selim'in elini öpmesi, gülmüş olman."

"Uzay!" dedim bağırarak. "Ben istemedim ki adamın elini öpmesini! Ne yapmamı bekliyordun?"

Gözleri, etrafı donduracak bir soğuklukta idi. "Sözüme uyma!"

Bir elimi belime koydum, diğerini de saçlarımın arasına geçirdim. Tam arkamı dönecekken, Uzay beni çekerek kapıyı kilitledi. Suyu kapattı ve dolan suya elini soktu. Uzun süre elini suda beklettikten sonra başını olumlu anlamda salladı. "Gir."

"Ne yapayım?" diye sordum.

"Suyun içine gir."

Ellerimi iki yana açtım ve baygın gözlerle ona baktım. "Neden?"

Gözlerindeki nefret camlaşmıştı, nefretine bulanmış yansımasını rahat bir şekilde görebiliyordum. "Kendini boğmanı istiyorum."

Gözlerimi ardına kadar açtım. "Anlamadım... Ne yapmamı istiyorsun?"

"Gir şu suyun içine!" diye kükrediğinde nefesimi tuttum.

Emre amade olan ayaklarım, suyun içine girdiği gibi geri çıktı. "Bu su çok sıcak!"

Demin elini uzun süre suyun içine soktuğunu hatırlayınca gözlerim eline kaydı; kızarmıştı. Ama herhangi bir tepki vermemişti. "Suyun içine gir. Bir daha söylemeyeceğim."

Dediğini yaptığımda şoka da girmiştim. Gözlerim tek bir yere bakıyordu ama nereye baktığımı bilmiyordum.

“Başını da sok,” dediğinde itiraz etmedim ve gözlerimi kapayarak, tamamıyla suyun içine girdim. Sıcak suyun tenimi, aynı zamanda hislerimi de yaktığını hissediyordum. Su, burnuma girerken bir şey yapamadım, vücudumdaki sızının artmasını bekledim. Boğuluyordum ama boğulduğumu göremeyecek, suya ve Uzay’a karşı çırpınamayacak kadar şaşkındım.

Bu kadar kolay pes edemezdim. Gözlerimi açtım ve sudan çıkmaya çalıştım ama güçlü kollar anında beni durdurdu. Ölecektim, en azından son nefesimi öyle kolay vermeyecektim. Kollarını tırmıkladım ama santim yerinden oynamadı. Siyah saçlarım, suyun içinde süzülerek görüşümü engelledi. Ardından da bilincim kapandı ve kendimi, her zamankinden daha karanlık bir yerde buldum. Son hissettiğim şey, vücudumda fazlalık olan elbise ve tenimdeki sarsak nabızdı.

3. BÖLÜM

“SADİST”

Büyük bir çığlık atarak uyandım. Suyun içinde olmamama rağmen sanki suyun içindeymiş ve su, kafamın içine doluyormuş gibi hissediyordum. İki elimi de başıma koydum ve bastırdım.

Kapı hızla açıldı ve aceleci adımlarla Ayşe Abla içeri girdi. “İyi misin Ecre?”

Elimle gitmesini işaret ederek yavaşça ayağa kalktım ama dengeyi sağlayamadığım için yatağa geri düştüm. Ayşe Abla, yaşına göre hızlı adımlarla yanıma geldi ve elini bana doğru uzattı. Elimle iterek dişlerimi birbirine bastırdım, bir daha ayağa kalkmayı denedim. Birkaç kere öksürdüm, ardından da bir yerlere tutunarak lavaboya gittim. Sudan korkmaya başlasam da, yüzümü yıkama ihtiyacı hissetmiştim.

Lavabodan ayrılıp odaya geri döndüğümde Ayşe Abla yoktu. Banyonun kapısını kilitleyerek önüne oturdum, bakışlarımı küvette çevirdim. Yarım saat boyunca gözlerimi oradan ayırmadım fakat nereye bakarsam bakayım, aklımda Uzay’a karşı verdiğim uğraşlar geliyordu. Konuşabilsem, hayatım pahasına yalvarırdım o an.

Kapı hiç tıklatılmadı, sessiz bir şekilde anahtarla açıldı. Uzay olabileceği aklıma geldiğinde tüylerim ürperdi ama Uzay değildi.

Pahalı bir kadın parfümü burnuma dolmuştu. “Ecre?”

Ayağa kalkarak elimi temizlermiş gibi birbirine sürttüm. Kadın dikkat çekmek için öksürdüğünde ona baktım. Dizlerinin hemen aşağısına gelen etek ve eteğin içine soktuğu beyaz bir tişört giy-

mişti. Kahverengi saçını o kadar sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ki, saç dipleri kızarmıştı. Bakışları son derece sakin ve sabırlıydı. Sakin bir insan gibi görünmesi bile sinirlerimi bozmaya yetmişti.

"Banyonun anahtarını nereden buldun?" diye sordum soğukça. "Ayrıca sen kimsin?"

Sorularımı es geçerek banyodan çıktı. Ben de orada boş boş dikilmemek için odaya geçtim ve küçük koltuğa oturmuş kadının yanına gittim. Buraya daha önce birçok kez gelmiş gibi bir havası vardı, etrafı incelemek yerine direkt bana bakıyordu. İki haftadır burada olmama rağmen ben bile etrafı incelemeye devam ediyordum, bu kadın da nereden çıkmıştı?

"Kimsin?"

Eliyle yatağa oturmamı işaret ettiğinde neredeyse gülecektim. Kollarımı göğsümün altında birleştirerek kadına baktım. Gülümsemişimin gerçekliğini test edemedim ağzı açıldı. "Ben, Rana Deriner."

"İsmin benim için bir anlam ifade etmiyor," dedim kibarlıktan yoksun sesimle.

"O zaman unvanım senin için bir şey ifade edebilir Ecre." Yeni gördüğüm siyah çantasını çıkararak içini karıştırmaya başladı. "Ben psikiyatristim. Uzay, bir psikiyatriste ihtiyacın olduğunu söyledi."

Uzay? Bu ne samimiyet?

Güldüm. "Asıl onun bir psikiyatriste ihtiyacı var." Beni anlamayan gözlerine bakarak devam ettim. "Benim kimseye ihtiyacım yok, özellikle de bir manyağa ve her baktığımda sinirlerimi bozacak potansiyele sahip olan bir kadına."

"Lütfen otur."

Sinirle ayağımı yere vurdum. "Çık!" Kafasını olumsuz anlamda salladığında, bu sefer bağırarak söyledim. "Çık!"

"Hayır," diyerek ayağa kalktığımda banyoya yöneldim. Arkamdan gelerek güçsüz ellerini bileğime sardı. Öfkeyle onu ittiğimde geriye düştü, ardından da aynanın önünde bulduğum kremlerden birini ona attım. Ağzından küçük bir çığlık kaçtı.

"Benim senin gibi birine ihtiyacım yok!" diye bağırarak banyoya girdim, hızla kapıyı kapadım. "Git, Uzay sadistinin psikiyatristi ol!"

Hızla yere çöktüğümde popom acımişti, yüzümü buruşturdum ve haliya uzandım. Gözlerimi kapadım, hoş, gözlerim açık olsa da bir şey göremezdüm çünkü ışık açık değildi; pencereden gelen küçük ışık bile etrafı görmeme olanak sağlamıyordu.

Bir süre sonra hava karardı ve penceredeki ışık kaynağım da kayboldu. Ayşe Abla, kaç kere gelip çıkmamı söylemişti ama çıkmadım çünkü Uzay evdeydi ve onu görmek, şu an istediğimi en son şeydi.

Araba sesini duyduğumda ayağa kalktım, yarı açık pencereye doğru ilerledim. Arka tarafa bakıyordu, o yüzden bir şey görememiştım. Sessizce kapıyı açtım ve sessizliğimi koruyarak odadan çıktım.

Bir şeyler atıştırmak için mutfığa gireceğim sırada fısıldamaları duydum, gerileyerek duvara yaslandım.

Ayşe Abla'nın sesiydi bu, hem acıklı hem de kısık. "O da olmaz Halim, ne yapmamız lazım?"

"Bilmiyorum Ayşe bilmiyorum, bir şey yapabilir miyiz ondan bile emin değilim."

"Gözümüzün önünde ölüme terk mi edeceğiz?"

"Uzay Bey, Ecre Hanım'ı öldürmez."

Ayşe Abla, "Öldürmekten daha beter eder Halim!" diyerek sesini yükseltti. "Biliyorsun."

"Elimizden bir şey gelmez."

"Haklısın ama göz yumamayız. Uzay Bey hiç değişmeyecek, hatta daha kötüye gidecek. Bu sefer tek başına da değil, Ecre'yi de bitirecek."

Başımı yere eğdim ve hızla atan kalbimle birlikte duvara sindim.

"Düşün Halim, düşün. Bu kızı buradan kurtaracak bir şeyler düşün."

Yutkundüğüm sırada Uzay'ın sesini duydum ve çığlığımı son anda durdurdum. Yanımda durmuş, Ayşe Abla ve Halim Amca'ya bakıyordu. Ne ara gelmişti onu bile fark etmemiştim.

"Bunları konuşmak sizin işiniz değil." İkisi de bir şey demeden başlarını öne eğdi. O sırada ben de parmak ucumda merdivenlere yöneldim.

Uzay, "Orada bekle," dedi bana kısa bir bakış atarak.

Onu dinlemeden hızla merdivenleri çıkmaya başladığımda, o da ani bir karar değişikliğiyle arkamdan geldi. "Sana bekle dedim."

"Neden? Yarım kalan boğma işini tamamlamak için mi?" diye mırıldanırken bir yandan da odaya yürüyordum.

"O iş yarım kalmadı, tamamlandı," derken sesi alaycı ve sinirliydi. "Fakat amacıma yine de ulaşamadım."

Durdum ve hızla ona döndüm. Bu hareket başımın dönmesine neden olmuştu. Birkaç derin nefesten sonra bu sıralar gözlerimden eksik olmayan sinirle Uzay'a baktım. "Amaç mı?"

Sorumu boş verdi. "O kadına bir daha krem atarsan, o kremleri sana yediririm."

"Sen ne kadar özgüvenli bir şey çıktın," dedim alayla. "Kremleri yedirirmiş..."

"Bir şüphesi mi var?"

Tokat atmak için elimi kaldırdım ama elimi tutarak geri ittirdi ve eliyle kavradığı başımı duvara vurdu. Çığlık atmamak için dili mi ısırđım. Çenemi sıkıca tutan elini tırmalayarak itmeye çalıştım. "Bırak!"

"Bir daha sakın o elini bana kaldırma," diye tısladı.

"Kaldıracağımı, hatta bir dahaki sefere elimamacına ulaşıp yavaş yavaş inecek!" Elini geri çekince duvardan ayrıldım ve başımı ovdu.

Kolumu açıp, pembeleşmeye başlamış izi işaret etti. "Bunun acısının geçmesini dört gözle bekliyorum."

"O geçmeden buradan gitmiş olacağım," dedim emin bir sesle. Yürümeye başlayarak yanımdan geçti, bakışları üzerimde değildi. "Hayallerin çok uçuk."

"Burada ne yapacağım ben? Yapacak bir şey yok!" diye bağırdım arkasından.

Durdu. Öfkeyle gerilmiş dudaklarına uymayan parıltılı gözlerle bana baktı. "Yapacak çok şey var. En başta, beni eğlendireceksin."

Ağzımdan "Hah," diye bir şaşkınlık nidası çıktı ama ben bu tepkiyi verene kadar Uzay, odasına veya her nereye gidiyorsa oraya gitmişti.

Yapacak bir şey olmadığı veya onun peşinden gidemediğini için odaya yürümeye başladım.

Bavulumdaki kitaplardan birini aldım, okumaya başladım. Tam en heyecanlı yere gelmiştim ki, kitap birden elimden alındı. İstem dışı kitaba uzandım ama kitabın, Uzay'ın elinde olduğunu fark ettiğimde geri çekildim.

İç tarafını kendine çevirdi ve satırlara göz attı. "Çok klasik."
"Benim kitaplarım seni ilgilendirmez."

Kafasını iki yana salladı ve kitabı bir kenara attı. "Senin her şeyin beni ilgilendirir."

"Kitaplarıma dokunma!" diyerek elime aldım, attığı kitabı
"Onlar, senin asla sahip olamayacağın hazineler, çok özeller!"

"Saçmalamayı kes." Gözlerini kapadı. "Okuduğun fantastik kitaplardaki başkarakterlerden biriyle karşılaşınca neye uğradığını şaşırıp kaçarsın. Onlara bayıldığını, hazine olarak gördüğünü söyleme bana."

"O adamlar, senin olamayacağın kadar harikalar," diye tısladım.
"Kaçmam asla!"

İtiraf etmek gerekirse, Güzel ve Çirkin'deki, Çirkin'i görsem arkama bakmadan kaçardım. Ama canavarlar ve o karakterler, gerek olamayacak kadar uçtu.

"Beni takip et," dedi. Ciddiyetinden çekindiğim için arkasından ilerledim. Odadan çok da uzakta olmayan bir kapıyı açtı. Karanlık olduğu için göremiyordum. İçeri girdiğinde birkaç adım atarak elimi kapının koluna koyarak gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Cebinden çıkardığını düşündüğüm çakmakla, üç tane mum yaktı. Birini eline aldı ve salladı, azalan ateşi izlerken, gözlerindeki alevi görebiliyordum. "Birkaç gün önce, Ayaz Beymen adında bir adam ile öpüştün."

"Ne?" diye sordum tereddütle. Adamın ismini ilk defa duymuştum, doğum günümdeki iğrenç adamdan mı bahsediyordu? Eğer öyleyse, bundan nasıl haberi olabilirdi? "Buradan, beni takip ettirdiğini mi anlamam gerekiyor?"

Cevabı net, verdiği cevapta bulunan kelime dışında başka bir kelime gerektirmeyen türdendi. "Hayır."

Elindeki mumu bir kenara bıraktığında rahatlayıp derin bir nefes almam gerekiyordu ama ardından gelecek şeyi korkuyla beklediğim için bunu yapamadım. Birkaç mum daha yaktığında ona doğru bir adım attım. "O ismi hiç duymadım."

"Öpüştüğün adamın ismini bilmemen ne garip." Mumu bırakarak, cebine koyduğu gri çakmağı yeniden çıkardı. "Oysaki bayağı iyi gidiyordunuz."

"İyi mi gidiyorduk?" diye cevabını bildiğim soruyu sordum. "O adamı isteyerek öpmedim bile!"

Kapıyı kapattığında, kapıdan uzaklaşmış olduğum için kendime bağıra bağıra kızdım. "Karı..."

"Sus," diyerek birkaç adımda yanımda bitti. Başını eğdi ve çakmağın kapağını açıp kapamaya başladı. "Düşünüyorum."

"Neyi?" dedim yakınımda olmasından dolayı fısıltıyla çıkan sesimle.

Ateş saçan, baktığı yeri yakan gözlerini bana dikti. Dondurmasından daha az korkutucuydu. "Sana sus dedim."

Duvara iyice sindim ve düşünmesini bekledim. Her ne düşünüyorsa bir an önce düşünse iyi ederdi; yoksa... Yoksa ne yapacağını bilmiyordum.

Elini kaldırıp belime dokunduğunda nefes almayı kestim. Belim, en huylandığım noktaydı. İşaret parmağını dizimden başlatarak kalçama çıkardı; eliyle beraber eğilen vücudu da dikleşmişti. "Kaç kişi bu bedene dokundu biliyor musun?"

Sorusuna afallayamadım bile, parmağı düşünmemi engelliyordu.

Sakin bir şekilde kelimelerini tekrarladı. "Biliyor musun?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. Yani... Umarım ona benzer bir şeyler yapmışımdır.

Kulağıma doğru fısıldadı, sesindeki yakıcı sıcaklık vücudumu haşlıyordu. "Son dokuz ayda, on yedi kişi."

Ardına kadar açılmış gözlerle Uzun'un göğsüne baktım, yüzüne bakamıyordum.

Ortam sessizleştğinde, Uzun'un kalbimi duyacağından korktuğum için bir şey söylemeye karar verdim ve birkaç kelimeyi zorlukla birleştirdim. "Elini çeker misin?"

"Neden?" dedi elini karnıma doğru harekete geçirirken "Rahatsız mı oluyorsun yoksa?"

İmalı bir soruydu, sanki yüzlerce kişi bana dokunmuştu da alışık olınam gerekiyormuş gibi.

Konuşmadığım için, alaylı sesine karşı, başımı olumlu anlamda salladım.

"Rahatsız olduğuna inanmıyorum," derken diğer eliyle çakmağı yaktı. Karnımdaki eli, aşağılara inmeye başladığında kendimi geri çekmeye çalıştım. "Ne o, alışık değil misin yoksa?"

"Ben..." Başımı diğer yöne çevirdim. "Öyle biri değilim."

O da fısıltıyla konuştu fakat o kadar garipti ki, o gür ses kısık olsa bile kendinden ödün vermiyordu. "Biliyorum." Vücudumdaki elini geri çekti ve sönen ateşi yeniden canlandırdı. "Şimdi... Gelelim şu adama."

Ateşi dudağıma yaklaştırdığında geri itmek için elimi kaldırdım ama kendisi, ateşi daha fazla yaklaştırmadan durdu. "Dudaklarını yakamam." Bu durumdan hoşnut değilmiş gibiydi. "Onlar bana lazım."

Tüylerim dik bir pozisyona gelirken kaçacak bir yer arıyordum ama Uzay'ın bedeni çıkış noktalarını kapıyordu.

"Seni öperken hangi koluna dokunmuştu?" dedi iki kolumu da kendi zihin mahkemesine çıkartırken. "Sol kolundu."

"Hani beni takip ettirmiyordun?" diye sordum zaman kazanmaya çalışarak. Gözlerim, hızla etrafı tarıyordu.

"Takip ettirmiyordum," dedi sol kolumu sıkıca tutarak. "Ediyordum."

Gözlerim gezinmeyi bıraktı, beynim düşünme yetisini yitirdi, kolumu yakan ateş ise acıyla birlikte çığlık atmama sebep oldu. Acı, beynimi beraberinde yakıyordu; ateş ise kolumu. Kolumu geri çekmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Uzay, birden kolumu bırakınca arkaya doğru sendeledim, ardından da düştüm.

"Aptal!" diye bağırdım, bağırabildiğim kadar.

"Sus," dedi. "Suç sende, dersini alamayan sensin."

"Ne dersi?" diye sordum bu sefer sınırla, acıdan kolum uyuşmuştu. "Sen öğretmen misin be? Zorla ders mi olurmuş?"

Yanıma oturdu. "Her çocuk, okula sevinçle, seke seke mi gidiyor sanıyorsun? Bazılarını zorlamak lazım; okula gidip bir şeyler öğrenmeleri için."

Gözlerim yavaşça kapanmaya başlarken kendimi zorladım ve kapanmalarını engelledim. "Sen var ya... Seni..."

"Beni ne?" dedi, eğleniyordu.

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. "Neden siktirip gitmiyorsun?!"

Masanın üzerinde duran bir şişe suyu bana uzattı. Suyu aldığı gibi koluma dökmeye başladım ama su sıcak olduğundan dolayı daha çok yakmıştı. O kadar aceleyle suyu dökmüştüm ki, sıcaklığını bile fark edememiştim. Çığlık attığımda boğazım acımaya başladı.

Uzay, elini başının arkasına koyup duvara yaslandı. "Tepinmelerini izlemek çok hoşuma gidiyor."

"Sadist!" diye hırladığımda, yüz hatları daha fazla sertleşti. "Aptal piç! Yeter!"

Derin bir nefes aldı. Kaşlarını kaldırdı. "Bunun bir alıştırma olduğunu anlamayacak kadar zekâ yoksunu musun, yoksa benimle alay etmeye mi çalışıyorsun?"

İki seçenek de benim aleyhime olduğu için susmayı tercih ettim. Hareketlenip ayağa kalktığımda sessizce mırıldandım. "Gidebilir miyim?"

Dünya'nın en saçma sorularından bir tanesini sormuşum gibi bana baktı. Kaşlarımı çattım. "Ne? Alıştırmaya devam edeceğim, daha bitmedi."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ben senin işkence tahtan mıyım?"

Memnun bir ifadeyle bana baktı. "Anlamana sevindim." Fakat hiç sevinmiş gibi bir hali yoktu.

Yere attığım pet şişeyi alıp çakmağını çıkardı. O sırada hızla ayağa kalktım ama kolum masaya çarptığında acıyla inleyip sendeledim.

"Sen buna bu kadar tepki veriyorsan," diye mırıldandı. "Buna ne yapacaksın?"

İlk önce bana doğru yaklaştı, yanımdan hızla geçmeye çalıştığımda ayağını uzattı ve ayağına takılarak yere düştüm. Kalkmamı izin vermeden üzerime oturduğunda tepinmeye başladım.

"Bırak!" diye bağırdım, bağırmaktan acıyan boğazımla. Bu son günlerde olan şeyleri aklım almıyordu. Üstelik bu sadist herif, her şeyin hayal ürünü olduğunu düşünmemi sağlayacaktı.

Üstüme daha çok yüklendi. Pet şişenin ucuna ateşi değdirdiği gibi, pet şişeyi boynumda hissettim. Aslında bu bir pet şişe değildi, verdiği acı tarifsiz olan bir nesneydi boynumdaki. Bağıramıyordum çünkü hareket ettikçe pet şişe, tenimde bir yol çiziyordu.

Acıyla barışık biri hiçbir zaman olmamıştım. Ve ona karşı çıkınca, bana daha çok sinirlenip dokunuyordu. Acıdan nefret ediyordum.

Pet şişeyi ve çakmağı bir kenara fırlattığında tavana bakmaya başladım; kendimi zorladım ve bayılmadım. Aslında bayılıp, acıyı birkaç saatliğine hissetmemek iyi gelebilirdi ama Uzak'a hiçbir şeyin kolay olmadığını göstermem gerekiyordu.

Tavan yerine Uzak'ı görmeye başladığımda ağzım aralandı ama ağzımdan, kelime yerine acı bir inleme çıktı. Uzak, yüzünü yüzüme yaklaştırdığında hareket edip uzaklaşmak istedim ama bedenimin kontrolünü yitirmiştim. Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kaldığında durdu, aynı kalbim gibi. "Bugünkü dersin bitmiştir."

Üstümden kalktığında neredeyse gülümseyecektim ama hareket edemediğini fark ettim. Uzak, bedenimi kucığına aldığımda, bir inleme daha döküldü ağzımdan. Boynumu hareket ettirdiğimde, beynime saplanan keskin acı gözlerimi kapatmaya zorluyordu beni.

Sırtım, yumuşacık bir yatakla buluştu, hatta bütünleşti. Uzak beni yatağı yatırdığı gibi kollarını geri çekti ve kulağıma doğru eğildi. "Seninle daha çok eğleneceğiz, alışsan iyi edersin."

Alışacağımı bir şey varsa, o şey kesinlikle Uzak'ın sapkınlıkları değildi. Alışmam gereken tek şey güçlü olmaktı.

Odada yalnız kaldığımda hareketsiz bir şekilde yatağı yatıyordum, zaten hareket etmeye mecalim yoktu. Boynum ve kolum yanıyordu. Uzak'ı hatırlatıyordu. Ayşe Abba geldi, yanıklara baktı. Uyuduğumu düşünsün diye gözümü açmamıştım ama dudaklarım birbirine bastırılmış halde duruyordu.

"Bitti."

Gözlerimi yavaşça araladım ve Ayşe Abla'nın her zamankinden farklı olan kıyafetlerine baktım. "Nereye?"

"Uzay Bey, bahçe için gerekli olan eşyaları almamış. Onları alacağım."

Başımı biraz çevirmek istesem de boynumun acısı, buna izin vermemişti. "O, evde mi kalacak?" Ayşe Abla başımı salladı. "Abla, ne olur gitme. Onunla yalnız kalmak istemiyorum."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Ecre'm, birkaç gün sonra izne çıkacağım. O zaman ne yapacaksın sen?"

Benden çok kendiyle konuşur gibiydi. "Ben de geleyim."

"Çok isterim ama Uzay Bey izin vermez."

"Ona soran mı var?"

Gözündeki acıma ifadesini fazlalaştırarak tebessüm etti. Elimi kaldırdı ve saçıma dokundu. "Maalesef senin hakkında izinleri veren o."

"Benim hakkımda izinleri o veriyorsa, ben kimin hakkında izin veriyorum?" diye sordum sağ elimle, kolunu kendimden uzaklaştırarak. "Ben ona ne yaptım, Ayşe Abla?"

Daha fazla konuşmak istemediğinden ya da konuşacak bir şey bulamadığından, odadan çıktı. Kapaıyı kilitlemek istesem de kalkacak halim yoktu. O yüzden uyumaya karar verdim, aklıma meşgul eden Uzay olmasa rahat bir uyku çekebilirdim.

III

Ayşe Abla gittiğinden beri odamdan çıkmaz olmuştum, yemeğimi Halim Bey getiriyordu. Uzay'ın buna ses çıkarmamasına şaşırmıştım. Kızıp kızmadığını da bilmiyordum, hiç görmüyordum onu.

Derin bir nefes aldım ve titreyen vücudumun sakinleşmesini bekledim. Vücudum hiç durmadan titriyordu. Kendimi aşırı üzgün hissettiğimde, vücudumun bana cevap veriş şekliydi bu. Artık tik haline gelmiş hareketimi yaparak, parmaklarımı, boynumdaki yerini ezberlediğim morlukta gezdirdim.

Kapı çaldığında, günlerdir evde olan Uzay'ın kapıyı açmayaca-

"Bırak!" diye bağırdım, bağırmaktan acıyan boğazımla. Bu son günlerde olan şeyleri aklım almıyordu. Üstelik bu sadist herif, her şeyin hayal ürünü olduğunu düşünmemi sağlayacaktı.

Üstüme daha çok yüklendi. Pet şişenin ucuna ateşi değdirdiği gibi, pet şişeyi boynumda hissettim. Aslında bu bir pet şişe değildi; verdiği acı tarifsiz olan bir nesneydi boynumdaki. Bağıramıyordum çünkü hareket ettikçe pet şişe, tenimde bir yol çiziyordu.

Acıyla barışık biri hiçbir zaman olmamıştım. Ve ona karşı çıktıkça, bana daha çok sinirlenip dokunuyordu. Acıdan nefret ediyordum.

Pet şişeyi ve çakmağı bir kenara fırlattığında tavana bakmaya başladım; kendimi zorladım ve bayılmadım. Aslında bayılıp, acıyı birkaç saatliğine hissetmemek iyi gelebilirdi ama Uzay'a hiçbir şeyin kolay olmadığını göstermem gerekiyordu.

Tavan yerine Uzay'ı görmeye başladığımda ağzım aralandı ama ağzımdan, kelime yerine acı bir inleme çıktı. Uzay, yüzünü yüzüme yaklaştırdığında hareket edip uzaklaşmak istedim ama bedenimin kontrolünü yitirmiştim. Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kaldığında durdu, aynı kalbim gibi. "Bugünlük dersin bitmiştir."

Üstümden kalktuğunda neredeyse gülümseyecektim ama hareket edemediğimi fark ettim. Uzay, bedenimi kucağına aldığı anda, bir inleme daha döküldü ağzımdan. Boynumu hareket ettirdiğimde, beynime saplanan keskin acı gözlerimi kapatmaya zorluyordu beni.

Sırtım, yumuşacık bir yatakla buluştu, hatta bütünleşti. Uzay beni yatağa yatırdığı gibi kollarını geri çekti ve kulağıma doğru eğildi. "Seninle daha çok eğleneceğiz, alışsan iyi edersin."

Alışacağım bir şey varsa, o şey kesinlikle Uzay'ın sapkınlıklan değildi. Alışmam gereken tek şey güçlü olmak.

Odada yalnız kaldığımda hareketsiz bir şekilde yataktayturdum, zaten hareket etmeye mecalim yoktu. Boynum ve kolum yanıyordu, Uzay'ı hatırlatıyordu. Ayşe Abla geldi, yanıklara baktı. Uyuduğumu düşünsün diye gözümü açmamıştım ama dudaklarım tükürükle ıslanmış halde duruyordu.

“Bitti.”

Gözlerimi yavaşça araladım ve Ayşe Abla'nın her zamankinden farklı olan kıyafetlerine baktım. “Nereye?”

“Uzay Bey, bahçe için gerekli olan eşyaları almamış. Onları alacağım.”

Başımı biraz çevirmek istesem de boynumun acısı, buna izin vermemişti. “O, evde mi kalacak?” Ayşe Abla başını salladı. “Abla, ne olur gitme. Onunla yalnız kalmak istemiyorum.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Ecre'm, birkaç gün sonra izne çıkacağım. O zaman ne yapacaksın sen?”

Benden çok kendiyle konuşur gibiydi. “Ben de geleyim.”

“Çok isterim ama Uzay Bey izin vermez.”

“Ona soran mı var?”

Gözündeki acıma ifadesini fazlalaştırarak tebessüm etti. Elini kaldırdı ve saçıma dokundu. “Maalesef senin hakkında izinleri veren o.”

“Benim hakkımda izinleri o veriyorsa, ben kimin hakkında izin veriyorum?” diye sordum sağ elimle, kolunu kendimden uzaklaştırarak. “Ben ona ne yaptım, Ayşe Abla?”

Daha fazla konuşmak istemediğinden ya da konuşacak bir şey bulamadığından, odadan çıktı. Kapıyı kilitlemek istesem de kalkacak halim yoktu. O yüzden uyumaya karar verdim, aklımı meşgul eden Uzay olmasa rahat bir uyku çekebilirdim.

III

Ayşe Abla gittiğinden beri odamdan çıkmaz olmuştum, yemeğimi Halim Bey getiriyordu. Uzay'ın buna ses çıkarmamasına şaşırmıştım. Kızıp kızmadığını da bilmiyordum, hiç görmüyordum onu.

Derin bir nefes aldım ve titreyen vücudumun sakinleşmesini bekledim. Vücudum hiç durmadan titriyordu. Kendimi aşırı üzgün hissettiğimde, vücudumun bana cevap veriş şekliydi bu. Artık tik haline gelmiş hareketimi yaparak, parmaklarımı, boynumdaki yerini ezberlediğim morlukta gezdirdim.

Kapı çaldığında, günlerdir evde olan Uzay'ın kapıyı açmayaca-

ğını bildiğim için aşağıya indim ve kapıyı açtım. Elinde koliyi tutan adam, koliyi yere bıraktı ve bir kâğıdı imzalattı.

"Bu ne?" diye sorduğumda yüzüme bile bakmadan arkasını döndü.

Kaşlarımı çatarak şaşkın bir şekilde koliyi kaldırdım ve kapıyı kapatarak Uzay'ın odasına yol aldım. Uzay ile odalarımız arasında üç kapı vardı, evi gezmediğim için o kapıların nerelere açıldığını bilmiyordum. Aslında malikânenin diğer ucunda da neler olduğu hakkında bir fikrim yoktu, o kadar büyüktü ki, bir hafta dolaşsam diğer hafta yine kaybolabilirdim. Şansım şuydu ki, buna şans mı denirdi bilemiyordum, mutfak, salon, evin kapısı, kaldığım oda ve Uzay'ın odası birbirine yakındı.

Koliyi kapısının önüne bıraktım ve hızla arkamı dönerek parmak ucunda yürümeye başladım. Aslında hiç umurumda olmazdı, ne kapı ne de koli. Dün, kapıyı açmadığımdan bir güzel laf da yağdı çekmişti bana. Onu bir daha dinlemek işime gelmediği için de koliyi almıştım. Kapı açıldığında olduğum yerde kala kaldım, bir süre konuşmadım.

"Sana da iyi akşamlar," dedi alayla.

Odasından içeri girmeden, kaldığım odaya ilerleyerek kapıyı açtım. "Neyse ne..."

Yerden koliyi alırken "Gel," diye emir verdi. Nefesimi seslice dışarı verdiğimde odasına girmişti. Düşüncelerimin savaşını alakasız olan uzvum, ayaklarım kazandı ve Uzay'ın odasına doğru küçük adımlar atmaya başladı.

Uzay'ın odası... Kesinlikle, insanı boğan, simsiyah bir yerdi, yani öyle olduğunu düşünüyordum. Kapıya geldiğimde kapıyı ittim. Kapı ardına kadar açıldığında nutkum tutulmuştu.

Bembeyaz bir odaydı. Mobilyalardan, uzun perdelere varana kadar. Sadece duvarlar griye boyanmıştı. Yatağın üstündeki örtü bozulmuştu ve örtünün çoğunluğu yerdeydi. Yatağın karşısındaki televizyon ise açıktı ama reklam veriyordu.

Uzay, kocaman odadaki en küçük koltuğa oturmuş, seri hareketlerle koliyi açmaya çalışıyordu ama bir anda hareketlerine ara verip bana baktı. Kafasıyla büyük koltuğa oturmamı işaret etti.

"Şaşırmış gibisin," dedi ara verdiği işe devam ederek.

Cevap vermeden televizyona baktım.

"Neye şaşırdın?" Sesindeki merak, gözlerimin ona çevrilmesi-
ne neden olmuştu.

"Oda rengine," dedim donuk bir sesle. Sesim kısık çıkmadığı
için kendimle gurur duydum ve duruşumu dikleştirdim.

"Beyaza?"

"Evet."

"Ne bekliyordun?" diye sordu koluyu tamamen açıp içindeki ki-
tapları çıkararak.

"Siyah."

Durup bana baktı. "Neden?"

Gözlerimi kaçırma isteğimi son anda yendim. "Çünkü sen si-
yahsın."

Kaşlarını kaldırdı. "Siyah olmam, beyazı sevmeyeceğim anla-
mına mı geliyor?"

Uzay, beyaza aykırıydı. Şu an Uzay'ı bir yana, beyaz rengini
bir yana koyarsanız, gerek kişiliğiyle, gerek üstündeki kıyafetleriyle
Uzay beyaza uyamazdı. Ama Uzay'ı beyaz renginin içine koyarsa-
nız, Uzay ile beyaz, uyum içinde olurdu ve masumiyetin simgesi
haline gelirdi. Uzay ve masumiyet kelimesi, aynı cümle içinde o
kadar iğreti duruyordu ki...

Cevap vermeyeceğimi anladığında kitapları kaldırdı ve kucacı-
ma koydu. Yakınıma gelmesi, kendimi kasmama neden olmuştu.
"Çalış, sonra da çöz."

Test kitaplarına şaşkınlıkla baktım. "Neden?"

"Sınava gireceksin."

"Okula mı gideceğim?" diye sordum heyecanla.

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki hayır. Evde çalışacak, üniversite sı-
navlarına gireceksin."

"İki sene boyunca evde mi çalışacağım?"

"Aynen öyle, anlamadığında ise ben yardımcı olacağım."

Hızla ayağa kalktığımda kitaplar yere düştü ve Uzay'ın gözleri
kısa bir anlığına test kitaplarına çevrildi. "Sana, burada iki sene bo-
yunca kalacağımı düşündüren ne?"

"İki sene burada kalmayacaksın," dedi sırtını koltuğa yaslayarak.
"Ölene kadar burada kalacaksın."

Elimi sinirle saçlarının arasından geçirmek istedim ama elim.
Uzay'ın elimi izleyen gözleriyle birlikte boynuma kaydı. "Benden
ne istiyorsun?"

Yanaklarını şişirdi. "Bir bakalım..." Rahat hareketlerini sinirle
izlemeye başladım. Birdenbire odadaki umursamaz hava dağıldı,
sinir bulutları odaya akın etti. Anında öfkelenen gözlerini bana çe-
virdi. "Her şeyini istiyorum, her şeyini. Son nefesini bile benim
yanımda vermeni istiyorum."

Şaşkınlığımı bastırarak, "Neden?" diye bağırdım. Sesim, feryat
eder gibiydi.

Ayağa kalktı ve birkaç saniye içinde dibimde bitti. Çenemi tu-
tup kaldırdı. "Çünkü mükemmelliğini tüketmek istiyorum. Öyle
de yapacağım."

Çenemi elinden kurtardım. "Ben mükemmel değilim."

Alayla konuştu. "Senin ne düşündüğünü umursamadığımı
daha önce de söylemiştim."

Birden gözlerim ardına kadar açıldı. "Sen bana mükemmel mi
dedin?"

Gözlerindeki ifade bir anlığına bile değişmedi. "Belki."

Geriye doğru bir adım attım. "Seni anlayamıyorum."

"Anlamak zorunda değilsin. Hayatını benimle, benim sözüme
uyarak geçireceğini bilmen yeterli."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Âşık olacağım ve evlenip
gideceğim." Sonuçta şart, evlenene kadarı kapsıyordu, değil mi?

"Nasıl âşık olmayı düşünüyorsun?"

"Ne?" diye sordum şaşkınca. Bir insanın nasıl âşık olacağı bili-
nemezdi ki!

"Dışarı çıkamazken, kimseyle konuşamazken kime, nasıl âşık
olmayı düşünüyorsun?"

Boş bir ifadeyle Uzay'a baktım. Doğru ya, dışarı çıkamıyo-
rum... Nasıl âşık olabilirdim ki?

"Dışarı çıkacağım!" diyerek hızlı adımlarla odadan çıktım. Ar-
kamdan geliyordu, geleceğini hissetmiştim.

“Hadi şimdi dışarı çıktın diyelim, âşık olacağını nereden biliyorsun?”

Durdum ve sinirle ona dönüp ayağımı yere vurdum. “Olurum ben!”

Kollarını göğsünde birleştirerek duvara yaslandı. Kumral saçları, iki dakika önceki düzgün haline ihanet edip dağılmıştı. “Hayatında kaç kişiye âşık oldun?”

“Sana ne Uzay? Sana ne?!” diye tekrardan bağırdım, ses tellerim bağırışıma itiraz etmeye başlamıştı.

Beni umursamayıp, “Hiç kimseye âşık olmadın, olamayacaksın,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Sen nereden biliyorsun?”

Bir ara gülümser gibi oldu. “Seni asla yanımdan ayırmayacağım.”

“O kadar emin olma Uzay Soykır.”

Kollarını indirerek büyük adımlarla yanıma geldi. “Bunlar gerçekler, Ecre Soykır.” Alay barındıran sesiyle tekrar konuştu. “Kıtapları unutma.”

Yanımdan geçtim, söylene söylene odaya girdim ve kapıyı kapattım. Kendini çok fazla görüyordu, tüm haklarımın ona ait olduğunu sanıyordu, bir tanesi bile onun olmamasına rağmen. Bu adam ya hayallerle yaşıyordu, ya da gerçekten kaçıktı ve ağır bir tedaviye ihtiyacı vardı.

4. BÖLÜM

“EĞLENCE ANLAYIŞI”

Örtüyü başıma kadar çektim. Uyuma çabalarım olumsuz sonuç verdiğinde kilitli kapı da açılmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapattım, nefes alışımı yavaşlattım. Uyuduğumu sanmasını istedim ama öyle olduğunda çıkarım ne olacaktı ki?

Uzay'ın koltuğa oturduğunu çıkan gıcırtdan anladım. Örtünün içine tamamıyla girmek, yatağın içinde kaybolmak istiyordum ama havadaki kasvet, hareket etmemi engelliyordu.

“Seni öldürmeliyim,” dedi sert bir sesle.

Ağzımın arasından çıkan ses hissettiklerimin aksine, son derece kontrollü ve sakindi. “Neden?” Cevap vermeyi reddettiğinde doğruldum ve Uzay'a döndüm. “Neden bunları yapıyorsun?”

Gözleri kısa bir anlığına üstüme değdi, alaylı ifadesi öfkeye dönüştü. Odada gezdirdiği gözleri tavanda son buldu ve kapandı. “Bilmiyormuş gibi yapma.”

Kaşlarımı çatıttım. “Davranışlarının sebebini biliyor muyum?”

Gözlerini hızla açtı ve yüzümü süzdü. “Rol yapma,” diye tekerarladı. Sakinliğini korumakta zorlanıyordu. Sağ elini kaldırarak ikiye salladı, sözlerini tamamladı. “Yaptığın tek şeyi bundan sonra yapmayacak olman sana zor gelebilir.”

“Ne dediğini anlamıyorum, açık ko...”

Öfke dolu bir sesle, “Kapa çeneni!” diye bağırdı.

Yatağa iyice gömülmek yerine ayağa kalktım, hızlı adımlarla

ilerleyerek tam önünde durdum. "Benimle sesini yükselterek konuşamazsın!"

"Az önce ne yaptım?" diye sordu alayla. "Sesimi yükselttim." Ayağa kalktı, işaret parmağını kaldırarak beni işaret etti. "Sizin asla yapmadığınız şeyi yapıp sesimi yükselttim."

"Biz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Annen," dedi tiksindircesine. "Piç yengen, baban..."

"Babama piç diyemezsin!" Güçlü parmaklarıyla boynumu sarıdı, geriye doğru sertçe itti. Sırtım duvara çarptığında yüzümü buruşturdum.

"Derim!" diye bağırdı yüzüme doğru. "Babanı tanımlayacak en iyi kelime!"

Boğazımdaki eli yüzünden konuşamıyordum, nefes almak için çırpınmaktan başka bir şey de yapamıyordum. Ellerini sıkılaştırdığında, birazcık da olsa nefes alabilme şansım kalmamıştı. Gözlerim seğirdi ve son bir kez nefes almak için çabaladım.

Bayılmak üzereyken Uzay ellerini çekti. Derin nefesler alırken, elim boğazıma gitti. Öksürdüm, başımı duvara yasladım.

Ellerini başımın iki yanına, duvara, koydu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında, derin nefeslerim kesildi. "Senin o ailen yüzünden bu haldeyiz," diye kükreyerek sağ eliyle duvara vurdu. "Hepinizin gebermemesi çok iyi olmuş." Başparmağını yanağıma sürttü. "En azından birinize tüm bedelleri ödeteceğim."

"Neden bahsettiğini anlayamıyorum."

"Saf ayağına yatman beni daha çok sinirlendiriyor."

"Yemin ederim," dedim yanağımdaki elini iterek. "Hiçbir şey anlamadım."

"Yemin ederim," dedi beni taklit ederek. "Seni ölmekten beter edeceğim!"

Sağ yumruğunu göğsüne indirdiğinde tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Pekâlâ, Kukla, kahvaltıda görüşürüz."

Tokat atmak istedim ama onun yerine yüzüne tükürdümü.

Koşarak odadan çıktım, başka bir odaya girerek kapıyı kilitledim. Hangi akla hizmet bunu yaptığımı bilmiyordum ama açıkçası rahatlamıştım. Hatta sevindiğim bile söylenebilirdi,

Elimi duvara sürterek odanın ışığını aradım. Tüm koltukları kapiya çekip içeri girmesini engelleyecektim. Işık düğmesini bulup ışığı açtım. Uzay'ın odası. Harika! Uzay'dan kaçarken, Uzay'a yattığımı bile fark edemiyordum!

Kapı tıklatıldı. Açmadığımda birkaç kez daha tıklatıldı, ardından da sustu. Kapının kırılmasını veya anahtarla açılmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Yaklaşık bir saattir Uzay'ın odasında, kendimi kilitlemiş halde bulunuyordum. Odasında saat olmadığı için zamanı tam olarak hesaplayamıyordum.

Karanlık olan hava, daha da kararmıştı ve esneyişlerim odadaki sessizliği bozuyordu. Uykum gelmişti ama oda aşırı soğuktu. Uzay olmasa bile sanki dört yanımda Uzay ile çevriliydi. Uyumak yerine merakıma yenik düşerek çekmecelerin önüne gittim. Eşyaları izinsiz karıştırmayı sevmezdim, hatta evi dolaşmamıştım bile, ama Uzay'a sorsam izin vereceğini de sanmıyordum. Çekmeceyi açtığım gibi geri kapadım. İlk açtığım çekmecenin iç çamaşırlarına ait olması normal miydi?

Yüzümü buruşturarak, karıştırma fikrimden vazgeçtim. Uzay'ın yatağına giremeyeceğim için kanepelerden birine yatarak kollarımla kendimi sardım.

Vücudum, iri kollar tarafından kaldırıldı ve rahat edemeyen bedenim sonunda yumuşacık bir yere kavuştu. Başımın altındaki yastığa sağ kolumu sardım, yastığa iyice sokuldum. Yatakta başta bir beden, kolumda rahatlatıcı daireler çizen eli hissettim. Kafam iyice yastığa gömüldü.

Birkaç gündür alıştığım ses duyuldu. "Bir varmış bir yokmuş. Günlerden bir gün; dünya güzeli, mutlu ve güçlü bir kız, tüm mutluluğunu kaybetmiş. Geriye sadece güzelliği ve gücü kalmış." Kolumdaki el daha da aşağıya indi ve atletin açıkta bıraktığı karnima dokundu. Yarı uykulu olsam da nefesim hızlandı. Düşüncelerimi tam olarak toplayamıyordum, o eli oradan çekmem gerekti.

Fakat uyku sersemi olduğum için kolumu kaldıramadım. "Sonra?" diye fısıldadım.

El birkaç saniyeliğine duraksadı. Birkaç saniye sonra duraksadı.

masına karşılık işaret parmağı, yumuşak hareketlerle daha büyük alanı gezmeye başladı. Parmağı karnımın üzerinde gezinirken ne-redeyse gülecektim. "Bu kız, bir adamla tanışmış." Ses daha yakın-dan geliyordu. "Adam, kızın geriye kalan her şeyini almış. Türlü işkenceler yaparak, ilk önce kızın kendine güvenini, ardından da kızın gücünü yok etmiş. Saçlarını yolmuş, derisini yüzmüş ve kı-zın tüm güzelliğini de almış. Kızın, çıplak gözle bakılınca görünen hiçbir şeyi kalmamış."

"Adam, gözlerini kapatmış ve kızın ruhunu koruyan umut to-humlarını hissetmiş. Kendi kendine zaferle gülümsemiş. Kızın umudunun zamanla yeşermesine izin vermiş, hatta umudunun yeşermesine yardım etmiş. Kızın umudu, gözle görülür, elle hisse-dilir hale geldiğinde ise, adam yanından asla ayırmadığı hançerini almış ve kızın umudunun köküne hançeri saplamış. Umudunu, kökünden koparmış. Kızın Dünya üzerinde; hançerdeki kan, ada-mın düşüncelerindeki yeri ve adama ait olan kalbi dışında, hiçbir izi kalmamış."

Huzursuzlukla kıpırdandım. Kulağıma sürtünen ve uyuşma hissi veren nefesi hissettim. "İyi dinlen. Yarın bir yere gideceğiz. Küçük Kukla."

III

Uzay'ın kokusu, Uzay'ın yatağı, Uzay'ın odası.

Uyku mahmurluğunu üstümden attım ve hızla yataktan kalk-tım. Yatmadığımı tarafa kaydı gözlerim... Yorgan hafiften dağınıktı, üstünde birinin yattığını gösteriyordu. Pekâlâ, sakın olmalıyım. Muhtemelen uyurken yatağı arşınlamıştım. Ayrıca uyurken bo-yum da uzamıştı ki, yatağın başından ucuna kadar bozabilmişim.

Elimle kafama vura vura odadan çıktım. Lavaboya girdikten sonra üstümü değiştirdim, mutfaka indim. Uzay, kusursuzca ütö-lenmiş takım elbiselerinden birini giymiş, sandalyeye oturmuş, eli-ne gazetesini almıştı. "Rahat uyudun mu?"

Gece boyunca hissettiğim soğuk havayı saymazsak, evet. "Ha-yır."

"Ayşe Abla nerede?" diye sorduğumda, kısaca erken ızne çık-

uğımı söylemişti. Kendime kahvaltayı hazırlarken, ona da yapımı
Yemek, her zamanki gibi sessizce yenmişti.

Tek kelime dahi etmeden odasına çıktığında masayı topladım.
Tam merdivenlerden çıkıyordum ki, Uzay yanıma gelip ceketini
bana uzattı. "Giydir."

"Elin kolun yok mu?" Kafamı olumsuz anlamda salladığımda
aynı kelimeyi tekrarladı. Gözlerimi devirerek ceketini tuttum ve
kollarımı sokmasını bekledim, o sırada parfümü burnuma doldu.

Ağızından istemsizce, "Parfümünün markası ne?" diye bir soru
çıktı.

Göz teması bile kurmadan, beni cevap bekler şekilde orada bi-
raktı.

Bu hareketini garipsememiştim, çok da şaşırtıcı bir şey değildi.
Televizyon izlemek için salona geçtim. Saatlerce, kanallarda dolaş-
tım ama hepsini yarım yamalak izleyip bırakıyordum. Yıllar önce
izlediğim dizilerin yılmadan tekrar verilmesi, ağlama isteği uyan-
dırıyordu bende.

Kapı çaldığında asık bir surat eşliğinde kapıya doğru yürüye-
rek, kapıyı açtım. Uzay, hiçbir şey demeden içeri girdi. Uzay her
zamankinden çok daha fazla negatiflik yayıyordu: hiç ama hiç onu
çekecek halde değildim. O yüzden kapıyı kapattığım gibi çıkmış-
tım odaya.

Birden kapı açıldığında irkildim ve yataktan yere kaydım. Uzay,
alaylı bir bakış sonrasında dolaba yöneldi. Kapağı sağa doğru itti-
ğinde, birkaç kez baktığım ama dokunmaya bile tenezzül etmedi-
ğim elbiseler sergiye açıldı. Uzay birkaç tane elbiseyi es geçtikten
sonra sinirle soludu. Birkaçı hariç, tüm elbiseleri çıkardı ve elbise-
lerle birlikte odadan çıktı. Ben de arkasından gittim.

"Her şeyi kendin yapacaksın," diye mırıldandı kendi kendine.
"Salak herif."

Bahçeye çıktığında, kısa bir tereddüdün ardından ben de peşin-
den çıktım.

"Uzay?" dediğimde herhangi bir tepki vermedi, yürümeye de-
vam etti. Bahçedeki birkaç adam da Uzay'a bakıp, ne yaptığını an-
lamaya çalışıyordu.

"Serhat!" diye bağırdı Uzak. "Benzini getir." Uzak elindeki elbiseleri yere attı. Adamlardan biri hareketlendiğinde şaşkınca Uzak'ı izliyordum. Uzak'ın öfkeli sesi yanaklarımı kemirmeme sebep oldu. "Mehmet!"

"Buyurun Uzak Bey," dedi titrek, korku dolu ses.

Uzak, eliyle elbiseleri gösterdi. "Açıkla bu şeyleri."

"Uzak Bey... Siz demiştiniz..."

Uzak'ın kükreyişi bahçede, garip bir şekilde, yankı yapmıştı. "Ben ne dedim Mehmet? Genç kızların zevkine göre elbise al dedim. Genç kızların zevkine göre kumaş parçası al demedim!"

Uzak, benzin dolu bidonu alarak elbiselerin üzerine boşalttı, ardından da arka cebinden çıkardığı çakmağı yakarak elbiselerin üstüne attı. Şaşkınlıkla açılan ağızımı kapayarak arkamı döndüm ve eve girdim. Odaya doğru yürürken, Uzak'ın adım sesleri yakınlaştı.

"Koyu yeşil olan elbiseyi giy, üstüne de siyah bir ceket al." Kaşlarını çatıp ona baktığımda hiç durmadan ilerlemeye devam etti, odasına girdi.

Adımlarımı yere vura vura odaya girdim ve kapıyı kilitledim. Dedici yeşil elbiseyi ve siyah ceketini çıkararak yatağın üzerine koydum. Elbiseye bakıp uzunca bir iç geçirdim. Ardından da toparlanarak giyindim. Saçlarımı sıkı bir topuz yapmak için aynanın karşısına geçtim, düzeni bozup yanaklarıma düşen saç tutamlarını düzeltmekle uğraşmadan yeniden dolaba yöneldim. Siyah topuklu ayakkabıları da ayağıma geçirdikten sonra birkaç kez yürüme denemesi yaptım.

Kapı tıklatıldı. "Hazırsan çık."

Dudaklarımı ısırarak kapıya ilerledim ve kulpu çevirdim. Kapıyı açtığımda, bakışlarımı yavaşça yukarı kalkarak karşı duvara yaslanmış Uzak'ı süzdü. Gözlerimi hemen başka bir yere çevirdim ama Uzak'ın görüntüsü aklımdan gitmiyordu. Gömleği dahil her şeyi siyah olan takım elbisesini giymiş, kravatını her zamankinden daha serbest bir şekilde bağlamıştı. Saçlarını rahat bırakmadığı, eliyle saçlarına dokunup düzelttiği belliydi. Alnından çekilen saçları yüzünü daha çok ortaya çıkarmış, sert yüz hatlarını belirginleştirmişti.

Uzay'ın adım seslerini duyduğumda, kafamı ona doğru çevirdim. İfadesizliğine koruyordu, bir yandan da her bir adımında daha çok üşümeme neden oluyordu. Bu da, benim gözlerimin ifadesiz kalmasını zorlaştırıyordu.

Tam karşımda durdu. Geriye doğru bir adım atacakken yanımdan geçti ve dolaba ilerledi. Tuttuğum nefesimi sessizce dışarı verdim. Dolaptan bir çanta çıkarak elime verdi. Yüzümü buruşturarak mızımızlandım. "Boşuna çanta alıyorum, içi boş."

"Bekle," diyerek yanımdan geçti ve odasına girdi. Çıktığında elinde bir şey tutuyordu. Çantamı açıp içine koyduğu şeye baktım ama bayağı ağır olduğu kesindi.

Kafasıyla onu takip etmemi işaret etti. Arkasından giderken bayağı zorlanıyordum ama sonunda, düzgün yürümeyi başardım. Topuklu ayakkabıların zeminde çıkardığı sesler rahatsız edici olmaktan uzaklaşmış, tok ve hoş seslere dönüşmüştü.

Uzay'ın önümden yürümesini fırsat bilerek çantayı açtım ve içindeki şeye baktım. Parfüm vardı, JustCavalli. Çantam bile kokmaya başlamıştı ve çantamı burnuma dayamamak için kendimi zor tutuyordum. Parfümün kokusu başımı döndürmüştü. Dudaklarımı birbirine bastırarak çantayı kapadım.

Bu sefer daha farklı bir arabaya binmiştik ve araba siyah değil, beyazdı. Ayaklarımı sallayarak yere değen elbiseyi daha da aşağıya çekti.

III

"Sımsıkı yumduğun gözlerini açıp incek misin?"

İlk olarak sağ gözümü araladım, ne ara kapadığımı hakkında bir fikrim yoktu. Seri hareketlerle çantayı elime aldım ve kapıyı açarak arabadan indim. Normalde elim ayağımı birbirine dolanırdı ama son derece kontrollüydüm. Birkaç adım denemesinden sonra sırtımı dikleştirdim, beni çoktan unutmuş Uzay'a yetiştim. Elindeki anahtar görevlilerden birine verdi, kafasını arkaya çevirerek orada olup olmadığını kontrol etti. "Önümden yürü."

Dişlerimi sıkarak dediğini yaptım. Bir yandan da geldiğimiz yeri inceliyordum, son derece lükstü; 8-9 yaşlarındayken, böyle yerlerde birçok kez bulunmuştum.

Uzay yanımda yürümeye başladı ama herhangi bir ten temasında bulunmadı, sadece gözlerini üzerime değdiriyor ve hareketlerimi inceliyordu.

"Güzelim, bakıyorum da her zamanki gibi dakıksın." Soruya açık bir ima ile konuşan adama baktığımda kaşlarım yukarı kalktı. Adam, bana bakmıyor; Uzay'a bakıyordu. Üstüne üstlük Uzay'a güzelim demişti!

Uzay, soğuk bakışlarından taviz vermeyerek adamın elini sıktı. Adam gülümsedi, tatlı bir ifadeye sahipti. "Pek de havalı."

Uzay ile böyle konuştuğuna göre önemli biri olmalıydı Uzay için. Fakat sarı saçları, yeşil gözleri ve sevecen duruşu ile Uzay'a hiç benzemiyordu, hele hele onunla takılan bir tip gibi hiç mi hiç durmuyordu.

Uzay oturduğunda, adam gözlerini devirerek elini bana doğru uzattı. "Ecre... Şu şanssız kız. Ben Görkem Turan, Uzay'ın gözbebeğiyimdir."

Elini sıkıp sıkınamak arasında kalmıştım, hem niye herkes bana şanssız diyordu ki? Şanssız olduğum için, büyük ihtimalle. Göz kırptı, elini indirerek fısıldadı. "Elimi sıkmanı sorun edebilir, en iyisi el sıkışmamak tabii."

Kafamı belli belirsiz salladım, son derece şaşkındım. Şaşkın halime karşılık gülümsedi ve Uzay'ın karşısındaki sandalyeyi oturmam için geri çekti. Şaşkınlığımı sürdürerek oturdum, ağzımdan bir teşekkür bile çıkmıyordu.

"Uzay ile kaç gün kaldın?" diye sordu kaşlarını aşağı yukarı oynatarak.

Hafifçe oluşan tebessümü yüzümden sildim ve gözlerimi Uzay'a çevirdim. Uzay'dan beklediğim tepki hakkında bir fikrim yoktu fakat böyle sakin sakin oturmasını beklemiyordum. "Anlaşılan bayağı uzun kalmışsın."

Uzay, "Serpil nerede?" diye sordu.

"Bu akşamı arkadaşları ile geçirecektmiş."

Uzay'ın ne düşündüğünü veya ne yapmaya çalıştığını anlamayı deniyordum ama kendini o kadar çok gizlemişti ki, en ufak bir ayrıntı bile göremiyordum.

"Ne istersiniz efendim?"

Siparişleri verirken gözümü ikisi arasında gidip geliyordu. Bu ikisi arkadaş mıydı şimdi? İnannıakta zorluk çekiyordum.

Verilen siparişler önümüze gelene kadar ikisi kendi aralarında konuşmaya başladı. Daha doğrusu Görkem konuştu, Uzak dinledi. Yemekler geldiğinde ise, Görkem kıtlıktan çıkmış gibi yemeye başladı. Uzak ise Görkem'in bu halini umursamadan yavaşça yemeğini yemeye başlamıştı. Ben de tam çatalımı elime almıştım ki seslice yerine bıraktım. Son birkaç aydır hissetmediğim takip edilme hissi geri gelmişti ve ilaçlarım yanımda yoktu.

"Ecre, iyi misin?" Gözlerimi Görkem'e çevirdim ve başımı olumlu anlamda salladım. Havaya kalkmış omuzlarımı indirerek eğik duran başımı kaldırdım. Görkem yemeğini yemeye devam ederken Uzak'ın bakışları üzerimdeydi, bir süre de öyle kaldı. Ardından gözlerini etrafta gezdirdi.

Yemeğini yemeye başladığımda Görkem, "Uzak ile yaşamak zor, ha?" diye cevabını bildiği bir soru yöneltti. Gözlerim Uzak'a kaydıığında başımı yine olumlu anlamda salladım. "Sesini mı yutun? Uzak, kızı ne biçim korkutmuşsun be oğlum."

Sinirle Görkem'e baktım. "Kimsenin beni korkuttuğu yok."

Görkem, "Peki, tamam," diyerek güldü. "Uzak ile çok benziyorsunuz. Sizi gerçekten kuzen bile sanabilirim."

Uzak tıslar gibi konuştu. "Boşboğazlık yapma."

"Doğrular..."

Uzak, "Görkem!" diye kükredti.

Herkes bize bakmaya başladığında yerime iyice sindim.

Görkem mırıldanarak konuştu, Uzak'ı yatıştırmaya çalışıyordu. "Bu kadar sinirlenecek bir şey yok."

"Kalk, gidiyoruz." Uzak, hızla ayağa kalktı ve yanımda bitti. Beni çekeceğini anladığımda, o çekmeden ayağa kalktım.

Görkem gözlerini devirip ofladı. "Hesap hep bana kakalatılıyor ama ya..."

Uzak'ın çıkışına karşılık ne şaşırmış, ne de korkmuştu.

Uzak, öfkesini bir damlacık bile azaltınmayarak bileğini tuttu ve çekmeye başladı. Hızlı hareketleri yüzünden çantamı almayı unutmuşum.

"Uzay, bileğimi bırak," dedim sakın tutmaya çabaladığımı se-
simle. Bana karşılık bileğimi daha sıkı tuttu.

Arabanın gelmesini beklerken kollarımı etrafıma sarmıştım.
İkide bir etrafıma bakıyor, birilerinin beni izlemediğinden emin
olmak istiyordum. Araba geldiğinde ön koltuğa bindim ve keme-
rimi bağladım. Uzay, oturduğu gibi bir kemere bir de bana baktı.
Başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapattım. arabayı kaplayan ses-
sizlikte kendimi yatıştırmaya çalıştım. Ellerimin saçlarımı yolma-
ya gideceğini bildiğim için, ellerimi bacaklarımın altına koydum.
Psikolojik bir şey Ecce, kimse seni takip etmiyor, hatta kimse sana
bakmıyor, kimse seni umursamıyor. Yalnızca ilaçlarına ihtiyacın
var.

"Sadece ilaçlara ihtiyacım var," diye fısıldadığımda kemerim
açıldı. Gelmiş miydik?

Uzay, "Eğil!" diye bağırdığında bir şey yapamamıştım ama
Uzay, beni iterek koltuğun önündeki boşluğa düşmemi sağlamıştı.
Silah sesleri birbirine karışıyor, Uzay'ın bana olan bakışları ve ara-
banın hızı artıyordu.

Koluma kan damlası sıçradığında kaşlarımı çattım. Gözlerini
Uzaya kaydı, bir de kolunda oluşan kırmızı lekeye. "Uzay," diye
bağırdım, o ise "Saklan, hareket etme!" dedi.

Araba birden sağa doğru savrulduğunda başımı sertçe arkaya
çarpım. Gözlerimi kapadım fakat bayılmamıştım, seslerin azalma-
sını bekledim. Beklentim gerçekleştiğinde açılan kapıyla, koruma-
ların telaşlı sesleri altında kaldım. Ayğa kalkarak başını ovdum,
harabeye dönmüş arabadan çıktım.

"Uzay..." diye mırıldandım, korumaları kendinden uzaklaştır-
masını izleyerek. "Kolun..." Uzay, sık sık kapanan gözlerini bana
çevirdi; terlemişti. "İyi misin?" diye bir soru ağzımdan çıkarken,
kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Uzay cevap vermedi, sendelediğinde yaralı olmayan kolunun
altına girdim. İlk önce itecek gibi oldu ama vazgeçti. Şu an sadece
içgüdülerimle hareket ediyor, davranışlarımı sorgulamıyordum.

Uzay'ın yukarıya çıkması, yardımlarımla beraber, yaklaşık on
dakika sürmüştü. O kadar çok kan kaybetmişti ki, kırmızı siyaha

ağır basabilirdi. Yatağına oturttuğumda derin bir nefes aldı. Gözlerim koluna kaydı ve elimle ağzımı kapadım. Sağ kolu kan içindeydi.

Bir yanım, 'Ölsün, sana ne?!' diye bağırırken, diğer tarafım, 'Ölüsü bile seni rahatsız eder, yardım et,' diyordu.

Eliyle banyoyu işaret ettiğinde güvenim geri geldi. "Sana yardım etmeyeceğim."

Uzay, alaylı bakışlarını bana çevirdi ve yataktan güç alarak ayağa kalktı, banyoya ilerledi. Ben de arkasından gidiyor, düşmesini bekliyordum. Lavabonun önüne geldi ve lavabonun üstündeki aynanın kapağını açtı. Elini uzattığı sırada duraksadı ve sinirle gözlerini kapadı. Yavaş adımlarla klozetin üstüne oturdu. "Siktir!" diye fısıldadı.

Tam aynaya uzanacakken Uzay, "Dur," dedi. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Ben sana çok mu meraklıyım?" diye sordum. "Ölmek mi istiyorsun?"

Gözlerini açtı. "Ölmeyeceğim."

Kolundaki kanın miktarına baktım. "Kendini kandırmaya devam et."

Uzay, "Serhat!" diye bağırıyordu, vücudunun durumuna göre sesi bayağı yüksekti. "Lanet herif, buraya gel!"

Kimse gelmediğinde pamuğu, sargı bezini ve makası çıkardım. Bunlarla ne yapacağını az çok biliyordum ama yaptığım şeyde başarılı olacağımdan emin olduğum söylenemezdi.

Uzay'ın yanına gittiğimde, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı ki, hayır, bunu yapmasını istemiyordum. "Gömleğini çıkarmana gerek yok," diyerek gömleğin kolunu, dikişlerinden yırttım. Ne olur ne olmaz diye ellerimi yıkadım. Yaranın etrafını temizledim.

"Uzay..." dedim dehşet içerisinde. "Mermi içeride kalmış. Hastaneye gitmen gerek."

"Biliyorum. Makası oksijenli su ile yıkayıp bana ver," diyerek elini uzattı. Dolapta bulduğum oksijenli suyu makasın üzerinden döktükten sonra teredditle makası ona verdim. Gözlerini kapadı.

di. Aynanın önüne gitmesi için kalkmasını bekliyordum ama o, makası yaranın içine soktu. Gözlerimi ardına kadar açılmış bir şekilde, küçük çığlık eşliğinde geriye birkaç adım attım. Delinin tekiydi! Yarayı görmüyordu bile!

"Mikrop kaparsa?"

Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, boğazında damarlar belirmişti. Çıkardığı mermiyi lavabonun içine attı. "Bir şey olmaz."

Doğru ya, ona bir şey olmazdı. Hem kendini düşünmeyen birini niye ben düşünüyordum ki?

Kafasını geriye attı. "Sargı." Sargı bezini uzattıktan sonra kestim ve koluna sarmaya başladım. Hızla bileğimi tuttu ve dişlerinin arasından konuştu. Canı acıyormuş gibi durmuyordu, daha çok titreyen ellerimin ağır zararlar verebileceğinden sinirleniyor olmalıydı. "Yavaş."

Gözlerimi devirdim. "Sardığımı şükret."

"Onlar kimdi?" diye sordum dudağımı ısırarak, bir yandan da sargıyı sarmaya devam ediyordum. "Onlar kim diye sordum, cevap versene."

"Bilmen gerekmiyor."

"Emin misin? Bizi öldürmeye meyilliymiş gibilerdi ve benim kim olduklarımı bilmem gerekmiyor?"

"Gerekmiyor çünkü seninle alakası yok."

"Uzay, ben salak değilim," dedim. Saklan demişti, bu da benimle ilgili bir şeyler olduğunu gösteriyordu.

"Sus artık."

Boşa kürek çekmenin, beni yormak dışında bir anlamı yoktu. O yüzden susmayı tercih ettim. Sargı işlemini bitirdikten sonra ucunu birleştirdim ve Uzay'a bakarak, "Bitti," dedim.

Kaşları havaya kalktı, gözlerinde her zamanki alaycı ifadesi belirdi. Ağır yaralı olmasına rağmen hâlâ son derece zinde olan Uzayı tek başına bıraktım.

III

Saat öğleyi geçtiğinde uyanmıştım. Ilık bir duş aldıktan sonra odada biraz oyalanıp aşağıya inmiştim. Su içtikten sonra salona

girdim ve Uzak'ın sakın, umursamaz sesinin misafiri oldum. "Sokakta uyanabildin."

Üstünde takım elbisesi vardı. Ceketinden, sargılı olan kolu çok da belli olmuyordu.

Kafasıyla masayı işaret etti. "Çalış." Günaydın yoktu, hal hatır sormak yoktu; yasaktı, çünkü uygunsuzdu.

Cevap vermedim, çalışacağımı sanıyorsa çok büyük bir yanılgıya düşüyordu.

Açık olan televizyonu kapadı ve ayağa kalktı. Gözlerim ikide bir koluna kayıyordu. Acıyıp acımadığını merak ediyordum, eğer acıyorsa da yüzünden belli olmuyordu. Dudaklarımı ısırdım ve nereye gittiğini sormamak için kendimi zorladım, başarılı da oldum. Muhtemelen, artık ne iş yapıyorsa, işe gidiyordu. Ben onun yemende olsam kolumu bahane ederek kalabildiğim kadar evde kalırdım, son zamanlarda yaptığım şeyi yaparak yan gelip yatarım.

Evden çıktığı gibi masaya doğru ilerledim, orada duran siyah şey laptop olabilir miydi? Aynen öyleydi! Altın bulmuşum gibi sevinerek laptop'un kapağını kaldırdım. Şifre sormadan açıldığında hem şaşkındım, hem de sevinçliydim. Fakat sevincim kısa sürmüştü, sosyal ağların hiçbirini açmıyordu bilgisayar, çünkü engellenmişti.

Birkaç kez daha denedikten sonra pes ettim ve arkama yaslanarak boş boş laptop'a baktım. Ders çalışmayacağıma göre yapacak bir şeyler bulmam lazımdı. Aklıma gelen fikirle, Google'ı açtım. Açmaya çalıştığım kitap sitesi açılınca sevinç çığlığı attım ve bilgisayara iyice yaklaştım. Okuduğum serinin beşinci kitabı çıkmıştı ki bu, onu almazsam rahat edemeyeceğim anlamına geliyordu. Harıta'yı açtım, en yakındaki kitap evlerini aramaya başladım. Bir yandan da engellenen siteler arasında olmadığı için şükretmeye başlamıştım. Adresi elime yazdıktan sonra ayaklandım ama anında duraksadım.

Çıkamazdım ki dışarı, Uzak evde olmasa bile her yer korumalarla doluydu. Belki rica etsem içlerinden biri beni onaylayabilirdi. Anlamsız hayaldi bunlar, yine de denemeye değirdi.

Hızlı adımlarla kapıya ilerledim ve açtım. Adamların birine seslenecekken olduğum yerde kalakaldım, seslenecek adam yoktu! Göz yanılgısı diyerek kapıyı kapayıp yeniden açtım ama bahçe hâlâ

bomboştu. Hiç zaman kaybetmeden odaya fırladım ve giyinip parımı aldım, bahçeye çıktım.

Kaçıyordum, sanırım. Tabii kaçıp kurtulacak bir yerim var mıydı, işte o muallaktaydı.

Kafamı iki yana salladım ve koşarak demir kapılara geldim. Kapıyı ilk önce çektim ama açılmadı. Zaman kaybetmek istemediğim için tırmandım ve öteki tarafa geçerek yere atladım. Popomun üzerine düşmemi umursamayarak ayağa kalktım, arkama bile bakmadan koştum. Yolu takip ettiğim için ormana girip yerimi kaybetmekten kurtulmuştum. Etrafa bakınarak taksi aradım; sonunda bir tanesine rastlayınca boş olmasını umarak elimi kaldırdım. Durduğu gibi taksiye atladım, elimdeki adresi verdim. Taksici ilk önce kaşlarını çatı, ardından da kafasını sallayarak gaza bastı.

Kitabı aldıktan sonra Uzak'ın evine geri dönmeyecektim. Belki bir yerde oturur ve kitap okuyarak, ne yapacağımı düşünürdüm birkaç saat. Plansız hareket ediyordum ama yapacak başka bir şey yoktu, elime geçen en ufak fırsat değerlendirmek için doğuyordu. Uzun bir süre olmuştu fakat hâlâ durmamıştık, şüphelenmiştim. "Bu kadar uzun mu sürüyor?"

Sanki bunu dememi beklermiş gibi taksi durdu. Etrafıma baktım, burası ne ıssız bir yerdi böyle. "Doğru yere geldiğimizden emin misiniz?"

"Evet Hanımefendi," diyerek eliyle evlerin arasındaki yolu gösterdi. "Bu yolu takip ederseniz, adresini verdiğiniz kitap evine ulaşacaksınız."

Kafamı olumlu anlamda sallayarak paranın bir kısmını uzattım. "Teşekkürler."

Arabadan çıktığımda ellerimi cebime soktum ve hızlı adımlarla iki evin arasındaki yolda yürümeye başladım. Yağmur başlamıştı, sabah olmasına rağmen hava kararıyordu.

Birkaç dakika oldu ama hiçbir yerde kitapçı göremedim. Tam arkamı dönüyordum ki, kocaman, ışıklı bir tabelayla karşılaştım. Yüzüme gülümseme yerleştirerek kitabevine doğru ilerledim. İçeri girdiğim gibi kitapların rahatlatıcı kokusunu almam lazımdı ama onun yerine sigara kokusu aldım. Kitapçıda, kasada duran, bana bakan kadın dışında kimse yoktu.

Kategoriye bulduğumda aradığım kitabı da bulmuştum. en iyiydi Parmak ucumda yükselerek kitabı aldım ve kanaya dökülenlerledim

Kadın ayık suratla kitabı okuturken, "Sıparış. " diye uyarıya başladım ama kalın sesiyle sözümü kesti.

"Evet, al," diyerek elindeki kartı bana uzattı. "Evlere upuz kastediyorsun, değil mi?"

"Evet, teşekkürler " Kartı ve kitabı alarak parayı kadına uzattım.

Bir ev bulduğumda birkaç ay dışarıda gezinmemeyi düşünüyordum, Uzey'in beni bulmaması için. Aslında elimdeki parayla bir ev bulmam imkânsızdı

Kadın, "Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz "

"Belli." Para üstünü bana uzattı.

"Acaba kalacak bir yer biliyor musunuz?"

"Buralar sana göre değil," dedi kabaca.

Kaşlarını çatarak para üstünü aldım ve geldiğim sokakta gery yürümeye başladım. Yağmur yüzünden dakikasında sınırlıklam olmuşum. Kitabı montumun içine saklamıştım, ıslanmaması için özel çaba sarf ediyordum. Etraftan yayılan hava oldukça ürkütücüydü. Beni takip ediyormuş gibi hissediyordum, yeniden.

Birkaç adım daha attıktan sonra kitabımı sıkıca kavrıyarak koymaya başladım. Yola çıktığımda adımlarımı yavaşlattım ve arkama baktım, kimse yoktu. Öne doğru eğilerek ellerimi dizlerime koymadım, derin bir nefes aldım.

Alkış sesini duyduğumda başımı sahibe çevirdim. Uzey, arabasına yaslanmış, son derece rahat bir tavırla beni alkışlıyordu. Yağmur dolayısıyla sınırlıklam olmuştu.

Hızla sola döndüğümde, "Boşuna kaçırmaya çalışma," diye uyardı. Yaslandığı arabadan kalktı ve başıyla sürücü koltuğumun yanını işaret etti.

Bir süre tereddütle arabaya baktım, ardından da yanağımsı ıyı ısıtarak arabaya doğru ilerledim. Koltuğa oturduğum gibi Uzey de kendi yerini almıştı, yüzümü bulan gözleri zarar vermek istemesine tehlikeyle beni izliyordu. "Beni nasıl buldun?"

Nefesini seslice dışarı verdi. "Hiç gariplik sezmedin mi Ecre? Evde değilim, bahçede koruma yok..."

İnsan umutlu olunca, umudu yok etmeye çalışan ayrıntıları umursamıyordu işte.

Sınırımın cümlelerimi ele geçirmesine izin vermeden kendimi rahatlatmış, sessiz kalıp sakın görünmeyi tercih ettim.

Arabayı sürmeye başladı, benden herhangi bir tepki almadığını da

Eve kısa sürede varmıştık, bu da beni tedirgin ediyordu, çünkü kendimi bir daha o eve girmeye hazır hissetmiyordum. Arabayı garaja park ettikten sonra inmemi beklemeden aşağı atladı, arabanın etrafında dolaşarak yanıma geldi. Kapıyı açtığı gibi kolumdan tutarak beni dışarı çıkardı, o sırada kitap da yere düşmüştü. Kolumu bıraktı, yere düşen kıtaya baktı bir süre. Kısa bir bakışma sonrası kitabı aldı, gözlerimin içine bakarak yırtmaya başladı.

Yırtılan ve düşüşe geçen kâğıt parçaları dehşete düşmeme neden olmuştu. "Sen..." diye başladığım cümlemi yarıda kesti, bıraktığı kolumu yeniden kavrayarak eve doğru çekti.

"Bana bir kitap borçlusun!" diye bağırdım. Öfkeden kulaklarım ısınmıştı, büyük ihtimalle de kızarmıştı. "Aldığım kitabı... Yırttın!"

İfadesizliğini koruyarak tek kolunu duvara yasladı, sakinleşmemi bekledi. O umursamaz bakışların altında sakinleşmemi beklemesi anlamsızdı. Bunu anlamış olacak ki, yaslandığı duvardan ayrılarak salonun kapısına doğru ilerledi, kapayıp kilitledi. Bana döndüğünde, kısa bir sürede vücudumu baştan aşağı süzdü.

Bana doğru büyük bir adım attı. Elimle kapıyı gösterdim ve gözlerimi, sinirimin geçmesi için bir süre kapadım, konuşabileceğim kadar azaldığında gözlerimi açtım. "Uzay, kapıyı aç çıkacağım."

Sanki bir şey dememişim gibi ifadesiz kaldı, ceketini çıkardı. Başını hafifçe sola doğru eğdi. Eli kravatına gitti, gevşetti. Ağzımı çığlık atmak için araladığımda, "Boşuna çığlık atma," diye söyledi.

Ses çıkarmadan bana doğru yaklaşmasını izledim. Geriye doğru adım atmadım, ta ki burun buruna gelene kadar. "Yapma," diye uyardım pek etkileyici sayılmayan ses tonumla.

"Neyi yapmayayım?" Sorunun cevabı gün gibi ortaydı. biliyordum.

Gözlerine baktım. O grının çekici tonunda ruhumun dans etmesine ıztı verdim fakat kendini kaybedecek kadar değil. "Ben dokunma."

Başını olumsuz anlamda salladı, ses tonu her zamankinden daha alçaktı. "Bu imkânsız." Aramızda oluşan o görünmez duymak isteyen bağı yok etmek için bir adım geriledim fakat aramızın açılmasına izin vermeyip yanıma yaklaştı. Elini kaldıtarak işaret parmağının, çenemi ile temasa geçmesini sağladı. Soğuk parmakları ve ısıdan kavrulan çenem bir tezatlık oluşturuyordu. "Sana istediğini her şeyi yapabilirim farkındasın değil mi?" Gözleri dudaklarıma kaydı, yüzü ifadesizliğinden ödün vermeye yaklaşmadı. "Seni hiç öpmedim."

"Nefret ettiğin birini öpemezsin," dedim güçlükle. Çenemdeki parmakları uzaklaştırmak istiyordum fakat hareket edemiyordum. Kulundaki yaranın ağrıyıp canını acıtmasını dilemekten başka yapacağım bir şey yoktu.

İşaret parmağını çeneme yavaşça vurdu. "Orası hiç belli olmaz. Kukla, canının istediği şeyi yapabilirim."

Titreyen gözbebeklerini Uzay'a sabitledim. "Ben sana ne yaptım?"

Sıkılmıştı, bu soruyu sevmiyor olmalıydı. Sanki cevabı apaçık ortaydı ama ben göremiyordum gibi davranıyordu. "Beni zorlamak dışında mı?"

"Seni zorlamak mı? Ben seni hiçbir şeye zorla..." Bedenim kendi bedenine yasladığında çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Eğer konuşursam sesim titreyebilirdi. Ellerimle onu itmeyi denedim fakat tüy dokunuşu kadar hafifti ellerim, fiziksel gücümü karbetmişim bir anlığına.

"O anlamda zorlama değil," dedi, ses tonundan eğlendiği beliydi. "Cinsel anlamda zorlama."

"Sapık!" diyerek geri çekilmeye çalıştım. Kollarını çekti, ben de kollarının arasından kurtuldum. Korku ve heyecan nedeniyle titreyen vücudumu duvara yasladım.

Uzay'ın bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Elimle yüzümü kapadım ve umaklarımı alnıma bastırdım. "Sana ne yapıyorlar?"

Hızlı adımlarla karşıma geçti. "Bana bak," dedi soğuğu rahatlıkla ağırlayan sesiyle. "Bana bak ve ne yaptıklarını gör."

Ellerimi çekerek yüzüne baktım. Gördüğüm şey öfkeden ibaretti. "Ne var?"

"Ben de onu soruyorum."

Yüzünü incelemeye başladım. Özene bezene öfke kılıfı dikilmiş ve yüzüne geçirilmişti. "Öfke," diye mırıldandım.

"Başka?"

Başka bir şey yoktu, yüzüne baktıkça kusursuz hatlarını kısıkmıyordum sadece. "Başka bir şey yok."

"Evet, yüzümden başka bir şey yok. Ailen, diğer her şeyi çaldı," dedi sert bir şekilde. "Ruhumun yüzüne bakmanı istemiştin." Başını eğmiş olan bir ruhun yüzünü nasıl görebilirdim?

"Peki ya ben? Ben ne yaptım?" diye sordum, sorumun arkasına saklanarak. "Niye öfkeni bana yöneltiyorsun?"

"Acısını çıkarabileceğim..." diye başladı sıkıntıyla. "Bir tek sen varsın."

"Uzay, ben bir insanım! Senin yaptıklarını bir hayvan bile hak etmiyor."

İfadesinden, duygu karmaşası yaşadığı belli oluyordu. "Sana ne yaptım?"

Ellerimi yumruk haline getirerek göğsüne vurdum. "Ne mi yaptın?" diye sordum yüksek bir sesle. Geri çekildi ve anahtarı bana uzattı. "Odana çık."

Elindeki anahtarları sinirle aldım, kapıyı açarak salondan çıktım. Uzay, bir şeyleri yere atıp kırmaya başlamıştı ve çıkan seslerin evin sakin havasını bozuyordu. İlk basamağa çıkmadan arkamı döndüm, salona geri gittim. Uzay, kırmış olduğu porselenlere bakıyordu. Üstü düzgündü, biraz önce kırılan porselenlerin suçlusu o değilmiş gibiydi.

Yutkundum. Gözlerimi kaçırdım, ne isterse yapabilirdi. Hatta kendine zarar vermesi işime bile gelirdi. Bu yüzden, onu engel-

lemeden veya herhangi bir harekete başvurmadan odaya çıktım. Başımı yastığa gömerek, olanları düşünmeye ara verdim.

Ne kadar öyle kaldığımı bilmiyordum ama uyumuştum ve yetmiş günün erken saatlerinde, uyanmıştım. Ellerimi kaldırarak getirmeye çalıştım, ardından da lavaboya gittim. Aşağıya indiğimde sifire hazırlanmıştı ki hunu Uzey'in yapması imkânsızdı. Yoksa Ayşe Abla mı gelmişti?

İçimde yeşeren umut tohumlarıyla beraber masaya oturdum.

Uzey geldiğinde elinde, sayfaları yırtılmış kitabım ve bir poşet vardı. Karşıma oturdu ve ikisini de masanın üzerine koydu. Gözlerimi poşetlerden çektim ve Uzey'a baktım. "Masayı kim hazırladı?"

"Ayşe gelene kadar yemekleri yapacak olan bir kız," diyerek omuz silkti.

Bakışlarımı tabağıma çevirdim. Çatalı elime aldığımda bana bakan Uzey'ı fark ettim ve çatalı geri bıraktım. Sandalyesinden kalktı ve yırtılmış kitabı bana doğru uzattı. Poşeti eline alarak, içinden kitabın yenisini çıkarıp yırtılmış kitabın yanına koydu.

"Eğer kendi paranla bir şey alırsan," diyerek işaret parmağını, yırtılmış kitabın üzerine koydu. "Sonuç bu olur." Yırtılmış kitabı kendine doğru çekerek, yenisini uzanabileceğim kadar yakınımı yaklaştırdı.

Yırtılmış kitabı çöpe attı. "Bir şey almak istediğinde bana haber ver. Tek başına alınaya kalkışma."

"Sana bağlı değilim, haber vermek zorunda da değilim."

Yeniden karşıma oturdu. "İnatçılık yaparak bir yere varamazsın."

"O zaman bir yere varmak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordum alayla.

"Sözümü dinlemen." Kafamı iki yana sallayarak ayağa kalktım. kitabı almayı da unutmamıştım. Ben kalktığımda o da kalkmıştı. "Nereye?"

"Odaya."

"Yemeğini ye."

"Aç değilim," diyerek arkamı döndüm ve ayaklarımı yere vura vura odama çıktım.

Uzay'a inat olsun diye bir kere bile aşağıya inmedim. Hava kararmıştı, karnımı guruldayarak kendi şarkısını oluşturmuştu.

"İnatçılığı bırakıp aşağıya gel!" Yüzümü buruşturarak kapıyı açtım ve sessiz adımlarla mutfığa gittim. Uzay beni gördüğünde kaşığını bırakarak suyundan içti.

Karşısına geçtim ve yemeği yemeye başladım. Kısa bir süre sonra eti almak için çatalım tabağa battığında gıcırtilı bir ses çıkmıştı. Düşüncelerimle boğuşurken yemeği bitirdiğimin farkına varmamış olmalıydım. Suyu bir dikişte içerek dudaklarımı peçeteyle sıldım ve ayağa kalktım.

Uzay, uzun süre önce yemeğini bitirmişti ve telefonuyla uğraşıyordu. Masayı toplamayı bitirdiğimde, Uzay ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Gel," diyerek başıyla merdivenleri işaret etti. Arkasından gittiğimde kaldığım odaya geldik.

Uzay, koltuklardan birine oturdu. "Dolabı aç." Kaşlarımı çatarak dolabı açtım. "Pantolon ve tişört seçip giy."

"Neden?"

"Dışarı çıkıyoruz."

Gözlerimi devirerek elime gelen tişörtü ve iki tane kalmış pantolonlardan birini aldım, söylene söylene tuvalete girdim. Üstümü değiştirdiğimde, bu seferki dışarı çıkışın Uzay'ın sinirlenmesiyle sonuçlanmaması için dua etmeye başlamıştım. Tuvaletten çıktığımda elimdeki kıyafetleri yatağın üzerine bıraktım. Uzay, elindeki şapkayı bana uzattı. "Takmayacağım."

Şapkayı başıyla omzunun arasına koydu ve başını yana eğerek şapkaya bastırdı. Eliyle saçlarımı topladı ve yukarıda birleştirdi. Tek eliyle topuzu tutarken, diğer eliyle de şapkayı alıp başıma geçirdi. "Şapkasız dışarı çıkmak yok."

"Niye?" derken hareketlerini izlemeyi bırakmış, geri çekilmiştim. Yürümeye başladığında gözlerimi devirerek arkasından yürümeye başladım.

Arabaya bindiğimizde Uzay arabayı çalıştırdı. Sormayı sonunda akıl ettim. "Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermeye tenezzül etmediğinde başımı arkaya yaslayıp

yolu izlemeye başladım. Arabanın sallantısıyla mayışmışım ve gözlerimi kapamıştı. Sallantu durduğunda gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım, binlerce arabanın olduğu bir garajdaydık. Uzay indiğinde ben de indim ve hızlı adımlarla Uzay'ı takip ettim. "Burası neresi?"

"Alışveriş merkezi," dedi Uzay.

"Burada ne yapacağız?"

"Alışveriş."

Nefesimi seslice dışarı verdim.

"Yanımdan ayrılma."

"Uzay," dedim ona doğru yaklaşarak. "Kaçabilme veya vemi de şifre edebilme olasılığım çok yüksek, biliyorsun değil mi?"

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Sesi son derece kendinden emindi. "Yaparsan, olabilecekleri tahmin bile edemezsin."

"Biliyor musun... Senden korkmuyorum."

Sözlerimi alayla tekrar etti. "Senden korkmuyorum."

III

Yüzümü buruşturarak poşetleri aldım. Arabaya geri dönerken yüzüm daha da asılmıştı. Uzay arabayı açtığında poşetleri arkaya koyarak arkaya bindim. Uzay, sürücü koltuğuna bindiğinde bana döndü. "Ne oldu?"

"Ben bunları giymem," diyerek arkama yaslandım.

"Giyeceksin."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Giymeyeceğim."

"İnatçılık yapmayı kes."

"İnatçılık yapmıyorum." Sesim yükseliyordu. "Ben bir kızım ve yaşıım on yedi! Kadına şiddet dünyada yasaklanmışken, şiddeti kendine hobi gören bir adamla yaşıyorum! Herkes eğlenirken, ben, genç olmasına rağmen yetmiş yaşındaymış gibi sıkıcı olan bir adamla yaşıyorum! Sevmek, sevilmek varken nefret ettiğim, benden nefret eden bir adamlayım!" Konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Ben, istediğimi yapabilirim. Senden izin almak zorunda değilim, eğer kalacak bir yerim olsa yanında asla durmazdım. Kendime arkadaşlar edinir, dertleşir, gülüşür, eğlenirdim; diken üstünde yaşamazdım!"

“Nasıl bir eğlence?” diye sordu sakince. Sadece buna takıldığı için sesim daha da yükselmişti. “Filmlerde gördüğüm kızlar gecesini! Parti! Bar! He...”

Sözümü kesti. “Bar? Bara gitmek mi istiyorsun?” “Evet!” dedim, o anki sinirle ne dediğimi bilmiyordum. “Eğlenmek istiyorum!”

Önüme döndü ve arabayı çalıştırdı. Gaza o kadar çok yüklenmişti ki, koltuğa yapışmışım. Yüzünü göremediğim için aynaya bakıyordum. Arkasına yaslanarak yüzündeki tehlikeli ifadenin ortaya çıkmasına izin verdi. “Tamam. Madem çok istiyorsun ve barları eğlence yeri olarak görüyorsun, oldu o zaman.”

Sesimi çıkarmadan kollarımı göğsümde kavuşturdum, ne olacaksa olsun! Umurumda değildi.

Araba, sert bir fren çlığınde durduğunda yutkundum. Karanlık yüzünden pek bir şey görebildiğim söylenemezdi ama açık camdan burnuma dolan kokuyla yüzümü buruşturmuştum. Pelcâlâ... Burralara yabancıymışım gibi davranmamalıydım; sonuçta bir barda çalışmışım.

Uzay, “İn,” dedi itiraz istemeyen bir tonda.

Arabadan çıkarak kapıyı yavaşça kapadım. Uzay çıkıp yürümeye başladığında, aramızda biraz mesafe bırakarak arkasından yürümeye başladım. Hızlı adımlarla Uzay’ın yanına ulaştım. “Arabayı orada mı bırakacaksın?”

“Hayır.” Kısa, net, soğuk ve umursamaz.

Gürültülü müzik sesi etrafa yayıldığında kafamı kaldırdım ve etrafa bakındım. Yaklaşık bir düzine korumanın kapıda bulunduğu kocaman bir yerdeydik. Uzay, adamlardan birinin yanına gittiğinde, adam, başıyla selamı verdi. Adamın selamını bile almadan arabanın anahtarını uzattı. “Sokağın başında. Çıktığın gibi burada istiyorum.”

“Anlaşıldı Uzay Bey.”

Uzay’ın arkasından içeriye girdim. Girdiğimi gibi müzik sesi arttı ve yerden gelen titreşimlerle, her bir adımda ayaklarımdan başlayarak vücudum titremeye başladı.

Uzay, bana doğru eğildi. “Yanımdan ayrılmaman gerektiğini söylememe gerek yok sanırım.”

"Daha önce burada çalışan biri değildim gibi davranma," diye homurdandım.

Eliyle önünü gösterdi "Böyle görüntülerin olduğu bir yerde çalışmadığına eminim."

Kafam eliyle gösterdiği yere çevirdim ve öksürdüm, gözlerim ardına kollar açıldı. Striptiz yapan birini daha önceden görmüştüm ama üstünde hiçbir şey olmayanı görmemiştim. Tamam, ötekiler de bir şey giymiyor sayılmazlardı ama bu... Ah! Bu çok iğrençti. Ya da kız olduğum için bana öyle geliyordu.

Uzay, kaşlarını kaldırdı. "Hatta böyle bir şey gördüğünü bile sanmam."

Cevap vermedim, zaten cevap vermemi beklemeden büyük masalardan birine oturmuştu bile. Aramızda belirli bir mesafe bırakarak uzun, yuvarlak, kırmızı koltuğa oturdum.

Uzun boylu bir adam yanımıza geldi ve sırtarak Uzay'a baktı. "Her zamankinden mi adamın?"

Uzay, başıyla onayladı. Uzay'ın çevresindeki herkes böyle güler yüzlü müydü?

"Peki, siz ne içersiniz?"

"Uzay'inkinden..." diye bir şeyler geveledim. Adam, kaşlarını kaldırarak Uzay'a onay istemiş gibi baktı. Uzay, omuzlarını silkeli. Arkasını döneceği sırada bir şey söylemeyi unutmuş gibi durdu. "Ben Levent, memnun oldum."

Göz kırparak uzaklaştığında Uzay'a baktım. "O da mı arkadaşın?"

Onayladı.

Şaşkınlığımı gizleyememişim, sonuçta... üzüm, üzüme baka baka kararmaz mıydı? Uzay ve arkadaşları, neden birbirlerine benzemiyorlardı?

Uzay'ın gözleri etrafı gezinmeye başladı. Sıkıntıyla nefes aldım ve parmaklarımla oynadım. Bir şeyin aklıma gelmesiyle kafamı kaldırdım ve etrafa bakındım. Buraya bakan neredeyse kimse yoktu. Hatta bu masanın yakınından kimse geçmez olmuştu... Kadınlara bile.

Yeniden Uzay'a baktım. Bakışlarının bir yere kilitlendiğini gö-

rönce bakışlarını takip ettim. Pis sapık, striptizci kadına bakıyordu! Ah Ecre, o bir erkek!

Gözlerimi kısarak bir Uzay'a, bir de kadına baktım. Bir süre sonra Uzay'ın, kadına değil de kadının arkasındaki masaya baktığını fark ettim. Arka masada kimin oturduğunu göremeden içecekler masaya bırakıldı, dikkatim dağıldı.

Yeşil sıvı dolu bardaklardan birini önüme doğru çektim ve çevirmeye başladım. Uzay, tek dikişte o sıvıyı bitirdi ve ayağa kalktı. "Levent, ben gelene kadar Ecre'ye göz kulak ol. Eğer bir yanlışını görürsem..."

Levent güldü. "Tamam, tamam."

Uzay, baktığı masaya doğru ilerlerken Levent yanıma oturmuştu. "Poposu bayağı iyi, değil mi?" Levent'in sorusuyla gözlerimi Uzay'dan ayırdım. "Demek ki sen de Uzay'ın önemsediklerinden-sin. Bu kadar sıkı bir korumaya almış olmasına bakılırsa."

"Hayır," diye homurdandım. "O nefret edilesi bir adam ve beni önemsemiyor."

Elile birkaç kızı gösterdi. "Bu kızların bakışlarını takip et ve nerede birleştiklerini söyle."

"Uzay," dedim sert bir şekilde.

"Aynen öyle." Sırıttı. "Çoğu o piçle yatmak ister ama Uzay, daha çok, onu istemeyenlerden hoşlanır. Demem şu ki, onun yanında-sın illa ilgisi vardır üzerinde."

Gözlerim ardına kadar açıldı. "Ne yani... Uzay, onu istemeyen kızlarla yatmayı mı seviyor?"

Kaşlarını oynattı. "Aynen öyle ama bu kritere sahip olan kız çok zor bulunuyor. Bir ara bakir kalacak diye korkmuştum." Levent, Uzay'ın buraya yaklaştığını fark ettiğinde bana baktı ve kısa bir anlığın ciddileşti. "Uzay ile yaşamak zordur, onun arkadaşı olsam bile onunla aynı evde yaşamaya katlanamam. Umarım, yakın zamanda seni bırakır." Eski sırtışını yüzüne yerleştirerek ayağa kalktı.

Uzay masaya oturdu ve ceketini düzeltti.

Levent önündeki boş bardağı alırken "Bir tane daha?" diye sordu.

"Havamda değilim."

Levent kaşlarını çatı ve tek boş bardakla beraber uzaklaştı. Uzun, "Evet," dedi alayla. "Eğlence nerede göster bakalım."

"Arkadaşlar." Bardağı elime aldım. "Eğlence; arkadaşlarda, konuşmalarda, dertleşmelerde, gülüşmelerde. Şu an, burada yok." Yeşil şeyi içtiğimde dudaklarımı birbirine basturdum ve gözlerimi kistim. Boğazımdan geçmesini beklerken midemin ne tepki vereceğini merak ediyordum. Midem itiraz etmediğinde derin bir nefes aldım ve Uzun'a baktım.

"Maalesef Ecre, sen bunları yaşayamayacaksın. Arkadaşın olmayacak." Tek kaşını kaldırdı. "Zaten, asıl eğlence bu değil."

"Neymiş asıl eğlence?"

Bir anlığına gözlerindeki ifade değişti. İfadesi, sinsî bir gülüş gibiydi. Elini kaldırarak farklı bir yere açılan büyük kapıyı işaret etti ki bu kapının odalara açıldığı içeriye giren tiplerden belliydi. Uzun, bileğimi kavradığı gibi çekti. Sanki ağırlığımı yokmuş ve Uzun, bir balonu ipinden çekiyormuş gibi görünüyordu. Daha da sert çekince, öne doğru sendeleyerek Uzun'a yapıştım. Sırtına yapışmış bedenimi umursamadan kapıyı araladı. "Asıl eğlence orada. Orada olanlarda."

Beni de beraberinde içeri sürüklediğinde, "Uzun!" dedim sinirle. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Eğlencenin gerçekten ne olduğunu anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Senin erkeksi zevklerin..." Kahverengi kapılardan birini açtıktan sonra beni içeriye itti. Dengemi sağlayamayıp yere düştüğümde kapıyı kilitledi ve karşıma, yere oturdu. Ayaklarımı kendime doğru çektim ve Uzuna baktım.

"Komik," diye fısıldadı. "Çok komik."

Utana sıkıla konuştum. "Komik olan ne?"

Eliyle yanağıma dokundu ve okşadı. "Senin korkman ama korkmuyormuş gibi davranman."

"Korkmuyorum."

"Korkuyorsun," diye mırıldandı. "Kalbin o kadar hızlı ki, atışlarını duyabiliyorum." Elini geri çekip ayağa kalktı, başında döküldü.

Elini omzuma koydu. "Komik olan, benim bir sadist olmam ama sana bir şey yapmamam."

"Bir şey yapmaman mı?" diye sordum öfkeyle. "Bir şey yapmamış halin bu mu?"

"Hiçbir şey görmedin. Etrafında neler oluyor, haberin bile yok." Dişlerimi sıktım. "Merak etme," diyerek kolumdan tuttu ve kaldırdı. "Artık, durumamı söyleyen ses yok." Kolumu sarstıktan sonra kulağıma yaklaştı. "Duyuyor musun Ecre? Zevkli inlemeler, acı dolu çığlıklar..."

Cevap vermediğimde cevap vermem için kolumu daha da sıktı. "Duyuyorum, duyuyorum!"

"İyi," diye mırıldandı. "Sen, asla zevkle inlemeyeceksin; hep, acı dolu çığlıklar atacaksın."

Hazırcevapsındır ama bazen, bu su üstüne çıkmazdı ya... Şu anda tam öyle bir an yaşıyordum. Ne diyebilirdim, ne tepki verebilirdim bilmiyordum. Uzay, kelimelerimi tüketmiş, gözümü korkutmuştu.

Bir adım gerilemek dışında başka bir şey yapmadığımda, Uzay ilk önce ayaklarıma baktı, ardından da yüzüme. "Korkmadığını söylemiştin." Gözlerimi kaçırdığımda, "Yalan söylediğini biliyordum," diye ekledi.

"Sen tam bir piçsin!" dedim gözlerimi yeniden gözleriyle buluşturarak. "İnsanları korkutmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

Elindeki anahtarı kenara fırlattı. Kafasını olumsuz anlamda sallayarak odada bulunan küçük çekmecelerden birini açtı. "İnsanları boş yere korkutmuyorum." Çekmeceyi karıştırdı ve aradığı şeyi bulduğunu belirten sesler çıkardı. "Benden korkmaları gerek."

Bana döndüğünde, elindeki küçük bıçakla birlikte kalın ipi gördüm ve ağzımın yere düşmesine izin vermeden anahtara doğru koştum. Anahtarı yerden alıp kapıya gittiğimde ellerimin titremesi üzerine bayağı zaman kaybetmiştim ki, Uzay yavaş adımlarla yürüse bile rahatlıkla bana yetişebilirdi.

"Eğlenmek isteyen sen değil miydin?" diye sordu. "Nereye?"

"Ben bunu kastetmedim!" diye bağırırken, kapıyı açına çalınmalarına devam ediyordum. Açıldığında adımımı atacaktım ki

Uzay saçımı kavradı. Geriye doğru sertçe çektiğinde çığlık atarak yere düştüm. Elinde kalan birkaç saç telini yere silkeleyip kapıyı yeniden kapadı, kilitledi. Çektiği saçımı tutarken, bir yandan da geriye doğru sürünüyordum. Saç diplerim zonkluyordu.

Yanıma gelip bileklerimden tutup birleştirdi ve çekerek yatağa götürdü. O sırada tekmeler atıyor, bağırıyordum ama Uzay hareketlerime tepki bile vermiyordu. Bileklerim iple, ip ise yatağın başıyla birleştiğinde bileklerimi çekti ama bu hareketim Uzay'ın ipleri daha fazla sıkmasına neden oldu. İpin artan kısmını keski ve yatağın kenarına bıraktı.

"Etrafın o kadar kızla doluyken, neden bunları bana yapıyorsun?" diye bağırdım. Başımı hafifçe sağa doğru eğdi ve elini yanımda gezdirdi. Bir şey demedi, gözlerinden konuşmamamı gerektirdiği belli oluyordu ama umurumda değildi!

Ayağımla Uzay'a doğru tekme savurdum. Uzay, kenara bıraktığı ipi alarak ayaklarımı da bağladı. Her ne yaparsam yapayım onu engelleyemiyordum.

Eli tişörtümün eteklerini tuttuğunda gözlerim ardına kadar açıldı, kalbim bağımsızlığını ilan etti. Diğer eliyle de tişörtümü tuttuğunda, iki yana çekerek tişörtü yırttı. Çığlık atarak ellerimi uzaklaştırmaya çalışıyordum ama tişört üzerimden yırtılarak çıkmıştı bile. Sinirden kan beynime hücum ederken, Uzay gözlerimi üzerimden çekerek etrafa bakındı, ardından da kapıyı açtı ve çıktı. Çıktığında kapıyı geri kilitlemişti ve odada tek başıma kalmışım. İplere asıldığımda yatak gıcırdadı ama başka bir şey olmadı. Etrafa bakındım, Uzay'ın elindeki bıçağın çekmecenin üzerinde olduğunu fark ettim. Onu almam imkânsızdı.

Bir daha iplere asıldığımda kapı açıldı ve Uzay elindeki küçük bardakla içeri girdi. "Bunun tadını sevdin mi?" diye sordu, anahtarı yere atarken.

Yanıma geldiğinde gözlerim onu izliyordu, ağzım ise sınıksız kapalıydı. "Bunun tadını sevdin mi?" Sorusunu yinelediğinde, bir daha yinelemeyeceğini göstererek dişlerini sıkı. Kafamı olumlu anlamda salladığımda, "Ben de severim," dedi ve yatağa çıktı. Kenara kaymaya çalıştığımda ise üzerime oturdu.

"Kalk üstümden." Bu cümleyi sinirle söylemek istemişim ama sinirliden çok, korkmuş gibi çıkmıştı.

Uzay, elindeki birazını karnıma döktüğünde soğuk sıvı yüzünden titredim. "Uzay, kalk!" diye bağırdım yeniden.

Elindeki yatağın başlığına koydu ve elini karnımda gezdirdi. Gözlerim seğirdiğinde hareket etmeyi kesmişim. Kafasını eğdi, karnımda dolaşan nefesini hissedebiliyordum. Sıvı gibi, nefesi de soğuktu. Bir insanın nefesi, sımsıcak bir odada soğuk olabilir miydi?

Dudaklarını karnımda hissettiğimde yatağa iyice gömüldüm ve gözlerimi kapattım. Birkaç öpücük sonrası içkinin döküldüğü yerlere dilini değdirmeye başladı. O an ne Uzay'ın ağırlığını, ne de sırtıma değen yumuşak yatağı hissediyordum. Hissettiğim tek şey Uzay'ın dili, düşündüğüm tek şey ise bunun yanlış olduğuydu. Tenimdeki keşfine devam ederken kurtulmak için kıvranmaya başlamışım. Vücudum, dokunmasını istiyormuş gibi gerilip ürpermeye devam etse de, mantığım hâlâ işlevini yerine getirir haldeydi. "Uzay..." dedim fısıltıyla. "Dokunma bana."

Dili karnıma değmeyi kesti, sadece nefesi karnıma değişiyordu. Bardağı gerisingeri aldığında gözlerimin içine baktı ve sıvıyı göğüslerime döktü. Bardağı yere fırlatarak iki elini de başımın yanına koydu ve öne doğru eğildi. Dudakları dudaklarımla aynı seviyedeydi ve yakındı. "Bundan zevk aldığını biliyorum."

Kafamı olumsuz anlamda salladığımda, dudakları, sırtımdan taşmış göğüslerimi buldu. Gözkapaklarımı yarıya kadar kapandı ve yanağımdan süzülen ter damlası boynuma doğru ilerledi, ardından da yatakla buluştu. Her şey olduğundan daha da yavaş hale gelmişti. Uzay başını eğmişti ve vücuduma o zevk uyandırıcı darbeleri, bir sanatçının fırça ile tablosuna attığı gibi atıyordu.

Uzay'ın sırtı görüş alanımdaydı. Kasları kasılıyordu, tişörtü ise her kasılışında kaslarına sarılıyordu. Bacak aramdaki sızlamayı hissettim ve bacaklarımı birbirine bastırdım. Başını kaldırıp bana baktığında bayılacağımı hissetmişim. Kafam hafifçe yana doğru düşerken, Uzay çenemden tuttu ve eski konumuna getirdi. "Daha yeni başlıyoruz, asıl eğlenceli kısma gelmedik."

Gözlerimi yavaşça kırpttırırken Uzay ayağa kalktı ve çekmece-
nin üzerindeki bıçağı aldı. Ağzımdan itiraz dolu bir ses çıktı. Kar-
nım, aldığım derin nefesler sonucu şişip iniyordu. Başımı olumsuz
anlamda sallıyordum, dudaklarımı birbirine bastırmıştım.

Yeniden üzerime oturdüğında, elinde içki bardağı değil de bı-
çak vardı. Bıçağı tenime sürttüğünde, daha önce tenimle buluşma-
mış olan soğuk metal irkilmeme, yabancılık çekmeme sebep oldu.
Gözlerindeki ifadesizlik yerini alaya bırakırken, dudaklarındaki
durgunluk yerini korumuştı.

Elindeki bıçağı çevirdi, sağ göğsümün biraz altına yaklaştırdı.
Tenime bastırmişti, küçük kan topluluğu gittikçe çoğalıyordu. Bı-
çağı geri çektiğinde kısık çığlıklarım devam etti. O an aklıma Le-
vent'in sözü geldi. Bir şeyler yapmalıydım ve yaptığı hareketleri
istediğimi fazlasıyla göstermeliydim. Acıyı istediğimi nasıl göstere-
bilirdim; acıyı, nasıl isteyebilirdim ki?

Her nefes alışımnda karnımdaki acı artıyordu. Bıçağı boynuma
koydu ama hareket ettirmedi. Biraz baskı uyguladığında acıyı his-
settım ve dudaklarımı araladım. Zevk alıyormuş gibi yapmalıydım.

İniltim kısıktı, daha belirginleşmesi için bana zevk veren bir
şeyi düşünmeye çalıştım. Uzayın dudaklarını boynumda düşün-
düğümde sırtım dikleşti ve dudaklarımı birbirine bastırmasaydım
ağzımdan kaçacak olan iniltiyi serbest bıraktım. Daha ne yapabil-
irdim bilmiyordum... Sesim çıkmıyordu, hareket edemiyordum.

Uzay bıçağı geri çekti ve yüzümü inceledi. Bıçağı yere attığında
oluşan rahatlamayla birlikte bayıldım, o kadar gerilmiştim ki, göz-
lerimden yaşlar bile boşanabilirdi rahatlamamla.

Her seferinde daha çok siyaha batıyordum.

5. BÖLÜM

“TEK TEK YOK OLAN UMUTLAR”

Acı dolu, kısık bir inlemeyle uyandım. Üstümdeki yorgani elimle ittiğimde derin bir nefes almaya çalıştım. Boynum, karnımı kadar olmasa da yanıyordu. Gözlerimi kapattım. Kendimi pis hissediyordum, son derece pis. Susamıştım ama su bile içemiyordum, her yutkunduğumda acıyan boynum su içmeye izin vermezdi. Kalkmak istiyordum ama kalkmaya bile güç bulamıyordum...

Sol kolumun üstüne yattım. Gözlerimi kapadım, nefesimi düzene sokup uyumaya çalıştım. Karnım veya boynum ne haldeydi bilmiyordum ama duygularım son derece altüst olmuş durumdaydı. Elimi boynuma götürdüğümde sarılı olduğunu fark ettim. büyük ihtimalle karnımda da küçük bir sargı bulunuyordu. Vücudum öksürükle sarsılırken, karnımda hissettiğim acıyla gözlerim kapanıyordu. Sonunda öksürüklerim kesildi ve gözlerimi kapayarak uyumaya çalıştım.

Kapı yavaşça açıldığında düzenli nefeslerim kesildi, nefessiz kaldım. Uzay'ın yaydığı koku bana ulaştığında vuvruklarımı sıktım ve yataкта iyice büzüldüm. Gözlerimi açmadım ama önümde dikilen bedeni fark etmemem işten bile değildi. İşaret parmağını yanağıma koydu ve kulağıma doğru hareket ettirdi. Kulağıma geldiğinde ise, kulağıma örten saçları geri çekti. O sırada rüylerimin ürpermesi uyanık olduğumun göstergesiydi, zaten uyuduğumu sandığını da düşünmemiştim.

Gözlerimi açmadan, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. "Olduğun şeyden de nefret ediyorum."

Eğildi ve iki kolunu da, kafamın önüne koydu. "Olduğun şeyden nefret ediyorsun," diye mırıldandı. "Ama zevk alıyorsun?"

Gözlerimi araladığımda Uzak'ın sert bakışlarıyla karşılaştım. Kafamı olumsuz anlamda sallamaya çalıştım. Yüzüm, yastıkla buluştuğunda durdu ve yastığa ıyice gömüldüm.

Ellerini saçlarımda gezdirdi. "Kalk."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. Kendimi Uzak'ın kolları arasında, sol kolunu da Uzak'ın boynunda bulduğumda gözlerimi yere diktim. Uzak lavaboya girdiğinde beni yavaşça çamaşır makinesinin üstüne oturttu. Kolunu anında geri çekti ve parmaklarını birbirine kenetleyip kucığına koydu. Bir çocuk gibi ayaklarını sallamaya başladığımda Uzak'ın hareketlerini izledim.

Dolaplardan birini açtığında, gözüm tam karşımda duran aynaya takıldı. Kendimi görmemle yüzümü çevirmem bir oldu. Göz altlarımin mor bir renk aldığı bu mesafeden bile görebiliyordum. Boynumdaki sargı üstümdeki uzun kollu, beyaz tişörtle birleşmiş, boğazlı bir kazak giymişim görüntüsü veriyordu. Üstümü ne ara değiştirdiğimi bilmiyordum... Daha doğrusu benim değil, Uzak'ın değiştirdiğini tahmin edebiliyordum. Utanmamıştım... Çünkü lünden sonra, istese üstümü değiştirmekle kalmayıp daha ileriye bile gidebileceğini anlamıştım.

Uzak yanına geldiğinde elinde makas vardı. Kaşlarımı çatıp ağzımı araladım ama elini dudaklarıma koyup beni, susturdu. "İtiraz etmen bir işe yaramayacak. Sadece, kapanmaya yüz tutmuş yaraların kanayacak."

Elini çektiğinde, "Saçlarımı seviyorum," diye fısıldadım. "Gitmelerini istemiyorum."

"Güzeller... Hatta fazlasıyla güzeller," diyerek başıyla onayladı. "Ama ben, gitmelerini istiyorum."

Başımı eğerek sallanan ayaklarıma baktım ve omuzlarımı düşürdüm. Saçımın kesilmesini istemiyordum, hele hele bir hiç uğruna... Ama karşı çıkamazdım ki! Nefes alışımında bile canım yanarken, Uzak'ı engellemem imkânsızdı.

Beni yeniden kucağına aldığımda, acı yüzünden yüzümü buruşturmaktan başka bir şey yapamamıştım. Küçük bir çocuk gibi hissetmemi sağlıyordu, bazen de önemli kararlar veren iş kadını gibi...

Banyonun kapısını açtı ve beni yavaşça içine bıraktı. Makası bir süre elinde çevirdi, ardından da çamaşır makinesinin üzerinde duran tarağı alarak yanıma geldi. Ayaklarımı yavaş hareketlerle karnıma çekti ve acının izin verdiği kadar büzüldüm. Uzay, arkamdaki yüksekliğe otururken gözlerimi kısmıştım. Suyu açarak üstüme döktüğünde, elini ittim.

"Sıcak," diye fısıldadım. Elimı tuttu ve bacağımanın üstüne geri koydu. Suyun ayarını değiştirdikten sonra biraz bekledi, bekleyişi sona erdiğinde suyu başımdan aşağıya dökmeye başladı. Islanmış ve ağırlaşmış kıyafetler üstümdeki baskısını artırdığında kenara kaydım. "Saçımı kesemezsin!"

Kaşlarını kaldırdı ve makası gösterdi. "Emin misin?" Omuzlarımı kaldırarak, bakışlarımı makasa diktim. "Bunu yapma."

Başını hafifçe yana eğdi. "Başladığım işi bitirmeliyim." Tenim ürperdi, yutkundum. Dün aklıma geldiğinde gözlerimi kapatarak, dün hakkındaki düşüncelerimin yok olmasını bekledim. Yüzümün aldığı şekil öyle acınası olmalıydı ki, Uzay Soykır bile acımıştı. "Sana iki tane seçenek sunabilirim."

Gözlerim ardına kadar açılmış bir şekilde ona bakıyordum. "Gerçekten mi?"

"İstediğin bu değil miydi?" Alaylı sesi kendini göstermişti. "Seçenekler, seçenekler... Biri kötüyse, diğer seçenek daha iyidir, değil mi?"

Kollarımı dizimin üstüne koydum ve konuşmasını bekledim. "İlki, saçının kesilmesi," dedi, zaten bildiğim şeyi söyleyerek. "İkincisi ise, seni yıkamam."

Ağzımı şaşkınlıkla araladım. "Asla. İkisi de olmaz..."

Sağ elindeki fiskeyi kaldırdı, sol eline de makası aldı. "Başladığım işlerden birini bitirmem lazım," dedi birkaç cümle öncesi kelimelerini tekrarlayarak.

Derin bir nefes aldım. "Yıkamak derken... Kıyafetlerim üstümden çıkmayacak değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Sen, kıyafetlerinle mi yıkamıyorsun?" Gözlerini kaçırdım. "Sıkıldım. Seçenekler değişti," dedi iç çekerek. "Ya seni yıkarım, ya da saçımı kazırım."

Vücudum o kadar gevşemişti ki, dişlerimi bile sıkamıyordum. "Siktir git!"

"Bu bir cevap değil," diyerek kaşlarını çattı. "Ayrıca... Bir dahaki küfür edişinde, ciddi ciddi, dilini yakmayı düşünüyorum."

Boş gözlerle Uzay'a baktım. Daha ayağa bile zor kalkıyorken, saçımı kesmesini veya beni yıkamasını engelleyebilmem sadece bir hayaldi.

"Dışarı çıkarken hep şapka taksam?" diye sordum, başımı olumsuz anlamda salladı. "Peki ya... Saçımı hep toplayam?"

"Saçın açıkken, daha çok hoşuma gidiyor," dedi soğukça. O zaman neden kesmek istiyordu?

"Saçlarımı seviyorum." Gözlerimi kapadım ve cevabımdan sonucu çıkarmasını bekledim.

Omuzlarımdan tutarak beni kendine doğru çekti. Fıskiye bana uzattı. "Tut."

Fıskiye aldım, iki elimle de sınıksız tutmaya başladım. Uzun kollu tişörtümü çıkarırken, hareketlerine dikkat ediyordu. Kollarımın altından destek olarak yavaşça ayağa kaldırdı. Önüme geçmedi, arkamda durdu; üstünün ıslanmışına emindim, çünkü fıskiye, üstümü çıkarırken elimden kaymıştı.

Eli belime, oradan da eşofmana gidince titredim. Titrediğimde ise sırtım Uzay'ın göğsüne çarpmıştı. Uzay başını omzuma koydu, nefesini boynumda hissedebiliyordum. Eşofmanın ipini çözüp hafifçe aşağıya ittiğinde, eşofman kendiliğinden aşağıya düştü. O anda gözlerimi sınıksız kapadım. Sanki... Sanki ben, kendi vücudumu görmeyince Uzay da göremiyormuş gibi hissediyordum. Kendimi buna inandırmaktan başka çarem yoktu.

Eliyle bir düğmeye bastı. Su, yukarıdan akmaya başladı. Ellerini karnıma doladığında sırtım da göğsüne yaslanmıştı. "Çok zayıfsın," diye mırıldandı. "Sırtındaki kemikleri hissedebiliyorum."

Başını hafifçe bana doğru çevirdi ve eğdi. Bu sefer yanağı omzuma değiyordu. Kafamı eğdim ve ağzıma suyun gelmesini en-

gelleyerek nefes aldım, bu sırada gözlerimi hiç açmamıştım. Elini tutmak istediğimde elimi tuttu ve kendi elleriyle birlikte karnımda birleştirdi. "Karnım acıyor."

"Biliyorum." Ellerimi sımsıkı tuttu ve kendi elleriyle birlikte karnıma bastırdı. Kendimi durduramadım ve acıyla inledim. "Biliyorum ve bu, hoşuma gidiyor." Ellerimi bıraktı ve daha sıkı sarıldı. O sırada gözlerimi açtım ve suyla akıp giden kan damlalarını izledim. "Acı çekmen," diye mırıldandı. "Beni mutlu eden sayılı şeylerden biri."

"Bu adaletsizlik..." Sesim fısıltıdan ibaretti; üstüne üstlük, ağzıma giren su nedeniyle boğuk çıkıyordu. "Ben bunları hak etmiyorum."

"Adalet sözcüğünün sadece bir sözcükten ibaret olduğunu anlamalısın. Diğer herkesi geçtim, senin bunu bilmen gerekirdi."

"Sanırım bayılacağım," dedim kırmızıya dönmüş beze bakarak.

"Şimdiye kadar dayanman bile bir mucize," diyerek beni serbest bıraktığında ayaklarım bana ihanet etti. Tam ayaklarım bükülmüş, kalçam küvet ile buluşacakken, Uzay düşmemi engelledi. Elinden kurtularak yavaşça banyonun ucuna oturdum ve ayaklarımı karnıma çekerek ellerimle bacaklarımı sardım. Yüzümü de bacaklarımla göğsümün arasında bulunan boşluğa gömerek, olduğum yere iyice sardım.

Uzay'ın elini kolumda hissettiğimde kafamı kaldırarak, "Daha ne istiyorsun?" diye bağırdım.

"Daha seni yıkamadım." Üstten akan suyu eski konumuna getirmiş, fiskiyeyle yanıma gelmişti. Kafamı kaldırdım ve ifadesiz tutmaya çalıştığım gözlerimi, üzerine diktim. O sırada fiskiye yanına koydu. İç çamaşırlarımın üstümden çıkmasına izim vermezdim.

Sağ elindeki vücut şampuanına baktım, ardından da gözlerim sol eline çevrildi ama sol eli boştu. Sol eline, vücut şampuanının birazını boşalttıktan sonra, şampuanı kenara koyarak bana yaklaştı. Çenemden tutarak başımı kaldırdı, boynuma hafifçe dokundu, ardından da garip şekiller çizermiş gibi vücudumu şampuanlamaya başladı. Vücudumu dolaşan ellerin, bir sadiste değil de sevdiğim bir adama ait olmasını isterdim.

"Sakin ol," dedi sanki mümkünmüş gibi. "Yine bayılmayı istemiyorum."

İç çamaşırlarım üzerimden çıkmamıştı ama ben korkuyordum Titriyordum.

"Bana dokunman midemi bulandırıyor," dedikten sonra nefesimi titrekçe verdim.

"Midemi bulandırdığımı pek sanmıyorum." Korkudan, acıdan, üzüntüden gözlerim kapandı. Bayılmadan önce ise Uzay'ın alaylı sesini işittim. "Bayılmaya çok alıştın."

III

Terler içinde uyandığımda ışığa alışmayı bekledim. Güneşin yüzüme vurması, şu an, hiç mi hiç hoş karşıladığım bir durum değildi. Burnuma güzel bir koku geldiğinde derin bir nefes aldım, gözlerim vücuduma kaydı ve nefesimi tuttum. Vücudumun her yerinde Uzay'ın elleri vardı hâlâ.

"Senden hiç hazzetmiyorum, Uzay Soykır," dedim küçük bir çığlık eşliğinde.

Ayağa kalktım ve banyoya gittim. Halimi görmek için, yüzümü yıkadığım gibi aynanın karşısına geçtim. Üstümdeki hırkayı açarak karnımdaki beze dokundum. Hafifçe aşağıya indirdiğimde çizginin başlangıcını görebiliyordum. "Senden, gerçekten, nefret ediyorum Uzay!"

Ne yapacağımı bilmediğim için, içimdeki deli Ecre'nin ortaya çıkmasına izin verdim. Aynalı dolaba yöneldim ve makası çıkardım. Ellerim titriyordu, hareketlerim başkası tarafından kontrol ediliyordu. Ben ise bir kenara oturmuş izliyordum ve hissediyordum. Elimdeki makası sıkıca tuttum ve koluma sapladım. O sırada evi inletecek bir çığlık da atmayı ihmal etmemiştim. Makası çevirdim ve yeniden çığlık attım.

Uzay, hızla içeri girdiğinde gözleri koluma takıldı. Büyük adımlarla yanıma geldiğinde sinirle gözlerimin içine baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Zarar veriyorum," diye bağırdım. "Sana ne?!"

Uzay'ın kükreyişinin yanında benim bağırışım hiçbir şeydi. "Hayır. Kendine, iznim olmadığı sürece zarar veremezsin!"

Kolumdaki acı ve sinir yüzünden gözüm seğirmeye başlamıştı. Dişlerimi sıktım ve dişlerimin arasından konuştum. "Umurumda değil."

"Olmalı." Sesinde korkunamı gerektiren bir tını vardı. Yanıma geldi ve kolumu tutarak kaldırdı, elini makasa koyduğunda çıkarmamasını söyleyecektim ki, bana izin vermeden konuşmaya başladı. "Eğer acı çekmek istiyorsan bana söyleyebilirsin Ece." Makası daha sıkı kavradı. "Seve seve yardımcı olurum."

Makası çıkarmadan içeriye doğru ittiğinde çığlığı bastım. Eli mi çekmeye çalıştım, birden bıraktığında ise geriye düşerek sırtımı duvara çarptım. Kolumdan akan kanı engellemeye çalışarak elimle kolumu kapadım.

"Bir şey değil," diyerek eline temiz birkaç bez aldı. "Benimi için bir zevkti." Yanıma oturduğunda bezlerden birini koluma bastırdı.

"Mikrop kapacak," diye fısıldadım acı dolu sesimle. Az önce canıma susamış bir şekildeydim, şimdi ise canımı önemsiyordum.

"Büyük ihtimalle." Omuzlarını silkti. "Ama mikrop kapmasını sağlayan ben olacağım."

Yarı kapalı gözlerle Uzay'a baktım. Kafamı olumsuz anlamda sallayarak iç çektim. "Senden ne zaman kurtulacağım?"

Dudakları kıvrılır gibi olduğunda gözlerim ardına kadar açıldı ve dudaklarında takılı kaldı. Başını hafifçe öne doğru eğdiğinde saçlarının kokusu beni büyüledi ve gözlerimi kapatmama neden oldu. "Hani bir söz vardır ya..." Sardığı kolumu yavaş hareketlerle kucağıma bırakarak eliyle yanağına tuttu. "Çıkamaz ayın son çarşambası diye..."

III

Derin bir nefes alarak sırtımı, yatağın başlığına yasladım. Sarıgılı kolumdan gözlerimi ayıramıyordum. Bunu gerçekten ben mi yapmıştım?

Kapı tıklatılınca nefesim hızlandı, boğazıma bir yumru oturdu. Kapı açılınca Uzay'ı değil de Ayşe Abla'yı gördüm. Beni gördüğü gibi elindeki kahvaltı tepsisini yere düşürdü ve eliyle, şaşkınlıktan açılan ağzını, örttü.

"Kuzum?" diyerek yanıma geldi. "Kuzum..." Elini saçlarıma uzattığında geri çekildim. Üzülüyormuş gibi davranması, canımı yakıyordu. Benim halime ben bile üzülemiyordum ki başkaları üzülsün. Halime, sadece, acınırdı.

Boş bakışlarımı Ayşe Abla'ya çevirdim. "Acıktım."

Dolan gözlerini kırıştırdı ve hızlı hareketlerle yere dökülenleri topladı, sildi. Dışarı çıkıp kapıyı kapadığında, savunmaya geçermiş gibi kalkan omuzlarını indirdim. Ayşe Abla'nın gelmesine bile sevinemiyordum.

Ayşe Abla, yeni bir tepsiyle geri geldiğinde üzerimdeki örtüyü itip, tepsiyi kucığıma aldım. Yemeye başladığımda kolumun çok fazla ağrıdığını fark ettim. Sargılı olan elimde, yani sağ elimde olan çatalı sol elime alarak yemeye devam ettim.

"Nasılsın?" Sorduğu sorunun cevabını bilir gibiydi. Cevap vermedim. Sol elimle yiyemeyeceğini anladığımda pes ederek çatalı bıraktım ve tepsiyi ittim.

Ayşe Abla, itiraz edeceği sırada Uzak içeri girdi. "Tepsiyi önüne geri al. Tepside hiçbir şey kalmıyın."

Nefesimi tutarak Uzak'a bakakaldım. Ayşe Abla, ayağa kalkıp Uzak'a döndü. "Uzak Bey..."

"Çıkabilirsin." Uzak, bunu, cümlesinin aksine bir seçenek olarak değil de kesin bir tonda söylemişti.

Ayşe Abla, başını eğdi ve odadan çıktı. Ben ise, hâlâ, kendime elememiştim.

Başıyla tepsiyi işaret ederek yatağa oturdu. Gözlerimi tepsiye diktim, başım öne eğikti. Uzak'ın vücudunun yaydığı soğukluk beni hem rahatsız ediyor, hem de korkutuyordu. Bu kadar yakınımda olmasını istemiyordum. Kendime gelmem için, en az iki hafta onu görmemeliydim.

"Başla." Sol elimi kaldırarak çatalı aldım ve yemeye başladım. Yediklerim mideme gitmemiş, boğazımda dizili kalmıştı. Su dolu bardağı kaldırdığımda, elimin aşırı derecede titrediğini fark ettim. Uzak'ın görmediğini umarak bardağı hızlıca geri bıraktım. Çatalı elime alacakken elimi itti ve bardağı alarak dudaklarıma koydu. Gözlerimi kapatıp sudan içtim, ardından da ittim. Bardağı bırak-

uktan sonra çatalı tuttu ve peynire batırdı. Bana uzattığında, boş bakışlarla ona bakmak dışında bir şey yapmadım.

"Ye," diyerek kafasıyla çatalı işaret etti.

Tepsiyi kucığımdan fırlattığımda, tepsi duvara çarpıp yere düştü. Uzay'ın elindeki çatal da tepsidekiler gibi yerdeydi.

Uzay'ın sinirlendiği, hafifçe içine göçen yanaklarından belli oluyordu. Hoş, Uzay her zaman sinirlenebilme potansiyeline sahipti; hatta her dakika sinirli olabilme potansiyeli demek daha doğru olurdu.

"Senden, hiçbir şey istemiyorum," dedim kısıp bir isyanla.

Kafasını kaldırıp tavana baktı, derin bir nefes aldı. Ellerini saçlarının arasından geçirerek odadan çıktı. Yere dağılan şeylere bakımı bir süre, kapının yeniden açılmasıyla bakışlarını kapıya kayd. Uzay getirdiği bezi bana doğru attı.

"Üstümü giyineceğim," diyerek yeri işaret etti. "Gelene kadar buraları temizle."

Çıktığında kendi kendime güldüm. Asla temizlemeyecektim, asla. Uzay'ın geri gelmesini beklemeden odadan çıktım ve aşağıya indim. Televizyonun karşısına geçerek yavaş hareketlerle koltuğa oturdum. Merdivenden inen gürültülü adımları duyduğumda, başımı salonun kapısına çevirmemek için kendimle savaştım.

"Geciktir," dedi Uzay sinirle. "Bu akşam olmaz."

"Pekâlâ, tamam. Akşama oradayız." Bir süre karşı tarafı dinlediği, onaylayıcı mırıltılardan anlaşıyordu. "Evet, haşka birini de getireceğim."

Uzay, bir şey demeden evden çıktı. Evi temizleyen Ayşe Abla, birkaç kere benimle konuşmaya çalıştı. Hiçbirinde ona cevap vermemiş, boş boş televizyon ekranına bakmıştım. Bir ara gözlerim, masanın üzerinde duran test kitaplarına kayd. Bir yerleri kazanıp, Uzay'dan uzaklaşabilir miydim? Öyle bir ihtimalün var mıydı?

Öğlene kadar bu düşüncelerle boğuştum. Bu düşüncelerden beni koparan ise çalan kapıydı.

"Ben bakarım," dedim, sabahıtan beri hareket etmeyen vücudumu harekete geçirerek. Kapıya varana kadar, kapıda her kim varsa gideceğini düşünüyordum. Zil bir kere daha çaldığında kapıyı açtım.

"Tünaydın!" Levent'in neşeli sesi, beni afallatmıştı. "Görkem, sana getirmem için bu çantayı bana verdi. Sanırım, yemekte unutmuşsun."

Tam bir şey daha söyleyecekken gözleri, boynuma ve koluma takıldı. "Vay anasını," dedi fısıltıyla. "Bunlar ne?"

Elindeki çantayı alarak kapıyı ittim. "Önemli bir şey değil, geç-
rüşürüz Levent."

Kapıya elini koyup itti, içeri girdi. "Bunları Uzay mı yaptı?"

"Levent, konuşmak istemiyorum."

"Ecre." Endişeli gözleri boynuma odaklandı. "Onların ardında sadece küçük çizikler olduğunu söyle."

"Sana konuşmak istemediğimi söylüyorum. Anlamıyor mu-
sun?"

Levent yumruklarını sıkı. "Allah kahretsin!"

"Benden daha çok tepki veriyorsun," dedim şaşkınlıkla

"Senden daha mı çok tepki veriyorum? Ah, Ecre..." diyerek ka-
pıyı açtı ve çıktı, kapıyı büyük bir gürültüyle kapamıştı.

"Oğlan hâlâ Uzay Bey'i tanıyamamış." Ayşe Abla'nın iç çekişini
duyduğumda çantayı sıktım ve odaya çıktım.

Çantanın içini açtığım gibi parfümü çıkardım ve aynanın önü-
ne koydum. Çantayı kenara koyarak parfüme yaklaştım ve parfü-
mü yere attım. Parfüm kırıldığında etrafa mükemmel bir koku ya-
yıldı. Yere oturarak sıvının yerde yayılmasını izledim.

Ayşe Abla gelene kadar orada oturmuş, etrafa boş bakışlar atı-
yordum. Keşke bakışlarım gibi düşüncelerim de boş olsaydı. Uzay
ve dudaklarını düşünmeseydim.

"Uzay Bey." Ayşe Abla'nın kırılgan sesi kapının ardından geliyor-
du. "Evet, bütün gün odasından çıkmadı. Onun için çok üzül..."

"Düşüncelerinin bir önemi yok!"

"Peki Uzay Bey."

Kapı açıldı ve Uzay, içeriye girdi. "Hoş geldin," dedim yapma
bir sevecenlikle. Parmaklarıma baktım ve havaya kaldırarak hareket
ettirdim. "Bu akşama ne hazırladın? Parmaklarımı mı kıracaksın
yoksa tırnaklarımı mı koparacaksın? Sanki ikinci seçenek daha da
sana uygun."

"Ecre..."

"Tahmin edemedim, değil mi?" Dudaklarımı büktüm. "Senin aklındakilere biraz olsa bile yaklaşamadı değil mi bunlar?"

"Ne yapıyorsun?" Bunu sorana kadar, elimin boynumu kavradığını ve tırnaklarımın boğazıma battığını fark etmemiştim. Yanıma gelip elimi aşağıya doğru çekti. Beni yataktan indirerek dolabın karşısına götürdü. "Bu akşam bir yemeğe gidiyoruz."

Kafamı olumsuz anlamda sallamaya başladım. "Hayır, hayır. Herkesin ortasında bağırmanı sevmiyorum."

Dişlerini sıkı, derin bir nefes aldı. "Başını sallamayı kes!"

Başımın iki yana sallanmasını durduramıyordum. Elleriyile başını tuttu ve durdurdu. "Bağırmayacağıma söz verirsem, garip tavırlarını bırakacak mısın?"

Başımı olumlu anlamda sallamaya başladım bu sefer ama kısa sürmüştü.

"Pekâlâ, üstüne bir şeyler seğelim." Dolaba doğru yürümeye başladığında beni de arkasından çekeliyordu. "Bu sefer sana bırakıyorum."

Dolabın kapağını açtı ve elimi bıraktı. Dolaba doğru ilerleyerek tüm kıyafetleri inceledim. Beyaz, uzun, sırtında dekolte bulunduran elbiseyi setiğimde, ürkek bakışlarımı Uzay'a çevirdim. Kafasıyla onay verdiğinde dudağımı dişlerimin arasından kurtardım. Ayakkabılara bakınmaya başladım.

"Benim parfmm kokuyor," dedi. "Parfm krdın, değil mi?"

"Nereden anladın?" dedim ayakkabılara bakmaya devam ederek.

"ok yoğun kokuyor."

Siyah topuklu ayakkabıyı ve siyah çantayı elime aldığımda, "Kızdın mı?" diye sordum.

"Evet," diyerek elimdekilere baktı. "Karnındaki yarayla, bu elbiseyi nasıl taşıyacaksın, o ayakkabılarla nasıl yürüyeceksin çok merak ediyorum." Arkasını döndü. "Yarım saate hazır ol."

Haklıydı, yaralarımın bunları giymem mümkün olabilir miydi ki? Neyse ki karnındaki yara küçüktü, sargı bezi kalın durmuyordu.

Uzay ıktığında, Ayşe Abla'yı bana yardım etmesi için çağırdım.

Elbiseye uzun bir süre baktı. "Uzay Bey'in izin vereceğine emin misin?"

"O aldı," dedim omuzlarımı silkerek. "Ayrıca onunla birlikte seçtim, onay verdi."

Ayşe Abla'nın şaşkın bakışları altında tişörtümü çıkardım. O sırada Ayşe Abla da elbiseyi almıştı, bana döndüğü gibi elbise elinden kaydı. "Karnın..."

"Sadece," diyerek sözünü böldüm. "Elbiseyi giymek istiyorum."

Kafasıyla onayladı ama gözleri karnıma takılı kalmıştı. Elbiseyi giymeye başladığımda iç çektim. "Kolum orada değil Ayşe Abla. Karnıma değil de bana bakarsan fark edersin."

"Özür dilerim."

Elbiseyi giydikten sonra Ayşe Abla'nın büyük katkılarıyla ayakkabıları da giydim. Birkaç deneme yaptığımda karnımın çok acıdığını fark ettim. Gözlerimi kapadım, bunu yapabilirdim. Sadece bu akşamlığına, bu acıya katlanabilirdim.

Aynanın karşısına geçtiğimde, Ayşe Abla, at kuyruğu olan saçlarımı açtı ve birkaç saç tutamının serbest kalmasına izin vererek, saçımı topuz yaptı. Makyaj kutusuna yöneldiğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

"Olmaz öyle şey," dedi sınırla. "Sen bir kadınsın."

"İstemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Eğer sürmezsen, yüzünün her tarafına bu ruj sürerim kuzum."

"Ayşe Abla," diye mızızlandım. "Gerçekten istemiyorum."

"En azından göz altlarındaki morlukları kapatsam?" diye sordu masumca, başını olumlu anlamda salladım.

Ayağa kalkıp aynanın karşısına giderken, yüzümü buruşturmaktan kendimi alıkoyamamıştım. Her adımda, ayağımdaki ayakkabının topuğu yere değil de karnıma vuruyordu sanki.

Derin bir nefes aldım ve ellerimle, belime oturmuş elbiseyi düzelttim. Elbise, boğazlı olduğu için boğazımdaki yarayı kapatıyordu ama elbisenin kolu yoktu. O yüzden kolumdaki sargı kendim açığa çıkarıyordu.

Kapı açıldı. "Haydi."

Uzay'a döndüm ve yavaş adımlarla yanına ilerledim. O önüm-
den ilerlerken, gri takım elbisesiyle ne kadar muliteşem göründü-
ğünü düşünmemeye çalışıyordum. Kı, önümde duran iltuşamı-
la bu imkânsızdı. Ceketinin bazı yerlerinde beyaz detaylar vardı,
ayakkabılarıyla uyum içerisindeydi. Saçlarının önu hafifçe kal-
dırılmış, gerisi serbest bırakılmıştı. Hem sert, hem de güvenilir bir
görüntü sergiliyordu. Her adımı, kendinden son derece emindi.

Durdu ve yanına gelmemi bekledi. Kolunu kaldırdığında ağzım
aralanmış bir şekilde ona bakıyordum.

"Düşmek istemezsin herhalde," dediğinde koluna girdim, asıl
amacım ağırlığının çoğunu ona vermektir.

Arabaya bindiğimde, sırtımın açıkta kalan kısmı deri koltuğun
soğukluğuyla buluştu. Uzay, arabaya bindiğinde klimaları açtı. Ara-
bayı sürmeye başladı. "Üstüne bir şey alman ıy olabiliriz."

Omuzlarımı silkerek ellerimi çantamın üzerinde birleştirdim.
"Görkem de orada mı?"

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Görkem'den sana ne?"

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak dışarıyı izlemeye başladım.

"Orada değil," dedi nefesini seslice dışarıya vererek. "Bir süre-
liğine ortağım olan adam ve eşi orada."

Başımı Uzay'a doğru çevirdim. "Bu yemek bir ıış görüşmesi mi,
yoksa eğlence için mi?"

"İkisi de," dedi mırıldanarak. "Ama daha çok eğlence." Yanakla-
rının içini ısırmağa başladım. "Dans etmeyi biliyor musun?"

"Az çok... Neden ki?"

Omuz silktiğinde dışarıyı izlemeye devam ettim. Araba taşı ta-
kılıp hafifçe sallandığında elim karnıma gitti. Eğer varam kanarsa,
rezil olurum ve elbise mahvolurdu.

Araba durduğunda, ilk olarak Uzay arabadan indi. Arkasından
ben de indim. Yanına gittiğimde kolunu kaldırdı. Koluna girdim.

"Adamın ismi Melih, kadının ismi ise Sinem," dedi bana doğru
eğilerek. "İkisi de kırk iki yaşında."

Başım la onayladım. İçeriye girdiğimizde, gözlerimi direk ola-
rak dans edenlere kaynıştı. Dans etmek için, büyük bir alan boş
bırakılmıştı. Dans eden birkaç çift bulunmasına rağmen masalar
dopdoluydu. Her bir masanın boyutu ve rengi farklıydı.

Uzay, büyük, sarı masaya doğru ilerledi. Masada oturan çeli ayaklanınca kaşlarını çatı. Bunlar Uzay'ın bahsettiği çift olamazdı herhalde. İkisi de kırk iki yaşında durmuyordu. Melih Bey'in sağına en ufak bir beyazlık yoktu, yaşına göre de fit bir vücuttu vardı. Sinem Hanım'ın da sağına en ufak bir beyazlık yoktu, vücuttu inceydi ve kıvrımları belirgindi.

"Hoş geldin Uzay." Adam, elini Uzay'a doğru uzadı. Uzay adamın elini sıkarak başıyla selam verdi.

"Sinem Talam Ecce." Kadın, hana doğru ilerleyip sarıldı. "Ne kadar güzel bir kızmışın."

Kanım anında ısınmış, içten içe gülümsemeye başlamıştım. Annem dışında hiçbir kadına bu kadar yakın hissetmemiştim daha önce.

"Teşekkür ederim, Sinem hanım. Çok kıbarsınız," diye bir şeyler geveledim, kadının vücutu karnıma haskı yaptığı için konuşmakta zorlanıyordum. Sonunda Sinem Hanım benden ayrıldığında, Melih Bey'le kısa bir konuşma sonrası masaya oturduk. Sinem Hanım'ın yanına, Uzay'ın çaprazına oturmıştım.

"Seninle yüz yüze tanıştığımıza çok memnun olduk Ecce." Melih Bey, tebessüm ederek karısına, sonra da bana baktı. Gözlerinin içi parlıyordu.

Kendimi durduramayarak aynı gülümsemeyle Melih Bey'e karşılık verdim. "Ben de çok memnun oldum, Melih Bey."

Yemekleri söyledik, şaşırtıcı bir hızla yemekler geldi. İlk önce kırmızı şaraptan bir yudum aldım.

Sinem Hanım, nedense, sorduğu sorunun cevabını biliyormuş gibi görünüyordu. "Ecce, sen kaç yaşındaydın tatlım?"

"On yedi."

Sinem Hanım kaşlarını çatı. "O kadar küçük durmuyorsun." Gülümsedim. Bu seferki gerçek bir gülümseyiş değildi. "Koluna ne oldu?"

"Doğum lekesi," diye mırıldandım, Uzay'a bakarak.

"Çok garip bir leke," dedi Sinem Hanım, ima dolu bir şekilde. Bir anlığına Uzay'ın yaptıklarından haberdar olduğunu sandım ama değildi, olamazdı.

Şarkı değiştiğinde Melih Bey gülümsedi. "Dans edelim mi havatım?"

"Elbette." Sinem Hanım başıyla onayladı. "Ama önceliği gençlere verelim."

Ben şaşkınca bakınırken, Uzay ayağa kalktı ve yanıma geldi. Elim uzattığında, Melih Bey ve Sinem Hanım bizi izliyorlardı. Elimini Uzay'ın eline koyarak ayağa kalktım. Dans pistine doğru ilerlerken yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Uzay, beni durdurarak elimi belime kaydirdi. Elbisenin açıkta bıraktığı tenime değen eli kalbimin hızlanmasına neden olmuştu. Diğeriyle ise parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek, birbirine kenetlenmiş ellerimizi havaya kaldırdı. Elimizi omzuma koyarak yutkundum.

Sağ ayağını ileriye, çapraza attığında, sol ayağını geriye çektim. Bir süre ayak uydurmaya çalışırken sonunda başardım ve adımlarıma bakmaya gerek kalmadı. Kafamı kaldırarak Uzay'ın yüzüne baktım. Dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Levent gelmiş bugün," diye mırıldandı.

"Nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çatı. "Görkem'e zırvahklar gevelemiş, Görkem de kızdı."

Sesime yansımıştı şaşkınlığımı. "Sana mı?"

"Evet," diyerek bana yaklaştı. "Ama korktuğumu söyleyemeyeceğim."

"Korkman garip olurdu zaten," diye homurdandım.

"Ayağına dikkat et."

Ayağımı son anda geriye çektim ve Uzay'ın ayağına basmaktan son anda sıyrıldım. Şarkı yavaşladığında nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Biraz geriye doğru çekilecekken ellerini daha sıkı sardı, dudaklarımı ısırdım. "Başını omzuma koy," diye fısıldadı.

Dediğini yapmıştım ama yüzümü boynuna bakıyordu. Kollarımı boynuna doladım ve şarkının ritmine göre yavaşça hareket ettim. Ellerini belime doladı ve benim gibi yavaşça sallanmaya başladı. Gözlerimi kapadım, iç çektim.

"Huzurlu görünüyorsun," dedi.

"Maske takmakta başarılıyım demek ki."

Gözlerimi açtım ve konuştuğunda belirginleşen damarlarının

kaharmasını bekledim. "Bunun bir maske olduğunu sanmıyordum."

"Senin yanımdayken huzurlu olduğumu mu belirtmeye çalışıyorsun?" Neredeyse gülecektim.

"Hayır, dans ederken huzurlu görünüyorsun."

"Daha ilk defa beni dans ederken görüyorsun," diye homurdandım.

"Emin misin?"

Gözlerimi kapattım. Emin değildim, hiçbir şeyden emin değildim.

"Keşke," diye mırıldandı. "Keşke korkman gereken şeyleri seçebilseydin." Elleri sırtımda daireler çizmeye başladı. Nefeslerim derinleşti, uyumak üzereydim.

"Vazgeçtim," diye fısıldadı. "Dans ederken değil, benim yanımdayken huzurlusun. Ben sakın olduğumda, genellikle sen de sakınsın." Dudaklarını yanağıma sürttü.

Düşmanın kollarında olmak nasıl bir duyguydu? Sana hayatının en kötü anlarını yaşatmaya başlayan adamın kollarında olmak nasıl bir duyguydu? Ben cevap vereyim; bu duygunun bir ismi yoktu, bunu tanımlayacak bir şey yoktu. Ne kötü denebilirdi, ne de iyi.

Başımı, Uzak'ın omzundan kaldırdım. "Yorulдум."

Omuzlarını silkmekle yetindi. Dişlerimi sıktım, geriye adımd attım. Anında beni, kendine doğru çekti ve hareket edeceğim yerleri kısıtladı. "Ben bitti demeden nereye gidiyorsun?"

Melih Bey ve Sinem Hanım danslarını bitirmiş, masaya gidiyorlardı. Sinem Hanım yanımdan geçerken adımlarını yavaşlattı.

"Yorulmadınız mı?" diye sordu.

Tam derin bir nefes alacakken, Melih Bey, "Onlar genç hayatım," dedi. "Onlar, bizim gibi hemen yorulmuyorlar."

Sinem Hanım, "Melih," diyerek kaşlarını kaldırdı. "Bizim gibi derken neyi kastediyorsun hayatım?"

Melih Bey dudaklarını birbirine bastırdı. Sinem Hanım'la harareti bir tartışma içerisinde masaya doğru ilerlediler. İkisi de tatlıydı, uzun süredir böyle insanlarla karşılaşacağımı düşünmemiştim. Şuana kadar tanıdığım en tatlı, cana yakın insanlardı.

6. BÖLÜM

“ANLAŞMA”

“Yemek hazır.” Aniden kapının açılmasıyla irkildim.

Okuyor olduğum kitabı sakince kapatıp yatağın üzerine bıraktım. Mutfığa doğru inerken, bir yandan da Uzay’a bakınıyordum. Bugün onu hiç görmemiştim, zaten birkaç gündür beni rahatsız etmiyordu. Yemekte de son iki gündür yoktu. Ara sıra ortalıktan yok olmasına yavaş yavaş alışıyordum.

Masaya oturduğumda Uzay’ı hâlâ görememiştim. “Uzay nerede?”

Ayşe Abla bunu sormama şaşırmış gibiydi. “Acil bir işi çıkmıştı, bu sabah gitti. Bu akşama veya yarın akşama döner.”

“Peki,” diye mırıldandım.

Yemeğimi bitirmek üzereyken Ayşe Abla yanıma geldi. “Ben çıkıyorum, biraz erken ama...”

“Sen burada kalmıyor musun?”

“Hayır,” diyerek iç geçirdi. “Uzay Bey, sen geldiğinden beri izin vermiyor. Buraya çok uzak olmayan bir evde kalıyorum.”

“Niye izin vermiyor?”

Soruma cevap vermek yerine, zoraki bir gülümseme eşliğinde evden çıktı.

Masayı toparlayıp odaya geri çıktım. Lavaboya girdim, yüzümü yıkadıktan sonra aynaya gözüm değdiğinde irkildim. Havluyu alarak aynanın üzerine astım, böyle daha iyiydi. Kitabı alarak yatağa girdim.

Birkaç saat geçmesine rağmen, bana on dakika gibi gelen bir surede kitap bitti. Kitabı masaya koydum. Yapacak bir şey kalmamıştı. Geçenin geç saatleri olsa da benim uykum hiç mi hiç yoktu, uyuyamazdım.

Odadan çıktım. Uzay'ın odasının önünden geçerken, her ne kadar içeri girmek istesem de, içeri girmeye cesaret edemedim. Onun yerine yanındaki odanın kapısını açtım. İlk olarak başımı uzattım ama içeride bir şey görememiştim. Elimle duvarı yoklayarak ışık düğmesini aradım, bulduğumda ise basım. Aslında ışık odayı çok da aydınlatmıyordu.

İçeri girerek kapıyı kapadım. Odada camı bir çalışma masası ve duvara asılı televizyon vardı. Duvarların rengi belli olmuyordu ama ışığı yuttuğundan, koyu bir renk olduğu belliydi.

Rahat görünümlü sandalyeye oturduğumda, elimi masanın üzerine koydum ve kendimi masaya doğru çektim. Masanın üzerinde birçok kâğıt vardı, hepsinin bir düzene göre koyulduğu belliydi.

Elimi masanın üzerinde gezdirerek çekmecelerdim birini açtım. Adamların, sadece yüzlerinin fotoğrafları vardı. Birkaçını elime aldım ve daha yakından baktım. Tanidik geliyorlardı... Tam olarak hatırlayamayınca fotoğrafları geri bıraktım ve başka bir çekmecenin açtım. Bu çekmecenin içinde de alışveriş listesine benzeyen bir şey vardı. Daha yakından baktığımda, alışveriş listesindekilerin aksine, bu kâğıtta yazarların farklı isimlerden oluştuğunu fark ettim.

"Sıkıcı," diye mırıldanarak ellerimi masanın üzerine koydum ve ayağa kalkmaya yeltendim. Ama bacağım cama çarpmıştı. Birkaç dosya düştü, küçük bir inilti eşliğinde bacağımı ovuşturdum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak eğildim ve dosyaları toplamaya başladım. Üzerlerindeki isimlere gözüm kaydı. İlk aldığım dosyayı açtım ama ilgi çekici bir şey bulamadım. 'Yağız' soyadına sahip bir adamın ölüm sebebi, ölüm şekli ve davasında geçen birkaç diyalog vardı. Diyaloglar, 'Katliam yaptı, sonucuna katlandı.' gibi şeylerdi. Ölüm nedeni ise sıra dışı bir şey değildi, kalp kriziydi. Dosyayı geri kapattım.

İyi, hoş da... Bunların Uzay ile ne ilgisi vardı ki? Veya Uzay'ın bunlarla ne ilgisi vardı?

Dosyaları tek tek toplamaya devam ederken dikkatimi çeken; dosyaların üzerindeki isimler oldu. Erkekti, tümü.

Hepsini topladığımda ayağa kalktım ve masaya koydum. Hiç dosya bırakmadığımı düşünüyordum ama belki bırakmışımdır diye eğilerek etrafa göz attım. Tekrar diklenirken, gözümüne masanın altına sıkışmış bir dosya daha takıldı. Dosyayı aldım ve diğer dosyaların en üstüne koydum. O sırada dosyanın üzerindeki işaret ve isim ilgimi çekti.

'Ceren İlman.

Dava, bir daha açılmamak üzere, 13.09.2010 tarihinde kapatılmıştır.'

Dosyayı açtığımda bir kız resmiyle karşılaştım. Uzun, düz siyah saçları, koyu kahverengi gözleri vardı, güzel bir kızdı. Ama bakışlarında bir kırılganlık vardı. Fotoğrafi kaldırdım ve arkasındaki sayfada yazanları okumaya başladım.

'Ölüm tarihi: 13.09.2009

Ölüm yeri: İstanbul/ -

Ölüm nedeni : -'

Kaşlarımı çattım. Bu nasıl bir dosyaydı? Hiçbir şey yazmıyordu. Sayfayı çevirdiğimde, yamuk bir el yazısıyla yazılmış kısa bir metin ile karşılaştım.

'Özür dilerim, arkadaşım. Seni kurtarmak isterdim ama canavar izin vermedi. Bana daha önce söyleseydin, bir çözüm bulabilirdik.'

Sayfayı çevirdim. Bir fotoğraf daha vardı, resimde ise iki kişi vardı. Biri o kızdı, diğeri ise bir adamdı. Babamdı bu adam.

Şaşkınlığımı üzerimden atamamışken, bir kâğıdın daha bulunduğunu fark ettim. İlk kâğıtla aynı sayılırdı, tabii bir fark vardı. Bu seferkinde ölüm sebebi yazıyordu. Ama okuyamadan aşağıdaki sesleri duydum ve dosya heyecandan elimden düştü, dosyanın içinde bulunan kelepçe de yere düşüp masanın altına girmişti.

Dosyayı kaldırıp yerine koydum. Titreyen ellerimi birleştirdim ve çenemin altına koydum. Odayı o halde bırakarak ışığı kapadım ve yattığım odaya gittim. Yatağa oturduğum gibi gözlerimi kapadım, zaten açık olsalar da odaklanacak bir yer bulamıyor, karanlık olan odayı geziyorlardı.

Ayak sesleri arttığında gözlerimi araladım ama ayak sesleri kapıda durmadı, devam etti. Ayaklarımı kendime doğru çektim ve ellerimi ayak bileklerime koyarak sallanmaya başladım.

Bunların Uzey'in odasında ne işi vardı?

Bir süre sonra kapı açıldı. "Sen hâlâ uyumadın mı?"

Cevap vermeden karanlığa bakmaya devam ettim. Titreyordum. Uzey'in ayak sesleri yaklaştığında diğer tarafa kaydım. Tam rafa kalkacakken, Uzey kolunu tuttu ve yatağa geri oturttu. "Ne-
ler oluyor?"

Cevap vermedim, çenem de titremeye başladı.

"Sana soriyorum."

"Hiç," diye mırıldandım. "Bir şey yok."

"İyi," diyerek adınlarımı odanın içinde dolandırdı, koltuk olduğumu düşündüğüm yere oturdu. "Uyu o zaman."

Uzey'in varlığını hissederken, rahatça uyumam mümkün müydü ki?

III

Gözlerimi araladım. Karnımdaki acı uyanmamı sağlamıştı. Uyku mahmurluğuyla etrafıma bakındım. Doğrularak yataktan ayaklarımı sallattım, ellerimi yürüme koyarak bir süre bekledim. Karnımdaki acının nedeni büyük ihtimalle, yaraların açılmasıydı. gece yatarken karnıma baskı yaptığımı düşünüyordum. Batıyora doğru ilerledim ve ışığı açtım, hava aydınlık sayılmazdı.

Yürümü yikadıktan sonra üstümü çıkardım ve bezlere dokundum. Tam açacağım sırada arkamda bırının varlığını hissettim. Önümdeki aynaya baktım ama üstümü kapadığım için kim olduğumu göremedim, ama kim olabilirdi ki? Tabii ki Uzey'di. Tişörtü yerden alarak üstüme tuttum ve arkamı döndüm.

Saçlarının kendine has şekli, kapanmak üzere olan gözkapakları, rengi açılmış dudakları ve teni ile... Uzey... Kendini kaybetme. Ecre, kendini kaybetme.

Gözleri kıpkırmızıydı. Tişörtü yeniden giymeye çalışırken gözlerini üzerimden çekmesini sağlayacak soruyu sordum. "Uyumadın mı?"

"Uyamadım," diyerek koluma dokundu ve aşağıya indirdi. Tışörtü elinden alarak, gözleriyle karnımı işaret etti. "Bir şey mi oldu?"

"Tışörtümü verir misin?" derken, bezlerin karnımı kapattığına eminimdim ama göğüslerim kapalı değildi.

"İları." diyerek tışörtü bir kenara fırlattı. "Yatağa geç."
Yükündüm, bir yandan da elimi göğüslerimin üzerine koyarak kapamaya çalıştım. "Neden?"

Nefesini seslice dışarı vererek yürümeye başladı. "Çünkü sarıyı verileyeceğim."

Arkasından ilerlemeye başladığımda, "Sakin ama sakın üstüne bir şey yıkmeye kalkma," dedi.

"Neden?" diye sorduğumda, sorumu cevapsız bırakarak odadan çıktı. Yatağa doğru ilerleyerek yavaşça uzandım ve kavrulan terimin soğumasını bekledim. Nedenise davranışlarımda utandığımı pek gösteremeysem de, düşüncelerim... Onlar, utançlarından ulmştı.

Uzay "Ecre!" diye bağırdı.

Cevap vermedim, yorgani ağzıma kadar çekerek, sırtımı başlığa yasladım. Kapı birden açıldı.

"Özür dilerim." Neye kızdığını bilmiyordum ama onu daha da unrlendirmek istemiyordum, sadece şu karnımdaki acının dinmesini istiyordum.

"O odada ne işin vardı?"

"Sıkılmıştım," diye mırıldandım. "Kimse yoktu."

"Ayşe neredeydi?" diye sorduğu soruya cevap vermeyince, "Gitmiş değil mi? Onu tembihlememe rağmen kendi keyfine göre..."

"Yeter artık!" diye bağırarak ellerimi saçlarımin arasına soktum. "Yeti!"

"Ne yetti?" Yanıma geldi, elindeki metal kelepçeyi yastığın kenarına koydu ve ellerimi aşağıya indirdi. Bileklerimi sıkmaya başladı, delici bakışları üzerimdeydi.

Gözkapaklarım seyirdi. "Sen."

Üstümdeki örtüyü kaldırdığında aşağıya doğru inerek yatağa yince gömüldüm. Üstüme çıkarak ellerini karnımın iki yanına koydu. "Ben hiç şikâyet ediyor muyum?"

Ayak sesleri arttığında gözlerimi araladım ama ayak sesleri kapıda durmadı, devam etti. Ayaklarımı kendime doğru çektim ve ellerimi ayak bileklerime koyarak sallanmaya başladım.

Bunların Uzay'ın odasında ne işi vardı?

Bir süre sonra kapı açıldı. "Sen hâlâ uyumadın mı?"

Cevap vermeden karanlığa bakmaya devam ettim. Titriyordum. Uzay'ın ayak sesleri yaklaştığında diğer tarafa kaydım. Tam ayağa kalkacakken, Uzay kolumu tuttu ve yatağa geri oturttu. "Neler oluyor?"

Cevap vermedim, çenem de titremeye başladı.

"Sana soruyorum."

"Hiç," diye mırıldandım. "Bir şey yok."

"İyi," diyerek adımlarını odanın içinde dolaştırdı, koltuk olduğunu düşündüğüm yere oturdu. "Uyu o zaman."

Uzay'ın varlığını hissederken, rahatça uyumam mümkün müydü ki!

III

Gözlerimi araladım. Karnımdaki acı uyanmamı sağlamıştı. Uyku mahmurluğuyla etrafıma bakındım. Doğrularak yataktan ayaklarımı sarkıttım, ellerimi yüzüme koyarak bir süre bekledim. Karnımdaki acının nedeni büyük ihtimalle, yaraların açılmasıydı; gece yatarken karnıma baskı yaptığımı düşünüyordum. Banyoya doğru ilerledim ve ışığı açtım, hava aydınlık sayılmazdı.

Yüzümü yıkadıktan sonra üstümü çıkardım ve bezlere dokundum. Tam açacağım sırada arkamda birinin varlığını hissettim. Önümdeki aynaya baktım ama üstünü kapadığım için kim olduğunu göremedim, ama kim olabilirdi ki? Tabii ki Uzay'dı. Tişörtü yerden alarak üstüme tuttum ve arkamı döndüm.

Saçlarının kendine has şekli, kapanmak üzere olan gözkapakları, rengi açılmış dudakları ve teni ile... Uzay... Kendini kaybetme Ecre, kendini kaybetme.

Gözleri kıpkırmızıydı. Tişörtü yeniden giymeye çalışırken gözlerini üzerimden çekmesini sağlayacak soruyu sordum. "Uyumadın mı?"

"Uyumadım," diyerek koluma dokundu ve aşağıya indirdi. Tişörtü elimden alarak, gözleriyle karnımı işaret etti. "Bir şey mi oldu?"

"Tişörtümü verir misin?" derken, bezlerin karnımı kapatığına memnundum ama göğüslerim kapalı değildi.

"Hayır," diyerek tişörtü bir kenara fırlattı. "Yatağa geç."

Yutkundum, bir yandan da elimi göğüslerimin üzerine koyarak kapamaya çalıştım. "Neden?"

Nefesini seslice dışarı vererek yürümeye başladı. "Çünkü sarıyı yenileyeceğim."

Arkasından ilerlemeye başladığımda, "Sakin ama sakın üstüne bir şey giymeye kalkma," dedi.

"Neden?" diye sorduğumda, sorumu cevapsız bırakarak odadan çıktı. Yatağa doğru ilerleyerek yavaşça uzandım ve kavrulan tenimin soğumasını bekledim. Nedense davranışlarımda utanmışımı pek gösteremesem de, düşüncelerim... Onlar, utançlarından ölmüştü.

Uzay "Ecre!" diye bağırdı.

Cevap vermedim, yorganı ağzıma kadar çekerek, sırtını başlığa yasladım. Kapı birden açıldı.

"Özür dilerim." Neye kızdığını bilmiyordum ama onu daha da sinirlendirmek istemiyordum, sadece şu karnımdaki acının dinmesini istiyordum.

"O odada ne işin vardı?"

"Sıkılmıştım," diye mırıldandım. "Kimse yoktu."

"Ayşe neredeydi?" diye sorduğu soruya cevap vermeyince, "Git-ti değil mi? Onu tembihlememe rağmen kendi keyfine göre..."

"Yeter artık!" diye bağırarak ellerimi saçlarımdan arasına soktum. "Yetti!"

"Ne yetti?" Yanıma geldi, elindeki metal kelepçeyi yastığın kenarına koydu ve ellerimi aşağıya indirdi. Bileklerimi sıkımaya başladı, delici bakışları üzerimdeydi.

Gözkapaklarım seyirdi. "Sen."

Üstümdeki örtüyü kaldırdığında aşağıya doğru inerek yatağa iyice gömüldüm. Üstüme çıkarak ellerini karnımın iki yanına koydu. "Ben hiç şikâyet ediyor muyum?"

"Sen neden şikâyet edebilirsin ki? Paran var, korkun yok, istediğin her şeyi elde edebilirsin!" diye tısladım. "Tek şikâyetin sadist olman olmalı."

"Ben zengin doğmadım, korkusuz doğmadım, sadist olarak doğmadım, hiçbir şeyi olmayan biri olarak doğdum," dedi öfkelenmeye başlayan sesiyle. "Ben sokak kenarında doğdum, masum bir bebek olarak doğdum, yalnızdım. Şu anki sıkkın halime karşı, öyle kalmayı da yeğledim."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Birkaç yıl öncesine kadar, sıkıntımı temelli olarak göderebileceğim kimseyi bulamamıştım. Sonra seni fark ettim, kuklam olmaya o kadar yakın görünüyordun ki... İlk başlarda seni yanıma almayacaktım, kendi haline bırakacaktım."

"Ne oldu da aldın?" dedim sınırla.

"İlk kez parka gittiğin günü hatırlıyor musun?" Kafamla onayladığında devam etti. "İlk kez, tek başına, bir erkekle bir yere gitmiştin."

"İşte o zaman, senin başka erkeklerin değil de," diyerek dudaklarını kulaklarına yaklaştırdı, başımı diğer tarafa çevirdim. "Benim yanımda olmanı gerektiğini fark ettim."

Ellerimle göğsüne vurmaya başladım. "Senin sorunların var!"

"Evet var," diyerek omuzlarını silkti. "Herkesin sorunları vardır."

Ellerimi aşağıya indirdim, kollarım yorulmuştu. Uzay'ın yakınında olmasını istemiyordum ama onu uzaklaştıracak gücüm de yoktu.

"Ece," Kafasını kaldırdı ve gözlerini dudaklarıma odakladı.

Devamında bir şey demediğinde, "Efendim?" diye sordum kuru sesimle. Göğsüm hızla inip kalkmaya başlamıştı.

"Yaran kanıyor," dedi gözlerini dudaklarımdan ayırmadan. "Ama farkında bile değilsin."

Ağzım hafifçe aralandı ve başımı eğdim. "Üstümden kalkarsan, bakacağım."

Aslında kanadığını fark etmem için bakmama gerek yoktu, hissedebiliyordum ama Uzay'ın üstümden kalkmasını istiyordum. Karnımın acısı arttığında belli etmemek için dudaklarımı birbirine

bastırarak ellerimi yumruk haline getirdim. Üstümdeki ağırlık yok olduğunda doğrulmayı denedim ama karnımdaki acıyla gerisini geri yattım.

"Hareket etme," diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. "Birazdan geleceğim."

Kafamla onaylayarak gözlerimi kapadım. Zaten hareket edemeydim... Acı, derin derin nefes almamı istiyordu ama bir yandan da buna izin vermiyordu.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Uzak, içeriye girdi. Yanıma gelerek elindekileri yatağa bıraktı, karnımdaki bezi yavaş yavaş açtı ve yere attı. Yatağa oturarak yarayı temizledi, o sırada gözlerimi açtım; karnımın ne kadar kötü durumda olduğunu görmeye çalıştım.

"Bakmak istemezsin." Uzak, eliyle, başımı yastığa geri koydu. "Beğeneceğini sanmıyorum."

"Beğeneceğimi düşünmüyordum zaten," diye mırıldandım.

Uzak, sarı beziyle tüm karnımı sararak, kalçam ile göğüs altımı sarı beziyle kapamış oldu. Çok sıkıydı ama yara sızlıyordu. Uzak bir süre karnıma baktıktan sonra yüzünü buruşturarak ayağa kalktı.

"Bugün yataktan kalkma," dedi umursamaz bir tavırla. Tavrı, cümlesine zıttı.

"Bütün gün ne yapacağım?" diyerek yanaklarımı şişirdim.

Arkasını döndü. "Kitap oku."

"Bitti."

Ellerini eşofmanının cebine soktu. "Hangi kitabı istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Kaşlarımı çatıttım. "Alacak mısın ki?"

"Evet."

"Ben de gelmek istiyorum." Heyecanla ağzımdan çıkan cümle, hiç çıkmamasını istediğim bir tonda çıkmıştı. Fazlasıyla hevesli ve sevinçli...

"Peki," dediğinde, sesinde şaşırmış olduğunu belli eden bir tını vardı. Nedense bu farklı tını hoşuma gitmişti. Örtüyü üzerime çektiğimde elini ensesine koydu. "Akşama doğru gideriz," diye mırıldandı ama asıl demek istediğini söylememiş gibi duruyordu.

Odadan çıktığında örtüyü daha da yukarı çektim ve gözlerimi kapadım.

Üstüme tünemiş gözleri hissettiğim gibi gözlerimi açtım ve etrafa bakındım. Uzak kapiya yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bana bakıyordu.

"Uzak," diye mırıldandım. uyku kurbanı sesimle. "Bir şey mi oldu?"

"Akşam oldu." Düşünceli bakışlarını bir anlığına yere çevirdi. "Giyin."

"Peki," diyerek gözlerimi kırıştırdım ve yavaşça doğruldum. Yatağın ucundaki ağırlığı hissettiğimde oraya baktım. Üstünde kıyafetler duruyordu, mont ile birlikte.

Uzak nereye baktığımı anlamış olacak ki, "Bunları giy," dedi.

"Bunlar fazla değil mi?"

"Hayır," diyerek başıyla camı işaret etti. "Yağmur yağıyor."

Düşünceli, diye geçirdim içimden. Düşünceli olmasının altında yatan sebep gizliliğini koruyor ve daha çok merak etneme sebep oluyor.

Örtüyü kaldırdığımda bir yandan da saçlarımın önüme gelmesi için başımı eğdim. Sonuçta üstümde bir şey yoktu. Yaranın izin verdiği kadar hızlı adımlarla kıyafetleri alarak banyoya gittim. Uzak bu süre içerisinde beni izlemiş ama sesini çıkarmamıştı. Susup bana bakması beni geriyordu, bir yandan da kalbimin hızlanması na sebep oluyordu. Elimde olsa ve ölmeyeceğimi bilsem; kalbimi yerinden söker, ateşe atardım. Attığımda ise şu anki halinden tek farkı, vücudumda olmaması olurdu. Kalbim şu anda da yanıyordu. ısıdan sıkışıp daralıyordu.

Lavaboya girdiğim gibi kapiyi arkamdan kilitledim ve üstümdeki eşofmandan kurtuldum. Yüzüme, kollarıma ardından da boyuma soğuk su sürerek, ısınan vücudumun eski ısısına dönmesini sağladım. Yüzümü havluya silmedim, ıslakken hava esiyordu ve serinlememi sağlıyordu. Uzun kollu tişörtü, dar pantolonu giyerek saçlarımı topladım. Montu da elime alarak lavabodan çıktım.

"Bu mont yine de çok kalın," diye mırıldandım, demin olduğu yerden bir santim bile oynamanmış Uzak'a bakarak.

Dişlerini sıktı, yanıma geldi. Elimdeki montu alarak giydirdi.

Fermuarı da yukarı kadar çekti, ağzım fermuarın içinde kaldı. Kollarımı hareket ettiremiyordum, mont o kadar şişikti ki... Kaşlarımı çatarak Uzaya baktım.

O da benim gibi kaşlarını çattı. Ellerini geri çekti ve hafifçe aşağıya inmiş kotunun ceplerine soktu. "İslenmiş bir pandaya benziyorsun."

Ellerim fermuara gitti. "O zaman çıkarayım."

"Hayır," diyerek kafasını olumsuz anlamda salladı. "En üst çekmecedeki bereyi de tak."

Zaten kalkık olan kollarımı iki yana açarak etrafımda döndüm ve dolaba ilerledim. Dolabın içinde çekmeceyi açarak yeşil bereyi aldım ve gelişigüzel kafama geçirdim. Uzak'a doğru döndüm. "Oldu mu?"

Cevap vermeden kapıyı açtı ve çıktı. Ben de arkasından ilerlerken, Uzak'ın bugün normalin dışındaki tarzını inceledim. Beyaz, bordo çizgileri olan uzun kollu bir tişört giymişti ama tişörtünün kollarını hafifçe yukarı çektiği için kısa kolludan bir farkı yoktu. Kotu ise her zamanki ütülenmiş pantolonların aksine, son derece salaş bir görüntü sergiliyordu.

Kapının önüne geldiğimizde askıya asılmış ceketlerden birini alarak üstüne giydi. O sırada gözüm aynaya kaydı ve gözlerim ardına kadar açıldı. Elim hemen bereye gitti. Berenin yamuk duruşunu ve saçlarını elektrikleştirmesini düzeltmeye çalıştım.

Saçım eskisinden daha iyi görüldüğünde, Uzak evin kapısını açmıştı.

Arabaya bindiğimizde o kadar da ısınmamıştım ama üşüyordum. Şişik kollarımı birbirine kenetleyerek arkama yaslandım ve Uzak'ın arabaya binmesini bekledim. Arabaya binip kapıyı hızla kapadığında, aynı hızla arabayı çalıştırdı. O sırada kemerimi taktım.

Uzak arabayı sürmeye başladı. Nereye gideceğini biliyor gibiydi. Yani... Uzak ile kitapçıları pek bağdaştırılamamıştım... Hoş, kitabı illa kitapçıdan almak zorunlu değildi, kırtasiye gibi bir yerden de alacak olabilirdi.

Büyük bir kitapçının önünde durduğumuzda zorlanarak ha-

reket ettim ve kapıyı açarak aşağıya kaydım. Öne doğru sendelediğimde, kollarımı iki yana açarak dengemi sağladım. Su birikintisine düştüğüm için üstüm daha fazla ıslanmıştı, yağmura gerek kalmamıştı. Zaten yağmur da azalmıştı.

"Sakar," diyerek arabayı kilitledi, ellerini ceketinin cebine soktu. "Çok sakarsın."

"Kaza," diye mırıldandım. "Sadece kazayla oldu."

Omuz silkererek merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kitapçının kapisını açtı. Huzur verici çan sesi kulaklarıma dolduğunda, ister istemez gülümsedim. Kitapçı bayağı büyük olmasına rağmen, içerisi insanlarla dolu değildi. Masalarda bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar kişi oturuyor, kitapların arasında birkaç kadın dolanıyordu.

Etrafı incelemeyi bitirdiğimde, okuduğum türde kitapların olduğu bölüme gittim. Bu kitaplar bir hazine kadar değerliydi. Fazla köşede bir yerdeydi, sanki hazineyi kimse bulamasın diye gizlemişlerdi. Kitaplara bakarken gözlerimin parladığına emindim.

Elime bir kitap aldım, bir tane daha aldım, o da yetmedi birkaç tane daha alarak arkamda duran Uzay'a döndüm. Uzay'a doğru dönmemle sırtımın kitaplığı bulması bir oldu. Uzay, ellerini başımın iki yanına, kitapların üzerine koydu, bir yandan da yüz hizama gelebilmek için başını eğdi.

"Ne yapıyorsun?" dedim etrafa bakınarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Canımın istediğini."

"Dışarıdayız, burada böyle davranamazsın," dedim fısıltıyla. Hiçbir yerde böyle davranamazsın ama davranıyorsun, o da aynı bir mevzuu.

"Dışarıda olmasak da evde olsak," dedi alayla. "Davranmama izin var yani."

"İzin almana gerek mi var?"

Omuz silkti. "Yok."

"Uzay çekilir misin?" dedim sessiz bir isyanla. "Biri görebilir!"

Gözlerini kıstı. "Çok da umurumdaydı sanki."

Yutkunarak başımı eğdim. "Kitaplar bu kadar, seçtim."

Sağ eli, boynumdan başlayarak çeneme ulaştı ve çenemi yukarı

itererek başımın kalkmasını sağladı. Uzay'ın gözlerine odaklandığımda kitapları unuttum.

Gözleri bana cenneti anımsatıyordu. Benim cennetimi, bana özel olan kimsenin sahip olamayacağı cenneti. Kim bilir, belki de benim cennet dediğim o gözler, benim cehennemimdi. Hapsoldüğüm, içinden asla çıkamayacağım, bana acı veren cehennemim...

Keşke her şey rüya olsaydı. Rüyadan uyansaydım, beyaz örtüyü başımdan indirip, bakışlarımı yatağın diğer kısmına çevirseydim ve yine Uzay'ı görseydim. İyi Uzay'ı, şefkatli olan Uzay'ı... Öyle bir Uzay var mıydı ki?

Gözlerimi kırıpıştırarak kendime geldim. Uzay'ın alaycı bakışlarıyla karşılaştığım gibi yutkundum. "O kitaplar yetecek mi?"

"Ben... Bilmiyorum..." Duraksadım. "Sanırım, hayır; yetmeyecek."

"Daha fazla al o zaman," diyerek geri çekildi. "Kasada bekliyorum."

Kitapları aldığımda, montun izin verdiği kadarıyla taşımaya çalışarak kasaya yöneldim. Kitapları koyduğum gibi, elimle saçımdaki ıslak bereyi düzelttim.

Orta yaşlı kadın, Uzay'ın masanın üzerine koyduğu parayı alırken, gözleri Uzaya takıldı. Gözlerinde bir hoşnutsuzluk belirdi ve ensesini kaşıdı. Parayı kasaya yerleştirirken seslice yutkundu ve para üstünü uzattı. "İyi akşamlar."

Uzay, parayı alarak arka cebine koydu ve kitapçıdan çıktı. Arkasından çıkarken, gözlerim kadın ile Uzay arasında mekik dokuyordu.

Arabaya bindiğimizde, yine kemerimi taktım ve poşetin içindeki kitapların birkaçını ayağımın altına koyarak, birkaçını da kucağıma aldım.

Uzay arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. O sırada yağmur da şiddetlenmişti. Dudaklarımı kemirmeye başladım. "O kadın, niye sana öyle baktı?"

Omuzlarını silkti. "Kadınlar benimle anlaşamazlar."

Aklım dosyaya gitmişti, nedensizce sinirlenmişim. "O kadın da mı seninle anlaşamadı?"

"Hangi kadın?"

"Ceren," dedim fısıltıyla. "Ceren İlinan."

"Sen nereden... dosyayı mı karıştırdın?" Kükreyişi çenemin kasılmasına sebep olmuştu.

"Durdur arabayı," dedim dışlerimin arasından.

"Ne saçmalıyorsun?" Başı hafifçe bana doğru dönükken, gözleri tamamen bana doğru dönüktü.

"Arabayı durdur diyorum." Kucağımdaki kitapları sertçe yerden bıraktım ve kemerimi çıkardım. "Hemen."

"Kemerini geri tak," dediğinde frene basmak için ayağıma uzandım ama o, benim yerime frene bastı. Öne doğru kayarak kolumu çarpım.

"Kaza mı yapılmak istiyorsun?" Uzun'ın öfkeli sesini duyduğum gibi kapıyı açtım ve aşağıya indim. Arkada duran birkaç araba yarımandan geçmişti.

"Senden kurtulmak istiyorum!" diye bağırarak, yağmurun altında, nereye olduğunu bilmeyerek yürümeye başladım. "Senden gibi göt bir heriften kurtulmak istiyorum!" Yürürken, bir yandan da kendi kendime mırıldanıyordum.

Uzun arkamdan gelerek kolumu tuttu ve beni sert bir şekilde kendine döndürdü. Tuttuğu kollarımı sarstı. "Sana daha kaç kere söyleyeceğim? Kurtulamazsın."

"Söyleme Uzun!" diyerek kollarından kurtuldum. Saçımdaki bereyi çıkararak Uzun'ın göğsüne fırlattım. Yağmur, anında saçlarımı ıslatmıştı. Uzun'ın da saçları ıslaktı ve alnına doğru düşmüşlerdi. "Beni rahat bırak!"

"Hayır," dedi sinirli bir sesle. "Şu cümleyi söylemeyi kes!"

"Beni rahat bırak, beni rahat bırak, beni rahat bırak..." diye bağırılmaya başladım. Uzun, eliyle ağzımı kapadığında bir korna sesi duyuldu. Araba sallayıp geçtiğinde, ben de konuşmayı kestim.

"Bir anlaşma yapalım," diyerek elini ağzımdan çekti.

"Anlaşma mı?"

Elimle, Uzun'ın alnına düşen saçları kaldırmak istedim ama içsel bir tokat ile kendimi durdurdum. Uzun, sanki düşüncelerimi duymuş gibi ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Tereddütle sordum. "Nasıl bir anlaşma?"

"Benimle beraber holdinge geleceksin." Konuşurken göz temasını bir an olsun bırakmamıştı. "Bir hafta olacak."

"Ne için bir haftam olacak?"

"Birine âşık olup..." Başını kaldırdı. "Benden kurtulmak için."

Bir süre bakışlarım Uzay'ın gözlerine kilitlendi. "Bundan senin kazancın ne olacak?"

"Eğleneceğim," diye mırıldandı. "Yenilmeni memnuniyetle izleyeceğim."

"Yenilirsem ne olacak?"

"Bir daha asla gitmekten bahsetmeyeceksin."

Bir hafta, birini sevebilmek için çok kısa bir süreydi. Ama eğer kabul etmezsem yine de Uzay ile kalacaktım. Şansımı denemekle fayda vardı sonuçta, değil mi? "Anlaştık."

Eliyle arabayı gösterdi. "Biniyor musun?"

Başımı olumlu anlamda sallayarak, yolun ortasında duran arabaya bindim. Uzay da arabaya bindiğinde bereyi kucığıma koydu. "Bunun rengi hoşuma gitti."

Ağızından bir "Hı?" sesi çıktı ve Uzay'a döndüm. "Hoşuna mı gitti?"

"Evet."

"Hadi canım," diye mırıldandım. "Düzgün bir şeyin hoşuna gitmesi normal değil."

İç geçirdi. "Hoşuma giden birçok düzgün şey var Ecce."

"Uzay," dedim sıkıntıyla. "Holdinge ne olarak gideceğim? Birine âşık olmayı deneyen kız olarak değil herhalde?"

"Holdinge," derin bir nefes aldı. "Stajyer olarak gideceksin. Soykar soyadını taşıyorsun. Senin için zor olmamalı."

Sözlerinin altında, anlayamadığımı çok büyük bir una vardı. "Bir hafta çok az bir süre değil mi?"

"Öyle." Başparmağını direksiyondan kaldırdı. "Ama ben uzun süre bekleyemem, sabırlı biri değilim. Zaten kaybedeceğim bir anlaşma olduğu için, çok zaman ayırmanın bir lüzumu yok."

7. BÖLÜM

“BEKLENMEYEN SONUÇ”

Kulak tırmalayıcı sese karşı gözlerimi araladım, ardından da tam olarak açtım. Bu ses bir alarımdan geliyordu ki, bu odada bir çalar saat veya alarm yoktu; en azından başucumdaki çalar saatini fark edene kadar yoktu. Bu kesinlikle Uzak'ın işiydi.

Lavaboya girdikten sonra, karnımı tutarak yavaşça merdivenlerden indim. Mutfığa girdiğim gibi Ayşe Abla'nın şen şakrak sesine şahit oldum.

“Evet, Uzak Bey.” Uzak'ın, duymadığım sorusuna cevap verdikten sonra gülümseyerek bana baktı. Ayşe Abla bugün fazla neşeliydi.

“Daha giyinmedin mi?” sinirle sorulmuş sorumun sahibine baktım ve başımı olumsuz anlamda salladım. “Giyin o zaman.”

Gözlerimi devirerek arkamı döndüğümde Ayşe Abla, “Bir yere mi gideceksiniz?” diye sordu. Gideceksiniz kelimesine ayrı bir vurgu yapmıştı.

Uzak'ın cevap vermeyeceğinden emin olduğumda, adımlarıma devam ederek odaya çıktım. Dudaklarımı kemirmeye başlayarak dolabın içine bakındım. Daha önce ne iş görüşmesine, ne de bir holdinge gitmiştim. Ne giylirdi ki? Ne kalem etek, ne de herhangi bir etek vardı burada. Pantolon, tişört, ceket, mont, kazak ve elbiseden ibaretti kıyafetler. Elime, Uzak'ın bakış açısına göre kır olmanın sınırında olan bir elbise aldım. Bu elbiseyi Uzak'ın görmemesi için, alırken diğer elbiselerin içine saklamıştım ama elbise:

ler kasada tek tek okutulup katlanırken, Uzay bu elbiseyi görmüştü. Yine de bir şey dememişti.

Kapı açıldığı ve Uzay içeri girdiği gibi, elbise oracıkta yok olacak gibi oldu. Elbiseye öyle bir bakış atıyordu ki, o bakışların sahibi ben olsaydım bu dünya üzerinden silinirdim.

"O, asla, olmaz," diyerek elimdeki elbiseyi alarak dolabın içine attı. Birkaç saniye bile dolaba bakmadan, eline gelen pantolonu ve kazağı askısından çıkarıp bana verdi.

Ağzım açık bir şekilde kıyafetlere baktım.

"Her neyse..." diye mırıldanarak banyoya girdim. Hızlı bir kıyafet değişimi sonrasında, açık saçıklarına dokunmayarak banyodan çıktım. Mont, şapka ve atkı alarak aşağıya indim. elimdekileri kapının arkasındaki askıya asarak mutfığa geçtim.

"Ellerine sağlık Ayşe Ablam," diyerek, bitirmiş olduğum tabağı öne ittim ve ayağa kalktım.

"Afiyet olsun."

Uzay, kısa bir süreliğine Ayşe Ablaya kötümser bir bakış attı. Ardından da sanki bir yanlış yapmışım gibi bana baktı. Sandalyeden kalkarak gazetesini masanın üzerine koydu, ceketini hafifçe düzeltti ve hızlı adımlarını kapıya yöneltti.

"Arabada bekliyorum." Sesi, sert bir cısımlı gibi vücuda çarpmıştı, irkilmiştim. Uzay, evden çıktığında Ayşe Ablaya döndüm.

"Bir şey mi yaptım şimdi?"

Başını olumsuz anlamda sallayarak masadakileri toplamaya devam etti. Omuz silkererek lavaboya gittim. Aşağıya geri döndüğümde, montu hızla üzerime geçirip atkırı boynuma sardım. Beni ayakkabılarımı giyerken, Ayşe Ablaya da şapka başıma geçirmişti. Tam kapıyı açacağım sırada, elini kapı kolundaki elimin üzerine koyarak beni durdurdu.

"Ecre." Benim yerime acı çekiyor gibiydi. "Sen ıvı mısun kızmı?"

Elimi geri çekerek rahatsız olmuş gibi ovuşturdum. Ayşe Ablaya göz teması kurmadan hızlı hareketlerle evden çıktım. "Kızım" kelimesini duymayalı uzun zaman olmuştu ve durduğum gibi kapanmaya başlayan yarım yeniden açılmış, kanlar akıtmaya baş-

lamıştı. Annemi özlüyordum, bana bir kez daha gülümsemesini istiyordum. Çünkü içimde sıcacık bir güven açığa çıkıyordu o zamanlarda.

Arabaya bindiğim gibi Uzak ile aramızda buzdan engeller oluştu. Sırtımı koltuğa yaslayarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Aramızda bu engellerin olmasından şikâyetçi değildim; benim şikâyetim, bu engellerin buzdan olmasıydı. İstedikim zaman karabilirdim; Uzak'ın dediklerini itirazsız uyguladığımda... İstedikim zaman da o buzdan engelleri sağlamlaştırabilirdim; Uzak'ın dediklerine itiraz ettiğimde...

Araba durduğunda zaten takmadığım kemere elim gitti.

"Arkadakileri al." Uzak, bu sözlerinden sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Dışarı çıktığı gibi ceketinin düğmelerini iliklemeğe çalışan bir adam, Uzak'ın yanında bitti.

Başımı arkaya çevirdikten sonra, arkadaki test kitaplarını gözlerimi devirerek elime aldım. Arabadan inince kapıyı kapadım, dudaklarımı kemirmeye başlayarak, yerden göklere uzanan bınaya baktım. Kalbim, göğüs kafesimi zorlamaya başlamıştı. Uzak'ın kafasıyla ileriye işaret ettiği anda, ellerimdeki kitaplara daha da sıkı sarılarak Uzak'a yetiştim, yanında yürümeye başladım. "Stajyer böyle mi olunuyor?"

"Hayır," diyerek ona, başıyla selam veren adama karşılık verdi.

Uzak her nereye gidiyorsa, arkasından da ben gidiyordum. Kafamı kaldırarak etrafı incelemeye başladım. Duvarlar, altın sarısı rengindeydi ve parlıyordu; asansörler de aynı şekildeydi. Şu an bulunduğum kat, büyük bir danışma masası, asansörler ve masanın etrafındaki koltuklardan ibaretti. Her şey birbiriyle rahatsız edici bir derecede uyumluydu. Kısacası her şey Uzak gibiydi; fazlasıyla kusursuz, kusursuzluğuyla rahatsız edici.

Genç bir kadın ayağa kalktı ve başıyla Uzak'ı selamladı, ardından da hafifçe başını eğdi. Bir an önce Uzak'ın gitmesi ve Uzak yüzünden kasılan vücudunu serbest bırakmak için yalvarıyor gibiydi. "Hoş geldiniz Uzak Bey ve..."

"Ece Soykar." Uzak benim yerime konuştuğunda, kadın yutkundu. Gözlerini bana doğru çevirerek kendince selam verdi.

Uzay, asansörlere doğru dönüp sağdakının düğmesine bastı. Asansör birkaç saniye sonra açıldığında, içerisinden birkaç adam çıktı. Asansöre yaslanmış olan adam, kafasını kaldırarak Uzaya, ar-
dından da bana gülümsedi. Görkem...

"Sonunda diğer Soykır, ait olduğu yerde," diyerek sırtı

"Onun amacı farklı." Uzay bunu dediğinde hafifçe öksüre-
rek asansörün içerisine girdim. Allah'ım, eğer söylerse... Tam bir
rezillik!

"Sonuçta burada ama." Görkem'in sesinde farklı bir ima vardı.

"Her neyse, bugün erken çıkacağım dostum."

Uzay, Görkem'e bakarak gözlerini kıstı. "Her zaman yaptığın
gibi yani."

Asansör durup kapı açıldığında, Görkem, Uzay'ın omzuna vur-
arak, "Aynen," dedi ve açılan kapıdan rahat adımlarla çıktı.

İçimden sinsice sırıtırken, Uzay'ın bana baktığını fark edip, di-
şimden, Görkem kötü bir şey yapmış da onu ayıplıyormuşum gibi
Görkem'in arkasından bakmaya başladım.

Asansör, hiç duraksamadan en alt kattaki en üst kata yol aldı.
"Kimse yok mu?"

"Var."

Asansör kapıları tekrar açıldığında, Uzay asansörden çıkıp sağa
döndü; tabii ben de peşindeydim. Kapıları ve duvarları cam olan
beş tane oda, kapıları ve duvarları mat camdan olan iki oda, odalar
haricinde büyük bir masa, masanın başında da iki tane kadın vardı.

İkisi de aynı anda, "Hoş geldiniz Uzay Bey," dediler. Son de-
rece saygılıydılar ki bu beni aşırı şaşırmıştı. Böyle bir şey beklemi-
yordum.

"Masamda mı?"

"Evet, Uzay Bey." Saçları kestane rengine çalan kadın, başı-
yla onay vererek konuştu. "Tam dediğiniz gibi, dosyaları, 08.20'de
masanıza koydum."

Sarışın kadının kaşları çatıldı. "Hayır Uzay Bey Dosyalar tam
olarak 08.22'de masanıza konuldu."

Kestane rengi saçlara sahip olan kadın başını eğdi. Uzay, sakın
bir sesle konuşmaya başladı. "Derin, ne yapman gerektiğini bili-
yorsun."

"Lütfen... Özür dilerim Uzak Bey, bir daha olmayacak."

Sarışın kadın araya atlayarak, "Bu üçüncüydü," dedi.

"Kimse sana konuşmanı söylemedi," dedim kendimi durduramayarak, kimse de bana konuşmamı söylememişti tabii.

Sarışın kadın kaşlarını çatarak bana baktı. "Özür dilerim, siz kimsiniz?"

"Ecre Soykır," dedim. Uzak'dan yavaş yavaş öğrenmeye başladığım, buz soğukluğunda sesimle. "Sizin kim olduğunuzu bildiğim söylenemez hanımefendi, fakat her şeye burnunuzu soktuğunuza göre bir sekreterden önemli biri, hatta bir patron olmalısınız. Öyle misiniz?"

Uzak'ın sessizce, bir şey demeden beni izlemesi, devam etmemi sebep olmuştu.

"Hayır Ecre Hanım, sadece bir sekreterim." Sarışın kadın, başını eğdi; dişlerinin arasından konuşuyordu. "Özür dilerim."

"Özrünüz kabul edilmedi. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz." Uzak'ın sözlerini kullanmışım, ne anlama geldiğini bilmiyordum de. Bu, itiraf etmem gerekirse bayağı eğlenceliydi.

Sarışın kadın başını sallayarak hızlı adımlarla yanımdan geçti ve asansöre yöneldi. Kafası eğik olduğundan, yüzündeki ifadeyi göremedim.

Uzak, tek kalan kadına, "Otur," dedikten sonra, mat camlı odaların en büyüğüne yöneldi. Diğer mat camlı odaların birinde bir adamın gölgesi vardı ama arkası dönük olduğundan ve camlar mat olduğundan yüzünü göremiyordum. Uzak'ın peşinden odaya girerken, kadının gözlerindeki minneti görmem beni mutlu etmişti.

"Bunu, sakın, bir daha yapma." Uzak'ın sinirli sesi kulaklarıma ulaştığında, bakışlarımı ona doğru çevirdim.

"Tamam."

Masasına oturduğunda, masanın önünde duran iki koltuğu, koltukların arasındaki küçük masayı gösterdi. "Buradasın, burada çalışacaksın."

"İyi de ben burada çalışmaya gelmedim." Sinirliydim. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Soğuk bakışları, hızlı adımlarla gösterdiği yere oturmama yetmişti. Çok saçmaydı ama bu!

Kıtapları önündeki küçük masaya koyduğumda, birkaç tane kalem, Uzay tarafından bana uzatıldı. Kalemli alıp kitaplarını yanına koydum. "Başla, sessiz ol."

"Ya sabır..." diye mırıldanarak konu anlatımlı test kitabını açtım. Üstündekileri çıkararak karşımdaki koltuğa koydum. Bir süre sonra, artık nasıl olduysa, Uzay'ın varlığını unuttum ve konu anlatımını okuyarak soruları çözmeye başladım. Ne kadar doğru, ne kadar yanlış çözdüğümü bilmiyordum ama konu anlatımlarına bakarak, bir şeyler karalayıp sonuçları buluyordum işte.

Birkaç saat, ben test, Uzay ise bilgisayar başında iken geçti. Bu süper (!) anı bölen şey, tıklanan kapydı. Bir adam, onay beklemeden içeriye girdi ve elindeki dosyalarla beraber Uzay'ın masasına ilerledi.

"Sonunda şu saçma dosya..." Beni görmesayle yüzümü bana doğru çevirdi, sözleri yarım kaldı. "Bu da kim?"

Siyah saçları, çok açık kahverengi gözleri vardı. Yüz hatlarının sert olduğu söylenemezdi; daha çok... erkeksiydi. Takım elbisesinin sıkacak kadar kasları yoktu, ama takım elbisesini tam olarak doldurabiliyordu. Boyu ise uzun sayılırdı. Gördüğümde, bir daha görmek isteyeceğiniz bir erkekti.

"Kendini tanıtmak ister mısın?" Ötekli tonunu gözlemeye çalışan ses, beni, düşüncelerimden ayırdı.

"Ecre." Ayaga kalktım ve ayaga kalktığım gibi bana uzatılan eli sıkı. "Ecre Soykar."

"Ah evet, seni duymuştum. Ben de Ateş Altınır."

Uzattığım eli tuttu, tam opeceği sırada, Uzay, "Ateş, bunların hepsini okuduğundan emin mısın?" diye bir soru yöneltti.

Elimi geri çekerek Uzay'a baktım. Bir gün onu boşacaktım!

"Tabii ki eminim." Ateş, elini dosyalara doğru salladı. Ateş denilen bu adamda bir garıplık vardı. Uzay ile araları çok ırn değildi. anlaşılan ama Ateş'in daha farklı bir sorunu varmış gibiydi. "İşimi tam yaparım Uzay."

Ateş, bakışlarını bana doğru çevirdi. "Siz kaç saatır buradasınız? Geldiğimden beri, bu odaya giren veya çıkan kimseni görmedim."

"Üç saat."

"Anladın mı Ecce?" Ateş'in sorusu karşısında afilladım. Kulağımı eğip kolumdaki saate baktı. "Acıkırsan yemek yiyebiliriz."

Gözlerimi Uzey'a doğru kaydırdım bakişları altında irkilim. Ama yine de, "Tabii, acıkırsan," diye mırıldandım.

"Hanka!" Ateş, arkasını döndü. "Bu, Bay Elit'i, odada tek başına bırakalım o zaman."

Son bir kez Uzey'a baktığımda, bunun üstüne uzun bir konuşma yapacağımı anladım. Ama benim amacım bu değil. Meraklı bakışlarını bulmak. Ya da onun gibi bir şey işte. Uzey'ın odasında otururken bu imkânsızdı!

Uzey'ın odasının yanındaki odaya girdiğimizde, Ateş, televizyon sarıldı.

Ben yavaş yavaş yerken, Ateş son derece hızlı bir şekilde yiyordu. Yemek yerken bir yandan da konuşuyorduk ki bu, Ateş ile sadece arkadaş olabileceğimiz sinyallerini veriyordu. Ateş'ten çok da etkilenmemiştim, benim için asla ama asla bir sevgili olamazdı.

Aynı katta bulunan lavaboya girdikten sonra Uzey'ın odasına geri döndüm. Uzey'ın kâğıtlara gömülmüş halini fark ettiğimde, kapıyı yavaşça kapatarak bir süre onu izledim. Ne yaptığını fark ederek başımı iki yana salladım ve koltuğa oturdum.

"İki yanlığın var." Kafasını kaldırmamıştı. "Onlara bak."

Test kitabını açtım ve yanlış olan soruları aradım. Hepsini düzenlice kontrol edilmişti. Yanlış olan o iki sorunun yanına ise ayrıntılı bir şekilde cevabı yazılmıştı. Yeniden Uzey'a baktım. Bakışlarımı üzerinden çekmediğini fark ettiğimde, kâğıtları bırakarak arkasına yaslandı ve tavanı izlemeye başladı.

"Başım ağrıyor," diye mırıldandı.

"Yani?" dercesine ona baktığımda bakışları beni buldu. "Başımı ov."

Ellerimi iki yana açarak ayağa kalktım ve masanın etrafında dolaşarak Uzey'ın koltuğunun arkasına geçtim. Ellerimi alnına koyduğumda gözlerini kapadı. Ellerimi yavaşça hareket ettirdiğimde derin bir nefes aldı.

Kapı tıklatıldığında ellerimi geri çektim. Uzey'ın onayıyla kapı açıldı. "Uzey Bey, saat geldi."

"Tamam, çıkabilirsin." Uzay bunu dedikten sonra ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Benimle gel."

Asansörün kapısı açıldığında içeriye girdim ve demirlere yaslanarak Uzay'ın içeriye girmesini bekledim. İçeriye girip düğme ve basıktan sonra bana doğru döndü. Uzun bir bakışma sonrası gözlerini kaçırdım. O sırada düğmeye basarak asansörü durdurdu. Bakışlarını yeniden Uzay'ı buldu. "Düşünmeden hareket ediyorsun."

"İyi veya kötü, her şeyi denemeye çalışıyorum," dedim. "Bir hafta kısa bir süre ve düşünecek zamanım yok."

"Peki, böyle yapınca başarılı olacağını mı sanıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Uzay, asansörü çalıştır." Aslında kapalı alan kabımı yoktu ama daraldığımı hissediyordum. "Nefes alamıyorum."

"Kötü bir başlangıç yaptın Ecre," diyerek düğmeye bastı. "Ateş, alındaki gibi bir değil. Umut et de, seni aklına takmış olmasın."

"Takarsa taksın, sana ne? Bununla ilgilenecek olan benim," diye tetladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Benim de ilgi alanıma girer. Arkadaşlarımdan birini öldürmek hoş olmaz."

III

Eve geldiğimizde, elimdeki kitapları hızla odadaki masanın üzerine bıraktım. Sıcak bir banyo sonrası yemeğe indim. Uzay ile hoş konuşmadan yemeği bitirip, odaya geri çıktım. İlk gün; elde var sıfır idi.

Işıkları kapatarak yatağın içine girdim, gözümün önündeki sayıları yok etmeyi umarak gözlerimi sımsıkı kapattım.

Saat gece yarısını geçmiş, ay, odanın camını aşarak odayı süslemeye başlamıştı. Gözlerim 'uyku' diye yalvarırken, beynimdeki düşünceler gözlerimi reddediyordu. Bahçeden normalden farklı sesler duymaya başladığımda, yataktan kalkarak camın oraya gittim. Bahçeye bakındığımda bir şey göremedim. Bir süre sonra tam geri dönecekken; iki korumanın, başına siyah bir bezden bir torba geçirilmiş bir adamı, arka bahçedeki kulübeye benzer yere götür-

düklerini gördüm. Gözlerime inanamayarak bir kez daha baktım. Gördüklerimin gerçekliğini doğruladığımda odadan çıkarak evin kapısına yöneldim. Kapının ardındaki sesler dikkatimi çektiğinde duraksadım ve karanlıkta, bulabildiğim bir yere tutunarak dikken keşildim.

"Bunu, bir kez daha yaparsanız her birimizin kellesi dururtan süsler." Uzay'ın sesi son derece sınırlıydı, kendini dizginlemeye de çalışmıyordu. "Orası boş yere mi duruyor? Niye buraya getirdiniz dangalak herifler?"

"Bir daha olmayacak Uzay Bey."

"Olmasına izin vermemi zaten, Talat Sıkırtın kadın şındı!"

"Peki, adam ne olacak?"

"Ben hallederim." Uzay sınırla şoludu. "Bu işi sizin gibi beceriksizlere bırakacak değilim."

"Uzay Bey."

"Başlatma Uzay Bey'ine Okan! Yürütyün gidin başımdan!"

"Peki Uzay Bey."

Kapının deliğinden baktığımda, Uzay'ın yürüyen adamların arasında durduğunu gördüm. Adamlar gittikten sonra, Uzay sağa dönerek yürümeye başladı. Kapıyı açarak arkasından yürümeye başladım. Bir süre evin kenarında durarak Uzay'ı izledim. O adamı soktukları yere girdiğinde yutkundum. Etrafta kimse yoktu ama oranın içinde birçok kişinin olduğu belliydi. Çıplak ayaklarımın aldirmayarak çamurlu çimlere bastım ve tahtadan yapılmış evden olabildiğince uzak ama görüş mesafesinde olan küçük, kulübemisi yere geldim.

"Seni dinliyorum."

Uzay'ın sesini duyduğumda irkildim. Daha çok yaklaşarak kapalı kapıya kulağımı dayadım. İçeriden gelen ışığı fark ettiğimde kapıdaki deliği de fark etmiş oldum. Tek gözümü kapatarak, açık olan gözümü deliğe hizaladım. Sandalyeye bağlanmış, o korumalar tarafından buraya getirilen adamı görüyordum. Başındaki siyah şey çıkarıldığında karşımda kanlı bir yüz belirdi. Sandalyedeki adam kafasını iki yana doğru hareket ettirdi, gözlerini yavaşça araladı. Önünde kim duruyorsa, ona doğru tükürdü.

"Ağzımdan... Tek bir kelime... Bile alamayacaksın Soykır."

"Aslına yedi kelime aldım bile." Uzay, öne doğru eğilmişti. Kafası görünüyordu. "Dahasını da alacağıma emin olabilirsin."

Adam, yarım bir gülümsemeyle Uzay'a baktı. "İstediyini yap! Herkes seni övüyor Soykır. Neler yapabileceğini merak ediyorum açılıcsı."

"Madem bu kadar merak ediyorsun, merakını giderelim o zaman." Bir süre sonra bir çığlık koptu. "Bağırmak yasak."

Kemik kırılma sesleri gelince kapıya daha çok yakınlaştım. Adam, kafasını geriye atmıştı, boynunda belirginleşen damarları buradan bile fark edebiliyordum. Uzay'ın eldivenli elleri, adamın kafasını eski konuma getirdi. Elindeki kanlı pensenin içine adamın alt dudakını aldı ve penseyi kapayıp sıkmaya başladı. Adam boğuk bir ses çıkarıyor, iplerden kurtulmaya çalışıyordu. Uzay penseyi geri çektiğinde, adamın dudakları aşağıya doğru sarktı ve yere akan kan dolayısıyla dudakları görünmemeye başladı.

"Hadi ama!" Adam, alayla konuştuğunda dudaklarından daha çok kan akmaya başladı.

Uzay, cevap vermeyerek arkasını döndü ve ince, kısa bir ipe bağlanmış küçük kancayı aldı. Yeniden adama döndüğünde adamın sağ göz kapağını kaldırarak ince kancayı göz kapağına geçirdi. O sırada adam, acıyla inledi. Uzay, ipin ucunu tutarak yukarı doğru çekmeye başladı. Göz kapağı yeterince yukarı kalktığında, midem de yukarı kalkmıştı. Uzay, daha da yukarı çektiğinde oluşan kötü görüntüye dayanamadım ve öğürdüm. O sırada Uzay, durdu ve kapıya doğru döndü. Hemen geri çekilerek elimle ağzımı kapattım ve eve doğru koşmaya başladım. Karnım acımaya başlamıştı ama korkum daha ağır basıyordu.

Evin kapısına vardığımda, kapının rüzgâr tarafından kapatıldığını fark ettim. Neredeyse çıldıracak duruma gelmişim. Omuzlarımı indirdim ve korkudan titreyen vücudumu kollarımla sardım. Buraya doğru ilerleyen Uzayı, Uzayın buna karşı olan tepkisini beklemeye başladım.

Tam karşıma geçtiğinde, bakışlarımı aşağıya doğru indirmek dışında bir şey yapmadım. Her şey o kadar sessizdi ki, sadece Uzay'ın

nefes alış ortamını sessizliğini bozuyordu. Ben ise nefes alamıyordum. Gözlerimin, Uzak'ın ellerine kaydı. Gömleğinin kolları yukarıya doğru çekilmişti, eldivenleri kan içindeydi ama o kan kendime ait değildi. Titrek bir nefes aldım; hızlıca arkamı döndüm, kuyruğuma başladım. Bir yandan da kendimi kaybetmemek için ellerimi yumruk yapmış, urnaklarını avuçlarıma bastırmaya başlamıştım.

Bir kol, karnıma sıkıca dolanıp beni havaya kaldırdığında, hem karnımın acısı, hem de adrenalın patlaması yüzünden çığlık attım. Havaya doğru tekmelemler savurup kollardan kurtulmaya çalıştım.

"Bırak!" diye bağırdım, bir şeye yaramayacağını bile bile.

Uzak, beni kulübeye doğru taşıırken bağırsıklarına ara vermedim. Sandalyedeki adam dahil, tüm adamlar bizi izliyordu ama hiçbir umurunda bile değildi. Uzak, başka bir sandalyeye beni oturttuğunda ellerimin boş durmadı, Uzak'a vurmaya çalıştım.

"İpleri getirin." Adamlardan biri hızlı davranıp iplerle beraber Uzak'ın yanına geldi, o sırada Uzak da beni tutmaya çalışıyordu. "Bağla."

Kollarım, sandalyenin arkasında birleştirildi ve bileklerimi bağlandı, ardından da ayaklarım. Korku dolu gözlerim Uzak'a kaydı. Uzak eliyle kapıyı işaret etti. "Herkes çıksın."

Adamlar, denileni yaptığında bileklerimi iplerden kurtarmaya çalıştım. Bir yandan da karşımdaki adamın mide bulandırıcı heline hakınamaya çalışıyordum.

"Görüntü hoşuna gitmedi mi?" Bu boğuk sesle sorulmuş soru, herbat halde olan adamdaki geliyordu. Sağlam gözüyle beni baştan aşağıya süzdü. "Bence görüntü muhteşem."

Bu sözlerinden sonra, Uzak tarafından gözünün biraz altına bir yumruk yedi. Başı yana doğru savrulduğunda, dudagından akan kan da etrafa sıçramıştı. "Sakin, onunla konuşma."

"Kes şunu!" diye bağırarak gözlerimi kapadım, çünkü bir kere daha vurmaya hazırlanıyordu. "İğrenç!"

Yanaklarım eller tarafından sıkıca kavrandı. "Gözlerini aç." Dediklerini yapmadığımda kanlı eldivenlerini yanaklarıma bastırdı. Kükreyişi yüzünden vücudum titredi. "Şu siktüğimin gözlerini aç!"

Gözlerimi yavaşça araladım. Uzak'ın eldivenlerine gözlerim kaydı. Yanaklarıma kan bulaşmıştı.

"Bunu izleyeceksin." Sesi, tüyler ürperticiydi. "Eğer izlemezsen, bir dahakine sen yaparsın."

"Neden izleyeceğim kı?" diye sordum, sesim kısık ve çatlamıştı.

Ellerini geri çekti ve adama doğru yürüdü. "Öğrenmek için."

"Bunu öğrenmeye ne gerek var?" diye sorduktan sonra çığlık attım. "Çöz şu ıpları!"

"Olmayan sabrımı zorlama."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kafamı iki yana salladım. Ben, Uzey'ın elinden sağ salım kurtulamayacaktım. Bedensel olarak zaten hasar almıştım, ruhsal bakımdan bir hasar almama ise az kalmıştı.

Adamın göz kapağındaki küçük kancayı çıkardı ve bir kenara attı, bu sırada adamdan herhangi bir ses çıkmamıştı. Adamın göz kapağındaki delik, aşırı derecede kötü bir görüntü sergiliyordu. Adamın sağ tarafında duran masadan bir çekiç aldı ve yeniden adama doğru yaklaştı. Arkasına geçerek tek elini çözdü, diğerini ise sandalyeye geri bağladı. Elini sandalyenin koluna koyarak, parmaklarını aralamasını sağladı. Seslice yutkundüğümde gözleri bana doğru kayd, gözlerindeki parıltı; tartışmasız, deliceydi. Bundan zevk aldığı açıkça belliydi.

"Emirleri kimden alıyorsunuz?" diye sorarak çekici tutan elini havaya kaldırdı. "Cevap verecek misin?"

Adam, başını olumsuz anlamda salladığında, Uzey çekici hızlıca adamın işaret parmağının üzerine indirdi. Ezilen parmaktan çıkan kan ve ses, benimle adamın çığlıklarıyla bütünleşmişti.

Uzey ara vermeden, adamın orta parmağına çekici indirdi. İpleri zorlayarak bağırıma başladım. "Yeter!"

"Kahretsin!" Uzey, adamın kısık sesini duyduğunda durdu ve adama baktı.

"Anlamadım?"

"Kahretsin! Söyleyeceğim, tamam mı?" Adamın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Soyadı Turna, ismini bilmiyorum. Ortağı var fakat o adamın emrinde... Çalışmadığımdan, be... ben... Onu bilmiyorum. Parmaklarım! Siktir!"

"Sırf bunu söylememek için bu kadar acıya katlanmış olamazsın." Uzay'ın sesi alay doluydu. "Turna..." Kaşlarını kaldırıp indirdi, başını olumsuz anlamda salladı.

Azrail'in, eğer kötüyse, Uzay'ın öteki tarafa geçebilen hali olduğuna emindim.

"Genellikle bulunduğu mekânları da biliyorum." Uzay, tam bir kez daha parmaklarına vuracağı sırada adam bağırdı. "Tamer Oğun'un mekânında bulunur."

Uzay, bir süre adama baktı. Adam yorgun bir sesle konuştu. "Başka bir şey bilmiyorum."

Uzay, "Doğru," diyerek çekici bıraktı ve belindeki silahı çıkararak adamın kafasına dayadı, ateş etti. "Bilmiyorsun."

Adamın bedeni sola doğru düştü, sandalye kırıldı. Çığlık atmayacak kadar şaşkındım, gözlerimi adamdan ayıramıyordum. Dudağım hafifçe aralanmıştı, sesim yok olmuştu.

El ve ayak bileklerimdeki ağırlık kaybolduğunda, gözlerimi Uzaya doğru çevirdim. Eldivenlerini çıkardı ve adama doğru attı.

"Kalk," dediğinde sandalyeden yavaşça kalktım. Uzay elini uzattığında geriye doğru kaçtım ve kapıya döndüm. Kollarımı vücuduma sararak eve doğru ilerledim.

"Temizleyin." Uzay, kulübenin etrafında olan birkaç adama bu emri verdi. "En ufak kan bulunmayana dek."

Kapı kapalı olduğu için Uzay'ı beklemek zorunda kaldım. Anahtarıyla kapıyı açtığında içeriye girmemi bekledi. İçeriye adımımı attığım gibi hızla merdivenleri çıktım ve odaya girerek kapıyı kilitledim.

Banyoya girdiğim gibi, başımı kaldırdım ve ellerimle yanaklarımı ovuşturdum. Kanlar kıyafetlerime, oradan da yere doğru akarken, dengemi kaybetmemek için gözlerimi sımsıkı kapadım. Suyun altından çekilerek derin bir nefes aldım ve ıslak kıyafetlerimi çıkararak kenara attım.

Banyodan çıktığımda odaya geri dönerek iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim. Altıma da eşofman giyerek aynanın karşısına geçtim. Demin gördüklerimi yapabilen bir adam... Bana şefkatli davranmıştı bile denebilirdi.

Başımı eğerek karnımdaki küçük sargıyı açtım. Gözlerimi kapadım, hazır olduğumda ise başımı kaldırarak gözlerimi açtım.

Küçüktü, endişelenmem gereken bir şey yoktu. İyileşmeye başlamıştı ama en ufak yanıhta yeniden kanamaya başlayacağını belli ediyordu, rengi fazlasıyla kırmızıydı.

Sargıyı, gerisingeri sarıp üstüme bir bluz geçirerek yatağa oturdum. Uzay, gerçekten de birini gözlerimin önünde öldürmüştü. Hem de sadece bir isim için. Bu... çok caniceydi.

"Ecre," Uzay'ın ismimi seslenişiyle birlikte hızla yatağa girdim ve gözlerimi kapattım. "Ecre, aç kapıyı. Uğraştırma beni."

Bir süre ses gelmedi, ardından anahtarların sesi duyuldu, kapı açıldı. Örtüyü iyice başıma çektim, ne görülmek, ne de görmek istemiyordum. Korkuyordum, aşırı derecede korkuyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, polise haber vermeliydim. Ama bunu asla yapamazdım, asla.

Üstümdeki örtünün yavaş yavaş çekildiğini fark ettiğimde gözlerimi açtım ve boş bir ifadeyle duvara bakmaya başladım.

"Ecre bana bak." İstedğini yapmazsam sinirlenecek gibi duruyordu; sinirlendiğinde ise bana zarar verebilecek, hatta öldürebilecekmiş gibi...

Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. Bir süre bana baktıktan sonra nefesini seslice dışarı verdi ve ellerini, ıslak saçlarının arasından geçirdi. Yeni yıkandığı ve saçlarını kurutmadığı belliydi. "Hasta olacaksın," diye fısıldadım.

Ani ruh değişimime, benim gibi o da anlam verememiş olacak ki kaşlarını çatı. "Ne dediğinin farkında mısın?"

"Değilim," dedim dişlerimin arasından. Ayağa kalkarak Uzay'ın önünde dikildim ve işaret parmağımla göğsünü dürttüm. "Senin yüzünden kafayı yiyeceğim."

İşaret parmağımla sıkıca tutarak aşağıya çektiğinde, ağzımdan küçük ama acı dolu bir inleme kaçtı. Hafifçe dizlerimi büküm ve geri çekmeye çalıştım. Bıraktığında, yüzümü buruşturarak parmağımla tuttum.

"Bir daha..." Ellerini yavaşça eşofmanının cebine soktuğunda, tişörtünün uçları da ceplerinin içine girmişti. "İşin olmayan şeylere karışma."

Alayla gülerek sol elimi alınma koydum, diğeriyle de kapıyı gösterdim. "Çık lütfen."

Uzay beni şaşırtarak çıktığında, yatağın içine girdim ve gözlerimi kapattım.

III

"İyiyim Ayşe Abla," diye yalan söyledim, belki bininci kez. "Bir şeyim yok."

Tanı bir şey söylemek için ağzını aralamıştı ki, Uzay mutfağa girdi. Başımı eğerek çatalımla oynamaya başladım. Psikopat ve sadistliğin son demlerini yaşayan bir katille beraberdim, onunla aynı evde yaşıyor ve aynı havayı soluyordum.

Şirkete gđene kadar gözlerimi Uzayın ellerinden ayırmamıştım. Her ne kadar gözlerimi başka bir yöne çevirmeyi denesem de, başarılı olamamıştım. Tabii ki o da bunun farkındaydı.

Dünkü gibi o, masa başına geçti, ben ise test başına geçtim. Bir yandan da gözümü kapıdaydı. Ateş'in içeri girip, bu bunalıcı ortamı biraz rahatlatmasını bekliyordum. En azından varlığı, bunu sağlayabilirdi. "Ateş nerede?"

Gözlerimi bilgisayarından ayırmadı. "Bugün özel olarak izinli."

Cevap vermedim, başımı eğerek kalemle oynamaya başladım. Düşüncelerime dalmışken kapı açıldı ama bakmaya yeltenmedim. Kalem ile oynamaya devam ederken, kalın sayılabilecek bir erkek sesi, başımın kalkmasını sağladı.

"Toplantıyı yarına erteledim," Uzay'a bakan gözler, Uzay'dan ayrılıp beni buldu. "Bu kız kim?"

Kabaca sorusu karşında kaşlarımı kaldırdım. Uzay, arkasına yaslanarak bana baktı. "Ehre."

"İsmi bir şey çağrıştırmıyor."

Uzay omuzlarını sıktı. Adam da başka bir soru sormadı, karşımdaki koltuğa oturdu. "Ne çözüyorsun?"

İlâî havada olan kaşlarımla adamı izlemeye devam ettim. Siyah saçları, yeşil gözleri vardı; aşırı derecede dikkat çekiciydi. Bu da beraberinde şöyle bir soruyu getiriyordu; 'Burası nasıl bir hold-
ding?'

"Ah." Kaşlarını çatı, elini uzattı. "Tanışmadık değil mi? Göktuğ ilgaz."

Eline kısa bir bakış attım ama elini tutmadım. "Ecre Soykır." Göktuğ, hızlı bir şekilde Uzak'a doğru döndü. "Oğlum, sen ne zaman evlendin lan?"

Uzak boş bakışlarla Göktuğ'a baktı. "Kuzenim."

"Senin kuzenin mi var?"

O sırada kapı çalındı ve Uzak'ın onayıyla bir adam içeriye girdi. "Ateş Bey olmadığı için bu dosyaları kime vereceğim bilemedim Uzak Bey."

Uzak masayı işaret etti. "Buraya koy, ben bakarım."

Adam, elindeki dosyaları Uzak'ın masasına koydu. Göktuğ ve Uzak'a bakarak başını hafifçe eğdi, odadan çıktı.

"Ateş nerede?"

"Gelmedi."

"O heriften hiç hazzetmiyorum zaten, sonsuza kadar gelmeye de olur." Göktuğ, yanaklarını şişirdi ve yanaklarına dolan havayı, uzun, siyah saçlarını önünden atmakta kullandı. "Bu kızın, senin kuzenin olduğuna emin misin?"

"Üvey," dedim hızlı bir şekilde.

Sırtmak ile somurtmak arasında kalmış, hangisini yapacağına karar verememişti. Sonunda ikisini de yapmayarak, Uzak'a baktı. "Şimdi anladım." Ellerini dizlerine koyarak doğruldu. "Sonra görüşürüz, yapacak çok iş var."

Yeniden testlere odaklanmaya çalıştığımda yapamadığımı fark ettim, çünkü üstümde bir çift göz vardı. Başımı kaldırarak gözlerin sahibine baktım. Geriye yaslanarak gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvrırdı. "Kapıyı kilitle."

Rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım, ayağa kalktım. Kapıya doğru ilerledim, kapıyı açacağım sırada Uzak "Dışarı çıkma," dedi.

"Aslında ben tuvalete gidecektim..." diye saçmalamaya başladığımda, Uzak'ın bakışlarıyla çenemi kapadım ve kapıyı kilitledim. Eliyle yakınlaşmamı işaret etti, tereddüt dolu adımlarla yanına gittim. Yanına gittiğim gibi ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Otomatik olarak gerilediğimde masaya çarptım, yüzümü buruşturdum.

Ellerini iki yanına, masaya koyduğunda, ne yapacağını bilemedim. Hafifçe öne doğru eğildi. "Bu anlaşmayı geçersiz kılmayı düşünüyorum."

"Ne?" diye sorarak şaşkınlıkla ona baktım. "Böyle bir şey yapamazsın!"

Kaşlarını kaldırdığında, ellerimi göğsüne koyarak onu itti. "Bu, yalancılığa girer!"

"Hemen parlama." Başını hafifçe sağa doğru eğdi. "Sadece böyle yapmayı düşünüyorum, yapacağım demedim."

Sustum, nefesini yanağımda hissetmemenin sonucu olan o hızla kalp atışlarımı durdurmaya çalışıyordum. Kendime gelerek gözlerimi açtığımda Uzay'a yaklaştığımı fark ettim ve geri çekilerek başımı sağa doğru çevirdim.

"Bu yanlış," diye mırıldandım yüzüncü kez.

"Sadece bu mu yanlış?" Ellerini yanaklarıma koydu, yüzümün ona doğru dönmesini sağladı. "Ben baştan aşağıya yanlışım Ece."

"Hayır," diyerek bileklerini küçük ellerimle sardım, aşağıya çektim ama hareket etmedi. "Yanlış olan senin hareketlerin, başka bir şey değil. Sen yanlış değilsin Uzay." Anlık bir cesaretle ellerimi daha sıkı sararak, direkt gözlerinin içine baktım. "Böyle doğmadım demıştin, neden böyle birine dönüştün? Nasıl?"

Gözlerini kıstı. Kullandığı ses tonu ürpermeye neden olmuştu. "O dilini sorular sıralamak için kullanma."

Yutkunarak ellerimi aşağıya indirdim. Elim, mouse'uu üstüne denk geldiğinde bilgisayarın ekranı açıldı. Ekrandaki kız resmine bakakaldım, gözlerimi ayırmaya çalışsam da başarılı olamadım. Bu o fotoğraftaki kızdı; Ceren Ilıman.

Ben bilgisayara bakmaya devam ederken, Uzay bana bakıyordu.

"Yakın arkadaşındı, değil mi?" Fısıltıyla sorduğum sorunun ardından ona baktım.

Gözlerindeki ifade değişmiş, soğumuştur. Başıyla onayladığında, "Peki onu neden öldürdün?" diye sordum, bir yandan da kaçmak için zaman kolluyordum.

"Onu ben öldürmedim." Başını olumsuz anlamda salladı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ne ilgilendirir söylesene Uzak?" diye sordum, sinirli bir şekilde. Sesim yavaşça yükselmeye başlamıştı. "Neden hiçbir şey beni ilgilendirmiyor?! Niye her şeyin üstü örtülü?"

Sol eli, hızlı bir şekilde boğazımı sardı ama sıkmadı. "Bir daha sakın bana sesini yükseltmeye kalkma."

"Boğsana," diye fısıldadım. "Öldürsene hadi!"

Somurttu, bunu dememi bekliyor ama istemiyor gibiydi.

"Sence, ben..." Elini çekti ve kendini işaret etti. "Karşı tarafın istediğini yapacak biri gibi mi duruyorum?"

"Acaba ileride, şu değişik ruh haline uyum sağlayabilecek miyim?" diye kendi kendime homurdandım.

"Benden kurtulamayacağımı kabul ettin yani de..." Tek kaşını kaldırdı. "İleriyi düşünmeye başladın?" Gözleri saate kaydıığında, cevap vermeme izin vermeden hareketlendi ve kapıya doğru ilerledi. "Odadan çıkma ve masanın üzerindeki hiçbir şeye dokunma, biraz sonra geri geleceğim."

Çıkıp kapıyı kapattığında, inat olsun diye masanın üzerindeki, neredeyse her şeye parmaklarımı sürmeye başladım. Parmaklarım telefonun üzerinde durduğunda, uzun bir süre telefona baktım, dudaklarımın ince bir çizgi halini aldığına emindim. Düşünmeme gerek yoktu, yapmam gereken şey belliydi. Telefonu aldım ve 155'i aradım. Telefonu, kulağıma koyarken her tarafım titriyordu. Kalçamı masaya yasladım, tırnaklarımı yemeye başladım.

"155, polis, ihbar hat... Şaka şaka, ne haber adamım?"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırarak tuşladığım numaraya baktım, 155'ti. Kaşlarımı çatarak telefonu tekrar kulağıma koydum. "Polis?"

Adam, iç çekti. "Ecre, değil mi? Uzak, arayacağını söylemişti."

"Siz kimsiniz?"

"Polis." Güldü. "Uzak, sen aradığında iletmem için bir şey söylemişti. Arayan çok kişi var, onları bekletmeden şu lanet mesajı ulaştırayım sahibine."

"Ne söylemişti?" Sesim titremişti, ne diyeceğini çok merak ediyordum, bir yandan da Uzak'ın bana çok kızacağının farkındaydım.

Dilini şaklattı. "Odada seni yalnız bırakmadan önce, masadaki hiçbir şeye dokunmadan gerektiğini söylemiş." Nefesini sessizce dışarı verdi. "Ama sen, ona karşı gelip, şekil A'da görüldüğü gibi telefona dokundun, hem de polisi aradın."

"Ben tamamlayayım." Uzay'ın sesini duyduğumda telefon elinden düştü, ne ara kapıyı açıp içeri girdiği hakkında bir fikrim yoktu. Arkamı dönme gereği duymadan kafamı eğdim. "Karşı gelmemin bu seferki cezası çok ağır olacak."

Gözlerimi gözlerine dikerek bir süre baktım. Bir cezayı daha kaldırabileceğini sanmıyordum. Ceza... Bunlar ceza değildi ki! Cezalar işkence içermezdi, en azından küçük bir çocukken işkence içermiyordu.

"Bana neden bu kadar kötü davranıyorsun?" Kollarımla kendimi sararak ona doğru döndüm. "Sorunun ne olduğunu anlattıysan, belki... Biz... Bir çözüm..."

Sözümü, ofkeli çıkan sesiyle kesti. "Senin acı içinde ölmeni, tek çözüm."

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda, kırılgan bir ifadeye sahip olduğumu biliyordum. "Öyle yap o zaman."

Birkaç adımda yanına ulaştı, gerilerken zaten masaya yaslandığını fark edip durdum. Sol elini masaya koyarak hafifçe öne eğildiğinde, gözlerimi kapatıp derin bir nefes almamak için kendimi sıktım. "İstiyorum ama bir şey bana engel oluyor." Sesi alçaktı. "O engel kalkana kadar ölmeyeceksin."

"Engel ne zaman kalkacak?" dediğimde içini çekti.

Yanımdan geçerek masasına oturdu. "Engelin ne olduğunu bulduğum zaman ortadan kaldıracağım."

Sessiz birkaç saatin ardından ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. "Biraz dolaşacağım, çok sürmez."

"Sadece bu katta," dedi, gözlerini bilgisayardan ayırmadan

Sessizce başımı salladım. Odadan çıktığım gibi derin bir nefes alıp, kapadığım kapıya yaslandım. Takım elbiseli bir adamın buraya doğru yaklaştığını fark ettim, kapıdan ayrıldım ve ellerimi ceplerime sokarak yürümeye başladım. Görkem, başıyla selam vererek

yanımdan geçtiğinde, ben de aynısını yaparak başımla selam verdim.

Yarım saat etrafta gezinmiş ama yapacak bir şey bulamamıştım. Uzay'ın odasına doğru yol aldım. Üstümde bir ağırlık vardı, batıyordum. Uzay'ın odasının önüne geldiğimde, elim kapının kolunda kalakalmıştı.

"Önemsiyorsun." Görkem'in sesi. "En az, onu önemsedığın kadar."

Uzay'ın sesi sıkılmış gibi geliyordu. "Başımı ağrıtmaktan başka bir şeye yaramıyorsun."

"O sıkık başın..."

"Görkem, fazla oluyorsun." Uzay, dişlerinin arasından konuşarak Görkem'in sözünü böldü.

"Bir gün bu dediklerimin hepsi olacak, işte o zaman sana..." Ayak sesleri kapıya yaklaştığında geri çekildim. "Götümle güleceğim."

Kapı açıldı, Görkem kısa bir anlığına bana bakarak yanımdan geçti ve gitti. Başımı, Uzay'a doğru çevirdim. Bir süre bana baktı, ardından da başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Test kitaplarını al, eve gidiyoruz."

Hafifçe kafamı sallayarak kitapları aldım ve Uzay'ın ardından odadan çıktım.

Eve geldiğimizde ilk işim Ayşe Abl'a'ya bakınmak oldu. Ayşe Abl'a'yı yemek yaparken bulunca selam verdim, odaya geçtim. Hava yeni yeni kararıyordu ve benim ne uyuyasım, ne de hareket edesim vardı. En iyi seçenek olduğunu düşündüğüm kitap okuma eylemini gerçekleştirmek için, devam ediyor olduğum kitabı elime aldım ve yatağa atladım. Yüzüstü dönerek karnımı yastığa yasladım; kitabı ellerimle tutarak okumaya başladım. Bir yandan gözlerim satırlarda dolaşıyor, bir yandan da ayaklarım sallanıyordu.

Hava kararmaya başladığında ışığı yakmak için kalktım, tam kapının önünden geçerken kapı açıldı ve kapı, alnıma, gözümün birazcık üzerine çarptı. Acı dolu bir inlemeyle alnımı tuttum, elimdeki kitap yere düştü.

Kapının ardına baktım ama kimseyi göremedim, ışığı açtım-

da bir yandan da aynaya doğru ilerliyordum. Aynanın önüne geldiğimde ellerimi alnımdan ayırdım ve acı yüzünden bir anlığına gözlerimi kapattım.

Alnıma soğuk bir şeyin değmesiyle irkildim ve gözlerimi açtım. Uzay'ın tutmakta olduğu buzu alıp alnıma koydum. Bir yandan da Uzay'a baktım, dudaklarımı büktüm. "Teşekkürler ya, artık kitap da okuyamayacağım!"

Elinindeki buzu alarak kolumdan tuttu ve yatağa doğru ilerledi.

"Yat." Dedikini yaptığında buzu yeniden alnıma koydu. Kapının oraya doğru ilerleyerek yere düşen kitabı aldı, yanına gelerek oturdu. Sırtını yatağın başlığına yaslayarak kitabı açtı. "Kaçınıcı sayfada kalmıştı?"

"Sen neden buraya gelmiştin?" diye sordum, sonuçta bana kitap okumak için gelemezdi.

"Canım sıkıldı," diye mırıldandı. "Sayfa kaç?"

"İlk sayfa," diye mırıldandım, aslında ilk sayfada değildim ama böyle bir şansım olmuşsa, en başından uzun uzun kullanacaktım.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı, ardından da ilk sayfayı açarak okumaya başladı. "Daemon; Kapıların kapanmasının, Kat'in ben-den ayrılmasının üstünden otuz bir saat, kırk iki dakika ve yirmi saniye geçmişti. Onu en son otuz bir saat, kırk iki dakika ve on saniye önce görmüştüm. Kat tam otuz bir saat kırk bir dakikadır Daidalos'un elindeydi." Uzay duraksayarak kitabı kapattı ve kapağı incelemeye başladı. "Ne kadar ince ayrıntı. Bu kitabı ben mi yazmışım?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Veya 'Bu yazar beni mi yazmış?' da diyebilirsiniz." Kaşlarını çatı. "Aslında Daemon kadar mükemmel..."

Uzay'ın öfkeli bakışlarının esiri olduğumu fark ettiğimde, cümleleri yarıda keserek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Cümleleri tamamlasana." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Cümleleri tanımanla Ecre."

Kısık bir sesle konuştum. "Daemon kadar mükemmel olunamaz, diyecektim."

"Mükemmeliyet anlayışını açıklasana," diyerek kitabı yatağa bıraktı ve kollarını göğsünde birleştirerek bana baktı.

"Açıklamak istemiyorum." Gözlerimi kaçırdım. "Yine kızarsın."

Kaşlarını kaldırdığında doğruldum ve Uzay'ın yanına doğru emekledim. Elimdeki buzu yatağın üzerine bırakarak dizlerimin üzerine oturdum.

"Uzay, sana neler olduğunu anlatır mısın?"

Kalkan kaşlarını indirdi ve boş bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Anlık bir cesaret ile iki elimi uzatarak elini tuttum. Kalbim hızla atarken, ellerimin titrememesi için kendimi sıkıyordum. Elleri soğuktu, bu da ellerimin titrememesini zorlaştırıyordu. "Lütfen..." Neredeyse yalvarıyordum.

"Bir şey değişmeyecek." Elini geri çekmemiştii. "Hiçbir şey yapamazsın."

"Denerim," diye itiraz ettim. "Deneyebilirim... Ben..." Cümlemleri tamamlayamadan sustum. Boş bir ifade ile bana bakmaya devam ettiğinde elini yavaşça bıraktım, bir anlığına, yüzüm olduğundan daha da asık hale gelmişti. Nefesimi seslice dışarıya vererek ayağa kalktım ve odayı turlamaya başladım. "Daha fazla işkence istemiyorum." Ellerimi iki yana açarak durdum, Uzay'a baktım. "Kaldırabileceğimi sanmıyorum."

O da ayağa kalkarak yanıma geldi, karşımda durdu. "Ceza, işkence ile olmak zorunda değil. İşkenceden daha çok acı veren şeyler biliyorum."

Ona doğru bir adım attım. Sesimi güçlü tutmaya çalışmışım ve öyle de olmuştu, titrememiştii. "Ben de biliyorum. Hatta senin asla yapmaya cesaret edemeyeceğin şeyler de biliyorum."

"Örnek ver," dedi, meydan okuyan bir sesle.

Kendinden emin bir tona sahiptim. "Mesela... Önümde asla diz çökemezsin, çünkü sen yenilgiyi kabul edemezsin."

Gözlerini, gözlerimden ayırmadan tek dizini бүktü, ardından da ötekisini. İki dizinin de üstüne oturdu. "Birinin önünde diz çökmek, illa yenilgiyi kabul etmek anlamına gelmez." Ellerini bacaklarına koyarak yavaşça yukarıya doğru çıkardı. "Bunun, birçok anlamı vardır."

Kesik bir nefes aldım; ellerini tişörtümün içine soktu, ayağa

kalktı. Ellerini, karnımdaki sargının üzerinde gezdirmeye başladı. gında, kalbimi sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandı.

"Çek ellerini!" Sesim, boğuk çıkmıştı ama heyecandan sesimi düzeltemiyordum bile.

Ellerini belime kaydırды, oradan da sırtıma. Ardından, beni kendine doğru çekerek göğsüne yaslanmamı sağladı. Uzun süren sıkışıklığı etrafımı sardığında, vücudum titredi.

"Cezan," dediğinde kendime gelmek için gözlerimi kırptırdım. "Bana dokunmak." Donakaldığımda kulağıma doğru fısıldadı. "Bu daha çok acı verir, değil mi?"

"Bunu yapamam, sana dokunmak istemiyorum," dedim, sonlara doğru çatlamış olan sesimle.

"Başka seçeneğin yok," dediğinde başımı eğdim, iki yana salladım.

Nefes almam zorlaşırken, ellerimi Uzun'un kollarına koydum. Dışlarım titremeye başladı. "Bu yeter mi?"

"Hayır."

Ellerimi hafifçe kaldırarak omuzlarına koydum, boynuna doğru hareket ettirdim. Uzun'un gözlerime bakmasına rağmen, ben ellerimin hareketini izliyordum. Ellerimi yanaklarına çıkardım, birkaç günlük sakallarında gezdirdim. Vücudunu tamamen bana vermişti. Biraz önce dokunduğu bacaklarım, ateş sıcaklığındaydı.

Gerileyerek yatağı oturduğunda, ben de onunla birlikte gidiyordum, beni sımsıkı tutuyor, biraz olsa bile geri çekilmeme izin vermiyordu. Ayaklarını yataktan sarkıtığında, bacaklarında oturuyordum. Sırtını yatak ile bütünleştirdiğinde ellerimi tuttu, yanaklarına koydu. Ellerim yanaklarına dokunduğunda öne doğru eğilmiştim.

Karnının üzerine oturdum ve ellerimi geri çektim. Gözlerimi açtığımda, gözlerini kaplayan gözbebeği küçüldü. Doğruduğunda düşmemem için ellerini sırtıma koydu. Ruhunu okumayı istedim o an ama bu benim için çok zordu.

Derin bir nefes alarak beni üzerinden kaldırdı ve odadan çıktı.

III

Ayşe Abla evden çıktığında odaya geçtim, üstümü değiştirdik-

ten sonra yatağın içine girdim ve uyumaya çalıştım. Başarılı da olmuştum, ta ki sesler yüzünden yeniden uyanana kadar. Seslerin azalmasını, hatta yok olmasını bekledim ama daha da arttı, ayağa kalkarak kapıyı açtım. Hafifçe sendeleyerek, sesin bulunduğu odaya. Uzay'ın odasına girdim. Odada, insan yapımı bir ışık kaynağı yoktu ama dışarıda olan ay, odayı yatağa kadar aydınlatıyordu. Gözlerimi kısarak birkaç adım attığımda Uzay'ın kısık sesini duydum. "Ceren..." Olduğum yerde durarak Uzay'a baktım. Bu ismi sıkıyıp duruyordu ama hareket etmiyordu.

"Uzay," dedim normal bir sesle; uyanmayınca yanına gittim ve yatağa oturarak omuzlarını sarstım. Birden uyanarak kollarımı tuttu ve sıkmaya başladı. "Uzay!"

Kollarımı sıkmayı bıraktı ama ellerini indirmede. Derin nefesler almaya başladı; başını omzuma yaslayarak, kasılan vücudunu gevşetti. Geri çekilerek ellerini saçlarının arasından geçirdi ve yattı. Kolumdan tutarak beni de yanına çektiğinde kaşlarımı çattım ve itiraz etmek için ağzımı araladım.

"Uyu," dedi katı bir ses ile. "Cezanın bittiğini söylemedim, devam ediyor."

"Ama..." diye başladığım cümle, Uzay'ın kollarının etrafıma sarılmasıyla kesildi. Bir süre odadaki karanlığa baktım. Uzay'ın varlığını ve kalbimi unutmaya çalıştım. Başarılı olamayınca nefesimi seslice dışarı verdim.

"Uyumayı söylemiştim," diyerek beni iyice kendine doğru çekti; sırtım, göğsüne yaslandı.

"Ceren kim?" diye sordum.

İçini çekerek çenesini başımın üzerine koydu. "Arkadaşımdı."

"Onu kim öldürdü?" Dudaklarımı ısırdım, cevap vermesini beklemiyordum ama bir umut, sormuştum.

Cevap vermediğinde gözlerimi kapadım ve dudaklarımı bük-tüm.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" Sesi, uyku olmasına rağmen soğukluğundan ödün vermiyordu.

Tereddüt etmeden cevap verdim. "Evet."

"Onu öldüren..." Tiksiniresine konuşuyordu. "Amcandı."

Titreyen dişlerimin arasından bir soru daha kaçtı. "Neden öldürdü?"

"Bana," kısa bir süre duraksadı, "ders vermek için."

Şaşkınlık, tüm hücrelerimi bir örtü misali sararken, kelimelerini algılamam zorlaşıyordu. Amcam, ona amca demek bile benzeriyordu, Uzay'a nasıl davranmıştı, ona ne yapmıştı, niye evlatlık edinmek istemişti? Hiçbir sorunun cevabı bende yoktu.

"Uyuyamayacaksın değil mi?" dedi mırıldanarak. "Aklını karıştıran birçok düşünce, birçok cevapsız soru var."

Dişlerimin arasına esir aldığım dudaklarımı serbest bıraktım. "Evet."

Uzunca bir süre sessiz kaldığında, şu anlığına ağzından bir kelime daha alabileceğimi düşünmediğim için gözlerimi kapatarak uyumaya çalıştım.

III

Gözlerimi araladım. Oda, kapalı perdeler yüzünden güneş ışığını ağırlamıyordu. Ellerimle gözlerimi ovdum, ardından da etrafıma bakındım. Uzay yoktu, Uzay'ın yatağını bütünüyle esir almıştım; duruşumu düzelterek ayağa kalktım. Odadaki lavaboya girdikten sonra aşağıya indim. Saat, daha erkendi ama Ayşe Abla erkenden kahvaltıyı hazırlamaya koyulmuştu.

Ellerimi havaya kaldırarak gerindim ve mutfağın kapısına yaslandım. "Günaydın."

"Günaydın." Son günlerdeki güler yüzünden, neşeli sesinden ödün vermeden konuşmuştu.

Birden yüzüm asıldığında, Ayşe Abla da kaşlarını çatı. Bu bakışların ardından gelecek soru yağmuru yüzünden mutfaktan ayrılarak odaya çıktım, giyinip yeniden aşağıya inecektim. En azından, Uzay'ı yatakta yatar halde bulana kadar böyle düşünüyordum. Sıru kapıya doğru dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama ilk defa, Uzay'ın yaydığı soğuk hava yok olmuş; yerini, geçici bir süreliğine huzura bırakmıştı.

Yavaş yavaş adımlar ile Uzay'a doğru ilerledim; nedense, Uzay'ın yaydığı bu değişik havanın hissettirdiği duyguyu sevmiş-

ım. Uzak'ın yüzünü görebildiğim bir mesafeye geldiğimde nefesim kesildi. omuzları yukarı doğru kalktı. Bu kadar güzellik çok fazlaydı; hepsini geçtim, aşırı tehlikeli ve zararlıydı.

Birbirine karışmış saçları, uykusunda bile, onu tatlı göstermek yerine daha da erkeksi, sert gösteriyordu. Fakat şöyle bir durum vardı ki, sadece yüz hatlarıyla bile fazlasıyla sert bir görünüm sergiliyordu. Nefes alışverişine orantılı olarak göğsü kalkıp iniyor, göğsünde birleştirdiği kolları gevşiyordu. Açıkçası, bu kadar kası, o yirmi üç senede nasıl yaptığını çok merak ediyordum.

Uzak'ın kusursuzluğuna herkes sahip olmak isterdi ama onu taşıyabilecek güç, bir tek Uzak'da vardı.

Onu nasıl uyandıracağımı bulmaya çalışırken, yanında dikili kaldım. Dürtsem ani bir tepki verebilirdi. İsmiyle seslensem bağıarak uyanabilirdi. Üstüne su döksem... Muhtemelen o daha bir şey yapmadan kalp krizinden öteki tarafı boylardım.

"Tam dört dakika, kırk üç saniyedir beni izliyorsun." Uzak'ın, gözlerini açmadan söylediği cümle irkilmeme sebep olmuştu.

Sanki az önce uyuyan o değilmiş gibi çevik hareketlerde doğruldu, ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra, bozulmuş tişörtünü düzeltti, odadan çıktı. Hareketlerine ne zaman anlam verebileceğimi çok merak ediyordum, o anı da aynı şekilde merakla bekliyordum.

Üstümü giyindikten sonra aşağıya indim. Sessiz bir kahvaltı sonrası, sessiz araba yolculuğu da başlamış oldu. Arabaya binmeden önce birkaç kez ikilemde kalmıştım, düşünce karmaşasıyla başa çıkmaya çalışmıştım.

"Çok düşünerek, çok yanlış yapıyorsun," diye uyaran Uzak'a kısa bir bakış attım.

"Bunu söyleyen sen misin?" Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünen bu adam, bana o sözleri gerçekten söylemiş miydi yani?

"İkisinin arasında fark var," diyerek kestirip attı. Tamam, sona olan gidiş yolları farklı olabilirdi ama sonuç, yani çok düşünmek, ikimizin de yollarının çıkmazıydı.

Yeniden, birkaç gündür bulunduğumuz o hale büründük. Her zamanki gibi yine kapı çalınması ile başlarımızı kaldırdık. Ama bu

sefer gelen, her zamanki rahat tavırlı sekreter değil de endişeli sekreterdi. "Uzay Bey, çok özür dilerim. Görüşmenizin yarın olacağını farkındayım ama çok ısrar ettiler, ne yapacağımı bilemedim."

"Kim geldi?" Uzay, sırtını yasladığı koltuktan doğrularak dirseklerini masaya yasladı.

"Aren Orkun." Sekreterin ağzından çıkan bu isimle, Uzay hızlı ayağa kalktı ve sınırla soludu.

"Birkaç dakika oyaladıktan sonra içeri al." Sekreter onaylayıp çıktığı gibi, Uzay önündeki test kitaplarını alarak dolaplara koydu.

Başıyla, montları astığı dolaba gösterdi. "İçine gir, en ufak ses çıkarma. Hatta mümkünse kulaklarını bile tıka."

Sırtından iterek dolaba girmemi sağladığında soru sormama bile izin vermemişti. Bu Aren, her kimse, Uzay ile arasını iyi olmadiği kesindi.

Dolap aşırı küçük olduğu için, sığmak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Odaanın kapısı açıldı ve soğuk havaya rakıp olan o sıcak hava içerriyi doldurdu.

"Uzay Soykır." Aralık olan yere daha fazla yaklaştığımda, Uzay'a uzatılmış eli fark ettim. "Seni yeniden görmek güzel."

Uzay, tereddütsüz, hiç de hoş görünmeyen bir hareket ile elimi sıktı. "Aren Orkun, buraya vaktinden erken gelmenizi sağlayan o naçizane sebebi öğrenmek isterim."

"Alı doğru ya!" Aren, başını iki yana salladı. O kısacık an bile, yüzünün aklıma kazınmasına yardımcı olmuştu. Saçlarına sadece kahverengi demek olanaksızdı, anlamsızdı. O renkte, daha ilgg çekici, tarif edemediğim bir şey daha vardı. Gözlerini tam olarak göremesem de, koyu bir renge sahip olduklarına emindim. Oval bir yüz yapısına sahipti; bakışlarında sertlikten çok, umursamazlık vardı. Yüzünün sağ tarafında, gözünün biraz altında ise birkaç santimlik bir göçük vardı; büyük ihtimalle acı çektiren küçük bir yara sonucu o iz orada kalmıştı. "Uzay Soykır, zamanından geç veya erken ziyaretlerden hoşlanmaz."

Fazla iğneleyici bir ton kullanmıştı.

Gözlerim tamamen istem dışı olarak Uzay'ın suratına yerleşti. bir süre de orada rahat olduğunu düşünerek orada kaldı.

Kimse Uzak kadar kusursuz, güzel yüz hatlarına sahip olamazdı. Herkesin bir kusuru vardı ama Uzak'ın kusuru yüzünde değil, ruhundaydı.

Uzak, eliyle masanın önündeki koltuklardan birini işaret etti, kendi koltuğuna oturdu. "Bunu öğrenmiş olmana rağmen uygulamakta diretmen ayrı bir davranış bozukluğu."

"Davranış bozukluklarını söyleyecek son kişisin." Kaba üslubunun farkına varmış olacak ki, kendince bu üslubu unutturmak adına hızla yeni bir cümle söyledi. "Erken gelme sebebim şu ki; bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

Uzak devam etmesini söylercesine elini salladığında, Aren arkasına yaslandı. "Bir süre bu holdingde bulunacağım. Buradaki amaç, toplantıları, sunumları ve onun gibi birçok şeyi yapış tarzınızı tartmak."

"Anlaşmaya babanın imzası atılmadan, bu konuyu seninle daha fazla görüşmeyeceğim."

"Benim sözüm de babamın imzası kadar etkilidir."

Uzak ellerini masaya koyarak öne doğru eğildi. "Konuşma bitmiştir."

"Pekâlâ." Aren yarasını kaşıdıktan sonra başını olumlu anlamda salladı. "O imza, o çok önemli kâğıdı ile beraber bu akşam masanda olacak."

"Ne garip." Aren'in sıcaklığı, odanın bir köşesine çekildi ve yok olmaya hazırlandı; Uzak'ın soğukluğu gururla göğsünü kabartarak zaferini kutladı. "Sana güvenmiyorum."

Birden ne olduğunu anlamadım ve kendimi dolaptan çıkmış, bir yerlere tutunmaya deniyorken, aynı zamanda da dengemi sağlamayı çalışırken buldum. Dinleyeyim derken, dolaba fazlasıyla abanmış olmalıydım.

Uzak ilk defa, öfkesini, bir kenarda duran kutuya koymaya çalışarak sakin olmayı denedi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ikisi ile de göz teması kurarak. "Ateş'e, holdingde saklambaç oynanmaz demiştim ama ısrar etti."

Aren'in kaşları çatılırken, Uzak da yalanımın saçmalığını yüzüme vuruyordu. "Ateş Bey burada mı? Göremedim."

"Ben... İsimleri karıştırıyorum da, Görkem diyecektim. Şu san saçlı..."

Uzay, susmamı belirten mesajları cümlesiyle verdiğinde, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Görkem'in kim olduğunu biliyor"

Aren ayağa kalkarak elini bana doğru uzattı. O sırada Uzay da ayağa kalkarak yanıma geldi, elini omzuma koyarak beni doğru çekti. "Birbirinizi tanımanızı gerektiren bir sebep yok"

Aren, Uzay'a doğru bir bakış attıktan sonra, gözlerini gözlerime sabitledi. "Aslında, bu hanımefendi ilgimi çekti. Bu da tanımam için bir sebep."

"İsmi öğrenmenin de kafanı ezmem için bir sebep." Uzay'ın mırıldanmasını duyduğumda dudaklarımı ısırarak Aren'e baktım ama o, çoğu şeyden bihaber görünüyordu.

Bir adım geriye doğru atıp Uzay'a yaklaştığımda, Aren gözlerini kıstı. "Yarın görüşürüz Uzay Soykur." Bir anlığına Uzay'a değdirdiği gözlerini yine bana çevirdi. "Görüşürüz, İlgi Çekici Gizemli Kız."

Odadan çıktığında, Uzay'dan ayrılarak ben de kapıya doğru ilerledim. Uzay'ın öfkesini kusmasını beklemek, hiç istemediğim bir şeydi. "Bu kattayım, aşağıya inmeyeceğim. Birkaç dakikaya gelirim."

Hızla açıklamamı yaptıktan sonra, cevap vermesini beklemeden kendimi odadan dışarı attım.

Katı birkaç kez dolaştıktan sonra, sekreterin masasının yanındaki koltuklardan birine oturdum. Masanın üzerindeki dergilerden birini alacağım sırada Ateş'i fark ettim. O da beni fark edip, bakışlarını bana doğru çevirmişti. Ağzım aralanmış bir şekilde yüzündeki morluklara baktım; yanımdaki sekreter ile aynı anda ayağa kalktık.

Ateş, odasının kapısını açtı; başıyla gelmemi işaret ettiğinde, neredeyse koşar adımlarla Ateş'in yanına gittim. Masasının üzerine oturarak kollarını göğsünde birleştirdi. Kapıyı kapattım ve yanına ilerledim.

Ellerimle ağzımı kapayarak gözlerimi yüzünde gezdirdim. Ellerim ağzımı kapatır vaziyette olduğu için sesim kalın çıkmıştı. "Uzay yaptı, öyle değil mi?"

İfadesiz bakışlarını bana doğru çevirdi. "Dolaylı yoldan." Sesi alçaldı. "Bak, ben üzgünüm, tamam mı? Bu işe neden bulaştığımı bile bilmiyorum."

Elimi çenesine koydum; başını hafifçe sola doğru çevirerek morlukları inceledim. Ne yapabiliyordum ki?

Hiçbir şey.

Birden kapı açıldığında kaskatı kesildim, arkamı döndüğümde Uzay'ı görmekten korktum.

"Ecre, gel." Uzay'ın sesiyle elimi hemen geri çekerek kafamı aşağıya eğdim, arkamı dönerek kapıya doğru yürüdüm. Kapıdan çıkmadan önce, Ateş'e bir daha baktım. Yüz ifadesi veya duruşu değişmemişti.

Uzay'ın yanına yaklaştım. Ateş'in kapısının önünde duruyorduk. Aramızda cam olsa bile Ateş'in bakışlarını ensemde hissedebiliyordum.

"Bir şey mi oldu?" diye fısıldadım Uzay'a doğru.

Uzay, başını sekretere doğru çevirdi. "Herkese haber ver. On dakikalığına, katları merdiven ile çıkıp insinler."

Kolumu kavradı, asansöre doğru çekti. Peşinden gitmek zorunda kaldığımda avuç içlerim yavaş yavaş ısınmaya, kalbim hızlanmaya başladı.

Asansöre bindiğimizde katlardan birine basarak bana doğru döndü. Bir şey demeden öylece gözlerimin içine baktı; ardından da sağ elini kaldırarak asansörü durdurdu. İyice geriye doğru yaslandım. Bana doğru bir adım attı, ardından bir tane daha... Beni asansörün demirleri ile arasına alana kadar yaklaşmaya devam etti.

Yanağımda, gözlerimi kapatmamı sağlayacak o yeni çıkmaya başlamış sakallar ile dolu olan yanağı hissettim. Dudaklarımın arasından titrek bir nefes verdim.

"Ama..." Sesimi ne kadar yükseltmeye çalışırsam, o kadar kısık çıkıyordu. "Sen böyle yaparsan..."

Sol eliyle boynumu kavradı ve kafamın geriye yaslanmasını sağladı. "Böyle yaparsam ne olur Ecre?"

Nefesini çenemin biraz altında hissettiğimde, tutunduğum demirleri daha sıkı kavradım. Boynumdaki elinin soğukluğu içimi titretti, dudaklarımın aralanmasını sağladı.

"Böyle yaparsan..." Derin bir nefes aldım. "Hile yapıyor olursun."

"Sence hile yapıyor olmamı umurunda mı?"

Elimi elinin üzerine koyarak çekmeye çalıştım ama başarılı olmadım. Dudaklarını köprücük kemiklerimde hissettiğimde, elim aşağıya düştü; vücudum titredi. Bu nasıl bir histi böyle? İçimi farklı bir duygu ile dolduruyor, vücudumun değişik tepkiler vermesini sağlıyordu. Bu hisse yabancıydım ve bu yabancı histen ölesiye korkuyordum. Çünkü yapacağım yanlışların çoğunun bu histen dolayı olacağını düşünüyordum.

"Eğer, ki çok büyük bir ihtimal, anlaşılmayı kaybedersen..." Diğer elini boynumda gezdirdi, göğüslerime kadar indirdi. "Senin için hazırladığım planları, çok büyük bir mutluluk ile gerçekleştireceğim."

Korku, heyecan, suçluluk duyguları yüzünden, vücudumun kontrolü benden alınıp Uzaya verildi.

III

Eve geldiğimizde, Ayşe Abla erkenden çıktı. Uzay ile aynı yerde bulunmaktan elimde olabildiğince kaçmak istediğim içim koltuktan kalktım. Tam merdivenlere yönelecekken kapı çaldı. Büyük ihtimalle Ayşe Abla'ydı; bir şeyini unutmuştu.

"Merhaba güzelim..." Aren, cümlesini tamamlayamadı yediği yumruk ile geriye düştü; ben de Uzay'ın beni itmesine karşın kolumu kapıya çarptım.

Aren kahkahalar ile güldükten sonra yeniden ayağa kalktı ve elini dudağına dokundurdu. "Seni tanımasam kıskandığımı söyledim."

"Sen beni zaten tanımıyorsun." Uzay'ın sesindeki tehlikeyi bir tek ben fark etmemiştim ki Aren'in yüzü asıldı. "Ama tanıtmak isterim. Sonuçta buraya kadar gelmişsin."

Aren'in bir şey söylemesine izin vermeden adamlara seslendi. "Götürün şunu."

Aren'i sıkıca tutan kollar, onu geriye doğru götürmeye başladı. Her ne kadar bağırırsa da, hiç kimse onu umursamadı; kafasına yediği sert bir darbe sonucu bayıldı.

Olanları izlerken, Uzay bana doğru döndü. "Bu sefer seni bağlamayacağım, sen de yardım edeceksin."

Bu cümlesinden sonra bedenimin kontrolünü kaybetmişim, ikinci Ecce, başkaldırarak kazanmıştı.

Uzay ilerlemeden, ayaklarım Aren'in taşındığı yere doğru ilerlemeye başladı. İçeriye girdiğimde, sandalyeye değil de masaya bağlanmış olan Aren ile karşılaştım. Düşüncelerim çığlık çığlığa iken, bedenim düz, hareketsizdi.

"Kapının önünde bekleyin." Uzay, Aren'e doğru ilerledi. "He-piniz."

Aren'in burnuna mendile benzer bir şey tuttuğunda, Aren inleyerek gözlerini açtı. "Piç!" Bağırışı, Uzay'ın hareketlenmesine neden olmuştu. "Anlaşmayı unut! Seni geberteceğim!"

"Sen bu haldeyken, bu söylediklerini benim dile getirmem gerekmiyor muydu?" Uzay, başını olumsuz anlamda salladı. "Neye bulaştığın hakkında en ufak bir fikrin yok. Benim holdingime gelmiş, bana patronluk taslıyorsun aylardır. Hobilerimden birini seninle paylaşmaktan mutluluk duyacağım."

"Sen beni öldüremezsin." Aren, bunu daha çok, kendine söylemişti.

"Seni ben öldürmeyeceğim zaten." Uzay'ın gözlerinde eğlendiğini belirten parıltılar oluştu. "Kendi kendini öldüreceksin."

Aren, ardına kadar açılmış gözlerini Uzay'a sabitledi. Uzay, arkamı işaret ettiğinde arkaya doğru döndüm. Sandalye, sandalyenin yaklaşık iki metre yukarısında ip vardı. İpin ucu, normal bir insanının kafasının sığacağı bir şekilde yuvarlak bağlanmıştı.

Aren'in sesi kısık çıkmıştı. "Bunu asla yapmam"

Uzay bundan güç alarak doğruldu. "Göreceğiz." Bana doğru baktı, ardından da Aren'e doğru döndü. "Başka seçenekler de var"

"Kendini asmaktan daha iyi şeyler bulurum. Mesela..." Uzay, Aren'e doğru eğilmişti, göz temasını bir anlığına bile kaybetmeden konuşmaya başladı. "Şurayı görüyor musun?" Elyle, ip mekanizması bulunan tavanı gösterdi. "Oraya çıkıyorsun, ayağına o kalın ipi bağlıyorsun. Kendini aşağıya doğru bırakıyorsun. İpin yettiği yere kadar düştüğünde, ip, senin ağırlığa karşı diğer ucunda, çiviy-

le dolu olan miknatısın bulunduğu ipin, başının sağ tarafına doğru düşmesini sağlıyor. Kafanı çarptığında, miknatısın üzerinde birkaç çivi, yanaklarında, gözünde ve başında batılı kalıyor. Sen kan kaybından ölene kadar, aynı şey tekrarlanmaya devam ediyorsun. Belki bir saat, belki bir gün. Yüzüne giren her bir çivi için çığlıklar atıyorsun; her bir hücrende o acıyı hissediyorsun."

Uzay kendini kaybetmişçesine anlatmaya devam ederken, ellerim kulaklarımı kapadı ve kulaklarıma baskı yapmaya başladı. İpin bulunduğu yere kadar geriledim. Ellerim kulaklarımı serbest bıraktı. Sandalyeye çıkarak yuvarlak ipi tuttum. Kendimi durduramıyordum, Uzay'ın beni durdurması için bağırarak istedim ama ağzımı aralayamadım bile. Titreyen ellerim, ipi başımdan geçirdi.

"Tamam." Ses, ağlayan birine aitti. "Kendimi asacağım."

Bir anlığına, ölmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Bunları bilen adam, bana neler yapmazdı, neler yaptırmazdı kı? Bu kadarını ne midem, ne de zaten bozuk olan- akıl sağlığımı kaldırabilirdi.

Sağ ayağım geriye doğru çekildi ve hızla sandalyeye indi. Sandalye yere düştüğünde diğer Ecre de gitti. Geriye, ben ve ölüm kaldı. Ellerim ipi tutup çekmeye çalıştı; ağzımdan, nefes alma uğraşı sonucunda oluşan garip sesler çıktı. Gözlerimi kararmadan önce, Uzay'ın gözleri görüş alanıma girdi. Gözlerinde sadece kendimi görebiliyordum; herhangi bir duygu yoktu. İfade-sizdi, boştu.

III

Sessizlik...

Tek kelime ile sessizlik...

Uyanıktım, derin nefesler alıyordum ama ne gözlerimi açabiliyor, ne de hareket edebiliyordum. Düşünemiyordum bile; düşüncelerim bastırılmış, susturulmuştu.

"Uyanıyor." Derinden alınan bir nefes... "Ama hâlâ, hastaneye götürmeniz gerektiği konusunda ısrarcıyım."

Etrafımı, nerede olduğumu hissederek ve duyar hale geldiğimde gözlerimi aralayabildim. Başını hafifçe hareket ettirmek istedim ama boynumdaki acı buna izin vermedi.

"Lütfen başınızı hareket ettirmemeye özen gösterin Ecre Hanım. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Uzay'ın vücudu görüş alanıma girdiğinde, dudaklarımı birbirine bastırdım ve cevap vermeyi reddettim. En iyisi sessizlikti.

"Bir psikiyatriste görünmeniz iyi olabilir." Tanımadığım adamın sözleri karşısında gözlerimi kapadım.

Bana açık bir alan lazımdı, içinde bulunduğum oda beni boğuyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda cama doğru bakıyordum. Adam, etrafa dağıttığı muayene aletlerini toplamaya başladığında, çıkan metalik sesler yüzünden titredim. "Biraz hava alması iyi, hatta çok iyi gelebilir."

Uzay'a baktım; adama ters bir cevap vermesini veya ters bir harekette bulunmasını bekledim. Ellerini yumruk yapıp sıkı, ardından da yavaşça parmaklarını araladı. "Çıkar o zaman." Arkasını dönerek ellerini ensesine koydu; odadan çıktı.

Adam, çantasına doğru eğilerek içinden bir boyunluk çıkardı. "Önce bunu takalım." Duraksadı. "Kendinizi iyi hissetmiyorsanız burada kalabilirsiniz."

Cevap vermememe rağmen gözlerimden anlamış olacak ki, boyunluğu taktı. Kollarımdan tutarak beni yavaşça doğrulttu, ardından da ayağa kaldırdı. Merdivenleri güç bela indikten sonra, yanımdaki adamın desteği ile beraber bahçeye çıktım. Kulübenin olduğu yere doğru ilerlediğinde duraksadım, adam da durdu. Kulübenin tersi yöne ilerlemeye başladık. Çiçeklerin çoğaldığı, kokunun güzelleştiği yerde ellerimi çektim ve çimlerin üzerine oturdum. Adam hiç tereddüt etmeden yanıma oturduğunda, düz bir ifadeyle çiçekleri izliyordum. Yanımda uzaklaşsa ve kafa dinlememe izin verse, çok daha iyi olurdu.

"Konuşmamanız beni endişelendiriyor," diye mırıldandığında, adamın çatık kaşlarına kısa bir süreliğine baktım. "Bu ciddi bir sorun olabilir."

Yine cevap vermedim; bir süreliğine sessiz kalmaya yemin etmiş gibiydim. "Ölmek mi istiyordunuz?"

Hareketlerimi kısıtlayan boyunluk sayesinde, aslında hızlı dönmek isterken, yavaşça adama doğru döndüm.

"Ölmek istiyordunuz, değil mi? Bana hiç yanlışlıkla olan bir

şey gibi gelmedi." Adam, elaya çalan gözlerini bana çevirdi. "Ama sadece, nefessizlikten bayıldınız. Birkaç saniye daha ipe asılı kalsaydınız, nefessizlikten ölürdünüz." Eliyle kendi boynunda bir daire çizdi. "O, ip olmalı."

Avuç içlerimi, bacaklarıma basturarak gözlerimi kaçırdım.

"Korkuyorsunuz," diye mırıldandı. "Sizin yerinizde olsaydım, sadece korkmak ile kalmazdım." Daha fazla konuşmamasını söylemek istedim ama yapamıyordum. "Kendinizi açabileceğiniz, bir şeyleri anlatabileceğiniz birine ihtiyaç duyuyorsunuz."

Psikoloğa ihtiyacım olmadığını, yalnızca buradan uzaklaşmam gerektiğini bağırarak istiyordum. Bunun gerçekleşmeyeceğini bile bile, boğazım yırtılana kadar, bağırarak istiyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktım. Holdinge gitmek istiyordum, tek kurtuluşum oradaydı; oradaki herhangi birindeydi.

Adamın yardımıyla ayağa kalktım ve içeriye girdim. Bana bakan bir çift üzgün gözün yanına, mutfığa gittim. Adam, mutfaktan içeriye girmek üzere olan Uzey'ı durdurdu. "Bay Soykır, konuşmamız lazım."

Uzey, dişlerini sıkarak arkasını döndü ve salona doğru ilerledi. Oturduklarında mutfığın kapısına yaslandım ve başımı kapıya koydum; gözlerimi kapadım.

"Psikiyatrist hakkındaki düşüncemi hâlâ savunuyorum. Çok iyi geleceğine eminim."

"Reddediyor." Uzey'ın sesini duyduğumda kollarımı kendime doladım. "Gitmek istemiyor."

"Pekâlâ, zorlamanın bir yararı olmaz. Herhangi bir arkadaşı var mı? Onlar ile konuşur ise..."

"Yok." Uzey, adamın sözünü kesti. "Hadi buna da bir çare bul."

"Arkadaşı olmamasının sebebi ne? İstemiyor mu?"

"İzin vermiyorum."

Bir süre yaşanan sessizlik, nefeslerimi uzun aralıklarla almaya başlamama sebep oldu.

"Başka bir çözüm bilemiyorum." Adam ne yapacağını, ne tepki vereceğini bilemez haldeydi. "O zaman bu sessizliği devam edecek, daha çok içine kapanacaktır."

"Benimle konuşsun."

Yaslandığım kapıdan ayrılarak kollarımı aşağıya sarkıttım.

"Bunun gerçekleşeceğini hiç sanmıyorum."

"Neden?"

"Rehine, kendisini rehin alan..."

"Kelimelerine dikkat et! O, benim rehinem değil."

"Peki." Adam derin bir nefes aldı. "Ecre Hanım sizin neyiniz?"

Ya da..." Sesini yükseltti. "Ecre Hanım, buraya gelir misiniz?"

Yavaşça salona doğru ilerlediğimde içeriye girmeye tereddüt ettim ama koltuklar, salonun kapısından içeriye bakıldığında fark edilen Uzay'ı görebiliyordum. "Ecre Hanım, Uzay Bey'in neyiniz olduğunu söyler misiniz? Siz, onu, neyiniz olarak görüyorsunuz?"

Uzay'ın bakışlarına dayanamayarak başımı eğdim, konuşmıyordum ki nasıl söyleyeyim... Ne olduğunu daha ben bile bilmiyordum ki nasıl anlatayım?

Dudaklarım aralanarak var ile yok arası bir ses çıkardı. Dudaklarımı uzun bir süreliğine açılmamak üzere kapandı. "Düşmanım."

Adam şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir şekilde bir bana, bir de sinirli Uzay'a bakarken, daha fazla dayanamayıp arkamı döndüm ve olabildiğim en hızlı şekilde merdivenleri çıktım, odaya girdim.

Günlerce ağlamak, kendimi hırpalamak, ardından da buradan gitmek istiyordum. Uzay yüzünden değil de, maaşımı az veren müdürüm yüzünden endişelenmek istiyordum. Uzay'dan değil de, karanlıktan korkmak istiyordum. Kalbimin, Uzay karşısında değil de, sevdiğim biri karşısında hızlanmasını istiyordum. Ben mi çok fazla şey istiyordum, yoksa bu istediklerim, bir istekten sayılmayacak kadar imkânsız mıydı?

Kapı açıldığında, oturduğum koltuktan bir milim bile oynamadım. Gözlerimi Uzay'a doğru çevirmedi ama Uzay, karşıma geçerek görüş alanıma girdi.

"Giyin," dediğinde boş bakışlarımı gözlerine doğru çevirdim. "Ne halde olduğunu görmüyorum, görüyorsam da umursamıyorum." Ellerini saçlarının arasından geçirip gözlerini kapadı. Bu sıralar elleri hep saçlarındaydı, ne alıp veremediği vardı güzel saçlarıyla? "Ben senin düşmanımın ve bir düşman gibi sana kötü davranıyorum."

şey gibi gelmedi." Adam, elaya çalan gözlerini bana çevirdi. "Ama sadece, nefessizlikten bayıldınız. Birkaç saniye daha ipe asılı kalsaydınız, nefessizlikten ölürdünüz." Eliyle kendi boynunda bir daire çizdi. "O, ip olmalı."

Avuç içlerimi, bacaklarıma bastırarak gözlerimi kaçırdım.

"Korkuyorsunuz," diye mırıldandı. "Sizin yerinizde olsaydım, sadece korkmak ile kalmazdım." Daha fazla konuşmamasını söylemek istedim ama yapamıyordum. "Kendinizi açabileceğiniz, bir şeyleri anlatabileceğiniz birine ihtiyaç duyuyorsunuz."

Psikoloğa ihtiyacım olmadığını, yalnızca buradan uzaklaşmam gerektiğini bağırmak istiyordum. Bunun gerçekleşmeyeceğini bile bile, boğazım yırtılana kadar, bağırmak istiyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktım. Holdinge gitmek istiyordum, tek kurtuluşum oradaydı; oradaki herhangi birindeydi.

Adamın yardımıyla ayağa kalktım ve içeriye girdim. Bana bakan bir çift üzgün gözün yanına, mutfığa gittim. Adam, mutfaktan içeriye girmek üzere olan Uzey'ı durdurdu. "Bay Soykır, konuşmamız lazım."

Uzey, dişlerini sıkarak arkasını döndü ve salona doğru ilerledi. Oturduklarında mutfığın kapısına yaslandım ve başımı kapıya koydum; gözlerimi kapadım.

"Psikiyatrist hakkındaki düşüncemi hâlâ savunuyorum. Çok iyi geleceğine eminim."

"Reddediyor." Uzey'ın sesini duyduğumda kollarımı kendime doladım. "Gitmek istemiyor."

"Pekâlâ, zorlamanın bir yararı olmaz. Herhangi bir arkadaşı var mı? Onlar ile konuşur ise..."

"Yok." Uzey, adamın sözünü kesti. "Hadî buna da bir çare bul."

"Arkadaşı olmamasının sebebi ne? İstemiyor mu?"

"İzin vermiyorum."

Bir süre yaşanan sessizlik, nefeslerimi uzun aralıklarla almaya başlamama sebep oldu.

"Başka bir çözüm bilemiyorum." Adam ne yapacağını, ne tepki vereceğini bilemez haldeydi. "O zaman bu sessizliği devam edecek, daha çok içine kapanacaktır."

"Benimle konuşsun."

Yaslandığım kapıdan ayrılarak kollarımı aşağıya sarkıttım

"Bunun gerçekleşeceğini hiç sanmıyorum."

"Neden?"

"Rehine, kendisini rehin alan..."

"Kelimelerine dikkat et! O, benim rehinem değil."

"Peki." Adam derin bir nefes aldı. "Ecre Hanımı sizin neyiniz?"

Ya da..." Sesini yükseltti. "Ecre Hanım, buraya gelir misiniz?"

Yavaşça salona doğru ilerlediğimde içeriye girmeye tereddüt ettim ama koltuklar, salonun kapısından içeriye bakıldığında fark edilen Uzey'ı görebiliyordum. "Ecre Hanım, Uzey Bey'in neyiniz olduğunu söyler misiniz? Siz, onu, neyiniz olarak görüyorsunuz?"

Uzey'ın bakışlarına dayanamayarak başımı eğdim, konuşamıyordum ki nasıl söyleyeyim... Ne olduğunu daha ben bile bilmiyordum ki nasıl anlatayım?

Dudaklarım aralanarak var ile yok arası bir ses çıkardı. Dudaklarım uzun bir süreliğine açılmamak üzere kapandı. "Düşmanım."

Adam şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir şekilde bir bana, bir de sinirli Uzey'a bakarken, daha fazla dayanamayıp arkamı döndüm ve olabildiğim en hızlı şekilde merdivenleri çıktım, odaya girdim.

Günlerce ağlamak, kendimi hırpalamak, ardından da buradan gitmek istiyordum. Uzey yüzünden değil de, maaşımı az veren müdürüm yüzünden endişelenmek istiyordum. Uzey'dan değil de, karanlıktan korkmak istiyordum. Kalbimin, Uzey karşısında değil de, sevdiğim biri karşısında hızlanmasını istiyordum. Ben ni çok fazla şey istiyordum, yoksa bu istediklerim, bir istekten sayılmayacak kadar imkânsız mıydı?

Kapı açıldığında, oturduğum koltuktan bir nülüm bile ovnamadım. Gözlerimi Uzey'a doğru çevirmediğim ama Uzey, karşıma geçerek görüş alanına girdi.

"Giym," dediğinde boş bakışlarımı gözlerine doğru çevirdim. "Ne halde olduğumu görmüyorum, görüyorsan da umursanmıyorum." Ellerimi saçlarımın arasından geçirip gözlerini kapadı. Bu sıralar elleri hep saçlarındaydı, ne alıp veremediği vardı güzel saçlarıyla? "Ben senin düşmanını ve bir düşman gibi sana kötü davranıyorum."

Tam dolaplara yönelmişti ki, dikkatini çekmek için elimi hızlı bir şekilde duvara doğru indirdim. Bana doğru döndü; ayağa kalkıp dolaba gittim. Birkaç parça kıyafet çıkararak lavaboya ırdım, giyindim. Boyunluk biraz zorluk çıkarmıştı ama sonuçta başarılı olmuşum.

Çıkışımda Uzay'ı görememiştim; yine de aşağıya indim. Ayşe Ablam beni gördüğü gibi itiraz etmeye kalkıştı ama Uzay'ın sesyle sustu. "Kararları sorgulamaya kalkma."

Normalde Ayşe Ablam'ı savunur, altına kalmaması için birtakım şeyler gevelerdim... Ama bu sefer öyle yapmadım; hiçbir şey demeden evden çıktım ve arabanın bulunduğu yere giderek arabaya bindim.

III

Önümde açık duran kitapları veya Uzay'ın bakışlarını hissetmeme rağmen hareket etmedim; düz bir ifadeyle manzarayı izlemeye devam ettim.

Bu sessizliği bozan, Uzay oldu. "Aren'i sormayacak mısın?" Tepki vermediğimde sandalyesinden kalktı; karşıma oturdu. "Burada oturarak nasıl âşık olmayı planlıyorsun?"

Gözlerimi Uzay'a çevirdim, sessiz bir şekilde konuştum. "Çoktan âşık olmadığımı nereden biliyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Âşık olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Belki."

Başımı olumsuz anlamda sallayarak öne doğru eğildi. "Âşık olmadığını biliyorum. Çünkü seni çok iyi tanıyorum."

Bir anda ağzımın kuruduğunu, suya ihtiyacım olduğunu fark ettim ve etrafa bakındım.

Sessiz halime geri döndüğümü fark ettiğinde ayağa kalktı ve koltuğuna geçti; ben de odadan çıktım. Tüm gün boyunca sekreterin yanında oturdum ama hiçbir şey olmadı. Ne Ateş'i gördüğümde heyecanlanıp sevindim, ne de Göktuğ'u fark ettiğimde kendimi kötü hissettim. Nötrdüm, onların aksine... Beni gördükleri gibi, gözleri boyunluğa kaymıştı ve şaşkınlık, ikisinin de gözlerindeki yerini almıştı.

Kendimi zorluyordum, herkesin hareketlerini inceliyordum ama hiçbirinin hoşlanacağı bir hareketi olmuyordu. Eve gittiğimizde kendimi son derece kötü hissediyordum. Hiçbir şey başaramıyordum. Âşık olamıyordum. Uzay aklıma geliyordu ve içimden bir ses 'Eğer âşık olursam, âşık olduğum adamın Uzay'ın elinden çekeceği var,' diyordu.

Âşık olacağım kişinin acı çekeceğini bile bile bunu nasıl yapabilirdim ki?

Bir süre, açık televizyona boş boş baktıktan sonra kapatıp merdivenlere yöneldim. Odanın kapısına geldiğimde, Uzay'ın sesi duraksamama neden oldu. "Sessiz kalmaya daha ne kadar devam edeceksin?"

Kısa bir anlığına Uzay'a baktıktan sonra gözlerimi kaçırarak odaya girdim. Onun da geleceğine emindim; kapıyı kapamadım. Odanın ortasına gelerek Uzay'ın girmesini bekledim.

İçeriye girip kapıyı kapadıktan sonra bir süre durdu, bir şeylere karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Benimle konuş." Bana doğru dönerek birkaç adımda yanıma ulaştı. "Seni yargılamayacağım veya sana kızmayacağım."

Ellerim boyunluğa gitti. "Bunu sen yaptın."

Ellerimi boyunluktan çekti, yavaş hareketlerle boyunluğu boynumdan çıkararak yere bıraktı. Boynumdaki soğuk elleri, nefesimin hızlanmasına neden olmuştu. Bir elini yanağıma, bir elini koluma koydu. Boynumda ilk önce nefesini, ardından da dudaklarını hissettim. Morluğun üzerine baskı yapması canımı acıtmalıydı ama acıtmamıştı, aksine içimin hoş bir duyguyla dolmasını sağlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Eskilerini iyileştirmem gerek." Kolumdaki elini de yanağıma koyarak gözlerimin içine baktı. "Yeni yaralar açabilmem için."

"İstemiyorum." Dudağımla titredi. "Ben... Dayanamıyorum."

Beni rahatlatmak istercesine birkaç kelime mırıldandı. Başımı göğsüne yaslayarak saçlarımı okşamaya başladı. "Ben nasıl dayanırsam, sen de öyle dayanacaksın."

Ellerimi sırtıma koyarak Uzay'a iyice sokuldu. Birine sarılmaya ihtiyacım vardı, bu Uzay olsa bile. Geleceği düşünmek iste-

miyordum, anı yaşamak istiyordum ama sorun şuydu ki, yaşanacak bir an yoktu.

Geri çekilerek kollarımla kendimi sardım ve gözlerimi kapıdım. Bu nasıl bir şeydi? Düşmanına ihtiyacın olması... Belki de bu, kimsem olmamasından kaynaklanıyordu.

"Ehre." Bir adım geriye gittim. "Pekâlâ, madem sessiz olacağız..."

Elimi tuttu ve havaya kaldırarak kendi etrafımda dönmemi sağladı. Ardından da küçük mırıltılar eşliğinde sırtımı göğsüne yasladı. Hafifçe hareket ederken, başını eğerek yüzünü boynuma gömüdü. Sıcak nefesini ve birazdan titremekten ölecek olan vücudumu hissedebiliyordum.

"Üç gün kaldı," diye fısıldadığında yutkundum. "Sadece üç gün."

III

"İstediğiniz dosyalar bunlar Uzak Bey." Seri hareketler ile Uzak'ın masasına dosyaları bırakan sekreter, Uzak'ın onayıyla hızlı adımlarla odadan çıktı.

Uzak, dosyalara baktıktan sonra iş geçirdi ve ayağa kalktı. "Birkaç dakikalık işim var; burada bekle."

Cevap vermediğimde derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerledi ve çıktı. Uzak, odadan çıktığı gibi ayağa kalktım. İlk önce boyunluğunu düzelttim, sonra da Uzak'ın koltuğuna oturdum. Nedense burada oturmak iyi geliyordu. Etrafım Uzak'ın kokusuyla harmanlanıyor, kendimi önemli ve özel biri gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapatarak başımı geriye doğru yasladım. Ayaklarımdan destek alarak sandalyeyi çevirdim. Yavaşça dönen sandalye mayışmamı sağlamıştı. Dudaklarımı kemirmeye başlayarak gözlerimi açtım ve sandalyeyle birlikte masaya yaklaştım. Amacım, çekmece-lerden birinde, şirketin çalışanlarının, ismiyle birlikte fotoğraflarını bulmaktı. Uzak'ı, böyle fotoğraflı bir şeyi çekmeyeceye koyarken görmüştüm.

Aradığım kâğıtları bulduğumda, çekmecedan çıkararak masanın üzerine koydum. Çekmeyeceği kapatarak kâğıtları karıştırma-

ya başladım. Burada resmi bulunan herkes erkekti. Sayfaları biraz daha karıştırdıktan sonra kâğıtları elime aldım ve daha yakından baktım. Bu fotoğraftakilerin çoğu, bir holding çalışanına benzer miyordu. En son sayfaya geldiğimde, fotoğraflar değil de, yazılar olduğunu fark ettim.

'HALİL Y. İLE GÖRÜŞTÜĞÜ DÜŞÜNÜLEN KİŞİLER:'

Kaşlarımı çatarak, bir süreliğine Halil Y.'nin kim olduğunu düşündüm. Bulamadığımda, yanaklarımı şişirerek alttaki uzun yazıyı okumaya başladım.

'Nam-ı değer Halil Y., Soykır ailesinin katili; Osman Soykır'ın başdüşmanı olarak...'

"Fazla meraklısın değil mi? Bir türlü yerinde duramıyorsun." Uzey'in sesiyle yerimden sıçradım; elimdeki kâğıtlar masanın üzerine dağıldı.

Ayağa kalktığımda, hâlâ aklım Osman Soykır yazısındaydı; bu, benim babamın ismiydi.

Ellerimle kâğıtları göstererek, "Bu ne?" demeye çalıştım ama ağzımdan herhangi bir kelime çıkmamıştı. Titreyen ellerimi saçlarımdan arasından geçirerek kapiya doğru ilerledim. Uzey beni durduracağı sırada, "Sadece tuvalet," diye mırıldandım.

Tuvalete geldiğimde, ilk olarak ellerimi lavaboya yaslayıp derin nefesler aldım. Babamın ismini hatırlamam, elimin ikide bir başımın arkasındaki, saçlarımdan kapattığı yara izine gitmesine neden oluyordu. Babamı hatırlamak istemiyordum, son birkaç aydır da bunu iyi idare ediyordum ama ismini gördüğüm anda tüm uğraşlarımı yerle bir olmuştu.

Ağzımdan, ince bir ses çıktı. Boyunluğum çıkararak kenara koydum, o sırada ellerini yıkayan kadın, kaşları kalkuk bir şekilde bana baktı; bir şey söylemeden çıktı. Başımı eğerek yüzümü suyla yıkadım; ellerimi yavaşça boynuma sürerek gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

Bana bıraktığı mirastan, dayaklarından, yüzünden, hatta ölüsünden bile nefret ediyordum.

Tuvaletin kapısı açıldığında, boynumda duran ellerim aşağıya indi ama gözlerimi açmadım. Biraz yalnız kalabileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

"İyi misin?" Ateş'in sesini duyduğumda, gözlerimi açarak, başımı aniden ona doğru çevirdim. Birden acıyan boynum yüzünden acıyla inledim ve ellerimi boynuma götürerek derin bir nefes aldım. Boyunluğa uzandığım sırada, Ateş, elimi tutarak boyunluğa uzanmamı engelledi. "Ecre, neler oluyor?"

"Kadınlar tuvaletindeyiz," diye fısıldadım, elimi geriye çekmeye çalışarak. Elimin geri çekmeme izin vermedi, hatta elimi kendine doğru çekti. Elini boynuma koyduğunda rahatsızca kıpırdandım. Morluğun üzerinde, çok bastırmadan, parmaklarını gezdirdi.

Gözlerinde çok değişik bir duygu vardı. Y yapmak istemediği şeylere zorlanıyordu, örnekli bir amaç uğruna, bu duyguyu tanıdım.

"Bu nasıl oldu?" diye sorduğunda, "Önemli değil," dedim.

Elini boynumdan çekerek başını olumsuz anlamda salladı. Nefesini seslice dışarı verdiğinde, hava dalgası dudaklarıma çarptı. Ateş, elimi bırakarak beni geriye doğru itti ve kalçamın lavaboya yaslanmasını sağladı.

"Uzay yaptı, değil mi?" Cevap vermeyerek düz bir ifadeyle ona baktım. "Başka kim yapabilir ki!"

"Kendim yaptım," diye fısıldadım, onu geriye doğru iterek. "Yine de seni ilgilendirirniyor."

"Özür dilerim, yeniden."

Ateş'in elini bacağımda, dudağını ise dudağımda hissettiğimde, gözlerim ardına kadar açıldı. Uzay, düşüncelerimi istila ettiğinde gözlerimi kırıştırdım. Ateş, ellerini bacaklarıma bastırduğunda kaşlarımı çattım, onu geriye doğru itmek için ellerimi omzuna koydum. Uzay'ın teması gibi hissettirmiyordu; ne beni heyecanlandırıyor, ne de kalbimin hızlanmasına neden oluyordu. Bana hissettirdiği tek şey, daha fazla suçluluktuk. Hem Ateş'in, hem de kendimin suçunu taşıyormuş gibi, sırtımda ağır bir yük oluşmuştu.

O sırada tuvaletin kapısı açıldı; tam o an, Ateş'in afalladığı zamana denk geldiği için kollarından ittim ve geriye doğru sendeledi. Elimle dudaklarımı sildiğimde, kapıda dikilenin, kadın bir holding çalışanı değil de Uzay olduğunu fark ettim.

Uzay, delici bakışlarını Ateş'ten ayırarak bana çevirdi. "Aşık ol-

mayı düşündüğün kişi Ateş mi?" Kaşlarını kaldırdı ama bakışları keskinliğini kaybetmemişti. "Kötü seçim." Kolumdan tuttu, boynuluğu da alarak beni tuvaletten çıkardı; her an patlayacakmış gibi duruyordu. "Hem de çok kötü seçim."

III

"Uzay..." diye mırıldanarak başımı sola doğru çevirdim. Cevap olarak, direksiyonu daha sıkı kavradı. Neden tek bir kelime bile etmiyordu? Siniri, cisimleşip bana zarar verene kadar beklemeyecektim. "Uzay!"

Kemerimi çıkardığımda, göz ucuyla onu izlemeye devam ediyordum. Ayakkabılarımdan kurtulmadan, ayaklarımı öne doğru uzattım; cama yasladım. Bir tepki vermediğinde gözlerimi devirdim, camın kilidini kaldırarak camı açtım. Tam kafamı dışarıya uzatmış, bağırmağa hazırlanıyordum ki, Uzay, kolumdan tutup geriye doğru çekti.

Tek eli direksiyonda, bakışları ileride, kemerimi bağladı; camı kapattı.

"Gıcık!" Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Gıcık!"

Aslında üzerine gitmemem gerekiyordu; aşırı derecede sinirliydi. Öyle ki, bakışlarındaki öfke, baktığı yeri tuzla buz edebilirdi.

Derin bir nefes alarak başımı Uzay'a doğru çevirdim. "Yemin ederim onu öpmek istemedim." Yüz ifadesi değişmedi. "Yemin ederim." Ellerimi pes edermiş gibi havaya kaldırdım. "Onu itmeye çalıştım ama..."

Uzay'ın sert bakışları susmamı sağlamıştı. Devam etsem bile bir işe yaramayacağı açıktı; ne biliyorsa onun arkasında duracak, aksini kabul etmeyecekti.

Ona neden açıklama yaptığım hakkında bir fikrim yoktu. Sonuçta, bir anlaşılmaya sahiptik; âşık olacağım kişiyi beğenip beğenmemesi umurumda olmamalıydı.

Araba, sonunda eve vardığında, Uzay benimle tek kelime konuşmadan çalışma odasına çıktı. Bu hareketleri, beni sinir etmek yerine üzülmemi neden oluyordu. Başımı iki yana sallayarak üstümü değiştirdim; Ayşe Ablanın yanına indim.

"Çok güzel kokuyor," dediğimde cevap vermedi. "Ayşe Abla?" Ayğa kalkarak yanına gittim ve gizlediği yüzünü tutarak kendime doğru çevirdim. "Bir şey mi oldu?"

"Uzay Bey, sizinle konuşmamı istemiyor Ecre Hanım."

Yüzüme bir tokat yemiş gibi irkildim ve geriye doğru bir adım attım. "Ayşe Abla... Sizinle mi?"

Kafasını eğdiğinde, sinirle başımı iki yana salladım; arkamı dönerek merdivenlere ilerledim. Uzay'ın çalışma odasına kapıyı çalmadan girdim ve bağırmağa hazırlandım. Gözlerimin şahrı olduğu o müthiş görüntü nedeniyle kelimeler boğazıma dizilmişti; kısa bir öksürük nöbeti geçirdim.

Uzay, elinde tuttuğu tişörtü üstüne geçirdi ve koltuğuna doğru oturdu; göz teması kurmamıştı. İyiki de kurmamıştı, eğer kursaydı hayranlık dolu bakışlarımı yakalayabilirdi.

Tırnaklarımı bacağıma geçirerek saçmalamamam gerektiğini kendime hatırlattım. "Amacın ne?"

Cevap vermediğinde, içeriye girerek hızla kapıyı kapadım. "Neden herkesi benden uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

Birkaç adımda masasının önüne gelerek, elimi, baktığı dosyaların üzerine koydum. "Benim sana kötü davranmam gerekirken, sen bana kötü davranıyorsun!"

Gözlerini bana çevirdi. İşte şimdi dikkatini çekebilmiştim.

"Sen bana zarar verebiliyorken, ben niye sana zarar veremiyorum?" Ellerini ellerimin üzerine koyarak ileriye doğru itti. Elimin artık engellemediği kâğıtları alarak arkasına yaslandı; gözlerini kâğıtlara çevirdi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Sessiz kalmanın sebebi, Ateş beni öptüğünden..."

Sorumu bitiremeden nerden geldiğini algılayamadığım bir güç ile geriye doğru itildim. Yere düştüğümde, ellerim yeniden taktığım boyunluğa gitti.

Uzay, saçımın bir kısmını ellerine dolayarak yukarı çektiğinde inleyerek ayağa kalktım. "Bir daha onun adını ağzına almayacaksın."

"Alırsam ne olur?" Saçım geriye doğru çekildiğinde, başımı kal-

dararak Uzay'a baktım.

Tam bağırarakken durdu ve beni yavaşça ters yöne çevirdi. Elini saçımın kapadığı, başımdaki izin üzerinde gezdirdi. "Başındaki kim yaptı?"

Ellerine vurarak, elini başımdaki yara izinden çekmesini sağladım. Nedenini bilmiyordum ama o iz, en zayıf noktamdı; biri o izi fark ettiğinde aşırı derecede utanca boğuluyordum. Sanırım bu utanç, izin nedeninin babam olmasından kaynaklanıyordu.

Kolumu sıkıca kavradı. "Kim yaptı?" diye yineledi. "Babam!" diye bağırarak Uzay'ın yanından geçtim, odadan çıktım ve diğer odaya girdim.

O odaya ne amaç ile gittiğimi bile unutmuştum. Uzay, beni sinir etmekle kalmıyor, aklımı da karıştırıyordu.

III

Kalbim son hızında atıyordu, heyecandan ellerim titriyordu. Altıncı gün bitmek üzereydi ve ben bu katı dolaşa dolaşa her şeyi ezberlemiştim. İnsanlara yalvaracak duruma gelmiştim, durdurup, işk olmama yardım etmelerini isteyecektim.

Hangi akla hizmet bunu kabul etmiştim ki? Hangi akla hizmet işk olabileceğimi, kısa bir anlığına, düşünmüştüm ki?

"Ecre Soykır?" İsmimin seslenilmesiyle başımı kaldırdım ve titreyen ellerimi bacaklarıma bastırdım. "Beni hatırlıyor musun güzelim? Sinem Talan."

Anında ayağa kalktığımda, boynumun acısı yüzünden kısa bir süreliğine gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. "Hatırlamaz olur muyum Sinem Hanım?"

Sinem Hanım'ın koluna girdiği, Melih Bey'e baktım; kolunu bana doğru uzattı. "Yeniden seni görmek çok güzel."

Melih Bey'in koluna girerek hafifçe tebessüm ettim.

Sinem Hanım, eliyle kendi boynunu göstererek, "Sanırım çok sakarsın," dedi. "Diğer seferinde de kolunu yakmıştın."

Gözlerimi kaçırdım. "Evet, sakar sayılırım."

Melih Bey'in kolunda Uzay'ın odasına girerken, Melih Bey güldü. Ama içten gelen bir gülüş değildi. "Ateş bunu görseydi, bu iki güzel hanımın kolumda olmasını çok kıskanırdı."

Ateş ile herkesin bir sorunu vardı sanki. Melih Bey, Ateş'in u-
mini neredeyse iğrenircesine söylemişti.

Sinem Hanım etrafa bakındı. "Hah, tabii ki! Ateş nerede?"

"Ayrıldı." Uzay'ın cevabı Melih Bey'in gerilmesine neden ol-
muştı. Yavaşça kolumu çektiğimde, Melih Bey kapıyı kapatarak
ayakta olan Uzay'a doğru ilerledi.

Uzay'a doğru elini uzatmadı. "Ateş ayrıldı. Orkunlar ile anlaş-
ma yapılmadı. Neler dönüyor burada Uzay?"

Sinem Hanım, Melih Bey'in yanına giderek elini omzuna koy-
du. "Sinirlenme hayatım."

Melih Bey cevap vereceği sırada, tıklanan kapı açıldı. "Bir iste-
ğiniz... Ah, çok özür dilerim."

Sinem Hanım, ufak bir tebessüm ile kapıdaki sekretere baktı.
"Bir şey istemiyoruz, gidebilirsiniz."

Kapı kapandığı gibi Melih Bey dişlerinin arasından, "Cevap
bekliyorum," dedi.

Uzay kendini zor tutuyor gibiydi. "Ateş ile aramızda büyük bir
huzursuzluk yaşandı."

"Peki ya Orkunlar?"

Uzay, ellerini yumruk haline getirdi. "İptal ettim; anlaşma asla
olmayacak. Onlardan büyük bir holdinge sahibiz, bizimle anlaş-
mak isteyen binlerce adam var."

"Adam sayısı değil, adamın kalitesi önemli Uzay!" Melih Bey
sesini yükselttiği zaman, Uzay dişlerini sıktı.

"Benim yüzümden," diye mırıldandım. "Aren Orkun ile ara-
mızda büyük tatsızlıklar oldu."

Melih Bey, derin bir nefes aldı. "Duygularınızı işlere karıştır-
mamalısınız."

"Duyguları işlerimize karıştıran biz değildik." Uzay'ın sesi
duygudan yoksun, soğuktu. Lütfen bir kavga çıkmasın!

Sinem Hanım, masanın önündeki koltuğa oturdu. "Olmuş bir-
miş bir şey Melih; birbirinize kızmanın bir anlamı yok."

Melih Bey, Sinem Hanım'ı onaylayarak oturdu ama hâlâ sinirli
görünüyordu. Uzay hızlı adımlar ile kendi koltuğuna geçti. Ben ise
huzursuzluğumu bir kafese kapatarak izin istedim. Odadan çık-
arak eski gezintime geri döndüm.

Eve girmeden önce Uzay'a döndüm ve önüne geçtim. "Birkaç gün daha veremez misin?"

Başını olumsuz anlamda salladı. İtiraz etmenin bir anlamı yoktu, çünkü Uzay yanımdan geçip eve girmişti.

Yemek yedikten sonra odaya geçip, büyük çaplı bir düşünme süreci içine girdim. Birkaç kişiyle daha tanışmıştım ama çoğu evli, geri kalanları ise kendilerini işlerine adanmış adamlardı. Ayrıca çoğu, kaba denilebilecek kadar ters cevaplar veriyordu.

Göktüğ; iyi biriydi ama fazla ısrarcıydı, ayrıca benimle ilgilenmediği apaçık ortadaydı.

Görkem; bir sevgilisi vardı, gerisini düşünmek haddime değildi.

Aren; onu nerede bulabileceğim hakkında bir fikrim yoktu. Bulmak istemiyordum da zaten, sadece... Merak ediyordum, nasıl olduğunu.

Ateş; ismini düşündüğümde bile içimi endişe kaplıyordu. Hem onun için, hem de kendim için endişeleniyordum. Ateş'e ne olmuştu?

Saat gece yarısını geçiyordu ama ben uyuyamamıştım. Sırtımı yatağın başlığına yaslamış, yarını düşünüyordum. Bir hafta ne kadar çabuk geçmişti...

Birbirine kenetlenmiş ellerimi ayırdım ve yataktan kalkarak mutfığa gittim. Su içtikten sonra sandalyelerden birine oturdum; ellerimi yanaklarıma yaslayarak boş boş bakınmaya başladım. Uzay'ın geldiğini hissedebiliyordum. Bu adam hiç uyumaz mıydı?

"Uyumamışsın," diye mırıldandığımda omuz silkti.

"Sen de."

Umursamaz sesi, sandalyeden kalkıp odaya yönelmeme sebep olmuştu. Tam mutfaktan çıkacağım sırada durdum. "Ate... Ona ne oldu?"

Suyu içtikten sonra bana baktı. "Yaşıyor." Elinde çevirdiği bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. "Ama cehennemin dibinde."

Gözlerimi ardına kadar açtım. "Öldü mü?"

"Hayır."

"Son gün Ecre." Derin bir nefes aldım. "Bir yarışmadastın." Ellerimi yanaklarıma vurarak aynada kendime baktım. "Ve kazanacaksın."

Musluğu açarak, belki bininci kez yüzümü yıkadım. Ellerim lavabonun iki yanına yaslayarak başımı eğdim. "Sadece iki kelimeye, bir duyguya ihtiyacın var. Zor değil." Musluğu kapatarak ellerimi silkeledim.

"Orada kâğıt havlular var hanımefendi."

"Bunu başaracağım!" diye bağırdım kadına doğru. Ardından da ne yaptığımı fark ederek elimle ağzımı kapadım. "Özür dilerim..."

Kadının şaşkın bakışlarını es geçerek lavabodan çıktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Birinin yardımına, beni düştüğüm yerden kaldırmasına ihtiyacım vardı.

Ayaklarım, beni Göktuğ'un odasına götürdü. Kapıyı tıkladığımda, aldığım onay ile içeriye girdim. "Yardımın gerek."

Göktuğ, kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bilgisayarını kapayarak koltuğunu düzeltti, ayağa kalktı. "Ne konuda?"

"Beni..." ellerimi salladım. "Birine âşık etmen gerek."

Kahkaha attı, sanki çok komik bir şey söylemişim!

Başımı olumsuz anlamda sallayarak arkamı döndüm.

"Tamam, dur," dedi, her an yeniden gülecek gibiydi. "Ne kadar sürede âşık etmem gerekiyor?"

"Önümüzdeki on saat içerisinde," dediğimde, ciddi bir ifadeye büründü. "Rica ediyorum."

"Ecre, bu imkânsız." Kaşlarını çatı. "Neden böyle bir şey istiyorsun ki?"

"Her neyse..." diye mırıldandığımda, "Pekâlâ, pekâlâ," diyerek ellerini kaldırdı. "Bana âşık olabilirsin ama karşılık vereceğimi sanmıyorum."

"Sana mı?" dedim sinirle. "Dalga geçme!"

"Ecre..." Bana doğru bir adım attı. "İstediğin şeyin gerçekleşmeyeceğinin farkındasın, değil mi? Aşk, istediğin zaman bulabileceğin bir şey değildir. Aşk, zaman ister ama senin zamanın yok."

Ellerimi saçlarımin arasından geçirdim. "Ne yapacağım?"

"Bunu neden istiyorsun?" diye sorduğunda kapıyı açtım. Ona cevap vermeyecektim, yardım edemiyorsa, bilmesine de gerek yoktu.

Her işini kendin yapmalısın, zorluklara göğüs germelisin derler. Peki, ben bu büyük işlere göğüs gerecek, üstesinden gelebilecek kadar dayanıklı mıydım? Hissettiğim kadar güçlü müydüm? Uçuruma doğru büyük adımlar ile ilerliyordum; Uzay da bunun farkındaydı. Zevk alıyordu, eğleniyordu; en önemlisi ise beni böyle görmek onu mutlu ediyordu.

İçimi karartan koltuğuna oturup, tüm hafta boyunca olan çabamı tekrar tekrar izleyebilirdi. Ama onun eğlenmesi, benim çabalamam ile gerçekleşmiyordu. Ben kaybettikçe, düştükçe, o kazanıyordu; eğleniyordu.

Ateş'in odasının önünden geçerken duraksadım. Ateş, Uzay'ın uzun süredir arkadaşı olmalıydı ve beni öptü diye... Birden, ortada arkadaşlıktan eser kalmamıştı. Belki başka sorunlar da vardı ama en büyük etkenin öpücük olduğunu düşünüyordum.

Gün boyunca Uzay'ın odasına hiç yaklaşmamıştım. Uzay'ın, holdingden çıkma saati geldiğinde bile yanına gitmemiştim. Ne olacağı hakkında bir fikrim yoktu ama içimde -kendini göstermeye çalışan his- kötü bir şeyler olacağını sayıklıyordu.

"Ecre." Arkamı dönerek bana seslenen Görkem'e baktım. "Nasıl gidiyor?"

Homurdanarak tekrar cama doğru döndüm. "Çok komik."

"Uzay gitti. Birkaç saat sonra seni ben bırakacağım."

"Nasıl oldu da izin verdi?" diye mırıldandım kendi kendime.

Camin kenarındaki koltuklardan birine oturdu. "Bu aralar fazlasıyla yumuşak, fazlasıyla iyi."

"Onun nasıl olduğunu biliyorum." Kafamı iki yana salladım.

"Beni yok ettikçe, mutlu oluyor. Tabii iyi olacak."

"Çok farklı şeyler var." Görkem, derin bir nefes aldı. "Anlayamayacağın, çok farklı şeyler..."

"O zaman anlat Görkem," diye homurdandım.

"Anlatmak bana düşmez."

Evin kapısını tıkladığımda başımı hafifçe arkaya çevirdim. Görkem, demirlerin arasından gördüğümü kadarıyla bir süredir arabasında bekliyordu. Hafifçe başımı eğdim.

Kapı açıldığında derin bir nefes aldım; Ayşe Abla'ya kısa bir süreliğine baktım. İçeri geçtim. Uzay salondaydı. Ona fark ettirmeden -en azından öyle düşünüyordum- salonun önünden geçtim. Merdivenlere vardığımda arkamı dönerek Ayşe Abla'ya benimle gelmesini işaret ettim. İlk önce tereddüt etti, ardından da arkamdan geldi.

Ayşe Abla arkamdan odaya girdiği gibi kapıyı kapadım. "Ayşe Abla, beni dinlemene ihtiyacım var."

Ses çıkarmadığında ellerimi saçlarımin arasına soktum; Ayşe Abla'ya yaklaştım. "Lütfen, biri benimle konuşmalı. Yoksa kafayı yiyeceğim."

Ağzımı hafifçe araladı, ardından da sınıksız kapatıp başıyla onayladı. Yatağa oturdum ve derin bir nefes alarak şu mükemmel anlaşmayı anlatmaya başladım. Ayşe Abla, her bir cümlede derin nefes alıyor, gözlerini daha da açıyordu.

"Bir hafta geçti Ayşe Abla. Bitti gitti ama hiçbir şey olmadı." Derin bir nefes aldım. "Ne zaman biriyle yaklaşısam... Hep altından, Uzay beliriyor. Gözünü üzerimden ayırmıyor."

"Kuzum..." Ellerimi tuttu. "Uzay Bey her şeyin altından çıkmıyor. O zaten, her şey. O, senin bilinçaltına yerleşmiş durumda... Her hareketinin sonucu olarak, Uzay Bey'in ne yapacağını veya ne diyeceğini düşünüyorsun..."

"Ama..."

"Uzay Bey senin aklındayken; âşık olman olanaksızdı zaten kuzum." Ellerimi geri çekerek karnımın üzerine koydum. Karnımdaki yaranın acısı ve görüntüsü azalmış olsa da, varlığını orada hissettiriyordu; kolum da aynı şekildeydi.

"Ne yapacağım?"

"Bilemiyorum." Ellerini önlüğünün üzerine koyarak ayağı kalktı. "Yemekler olmuştur; onları servis ettikten sonra gideceğim."

Kafamı olumlu anlamda salladım; beni anlamıyordu, anlatabilecekti.

Yemek hazır olduğunda aşağıya indim; yemeği yiyip yeniden yukarı çıktım. Uzay, tek kelime etmemişti... Hatta yüzüme bile bakmamıştı. Aklından neler geçiyordu; tahmin etmek o kadar zordu ki!

Saat gece yarısına gelmek üzereyken, şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. Uzay bir kere bile gelmemişti.

Adrenalin üst seviyede olduğundan, uyum yoktu. Uyumak yerine odadan çıktım ve televizyon izlemek amacıyla salona gittim. Tam içeri gireceğim sırada Uzay'ın koltuktaki bedenini fark ettim. Ayaklarım geriye doğru birkaç adım attığında Uzay derin bir nefes aldı. Elindeki kâğıdı yavaşça masanın üzerine bıraktı, ayağa kalktı. Bana döndüğünde titrek bir nefes aldım.

"En sade ve genel yoldan soruyorum." Başını hafifçe sağa doğru eğmesi, saçlarının şeklinin yavaşça bozulmasına neden olmuştu; bu hali, kötü ama bir o kadar da masum çocukları andırıyordu. Körlük ve masumluk, bir de Uzay; ne ironi ama! "Âşık oldun mu?"

Başımı eğdim, ağzımdan hayır kelimesi çıkacağı sırada duraksadım. Neden evet, demiyordum ki; anlaması imkânsızdı. Heyecanım gittikçe artarken başımı kaldırdım; sırtımı olabildiğince dışa çıkardım. "Evet, oldum."

O kadar gerçekçi söylemiştim ki, bir anlığına ikimizin yüzünden de belirsizlik geçti. "Ve," diye mırıldandım, elimle kapıyı gösterdim. "Şimdi ise gidiyorum. Bitti." Derin bir nefes aldım. "Bitti."

Hiçbir tepki vermediğinde hızlı adımlarla kapıyı açtım. Kulaklarım uğulduyordu, birazdan bayılabilirdim ama bu bayılma olayı ulla gerçekleşecekse, burayı terk ettikten sonra gerçekleşse çok iyi olurdu.

"Ece!" Uzay'ın kükreyişi koşmama neden olmuştu. Saçlarım yüzümde uçuşuyor, görüşümü engelliyordu ama arkamdaki bedeni hissettiğim sürece, ayaklarımın işlevi dışındaki bir şey beni ilgilendirmiyordu.

Sertçe, kolumdan tutulup geri çekildiğim sırada ağzımdan tiz bir çığlık kaçtı. Kolumu çekmeye çalıştığımda, Uzay kolumu bıraktı ve yere düştüm.

"Kim?" Uzay'ın sorusu karşısında afalladım. Bir süreliğine gözlerimi kapattım; her yer dönüyordu.

"Kim olduğu seni ilgilendirmez." Ellerimi iki yana koyarak ayağıma kalkmam için kollarımdan güç aldım. "Birine âşık oldum işte!" Arkamı döndüğüm sırada vücudum geriye doğru çevrildi. Dudaklarımda o sert, hoş baskıyı hissettiğimde midem altüst oldu, tüm hücrelerim savaş açtı, bir anlığına vücudumun alev alacağını düşündüm. Bu öyle bir şeydi ki, tarif etmeye sadece kelimeler yetmezdi. Uzay'ın dudakları, sadece dudağımda olmasına rağmen, sanki bir yerde değil de her yerdeydi.

Elim istemsizce, kalbime doğru gitti; diğer elim ise Uzay'ın kalbinin üzerindeydi. Onunkinin aksine, benimki son hızla atıyordu. Gözlerimi aralamak isterken dudaklarım aralandı. Uzay'ı daha derinden hissetmeye başlarken, beynim vücuduma sinyaller göndermeye çalışıyordu.

Uzay, parmaklarını koluma sürterek saçlarıma doğru çıkardı; elinin değdiği her nokta aşırı ısı sonucu eriyordu. Bunu hiç böyle tahmin etmemiştim, aslında ben bunun gerçekleşeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Kalçam Uzay'a yaslandı; karşılık verdim. Ellerim harekete geçerek Uzay'ın boynuna sarıldı. Uzay hızla geri çekildiğinde ellerim dudaklarıma gitti; şu an, tam tamına, ne bok yediğimi bilmiyordum. Uzay kolumdan tutup beni eve doğru çekerken hissizleşmiştim. Vücudum sadece bir et, kemik yığını haline dönmüştü; uyuşmuştum.

İçeri girdiğimiz anda kolumu sertçe iterek ileriye doğru sendelememi, kolumun duvara çarpmasını sağlamıştı. Kapıyı hızla kapatduğunda çıkan ses, irkilmeme sebep olmuştu.

"Yalan söyledin Ecre, âşık değilsin." Elini, başımın soluna, duvara koydu. "Âşık olsaydın, benden bu kadar çok etkilenmezdin."

Uzay'ın göğsüne yavaşça bir yumruk attım. "Senin yüzünden!" Bir daha yumruk attım. "Beni umutlandırdın! Gerçekten birine âşık olabileceğimi umut etmiştim! Senden baştan aşağıya nefret ediyorum!"

Senin aklımı meşgul etmenden, senin yüzünden başka birini düşünememekten nefret ediyorum! Hayatıma girdiğin için senden; doğmuş olduğum için kendimden nefret ediyorum!

Eliley çenemi tutarak, çenemi yukarıya doğru kaldırdı. "Bırkaç şey aklıma iyi sokman gerekiyor." Dudaklarını dudağıma yaklaştırmıştı. Her kelimesinde dudakları dudaklarıma temas ediyordu. "Kuklam olmaktan bu kadar çabuk kurtulamazdın. Daha önümüzde uzun, eğlenceli bir yol var."

Burnunu yanağıma sürttüğünde içimi çektim; kasıklarımnda hissettiğimi karıncalanma sonucu bacaklarımı birbirine bastıracağımı sırada durdum, kendimi duvara doğru iyice yasladım. Dudakların yavaş bir şekilde dudaklarıma baskı yaptı; nazikti, yumuşaktı. Daha önce bu kadar güzel bir duygu ile sarmalanmamıştım. Elimi yanağına koyduğumda, kolumu tutarak elimi yanağından çekti ve duvara yasladı. Öpüşünü hızlandırıp kolumu daha fazla sıkıduğunda, ağzımdan acı dolu bir inleme çıktı.

Geri çekildiğinde kolumu da bırakmıştı. Yere doğru çökerek ayaklarımı kendime doğru çektim. Neden onu engelleyemiyordum; neden teslim oluyordum? Bunun sebebi, bu duyguyu daha önce hiç tatmamış olmamdan mı, yoksa Uzak'dan aşırı derece etkilenmemden mi kaynaklanıyordu?

Yüzümü ellerimle kapattım. "Sadece..." Nefesimi kontrol altına aldım. "Mirası alsan, her şeyi imzalasam; hiçbir şeyin benim ile bir alakası kalmasa... Beni bırakır mısın? Parada gözüm yok."

"Ecre." Uzak'ın uzaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. "İş, mirastan çıkalı çok oldu."

Aklım almıyordu. Bana dokunduğunu düşünmek bile vücudumda volkan etkisi yaratıyorken, beni öpmesi...

Yavaş yavaş, oturduğum yerden kalktım. Duvardan destek alarak merdivenleri çıkmaya başladım; eğer arkamda bir destek olmasaydı her an yere yığılabilirdim. Dudaklarımı dakikada bir kemiriyor, titreyen ellerimi yatıştırmaya çalışıyordum.

Tam odaya girecekken, Uzak kendi odasından çıktı. Bir yandan yürürken, bir yandan da bakışlarıyla beni esir almıştı. Göğsüm daralırken, olabildiğince hızlı hareketlerle odanın kapısını açtım ve içeriye girdim; kapıyı arkamdan kapadım. Nefesimi tutarak bir süre kapının açılmasını bekledim; kapı açılmadığında ise tuttuğum nefesimi vererek yaslandığım kapıdan ayrıldım, yatağına doğru ilerledim.

Yatağın üstünde duran test kitaplarını fark ettiğimde, test kitaplarını duvara doğru fırlattım. Dizlerimin üzerine oturarak ellerimi iki yanıma yasladım; kafamı eğdim. Bağırmak istiyordum ama bağıracak gücü bulamıyordum. Yüzümü ellerimle kapatacağımı sırada, yerde duran özenle katlanmış mavi kâğıdı fark ettim. Oda sıcak olmasına rağmen, vücut ısım azalmaya başlamıştı.

Test çözerken not almadığım için bu kâğıdın bana ait olma ihtimali yoktu. Tedirginlikle kâğıda doğru ilerledim. Titreyen parmaklarım, uzun bir uğraş sonucu kâğıdı açtı. Derin bir nefes aldım ama kâğıda bakamadım, bir süreliğine. Başımı hafifçe kaldırdığımda, en altta yazan italik 'Görkem' yazısını fark ettim. Heyecanım gittükçe artarken, başımı tam olarak kaldırdım ve okumaya başladım.

'Öncelikle, eğer bu kâğıdı Uzak bulduysa öldüğümün resmidir. Kusura bakma dostum ama göz göre göre güzelim kızı harap etmene izin veremezdim. Kıza ne olduğunu bile açıklamıyorsun; bir bilinmezliğin içine sürüklemenin geçtim, kız, ne sebeple cezalandırıldığını ve bu kadar öfkenin kaynağının neden kendisi olduğunu bilmiyor.

Kâğıdı, Ecre'nin bulduğunu umuyorum ve devam ediyorum. Ecre, sana anlayamayacağın, bilmiyor olduğun çok şey olduğunu söylemiştim. Ayrıca anlatmak bana düşmez de demiştim. Hâlâ anlatmak bana düşmüyor ama kendin, birtakım şeyleri görebilirsin. Görmek için, sadece çalışma odasındaki kayıtları izlemen gerekiyor. Dayanabileceğini sanmıyorum ama, en azından, onun neyle dayandığını görmem lazım. Bunları öğrenmek, senin bir işine yarayacak ama en azından, azıcık da olsa, Uzak'ı anlayabilirsin.

Ecre, kâğıt sende ise bu kâğıdı yok et. Sende değilse, ben yok oldum zaten.

Görkem Turan, Uzak'ın gözbebeği.'

Bir süre duraksayıp, bir kez daha okudum. Şaşkınlıktan aralanan ağzımı kapadım ve kâğıdı yırtmaya başladım. Yerdeki parçaları tek tek çöp kutusuna attım. Kısa bir banyo sonrası giyinerek aşağıya indim; Ayşe Ablanın yanına gittim. Gülümseyerek selam verdi, ardından da eliyle, ateşin üzerinde duran, kızgın yağ bulunduran tavayı gösterdi. "O tavayı bana getirebilir misin?"

Kafamı sallayıp tavanın sapını tuttum ve kaldırdım.

Ayşe Abla, "Dikkat et, sıcak," diye uyardığında omuz silkdim. Tavadaki yağı dökmemeye çalışarak ilerlediğimde birine çarptım. Tavadaki yağın çoğu yere, birazı ise çarptığım kişiye dökülmüştü.

Ayşe Abla'nın telaşla buraya ilerlemesi üzerine tava elimden düştü ve elimle ağzımı kapadım.

Ayşe Abla, yanıma gelip, "İyi misin?" diye sorduğunda Uzay'a baktım. "Bana değil, ona döküldü!"

Uzay, üzerine döküldüğünü yeni fark etmiş gibi başını eğdi ve tişörtüne baktı. Ayşe Abla'nın üzerindeki tedirginlik yok olmuş, korkuyla Uzay'a bakmaya başlamıştı. Uzay'ın bağırmasını veya herhangi bir tepki vermesini bekledim ama sanki üzerine kızgın yağ dökülmemiş de su sıçramış gibi, bir tepki vermedi. Hoş, üzerine su sıçradığında bile normal bir insan irkilirdi.

Tişörtünün yağlı yerini tuttu ve öne doğru çekti; başını kaldırıp Ayşe Abla'ya baktı. "Bu akşam erken gidebilirsin," dedikten sonra mutfaktan çıktı.

Derin bir nefes aldı.

"Bu evdeki herkes kafayı sıyırmış!" diye tıslayarak mutfakın kapısına doğru ilerledim. "Üstüne kızgın yağ sıçradı diyorum!" Kafamı iki yana sallayarak sesimin yüksekliğini kontrol altına aldım.

Bu, kafayı sıyıranlar arasında, büyük ihtimalle ben de vardım.

8. BÖLÜM

“YAKICI DOĞRULAR”

Ayşe Abla gittiğinde odaya çekildim. Saatler ilerliyor, ben hâli aynı pozisyonda duruyordum. Sırtım dik, sigara kokusu sınımyı olan koltuğa yaslıydı. Uzay'ın durumunu aşırı derecede merak ediyor olmama rağmen, merakıma yenik düşmedim. Uzay'a bakmadım.

Saat gece yarısını geçtiğinde, 1'e ulaştığında ayağı kalktım. Odadan çıkarak ilk önce aşağıya indim, ışıklar kapalıydı; Uzay yoktu. Yukarıya çıkarak Uzay'ın kapısının önüne gittim ve bir süre içeriden ses gelmesini bekledim. Işıklar kapalıydı, ses yoktu, hatta fazlasıyla sessizdi. Bu da uyuduğunu gösteriyordu.

Çalışma odasına girdim ve karıştırmaya başladım. Olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum, gariptir ki bunu başarıyordum. İlk önce duvara yapışık olan çekmecelere ve dolaplara baktım ama bir şey bulamadım. Masadaki çekmecelerin hepsini teker teker karıştırdım. CD'ye benzer bir şey bulamadığımda gözlerimi devirerek kapıya doğru döndüm. O sırada, dolabın üzerindeki kutu gözüme takıldı. Dolaba doğru ilerleyip kutunun üzerindeki yazıyı okudum. Uzay. Kayıt olduğunu sanmasam bile merak etmiştim.

Sandalyenin yardımıyla yukarıya doğru uzandım ve kutuyu yavaşça yere indirdim. Sandalyeyi eski yerine koyarak dizlerimin üzerine oturdum, kutuyu önüme çekerek açtım. Işık nedeniyle parlayan CD'ler heyecanımı artırdı. Hepsi numaralandırılmıştı.

Birden, yirmi dokuza kadar. İlk CD'yi ve son CD'yi alarak kutuyu kapadım; masanın üzerine koydum. CD'leri geri getirdikten sonra yerine koyacaktım.

Görkem'in bahsettiği kayıtlar bunların içerisinde mi bilmiyordum ama öyle olduğunu umuyordum.

Yavaşça aşağıya inerek salonun kapısını birazcık ittim. Üçlü koltuğun solundaki lambayı açarak televizyona yöneldim. CD'yi taktıktan sonra kumandayı elime aldım, salonun kapısından yeniden merdivenlere doğru baktım; ışık yoktu.

Derin bir nefes alarak sehpa oturdum. Birkaç deneme sonrası açabildim.

"Elvan. Kameranin üstünü ört, kan bulaşmasın."

Tanıdık gelen hırıltılı ses kulaklarıma dolunca, sehpadan kalkıp televizyona yaklaştım.

Kameranin görüş alanında, başı eğik duran genç bir erkek vardı. Gençten kastım, benim yaşlarımda gibiydi. Yüzünü göremiyordum ama yaşına göre bedeni fazlasıyla iriydi. Saçları, kumraldan çok sarıya yakındı. Bilekleri, başının üzerinde birleştirilmiş, ip ile bağlanıp asılmıştı. Kameranin görüş alanına amcam girdi.

"Ben, Oktay Soykr. Bir psikiyatrist sayılırım, insan psikolojisi hakkında birçok sunum ve deney yaptım. Bu da sonuncu deneyim olacak. Tahminen, bunun gibi 50 kayıt sonrası istenilen amaca ulaşabiliriz ama denegimizin direncini işin içine kattığımızda, bu 30'a düşebilir." Amcam, asılı olan adamın yanına yaklaştı. "Denek, tamamıyla bana aittir. Gerçek ailesi ölüdür." 'Ölüdür' kelimesini o kadar büyük bir imayla söylemişti ki, sanki bu onu çok mutlu ediyordu. "Denegin rızası yoktur ama sahibi ben olduğum için rızasına gerek de yoktur."

Amcam, eline uzun, ince, metal bir sopa aldı. "Bu deneyin amacı, denegin zihniyle oynayıp; her ne olursa olsun, acı çekmeyeceğine inandırmaktır."

Amcam, elindeki metal sopaya bakarak güldü. "Kolaydan başlayıp, zora doğru ilerleyeceğiz." Asılı olan adama doğru yaklaştı. "Hazır mısın, Uzay Soykr?"

Ağızından kaçmak üzere olan çılgığı son anda, ağzımın üze-

rine koyduğum elimle bastırdım. Amcam, elindeki sopayı bedeli Uzay'ın karnına indirdiğinde, Uzay bağırdı.

Amcam, "Bağıрма! Acımadığını söyleyeceksin!" dedi.

Gerileyerek sehpa çarptığımda yere düştüm.

Amcam, elindeki golf sopasıymış da golf topuna vuruyormuş gibi bir kere daha vurduğunda, Uzay, "Niye yalan söyleyiyorsun?" diye sordu.

Amcam, Uzay'ın çenesine tırnaklarını batırdı ve Uzay'ın karnasını yukarı kaldırdı. "Çünkü bir işte başarılı olmanın tek yolu bu."

Uzay'ın sesinden, bu şeyden öğrendiği belli oluyordu. "Beni neden yapıyorsun?"

"Dışarıda birçok düşman var, içeride ise onlara karşı çıkabilecek çok az kişi var." Amcamın gözleri parladı. "Seni boğuna seçtim."

Kulaklarımı tıkayıp gözlerimi kapadım. Bir süre sonra açtığımda kayıt bitmişti. Hızla CD'yi çıkardım. Gözlerime inanamıyordum. Uzay'ın acısını hissediyordum sanki. Küçükken, hastanelerle çok uğraştığından minik bedenimi, hastanelerden nefret eder olmuştum. Şimdi ise hastane ile ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Her ne kadar diğer CD'yi koymak istemesem de, merakımla birleşen ellerimi benden bağımsız hareket etti. Beni nelerin karşılayacağını bilmiyordum. Buna hazır mıydım onu da bilmiyordum. Ya da bunlar olduğunda, Uzay da buna hazır mıydı? Bilmiyordum.

Bu sefer başladığında, amcam da Uzay da çok değişmişti. Uzay büyümüş ve kusursuz görüntüsünü kazanmıştı. Amcam ise onun aksine yaşlanmış, çekici görüntüsünü kaybetmeye başlamıştı.

Amcam, kendisini kaybetmiş gibi hızlı ve kelimeleri yutarak atlayarak konuşuyordu. "Bir önceki videoda, birilerine acıma duygusunu yenmiştik. Bu, son üç aşamadan biriydi. Geriye kalan iki aşamayı, bu kayıтта 1'e indireceğiz. Buna eminim."

"Bu kayıтта, sığağa karşı gelmeyi deneyeceğiz." Eline uzun bir çakmak aldı. "En basitinden, yani ateşin en masum, en güçsüz halinden başlayacağız."

Donmuş bir halde, televizyona bakıyordum; gözlerimi ayırtmıyordum.

Ancam çıkmayı yaktı ve Uzak'a doğru yaklaştırdı. Uzak'ın ifadesiz duruşu, bir anlığına bile bozulmadı. Ateş Uzak'ın boyuna değdiğinde, amcam beklenti içinde Uzak'a baktı; Uzak ise evlatla odaklanmış haldeydi. Amcam, sinirle ateşi geri çekti ve Uzak'a tokat attı. İlk videodaki gibi asılı duran Uzak, geriye doğru sallandı. Karnına bir tekme daha yediğinde daha da hızlı sallanmaya başladı.

"Sen on kayıttır..." Sinirli soluklarından birini aldı. "Senin sadece bir kelimeyi söylemen için uğraşıyorum. Acımadığını biliyorum, böyle şu sığığımın kelimesini!"

"Çok ayıp Oktay Soykır, küfür sana hiç yakışmıyor." Uzak, başını kaldırdı ve alaylı ifadesiyle amcama baktı. "Sana istediğini vermek de bana yakışmıyor."

"Piç!" amcam duraksadı, sırtıttı. "Piç kelimesi bir küfürden sayılmaz sana karşı. Sen zaten, bir babaya sahip değilsin."

Uzak'ın gözlerini o bilindik öfke kaplarken, amcam, sanki mümkünmüş gibi, daha fazla sırtıttı. "Babanın ölümünü bir kez daha anlatmamı ister misin? Ya da anneninkini?"

"Anlatma desem, dediğimi yapacak mısın?" Amcam başını olumsuz anlamda salladığında, Uzak yukarıya bakarak sabır dilendi. "Babamı anlat o zaman."

"İyi, anneni anlatıyorum." Elini dudaklarına koydu. "Öncelikle, harika bir vücudu vardı ve mükemmel öpüşüyordu. Gücün, beden bulmuş haliydi."

Amcam, gözlerini kapadı. "Benden bir çocuğu olmasını istedim, annene karşı son derece dürüstüm. Çocuğu ne için kullanacağımı anlattığımda, benim bir psikopat olduğumu söyledi ve kaçtı. İnanabiliyor musun? Benden kaçtı..."

"Sen de, beni doğurduktan sonra onu kaçırdın, iki hafta boyunca tecavüz ettin; öldürdün. Daha, doğumdan sonraki bir ayını bile bittirmemişti," Uzak, duygusuz sesle bunları anlattığında gözlerim doldu. "Senin nasıl bir hayvan olduğunu, bir kez daha hatırlattığın için seni tebrik ederim."

Amcam, reverans yaptı. "Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Bir hayvan olduğumu anlayan için, kendine bakman yeter. Seni ben

yetiştirdim, bunu göz önüne alırsan sen de hayvan oğlu hayvan oluyorsun."

"Yapacağın espriyi sikeyim." Uzay hırladığında, amcam kendini toparladı.

"Devam edelim o zaman."

Ekran siyaha döndü. Video bitmemişti ama burada kesmeye uğruyordu.

Yerden kalkamadım, kollarımla kendimi sararak koltuğa yaslandım. Kafamı geriye doğru attığımda kapıdaki siluet dikkatimi çekti. Uzay içeriye doğru girdiğinde gözlerim ardına kadar açıldı ama o bana bakmadan televizyona doğru ilerledi. Elindeki CD'yi takarak yanıma oturdu. Biraz uzaklaştığında kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çekti.

Kayıt başladığında titremeye de başlamıştım. Uzay, bu sefer sandalyeye bağılıydı, ağız dışında her yeri kapalıydı; onu saran siyah bir şey giyiyordu.

"Son kayda hoş geldiniz." Amcam kameraya doğru baktığında yanağındaki yarığı fark ettim. "Geçen video, iki kısımdan oluşuyordu. Aslında bir tane kısımdan oluşmalıydı." Başını iki yana salladı. "Birkaç aksilik oldu."

Arkadan biri, "Buna gaza gelme de diyebiliriz," dediğinde amcam güldü.

"Evet, geçen videoda fazlasıyla üstüne yüklenmiş olabilirsiniz. Orası kayıtlardan silinmiştir." Her ne kadar gülse de, sesi tedirgin çıkıyordu. "Ama sonuçta yaşıyor, değıl mi?"

Birden kapı açıldığında Ayşe Abla içeri girdi. Tanı amcamın bir şey isteyip istemediğini soracaktı ki, Uzay'ı fark etti. Döndü, ağızından tek bir kelime daha çıkmadı ve ferî gitmiş gözlerini kaçırarak kapıyı kapadı.

Amcam, elinde tuttuğı metal kumandayı salladı. Ayşe Abla'yı umursamamıştı. "İnsan vücudunun değışik bölgelerindeki dirençler farklıdır. Yani... Kas, sinir, kan, kemik, dirençleri farklıdır. Bir organın çeşitli noktaları arasındaki direnç de farklıdır. İnsandan insana da fark gösterir. İnsanın ruh haline, içtiğı suya, yediğı yemeğe göre, strese göre, terine, yorgunluğuna göre..."

"Uzay'ı boşuna seçmediğimi her defasında söylüyorum ve kırk volttan daha fazlasına dayanabileceğine inanıyorum. Şimdi, kırk volt."

Amcam düğmeye bastığında biri bağırdı. "Daha azdan başla, Soykır!"

"Karışma!" Amcam geri bağırdığında, Uzay ve oturduğu sandalye titremeye başladı. Birkaç saniye sonra amcam makineyi durdurdu. "Uzay, söyleyecek misin?"

Uzay'ın dudakları, bir çizgi haline geldi.

Amcam, "Elli," diyerek düğmeye bastı. Sandalye yeniden sallanmaya başladığında amcam makineyi durdurdu. Eline bağladığı plastik şey ile Uzay'ın yüzünü çözdü. Uzay'ın dikleşmiş saçları ve parlayan gözleri, daha fazla titrememe sebep olmuştu.

"Seksen," diyerek makineyi çalıştırdığında, Uzay'ın gözleri kapanır gibi oldu. "Doksan."

Uzay, gözlerini ardına kadar açtı. Acı çekip çekmediği anlaşılmıyordu. "Acımıyor."

Amcam, Uzay'ı duymamıştı. "Seksen."

Uzay, "Acımıyor," diye bağırdı. Konuşabilmesi bir mucizeydi.

Amcam durdu ve kahkaha attı. "Sonunda! Bu kadar basitti!"

Arkadan biri dehşet içerisinde "Basit miydi?" diye sordu.

"Sana yemin ederim ki, bunun intikamını alacağın" Uzay'ın sözünün ardından kayıt kesildi; bu da yarım kalmış gibiydi. Hatta yarım kalmıştı.

Yanımda oturan Uzay'a bakmadım, hangi yüzle bakacaktım ki? O diğer kayıtlarda kim bilir neler vardı?

"Ben," diye fısıldadım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Kayıtlardan nasıl haberin oldu, bunu cevaplayarak başlayabilirsin." Uzay'ın katı sesi, hızla ayağa kalkıp odaya doğru koşmama neden olmuştu. Merdivenleri çıktığım sırada, Uzay kolunu tuttu ve beni durdurdu. Kolunu bıraktığında hareket edemedim, arkamı da dönemedim.

"Ne düşündüğün umurumda değil," Uzay'ın sesi, normaldi "Ama eğer..."

Arkamı dönüp Uzay'a sarıldığımda susmak zorunda kaldı

Kendimi nasıl ifade edeceğimi, ne diyebileceğimi... En çok da her şey demeye hakkım olup olmadığını bilmiyordum.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Ben değilim," dediğinde dudağım titredi. "Çünkü aynısını ben de yapacağım. Sana."

Kendinizi, her şeyin sonu gelmiş gibi hissedip yok olmayı beklerken buldunuz mu hiç? Ben buldum; tam şu anda. O kelimelerden sonra kalbimdeki acı ve belirsizlik büyüdü, vücudumun her bir noktası ateş aldı. "Ben buna izin vermeyeceğim."

Derin bir nefes aldı, gözlerindeki öfkeli ifade yok oldu; ifade-sizlik eski yerine geçti. "Karşı çıkmanı bekliyor olacağım, her zaman." Merdivenleri çıkmaya başladı. "Sonuçta, karşılık almadan savaşa devam edemezsin."

Arkamı döndüm ve Uzay'ın arkasından merdivenleri çıkmaya başladım. Önümdeki adam bana zarar vermiş, öpmüş, ruhen yaralamış ve yaralanmış biriydi. O adamın arkasındaki insan ise salak, sesini çıkarmayan, uslu, varlık içinde yokluk yaşayan bir kızdı. Ama şimdi o kız, gözlerini açmıştı, düşünmeye başlamıştı. Bu adamın yüzüne nasıl bakabiliyordu? Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu?

Aslında her şey en eskilere dayanıyordu. Masum, daha neyin ne olduğunu bilmeyen bir çocuğa, dünyanın en acımasız hareketlerini yapmaya...

Kimse şu an yaşadığı hayattan memnun değildi; kimse yaşadığı hayatı istemiyordu. Bazıları bu hayatı istememekte haklıydı ama bazıları ise bencildi. İyiiken daha iyiyi istiyordu; başkalarını düşünmüyordu, başkaları için dua edemiyordu. Herkesin, iyiliği kendine, kötülüğü başkasınaydı.

Uzay ile ben ise hepsinin dışındaydık. Ne kendi iyiliğimizi düşünüyor, ne de başkasının kötülüğünü düşünüyorduk. Sadece intikam istiyorduk; o, amcamdan, dolaylı yol ile benden; ben, ondan, dolaylı yol ile amcamdan. Kendimizi o kadar çok kaptırmıştık ki, ne birbirimizin iyiliğini, ne de birbirimizin kötülüğünü düşünmeye vaktimiz oluyordu. Benim duygularım körelmişti, onunkiler ise yok olmuştu.

Gitgide ona benziyordum. Köreliyordum, yok oluyordum. Beni yaşıyan, ruhu ölen birine dönüşüyordum. Ruhumu dinlendiren o sayılı şeyler yok olmuştu; ne kitap işe yarıyordu, ne müzik, ne de çizgi filmlerim... Uzay istediği şeye ulaşıyordu, buna izin veriyordum.

Düzelتيyorum; şimdiye kadar izin vermiştim ama artık bunun değişmesinin zamanı gelmişti.

Odaya girmeden önce Uzay'ın sesini duyduğumda; gecemin Uzay'la dolu kâbuslarla geçeceğini anlamışım. "Yarın uzun uzun konuşacağız."

Oynadığımız oyunun kartlarının, Uzay'ın izin verdiği miktarı elimdeydi. Bu değişmeliydi, zaman alacaktı ama değişecekti.

9. BÖLÜM

"ACI DOLU HAYKIRIŞLAR"

Gözlerimi araladım. Gece gördüğüm kâbuslar yüzünden dinlenmekten çok, yorulmuştum.

Kahvaltıyı yarım yamalak yaptıktan sonra etrafı toparladım, lavaboya girdim. Çıktığımda, beni usanmadan salonda beklemeye devam eden Uzey'ın yanına gittim. Yüzüne hiç bakmadan oturduğu koltuğun diğer ucuna oturdum. Gözlerim etrafta dolaşırken masanın üzerindeki birleştirilmiş, neredeyse atomlarına ayırılmış olduğum kâğıt topluluğuna baktım.

Gözlerime inanamayarak ardı ardına beş kez daha baktıktan sonra Uzey'a döndüm. İşsiz miydi bu adam?

Boş bir ifadeyle ona bakmaya başladığımda, gözleri kâğıtlara kilitlenmişti. "Biliyordum, bu kâğıtlar sadece yüzde yüz emin olmamı sağladı."

Cevap vermedim, sessiz kalmayı seçerek bakışlarımı kapalı televizyona çevirdim.

"Bana acıman..." Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Senin için çok yanlış bir hareket olur."

Sesim mesafeliydi. "Acımıyorum, üzülüyorum."

"Sakin." Uzey'ın birdenbire öfkeyle dolmuştu. "Bir daha benim için üzölmeye kalkışma."

"Benim bir kalbim var," dedim, kendimi durduramayarak.

Başını hafifçe sağa doğru eğdi. "O kalbin, bana karşı nefret ile dolu olduğunu sanıyordum."

"O kalp, sana karşı ne nefret, ne de sevgi dolu." Ayağa kalktım ve Uzey'in karşısına dikildim. "Sana üzülüyorum! Bu hale geldiğin için sana üzülüyorum! Ne yaparsan yap, üzüleceğim! Ben senin gibi insanlığımı kaybetmedim..."

Uzey'in hızla ayağa kalkması, kolunun karnıma çarpmasına, dengemi kaybedip geriye düşmeme sebep olmuştu. Masanın üzerine düştüğümde sırtıma batan küçük şeylerin baskısı, Uzey tarafından ayağa kaldırılmam ile engellenmişti.

"Benim ne yaşadığımı veya yaşıyor olduğum seni ilgilendirmez."

"Sen yaşıyor musun?" diye bağırdım. "Sen ölüsün, ölü! Ruh-suzsun; pislik, adi, psikopat, sadist herifin tekisin! Senin yaşıyor olduğun veya yaşayacağın bir hayat yok!"

"Benim yaşayacağım iki tane hayat var." Uzey'in elini saçlarımda hissettim; eliyle saçlarımdan üzerinden enseme kavradı, omuzlarımdan kalkıp, kafamın iyice gömülmesini sağladı. "Biri kendiminki..." Başını bana doğru yaklaştırıp, o soğuk, çekici nefesini yanımda hissetmeme neden oldu. "Biri de seninki!"

Elinden kurtulmak için uğraşmadım, sonucun başarısız olacağını biliyordum. Onun yerine ifadesizliğini korudum, onun kadar olmasa da soğuk görünmeye çalıştım.

"Denediğini görmek isterim." Onun kelimelerini ona satmaya çalıştığımda, bu hareketime karşın herhangi bir tepki göremedim. Ya -ki bu düşünceme ben bile güldüm- buna verecek bir cevap bulamamıştı ya da umursanacak kadar önemli bulmamıştı.

"Eşyalarını topla." İlk önce ellerini, ardından da vücudunu geri çekti. "Kısa bir tatile çıkıyoruz."

"Ne ta..." Cümlemini tamamlamama izin vermeden yanımdan geçti.

"Hava soğuk olacak, ona göre kıyafetler al."

"Birdenbire nereden çıktı bu?" diye bağıracakım sırada durdum; çoktan gitmişti, benim bağırmam sadece, sudan çıkmış, çırpınmaya başlayan bir balık gibi görünmeme neden olurdu.

Kıyafetleri teker teker Uzey'in verdiği bavula yerleştirirken, bir yandan da bana tanıdığı süre dilimini kolluyordum. Yarım saat

içinde hazırlanıp aşağıya inmemi söylemişti. Tabii ki onu sınırlamak için geç inmeyecektim, şu an onun öfkesinin kurbanı olmak istemiyordum. Bir süre ondan uzaklaşacak, onu umursamamaya çalışacaktım.

Bavulu arabanın bagajına yerleştiren Uzak'a dikiz aynasından baktım. Bagajı kapatırken, gözleri aynadaki gözlerime takıldığında, başımı çevirerek arkama yaslandım. O kadar bakılacak yer var, niye oraya bakarsın ki be adam!

Arabaya bindiğinde, uzun, sessiz bir yolculuğa daha başlamış olduk. Sessizliği bozabilecek bir şarkı bile açamıyordum, çünkü hem şarkıyı, hem de şarkı zevkimi eleştirip beni sınır edeceğinden emindim.

Yolculuk uzadı da uzadı... Bir saat dolduğunda etrafıma baktım ama orman dışında herhangi bir yaşam kalıntısına rastlamadım. Ne insan vardı, ne havada uçan kuş, ne de karada yürüyen böcek.

Yağmur başladığında, Uzak klimanın seviyesini artırıp silecekleri çalıştırdı.

"Nefret ettiğin bir renk var mı?" diye sorduğunda küçük dilimi yutacaktım.

Sessizlikten o da sıkılmıştı anlaşılan; şaşırtıcı, büyük bir hareketi.

"Var." Kendimi toparladım, madem konuşacaktık... "Kırmızı."

"Nefret etmenin bir nedeni var mı?" diye sorduğunda, hem umursamaz, hem de ilgili görünüyordu. Gözleri onu ele vermiyor, fakat ses tonundaki ince bir tını ilgilendiğini vurguluyordu.

"Cehennemin rengi olarak sayılması bile benim için yeter," diye mırıldandım. "Senin?"

"Yeşil."

Alakasız bir renk olduğu için kaşlarını çatmışım. "Yeşil mi?"

"Evet, yeşil." Başını hafifçe bana doğru döndürdü. "Yeşil, cenneti temsil eder."

Cennet ile arasının iyi olduğunu sanmıyordum ama... "Cenneti temsil ettiği için mi sevmiyorsun?"

"Pek sayılmaz. Sen cennete asla sahip olamazsın, yine de şan-

sızı varsa... O sana sahip olur." Gözlerini üzerimden çekti. "Sahip olmadığım tek şey, o. Sahip olmadığım şeylerden nefret ettiğimi öğreten şey de o."

Tam bir şeyler söyleyeceğim sırada ensemden aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Birilerinin bizi takip etme olasılığı işten bile değildi, değil mi? Her taraf boştu.

"Yine o his," diye mırıldandım kendi kendime.

Araba durduğunda, bavulu alarak başımın üzerine tuttum ve taş eve doğru yürümeye başladım; yağmur yağıyordu. Kalbimin bu güzel görüntü karşısında hızlanmasını umursamamaya çalışarak adımlarımı hızlandırdım. Ev tek katlıydı ama bayağı geniş görünüyordu. Evin kapısından çıktığınızda küçük bir terasa rastlıyordunuz. Kafanızı kaldırdığınızda ise o muhteşem deniz manzarasına şahit oluyordunuz. Taşların oluşturduğu kulübenin rengi siyah, gri ve beyaz karışımıydı. Bu renkler, eve ayrı bir asillik katıyordu.

Uzay kapıyı açarken, "Buraya neden geldik?" diye sordum.

"Dinleneceğiz," diye kısa bir cevap vererek, beni içeriye itti.

"Beraber mi dinleneceğiz?" Kaşlarımı çattım. "Yani... Birbirimizi dinlendirmekten çok, yoruyoruz da."

"Yorabiliriz de..." Uzay, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Tabii, hangi anlamda olduğuna bağlı."

Tepki vermedim, boş bir ifadeyle Uzay'a baktım.

"Üstünü değiştir," diyerek koridorun sonundaki odayı gösterdi. Ev taştan olmasına rağmen içerisi sıcacıktı, şömine cayıır cayıır yanıyordu. Bu önceden planlanmış bir şey olmalıydı, çünkü iki saat içinde içerisinin bu kadar ısınması olanaksızdı.

Tam bavulu elime almıştım ki kapı açıldı ve soğuk hava dalgası içeriye sarmaladı.

"Kıçım dondu vallahi!" Görkem, kapıyı kapayarak ellerini birbirine sürttü ve şömineye doğru ilerledi. "Nasılsın mavi?"

Uzay'ın keskin bakışları altında başımı dikleştirdim ve Görkem'i sevecen bir tavırla cevapladım. "İdare eder, sen nasılsın?"

"Düşünceli," diye mırıldandı. "Yılbaşı geliyor ve Serpil'e çok güzel bir şey yapmalıyım... Ama ne olduğunu bulamadım..."

"Odunsal bir şey olmasın, her türlü beğenilir," dedim ima ile.

"Haklı." Uzak, imayı üzerine almamıştı. "Serpil yaramaz bir kız değil, bazılarının aksine."

"Isındım." Gökem bize doğru bir adım attı. "Ben gideyim en iyisi. Bu soğukta beni buraya getirtmenle ve burayı temizletmenle ödemiş oluyoruz."

"Üzgünüm," diye mırıldandım Gökem'e.

Gökem, Uzak'ın bakışlarına karşılık omuzlarını silkeli. "Sorun değil. Uzak'ın nasıl ince ayrıntı düşününü biri olduğunu unutmuşum. Tuvaletle atıp sifonu çeksen bile, pompa ile çıkartır, yırtmadan itina ile kurutur."

"Kalamaz mısın?" diye sordum; elim ile Uzak'ı gösterdim. "Onunla yalnız kalmak istemiyorum."

"Kalamam..." Gökem, Uzak'ın alaylı ifadesine baktı. "Serpil beni bekliyor ama Serpil'i de alıp gelebilirim." Uzak'ın kısılan gözlerini fark ettiğinde sırtıttı. "Hatta geleceğim, sırf piçlik olsun diye."

Gökem gittiğinde, bavul ile birlikte Uzak'ın gösterdiği odaya girdim. Yatak griydi ama örtüleri beyazdı, dolap da yatak ile aynı renkteydi. Yatak, iki kişilik olmaktan bile uzaktı; o kadar büyüktü ki, çekirdek bir aile rahatça sığabilirdi. Odanın eşya bakımından sade olmasının sebebi bu yatak olmalıydı. Salondaki taşlı yastıkların aynısından birkaç tane de burada vardı. Yatağın tam karşısında taş duvara montelenmiş bir televizyon, televizyonun altında ise küçük dolaplar bulunuyordu.

Bavulu yere koyarak açtım ve içindekileri gelişigüzel bir şekilde dolaba koydum. Üstümü değiştirdikten sonra odadan çıkarak salona gittim.

Uzak beni gördüğünde ayağa kalktı ve portmantoya ilerleyerek açtı. İçerisine girdiğinde, büyük bir gürültüyle bir kapıyı daha açtı. "Burada bekle."

Kısa bir süre sonra Uzak, elindeki iki silah ile yukarıya doğru çıktı. Gözlerimi ardına kadar açıp gerilediğimde, başını olumsuz anlamda salladı. "Senin üzerinde kullanmayacağım."

"Benimle gel." Masanın üzerinde duran boş enerji içeceği kutularını alıp evden çıktı. Portmantoya asılı olan kendi montumu ve Uzak'ın ceketini alarak, Uzak'ı takip ettim.

"Bunu kullanmayı öğrenmelisin," deyip silahları ağaca dayadı. Kesik kütüklerden birini, boş çimlik alana doğru çekti. "İhtiyacın olacak."

Eliyle beni çağırdığında yanına gittim, silahı bana uzattı. Tereddüt etmeden elinden aldığım, bana güvenmesi, en azından güveniyor gibi görünmesi, beni şaşkına uğratmıştı. Ama güvenini sarsacak olmam şaşılacak bir şey değildi.

Silahlı Uzay'a doğru çevirdim. "Bunu bana vermekle hata yapışının farkındasın, değil mi?" Tetiği çektim, kalbim kulaklarımda atıyordu. "Seni, tereddüt etmeden öldürebilirim."

Her şeye son verebilirdim. Hayatımın geri kalanındaki acımasızlıkların çoğunu şimdiden yok edebilirdim. Belki Uzay'ı öldürmem, Uzay'ın iyiliğine bile olabilirdi.

Bir şey demeden tamamen bana doğru döndü. Kaşlarını kaldı-
rarak ellerini iki yana açtı. "Yapabilirsin."

"Sözlerin benim için bir emirdir," diyerek gözümü dahi kırpmadan tetiğe bastım. Ses çıkmamıştı ama hava daha da soğumuştu, kararmıştı.

"Etkileyiciydi," dediğinde tetiğe birkaç kez daha bastım. "Mer-
mi bulundursaydı daha etkileyici olurdu." Eline aldığı silahı çevir-
di. "Sana dolu bir silah vereceğimi mi sandın? Onu geçtim, silahın
hafifliğinden boş olduğunu anlayamadın mı?"

Nefret dolu bir ifadeyle ona baktım. Beni umursamadan, az
önce kıldığım potu es geçerek, kütüğün üzerine koyduğu boş içe-
cek kutusuna döndü. Silah bulunduran elini kaldırdı ve ateş etti.
Boş kutu geriye doğru uçu. Çıkan ses yüzünden kulaklarım uğul-
darken, Uzay, kolumu tuttu ve çekti. Elime silahı tutuşturduğun-
da, silahın üstünde onun eli de vardı.

"Neden daha uzun olanları kullanmıyoruz? Bu silahlarla küçük
bir noktayı vurmak zor olmalı."

"Şimdi küçük bir noktayı vuruyor olabilirsin ama ileride bü-
yükleri vuracaksın." Elimi kaldırdı. "Ayrıca uzun silahları keme-
rinde taşıyamazsın; bunları taşıyabilirsin. Zordan başlamak, daha
iyidir."

Sol elini belime yerleştirip hafifçe iterek duruşumu değiştirdi.

Başımı kaldırarak, başımın arka tarafının göğsüne değmesine razı oldum.

"Çeketin, ağacın altında. Hava soğuk," dedim umursamaz bir ses ile.

"Silaha odaklan," diyerek elini silahtan çekti, silahı bıraktığı anda dünyadaki en ağır şeyi tutuyormuşum gibi elim aşağıya doğru düştü. Kutuyu değiştirdikten sonra yana kaydı. "Elimi kaldır, başımı eğme."

Dediğini yapmadan direkt ateş ettiğimde, kütüğe bile isabet ettirememiştim. Uzak, yaklaşarak yeniden başımı kaldırdı. Silahu yüzümden uzak bir konuma getirdi. "Silah geri tepebilir, o yüzden yüzünden uzak tutman gerekiyor."

"Bunları öğrenmek istemiyorum," dedim sinirle. Kafamı çevirip gözlerinin içine baktım, o da bana bakıyordu.

Sağ elini, silahın üzerine koyarak, "Şimdi," dedi. İkimiz de te- tiğe bastığımızda, merimi, tam olması gereken yere isabet etmiş, o ses yeniden çıktı.

Başımı önüme doğru döndürdüm, geriye çekildi. "Nefret ettiğin bir şeyi düşün ama öfkelenme," dediğinde Uzak'ı düşündüm. "Ateş et."

Elim benden bağımsız bir şekilde kaydı; yine kütükten uzak bir yere isabet etmişti. "Nefret ettiğin bir şeyi düşün dedim, sevdiğin bir şeyi değil."

Uzak'ın cümlesiyle, olduğum yere çakılı kaldım. Zaten nefret ettiğim bir şeyi düşünmüştüm, sevdiğim değil. Başka neden nefret ediyordum ki? Ah, tabii ya! Uzak'ın istediği her şeyi yapabilmesinden, benden güçlü olmasından nefret ediyordum!

Bu sefer ateş ettiğimde, en azından kütüğü tutturabilmişim.

Azar azar yağın yağmur şiddetini artırmıştı ve ben anca, silahı artık dengesiz tutmaya başladığımda bunu fark edebilmişim. Yaklaşık yarım saattir deniyordum ama hiç boş kutu vuramamışım. Saçlarım ıslanmaya başladığında, sinirimden elimdeki silahı yere doğru fırlattım. "Sen hedefine bakmadan bile yapabiliyorsun da ben neden bir türlü yapamıyorum?!"

Küçük düşürücü bir cevap vereceğini düşündüğümde, düşüncelerimi sesli dile getirdiğim için kendime bir kez daha kızdım.

Yere attığım silahı alarak elime tutuşturdu. "Nefret ettiğin bir şeyi düşünmüyorsun."

"Sen?" diye sordum. "Sen her seferinde ne düşünüyorsun da böyle oluyor?"

Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdığında, bir yandan da geri kaçmamam için sol eliyle belimi kavramıştı. "Seni düşünüyorum." Dudakları dudaklarıma saniyelik bir sürede değmişti ama vücudum, elektrik çarpmışa dönmüştü; sırtım dikleşmiş, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. "Bana karşı çıktığında yüzünde beliren o ifadeyi düşünüyorum." Dudaklarını bu sefer yanağıma değdirdi. "Kaşlarını çatıyorsun. Bir tek kızdığında ortaya çıkan, alnındaki o ince damar beliriyor, dudakların büzülme ile bir çizgi halini almak arasında savaşa giriyor, ellerin yumruk oluyor. Gözlerinden o kadar çok duygu geçiyor ki; sadece öfke değil, aynı zamanda nefret ve çaresizlik. İnsanın dikkatini dağıtıyor, aklını karıştırıyor... Ama bende aynı etkiyi yaratmıyor. Odaklanmamı sağlıyor."

Elini, yeniden elimin üzerine yerleştirdi. "Seni öpmemden nefret ediyorsun değil mi? Bunu düşünebilirsin..."

Dudaklarımı dudağıma bastırmadan önce, "Hatta yardımcı olayım," dedi.

Kalbim, dudaklarım ve beynim, vücudumu terk etti, Uzak ile bütünleşti. Sol elim dışındaki uzuvlarım ise yok oldu. Gözlerimi kapadım, kulakları rahatsız eden o ses yine duyulduğunda silah elimden düştü. Boynumda atan nabzımı hissedebiliyor, Uzak'ın vücuduna değen her bir zerrem, sanki bir şey düşünebiliyormuş gibi şehvetle titremesine tanık oluyordum.

Geri çekildiğim gibi Uzak'a tokat attım. Uzak'ın göğsüne işaret parmağımı sertçe dayadım. Bağırmaya başladım. "Bunu bir daha sakın yapma!"

Uzak'ın yana savrulan başı; mekanik bir hareket ile eski konumuna döndü. Gözlerindeki öfke ve arzu parıltıları o kadar çok belli oluyordu ki, bir an gözlerinden fışkırıp bedenimi saracaklarını zannettim. "O bodrumda daha neler var, onu mu öğrenmek istiyorsun?"

Görüşümü bulanıklaştıran yağmur yüzünden Uzak'ın göz-

lerindeki parıltıyı kaybettim. Kolumdan tuttuğu gibi çektiğinde, ayaklarımı yere bastırarak kolumu geri çekmeye çalıştım.

"Yanında küçük bir Soykır daha mı var? Yoksa gözlerim bana oyun mu oynuyor?" Kalın bir adam sesi duyulduğunda, Uzay, bileğimi bıraktı ama düşmeme izin vermeden beni arkasına doğru çekti.

Uzay, elimi tutarak, elimi beline yerleştirdi. "Soykır'ı küçümseme."

"Şimdi, dediğimde elinle başını koruyarak koş, hiçbir yere basma," diye fısıldadı.

Adam elini kaldırdığında, yanındakiler silahlarına sarıldı. "Birazdan küçümsenecek bir Soykır kalmayacak, Soykır."

"Şimdi." Uzay fısıldadığında adam, "Ateş edin!" diye bağırdı.

İlk önce yere eğildim, ardından da koşabilecek kadar ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Uzay, yerde duran silahı almış, adamları teker teker yere indirmeye başlamıştı. Kalın ağaçlardan birine sırtımı yaslayarak yere eğildim, Uzay da yanımdaydı. Çevik bir hareketle ayağa kalktığı anda, hâlâ yerde olmamı umursamadan kolumdan tuttu ve sürüklemeye başladı; kolum neredeyse çıkacaktı ki durdu. Çünkü adamlar da durmuştu, ses kesilmişti. Serbest kalan kolumu kendime çekip ovmaya başladım, bu sırada ayağa kalkıyordum.

"Sen." Görkem, eliyle, konuşan adamı gösterdi. "Çok komikmişsin, ya da aptal. Hangisini seçersen, sana kalmış." Hızlı bir şekilde kemerinden çıkardığı silahı, ateşledi. "Düşüncelerin aklını meşgul etmesin, cevabı veriyorum; seni buraya gönderen adam da, emirlere uyan sen de salaksınız!"

O sırada bir adam daha yere düştü, arkasında ise kızıl saçlı bir kadın belirdi. Kadının pantolonuna kan bulaşmıştı, saçlarıyla uyum içerisindeydi. Arkasında duran adam, elindeki silahı yere düşürdü ve koşmaya başladı ama heyecan dolayısıyla aklı karışmıştı, Uzay'dan kaçacakken, Uzay'a doğru koşmaya başlamıştı. Uzay adam yanından geçeceği sırada silahın arka kısmını adamın kafasına geçirdi.

Görkem, kadını eve doğru çektiğinde, etraftaki enkaza baktım.

Ellerini saçlarına gitti, çekmeye başladım. Yerde, bir düzine ölü insan vardı. Üstüne üstlük yağmur, akan kanları ayaklarıma doğru toplamış; ayakkabılarımın su ve kanla dolmasını sağlamıştı.

Uzay, yerde baygın halde yatan adamı gösterdi. "Kaldır ve içeriye taşı." Arkasını döndü. "Bu akşam, tokadının bedeli olarak, bu adamı sen konuşturacaksın."

Dehşet içerisinde, "Nasıl?" diye bağırdım.

"Bodrumda nelerin bulunduğunu ve ne işe yaradıklarını öğrendikten sonra..." Uzay, bir yandan yürürken, bir yandan da başını hafifçe yana çevirdi. "Bodrumdakileri, yerdeki herifin üzerinde deneyeceksin. İtiraz yok, değil mi? Sözlerimin senin için bir emir olduğunu söylemiştin."

Kendinden emin adımlarla eve doğru giden Uzay'ın arkasından bakakaldım. Önümdeki kan göletinin içinde yatan adamı içeri taşıyacağımı düşünüyorum olamazdı. İki yanımda yumruk olmuş ellerimi serbest bırakarak, dizlerimin üzerine çöktüm. Uzay şaşırtılmak veya güçlü bir kız görmek mi istiyordu? İstedikini alacaktı o zaman, hem de fazlasıyla!

Adamın kollarını tuttum ve vücudunu çevirerek, geri geri eve doğru gitmeye başladım. Gözlerimin, adamın kanayan başından alınamıyor, kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Kanayan bir baş; bayılan, ne yaşayacağından habersiz olan bir beden... Ne kadar da tanıdık geliyordu...

Adamı kapının önündeki birkaç basamaktan çıkarmaya çalışırken bayağı zorlanmıştım ama sonunda başarmış, aralık kapıdan hem kendimi, hem de adamı sokarak kapıyı kapamıştım. Adamı salonun ortasına bıraktığımda, Görkem, adamı aldı ve bodruma götürdü. Kızıl saçlı kadın ayağa kalkıp yanıma gelirken son derece sert bir görüntü yayıyordu. Elini bana doğru uzattığı anda, yüzünü çocuksu bir gülümseme aldı; o kadar tatlı bakıyordu ki, sanki karşımda küçük bir çocuk duruyordu.

"Bu şartlar altında tanışmak istemezdim, buraya geldiğimde etrafınızın sarılı olacağını düşünmemiştim. Tanışmamız, bana göre eğlenceliydi," dediğinde, elinin üzerine elimi koydum. "Serpil Bektan."

"Ecre Soykır," diye mırıldandım, kadının tatlı bakışlarına soğuk bir bakışla cevap vererek.

"Ecre." Görkem'in sesini duyduğumda, elimi geri çekerek ona doğru döndüm. "Uzay seni aşağıya çağırıyor."

İkisiyle de herhangi bir göz teması kurmadan portmantoya doğru ilerledim, eğilerek içeriye girdim. Demir basamakları inerken çıkan ses, kalbimin daha da hızlanmasına neden oluyordu. Etrafa bakmadan, içeriyi aydınlatan büyük bir ışık birden kapandı; sandalyeye bağlanmış adamın üzerindeki beyaz-sarı ışık yandı.

Adama doğru ilerlerken aşırı derecede tedirgindim. Herhangi bir yere çarpabilir, ne olduğu belirsiz nesnelerin saldırısına uğrayabilirdim.

Uzay'ın karanlığın ardından gelen sesi, her zamankinden daha soğuktu, daha da belirsizdi. "Ellerini çöz."

Ayılmış olan ve düz bir ifadeyle beni izleyen adama baktım. Üstü sırlıslıkmıdı, başındaki kanama, su ile birlikte yere akmaya devam ediyordu. "Ellerini çözersem kaçabilir."

"Ama onları yakarsak, kaçamaz," diye mırıldandıktan sonra, ışığın aydınlatığı en uzak noktada belirdi. Büyük, koyu renkte olan aleti eline aldı. Gözlerim ardına kadar açıldığında, Uzay yemiden karanlıkta kayboldu. Metal bir masayı adamın yanına çekti, üzerinde çeşitli aletler ve sargı bezleri bulunuyordu.

Arkama bakmadan kaçmamak için kendini sıkıyordum. Öyle ki vücudumu serbest bıraktığımda inanılmaz bir baş ağrısıyla karşı karşıya kaldım. Midem, sanki bir gemiymiş gibi sallanıyordu; boğazıma yaptığı baskı artıyordu.

"İlk olarak, sargı bezini eline al," dediği gibi adamın elini çözüp kaldırdı; alevi eline doğru püskürttüğünde, adamın acı çığlıkları yükseldi. Şok olmuş bir şekilde alevlere ve içinde yanan ele bakarken, birden nefes almayı unuttum. Ellerimi boğazıma götürüp arkamı döndüm ve düzelmeye çalıştım.

Sesler kesildiğinde, Uzay, "Sargı bezini getir," dedi.

Uzay'a doğru döndüğümde yüzümün ne halde olduğunu bilmiyordum ama sesim, yüzümle aksı bir konumda olmalıydı. "Ö yara, direkt olarak sargı beziyle sarılmaz."

"Bu herif için bir uğraş vermeyeceğim. Amacım onu yakıp yakıp tedavi etmek değil. Yakıp, canını acıtmak; konuşturmak," dediğinde, sarı bezini eline sert bir şekilde verdim. Ne adamın eline, ne de adama bakabiliyordum. Çünkü midemim kaldırmayacağın-
dan emindim. Uzun, adamın eliyle uğraşırken, adamdan ıtırız dolu bağırma- lar geliyordu.

Adamın kalın, bir o kadar da kendinden emin sesini işittiğimde, gözlerimi Uzağa çevirdi. "Asla konuşmayacağım; konuşursam ne olacak ki? Sonunda ölmeyecek miyim?"

Uzun doğru olarak, adamın elini neredeyse aşağıya doğru fırlattı. "Yaşıyorsun da ne oluyor? Sonunda ölmeyecek mısın, aptal herif?"

Adam cevap vermeyip derin nefesler almaya başladığında, Uzun koyu renk aleti geriye koydu. Adamı bağlayan bütün ipleri çözerek, adamın kulağına bir şeyler fısıldadı ve adamın pütür gibi durmasını sağladı. İplerin hepsini çözdüğünde, adamı sandalyeye ters oturttu ve tekrar bağladı. Kelepçeleri takmadan önce adamın tişörtünü çıkardı. Sırtına bağlı olan ipleri biraz daha aşağıya çekti. Bileklerini, adamın arkasından kelepçeyle bağladı.

Ellerine beyaz doktor eldiveni geçirdiğinde beni yanına çağırdı. "Bunları tak."

Uzun'a doğru yaklaştım; elindeki eldivenleri alarak elime geçirdiğinde seslice yutkundum.

Bodrum, ev kadar sıcak değildi; neredeyse dışarıya kadar soğuktu. Üstü çıplak olan adam, bağlı ayaklarını kurtarmaya çalışsa da, Uzun'u sınırlandırmek dışında bir şey yapabildiği söylenemezdi.

Uzun, eldivenlerini, ellerini yumruk yapıp denetledi. "İnsan vücudunun en fazla acıyan yerlerini biliyor musun Ece?"

Gözümü kırpmadan düz bir ifadeyle Uzun'a baktım, hiçbir şey söylemedim. Uzun, parmaklarıyla adamın omurluğuna dokundu. Adamın sırtı gerildi, bir süre sonra eski haline döndü. Uzun, adamdan uzaklaşarak, büyük, etrafı sıvahalı bir deri ile kaplanmış bodrumu vavaşa buraya doğru getirdi. Metal masanın üzerindeki iğnelerden birkaçını aldı. Bunlar, bildiğimizi toplu iğneydi.

Gözlerini bana doğru çevirerek, "Sadece bir kere göstereceğim. devamını sen yapacaksın," dedi.

Elindeki iğneyi, son derece dikkatli bir şekilde bidonun içindeki sıvıya batırdı. Yanına yaklaştığımda, iğnenin ucunun biraz daha kalın göründüğünü fark ettim; sanki ucunda bir şey vardı. Uzak, iğneyi geri çektiği gibi adamın omuriliğine batırdığında, adam daha önce hiç tanık olmadığım çığlıklardan birini attı.

Uzak, elindeki toplu iğneleri bana uzattı. "Hidroflorik asit." Masanın üzerinden aldığı maskeyi bana verdi. "Dikkath ol. Bir yere değerse, o yerini bir daha kullanmayı unut."

Maskeyi başımdan geçirdim, iğneleri aldım. Bidonun yanına giderek içindeki sıvıya baktım. Birden geriye doğru sendeledim, seçirmeye başlayan gözlerimi kapattım. Şimdi olmazdı, uzun vadedir ilaçlarımı içmiyordum ve etkisi şimdi ortaya çıkıyordu. Titreyen ellerim, toplu iğnelerden birkaçını yere düşürdü. Tam Uzak'ın ilaçlarımı içmemi gerektiğini söyleyecekken, ağzımı açamadım. Beynimi, kaslarımın kontrolünü kaybetti. İlaçların gizlediği yanım beynime hükmederek, mantığımı engelledi.

İğneleri, ıkişer ıkişer sıvıya batırarak, yere damlamasına izin vermeden adamın sırtına batırırken buldum kendimi. Adamın çığlıkları durmamı sağlamıyordu. Ben çığlıklarından zevk almıyordum ama diğer yanım, çığlıklarla daha da güçlenip, enerjisini açığa çıkarıyordu.

"Sırtımı hissetmiyorum... K-kahretsın, siz... Ben... Gündem adamıyım."

Bu soyadı, her duyduğumda bana tanıdık gelmek zorunda mıydı?

Uzak, "Bekle," dediğinde, kontrol bende olmadığı için durmadım. Ellerimi geriye doğru çekerek sıkıca tuttu, durmamı sağladı. Ama titreyen ellerim, hâlâ kendime gelmediğimi gösteriyordu. Uzak, bileklerimi sıkıca kavramışken, bir yandan da adamı ıziyordu. "Tam ismi ne?"

"Bilmiyorum." Adam nefes nefeseydi, kelimelerine acı dolu mlemeler karışıyordu. Bayılacaktı. "Kimse bilmez."

Uzak, ellerimi bıraktı. "Devam edebilirsin."

Ellerim harekete geçmişken, adamdan, "Hayır." kelimesi ile karışık bir çığlık yükseldi. "Özür dilerim! Özür dilerim! Lütfen durun, annemin üzerine yemin ederim ki her şeyi anlatacağım!"

Uzay, ellerimi yeniden durdurdu. "Adamın ismi ne?"
"Ayhan Gnder." Adamın sesi, acıyı en son seviyede yaşıadığını
belli ediyordu; birazdan acı yüzünden bağıracakmış gibi çıkıyordu.
Bu soyadı bana bir şeyleri hatırlatıyordu ama çıkaramıyordum.
"Biliyordum," dedi Uzay, derin bir nefes alarak. O zaman bu
pösteri niyeydi?

Uzay, ellerimi bıraktı; kısa bir anlığına duraksadım. Ardından
da yere oturdum, ellerimde kalan iğnelere bakmaya başladığımda,
kulaklarım onlardaydı.

"Karısı ölü, oğlu ile yaşıyor. Senden ne istediğini bilmiyorum
veya sızınle nasıl bir alakası olduğunu. Sadece emirlere uyuyor-
dum." Ateşlenmek için can atan silahı başında hissettiğinde zor-
lukla konuştu. "Bekle. Beni öldürmeden önce son olarak bir şey...
Bir şey daha söylemek istiyorum."

Uzay'ın sesi alay doluydu. "Söyle bakalım."

"Annem ölüydü."

Silah ateşlendikten sonra boğulma sesleri yükseldi.

Adam yalan söylemişti fakat Uzay'ın umurunda değildi. Ada-
mın söylediği, bildiği çoğu şeyden çoktan haberdar gibiydi. Amacı-
nın kendimi kaybetmemi sağlamak olduğundan şüphe ediyordum.
"İyi, şimdi kavuşacaksınız. Bir şey değil."

Uzay'ın soğuk sesi, kulağımda yankılanan silah sesinin arka
fonu olarak geliyordu. Elime aldığım iğnelerle oyalanmayı bırakıp,
hepsini hızlı bir şekilde bacaklarıma sapladım. Beynim çığlık çığlı-
ğaydı ama ellerim son derece kendinden emin bir şekilde iğneleri
daha da dibe batırdı. Her biri en dibe battığında, ayaklarımı hareket
ettirip kendime doğru çektim; kan, pantolonumu ele geçiriyordu.
Canım yanıyordu ama buna tepki veren bir vücudum yoktu, çün-
kü şu anda bedenime sahip değildim; bedenim başkasının elindey-
di.

Kafamı kaldırıp Uzay'ın beni izleyen gözleriyle karşılaştım; bir
çocuk gibi dudaklarımı büktüm, başımı sağa doğru eğdim. Ağzım
aralandı; Uzay gibi ben de ne söyleyeceğimi bekliyordum. Sesim,
aynı hareketlerim gibi küçük bir çocuğu hatırlatıyordu. "Bak Uzay,
senin yüzünden ne yaptım."

Vücudumu bir titreşim ele geçirdiğinde, yüzümdeki maske bana ait olmayan eller tarafından çıkarıldı. Başım arkaya doğru düştü. Gözlerim, ölü adamın sırtına takıldı. İğnelerin etrafında yuvrak, derin yaralar oluşmuştu ve son derece berbat görünüyordu. Normalde, bu kadar iğrenç bir görüntü karşısında midemdeki her şeyi çıkarıyor olmalıydım ama kontrolüm her kimdeyse, o bunları normal karşılıyordu; hatta zevkten dört köşe olmuştu. Gözlerimi kapattım, vücudumdaki titreşimi yok oldu; kendime geldiğim gibi bilincim kapandı.

Gözlerimi açmadan yavaşça sağ tarafıma yatmaya çalıştığım da, ayaklarımın zonkladığını fark ettim. Hareket edemeyince, gözlerimi istemeyerek açtım. Uyandığımı fark eden Serpil, oturduğu yerden kalkarak yatağa doğru yürümeye başladı. Çocuksu ihtuşamı karşısında iç geçirdim. Kızıldı ama doğal değildi, büyük ihtimalle gerçek rengi siyahtı. Bembeyaz bir tene sahipti, gözleri ise siyahı yakın koyu bir renkti. Boyu normaldi; yüz ifadesini yumuşak tuttuğu sürece küçük bir kız görüntüsü sergiliyordu.

"Ayakların acıyor mu?" diye sorduğunda nefes alamadığımı hissettirdi. Serpil seri hareketlerle, başucumda duran sürahyi alarak boş bardağa suyu doldurdu. Bana uzattığında elini ittim, nefes alamıyordum ki nasıl içeyim!

Bayılacağım sırada sırtıma inen el ile öne doğru öğürdüm. Elim gelen toplu iğneye baktığımda dudaklarımın kanadığını hissedebiliyordum. Elimdeki iğneyi elimden uzaklaştırmaya çalışırken, itiraz dolu mırıltılarım odayı dolduruyordu. Konuştuğum sırada ağzımdan akan kanlar yüzünden boğulacağımı zannettim. "Şunu elimden alın!"

"Ecre!" Serpil'in kendinden emin sesi, yerini endişeye bıraktı. "Elinde hiçbir şey yok."

Elimdeki iğne kaybolduğunda, elim ağzıma gitti. Hiçbir şey yoktu, sadece dudaklarım kurumuştu.

Kafamı kaldırdığımda, aralık kapının ardındaki ifadesiz Uzak ile karşılaştım. Üstümdeki örtüyü kaldırdığımda ayağa kalktım. Acıdan yanan ayaklarımı umursamadan, banyoya girerek kapıyı kapadım. Buz gibi suyu açarak, büyük, beyaz küvetin içine oturdum.

dum. Suyun gitmesini engelleyerek, küvete dolmasını sağladı. Buz gibi su, bacaklarıma iyi geliyordu. Ama bana, ruhuma iyi gelen bir Şey lazımdı.

Ellerimi kaldırarak inceledim. Bu eller çok büyük bir günah iŐleniŐti ama her zamanki gibi normal görünüyorlardı. Buradan, bu ellerin her zaman bir gnahkr olduğunu mu anlamalıyım? DoėuŐtan...

Kapının açıldığını fark ettiğimde, "Git buradan Uzay," diye tısladım. Başımı kaldırmamıŐtıam ama Uzay'ın geldiğine adımı gibi emindim.

"ık o soğuk suyun içinden." İ geçirdi. "Canımı sıkıyorsun." "Asıl can sıkıan sensin. Hatta sıkımakla kalmıyor, onu öldürüyorsun!" Sesim, fke doluydu. "Benimle konuşma, benden uzak dur!"

Uzay, "Tabii," dediğinde kafamı kaldırdım ve alaylı ifadesiyle karŐılaŐtıam. Bu, somurtmama neden olmuştu.

"ık suyun içinden." Sinirlendiği anlaşılıyordu. Yine de gözle-rımı bir noktaya sabitleyip, hareket etmedim. Bir süre sonra suyun kapatıldığını ve Uzay'ın, yorgun bedenimi kaldırdığını hissettim.

Yatağa oturttuğunda, "stn giyinecek misin, yoksa giydire-yim mi?" diye sordu. Sorudan muziplik aksa da, sesinden bir Şey anlaşılmıyordu. Hiçbir harekette bulunmadan Uzay'a baktım. Bu bakışma o konuŐana kadar srmŐtu. "İki dakika. Giyinmek için sadece iki dakikan var. İki dakikaya salonda olmazsan, gelir ve seni giydirim."

Uzay odadan çıktığında i çamaşırlarımı ve üstümü değiştir-dim. Yeniden yatağa oturdum.

Uzay kapıyı açtığında sinirli görünüyordu ama kısa bir sreliği-ne beni baştan aşağıya incelediğinde sınırı azaldı. Yanıma gelerek kolumu tuttu ve kaldırdı. Kolumu geri çekerek kapıya doğru iler-ledim, oradan da salona geçtim. Tekli koltuğa, Serpil ve Görkem'in aprazına oturdum.

Uzay, "Eczaneye gidip geleceğimi," diyerek ceketini giydi, ka-pıyı açtı.

"Bu arada, Uzay, adamları çağırdım. Temizlik için."

Uzay başını sallayıp dışarıya çıktı.

Görkem'in sesiyle ona baktım. "Diyorum ki; tüm evi süsleyelim."

Serpil başıyla onayladı. "Ama kimseyi davet etmeyeceksin, değil mi? Sadece..."

"Ben kısa bir süreliğine evin önünde olacağım," diyerek ayağa kalktım ve montu giydim.

"Ecre." Kapıyı açmadan önce adımla seslenen Görkem'e baktım. "Yılbaşında, aynı zamanda Uzay'ın doğum gününü de kutluyor olacağız. Uzay'ın doğum tarihini kimse bilmiyor; o yüzden yılbaşıyla birlikte onu da kutluyoruz. Ama bu sefer biz kutluyor olamayacağız, bir nevi yoğun sayılırız."

"Neden yılbaşında kutluyorsunuz? Başka gün mü kalmadı?"

"Uzun hikâye."

Kapıyı açtığım gibi dışarı çıktım. Soğuk havayı içime çekerek kapıyı kapadım. Basamaklara oturarak, eşofmanımı yukarıya doğru çektim; yağın yağmurun ve soğuk havanın bacağıma değmesiyle rahatladım. Başımı kaldırdım, yukarıya baktım. Ben de ruhumun bulutların ötesinde olmasını, anneminki gibi yükselmesini istiyordum.

"Anne," dedim iç çekerek. "Çoğu şey için senden izin almayı unuttum." Annem öldüğünden beri, uzun bir süre boyunca, bulutlara bakar ve annemden herhangi bir konu hakkında izin isterdim. Bulutları eğer anlamlı bir şeye benzetirsem sorumun cevabını olumlu algılar; hiçbir şeye benzetmezsem izin vermediğini düşünürdüm. "Hepsinin toplu bir iznini istesem olur mu?"

Tam üzerimdeki buluta baktım, bir ağaca benziyordu. İç çektim. "Bir adamın hayatını karartmasına izin verecek misin?"

Bir süre bekledikten sonra, yer değiştirmiş buluta yeniden baktım. Bir şeye benzetemediğimde kaşlarımı çattım. Biraz daha dikkatli baktığımda yüz hatlarım gerildi. Bir insan figürüydü ama iki kol yerine onlarca kolu vardı. Hatları tabii ki belli değildi ama kalbinin olması gereken yerde bulutun parçası kopmuştu, yoktu.

Başımı hemen yere eğerek ayağa kalktım, eve girdim. Kapıyı açan Serpil, içeriye girdiğim gibi Görkem'in yanına geri dönmüştü. Hararetle bir şeylere bakıp, hızlı hızlı konuşuyorlardı.

Üzerimdeki montu çıkarıp, yavaş adımlarla tekli koltuğa yemeden yerleştim. O sırada kapı açıldı ve Uzay içeriye girdi. Çeketini çıkardıktan sonra elindeki torbayı kucağıma koydu.

"Sanırım adamı buldum." Görkem'in sesiyle, Uzay, Görkem'e doğru döndü. Görkem ensesini kaşıdıktan sonra kaşlarını çattı. Dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koyarak Uzay'a doğru çevirdi. Aslında bu bilgisayar biraz daha farklı görünüyordu.

"Ayhan Günder." Görkem, eliyle ekrandaki adamı işaret etti. "Adam, Nuri Alço'nun 2014'teki hali." Birkaç tuşa tıkladıktan sonra binlerce fotoğraf belirdi. "Ayrıca bu piçin, bir tane de erkek çocuğu var. Yirmi iki yaşında."

Görkem başka bir şeye tıklayacağı sırada duraksadı ve bilgisayara iyice yaklaştı. "Bu, Osman Soykur değil mi?"

Babamın ismini duyduğum gibi rengimin attığına bahse girebilirdim. Vücudumu öne doğru eğerek ekrana daha yakından baktım. Oydu. Her zamanki ciddi ifadesini takınmış. Osman Soykur.

Uzay sessiz bir şekilde Görkem'in araştırmasını bekledi.

"Bir ara ortaklaşmış," diye mırıldandı Görkem. "Bu da kim?"

Görkem ekrandaki fotoğrafı büyütürken, küçük Ecce'ye bakalmıştım. Yanımda, küçük, benden birkaç yaş büyük olan bir erkek çocuğu vardı. O bana gülümsüyordu ama ben, annemin elini tutmuş, babama bakıyordum.

Görkem şaşkınlıkla bir ekrana, bir de bana baktı; ardından da Uzay'a. "Ayhan Günder, ortaklıklarını sonsuza kadar devam ettirmek için bu iki aileyi birleştirmek istemiş. Küçük varisler için anlaşma yapmışlar. İkisi de kendileri için belirlenen bir yaşı doldurduktan sonra evleneceklermiş. Fakat Osman Soykur'ın ölmesiyle bu ortaklık ortadan kalkmış. Anlaşma çoktan imzalandığı için, Osman Soykur'ın tüm malları Ayhan Günder'e kalmış. Ta ki Osman Soykur'ın daha önce imzaladığı, miras sahibi belli olana bulunana kadar," Görkem'in yüzüne bir belirsizlik çökmüştü. "Osman Soykur'ın tüm malları kardeşine, yani Oktay Soykur'a kalmış. Oktay Soykur öldüğünde ise her şey, Uzay Soykur'a kalmış. Çünkü Soykur'ın kızı kaybolmuş."

Kaşlarını çattım. "Ben hiçbir zaman kaybolmadım ki."

Uzay, "Kaldığın yurdun ismi neydi?" diye sordu, cevabı buluyor gibiydi. Görkem'in söylediği her şeyi biliyor gibiydi aslında. Vücudumu kısa bir titreşim dalgası sararken, Uzay benim yerime sorusunu cevapladı. "Günder Kimsesizler Yurdu."

Görkem koltuğa yaslandı. "Soykırırlar'ın kaç tane düşmanı var? Nereyi kaldırırsan düşman fırlıyor."

Uzay, başını ellerinin arasına aldı. "Birkaç sene önce, Ecre'nin yerini gözüme sokarak öğrenmemi sağladılar. Onu yanıma almamı beklediler."

"İki ayrı yerde olduğumuzda ikimizi kontrol etmeleri zordu. Şimdi ise ikimizi bir düşünerek hareket ediyorlar," diyerek Uzay'ın sözünü tamamladım. Sadece bu kadar değildi, Uzay'ın çok daha fazlasını bildiğine ve sadece geçiştirmeye çalıştığına emindim.

Serpil, "Sizi izlemeleri veya bulmaları imkânsız, o kadar koruma boşuna mı?" diye sordu.

Görkem, başını olumsuz anlamda salladı. "Bizim bulduğumuz kişilerin de korumaları var, en üst seviyede."

Birden kapı çalındığında Serpil ayağa kalkarak kapıyı açtı. "Bu, işinize yarayabilir diye düşündüm efendim. Adamlardan birinin ceketinden düştü."

Serpil başıyla onayladıktan sonra kapıyı kapadı. Notu açmaya çalışırken, bir yandan da bize doğru yürüyordu. Notu açtığında yüz ifadesi sertleşti.

"Yemi parçalayarak afiyetle yedin. Doymadığını biliyorum Uzay Soykır, açsın. Ama biz senden daha çok açız, o kadar açız ki, karnımızın guruldadığını herkes duyabiliyor. Büyük bir yem için, yemediğimiz küçük yemleri feda ediyor; yiyebildiğimiz küçük yemler ile kendimizi zapt ediyoruz. Ama her şeyin bir patlama noktası vardır. En azılı düşmanlarınızın baş gösterme vakti geldi. Sen veya üvey kuzeninde, aradığımız şeyin olduğunu biliyoruz. Biz her yerdeyiz. Aynı senin de her yerde olduğun gibi Uzay Soykır.'

Serpil'in kâğıdı tutan eli titremeye başladı. Sanki bir zehirmişçesine, kâğıt, Serpil'in elinden iğrenerek atıldı. Görkem ayağa kalkarak Serpil'in koltuğa oturmasına yardımcı oldu. Neden bu kadar

üzülmüştü, gözleri dolmuştu anlayamamıştım ama bu durumda
tistelemenin bir anlamı yoktu.

Uzay yerdeki notu alarak katladı ve cebine koydu. Görkem de-
rin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Başka bir zaman daha
uzun vakit geçiririz. Yeni yılın ve doğum günün şimdiden kutlu
olsun kardeşim."

Görkem, Serpil'in aksine bu kâğıdı pek kale almamıştı. Uzay
desen... O adamın umursadığı bir şey zaten yoktu.

Serpil huzursuz, Görkem endişeli bir şekilde yanımızdan ay-
rıldı.

10. BÖLÜM

“YILBAŞI”

İki gün boyunca Uzay'ın kâğıda kafa patlatmasını izledim. Kafa patlatmak tabiri ne kadar yerinde bilmiyordum; düz bir ifadeyle o kâğıda bakmak ne anlama geliyordu, onu da bilmiyordum.

Gözlerim, aralık olan perdelerden dışarı kaydıığında, karşı kalyadaki ışıklandırmayı gördüm. Yavaşça koltuğun ucuna kaydım, gözlerimi kısarak daha yakından bakmaya başladım. “Yılbaşı yarmı mı?”

Uzay, bir süre sesin nereden geldiğini anlamak için gözlerini etrafta dolaştırdı. İki gün boyunca ağzımı açmadığım ama ona göre önemsiz olan bir şey için konuştuğumu garip bulmuş olmalıydı. “Hayır,” diyerek ayağa kalktı. “Bugün.”

Parfümüyle karışık kendi kokusu etrafı sardığında, ellerimi koltuğa bastırarak, derin bir nefes çekmemek için kendimi tuttum. “Doğum gününü kutlamayacak mısın?”

Birkaç günlük olan sakallarına elini koyarak hafifçe kaşıdı. “Ben hiçbir zaman doğum günümü kutlamadım, kutlamam.”

Sıcak havayı yok eden soğuk bedenine bakakaldım. Çok da şaşılacak bir şey sayılmazdı Uzay gibi biri için ama nedense, göğüs kafesimin oralarında bir burukluk vardı. Bu burukluk kalbimde değildi, olamazdı. Karnımdaydı, acıkmıştım... Kesinlikle acıkmıştım.

Karşıdaki, bir karartı gibi görünen insanların, evlerini süslemesini izledim. Etrafta koşuşturan çocuklar mutluydu. Yüzlerini göstermesem de, çocukların mutluluğunu hissedebiliyordum. Mutlu

bir aile tablosuydu diyemeyecektim, dışarıya o görüntüyü verip, içeride berbat bir aile olabilirlerdi. Aynı benimkiler gibi.

Büyük olan koltuğa geçip yattım ve kumandayı elime alarak kanalları gezdim. En uygun kanalı bulduğumda, başımın altındaki yastığı elimle kabarttım. Bir süre izledikten sonra gözlerim kapanmaya başladı ama Uzay'ın masaya sertçe koyduğu yarım kalan içki şişesi ile gözlerim açıldı. Ne ara oturduğunu bilmediğim koltuktan kalkarak salondan çıktı. Gözlerimi kapatarak üstümdeki örtüye daha sıkı sarıldım.

Televizyondaki sesin birden yükselmesiyle, sıçrayarak uyanırdım. Aslında uyanmam için, ilk önce uyumam lazımdı. Aklımdaki rahatsızlık verici düşünceler sayesinde uykum, uykudan sayılmazdı.

Üzerimdeki örtüyü kaldırdım, doğrularak vücudumu döndürdüm, ayaklarımı yere sarkıtarak koltuğa oturdum. Salonu aydınlatan tek şey televizyondur; şömine sönmüştü, perdeler kapanmıştı. Saat, gece yarısına yirmi dakika kaldığının haberini veriyordu.

Yılbaşı, kutlamalar, havai fişekler... Tam bir saçmalık! Hayat, daha doğrusu yeni bir yılın başlangıcı bundan ibaret olamazdı. Daha fazlası olmalıydı; değişiklik olmalıydı, hayata yeni bir şeyler girmeliydi. Tabii kötü şeylerin bir kısmı da eksilmeliydi. Uzay gibi...

O ve onun her şeyi gibi.

Başımı hafifçe sola doğru eğerek, masanın üzerinde duran bardağı ve içki şişesini aldım. Bardağa bir süre baktıktan sonra, başımı olumsuz anlamda sallayarak bardağı geri koydum. Yarım kalmış şeyi kısa bir tereddüt sonrası içmeye başladığımda, öksürük krizine girmeden geri çektim. Şişe bitene kadar böyle devam ettim. Bu iğrenç ötesi bir şeydi ama madem umursamaz, cesur olabiliyordun; en azından yeni yıla bir ayyaş olarak girebilirdim. Biten şeyi masaya geri koyduktan sonra, uyuşmaya başlamış beynimle, sızıp kalma ve uyanık olma arasında bir mücadeleye girdim.

Tıkırtılar duyduğumda gözlerim ardına kadar açıldı ve etrafı bakınmaya başladım. "Uzay?" diye fısıldadım. "Eğer sensen, bu hiç komik değil."

Bir süre bekledim, tıkırtılar devam ediyordu ama görünürde kimse yoktu. Yarım bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktım. Birkaç kere yalpaladıktan ve birkaç şeye çarpuktan sonra duvar desteği ile yürümeye, daha doğrusu sürünmeye başladım.

Odanın kapısına vardığımda kapıyı açtım ama içerisi karanlık. Işığı açarak, birkaç göz kırpması sonrasında etrafa bakındım. Her şey düzgündü, kimse yoktu. Kaşlarımı çattım, aşağıda başka bir oda yoktu ki! Uzay neredeydi?

Kapıyı kapatarak portmantoya doğru ilerledim. Tam portmantoyu açacaktım ki vazgeçtim. Bulanık midem bunu kaldıramazdı. Ellerimi duvara, daha doğrusu bir kapıya dayadım ve derin bir nefes aldım. Başım dönüyordu, öyle ki, bayılıp kalabilirdim. Tabii ilk önce kusacaktım.

Tuvaletin kapısını açmaya çalıştım ama ittiğimde bir şeye tosluyordu. Onun yerine kıkırdarak kendime doğru çekti. Kapı açıldığında kıkırdamalarım sona erdi. Arkamı döndüm ve etrafa bakındım. Tuvaletin kapısı böyle açılmıyordu. Ama bu, tuvalet değildi. Tuvalet, bu kapının tam karşısında, açık bir kapıyla bana gülümsüyordu. Bu açtığım ise, büyük ihtimalle hayal gücümün bir ürünüydü.

Pekâlâ, hayal gücümün sınırlarını zorlama zamanıydı o zaman.

Kapının ardındaki merdivenlerden çıkmaya başladığımda, elim karnıma gitmişti. Bu merdivenler dönüyordu. Gerçekten... Çirkin'in sarayındaki gibiydi...

Merdivenlerin sonuna geldiğimde yeniden bir kapıyla karşılaştım. Kapının kulpunu yavaşça çevirdiğimde sessiz bir şekilde açıldı. İçeriye adımı attığım anda Uzay'ın kokusu burnuma doldu. İçeriye girdiğimde gözlerimi kırıştırmaya ihtiyacı hissettim.

Burası, neredeyse bir salon kadar büyük bir odaydı. Odada; geniş bir yatak, büyük bir dolap, büyük bir şömine vardı. Odanın duvarları kitap kaynıyordu. Hiçbir şeyin renginden emin değildim. Göremiyordum. Her ne kadar ateşten, yıldızlardan ve aydan gelen ışık odayı aydınlatsa da...

Ay ve yıldız mı?

Kafamı kaldırdığımda cam bir tavan ile karşılaştım. Elimi kalbi-

me götürme ihtiyacıyla doldum. Beynim benimle oynuyordu; çok başarılı bir oyundu, inanmak üzereydim.

Ellerimi ensemin etrafına sararak kafamı kaldırdım. Bu manzaranın tadını çıkarmak istiyordum. Sırtımın sert bir zeminle buluştuğunu, bedenime sert bir bedenin rastlandığını hissedene kadar, bunun tadını da çıkarıyordum.

Ellerim iki yanına düştü, kafamı kaldırarak Uzay'ın karanlık yüz hatlarına baktım. Her zamanki gibi hiçbir şey anlayamıyordum. "Kapı çalma huyun yok mudur senin?"

Bana olan yakınlığından dolayı elim ayağım birbirine dolanmıştı, kasılmıştı. Sonra da kaşlarımı çattım ve aklımın içinde iki tane net kelimeyi dolaştırdım; Siktir et!

"Canım ne isterse, onu yaparım." Kelimelerimin birbirine dolışmaması için yavaş yavaş, tane tane konuşuyordum.

Tam bir şey söyleyeceği sırada, "Soru sorma sırası bende," dedim. Her zamanki gibi, aklımdaki sorulardan en saçma olanını cımbız ile ayırarak seçtim. "Doğum gününü neden bugün kutluyorlar?"

Nefesini seslice dışarıya verdiğinde, hafif içki kokusu, dudaklarımı birbirine bastırmama sebep oldu. Kaşlarımı çattım, sert bir ifade takındım. "Cevap vermek zorundasın, oyunun kuralı bu."

İki elini de duvara koyduğunda, başı boynumdaydı. Soğuk nefesini hissediyor, birazdan başlayacak olan vücudumun titreşimini bekliyordum. Saçlarının yanaklarıma değdiğini hissetmek, içimi o kadar hoş bir duyguyla dolduruyordu ki... Midemin bulantısı yok olmuş, kelekler baş göstermişti.

"Basit. Doğum, hiçbir zaman kutlayacağım veya kutlamak istediğim bir şey olmadı. Onun yerine, şimdiden cenazemi kutlamayı tercih ederim." Bir şey diyeceğim sırada, o beni durdurdu. "Kaç bardak içtin?"

"Kalan şişenin hepsini bitirdim," dediğimde Uzay'ın omuzları hafifçe sarsıldı. Gülmüştü ama ben, ne duymuştum, ne de görmüştüm. "Sarhoş musun?"

Sol eli saçlarımda gezinmeye başladı, hafifçe aşağıya doğru çektiğinde, başım yukarıya doğru kalktı. Boynumda daha büyük bir

boşluk olduğunda, Uzay kendi yeriymiş gibi başını oraya yerleştirdi, yanağını omzuma koydu. Nefesini boynuma üfleterek konuşmaya başladı. "Değilim ama sen öylesin."

Tam bir şey söylemek için ağzım aralanmıştı ki, Uzay'ın boynumu süsleyen öpücüklerini hissetmemle, aralık olan ağzımdan ses çıkmadı. Bu öpücükler; kaba olmaktan çok uzak, baştan çıkarcı öpücüklerdi. Yavaş, bir o kadar da sıcak, etkileyici.

Bluzum yavaş bir şekilde üstümden çıktığında, yanan vücudum biraz da olsun kendine gelebilmişti. Uzay, boynumdaki öpücüklerin yolunu değiştirmiş, göğüslerime doğru yönlendirmişti ama öpücükler, göğüslerimde değil de tam kalbimin orada durmuştu. Uzay, kalbimin üzerini öpüp geri çekildiğinde, kalbimin de yerinden çıkıp, Uzay gibi vücudum ile arasına mesafe bıraktığını hissettim.

Konuştuğunda nefesi kalbimin bulunduğu bölgeye çarpıyor, kalbimin yerinde olduğunun garantisini veriyordu. "Burası, sahibi tarafından öpüldüğünde bu kadar hızlı atacak mı?"

"Orası bana kalmış," diyerek Uzay'ın kolunu tuttum ve hafifçe yukarı doğru ittim. Uzay ayağa kalktığında ona doğru bir adım attım. Başımı sağa doğru eğerek gülümsedim. "Sana bunun adımlarını gösterebilirim."

"Hayatına biri girer," diye fısıldadım. "Onun elini böyle tutarsın..." Uzay'ın sol elini tutup, parmaklarımı parmaklarına geçirdim; kalbimin hızı ölçülemezdi. "Onu böyle öpersin." Ellerımı geri çektim ve Uzay'a yaklaşarak parmak uçlarımda kaldım, yanağını öptüm. "Ona böyle sarılırsın." Kaskatı duran soğuk vücuduna sıcacık kollarımı sardığımda, gerginliği bir cisme dönüşmüş haldeydi. "Ama benim hayatıma böyle biri girmedi," diye mırıldanarak geri çekildim. "Senin yüzünden giremeyecek de."

"Ne güzel işte, hep bana kalacaksın," diye mırıldandıktan sonra, elini, karnımdaki, yok olmak üzere olan ize koydu.

"Eşitlenelim." Elini geri ittim ve başımla tişörtünü gösterdim. "Çıkar."

Söylemem gereken kelimeler kesinlikle bunlar değildi.

Yüzündeki duygusuzluk, gözlerinde alevlenen hoşnutsuzluk-

la bozulmuştu. Çevik bir hareketle, hiç zorlanmadan üzerindeki uzun kollu kazağı çıkardı ve elinden bıraktı. Önüme serilmiş olan manzaraya bakmamak, ondan kaçmak imkânsızdı. Yanıma yaklaştığında, "Vücudunda neden yara izi yok?" diye sordum, utançtan verlere yığılmam gerekiyor iken.

"Soru sırası bendeydi," dedi. Ağzından başka bir kelime veya cümle çıkmamıştı. Vücudunu harekete geçirip bana doğru daha fazla yaklaştı. Bu bedenimin verdiği tepki de neyin nesiydi? Neden beynim uyuşuyor, ellerim titriyor, karnımın altındaki bölge karıncalanıyordu?

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak, dizlerinin üzerine çökmüş Uzaya baktım. "Hatırlıyor musun?" diye sordu, gizemli bir ses ile. "Sana, dizlerinin üzerine oturmanın birçok anlama gelebileceğini söylemiştim."

Yutkunma isteğimi son anda bastırarak bir adım geriledim. Anı bir uyku isteği bastırmıştı ama heyecandan, uyumaya bile odaklanamıyordum. "Hatırlıyorum."

Ellerini karnımın üzerinde gezdirirken, şöminenin aydınlattığı gri saati gözüme çarptı. Nefesini karnımda hissettiğimde dikkatim dağıldı, vücuduma bir titreşim dalgası yayıldı. Sanki hücrelerime uyuşturucu verilmiş, kısa bir süreliğine enerji patlaması yaşaması sağlanmıştı. Vücudum o kadar çok ısınmıştı ki, şöminedeki odunlar gibi alev alabilirdi. Ama benim aksime Uzay, soğukluğunu koruyordu; yine de soğuk elleri, vücudumu soğutmuyor, daha çok yanmasını sağlıyordu.

Yumuşak dudakları kalçama değdiğinde dudaklarımı ısırdım, tutunacak bir yer aradım. Uzay'ın omuzları dışında başka bir tutunacak yerim yoktu. Uzay, yavaş bir şekilde pantolonumun düğmesini açtı, fermuarı aşağıya doğru çekti. Bu sefer tüm sıcaklık, iç çamaşırlarımın koruduğu bölgede toplandı. Uzay sağ kolunu belime sardı. Başını, sol eliyle aşağıya çektiği pantolonumun oraya götürdüğünde, ellerim omuzlarını sıkmaya başladı. Göğsüm hızla kalp iniyor, dudaklarım yavaş yavaş aralanıyordu.

Uzay... O kadar yavaştı ki, sanki ona daha fazlası için yalvarmamı istiyordu. Yaptığı şey tam ona uygun olan bir hareketti; iş-

kenceydi. Toy bedenim, buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu; sapıtıyordu, deliriyordu. Daha fazlasını arzuluyor, yalvarıyor, bıt-

Uzay, bacaklarımı tutarak beni havaya kaldırdı. Karnım yanağının sağ tarafına değiyordu; ellerim ise düşmemek için omuzlarımı kavramakla meşguldü. Saçlarım yüzüme düştüğünde, göğsümü kaplar gibi oldu. Göğsümün ne kadar hızlı kalkıp indiğini daha da belirgin hale getirdi.

Sırtım yumuşak yatakla buluşup yatağa gömüldüğünde, üzerimdeki Uzay yüzüme doğru eğildi. Gözlerinin çekici maviliği kaybolmuştu; gözleri, gözbebeğinden ibaretti. Sarıya çalan sakalları parlayıp gözüme şölen yaşatırken, kokusu burnuma doluyor, başımı döndürüyordu.

Sol elini arka cebine götürerek cebinden bir şey çıkardı. Ellerini bacaklarıma koyup, oturur pozisyona geldi. Ben de onun kucağında sayılırdım, bacağıma iki yanındaydı. Bacağıma değen soğuk cismi, görebileceğim bir şekilde havaya kaldırdı. Eli havadayken, dudakları sutyenimden taşan göğsüme kısa bir anlığına değdi. Kısa bir anlığına yavaşlamış nefes alış-verişlerim yeniden hızlandı.

“Sen nasıl bu öpücüğü hissettiğinde heyecanlanıyorsan...” Elindeki bıçağı açtı, ucunu köprücük kemiklerimin üzerine koydu. Geri çekileceğim sırada, diğer eli belime dolanıp kaçmamı engelledi. Bıçağı çok bastırmadan aşağıya doğru indirdiğinde, ağızmdan, kısa olmasına rağmen acıyla dolu bir inleme çıktı. Bıçağı gen çektiğinde, birkaç santimlik yara kanamaya başladı. Acı yüzünden derin bir nefes aldığımda, bir kan damlası, yaradan süzülerek göğüslerime doğru indi. Kan damlaları sutyenimde toplandı, birkaç da Uzay'ın üzerine düştü.

Uzay'ın parmakları küçük yarığa dokundu, kanama azalmıştı. Akan kanı göğsüme doğru yaydı. “Ben de bunu yaptığımdaya heyecanlanıyorum,” diye fısıldayarak, dilini yara ile buluşturdu.

Boğuk bir inleme, yaramaz bir çocukmuş gibi benden izinsiz, dudaklarımı terk etti. Başımı kaldırıp derin bir nefes alarak yıldızlara baktım. Benden kopan bir şeyler hissettim. Belki bu, kadınsal davranışlardan biriydi... Belki de gururumdu, kendime olan güvenimdi.

Evdeki bütün saatler ötmeye başladı, 00.00 olmalıydı. Hoş geldin, Uzay dolu yeni yıl.

Gözlerim kapandı, vücudum sarsılıyordu; bir yandan da yavaşça yatağa doğru düşüyordu. O sırada, Uzay'ın beni yatağa yatırdığını anladım; gözlerimi açamıyordum ama sesim emirlerime uyabiliyordu. "Soru sırası bende," dediğimde yatakta bir hareketlenme hissettim. "Benden nefret ediyor musun?"

Cevabı duymama ramak kala uyku beni esir almıştı. Ve o şişeyi içtiğime en çok pişman olduğum an, tartışmasız, o an olmuştu.

11. BÖLÜM

“HİSSİZLİK”

Başıma saplanan ağırlar dolayısıyla daha fazla uyuyamadan gözlerimi açtım. Karnımı kavramış olan soğuk eli kaldırıp doğruldum. İlk önce ayaklarımı yataktan sarkıtıp, gözlerimi ovuşturdum. Gerindiğimde üzerimdeki boşluğu hissettim. Ellerimi üstümde gezdirdiğimde, sadece sutyen ile olduğumu fark ettim. Hızla ayağa fırlayarak etrafa bakındım. Yerde lacivert bir kazak ve beyaz bluzum vardı. Sanki bir film şeridiymiş gibi dün, gözlerimin önünden geçip beynime doldu. Elim göğsümdeki yaraya gittiğinde seslice yutkundum. Öfkeden, elim ayağım titriyordu.

Arkamı döndüğümde Uzay'ı fark ettim. Sırtını yatağın başlığına yaslamıştı. Bir eli başının altında, bir eli ise cebindeydi. Üstü çıplaktı, nefesini verdiğiğinde daha da belirginleşen kasları, sinirimin kat ve kat artmasına sebep oldu.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye sordum çatlak bir sesle. Yattığım yastığı alarak ona doğru fırlattım, çevik bir hareketle yastığı yakaladı. Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek odayı turlamaya başladım. Sarhoşluğumdan faydalanıp bana yakınlaşmıştı, ben de mantıklı düşünemeyerek onay vermiştim. Fazla ileri gidilmişti, her ne kadar sonu gelmese de.

Bütün bildiğim küfürleri teker teker sıralarken duraksadım. Benim küfürlerim ve sinirim onu neşelendiriyordu.

Kafamı olumsuz anlamda salladım; gözlerim dolmuştu, üstüne

üstlük burnum sızıyordu. "Sen düzelemezsin, çok yanlış düşünü-
müştüm. Sen hep 'Uzay Soykur' olarak kalacaksın!"
'Soykur' derken kelimeye baskı yapmıştım; sonuçta, sevmediği
ailenin soyadını hakkıyla taşımak, onun hoşuma giden bir şey ola-
mazdı.

"Ben söylemiştim, asla değişmeyeceğim," diyerek ayağa kalktı;
sesi, dünya yok olsa umursamayacakmış gibiydi. Kemerini çözme-
ye başladı. "Beni değiştirebileceğini düşünmen bile anlamsızdı."

Odanan çıktığım gibi aşağıya indim, banyoya gittim. Üstümü
çıkdıktan sonra suyu açarak içeri girdim. Banyo yaparken, kaç
kez sertçe keseleyip duruyordum, vücudum kızarmıştı ama bir
tür türlü temizlenemiyordum. Öyle hissetmiyordum. Çıglık atarak
elindeki keseyi banyonun camına fırlattım, dizlerimin üzerine
oturarak ellerimi yere koydum, başımı eğdim.

Ruhum acıyordu. Ama en çok da, zevk aldığımı, daha fazlasını
istediğimi bilmek acıyordu.

Ellerimi, küçük küçük kırmızı izlerin bulunduğu bacağımda
gezdirdim. Tırnaklarımı batırarak canımın daha çok acımasına
sebep oldum. Bir yandan bağılıyor, bir yandan da ne kadar dibe
batığımı düşünüyordum. Tutunacak bir yerim yoktu; battıkça ba-
tıyordum, sustukça yok oluyordum.

Uzun havluyu vücuduma sardım. Banyodaki aynanın karşısına
geçerek saçımı taradım, kuruttum. Odaya girip üzerimi değiştir-
dim. Salona giderek gergin bir pozisyonda koltuğa oturdum, tele-
vizyon izlemeye başladım.

Uzay'ın kendinden emin, asla sarsılmayan adım sesleri kulağı-
ma dolduğunda başımı daha çok eğdim. Adım sesleri, Uzay kar-
şımda dikilene kadar devam etti. Kalkan omuzlarımı aşağıya doğru
bastırdı, eğik başımı çenemi tutarak kaldırdı. Dizlerinin üzerine
oturdu, yüzünü yüz hizama getirdi. Yanağımı okşadıktan sonra bi-
leğimi tuttu. "Gel."

Olabilirdi ifade-siz bir şekilde ona baktım. Hareketsiz ol-
duğumu fark ettiğinde, kendi standartlarına göre nazik bir şekil-
de beni kaldırdı. Dışarı çıkardığında, üşüyen bedenimi umursa-
madım; o da umursamıyor gibiydi. Kapıyı açık bıraktı, beni suya
doğru çekti.

Ayaklarımı suya değdiği ilk anda titredi. Suyun dizlerime geldiğini fark ettiğimde duraksadım. "Ne yapıyorsun?"

"Soğuk," diyerek bana doğru döndü. "Seni rahatlatır, hissizleştirir."

"Ben hissiz olmak istemiyorum," diye mız mızlandım, kollarımı kendi etrafıma sararak.

Uzay'ın kollarının etrafıma sarıldığını hissettim. "Ama gittikçe hissizleşiyorsun."

"Hissizleşmiyorum," diyerek başımı göğsüne yasladım.

"Sana zarar veren birini sevmiyorsun, bu normal bir şey. Ama ondan nefret de etmiyorsun, işte burada işler karışıyor. Ona karşı hissizsin." Soğuk parmaklarını enseme hissetmemle ırkıldım. "Bu da çoktan hissizleşiyor olduğunu gösterir. Ya da doğruyla yanlış ayırt edemediğini."

"Böyle olduğun için çok üzgünüm," diye mırıldandım. "Haberim olsaydı..."

"Hiçbir şey yapamazdın," dedi kesin bir sesle. "Baban seni dinlemezdi, vurduğunun iki katı vururdu."

Dehşet içerisinde fısıldadım. "Nereden biliyorsun?"

"Başındaki yaranın nedeninin o olduğunu söylemiştin, tahmin etmesi çok da zor değil."

Babamı biliyordu, onunda bana iyi davranmadığının farkındaydı. Fakat hâlâ beni yok etmeye devam ediyordu.

"Bak ne diyeceğim," Geri çekildim. "Babamın yaptığı şeylerin bin kat daha kötüsünü bana yaptığın için teşekkür ederim." Sesimdeki ima, yerine ulaşmıştı. "Bana dokunmana izin verdiğim için kendimden iğreniyorum."

"Sen izin vermesen bile, ben bundan vazgeçmeyeceğim," dediğinde arkamı döndüm, yürümeye başladım. "Tüm suçu üzerime yıkabilirsin."

Islak paçalarımı umursamadan eve girdim. Evin havası bir anda değişmişti sanki. Kaşlarımı çatığımda içeriye Uzay girdi, bedeni gerildi. Bir şeylerin farklı olduğunu o da anlamış gibiydi. "Toparlan," diyerek evin kapsını kapadı, kilitledi.

İtiraz etmeden, kaldığı odaya giderek bavulu çıkardım. Dolap-

taki kıyafetleri içine doldurduktan sonra bavulu kapadım. Bavulu dışarıya koyduktan sonra yatağı toplamaya geri gelecektim. Bavulu kapıya doğru çekerken, kapının arkasında duran altın sarısı kutu dikkatimi çekti. Bu odada, büyük, parlayan, altın sarısı bir kutuyu daha önce hiç görmemiştim. Odada o kadar az eşya vardı ki, her şeyin yerini ezberlemiş sayılırdım. Bavulu bırakarak kapıya doğru ilerledim. Kapıyı iterek büyük kutuyu elime aldım. Ağır değildi ama etrafa yaydığı hava farklıydı. İçinde bomba bile olabilirdi, ki bu beni çok mutlu ederdi.

Kutunun kapağını açtım ve yatağın üzerine koydum. Mürekkep ile yazıldığı belli olan bir kâğıt vardı, onun altında da telefon kutusu. Şaşkın bir şekilde bir kutuya, bir de nota baktım.

'Sevgili Ecre Soykır,

Halinin yerinde olmadığını bilerek hatırını sormaya tenezzül etmiyorum. Şaşkın olduğuna eminim, ben de bir o kadar öfkeliyim. Ateş'in günden güne söndüğünü bilerek yaşamak beni kahrediyor. Bu arada bahsettiğim Ateş, şu yakışıklı olan. Soykır'ın esir aldığı, yok etmek için gün saydığı Ateş. Senden, onu kurtarmanı isteyeceğim. Yerini bilemezken nasıl kurtarabileceğini soracaktır eminim; işte bu yüzden, bu telefon sana. Kendini hazır hissettiğin zaman ara. Konuşacak çok şeyimiz olduğuna eminim, numaram rehberde kayıtlı. Son olarak da, o canavara bunu göstermezsen çok müteşekkirim olurum.

Beste T.'

Açık ağızımı, bir süre kâğıda baktıktan sonra kapadım.

"Ecre! Hadi!" Uzay'ın sesini duyduğumda, notu kutunun içine geri koyarak, telefonu ve şarj aletini çıkardım. Kutuyu kapının arkasına koydum. Telefon ile şarj aletini de bavulumu yerleştirdim.

"Yatağı toplamadım," dediğimde sıkılmış bir sesle "Toplamana gerek yok, toplayacaklar," diye cevapladı.

III

Bavulu odaya yerleştirdikten sonra kapıyı kapatıp telefonu çıkardım. Biraz uğraş sonucunda telefonu açtım. Açılırken çıkan sesi duyduğumda bakışlarım kapıya kaydı, bir şey olmadığına derin

bir nefes aldım. Telefonu açtığım gibi rehberc girdim, 'Beste' ad altında kayıtlı bir numara vardı.

Bu, Uzak'ın oyunlarından biri olabilirdi. Büyük ihtimalle de öyleydi. Ama aramazsam içim içimi yiyecekti.

Telefona bir süre baktıktan sonra ekrandaki numaraya dokundum. Telefonu kulağıma götürdüğümde, elim de ağzıma girmişti, turnaklarımı yemeye başlamıştım.

"Ecre! Sonunda!" Homurdandı. "Aramayacağımı düşünmüştüm."

Öncelikle duraksadım. Bakışlarım kapıya kaydı. "Fazla zamanım yok."

"Anlıyorum, direkt konuya gireyim o zaman," diyerek onayladı. "Ateş'in, Uzak'ın elinde olduğunu biliyor olmalısın. Onu bir dondurucuda tutuyor."

Bağırmmak için son anda kendimi durdurabilmişim. "Ne? Dondurucu mu?"

"İşkence etmiyor, en azından fiziksel olarak. En sevdiği yöntem uyguluyor, psikolojik baskı." Son derece normal bir şeymiş gibi bahsediyordu. "Haftalar geçti ama onu bulamadım..."

Kız konuşmaya devam ederken, ben, dondurucuya takılıp kalmıştım. Bu gerçek olabilir miydi?

"Nerede olduğunu bilmiyorum fakat Görkem biliyor. Onu zorlarsan sana söyleyecektir."

"Sen neden zorlamıyorsun?" dediğimde bir süre konuşmadı.

Ardından da, "Kurtarmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye tısladı.

"Benim çıkarım ne?" diyerek kaşlarımı kaldırdım. "Ateş'in oradan çıkmasının bana bir yararı yok."

"Ne?" diye bağırdı, şaşırmıştı, aynı zamanda sinirlenmişti. "Suçsuz bir insanı kurtarıyorsun."

"Onun suçsuz olduğuna senin kadar emin değilim," dedim kesin bir sesle. Ne düşünüyordu ki? Salak mıydım ben?

"Tamam," dedi kendini dizginlemeye çalışarak. "Ne istiyorsun?"

Ses tonum o kadar soğuk ve kendinden emindi ki... "Beni bir-

radan kurtaracaksınız, Uzak'ın bir daha beni bulmamasını sağla-
yacaksınız."

"Bir daha bundan bahsetmeyeceğin konusunda anlaşmıştık."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, bu ses kulağımdaki tele-
fondan gelmiyordu. Bu sesin sahibi Uzak'dı. Elimdeki telefondan
'dıt, dıt, ...' diye sesler gelirken, telefon elimden kaydı. Başımı,
kayıya doğru çevirdim. Uzak, elindeki altın sarısı kutuyu önüme
atığında, bakışlarım kutuya sabitlendi.

"Demek ki anlaşılamamışız," dediğinde nefesim kesildi.

Soluk almayı kesmiştim. İçimde var olan heyecan kırıntıları
alev almış yanıyordu, beni rahatsız ediyordu. Bir insan nasıl her
şeyi bilebilir, her şeye hâkim olabilirdi? Uzak'a belli etmeden bir
iş yapmak imkânsız, yapmaya çalışmak ölüme yürümek demekti,
ki ben ölüme binlerce kez yürümüşüm, binlerce kez yok olmayı
dilemişim. Ama şöyle bir şey vardı ki; ölüm bile beni reddediyor-
du.

"Biz hiçbir zaman birbirimizle anlaşımadık." Sesim, hissetti-
ğim kadar kötü çıkmıyordu. "Seninle anlaşabilen bir insan yok."

Eğilerek yere düşürdüğüm telefonu aldım. Kutunun yanına
gittim, kutuyu kaldırıp elime aldım. Kapağı açılıp içinden birkaç
parça bir şey düştü ama yere bakmadan Uzak'a doğru döndüm.
Heyecanına ve korkuma rağmen ellerimi titremiyordu fakat ba-
caklarım için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Telefonu kutunun içine koyarak Uzaya uzattım.

"Sadece merakı," derken kısmen dürüsttüm, işin içinde umut
da vardı.

Elimdeki kutuyu almadığında yüzüne bakmayı akıl ettim. İfa-
desi, kafasının karıştığını apaçık belli ediyordu. Benim de katam
karışmıştı, aklıma gelen ilk hareketi uyguluyordum. Düşünmü-
yordum, kısa süren düşünce mahkememi açmıyordum.

"Sadece merak değildi." Kutuyu değil, içindeki telefonu aldı.
"Ayrıca benden kaçabileceğini de umdun."

Yutkunma isteğimi son anda bastırdım, doğru söylüyordu.
"Hayır."

"Bana yalan söylediğini anlayabiliyorum." Elindeki telefonu karıştırmaya başladı. Bir süre sonra telefonu bana doğru salladı, cebine koydu. "Bu artık bende."

Arkasını dönmesine izin vermeden, "Ateş'i dondurucuda mı tutuyorsun?" diye sordum. Tereddütlüydüm ama meraklıydım. Fazla merakın kötü olduğunu öğrenmişim ama hayatıma döke miyordum.

"Dondurucu." Düşünür gibiydi. "Hayır," diye mırıldandı. "Seni öpmenin cezası o kadar basit değil."

"Ateş'e ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

"Neden?"

Merak ettiğimi söyleyemezdim. "Hazırlıklı olmak için," dedim. "Bana da yapacaktın, hatırladın mı?"

"Cevap almaya çalışma yöntemin güzel ama benim üzerimde işe yaramaz; görmezden gelmediğim sürece." Çenesini ovdu. "Seni Ateş'in yanına götüreceğim."

Uzay bugün fazla iyiydi. Şu an kolumdan sürükleniyor olmam, ardından da işkencelerinden birine maruz kalmam gerekiyordu.

"Fakat iki tane şartım var. Kabul etmişsin sayıyorum," diyerek arkasını döndü. "Kusmak yok, sözümünden çıkmak hiç yok."

12. BÖLÜM

“HASTALIK”

Dudaklarımı kemirmeye devam ederek, kapının önünde, ayakların üzerinde sallanmaya başladım. Durdum, montumun önünü kapattım. O sırada Uzay da gelip ceketini giydi. Beni inceleme altına almıştı. Ne düşündüğümü tahmin etmeye çalışıyor gibiydi. belki de çoktan tahmin etmişti.

Ateş'e ne yapmış olacağını düşünüyordum ama hayal gücüm Uzay'inki kadar geniş değildi. Ya da benim hayal dünyam ile Uzay'ın hayal dünyasının içeriği çok farklıydı.

Uzay, arabasını değiştirmişti. Bu seferki daha büyüktü ve rengi kopkoyu bir lacivertti. Nefesimi seslice dışarıya üfleyerek, arabamın yeni kokusunu defetmeye çalıştım.

Sürücü kapısı açıldığı gibi, Uzay hiç zaman kaybetmeden bindi. Arabayı çalıştırmadan önce beyaz bir kâğıdı bana doğru uzattı.

Kâğıdı elinden alırken, “Bu ne?” diye sordum.

“Bugün bir randevun var.” Arabayı çalıştırdı, sürmeye başladı. “Kısa ziyaretten sonra psikoloğa gideceksin.”

“O kadar mı kötü?” diye sorarken, sesim son derece kısıktı.

“Ne? Hayır.” Duraksadı. “Sana göre belki,” diye mırıldandı. emin değildi. “Psikoloğa gitme amacın göreceklelerin değil, kitaplar.”

“Kitaplar?” Gözlerimi devirdim. “Hayal dünyamdan çıkmam gerektiği konusu ise ben almayayım. Senin gitnen daha uygun olur.”

"Gitmediğimi nereden biliyorsun?"

Sesindeki soğukluk, montuma iyice sarılmama sebep olmuştu. Bir insan, sesiyle bile birini üşütebilir miydi?

Cevap vermedim, o da üstelemedi. Araba gitgide daha sessiz, daha ormanlık bir alana yol alıyordu. Otoyoldan saptık, arabanın taşlar tarafından çizildiği yeni bir yola girdik. Bakışlarımı indirdim ve sallanan bacaklarıma baktım. Bir türlü söz geçirip durmalarını sağlayamıyordum.

"İn." Uzay'ın arabayı durdurmasıyla, bacaklarımin titreşimi de durmuştu. Çekinerek başımı kaldırdım ve etrafıma bakındım. Boş bir yerdi, fabrikayı andırıyordu.

Kapıyı açtım, aşağıya atladım. Uzay'ı takip ederken, karşılaşacağım şeye hazırlıklı olmaya çalışıyordum ama ne ile karşılaşacağımı tahmin bile edemiyordum. Büyük kapıyı tıklattı. Kapı gıcırdamadan açıldı. Işıklar tek tek yanarak içeriği aydınlattı. Montun fermuarını daha da yukarı çektim; içerisi dışarisından bile soğuktu.

Kapının arkasında duran iki tane adam, Uzay'a başıyla selam verdi. Yürümeye devam ederken, her baktığım yerde bu adamlara rastlıyordum.

"Ateş'e ne yapıyorsun?" diye mırıldandıktan sonra cümlemin yanlış olduğunu fark ettim. "Ateş'e ne yapıyorsunuz?"

"Baskı."

"Kendini öldürmesi için mi?" Soruyu sorduktan sonra dudaklarımı kemirmeye başladım.

"Hayır," diyerek aşağıya doğru açılan kapıyı tıklattı. "Bir daha biriyle yakın temasa geçememesi için. Yalnız ölmesi için."

"O kadar da kötü görünmüyor."

Yalnızlık kötü bir şey miydi? Düşünmek için daha fazla zamanın olması, bencillikten uzak durman kötü müydü?

"Yalnızlık, dünyadaki en kötü durum. Emin ol." Kapı açıldı. Uzay karanlığın içine doğru atladı. "Atla. Düşmezsın, seni tutacağım."

Sorun da bu değil miydi zaten? Ben hep atlıyordum, o hep yere düşmeme izin vermeden tutuyordu. Belki yere düşmek istiyordum... Belki düştüğümde onun kollarındayken olduğumdan daha güvenli bir yerde olacaktım.

Yere oturduktan sonra kendimi ileriye doğru ittim ve içeri atladım. Uzey'in kolları popomun biraz üstüne dolandı, beni kendine çekti. Işıklar açıldı, Uzey'in nefesinden uzaklaştım.

"Işık mı vardı?" Neden daha önce ışıklar açılmamıştı ki? O kadar da yüksek değildi, hiç düşünmeden atlayabilirdim.

"Bunu görseydin atlayacağını sanmıyordum," dediğinde ayaklarıma baktım. Yerler camdandı. Altımızda bulunan masaya yatırılmış örtülü cesetleri ve onların etrafındaki birkaç beyaz önlüklü insanı gözler önüne seriyordu.

Ceset mi?

Çığlık atarak geriye doğru gitmeye başladım fakat nereye gidersem gideyim altımda cesetler vardı, görünüyordu.

Uzey, kolumdan tuttu ve sırtımın sertçe duvara çarpmasını engelledi. "Sakin ol, düşündüğün gibi değil."

Ellerimi garip bir biçimde açarak aşağıyı gösterdim. "Bunlar ne?"

Sesim, bir kez daha çığlık atacaktım gibi tiz çıkıyordu. Derin nefesler alıyor, sakinleşmeyi bekliyordum fakat cesetleri gördükçe, sakinleşmem mümkün olmuyordu.

Kolumu bırakmadan yürümeye başladı. Küçük bir kapıyı açtı, eğildi. Beni iterek içeriye soktu. "Onlar, Ateş'e göstermelik. Gerçek değil. Merdivenlerden aşağıya in."

En azından içimdeki tedirginlik biraz azalmıştı.

Titreyen ellerimi sopsoğuk metal merdiven basamaklarına koydum, aşağıya inmeye başladım. Bedenim buz kesmişti: hem soğuktan, hem de cesetlerden.

Uzey, basamakların hepsini inmeden aşağıya atladı. Metal kapıya doğru ilerledi, elini kapıya koydu. Ona doğru bir adım atmasını bekliyordu ama buna hazır olduğumu sanmıyordum... Ben, şu ana kadar yaşadığım neye hazır olmuştum ki?

Kapıyı açtığında etraf daha da soğudu, sanki bir buzdolabının içerisindeydim. Kolumu sıkıca tuttu, demek ki yüz ifadem kaçmak istediğimi belli ediyordu.

Adamlar başlarını kaldırdı, ardından da selam vermek için hafifçe eğildiler. Etraf cesetlerle dolu olmasına rağmen kötü kokmuyordu, aksine çok hoş bir koku havayı esir almıştı.

"Onlar ceset değil. Hepsi canlı birer insan," diyerek karşı tarafı işaret etti.

Titremeye başlayan bir vücut ile, işaret ettiği yere baktığımda, bir camın arkasında bağlı duran Ateş'i gördüm. Ten rengi, beyaz oda ile aynıydı, neredeyse kamufle olmuştu. Gözlerinde bir parlaklık vardı ama bu parlaklığın sağlıklı olduğunu düşünmüyordum. "Yakın temasa geçtiğinde kendini böyle hissedecek."

"Canlı ama ölü gibi mi?" diye sorarak Ateş'ten gözlerimi kaçtırdım.

"Hayır." Beni, Ateş'in bulunduğu yere yakınlaştırdı. Başka bir cam kapıdan içeriye girdi. Bu cam odadan, her şey izlenebiliyordu... Ateş, canlı insanlar, etrafındaki beyaz önlüklüler...

Odanın ortasında bulunan düğmeye bastığında küçük bir alarm öttü. Etraftaki insanların çoğu dışarı çıktı, üç tanesi içeride kaldı. Bir adamın yattığı masayı Ateş'e doğru yaklaştırdılar. Adamın vücudunu örten beyaz örtüyü kaldırdılar. Adam o soğukta, sadece bacak arasını kapayan bir bez ile duruyordu.

Gerilediğimde Uzak konuşmaya başladı. "Bu insanların her birinin kalp atışları yavaşlatılmış, her birini araştırmış gibi düşünebilirsin. Hiçbiri hareket edecek bir güce sahip değil fakat yaşıyor, nefes alıyor, bağırabiliyor." Odanın ön tarafında bulunan koltuğa oturduğunda ona doğru ilerledim. Büyük ihtimalle şoka girmiştim; bedenim sakindi fakat düşüncelerim alev alan bir kağıt misaliydi. "Şu an oda, soğukluğunu azar azar kaybetti. O yüzden adamın kalp atışları hızlandı. Gözlerini açabilir, acıyı hissedip bağırabilir veya konuşabilir konuma geldi. Fakat asla hareket edemez, çünkü vücudundaki tüm etler ağırlaşmış, donmak üzere."

"Bu iğrenç," diye mırıldandım, sesim ağlamaklıydı ve Uzak'ın dikkatini çekmişti.

Kaşlarını kaldırdı. "Kendin için ağlamayıp başka biri için mi ağlayacaksın?"

"Ağlamayacağım," diyerek kollarımı kendime sardım. Bu son zamanlarda kendimi sarıp saklama ihtiyacını çok fazla hissedermiştim. "Sadece... Sen iğrenç bir adamsın!"

Uzak, ona izin istemiş gibi bakan adamları başıyla onayladığını

da, adamlar ceplerinden normalden büyük tırnak makasları çıkar-
dı. "Ateş'in her yakın temasta hissedeceği şey bu olacak," dedikten
sonra derin bir nefes aldı, son derece rahattı. "Sanki bir donduru-
cuda esir olmuş gibi donacak. Onu engelleyen bir şeyin olduğunu
hissedecek, hareket edemeyecek. En önemlisi; tırnak makası ile et-
lerinin kesildiğini sanıp bağırarak, çığlık atacak. Karşısındakinden
uzaklaşana kadar çığlıkları asla durmayacak, acısı asla kesilmeye-
cek."

Hızla ayağı fırlayıp arkamı döndüm. Adamın ve Ateş'in bağırış-
larına, çığlıklarını duyduğum gibi ellerimi kulaklarıma bastırdım.

"Kesin şunu, kesin şunu..." diye mırıldanmaya başladım. Ken-
dımı kaybetmiş gibiydim. Bir adamın etlerini canlı canlı tırnak ma-
kasıyla kesmek ne demekti? Onu geçtim, bunu rahat bir şekilde
eğlenir bir ifadeyle izlemek nasıl mümkün olabilirdi? Bu en üst
seviyedeki sadistlik olmalıydı.

Çığlıklar arttığında, onları bastırmak için ben de çığlık attım ve
dizlerimin üzerine oturdum. Sanki depresyon oluyormuş gibi şiddet-
le sallanıyordum, ne olduğunu bilmediğim kelimeleri seslendirip
mırıldanıyordum.

Bana yıllar gibi gelen bir süre sonra, ellerim zorla kulakları-
mdan ayrıldı. Başım çenemden tutularak kaldırıldı. Uzun'un gözleri-
ne ifadesizce baktım; üzerine atlayıp yüzünü tırmalamak istiyor-
dum.

"Gidelim," dediğinde ellerinden kurtuldum ve odadan çıktım.
Ateş'in haline bakamıyordum ama çok kötü bir durumda oldu-
nu fark edebiliyordum. Olay masasının önünden geçerken, ceset
sandığım adamın artık gerçekten bir cesetten ibaret olduğunu fark
ettim. Düz bir ifadeyle bana bakan adamlardan birinin yüzüne tü-
kürdüm ama hiçbir şey yapmadı.

Arabaya bindiğimde, bağırıp ortalığı dağıtma istediğim daha da
arttı. Uzun, arabaya bindikten sonra takmayı unuttuğum kemeri
taktı ve yola çıktı. Gözlerim ikide bir direksiyona kayıyordu, di-
reksiyondaki elleri kim bilir kaç kişinin katiliydi... Bu ellerin de bir
katili vardı tabii; amcam. Allah'ın belası amcam! Her şeyi başlatan
kibirli insan tanesi!

Bir hastanenin önüne geldiğimizde hava kararmıştı ama ben çok dolayısıyla titremeyi bırakamamıştım. Bazen bir şeyler yapmak isterdiniz ama sadece isterdiniz, yapacak enerjiyi kendinizde bulamazdınız ya... İşte o hal şu anda tam da benim durumumu anlatıyordu.

Hiçbir şey demeden hastaneden içeriye girdim. Uzay, danışma ile iki cümle bir şey konuştuktan sonra bir yeri imzaladı. Yürümeye devam etti.

Burası çok boş bir hastaneydi, neredeyse kimse yoktu. Sessizdi ama huzurlu değildi. Sanki o kapalı kapıların arkasındaki beyinler çığlık çığlıyordu.

Durduk. Uzay nezaket gereği kapıyı tıklattı. İçeriden onay almadan kapıyı açtı, geçmem için geri çekildi. İçeri geçtim, dışarıda kalarak kapıyı kapattı.

"Ecre Soykır, hoş geldin." Tanıdık sesin sahibine döndüğümde öfkem fokurdamaya başladı. "Beni hatırlıyor musun? Rana Deriner."

Uzattığı eli umursamadan, koltuklardan birine kaba bir şekilde oturdum. Üzerine krem fırlatmıştım be kadın, seni hatırlamak ister miyim sanıyorsun? "Benim için önemli biri olmadığından, hatırlamıyorum."

"İlişkimizi sıfırlamaya ne dersin?"

Sabrım, aşınmış bir ip misali kopmak üzereydi. "Bizim hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadı Rana Hanım."

"Ecre, asi tavrınla hiçbir yere varamayız," dedi sıkıntıyla.

"Bir yere varmak istemiyorum," dediğimde güldü.

"Güzelim, aynı Uzay'a benziyorsun. O da ilk geldiği zamanlar böyleydi."

"Uzay buraya mı geliyordu?" diye sorduğumda, ilgimi çeken bir şeyin olmasına sevinmiş gibiydi.

"Hâlâ geliyor." Gözlerimin odağı, halı veya masa değil de, masanın ardındaki kadın, Rana Deriner oldu.

"Gelmesi lazım zaten, hareketlerini düzene sokmalı," diye mırıldandım.

"Ben onda bir sorun göremiyorum," dedi. "O, yaşadığı olayla-

ın kurbanı. Onu tebrik etmemek hata olur, hayata tutunup buraya kadar iyi-kötü gelebilmiş. Hastalığı düzeldiğinde birçok kişi tarafından yanlış bulunan hareketlerinin çoğu da düzelecektir."

"Ne?" Sesim sessiz bir şekilde isyan ediyordu. "Uzay'ın... Bir hastalığı mı var?"

Aslında bu şaşılasi bir şey değildi.

"Urbach- wiethe sendromu," dediğinde, yüz ifademden, bir şey anlamadığımı çıkarmış olacak ki, açıklamaya koyuldu. "Beyinde duyguların denetiminden sorumlu olan amigdala bölgesinin hasar görmesi sonucu, başta korku olmak üzere bazı duyguların kaybedilmesi durumudur. Bu kişiler, korku duygusundan habersizdir; birçok duyudan olduğu gibi."

Ağzım aralandı, dudaklarım titredi, gözlerim seyirdi. Nefes alamıyordum.

Şaşırdığıma şaşırmış gibiydi. "Sence bu duygusuzluğunun başka bir açıklaması var mıydı? Uzay, insanüstü bir varlık değil Ecre. Her hareketinin arkasında sağlam, mantıklı bir neden var."

Elimi boğazıma götürerek gözlerimi kapadım. Kendimi nefes almaya zorladım, o sırada hiç konuşmadan düzelmemi bekledi.

"Normalde hastalarım ile konuştuklarımı veya onların durumlarını yakınlarından birine açıklamam. Fakat senin düzelmen için birtakım gerçeklere ihtiyacın var. Bunun yolu da, söylemekten geçiyor," dedi. "Amacım sana yardım etmek, bunu kabul etmelisin."

"Bana neden yardım ediyorsun ki?" diye sordum sesimi bulduğumda.

"Uzay'a önem veririm." Sırtını koltuğundan ayırdı. "O da sana önem veriyor. Dostumun dostu mantığı."

"Uzay beni sadece öldürmek istiyor."

"Hayır," dedi itiraz ederek. "Seni öldürmek isteseydi bunu çoktan yapmaz mıydı? Sence o bir şeyleri erteleyecek biri mi?"

"Bir engel olduğunu, onu yok ettiğinde beni öldüreceğini söyledi."

"Peki Ecre." Ellerini havaya kaldırdı ve pes edercesine salladı. "O engelin ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey. Bir engel olduğunu sanmıyorum. Sadece kaçınılmaz sonu erteliyor."

Söylediklerime ben bile inanmıyordum.

"Bunu söylememiş olduğunu varsayıyorum," diyerek arkasına yaslandı. "Biraz senden bahsedelim. Açık yaralarının üzerine tuz döküyormuşum gibi olabilir ama sadece seni anlamak için soruyorum; Osman Soykar sana şiddet uyguluyordu, değil mi? Ne kadar?"

Kollarımı göğsümde birleştirerek arkama yaslandım. Camdan dışarıyı izlemeye başladım. "Uyguluyordu. Beni birçok kez hastanelik ettiğini hatırlıyorum. Üç yaşındayken başıma büyük bir darbe almıştım, her ne kadar dikiş atılsa da, ruhumdaki yara kapanmamıştı. Başımdaki ise kapanmıştı kapanmasına ama o bölgede saçlarım çıkmadığı için herkes rahatça görebilirdi."

"Peki şu anda niye görünmüyor?" diye sordu.

Konuşurken umursamazdım, dikkatim dağınılıyordu. "Saç kesimi mi değiştirmiştin. Eskiden saçlarımı hep sol yanımda toplardım, yaram ise başımın sağ altında."

Bir şey soracağı sırada duraksadı, ona baktım. "Buraya gelmeden önce bir şey mi oldu?"

"Ne zaman bir şey olmadı ki?" diye alayla sordum. İkimiz de uzunca bir süre sessiz kaldık. İlk konuşan, daha doğrusu anlatmaya başlayan ben oldum. Anlatmayı bitirdiğimde yeniden sustuk.

"Orada yatan adamlar masum muydu?"

"Masum olmasa bile bunun yapılması yanlış. Uzay'a bile kimse bunu yapmamalı."

"Konuyu her ne kadar Uzay'dan uzaklaştırmaya çalışsam da bu mümkün görünmüyor," diye mırıldandı.

"Bana Uzay ve seni anlat. Siz kimsiniz? Neden anlattıklarına tepki vermedin?"

"Uzay'ı uzun süredir tanıyorum, aynı annesini tanıdığım gibi. Onu hep yanıma almak istemiştin ama asla yapamadım, izin vermediler."

Sustum, sindirmeye çalışıp sindiremediğim konulara bu da eklenmişti. Kafam karışıyordu. "Her şeyden nefret ettiğimi söylesem, benim hakkımda ne düşünürsün?"

"Kitaplar?"

"Onlardan da nefret ediyorum," diye homurdandım. "Hepsi ne kadar boktan bir durumun içerisinde olduğumu, asla iyi bir hayata sahip olamayacağımı hatırlatıyor."

"Ondan da nefret ediyor musun Ecre?"

"Kimden?"

"Uzay'dan."

Düşündüm, aslında düşünmeden direkt nefret ettiğimi söyleyebilmeliydim ama yapamıyordum. O kelimeyi dilime yaklaştıramıyordum.

"Onun için sadece üzgünüm," diye mırıldandım. "Ondan nefret edemiyorum... Salağım. Salağım çünkü bana zarar veren bir adamdan nefret edemiyorum."

Küçük bir zil sesi duyuldu, ayağa kalktım. Yüzüne bile bakmadan kapıya doğru ilerledim, çıktığım esnada sesi duyuldu. "Belki de onu sevmeyi denemelisin."

Uzay beni gördüğünde ayağa kalktı. Ona bakmadan dışarıya doğru yürümeye başladım. Ellerimi montumun ceplerine soktum. Yine sadece bakışma ile geçen yolculuğa başladık. Otoyola çıktığımızda, trafik saati olmasına rağmen yolların bomboş olmasına şaşmışım. Yanağımı emniyet kemerine yaslayarak gözlerimi kapadım. Aslında bu rahatsız ediciydi ama şu an umurunda değildi.

Kısa süre sonra kemerim açıldı, gözlerimi araladım ve başımı kaldırdım. İleride sarı kıyafetli polisler duruyordu. Bu boş yolda hangi arabayı kontrol ediyorlardı anlamamıştım. Biraz ileride motosikletin üzerinde bir kız duruyordu, bir polis ile konuşuyordu. Ardından da motosikletten indi, elindeki kaskı motosiklete koydu. Dalgali kahverengi saçları vardı, kısaydı ama bayağı göz alıcıydı. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını arkaya doğru çevirdiğinde gözlerimiz buluştu, gülümsedi.

Uzay, arabayı daha yavaş sürmeye başladı. Sol eli direksiyondayken sağ elini ceketinin arkasına götürdü ve belinde duran silahını çıkardı. Silahı kucağıma koydu, telefonunu bana uzattı. "Ben sana işaret verdiğimde arka koltuğa geç. Başını her ne olursa olsun kaldırma. Arkada büyük bir mont olacak, onu üstüne al, kafanı koru." Çank kaşlarla telefonu tuttuğumda silahı kucağımdan aldı

"Telefonda şifre yok. Görkem'e 'sarı, otoyol' diye mesaj at. Tekrar söylüyorum; ben onay vermediğim sürece başını asla kaldırayım deme."

"Arkaya geç!" Araba birden hızlandığında koltuktan kalktım. Uzay'ın beni itmesiyle kolayca arkaya geçtim. Koltukların önüne girerek montu üzerime aldım, cenin pozisyonuna geçerek telefonu açtım. Mesajı yazdım fakat yollayamadan arabanın sallanmasıyla, telefon diğer koltuğun önüne düştü. Elimi telefonu almak için uzatmıştım ve çok yaklaşmıştım ki silah sesleri yükseldi, arabanın arka camı kırıldı. Birkaç cam kırığı elime battı; acıyla inlememek için dudaklarımı ısırdım. Cam kırıkları saplanmış olan elimi yavaşça hareket ettirerek telefonu aldım. Diğer elimle 'gönder' yazısına tıkladıktan sonra telefonu elimden attım, elimdeki cam kırıklarını çıkarmaya başladım. Hafifçe doğrulduğumda, üzerime örttüğüm büyük monttaki cam kırıkları aşağıya doğru indi. Bu kalın mont olmasaydı, sırtım cam kırıklarıyla dolu olurdu.

Ateşlenen silahların sayısı arttığında kulaklarımı kapamak istedim fakat sol elim kötü durumdaydı, diğeri ise sol elimdeki kanı durdurmaya çalışıyordu.

Uzay'ın tıslamasını duydum. "Ecre, yavaşça kalk. Arka koltuğa koyduğum silahı al."

Üzerimdeki montu kaldırarak dediğini yaptım. Koltuğun üzeri cam kırıklarıyla doluydu. Cam kırıklarını temizledikten sonra tek dizimi koltuğa koydum.

"Arkamızdaki arabanın sürücüsünü vur," dediğinde, ağzımdan kabaca bir 'ha' sesi çıktı. "Sürücüyü vur!"

"Ben... Yapamam," dedim korkuyla. "Sen yap."

"Araba sürmeyi biliyor musun?" Bulunduğumuz duruma göre sesi son derece sakindi, sendromdan dolayı mıydı bu?

"Hayır."

"O zaman arabayı ben süreceğim, sen de adanı vuracaksın. Sol elimle araba kullanıyorum. Sağ kolum yaralı, mermi içeride ve nerede olduğu hakkında bir fikrim yok ama kolumu hareket ettirmemi engelleyen bir yerde olduğu kesin. Adamlar işini biliyor."

"Ama..."

Sözümü kesip, "Eğil!" diye bağırdığında dediğini yaptım. O sırada başımın arkasında olan koltuk, bir mermi tarafından hasar gördü. "Nişan al ve vur şu adamı!"

Kanayan elimi avucum yukarı bakacak şekilde açarak, arka kol-ruğun başlığının yanına koydum. Sağ elimi sol elime yerleştirerek nişan alıyordum. Elim titriyordu, nişan alamıyordum. Ar-şın daha sıkı kavradım. Elim titriyordu, nişan alamıyordum. Ar-kamızdaki arabanın yanında, motosiklette olan kız vardı fakat ne bize karşı savaş açmıştı, ne de onları durdurmak için bir harekette bulunuyordu.

"Ecre, sakın ol. Bir şey olmayacak."

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdım. "Korkuyu hissedemeyen biri tabii böyle der!"

"Bir şey olmayacak, sadece adamı vuracaksın," diye tekrarladı. "Sabıkana geçmeyecek, bir katil olmayacaksın. Sadece canını koru-yan biri olacaksın." Sakinleşmem için cümleler sıralıyordu.

"Derin bir nefes al," dediğinde ateş ettim ama ıskaladım. "Bana bak."

Başımı Uzey'a doğru çevirdim. Gözlerindeki yumuşak ifade, hayatımda görüp görebileceğim en güzel şeydi. "Sadece derin bir nefes ve nişan al. Güzel şeyler düşün. Sonra da tetiğe basıp kendini bırak," diye mırıldandı. Sesi o kadar yumuşaktı ki, bir anlığına cis-me dönüşüp yavaşça okşadı sanmışım.

"Hani nefret ettiğim bir şeyi düşünmem lazımdı?" diye sor-dum.

Yeniden başımı döndürdüm. Adamın canı, ellerimin arasındaki silahtaydı. Ateş etmeli miydim?

"Hoşuna giden bir şeyi düşünürsen de odaklanabildiğini fark ettim. Ateş edeceğim esnada odaklanmamı sağlayan, hoşuma giden bir şeye daha önce hiç rastlamamıştım," dediğinde sesi yumuşaklı-ğını kaybetmişti ama hâlâ hoş bir tınısı vardı. "Şimdi ateş et Ecre."

Gözlerimi kapadım ve dediğini yaptım, ateş ettim. Silah elim-den kaydığında gözlerimi açmamıştım fakat arkamızdaki arabanın bir şeye çarptığını duymuştum.

"Öldü. İşte bu kadar," dediğinde, bir şeyi başarmış mıydım, yoksa batırmış mıydım emin değildim.

Elimdeki silah, olduğundan daha ağır geldi ve ellerim silahı taşıyamadı. Aynı bedenim gibi, silah da deri koltuktan kaydı. Ağlamıyordum. Vücudum rüzgârın esiri olmuş bir yaprak gibi titriyor, düşüncelerim bağımsızlığını ilan edip beynimden uzaklaşıyordu.

Neler oluyordu? Yapmak istemediğim, yapmayı aklımdan bile geçirmediğim davranışları sergiliyordum. Ne suçluluk hissediyordum, ne de mutluluk. Bir şey yapıyordum fakat karşılığında aldığım tek şey daha fazla hissizlikti.

Arabanın durduğunu fark ettiğimde etrafıma bakındım. Koltuğun altında oturduğum için görebildiğim tek şey kanım ve cam kırıklarıydı. Yavaşça cam kırıklarının arasından sıyrılarak arabadan çıktım; başım dönüyordu. Yürümeye başladığımda, arkamda, değiştiği yerleri yakan, kül eden o adım seslerini duyabiliyordum. Evin kapısı, daha gelmeden açıldığında adımlarımı hızlandırdım, ardından da koştum. İçeri girdiğimde Ayşe Ablâ önümdeydi fakat bu, koşmama bir engel değildi. Kimseyi görmek veya duymak istemiyordum, odaya varıp yatağa kendimi bırakmak istiyordum.

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtığı anda, sağlam elimi ağzımın üzerine bastırdım. Yaşlanmayan gözlerime rağmen ağlama belirtisi göstermem garipti.

Merdivenlerin ilk basamağına adımımı atmıştım ki kolumdaki parmakları hissettim. Hızlı bir şekilde arkamı döndüm, Uzay'ı geriye doğru ittim. "Bana yaklaşma!"

İtmeme karşılık biraz geriledikten sonra sesini çıkarmadı. Yüzünden bir şey anlaşılmıyordu, çelik gibiydi; düz, tek renk, pürüzsüz. Fakat ne yazık ki, çeliğe vurduğunuzda çıkan o ses, Uzay'da çıkmıyordu... Sanırım. Hatta vurduktan sonra bir sesin çıkıp çıkmayacağını duyabilecek kadar yaşayabileceğinizi sanmıyordum.

"İki saat," dedi. Gözleri kısa bir anlığına yaralı elime kaydı. Siniirliydi fakat herhangi bir hamlede bulunmamıştı. "Kendini toparlayan için iki saatin var."

Basamakları hızlıca çıkıp odaya girdim. Yıkandıktan sonra üzerimi giyindim. Elimi gelişigüzel bir şekilde sardım. Şu anda elim zonklıyor olmalıydı fakat o kadar boştum ki, onu bile hissedemi-

yordum. Bu bir anlığına gözüme iyi bir şeymiş gibi göründü. Aldığım nefesi sesli bir şekilde geri vererek yatağa gittim.

Yatağın içine girip karanlıkta etrafıma bakmaya başladığımdan bu yana bir buçuk saat geçmişti. Uyuyamıyordum. Azalan düşünce yağmuru yeniden artmıştı. Bu yağmur, rahatsızlık verecek kadar sesli ve fevriydi. Uzun uğraşlar sonucu uykuya kavuştuğumda kapı açıldı. Duyabiliyordum fakat bir yandan da uyuyordum. Uykum o kadar garipti ki, uyuyordum fakat uyanıktım.

Sol elim kaldırıldı, sargısı açıldı. Elime acı verici şeyler sürüldü ve elim yeniden sarıldı. Gözlerimi kısa bir anlığına aralayıp kapatığımda Uzay'ı gördüm.

"Bana acıdığı için bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım kendimden habersiz.

Sessiz ama etkili sesi, odayı himayesi altına aldığı anda vücudum titredi. Yarı uykuluydum fakat her hareketini hissedebiliyordum. "Ben, kimseye acımam."

Bir süre sonra ışık kapandı, kapının sesi duyuldu. Sargılı elimi diğer elimle sararak başımın altına sokuşturdum.

İlerleyen saatlerde korku, tek dayanağı benmişim gibi vücudumu sarmaladı. Gözlerimi araladım ve etrafıma bakındım. Kimse yoktu, ses yoktu. Ayağa kalkarak başucu lambasını açtım, ilaçlarımı çıkardım. Gerekli miktarda içtikten sonra başımı geriye doğru atıp gözlerimi kapadım. Bu birden bastıran korkunun sebebi neydi?

Yatağa doğru ilerleyecekken vazgeçtim, odadan çıktım. Uzay'ın odasının kapısını çaldım. Ses gelmeyince hafifçe araladım, bir yandan da arkamı kolluyordum. Sanki karanlıktan biri çıkıp beni yutacakmış gibi hissediyordum.

"Uzay," diye fısıldadım, içeriye girerek kapıyı arkamdan kapadım. "Gelebilir miyim? Uzay?"

Cevap yoktu. Yatağa doğru ilerleyerek örtünün yarısını aşağıya atmış olan Uzay'a baktım. Sırtı bana dönüktü, yüzünü göremiyordum. Fakat yüzünü görmüyor olmam, yaydığı sert havayı hissetmeme engel değildi. Sol kolunun üzerinde yatıyordu, sağ kolunun yaralı olan yerini sarmıştı. Bir önceki sefer de kolundan yaralanmıştı, sanırım karşıdaki adamı araba sürerken indirmenin en iyi

yolu onu kolundan vurmakta. Uzay orada tek olsaydı, muhtemelen daha ağır bir darbeye maruz kalsaydı... Hele hele ben, tek olmaydım, ölmüş olurdum.

Dizlerimi yatağa yasladım. "Evde biri olabilir mi?" Bir şeyler mırıldandı fakat duyamadım. "Ne?"

Bu sefer mırıltılar yükseldi. Uzay'a doğru yaklaştım. Uyuyordu, büyük ihtimalle kâbus görüyordu. Birden bedeni zangır zangır titremeye başladı, sayıklamaya devam ediyordu.

Titreyen ellerimi öne doğru uzatarak Uzay'a dokundum. "Uzay, uyan." Titremeye ve sayıklamaya devam edince bedenim daha şiddetli bir şekilde sarstım. "Uyansana!"

Kâbusun derinliğinden olsa gerek, sesimi yükseltmem veya sarsmam bir etki etmemişti. Kapiya doğru baktım; tedirgindim, heyecanlıydım ve korkuyordum. Uzay'ın omzuna dokunduğum anda elimi sıkıca tutup çekti, yaralı kolunun üzerine düştüm. Elim geri çekmeye çalıştım fakat o kadar sıkı tutuyordu ki, parmaklarımı kırılabilirdi.

"Uzay!" Sayıklaması ve titremesi geçmişti fakat uyanmamıştı. "Elim acıyor!"

Hareket etmedi, sabit bir şekilde kaldı. Yakınlık yüzünden hızlanan kalbim ve damarlarımda patlayan kan bile onu uyandırmaya yetmemişti.

Kolum beline değiyor, elim ise büyük ellerinin içinde kayboluyordu.

Ne olduğunu çıkaramadığım sesler duyduğumda, başımı hızlı Uzay'ın sırtına koydum, iyice olduğum yerde bütüldüm. Kendimi güvende hissetmiyordum fakat Uzay'ın, beni, kendi dışında her şeyden koruyacağına emindim.

Yaptığım ve yapacağım her şeyden, kendimden utanıyordum. Korktuğumda, üzüldüğümde, yok olmak için her şeyimi vereceğim sırada bir bakıyordum ki yanımda Uzay oluyordu. Aklımı kurcalayan her bir sorunun, her bir düşüncenin çözümü ondaydı. Her yerde, her şeyde o vardı.

Soğuğun kaynağına daha da sıkı sarılarak gözlerimi kapadım. Kokusunun, tüm bedenimi çocuğuymuş gibi kucaklamasına izin verdim.

Hissettiğim hareketlenme ile gözlerimi araladım. Nerede olduğumu hatırlayınca hızla geriye doğru kaçtım. Başım, yatağın başlığına çarptı. Yüzümü buruşturarak elimi başıma götürdüm.

Uzay, yatağa ilkyardım eşyalarıyla beraber oturmuştu. Üzerini değiştirmiş, her zamanki capcanlı, sert görüntüsünden ödün vermeye tenezzül etmemişti. Durulmuş mavi gözleri üzerimdeydi, bundan kurtulmak amacıyla hızla ayağa kalktım.

"Buraya gel." İç çektiğini duydum. "Eline yeniden bakacağım."

"Gerek yok." Sesim, neredeyse hırlar gibiydi. Hızla odadan çıktım, diğer odaya girdim. Tüm yaptıklarına rağmen bu kadar rahat ve umursamaz olması sinirlerimi geriyor, çıldırmama neden oluyordu.

Uzun bir duş sonrası giyindim, camın kenarına oturdum. Hava karanlıktı, yağmur damlaları birbiriyle yarışır haldeydi. Hava, tam da içimi yansıtıyordu.

Kapı yavaşça açıldı. "Merhaba."

Rana Hanım'ın sesini duymam ile başımı kapıya doğru çevirdim. "Randevuların bu kadar sık olacağını düşünmemiştim."

"Bu bir randevu değil," diyerek gülümsedi. "Sadece arkadaşım-la konuşmaya geldim."

Homurdandım.

"Eline ne oldu?" diye sordu, elimi işaret ederek.

Dışarıyı izlemeye devam ettim. "Konuşmak istemiyorum."

Karşıma geçip koltuğa oturdu. "Pekâlâ, konuşmasak da olur."

Dakikalardır dışarıyı izliyordum, o da beni izliyordu. Nefesimi sesli bir şekilde dışarıya verdim. "Sorularıma cevap arıyorum fakat... Bulamıyorum."

"Her sorunun bir cevabı vardır," diye mırıldandı. "Yanlış yerde arıyorsundur."

"Uzay hakkındaki soruları Uzay'a sorarak yanlış mı yapıyorum?"

"Belki de..." Bacak bacak üstüne attı, eteğini düzeltti. "Belki de ona sormak yerine onu izleyerek sorularının cevabını bulmaya çalışmalısın."

"Onu izlemek çok zor." Başımı taş duvara yasladım. "Hızlı zeki. Benim olamayacağım kadar."

"O zaman yavaşlamasını sağla."

Yalandan güldüm. "Bunun yararına olacağını sanmıyorum."

"Ecre sana bir şey soracağım," dediğinde başımı olumju anlamda salladım. "Buradan, Uzay'dan kaçmak istiyor musun?"

"Evet." Sesim kısıkta.

"Gerçekten kaçmak istiyor musun, yoksa kaçmak zorunda hissettiğin için mi? Aksinin normal olmadığına inandığın için mi?"

"Buna siz cevap verin," dedim. "Bana zarar veren birinin yanından kaçmak istiyor muyum, yoksa istemiyor muyum?"

"Kendini kaçmak zorunda hissediyorsun." Öne doğru eğildi. "Ama kaçmak istemiyorsun."

Konuyu değiştirmek istedim. "Neden amcamın intikamını benden alıyor? Sonuçta... O, amcam. Babam değil ki!"

"Kayıtları izlediğini düşünüyordum." Kaşlarını çatı. "Yoksa izlemedin mi?"

Bu kadın nasıl bu kadar şey biliyordu?

"İzledim, amcam..."

"Hayır," diyerek sözümü kesti. "Babaninkini izlemedin mi? Son kayıt."

"Son kayıta babam yoktu," dediğimde bir şey demedi. O sırada aklıma, akşamki ve bu sabahki hareketim geldi. Uzay'ın fazlasıyla kızmış olması lazımdı. Hızla ayağa kalktım. "Sanırım Uzay beni mahvedecek."

"Ne oldu?"

"Buraya gelirken Uzay ile karşılaştınız mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"Sinirli miydi?"

"Hayır," diyerek bakışlarını dışarıya doğru çevirdi. Sesli bir şekilde nefes alırken, nefesi yarıda kesildi. "Kahretsin!" Ne olduğunu sormama izin vermeden ayağa kalktı. Kolumu tuttu ve beni hızlı bir şekilde banyoya soktu.

"Buradan ayrılma," diyerek kapıyı kapattı, üzerinde duran anahtar ile kilitledi.

"Aç şu kapıyı!" diye bağırarak kapının kulpunu zorladım. Kapıya vurmaya başladım, bir yandan da bağıırıyordum. "Neler oluyor? Aç kapıyı!"

Silah sesi duymam ile refleks olarak yere eğildim fakat herhangi bir şey olmamıştı. Pencereye doğru ilerleyerek pencereyi açtım. Arka taraftaki korumaların hiçbiri yoktu, büyük ihtimalle ön tarafta toplanmışlardı.

Yavaş bir şekilde çıkıntılara tutunarak aşağıya indim. Heyecandan terleyen ellerimi eşofmana sildim. Bir adım atmıştım ki, beni hızlı bir şekilde geriye doğru çekti. Bir el, ağzıma kapandı. "Salan sesini çıkarma."

Sesin sahibine doğru baktım. Dün akşamki motosikletli kızdı bu. "Kurtarılmak istedin, bunu gerçekleştiriyorum."

Elini geri çekti fakat ağzımdaki bant yüzünden itiraz edemedim. Kurtulmak istiyordum fakat hiç tanımadığım biri tarafından değil. Bu kız kimdi ve ne kadar dosttu bilmiyordum.

"Beni takip et," diyerek kolumu sıkıca tuttu ve ileriye doğru çekti. Adrenalinin beynime akın etmesine karşılık, kızın sağ bacak boğumuna tekme attım. Yere çöktü, eli gevşedi. Fırsattan istifade olarak kolumu kurtardım, ön bahçeye doğru koşmaya başladım. Ön bahçe görüş alanıma girdi, duraksadım. Adam kaynıyordu. Bir grup adam ile diğer grup karşı karşıyaydı; hepsinin elinde silah vardı.

"Ecre!" Rana Hanım ve Ayşe Ablanın ismimi haykırdığını duydum. Başımı hızla eve doğru çevirdim. Uzak ile karşılaştım.

Duruşu katıydı, dimdikti, korkutucuydu. Azrail'i andırıyordu. Rüzgâr, sarıya yakın renkte olan saçlarını dansa davet ediyordu. Gözleri ölüm kadar karanlık, aynı zamanda aydınlıktı. Tehlike, bakışlarının esiri olmuştu.

Bakışlarımız buluştuğunda başını hafifçe öne doğru eğdi. Bir şeye onay verirmiş gibiydi.

Her şey sanki ağır çekimdeymiş gibiydi. Başıma sert bir cismin indiğini hissettim, dizlerimin üzerine düştüm. Başım öne doğru eğildi, yağmurdan ıslanan saçlarım yüzüme doğru düştü. Gözlerim kapandı, bedenim ıslak çimlerin üzerine doğru düştü. Beynim kontrolünü kaybetti, bilincim kapandı.

13. BÖLÜM

“SAVAŞÇI”

Başımdan başlayarak vücudumu kaplayan ağrı yüzünden yüzümü buruşturdum. Gözlerimi araladığımda, gözlerimin beyaz ışığın kurbanı oldu, başımdaki ağrı arttı. Vücudumu saran ipler, ağrımın ilacı olmaktan çok uzaktı.

“Ecre Soykır,” Gözlerimi, yüzünün yarısı yaranın kurbanı olan adama çevirdim. “Sizinle yakından tanışmak ne kadar da güzel.”

“Siz kimsiniz?”

“Biz...” Eliyle bomboş odayı dolduran adamları işaret etti. “Beste buraya gel.”

Motosikletçi kız, yaralı yüze sahip olan adamın yanına gitti. Adam, elini kızın omzuna koydu. “Telefonda konuştuğun kız, Beste, tam burada,” diye mırıldandı.

“Peki sen kimsin?” diye sorduğumda, adamların birkaçından şaşkınlık nidaları yükseldi. Adamlara bakarken bakışlarım birinin üzerinde duraksadı. Bu hepsinden genç bir çocuktü. Aşırı ciddi bir mizaca, simsiyah saç ve gözlere sahipti.

“Ayhan Günder.” Başım hızla adama doğru çevrildi. “Benim yurdumda kalıyordun, hatırlıyor olmalısın.”

Kapı açıldı, içeriye uzun boylu bir adam girdi. Beste, ciddi çocuk ve Ayhan Günder dışındaki herkes başlarını eğdi.

Adam, “Soykır,” diye tısladı. Bana bakmaktan öğreniyormuş gibi bir hali vardı ayrıca aşırı sinirliydi.

Bana doğru bir adım atmıştı ki, Beste, "Dayı, sakın ol," diye mırıldandı.

Kafam karışmıştı, hissizleşmişim. Susmam ve boyun eğmem gerekirken, alayla bir soru yönelttim. "Peki sen kimsin?"

Adam, bana vurmak için elini kaldırmıştı ki, Beste, adamın elini tuttu ve aşağıya doğru indirdi. "Ben, Beste Turna. Bu ise dayım, Halil Yağz. Ayhan Günder'i tanıyorsun zaten." Arkasını döndü ve ciddi çocuğa buraya gelmesini belirten hareketler yaptı. "O da Yaman Günder, Ayhan Günder'in oğlu."

Halil Yağz... Dosyada okuduğum 'Halil Y.' olabilir miydi? Tesadüf olması imkânsızdı. Bu oydu. Katil.

Ciddi çocuk yanıma geldi ve sandalyeye bağlı olan elime küçük bir öpücük kondurdu. "Bu şartlar altında tanışmak..."

"Geri çekil!" diye bağırdım. Uzay bunu gördüğü için beni öldürecek. Başımı iki yana salladım, burada Uzay falan yoktu ki! Büyük ihtimalle bu adamlar beni öldürecek ve o da bunun farkındaydı. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış, birilerine emir vermekle meşgul olmalıydı.

Beste, "Dışarı çıkın!" diye bağırdı. Adamlar hızla dışarı çıktı. O anda, boş odada beş kişi kalmıştık. "Ecre, bize istediğimizi verdikten sonra seni serbest bırakacağız. Farklı bir ülkeye gideceksin, birkaç adamımız da seninle gelecek. Hayatını düzene koyana kadar yanında olacaklar, tüm maddi desteği sağlayacaklar."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Başka bir ülke? Bambaşka bir hayat? Uzay'a kilometrelerce uzak bir ev? Kulağa nasıl geliyordu, çözebilmiş değildim.

"Bize Ateş'in yerini söyle." Yanıma geldi, ellerini sandalyenin iki yanına koyarak öne doğru eğildi. "Dün akşam oradan geliyordunuz, biliyorum."

"Ateş ile ne alakamız var?"

Halil Yaman'ın sesi kulaklarıma doldu, derin bir nefes almamı sağladı. "O bizim ortağımız."

Ayhan Günder, "O nerede?" diye sordu. "Ne kadar çabuk söylersen o kadar çabuk kurtulursun."

"O... Ben... Bana bir şeyleri açıklamanız lazım," diye fısıldadım.

Kafam çok karışık. Hangi tarafın dost, hangi tarafın düşman olduğunu kestiremiyordum. Hatta ortada bir dost var mıydı onu bile bilmiyordum!

“Pekâlâ, pekâlâ! Sor!” Halil Yağız, sabırsızca konuşmuştu.

“Mirası istiyorsunuz fakat beni kurtaracağınızı söylüyorsunuz. Üstelik benden veya Uzay’dan istediğiniz bir şeyler var. Bu ne demek?”

“Mirası hâlâ istediğimizi nereden çıkardın?”

“Son iki yıldır beni yurdunda tuttun ve kayıp olduğumu söyledin. Belki buradan çıkarmışımıdır, ha?”

Halil Yağız, “Ukala,” diye tısladı. “Ateş, siktiğimin mirasından daha önemli.”

“Neden?”

Beste, tırnaklarını koluma geçirdi. “Çünkü o benim!” Bağırsı kulaklarımı kapatmak istememe neden olmuştu. “Uzay’ı yakından gözetlemek için yıllar önce holdingde çalışmaya başladı. Uzay’ın güvenini kazanmaya çalıştı. Fakat Uzay seni yanına aldı. Saçma bir anlaşma yaptınız, holdinge gelmeye başladın ve her şey bozuldu. Beste, ağlıyordu. “Babam, ondan seni öpmesini istedi ve Uzay’ın görmesini sağladı. Bu da sonuç!”

“Beste, sakın ol.”

“Her şey senin ve babamın başının altından çıktı!” Beste arkasını döndü, sinirle Yaman’ı itti ve odadan çıktı. Çıkmadan önce “Ateş’i buraya getirmezsene, seni asla affetmeyeceğim dayı! Gözünü yıllar önce kör olmuş sizin!” diye bağırdı.

Ayhan Günder, “Yaman, sen de çık,” dedi. Yaman, babasını ikiletmeden dışarı çıktı.

Karşımda dikilen iki adam da aşırı sinirli ve bilgiye aç görünüyordu.

“Soykırırlar.” Yaman yanıma geldi ve tiksintiyle yüzüme baktı. Elini havaya kaldırdı ve yanağıma, kırmızılığını iki hafta sürdürecektik tokadı attı. Dudağım ve kaşım patlayana kadar vurmaya devam etti.

Midem bulanıyordu, başım dönüyordu. Gözlerimi kapadım.

“Ecre,” diye mırıldandı çenemi tutarak. “Sana ‘Savaşçı’ diyorlarduk, buraya kadar mısın?”

Tımaklarını çeneme batırduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. "Beni kurtaracağınıza inanmıyorum."

"Ben de Ateş'in yerini kendi isteğiyle söyleyeceğine inanmıyorum ama Beste inanıyor. Çünkü çok saf." Gülümsedi, gülüşünde milyonlarca alay gizliydi. "Ateş'in yerini söyleyeceksin. Beste'nin düşündüğü gibi kurtulmayacaksın, son nefesini vereceksin. Ah, tabii... Ölmek, senin için bir kurtuluşa orasını bilemem."

Ayhan Günder kaşlarını çatı. "Onu öldürmeyecektik. İnceleyecektik."

Yaman, gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Değişti Günder, artık ölecek. İşlerinde her ne varsa, umurumda değil artık." Gözlerindeki nefreti görebiliyordum. "Masayı buraya yaklaştır ve dışarı çık."

Ayhan Günder, Uzay'ın aletlerine benzer aletlerin bulunduğu masayı buraya doğru yaklaştırdı, ardından da çıktı. "Uzay kadar, ya da en azından çeyreği kadar dayanıklı mısın merak ediyorum."

Eline makası aldı, sağ bacağımdaki eşofmanı, dizimin bir karış üstü itibarıyla kesti. "Hep bir kadına diz ameliyatı yapmak istemiştir."

Gözlerim ardına kadar açıldığında, batikonu dizime sürmek ile meşguldü. Geri çekilmemek veya bağarmamak için kendimi sıktım. Batikonu dikkatli sürüyor, özenle yer seçiyordu. Sanki yanlış düşünmediği bir yere zarar verirse kötü şeyler olacmış gibi davranıyordu.

"Kendini kasiyorsun, farkındayım."

"Bu işkence merakınız ne?" diye sordum dişlerimin arasından.

"Zaman kaybettirmiyor." İç çekti. "Polisler suçluları konuşturmaya çalışır, saatlerce uğraşırlar. Hâlbuki en etkili yöntemin fiziksel zorlama olduğunu bilmezler."

"En etkili yöntem fiziksel zorlama değil." Uzay'ın yaptığı psikolojik baskılar gözlerimin önüne geldi. "En etkili ruhsal olanı."

Güldü. Neşteri eline alarak dizime doğru yaklaştırdı. Bakışlarını dizime sabitleyerek acıyı bekledim, bekledim, bekledim... Fakat içimden gürültülü bir çığlık atmamı sağlayacak acı, dizimde değildi. Hızlı bir hareketle elindeki neşteri dizimin birkaç santimi üzerine saplamıştı. "Hâlâ en etkilisinin fiziksel olduğu kanaatindeyim, beklenmedik fiziksel acı."

Derin nefesler alıyordum, bakışlarım bacağıma sabitlenmişti. Görüntü karşısında midem kalkmıştı. Başımı eğerek, bacağıma kaplayan kanı izledim, kanayan dudağımdaki kan da bacağımda kine karıştı.

"Neşter, çok keskin bir alettir Ecre. Nefes alırken her hareket ettiğinde etini daha derinden kesebilir... Hatta keseceğine emin olabilirsin." Ağzında ince bir ip olduğu için sesi kısık çıkıyordu. İpi iğneye geçirdikten sonra beyaz bir bez alarak yanıma geldi. Neşteri hızlıca çıkardığında, dişlerimi sıkmaktan boynumdaki damarların belirdiğinin ve boynumun kırmızı bir renk aldığına emindim.

Bezi yaranın üstüne sert bir şekilde bastırdıktan sonra yere attı. Arkama geçerek sağ elimdeki ipleri çözdü. Elimi sıkıca tuttu. "Şimdi yararı beraber dikeceğiz."

Elimi kaldırdı ve dizimin üzerine koydu, parmaklarımın iğneyi tutmasını sağladı. İğneyi bacağıma batırdığında başımı kaldırdım ve gözlerimi sımsıkı kapadım.

Diğer eliyle saçlarımı kavradı ve başımı öne doğru eğdi. "İzle!"

Yarayı dikmeyi bitirdiğinde durmadı, dikmeye devam etti. Küçük çıgıllıklarım odayı süslüyordu. Titreyen vücudum ise Halil Yağız'ın dikişinin yamuklaşmasını sağlıyordu. İp azaldığında iğneyi yukarıya doğru çekti ve dikişlerin sıkılaşmasını sağladı. Çıgık attım, benimle beraber başka biri daha çıgık attı. Çıgık, kapımın ardından gelmişti.

"Bu kadar hızlı bulmasını beklemiyordum." Halil Yağız paniklemişti. İğneyi bacağıma saplı halde bıraktı, yere attığı neşteri alarak arkama geçti. Saçlarımı geriye doğru çekti, boğazıma neşteri yaklaştırdı. "Ateş'in yerini söyle!"

"Dediğiniz gibi, ben Savaşçı'yım," diye fısıldadım. O sırada kapı açıldı. Uzay'ın soğukluğunu kulaklarıma kadar hissettim, acıyla yanan bedenim rahatladı. Uzay silah bulunduran elini kaldırdı, namlusunun esiri Halil Yaman oldu. Halil Yağız'ın neşterinin esiri ise boğazımdı. Silah aniden ateşlendiğinde, neşter hafiften boğazıma değdi, ardından da Yağız'ın cansız bedeni gibi yere düştü. Elimi kanayan boynuma bastırdım. "Ve Savaşçılar kolay kolay pes etmez."

Kafamı eğdim, biraz daha yukarıda kalırsa kendiliğinden kopacağı düşünüyordum. Gözlerimi kapadım: eğer açık kalırsa bacağımm halini görecektim ve sadece midemi değil, aynı zamanda aklım da bulanacaktı.

İplerin çözüldüğünü, sıkılan vücudumun derin bir nefes aldığını hissettim. Titreyen ellerimden güç alarak ayağa kalktum, tek ayağımın üzerinde duruyordum, çünkü diğer bacağımdaki dikişler o kadar sıkıydı ki, bacağıma düz bir hale getirmem imkânsız bir durumdaydı.

Bir anda vücudum havalandı, sol elim yumuşacık bir şeye değdi. Uzay'ın nefesini yanağımda hissettim fakat başımı hareket ettirmedim, kaskatı kesilmiş bir şekilde boş boş bakmaya devam ettim. Elimi yumuşak saçlarının arasından çekmek istiyor ama çekemedim. Kendimi boşlukta bulmaktan korkuyordum. Ağzımı aratıp yürüyebileceğimi söylemek için kendimi zorluyordum fakat dudaklarım, bir süreliğine yalan söylememeye ant içmiş gibiydi.

Koridordaki cansız bedenleri, duvarların yeni boyası olan kan kırmızısını görmemek için gözlerimi kapattım. Yanağıma yavaş bir şekilde Uzay'ın göğsüne yasladım. Burası rahatı, her ne kadar soğuk olsa da.

"Ece." Uzay'ın bir buz kadar soğuk sesi ve nefesi yanağıma çarpığında irkilerek gözlerimi açtım. "Gözlerini kapama."

"Bunları görmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Başka bir yere bak." Çenesindeki kas seğiriyordu. "Ama gözlerini kapama."

Bir süreliğine nereye baktığımı bilmeden, gözlerimi kapanmaya zorladım. Bakışlarımı Uzay'ın yüzüne çevirdim ve onu izlemeye başladım.

Hava karanlıktı ve son derece soğuktu. Uzay, beni yeni bir arabanın yanına götürdü. Arka kapıyı açtı, bedenimi yavaş bir şekilde koltuğa yattırdı. Kanlanmış ceketini üzerinden çıkardı, avaklarımın boşta bıraktığı yere koydu. Üzerindeki kazağı çıkardığında, gözlerimin ardına kadar açıldı. Bu soğukta üstü çınlıçıplaktı. Yine de dışarıdaki soğuk, Uzay'ın kendi soğukluğunu geçemezdi. Herhangi bir üşüme belirtisi göstermemesinin nedeni bu olmalıydı.

Kazağı düzgün bir şekilde katladı, bana doğru eğildi ve kazağı başımın altına koydu. O sırada başımı başka bir yöne çevirdim. Kokusu saçlarıma karıştı ve saçlarımı hiç beğenmediğim kadar beğenmemi sağladı. Geri çekilerek kanlı ceketini üstüne giydi, fermuarı yukarıya çekti.

Arabanın hareketini hissettiğimde, başımı sürücü koltuğunda oturan Uzay'a doğru çevirdim. "Neden geldin? Başınla onayladığında, ölmemi istediğini düşünmüştüm."

Çalışan klima, havayı ısıtmaya daha yeni yeni başlarken, klimayı durduracak soğuk, etrafı sardı. "Ölsem senin için daha iyi olmaz mıydı?" Bacağımın ağrısını umursamayı bırakmış, tüm dikkatimi Uzay'ın vereceği cevaba yöneltmiştim.

"O yüzden onay vermedim. Seni zorlarlarsa Ateş'in yerini söylemen için izin verdim." Direksiyondaki parmakları, direksiyonu daha sıkı kavradı. "Sen ölürsen, seni öldüren kişi ben olurum." Tıslar gibi konuşuyordu. "Değersiz bir piç değil."

"Kendini gözümde değerli mi buluyorsun?" Bacağımdaki ağrı kendini yeniden göstermeye başlamıştı.

"Bir insanın, değersiz bulduğu kişiye üşümemesi için ceketini getireceğini sanmıyorum."

Taş evi hatırladığımda bakışlarım dışarıya kaydı. Yılbaşındaki heyecanımı, sarhoşluğumu, içimin hâlâ alev alev yanmasını sağlayan hissi hatırladım.

"Belki de donarak ölmeni istemiyordum," diye fısıldadım. "Belki de seni ben öldürmek istiyordum."

"Belki de." Kestirip attığında gözlerimin kapanmasını engelleyemedim. Biraz gözlerimi dinlendirmem yararına olabilirdi. "Gözlerini kapamadın, değil mi?"

Cevap vermeden Uzay'ın sesi yine duyuldu. "Evet, tam olarak yarım saat sonra evde ol. Evet, dikilmiş bir yaranın dikişlerini söküp yeniden dikmen gelecek. Ne kadar vaktini alacağı umurunda değil. Zamanının olup olmadığı da umurunda değil. Eğer yoksa, kendine zaman yarat aptal herif!"

Uzay, telefonunu sinirle kapadı. Huzursuzlanmışım, göz dinlendirme işi yalan olmuştu.

Yaklaşık yarım saat sonra eve geldik. Kapıdan destek alarak doğruldum. Kapıyı açarak ayaklarımı sarkıttım. Uzay yanıma geldiği sırada, kesin bir dille, "Ben kendim yürüyeceğim," dedim.

Omuzlarını silketti. "Sadece kazağımı alacaktım."

Kapıya tutunarak aşağıya doğru kaydım fakat bacağımı yere bastığımdaki o acıyı hissedemeden kendimi Uzay'ın kucağında buldum. "Kendim yürüyeceğimi söylemiştim!"

"İsteklerini önemsemediğim aklıma geldi," diye mırıldanıp eve doğru yürümeye başladı. Korumalar, bakışlarını buradan uzak tutmak için her yolu deniyordu. Isık çalıp havaya bakanlar bile vardı.

Salona girdiğimizde, gözlüklü, orta yaşlı bir adam bizi karşıladı. Uzay, beni uzun koltuğa yatırdı. Adam, elini Uzaya doğru uzattı fakat Uzay, adamın omuzlarından tutarak öne doğru itti. Adamın altına sandalye çekerek oturttu. "Eğer dikişler dışında başka bir yere bakarsan gözlerini deşerim."

Adam hızla başıyla onayladı. Siyah deri çantasını araladı ve içersinden birkaç ilaca benzer şey çıkarıp bana uzattı, başı öne doğru eğikti.

Uzay, adamın elindekileri aldı. "Bunlar ne?"

"Bunu canlı canlı yapamam. Bir ameliyat niteliğinde bir işlem, çok acıtacaktır. Ecre Hanım'ın bayılması lazım."

"Hayır, sadece yarayı uyuştur."

"Ama Uzay Bey..."

"Sadece yarayı uyuştur. Ecre bayılmayacak, gözlerini kapamayacak. İletirsen senin için iyi olmaz."

Korku dolu gözlerle Uzay'a baktım. Belki ben bayılmak ve acıyı en az seviyede hissetmek istiyordum?

Bacağıma saplanmış iğne çıkarıldığında dişlerimi sıkıttım. İğne ile ipin bağlantısı bir makas ile kesildi, iğne bacağımdan uzaklaştırıldı. Bacağımdaki dikişlerin hareket ettirildiğini hissettiğimde bedenimi kaplayan acı, birinin tırnaklarını vücudumun her bir zerresine aynı anda batırmasıyla eş değerdı. Ağzım aralandı, sırtım koltuktan ayrılarak yay pozisyonunu aldı ve çığlık attım. Bacağımdaki ipler, hareketini sürdürdü. Benden ayrılan ve koltuk ile bulunan kanı hissediyor, bunu engellemeye çalışıyordum.

"Ecre!" Etrafa yumruklar savuran ellerim tutuldu, karnumda birleştirildi. Ellerimin sabit durması için uygulanan güç o kadar büyüktü ki, hareket edemiyordum.

"Bırak!" diye bağırdıktan sonra çığlık attım. Acıyı her zaman kinden daha çok hissediyordum. Dikişlerin çözülüşünün ve her hareketimde kayan iplerin farkındaydım. Ve ikinci defa Uzay gibi hissiz olmak istedim, tamamıyla.

"Az kaldı." Uzay'ın boynuma gömülmüş yüzü dolayısıyla ses boğuk çıkıyordu.

"Gerçekten mi?"

Tam o sırada bacağımda, kurtulduğumu sandığım iğneyi hissettim. Yarık, yeniden dikiliyordu. Hayır, hayır... Bu, her şeyi yeniden yaşamama neden oluyordu. Yeniden tenim ile buluşan iğne, çığlık-larımın kesilmesini engelliyordu.

"Uzay, bana bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadım dudağı-mın yanındaki kulağa doğru. "Beni öldür."

Sesi, ilk defa fazlasıyla yorgun çıkıyordu. "Ecre, sen Savaşçı'sın."

"Senin karşında hiçbir sıfat işlev görmüyor." Son derece dürüsttüm, belki de acıdan... Acı yüzünden öleceğimi düşünmemden kaynaklanıyordu bu dürüstlüğü. Kendimi hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim. Bu, sadece bacağımdaki yarık ile alakalı değildi. Duygularım da yaralıydı, karmaşıktı. Hepsi bir balık misali su dolu bir kovaya atılmış, ölmeyi bekliyordu. Bazıları ise açlıktan ölmüş-tü... Sevilme duygusunu yaşayan balık yok olmuştu. Başkasının öfkesi ile beslenen balık ise capcanlıydı. "Savaşçı'yım fakat senin-leymen öyle hissetmiyorum. İnsanım fakat sen bana kendimi insan gibi değil, kukla gibi hissettiriyorsun. Belki de önemli biriyim, sen ise bana... Sen ise bana, zehri akıtılması gereken bir yılanmışım gibi bakıyorsun."

Cevap vermedi.

"Beni öldürmen en iyisi." Gözlerimi yavaşça kapayıp açtım. "Yoksa ben kendimi öldüreceğim."

"Ölmeni istemiyorum." Uzay, başını kaldırdı. Burnu, kırmızı-laşmış burnum ile birbirine çok yakındı. "Benimle birlikte hayati-

na devam etmeni istiyorum. Sevgili, âşık, arkadaş, eş olarak değil. Sadece benim olarak hayatına devam et."

"Neden benden bunu istiyorsun?" diye yakındım. Yolumun sonuna geldiğimi, kendimi bıraksam ölümün, ilk defa, beni kucaqlayacağını hissediyordum.

"Çünkü ben senin düşmanını. Senin kötülüğünü istemeliyim."

Gözlerimi kapadım. Fakat ölümün fikir değiştirdiğini, başka birinin yanına gittiğini biliyordum. Büyük ihtimalle diğer Azrael'den, yani Uzay'dan korkmuştu. Beni tek başıma, kırık ve yorgun bırakmıştı, herkesin yaptığını yapmıştı. "Düşmanım olmak zorunda değildin."

14. BÖLÜM

"AİLE KATİLİ"

Duvarı izliyordum. Her bir çıkıntısını, kum tanesini görebiliyordum. Rengini en derinlerden hissediyordum. Sırtımın duvara çarptığı anları ve sonrasında olanları aklımdan çıkaramıyordum. Unutamıyordum, boş veremiyordum. Nereye baksam Uzay'ı hatırlıyor, beni rahat bırakmayacağına gün geçtikçe emin oluyordum. Çünkü o, beni düşmanı olarak seçmişti. Ya da öyle sanıyordu. Bir söylediği diğerine uymuyordu. Onu anlayamıyordum, dediklerini çözemiyordum. Kilitli bir kutu değildi, zincirlerle sarılmış bir sandıktı. Herhangi bir anahtarı, çözümü yoktu.

Elimi kolumun üzerine götürdüm. 'U' harfi hâlâ oradaydı, sadece geçici bir izden ibaret olsa bile onu elim, değdirmeden varlığını hissedebiliyordum. Fakat onunmuşum gibi hissetmiyordum, onun kuklasıymışım gibi hissediyordum. Öyleydim belki de. İttatkâr olmayan bir 'Kukla'.

Kararan havayı gözlerim takip ediyorken kapı açıldı. Gözlerimi dışarıdan ayırarak Uzay'a baktım. Yatakta olmam gerekti, büyük ihtimalle beni bu konuda uyaracaktı.

Fakat öyle yapmadı. Camın önündeki beton zemine, tam karşıma oturdu. Ayaklarımın boşta bıraktığı yere bacaklarını uzattı. Cebinden küçük bir hediye paketi çıkarıp bana doğru uzattı. Tereddütlü bir şekilde elindeki aldım. Bana mıydı?

"Aç."

Siyah, süs bulundurmeyen hediye paketini açtım. Bembeyaz bir kutuyla karşılaştım, kutunun kapağını kaldırdığımda içinde duran müzikçaları fark ettim. Gözlerim direkt Uzak'ı buldu fakat ağzımdan herhangi bir kelime çıkmadı. Kelimelerim tükenmiş, aklım karman çorman olmuştu.

"İçinde birkaç şarkı var." Omuzlarını hızlı bir şekilde kaldırıp ayağına indirdi. "Müzik zevkinden emin değilim, kendi zevkime göre doldurdum."

İçindeki müzikçaları ve kulaklıkları aldım. Kutuyu kenara koyarak kulaklıkları taktım. 'Karıştır' yazısına dokunarak ilk çalan şarkıyı dinlemeye başladım. Şaşkınlığım arttığında şarkıyı değiştirdim. Bu şarkılar kesinlikle Uzak'ın zevkine ait olamazdı. Bu şarkılar... Acayip iyiydi.

Son durduğum şarkının karamsarlığı, ruhumu sarmaladı. Kulaklıkları çıkardım. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Kaşlarını kısa bir süreliğine çattı. O sırada gözüml koluna kaydı, sargılı olduğu belliydi. "Hiç."

"Nasıl 'hiç'?" diye bağırdım. "Bu kadar umursamaz olma!"

Hızlı bir hareketle yanıma geldi. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, sadece kendimi geriye çekerek başımı duvara yasladığımda derin bir nefes alabildim.

"Bana sesini yükseltme." Sesi, görünüşünün aksine sakindi. "Sınırları zorluyorsun."

"Sınırlar? Ah, tabii ya! Şu aptal sınırlar!" diye tısladım. "Sınırlar da sana ait, değil mi? Hep senin sınırların var ama benim yok! İstedğin her şeye sahip oluyorsun! Çok mutlu olmalısın!"

"Çok mutluyum!" diye kükredi. "Mutluluk; yorgunluk, bitkinlik demek ise çok mutluyum."

"Sana neler oldu böyle?" Çığlık attım. "Amcamı geçtim, o herif umurumda değil. Babamdan, ki o herif de umurumda değil, ve benden ne istiyorsun? Benim hiçbir şey yapmadığım apaçık ortada! Hiçbir şey yapmadığım için mi cezalandırıyorsun?"

"Evet," dedikten sonra arkasını döndü ve hızlı bir şekilde odadan çıktı. Duvardan destek alarak ayağa kalktım. Dikişli olan ayağımlı hafifçe yukarı kaldırarak sekmeye başladım. Uzak'ın odasının önüne geldim, kapıyı çalmaya başladım.

"O kayıtların sonuncusunu izlemek istiyorum." Ses gelmedi. "Buradan ayrılmayacağım." Yine ses gelmediğinde yere çöktüm ve sırtımı kapıya yasladım. Gözlerimi devirdim. Uzak içeride olmaya bilirdi. Ayağa kalktım ve son bir kez kapıyı çaldım. "Onları izlemek istiyorum!" Cevap yoktu.

Sinirle diğer odaya doğru sekmeye başladım. Uzak'ın odasının kapısı açıldığında başımı o tarafa doğru çevirdim. "Beni izle."

Duraksadı ve bana doğru döndü, kolumun altına girerek yürümeme yardımcı oldu. Küçük dilimi yutunama az kalmıştı.

İkinci katın merdivenlerini çıkarken oldukça heyecanlıydım. Daha önce hiç yukarıya çıkmamıştım, evi de dolaşmamıştım. Yukarı çıktığımızda Uzak beni bıraktı. Merdivenlerin bitişinde bir kapı vardı, kilitliydi. Analitar ile kapıyı açan Uzak içeriye girdi. Aralık olan kapıdan mavi bir ışık süzülüyordu. Kapıyı yavaşça ittim, yaslandığım duvardan ayrılarak içeriye girdim. Çenem yerleri süpürmeye başladı.

Mavi ışık, odada bulunan akvaryumlardan geliyordu. Akvaryumların içinde, daha önce hiç görmediğim, duymadığım, rastlamadığım, birbirinden ilginç ve güzel balıklar vardı.

"Buraya gel." Uzak'a doğru ilerlemeye başladım. Gözlerim akvaryumdaki küçük köpekbalıklarına takıldığında irkildim. Uzak gerçekten de bir kaçık.

"Bu akvaryum niye boş?" diye sordum köpekbalıklarının yanındaki büyük akvaryumu işaret ederek.

"Onu bulamadım." diye mırıldanırken başka bir kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Bu akvaryumun içinde yaşamını sürdürecektir balığı belirledin yani?" Kaşlarımı çatıttım.

"Evet, balık değil ve burada yaşayamaz. Enypniastes." Kapı açtı. "Gel."

Dediğini yaparak diğer kapıya doğru yavaşça ilerledim. Bu kapının açıldığı yer, bir odaydı. Odadaki duvar, sadece kapının etrafını, zemini ve televizyonun arkasını kapsıyordu. Diğer alanlar tamamıyla film ile kaplanmış camdı. Dudaklarımı kemirmeye başlayarak odaya baktım, tekrardan ve tekrardan.

Uzay televizyonu açtı. Eliyle yatağı işaret ettiğinde, yatağa doğru sekip ucuna oturdum. Ellerimi kucagımda birleştirerek Uzay'a baktım. Zarıftı, tehlike ve soğukluk yayıyordu. Değişik, nadir bir kışındı. Peki... Eşsizliği, onu değerli mi yapıyordu?

Video başladığı gibi Uzay odadan çıktı. Kaşlarını çatarak kapıya baktım, o sırada amcamın sesi kulaklarımı doldurdu. Ayağa kalktım, bakaşlarımı kapıdan ayırmadım. İzlemek istiyor muydum? Evet.

"Osman, sıra sende." Başımı kaldırarak televizyona baktım. Uzay'ı o halde gördükçe, her aldığım nefesin bana zarar olduğu kanısına varıyordum. İkimizin de hayatı, dünyada adalet diye bir şeyin olmadığı en büyük örneği idi.

Uzay'ın kükreyişi öfkeyle doluydu. "Söyledim, istediğini almadın mı?"

"Sorun da bu." Amcam, kanlanmış ellerini yıkadı. "Benim istediğimi söyledin." Ellerini kurulayıp Uzay'ın karşısına geçti. Uzay, bir sandalyeye son derece sıkı bir şekilde bağlanmıştı. Uzay'ın karşısında ise daha önce asıldığı zincirler vardı. "Bunun karşısında hareketsiz kalırsan, benim zorlamamla değil de, gerçekten hissetmediğini düşüneneceğim. İşte o zaman her şey tamamlanmış olacak."

Amcam odadan çıktığı gibi babam içeriye girdi, üzerindeki ceket çıkararak gömleğinin kollarını kıvırdı. Bu siyah kareli gömleğini hatırlıyordum. Bir gün, işten geldiği gibi beni kucagina almıştı ve saatlerce masallar anlatmıştı. Beni çok sevdiğini, benim önemli biri olduğumu söylemişti. O akşam, hayatımda hiç mutlu olmadığım kadar mutlu olmuştum. O akşam, bana iyi davrandığı tek akşamdı. Fakat... O gömleği bir daha giymemek üzere yakmıştı. Yanan gömleğin kokusu hâlâ burnumdaydı. Gömleğini yakmasının sebebinin kendim olduğunu, o gömleğe sarıldığım için bunu yaptığını düşünmüştüm.

"Getirin." Verdiği kesin emir ile aralık olan kapı açıldı, içeriye bir kız girdi. Bu kız tanıyordum, daha önce dosyalardan birinde fotoğrafını görmüştüm. "Bağlayın."

Kurtulmak için çırpınan kız, iki tane adam zincirlere bağladı. Kızın gözlerinden yaşlar akıyordu, aynı zamanda Uzay'ın ismini sayıklıyordu.

“Uzay,” Babam iç çekti. “Sana kimseye karşı herhangi bir ilg beslememeni söylemiştim. Seni uyarmıştım. Ama sen bu kızı kolladın, kolladın; ona kardeşinmiş gibi davrandın. Bunun aleyhine kullanılacağını tahmin etmeliydin.” Eliyle kızı gösterdi. “Kızı soyun.”

Uzay bu durum karşısında tepkisiz kalmaya çalışıyordu. Kız, çıplak bedenini saklamaya çalışmış gibi zincirleri zorlayıp, kollarıyla göğüslerini kapatmaya çalışıyordu. “Uzay, bunlar ne?” Ağlamaya başladı, bu da dolu bardağı taşıran son damla olmuştu.

“Bir şey olmayacak.” Uzay’ın sesi kendinden emin değildi, çaresizdi. “Sadece gözlerini kapa.”

“Bana ne yapacaklar?” Kızın sorusuna karşılık Uzay sessiz kaldı. Çaresizdi, sessizdi, elinden bir şey gelmiyordu.

İçim acıyordu, gözlerim doluyordu. Aldığım her bir nefes, hıçkırık ile sonlanıyordu. Gözlerimi kapadım. Kızın çığlıkları, Uzay’ın bağırışları ve zorladığı sandalyeden çıkan gıcırta, dudaklarımın isyan etmesini sağlamıştı. Gözlerimden yaşlar akıyor fakat dudaklarımdan kaçan hıçkırıklar dur durak bilmiyordu. Bakmak istemiyordum; ikisinin de ne kadar çaresiz olduğunu, babamın yaptığı pislikleri görmek istemiyordum. Babam da, amcam da birer canavardı.

Sesler kesildiğinde başımı kaldırdım. Kamera, kıza odaklanmıştı. Kız, kendi kanıyla banyo yapmış gibiydi. Vücudu hâlâ kanayan yarıklarla doluydu, sol kolu zedelenmişti. Dudakları hayatta kalmak için nefes almaya çalışıyordu, çünkü burnu, işlevini yerine getirmekten çok uzaktı, kırıkta. Babam ise pantolonunu yeni giymiş, kemerini bağlıyordu.

Elimi saçlarımın arasına sokarak saçlarımı çekmeye başladım. Babam, o kıza tecavüz etmişti. Ve ben... O gömleğe...

“Oktay, kıızı öldürebilirsin.”

“Osman Soykır.” Uzay tiksinişine babamın ismini söylemişti. “Senin bir kızın vardı değil mi?” Babam cevap vermedi; gözlerini kıza sabitleyerek elindeki kırbağı kızın bacaklarına doğru hızlı bir şekilde indirdi. “Yaptıklarının hepsini senin kızına da yapacağım.” Babam, duraksadı. “Yemin ederim ki kızın daha kötülerine şahit olacak. Söz veriyorum.”

Babamın sırtındaki kaslar öyle bir gerildi ki, gömleği bile bunun ince ayrıntısına kadar belli ediyordu. Kırbaçı hızlı ve güçlü bir şekilde kızın yüzüne doğru savurdu. Kızın ağzından isyan dolu bir çığlık çıktı. Gözünden akan yaşlar kanlara karışıp aşağıya doğru yol alıyordu. Uzun sandalyeyi zorluyordu fakat ipler çok sıkı ve bükülmüştü.

Kız, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı; zorlukla konuştu. "Onlar birer canavar!" Ağzındaki kan birden aşağıya doğru akmaya başladı. Bir süre herkes sessiz kaldı. "Fakat intikamını masumlardan alma Uzun."

Kızın başı öne doğru düştü.

Babam, gözlerini Uzun'a doğru çevirdi ve onu inceleme altına aldı. Ortalık son derece sessizdi ve kapısını yavaş yavaş gürültüye açıyordu.

"Ceren? İyi misin güzelim?" Uzun'un sesi bir fısıltıdan ibaretti. Kızın öldüğünü anlamıştı fakat hareket edemiyordu, yüzünden herhangi bir duygu okunamıyordu. Uzun'un tamamen hissizleştiği, duygusuzlaştığı an, o andı... Hastalığının başlangıcı.

Bir süre siyah ekrana bakakaldım. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Yavaş bir şekilde odadan çıktım. Sanki akvaryumlarındaki balıkların gözlerinin odağı ben olmuştum gibi hissediyordum. Şu anlık tek hissettiğim şey de buydu.

Aşağıya indiğimde, hiç kafamı kaldırmadan odaya girdim. Sanırım Uzun'un yüzüne bakamayacaktım. Babam, onun elinden değerli bir şeyini almıştı, belki de hayatta değer verdiği tek şeyi...

Yastığı, yorganı ve müzikçaları alarak canın kenarına doğru sektim. Taşa oturup iyice cama doğru yaslandım, yastığı sırtıma koyarak yorganı çeneme kadar çektim. Her zaman güneşten aldığı neşesiyle parlayan ay, bu sefer farklıydı. Bu sefer sönüktü, soğuktu. Kulaklıkları taktım ve yeniden 'karıştır' yazan yere döktüm. Şimdi anlıyordum, içki, sigara, uyuşturucu kullananları. İçkiyi cesaret almak için, sigarayı belki ölmek, belki de çıkan dumanı izlerken dumanın yerinde olmayı, uçmayı hayal etmek için kullanıyorlardı. Uyuşturucu ise bambaşkaydı; kitap, müzik dışında gerçek dünyadan koparan bir şeydi. Yine de hepsi zararlıydı. Hayat,

nefes alınak, üzülmek, strese tabi kalmak... Hepsi zararlıydı fakat insanlar için zararlı olan şeyler her zaman değerliydi. En iyisi, en değersiz seni öldürmek üzere olan soğuk bir silah, kanınla bulacak sıcak bir kurşundu.

Yanımda, duvarlardan değil de bir bedenden gelen soğukluğu hissettim. Şarkıyı durdurdum, başımı Uzay'a doğru çevirdim. Hiçbir şey söyleyemedim, ağzımdan çıkacak her bir sözcük yarınma değil, zararına olacaktı.

Gözleri çok açık bir maviye, griye bürünmüştü. Sönük ay ışığı, gözlerinin, aynı birkaç günlük sakalları gibi parlamasını ve daha fazla dikkat çekmesini sağlıyordu. O, karanlığın uçuk noktası gibiydi. O, karanlığın çocuğu değildi; sanki karanlık onun çocuğuydu. "Ne hissediyorsun?"

Sorusunu, "Belirsizlik," diye cevapladım. Ne hissetmeliydim bilmiyordum ama sanki birçok duyguyu aynı anda hissediyordum, hangisini seçeceğimi çözemiyordum. Bu yüzden hissettiğim tek şey, belirsizlikti. "Bana neden zarar vermek istediğini anlıyorum. Fakat benden ne istediğini anlayamıyorum."

"Anlaması çok kolay." Başımı, aynı benim yaptığım gibi duvara yasladı. Derin bir nefes alırken, dudakları aralandı. Kusursuz bir görüntü sergiliyordu, dikkatli bakılmadığı sürece. Dikkatli baktığımda ise içindeki kırılmış çocuğu, yaralı adamı görebiliyordum. "Senden beni sevmeni istiyorum. Kalbini bana vermeni, hayatını bana adamanı, beni asla bırakmamayı istiyorum Küçük Kukla. Senden, her şeyinle birlikte seni istiyorum. Çünkü buna ihtiyacım var."

Bazen bir kelime bile senin duygusal çöküşüne yol açabilirdi. Bazen ise, seni yok edecek kelimeler birleşip cümleleri oluştururdu. O cümleler ise heyecandan bayılmana, sözcüklerini kaybetmene, ruhen yenilgiye, her anlamda beyaz bayrak çekmene yol açardı. Şu anda benim durumum ise tam da böyle izah edilebilirdi, ne eksik ne de fazla.

"Bencilsin," diye fısıldadım. Öyleydi, hem de fazlasıyla. Benden, onu sevmemi istiyordu fakat kendi bana daha fazla zarar verecekti, durmayacaktı, duraksamayacaktı. "Benden böyle bir şey istemen çok bencilce."

Kaskatı duran çenemi tuttuğunda ellerinden yayılan soğuk hava, nedense, bedenimde alev etkisi yaratıp donuk olan çenemi yumuşattı. Eliyle, başımı kendine doğru çevirdi. Gözlerinde kendini gösteren o koyuluk, geceyi daha da karanlık kalıyordu. "Sana karşı hep bencilim."

Üst ile alt dişlerim arasına sıkışmış dudakımı, kafesinden çık-mak için kanatlarını tüm görkemiyle kaldıran bir kuşa kapısını aç-mış gibi serbest bıraktım. "Ve bencil birine kalbimi, kendimi, kıs-a-cası ruhumu vermemi istiyorsun?"

"Aynen öyle," diye mırıldandı. Çenemdeki eli boynuma doğru kaydı. Yolundan ve kendinden eminmiş gibi hareket ediyordu; tam olarak kalbimin üzerinde durdu. Kalbim yavaşlığını kaybetti, hız-landı da hızlandı. "Karşılığı olacak." Karşılığı... Karşılığı mı olacak? Vereceğim sevginin karşılığı mı olacak? "İstediğin her şeyi gerçek-leştirebilirim."

Beni sevebileceğini sanmıyorum Uzak Soykır. Bunu denemeye tenezzül bile etmezsin, sen bencil bir adamsın.

"İstediğim her şeyi gerçekleştiremezsin," diyerek onu ittim, ayağa kalktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum, bildiğim tek şey bir yere gitmek ve hava almak zorunda olduğumdu.

"Neden?" diye bir soru yönelttiğinde, ellerim karıncalanmaya, gözlerim seğirmeye başladı.

Arkamı döndüm ve sinirle üstümdeki tişörtü çekip çıkardım. Belimi kavrayan soğukluğu umursamadan, elimle karnımdaki kü-çük bir izden ibaret olan yarayı, kolumda varlığını sürdüren izi ve boynumdaki geçmek üzere olan morluğu göstererek tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Bundan sonra seni sevmemi nasıl bek-lersin?"

Cevap vermek için, ince çizgi halinde olan dudaklarını arala-mıştı ki, itiraz dolu telefon sesi kulakları yok etmek istercesine çal-maya başladı. Uzak, hızlı adımlarla yanıma gelip karşımda dikildi. Başını aşağıya doğru indirerek eğildi ve yerde duran tişörtü aldı. Tişörtü hızla karnıma bastırdı, tişörtün düşmemesi için elimi kar-nımın üzerine koydu. "Giy."

Başka bir emir vermeden odadan çıktı. Birkaç derin nefesten

sonra tişörtü üzerime geçirdim, odadan çıktım. Ayaklarım beni Uzay'ın odasına götürdüğünde direnmedim. Bacağım sızlıyordu fakat çalan telefon, merakımı artırıyor. Bu ses Uzay'ın telefonundan değil, Beste'nin bana verdiği telefondan geliyordu. Hızla odaya girdiğimde, Uzay'ı ayakta, telefona kararsızlıkla bakarken buldum.

Kapının açıldığını fark ettiğinde gözleri beni buldu. Telefonu bana doğru uzattı, diğer eliyle çekmeceleri karıştırdı. Çalan telefonu elinden aldım, tedirgin bir şekilde ekrana baktım.

"Aç," dedikten sonra ikili koltuğa oturdu, elindeki cihazı masanın üzerine koydu. "Aç ama konuşma."

Yeşil butonu sürüklediğimde telefon açıldı, bir süre hiç ses gelmedi.

"Ecre? Telefon hâlâ sende mi?" Uzay'a baktım, susmamı işaret ediyordu. "Ecre?" derin bir nefes aldım ve gözlerimi telefona diktim.

"Efendim?" Uzay'ın hızla ayağa kalkması gerilmeme neden olmuştu. Ağzını oynatarak ne yapmaya çalıştığını sordu, omuz silkittim. "Ne istiyorsun Beste?"

"Ne istediğimi çok iyi biliyorsun," diye bağırdı.

"Senin, dayının yasını tutuyor olman lazımdı." Kaşlarını kaldırdım. "Ne çabuk unuttun."

"Orospu!" diye fısıldadı. "Senin de kurtarıcının kollarında olman, onu ödüllendirmek için ellerini kullanman gerekmiyor muydu?"

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum, Uzay'ın kendini zor tuttuğunu gördüm. "Kendini, başkasıyla karıştıрма." Uzay telefona doğru ilerlediğinde, geriye doğru bir adım attım. "Yeniden arayabilme cesaretini nereden buldun?"

"Hiç kaybetmemiştim." İç çekti. "Senden, çağırdığım yere gelmeni isteyeceğim."

"Aradığında telefonun bende olacağına emindin yani?" Kaşlarını kaldırdım. "Açıkçası, vereceğin cevabın doğruluğundan şüpheliyim."

"Ecre," dedi bıkkınlıkla. "Kaybedecek neyim var, Ateş'ten baş-

ka? Yerimi bulmanız umurumda bile değil, Ateş'i geri istiyorum. Her ne olursa yaparım."

Uzay hareket ettiğinde, işaret parmağını havaya kaldırarak ilü yana salladım. Hoparlörü açmamı söyledi, dediğini yaptım. "Ecre, lütfen."

"Ne yapacağım?" diye sorduğumda, Uzay az kalsın bağıracağı. Hızla elimle ağzını kapadım. Elimi çekmedi, sadece gözlerime baktı. "Beni yeniden görmek istediğine göre sadece yerini söylememi istemiyorsundur."

"Sana istediğini vereceğim Ecre."

Elimi Uzay'ın ağzından çekerek sırtımı dikleştirdim. "Maalesef ki Ayhan Günder senin gibi düşünmüyor."

"Biliyorum, o yüzden onlardan gizli olacak bu buluşma. Ateş için her şeyi yaparım derken ciddiydim, hâlâ da ciddiyim."

"Sana nasıl inanacağım?"

Bir süre sessiz kaldı. "Seni asla inandıramam. Yeri mesaj atıyorum, gerisi sana kalmış. Bu akşam bir yolunu bulup gel, bacağın için üzgünüm."

Telefonu kapadığında Uzay'a baktım. Yüzümden ne düşündüğümü anlamış olacak ki, başını olumsuz anlamda salladı. "Tabii ki gitmeyeceksin."

"Sana sormadım," diyerek arkamı döndüm ve olabildiğim kadar hızlı olarak yürümeye başladım. Uzay'ın parmakları kolumu kavradı, kolumu kurtarmaya çalıştı. "Bırak!"

"Gitmeyeceksin diyorsam gitmeyeceksin. Ben gideceğim." Her zamanki gibi kendinden emindi, sinirden ne yapacağımı şaşırmıştım.

"O, o kadar basit değil!" diye bağırdım.

"Gidince ne olacak?" diye sorarak kolumu bıraktı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak yürümeye devam ettim.

"Hava almaya ihtiyacım var," diyerek odasından çıktım. Merdivenleri yavaşça inerek, üzerimdeki tişörtlü aldırmandan dışarı çıktım. Ön bahçedeki adamlara bakmadan, arka bahçede adamların daha az olduğu yere ilerledim. Çimlerin üzerine oturdum ve başımı eğdim, önümde duran ıslak çimleri koparmaya başladım.

Sonumun kötü olmasından korkuyordum. Tabiri yerinde ne dünyanın başıma yıkılmasından, tüm kötülüklerin bir bedende toplanmasından da korkuyordum. En çok da bunu hak etmediğimi düşünüp duruyordum. Ardından aklıma, Uzay'ın bunu hak etmediği geliyordu. Çıkamaz bir yola sürükleniyordum. Yolum sonunda kırılabilir duvarlar vardı veya bakmaya bile çekineceğim ateş.

"Efendim, Uzay Bey içeriye girmeniz gerektiğini söylüyor. Başımı kaldırıp sesin sahibine baktım. "O Uzay Bey'ine söyle, onun ben..."

Sözümü kesti. "Efendim, böyle bir şey söyleyemem."

"Neden ondan bu denli korkuyorsunuz?" diye sordum, kor- kanların başını çekmeme rağmen.

"Uzay Bey içeriye girmenizi söylüyor," diye yeniledi sorumu cevap vermekten kaçınarak. Ayağa kalkarak üstümü silkeledim.

"Garaja evin içinden ulaşılabilir mi?" Tereddütle bana baktı, ardından da başını olumlu anlamda salladı. "Evet, mutfağın en dip köşesine giderseniz, orada küçük bir merdivene rastlarsınız. İndi- ğinizde ise garaja çıkarsınız."

"Peki Uzay geceleri dolaşırken hangi arabayı kullanıyor?"

Kaşlarını derinden çattı. "Efendim, sorunuzda kötü bir amaç seziyorum."

"Ne gibi kötü bir amaç? Herhalde arabayı çalmayacağım." Geni çekilip omuz silktim. "Hem anahtarların nerede olduğunu bile bil- miyorum. Sadece merak ediyordum."

Eve doğru ilerlerken korumanın sesi duyuldu. "Arabalar kilit- li olmaz, sadece garajın çıkış kapısı kilitli olur efendim, o yüzden kaçmaya çalışacağınızı düşünmem çok olumsuz bir sonuç değil. Özür dilerim, yanlış anladım. Uzay Bey akşamları genelde koyu renkleri seçer. Lacivert olanı tercih eder."

Uzay dışında çoğu insanı kandırabilmem bir lütuf muydu, yoksa ceza mıydı bilemiyordum.

Evin içerisine girdiğimde salonda televizyon izleyen Uzay'ı uyardım. "Odamdayım, rahatsız etmezsen mutlu olurum."

Sahte, zoraki bir gülümseme yolladıktan sonra arkamı döndüm ve merdivenlere doğru ilerledim. Birkaç merdiven çıktıktan sonra sessizce aşağıya indim.

Salonun kapısının karşısındaki duvara yapışarak mutfığa doğru ilerledim. Mutfığa girdim, sessizce ilerleyerek merdiveni buldum. Aslında tezgâhın bittiği yerde, neredeyse görülmesi imkânsız bir yerdeydi. İki kişi bu merdivenlerden yan yana asla inemezdi.

Son bir kez mutfağın kapısına baktıktan sonra, bacağım ağrıdığı için merdivenlere oturdum. Ellerimden destek alarak merdivenleri inmeye başladım. İndiğim anda ayağa kalktım, ışık yandı. Panikleyerek duvarda ışık düğmesini aradım fakat ışıklar harekete duyarlıydı.

Hızla arabaların arasında gözlerimi gezdirdim. İki tane lacivert araba vardı, hangisine saklanacaktım ki ben? Ayağımı iki kez yere vurduktan sonra diğerinden daha küçük olan arabaya doğru ilerledim. Bagajı açarak içeri girdim ama kapıyı kapatmadım. Burası sıkışık ve karanlıktı, içeriden açılıyor muydu bilmiyordum bile.

Arka koltuk ile kapı arasındaki plastik, siyah, deri olan koruyucuyu çıkardım, yanıma koydum. Eğer ki içeriden açılmıyor ise, arka koltuğa tırmanıp arka kapıdan çıkabilirdim. Bagajı kapattım. Oturduğum yer hiç rahat değildi fakat dayanacaktım.

Bir süre sonra ışık kapanmıştı, her taraf karanlıktı. Yıllar gibi gelen bir süre sonrası ışıkların birkaçı yandı. İyice olduğum yere yapıştım fakat kapısı açılan araba bu değildi.

"Aman ya!" diye mırıldanarak başımı yukarıya doğru kaldırdım ve arka koltuğun camından yandaki arabaya baktım. Bu arabadan mip diğerine nasıl binecektim ki ben!

Tırmanmak için hareketlenmişken, Uzay'ın sesli bir şekilde küftüğünü duydum, duraksadım. Arabadan çıkıp, kapıyı hızla kapadı. "Benzinine de, arabana da!"

Ceplerini karıştırdı ve başka bir anahtar çıkardı. İçinde bulunduğum arabanın sürücü koltuğuna ilerlediğini fark ettiğimde hızla kendimi aşağıya bıraktım. Kafam bir yere çarptığında ağzım aralandı ve sessizce çığlık attım.

Sürücü kapısı açıldığında elimi başıma doğru götürmeye bile korkmuştum, hiç hareket etmiyordum. Araba garajdan çıktı, bahçedeki araba yolundan kapıya doğru ilerledi. İyice büzüldüğüm sırada, deminki adam ile gözlerimiz buluştu. Gözlerini ardına kadar

açtığında sessizce ağzımı oynatarak "Lütfen," dedim. Ne düşündüğünü veya ne yaptığını bilmiyordum fakat çoktan uzaklaşmıştım.

Uzun bir yol kat ettik, engebeli bir yola girdiğimizde vücudumu iyice yere doğru bastırdım. Araba yavaşladı; sokak lambasının arka koltuğu aydınlatığı bir yerde durdu. Dışarıdaki havanın yoğunluğunu ve umursamaz rüzgârın uçuşturduğu tozları daha yakından iliklerime kadar tatmış gibiydim. Bulduğumuz yerin kasvetli havası arabayı sarmalamış ve sıkmaya başlamıştı.

Uzay torpidoyu açtı ve ne olduğunu göremediğim bir şey aldı. Bir süre duraksadıktan sonra derin nefes aldı. "Görkem, eve git ve Ecre'ye göz kulak ol. Korumaların o işi becerebildiğinden şüpheliyim. Benimi nerede olduğumu boş ver, geç bir saatte döneceğim. Hayır Görkem, nerede olduğumu sormayacaktır. Telkin Park, evet. Nerede olduğumu o da biliyor. Ben iyiyim, kapa şu sıkıtişimin telefonunu!"

Telefonunun, deri koltuğa çarptığını duydum.

Sürücü kapısı aralandı, Uzay dışarı çıktı. Hemen kafamı kaldırarak Uzay'a baktım. Hızla yürüyordu. Yaralı olan bacağımı arka koltuğa doğru atarak, arka koltuğa doğru kaydım. Uzay anahtarı arabanın üzerinde bırakmıştı, çok umursamazca ve yanlış bir hareket etti. Anahtarı çıkararak arabadan indim. Tam kapıları kilitleyeceğim sırada duraksadım, çıkan ses duyulabilirdi ve bu riski göze alamazdım. Anahtarı eşofmanın cebine sıkıştırarak eşofmanın iplerini sıktım.

Bağırان bir kız sesi duyduğum gibi etrafıma bakındım. Ses doğru ilerlerken çalılaların arasını tercih etmiştim, son derece yavaştım. Bu yavaşlığım hem ses çıkarmaktan korkmamdan, hem de bacağımın acısından kaynaklanıyordu.

Beste, görüş alanıma girdiği gibi duraksadım ve eğildim. Açık alanda duruyorlardı, parktaydılar. Fakat park, o kadar kırık döküktü ki, bu parkta oynayan çocuklar intihara meyilli olmalıydı. Belki de buranın bu kadar sessiz olması ve Beste tarafından tercih edilmesinin nedeni, başka kimse tarafından tercih edilmemesiydi.

"Uzay Soykır, Ecre'nin tek geleceğini düşünmemiştim zaten. Birden Ecre'nin telefondaki sesinin daha uzaktan gelmesi başka

nasıl açıklanabilirdi? Hoparlöre almıştır veya kapıyı kilitlemeye girmiştir diye düşündüm ki kilit sesi gelmedi." Beste'nin suratında şaşkınlık veya korku yoktu, rahatlama vardı. "Her neyse, o nerededir?"

"Zekâ seviyeni mi tartışacağız?" Uzey'ın sesi alaycıydı. "Ecre yok."

"Yazık oldu. Ek takviye geleceğini düşünmüştüm." Beste iç geçirdi. "Çünkü bende ek takviye var." O sırada Beste'nin arkasından Ayhan Günder ve başka bir adam çıktı. Fakat diğer adamın yüzünde maske vardı, tek belli olan koyu kahve gözleri ve gözlerinin kenarlarında yer edinmiş, ağzını hareket ettirince kırışan derisiydi.

"Soykır..." Adamın sesi bir fısıltıdan ibaretti, pürüzlüydü. "Beni arıyordun, karşıdayım."

"Baba, amacımızdan sapmayalım," diye mırıldandı Beste. Maskeli adam, Beste'ye öyle sert bir tokat attı ki, Beste bozulan denge-sini kontrol altına alamadan yere düştü, başı büyük bir taşla çarptı. Ağzından ve başından akan kanın taşları istikrarla süslemesini buradan bile görebiliyordum.

Ayhan Günder ve maskeli adam, kemerlerine asılmış olan silahlarını çıkardı. Avuç içimi dudaklarıma bastırarak kopacak çıktığı engelledim, sakın olmalıydım ve... Ve bana da bir silah lazımdı. Yakından gelen su sesi ile başım hızla sağa doğru döndü, ardından da idrar kokusu burnuma doldu. Yüzümü buruşturdum ve kokuya doğru ilerledim; her ne kadar iğrenç bir şey olsa da adamdan veya kadından yardım isteyebilirdim.

Çalıkların arasından sessizce çıktığımda takım elbiseli adam ile karşılaştım. Ceketini ağacın dalına asmıştı, arkası bana dönüktü, belindeki silah kendini göstermekten geri kalmıyordu. Ve o silaha ulaşmam lazımdı.

"Lanet arabayı arakla Cenk," diye mırıldandı kaba bir sesle, birinin sesini taklit etti belliydi. "O araba senin bir tarafına girsin! Saçma işleri hep bana ver zaten!"

Panikten titreyen ellerim duraksadı, duygularımı belli eden yüzüm sertleşti. Beynim çok daha farklı bir hızda çalışmaya başladı. Bu da demek oluyordu ki diğer Ecre benim ile bir süreliğine ateş-kes imzalamış, üstüne üstlük bana yardım etmeye karar vermişti.

Ellerim eşofmanımın ipini çözdü. İpi sessizce eşofmanımdan ayırdım fakat adam kendi kendine konuşarak, kendini kaybetmiş durumdaydı; beni zaten duyamazdı.

Bacağımın acısı yok olmuştu. İpin iki ucunu da kavradım, yavaşça adama doğru ilerledim. Adamın boyu kısaydı, bu da rahat hareket edebilmeme olanak sağlıyordu. İpi adamın boynuna sarıp sıkıldığında o kadar seri hareket etmiştim ki, adam beni engellememişti. Bağırmağa çalışıyordu fakat ağzından sadece kısık kısık sesler çıkıyordu. Direniyordu ama yeterince güçlü değildi. Adam direnmeyi kestiği gibi ipi geri çektim ve nabzımı kontrol ettim, yarıyordu. Hiç ummadığım anlarda şans benden yanaydı, ganıp.

Gözlerimi ağaca veya adamın pantolonuna çevirmeden silahı aldım, çalıkların arasına geri döndüm. Toprağın üzerine kendimi bıraktığımda, hararetli bir konuşmanın içine daldığımı fark ettim.

Hızlı ama düşünerek hareket etmem gerekiyordu. Ellerimi öne doğru uzattım ve Ayhan Günder'in ayağına doğru nişan aldım. Tam tetiği çekeceğim sırada elimi daha da yukarıya doğru kaydırarak, hedefimi erkekliği olarak belirledim. Ateş edersem hem diğer kadınlara iyilik yapmış olurum, hem karısının öcünü alırdım, hem de zaman kazandırırdım.

Birden durdum ve bakışlarımı yere indirdim. Ben ne zaman böyle biri olmuşum? Ruhumun en derinlerinde yaşayan diğer Ecre, kıkırdayarak gün yüzüne çıktı. Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmayarak kendi soruma kendi cevabımı vermeme neden oldu.

Uzay'ın öğrencisi ve bir katil olduğumdan beri.

Başımı iki yana salladım, yaptığım o kadar da yanlış değildi. Hayat böyleydi. Birinin doğması için birinin ölmesi; birinin sağlıklı kalması için birinin yaralanması gerekiyordu.

Elimdeki silah, geceye inat parıldadı. Soğukkanlılığımı geri kazanarak ateş ettim. Ayhan Günder'in acı dolu inlemesi, herkesin bakışlarının odağı olmasını sağladı. Elindeki silahı önüne düşürdü. Öne doğru eğildi, boynundaki damarlarının kendini belli etmesi ile yere yığıldı. Sanırım en değerli şeyini kaybetmişti.

Birinin saçımı tuttuğunu hissettim. Tuttuktan sonra öyle bir

çektii ki, saçımın yarısı elinde kalmış olmalıydı. O kadar debelen-
meme karşılık başka bir adam da diğer kolumdan sıkıca tuttu ve
hareketlerimi kısıtladı.

"Bakın burada kim varmış?" Maskeli adam, beyaz dişlerini ser-
gilercesine gülümsedi. "Ecre Soykır..."

Uzay, başını hareket ettirmedii fakat tişörtündeki hareketlenme
gerildiğinin simgesiidi. Öfkesi adeta 'ben buradayım' diye bağırı-
yordu.

"Ellerinizi onun üzerinden çekin."

"Neden ama Soykır? Onlar bıraktığında o da koşup kaçacak,
değil mi? En fazla ne kadar uzaklaşabilir ki? Ah, tabii araba... Bura-
ya arabayla gelmiş olmalısın. Fakat arabayı şu anda kilometrelerce
uzakta; anahtarı arabada bırakmak nasıl bir saçmalık? Senin gibi
bir adama yakışmıyor açıkçası." Bakışlarını bana çevirdi. "Uzay
Soykır'ın hâlâ cevabını bulamadığı soruya cevap vermek isterim.
Aileni Ayhan'ın öldürdüğünü sanıyor. Ama ben yaptım. Gündere
ile birlikte, kendi ellerimizle ve dudaklarımızla emir verdik. Ka-
rımın erkek kardeşinin çocuğunun ismini katliamcıya çıkararak,
onun idam edilmesini sağladım. İşime burnunu sokan, salak bir
çocuktii. Halil öldüğüne göre, bunu söylemekten çekinmeme ge-
rek yok."

O sırada, gözlerime öfke alevleri sıçradı. Ayaklarım sınırdan
tütüyordu.

"Lafı uzatma Turna." Uzay'ın sesi, yanımdaki adanların kor-
kudan titremesine yol açmıştı.

O sırada yerde yatan Ayhan Gündere'in sesi duyuldu. "Emrin
olur, Uzay Soykır."

Uzay'ın bakışları beni bulduğunda her şey yavaşlamıştı. Kal-
bim kulaklarımda, isyan ediyormuş gibi atmaya başladı. Gözlerin-
deki ifade, açılması imkânsız bir kutu gibiydi, ta ki bir silah sesi
daha duyulana kadar. Uzay'ın gözleri ardına kadar açıldı, yüzünde
dehşete kapılmış bir ifade vardı. Kaşlarını çatıım, beni tutan eller
çekildi. İki yanıma baktım fakat iki yanımdaki adam da sapaşğlamı-
dı, maskeli adam da aynı şekildeydi. Gözlerim Ayhan Gündere'e,
ardından da silahına çevrildi.

Bedenim birdenbire büküldüğünde, ellerimi göğsümün biraz üzerine götürürken buldum kendimi.

Maskeli adam, "Salak herif!" diye bağırdıktan sonra herkes koşuşturmaya başladı. Fakat başım öne eğik olduğu için, kimin, nereden, neye doğru koştuğunu bilmiyordum. Başımın en ufak bir hareketinde, boynumdaki kanın akışı şiddetleniyordu. Fakat benim hissettiğim şey ne boynum, ne de bacağımın acısıydı. Benim hissettiğim tek şey Uzay'ın vücudumu saran kollarıydı. "Ambulansı arayacağım," diye fısıldadı nefes nefese.

Gözleri kapalıydı, belli ettiği duygularını görmemden korkuyordu büyük ihtimalle.

"Bu kaçınıcı?" diye sordum, vücudum sarsıldı. "Kaçınıcı kez vücudum kurşunu ağırlıyor?"

Hâlâ gözleri kapalıydı. "İki."

"Allah'ın hakkı üçtür lafı gerçekmiş," diye mırıldandım, ben de gözlerimi kapadım. "Anahtarlar cebimde."

Sırtım yumuşak koltuklarla buluştuğunda gözlerimi açtum. Uzay, sürücü koltuğuna oturduğunda nefes alamamaya başladı. Nefes almak için direniyordum fakat hiçbir şey olmuyordu. Akciğerlerim 'Oksijen!' diye bağıırıyordu. Bu bağıırış beynimi rahatsız etmekle kalmıyor, beni iyice dara sokuyordu. Arabanın kapıları içi ne göçüp beni sıkıştırıyormuş gibi hissediyordum.

Uzay, başını bana doğru döndürdü fakat konuşmadı. Ne diyebilirdi ki? Derin bir nefes al? Dayan?

Azrail'in ne varlığını hissediyordum, ne de yokluğunu. Hem ruhsal hem de fiziksel anlamda parçalanmıştım. Onarılmam umkânsız, dayanmam olanaksızdı. Peki, o zaman neden burayı terk edip bulutlar ile bütünleşemiyordum, niye annemin yanına gidemiyordum?

Nedenini biliyordum, anlamıştım. Çünkü babam da oradaydı, annemin yanı başında. Babamı her gördüğümde o gömleği hatırlayacaktım. Onu gördüğümde şu ankinden daha fazla acı çekecektim, daha fazla çökecektim. Belki de burada yarım yamalak bir hayat yaşıyor olmam çok daha iyiydi.

"Uzay, acı çekiyorum." Nefesimin son kırıntılarını, bu üç keli-

me için kullanmıştım. Fakat bu üç kelime büyük bir anlam içeriyordu. Hayatımın özetiydi.

"Acı çekmeni istemiyorum," diye fısıldadı, cümlesine karşın, en az benim olduğum kadar şaşkındı. "Kendini bırakırsan, senden istediğimi gerçekleştirmek gibi bir zorunluluğun olmaz."

Kelimeler, ağzından o kadar zorlukla ayrılıyordu ki, kelimelere karşı 'Neden çıkmak için direniyorsun?' diye kükreyerek savaş açabilirdi.

"Ama eğer devam etmeyi, hayatta kalmayı seçersen, aynı zamanda beni sevmeyi de seçmiş olursun." Gözlerimi kapadım ve nefes almak için kendimi zorlamamaya karar verdim, çünkü hâlâ Azrail'i tam anlamıyla hissetmiyordum, demek ki yaşayacaktım. Azrail çok kararsız biriydi, yakınıma gelip onu hissetmemi sağlıyordu fakat beni almadan gidiyordu. Bayılmadan önce, derin bir nefes aldım. Bu benim başlangıcımdı, belki de sonumdu. İkisi arasında pek de bir fark yoktu, ikisi de bencildi. Başlangıç, kendini gösterebilmek için bir son isterdi. Son, gelebilmek için başlangıcı tüketirdi. İkisi de birbirine ihtiyaç duyardı. Uzak ve benim gibi.

15. BÖLÜM “OKYANUS”

Ölüm ile yaşam arasındaki savaşın yaşandığı, bazılarının kurtuluşu, bazılarının sonu olan yer. Kokusu mest veya dert edilen o beyaz alan. Duvarlarla birlikte boyanmış çığlıklar, dört duvar arasına sıkışmış hayaller. Hastane.

Boynumu acıtan bir nefes aldım, yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Oda boştu, rahatsız eden aletleri, yatağı ve cisimleşmiş düşüncelerimi saymazsak tabii. Gözlerimi yavaşça kapayıp açtım, bu bağlandığım kablolardan kurtulmak istiyordum.

Kapı açıldığında başımı kaldırdım. Kadın ne ciddi, ne de samimi bir ifadeye sahipti. Duruşundan, işini en iyi şekilde yaptığı belliydi, fazla laubaliliğe gerek duymuyordu.

“Merhaba Ecre Hanım,” dediğinde, bakışları yüzümde değil, serumdaydı. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Evet, haklı çıkmıştım; işini en iyi şekilde yapıyordu, basit ve sıkıcı klasiklikle. Sonuçta bu zamanlarda orijinallik son plandaydı.

“Fiziksel anlamda iyiyim.” Belki de en masum yalanlarımdan biri idi. Her anlamda kötüydüm.

Kadın, kaşlarını çatı. “Uzay Bey’e de söylediğim gibi, akşama doğru taburcu olacaksınız.”

Kendimi toparlamam için biraz zaman lazımdı. Eğer taburcu olursam eve geri dönecektim ve düşüncelerimle baş başa kalacaktım. “Bu kadar çabuk mu?”

“Çabuk?” dedi sorarcasına. “Dört gündür buradasınız.”

"Dört." diye tekrar ettim. "Dört gün."

"Evet, Hanımefendi. Son kontrolleri yapıyorum. İmzanız aldıktan sonra gidebilirsiniz."

Sesimi çıkarmadım. Birkaç şeye daha bakıp, elindeki kâğıtlara yazıp çizdikten sonra dışarı çıktı. Açılan kapının ardındaki koku burnuma dolmuştu. O kadar etkiliydi ki...

Gözlerimi kapamak istedim ama söz geçiremedim. Gözlerim, içeriye süzülen o güzel bedeni hayranlıkla izledi. Her zamanki Uzak'dı işte. Söylemesi basit olabilirdi fakat anlaması, şahit olması hiç de öyle değildi. İnsanları gözünde gereksizce yüceltmek vardır ya, bu öyle değildi. Bu görüntü yüceltmeyi hak ediyordu, çünkü en güzel eserlerden biriydi.

Bir süre ses çıkmadı. Uzak, orada dikildi ve ben de gözlerimi kaçırmakla yetindim. "Suyu sever misin?"

Sorusu karşısında afalladım. Gözlerim Uzak'ı ararken deminki cesaretini kaybetmiş gibiydi. "Nasıl bir su?"

Uzak, o kadar ince düşünüyordu ki, soru basit görünse bile büyük, ayrıntılı bir anlam taşıyordu, yakalamak zordu.

Koltuğa oturdu, koltuktan çıkan gıcırta içimi gıdıklamıştı. "Okyanus. Bin bir canlıyla dolu olan bir su. Berrak, el değmemiş."

"Bunu neden soruyorsun?" Kafamı karıştırmak içinse, bunu başarıyordu, hem de en iyi şekilde.

"Oraya gideceğiz ve orada kalacağız."

Derin bir nefes aldım, ne dediğini anlamıyordum, o yüzden en basit, üzerine konuşulmayacak o cevabı verdim. Başım ağrıdığı için gözlerimi kapadım. "Aynen."

"Evet."

Ürkek bir şekilde gözlerimi araladım ve ciddiyet temalı kıyafetini giymiş Uzak Soykır'a baktım. "Bir otel, suyun altında. Su, insanı dinlendirir." Evet Profesör Soykır, hatta soğuk olanı da insanı hissizleştiriyordu. "Poseidon Undersea..."

"Sen... ciddisin," dedim yedi yirmi dört ciddiliğinden ödün vermeyen adamın sözünü keserek. "Nerede burası?"

"Fiji Adası."

Bir süre ifadesizce Uzak'a baktım. Yüzüm yavaş bir şekilde ge-

rildi. gözlerim büyüdü. "Bu ne için bilmiyorum fakat buna hiç gerek yok. Ben böyle iyiyim."

"Biletleri aldım," diye kestirip attı. Zaten, ne zaman benim ne düşündüğümü önemsemişti ki?

Başımı arkaya doğru yasladım ve tavana baktım. O sırada Uzay da çıkmıştı. Lütfen 'Uzay'ı anlatan bir sözlük gönderin bana!

Hastaneden çıktığımız gibi havaalanına doğru yol almıştık. neydi bu acele hiçbir fikrim yoktu. Ben ise hem arabada, hem de uçakta uyumuştum. Uçak yolculuğu çok uzun sürmüştü. Bunun üzerine bir de deniz yolculuğunun esiri olmak istemiyordum fakat başka bir seçeneğim yoktu. Beyaz, deri koltuklardan birine oturarak sırtımı arkaya yasladım. Birçok kişi vardı, hepsi de otelin müzterisiydi. Son derece rüküş ve ciddilerdi, ellerindeki içkiyi o kadar boş zamanlarda yudumluyorlardı ki, sanki birbirleriyle konuşmalarını bölmesi için ellerine o içkilerden almışlardı.

Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Ben denizi görmek istiyordum, yapmacık insanlarla bir yere tıklamak değil. Göz ucuyla Uzay'a baktım, kapalı kapıyı gözlemekle meşguldü.

Odayı aydınlatan ışıklar söndü, 'L' şekli oluşturan deri koltukların başlığı hafifçe geri yattı. Tavanda denizin iç tarafının görüntüsü belirdi, balıklar incelemek için yaklaşıyorlardı, ardından da korkup kaçıyorlardı. Başımı arkaya yasladım.

Ben okyanus gibiydim. Geniş, derin ve uzaktan bakıldığında duru. Yerçekimine yenik düşüyordum fakat başkalarının benimle beraber düşmesine izin vermiyordum, onları yukarıda tutuyordum. Eğer ki yukarıya doğru yol alırsam şekil değiştiriyordum, buharlaşıyordum. Kızınca veya yalnız hissedince dalgalarıma emir veriyor, insanların bir süreliğine dibe batmalarını sağlıyordum. Ama kimse o dalgalara benim dayandığım kadar dayanamıyordu, hepsi yenik düşüyordu. Dalgalarımın vahşiliğinden dolayı rüzgârı söyleniyorlardı. Bilmiyorlardı ki, ben yanıma birilerini arıyordum.

Görüntü değişti, bu sefer dalgaların kayalarla buluşması gösteriliyordu. İç çektim. Ben ne kadar okyanus isem, Uzay da o kadar kayaydı. Ona çarpıp duruyordum fakat etkilense de bir tepki vermiyordu. Belki... Belki yıllar sonra kırılacaktı, un ufak olup yok olacaktı, toprağa karışacaktı.

Yat durdu. Adaya gelmiş olmalıydık. Ses çıkarmadan Uzay'ı takip ettim. Durduğumuz yerde denizaltını gördüğümde kusacağı mı sandım, bu kadarı gerçekten fazlaydı.

Kendimi güçsüz, yere düşecekmiş gibi hissettiğimde Uzay'ın koluna tutundum. Başını hafifçe bana doğru çevirdi. Birden ayaklarımın yere değmediğini fark ettiğimde düştüğümü sandım ama düşünemiştin. Uzay, bedenimi anne tarafından uyutulan bir bebek misali kollarıyla sarmış, kaldırmıştı.

"Efendim, inmeniz sakıncalı böyle," diye uyardı yat garsonu. Türkçeyi çok iyi bilmiyordu, devrik cümleleri vardı.

"Kendi işine bak." Uzay'ın soğukluğuna şahit olan garson titredti, şaşkına uğrayıp geriledi.

Kimseyi daha fazla umursamadan gözlerimi kapattım. Güneş tepedeydi, ağaçlar estikçe yeşillik kokuyordu etraf. Uzay'ın kucağında olmama rağmen yerdeki kumlar yüzüme doğru uçuşuyordu.

Uzun bir arabaya geldiğimizde, Uzay beni küçük koltuklardan birine bıraktı. İki tane birleşik koltuk bulunuyordu. Önlerde ve arkalarda filmle kaplanmış camlar vardı. Sanırım bu da, arabaya binen insanların birbirlerinden rahatsız olmaması içindi.

Adanın ortasına ilerleyen bir yol vardı. Manzara çok güzeldi, hayran olmamak elde değildi.

Elimi birdenbire boynuma doğru götürdüm: hem bandajı yoklamak, hem de soğuğa karşı kendini korumak istediğim için. Uzay'ın yanında, çok nadir olarak ısınmam neden kaynaklanıyordu, psikolojik bir şey miydi?

"Uzay," diye yokladım, mırıldandı. "Bedenim neden hep soğuk? Sende kan yetmezliği mi var?"

Bir anlık manzara sarhoşluğuyla sormuş olduğum bir soruydu fakat pişman değildim.

Birden kulağıma dolan o hoş, dinlendirici sesin kaynağını aradı gözlerim. Sesin kaynağını bulmak için etrafta fırl fırl dönüyorlardı. Uzay da duraksadığında, bedenimin bir uyusukluk kapladı. Gülüşü tek bir kelimeyle tarif edilemezdi, özet geçilemezdi. Öyle bir tınısı vardı ki, duyan herkesi kendine bağlayabilirdi; etkisini geçmesi uzun sürerdi. Gülüşünün öyle bir görünüşü vardı ki;

dünyada görüp de zevk alabileceğiniz en büyük şeydi. Fazlaıyla güzeldi, erkeksiydi, baştan çıkarıcıydı. Baştan aşağıya o gülüşün tonuna bürünmemi, etkisini yitirmesini istemememi sağlıyordu.

Nefesim daraldı, kalbim çok hızlı atıyordu. Sanki vücudumu parçalayıp kafesinden kurtulacak da Uzak'ın gülüşüyle bütünleşecek gibiydi. Bunu görmeyi daha fazla kaldıramayacağım için hızla gözlerimi kapatıp başımı eğdim. Ses kesildiğinde, "Bir daha!" diye bağırmağ istemişim.

Cevap vermediğini fark ettiğimde başımı kaldırarak bakiatın izlemeye başladım. "Nasıl o kadar önemli olayları arkada bırakıp gidebiliyorsun?" Cevabını çok merak ettiğim bir soru sormuştum. Beste, Ateş, Ayhan, Beste'nin babası... Hepsini önemsizmiş gibi bırakmıştı.

Balıkları gözleriyle o kadar hızlı takip ediyordu ki, sanki her bir ayrıntıyı beynine kızıyordu, ama bir yandan da son derece rahat görünüyordu. "Arkada bıraktığım önemli bir şey yok. Önemli olan her şey yanımda."

Uzak, garipti. Hatta garip kelimesi onunla anlam kazanmıştı. Sessiz ama derin bir nefes alarak Uzak'ın yaptığı gibi dışarıyı izlemeye başladım. "Daha önce buraya geldin mi? Hep böyle uzun mu sürüyor?"

"Geldim, evet." Ebu kadardı işte, açıklamaya veya uzatmaya gerek duymuyordu.

İstedığı her şeyi anında yapabiliyordu. Kim bilir buraya gelmek için kaç insan, ne kadar uğraşıyordu... Sahip olduğu paranın miktarını artıran oydu aslında, o paranın her kuruşunu hak ediyordu.

Bir süre sonra araba durdu. Teker teker indiğimizde bizi bekleyen şey, büyük bir asansör ve bavullarımızı tutan çalışanlardı. Fakat çalışanların elinde az bir miktar bavul vardı, demek ki bazıları ya bavul getirmemişti, ya da önceden götürülmüştü bavullar.

Asansöre bindim Uzak'ın arkasından. Asansör hızlı olduğu için kısa sürmüştü.

Otel geniş değildi, uzundu. Girişte danışma ve danışma masasının etrafında bir sürü koltuk bulunuyordu. Her tarafı candandı, o yüzden dışarıdan içerisi rahatlıkla görünüyordu. Burası rüya gibiydi.

Asansörden çıkıp, içeri doğru Uzak'ın kolunu çektim. "Kopek-balıkları camlara zarar verse hepimiz su altında kalırız."

"Bir tedbir alınmıştır Ece, tedirginliği üzerinden at."

Gözlerimi kısıttan sonra Uzak'ın arkasından yürümeye devam ettim. O sırada hızlı yürüyen biri omzuma çarptı. Kırışının bıraktığı yara çığlık atmaya başlayınca, ağzımdan acı dolu bir inleme çıktı. Çarpan adam, arkasına bakmadan yürümeye devam etti; başındaki şapka dolayısıyla kendisini görememişim.

Hızla bana doğru dönen Uzak, adamı fark ettiğinde gözleriyle adamı parçaladı. Kolunu tuttum ve adamın peşinden gitmesini engelledim. "Sorum değil," diye mırıldandım. Uzak'ın olay çıkarmasını istemiyordum.

Adamın arkasından gitmek için direnen ayaklarına son anda söz geçirek yavaş, derin bir nefes aldı. Danışmaya doğru ilerlediğinden, Uzak'ı gören adam hızla ayağa kalkıp selamı verdi. "Hoş geldiniz efendim." Birkaç kişi, sorgusuz sualsiz oda kartını alını merak ederek Uzak'a baktılar. "Her şeyiniz hazır, dolaplara yerleştirildi. İyi günler dilerim efendim." Adam, kısa bir anlığına bana bakıp başını eğdi. O kadar iyi Türkçe konuşuyordu ki, kendisini yabancı hissetmememi sağlamıştı. "Yanınızda birini göndermemi ister misiniz?"

Uzak, "Hayır," dedikten sonra kartı aldı. Yanından yürürken soru sormamak için dudaklarımı ısırıyordum. Bej ve beyaz renklerin hakim olduğu koridorlarda ilerliyorduk. Bir üst kat yoktu fakat alt kata inen merdivenler vardı. Karşılama odasından çıktıktan sonra cam olan bir yere rastlamamıştım, her yer duvarlı. Odaların kapıları o kadar abartıyla süslenmişti ki, insan kendini sarayda hissedebirdi.

Koridorlar sessizdi, birkaç çift dışında kimseyi görmemişim. Ya herkes alt katta her ne varsa orada idi, ya da odalarındaydı. Köşeyi döndükten sonra duvarlar yok oldu, yerimi kalın camlara bıraktı. Okyanusun dibinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Odalar bitişik değildi bu sefer, birbirlerine çok uzaklardı.

Uzak, 213 numaralı odanın kapısına kartı okuttu, oda açıldı. İçinde içeri girdi. İnanılmaz bir heyecan kaplamıştı bedenimi, ne

ile karşılaşacağımı merak ediyordum. İÇeri girdiğimde kapıyı kapattım.

Sadece kapı ve kapının etrafı camdan değildi, diğer her yer cam kaphydı. Camlar, okyanusun o muhteşem balıklarını neşeyle göz önüne sunuyordu. Büyük yatak, odanın ortasında duruyordu. Kenarlarda, rahat görünen deri koltuklar vardı, kuru tahta rengi gardırop odanın en köşesinde, cam ile bütünleşmiş bir şekildeydi. Bazı yerlerde cam vazoların içinde yapay bitkiler boy gösteriyordu. Banyo yoktu fakat gardırobun açık kapısına monte edilmiş ayna, görebilecek kadar büyüktü. Oda, sade dekore edilmişti, çünkü rü-küşlüğü tamamlayan şey, o camların arkasındaki renkli balıklardı.

"Kartlardan birini buraya bırakıyorum fakat dışarıda gezinme."
"Banyo nerede?"

Eliyle odadaki kapalı kapıyı gösterdi. "Orada."

Kafamı sallayarak yukarıya baktım. Ardından da aklıma dank eden şey ile gözlerimi ardına kadar açıldı. Uzay'la mı uyuyacağım? Tamam, daha önce yapmıştım, utandığımdan değildi fakat... Fakat... İstemiyordum işte.

Uzay, kapıyı açtı. "Uyu, dinlen. Akşam yemeği için kaldırıyorum."

"Sen nereye gideceksin?" diye sordum. Açıkçası tek başıma kalmaktan çekiniyordum.

Tam cevap vereceği sırada, yatağın üzerine bırakmış olduğu telefonu çaldı. Kapıyı aralık bırakarak yatağa doğru ilerledi, telefonu eline alarak çalan telefonu susturdu. O anda, aralık olan kapıdan içeriye çıplak bir beden süzüldü. Saçları köpüklüydü, altında sadece havlu, elinde ise plastik bir ördek vardı. Bu... Görkem'di.

Arkasından, elinde topuklu ayakkabısıyla birlikte Serpil girdi. Uzay, yanıma geldiği gibi elleriyle gözümü örttü. "Ne halt ediyorsunuz bu halde?"

"Ne halt mı ediyoruz?" diye çığlık attı Serpil. "Senin şu arkadaşın olacak Görkem, beni deli ediyor!"

Görkem, "Ben ne yaptım şimdi ya?" diye sorduktan sonra acıyla inlemişti. Anlaşılan, Serpil'in elindeki topuklu ayakkabı amacına ulaşmıştı.

"O elindeki ördeğe en az on kere seni seviyorum dedim! Bana bile haftada en fazla iki kere diyorsun adi herif!"

"Banyo yapıyorum, banyo! Özel, az saygı!" diye itiraz etti Görkem.

Uzay'ın eli yüzünden ne halde olduklarını göremiyordum ama şu anda bile gülmek için kendimi kasıyordum.

"Seni döv..."

Uzay, kükreyerek Serpil'in sözünü kesti. "Görkem! Gıt üzerine bir şeyler giy."

"Aa, Ecce! Çok özür dilerim." Ardından da kapı kapandı, görüşümü engelleyen eller geri çekildi.

"Dediğim gibi, dinlen." Uzay, buna değil de, o soruma gülmüş-

tu ya, bundan sonra gözümde asla normal olamazdı.

Uzay gittikten sonra odayı aydınlatan ledleri kapadım ve yatağın içerisine girdim. Aslında pijamalarımı giysen çok hoş olurdu fakat kolumu kaldıramıyordum o yüzden üstümü değiştirmem çok zor oluyordu.

Kafamı kaldırarak bir süre balıkları izledim Ne gariptir ki, onlar da beni izliyormuş gibi geliyordu. Bir süre sonra uykuya daldım.

III

Uyandığımda yavaşça gerindim. Doğrularak yataktan kalktım, ne kadar geçmişti bilmiyordum fakat okyanusun içerisi kararmıştı. Odanın kenarlarına döşenmiş ledler tüm parlaklığıyla yanmaya başlamıştı.

Gardıroptan açık kahverengi pantolon, beyaz atlet ve atletin üzerine giyebileceğim bej rengi, transparan bir üst aldım. Otel ile uyumlu görünecektim.

Banyonun içerisine girdim, kapıyı kapattım. Duvarlardaki raflarda bin bir türlü krem vardı; üstüne pullarla kaplı örtü örtülmüş klozet ve desenlerle süslenmiş lavabo, banyodan uzaktı. Diğer tarafa büyük bir küvet vardı, küvetin karşısı camdı ve balıklarla içiydi.

Elimdekileri içki dolu küçük masaya koydum ve suyu açtım, suyun dolmasını bekledim. Küvet büyük olduğu için tamamen dolması zaman alacaktı. Kafamı kaldırarak cama baktım. Balıkları izlemek bile çok rahatlatıyordu. Suyun içerisinde süzülüşleri, hayal karmaya sebep oluyordu.

Altımdaki kotu çıkardım fakat o kadar zorluklarla bunu başarmıştım ki, bezlerin örttüğü yara acımaya başlamıştı. Sol kolumu kazaktan çıkarmaya çalışırken, bir yandan da olduğum yerde zıplayarak hareket ediyordum. Sırtım raflardan birine çarptığında acıyla inledim. Ağrı omzumdan başlayarak tüm vücuduma yayıldı.

"Ecre?" Kapı tıklatıldı. "İyi misin?"

Gözlerimi sınısıkı kapadım. acım yüzünden ağzımı bile açamıyordum. Tam iyi olduğumu söyleyecekken kapı açıldı, çığlık atarak geri çekildim. Gittiği için kapıyı kilitlemek aklıma gelmemişti. "Sadece bir yere çarptım, git. Yok bir şey!"

"Üzerini çıkaramıyorsun, değil mi?" Uzay, dediğini yapmayarak kapıyı kapadı ve nefesini seslice dışarı verdi. "Sadece yardımcı olacağım."

Başını olumsuz anlamda sallayarak geriye doğru bir adım attım. Bacaklarımı saklamak için bir yer aradım fakat Uzay'ın odaklandığı bacağına değil, gözlerimdi. "Artık alımanları giymeye başlamışsın."

Yüzümü buruşturdum. "Neden acaba? Ayşe Abla benim kıyafetlerimi yıkamadığından olabilir mi?"

"Hım, öyle mi yapıyor?" diye sordu sanki bilmiyormuş, emni değil de ilahi güçler vermiş gibi.

Yanıma geldiğinde omuzlarımı indirerek kısık gözlerle ona baktım. Kazağın ucunu tuttuğunda ellerini ittim. "Ben yaparım."

"Sana, acı çekmeni istemediğimi en açık şekilde belirttiğimi düşünüyordum."

"Her istenilen olmaz Uzay Soykır," diye tısladım.

"İstisnalar kaideyi bozmaz Ecre Soykır."

"Çık dışarı," dedim katı bir sesle. Bir süre durdu, gözlerimin içine baktı. Bakışlarını düz tutarak üzerindeki ceket çıkardığında, kısa bir anlığına yüzüm dehşet ile şekillenmişti. Ceket bana doğru uzattı.

"Onları giyindikten sonra üzerine bunu giy."

Derin bir nefes aldım. "Bunu giymem. Odaya geçtiğimde üstüme bir şey alırım. Ama bunu giymem."

"Bana karşı gelme," dedi sakince.

"Alt tarafı iki saniyelğine dışarıda görüneceğim! Bu kadar da...
Bu kadar da..."

Bu kadar da ne olmamalıydı? Kıskanç, koruyucu, baskıcı? Hayır, bunlar doğru kelimeler değildi.

"Bu kadar da ne?" diye sordu. "Bu kadar da kıskanç mı olmayayım?"

"Hayır," dedim düşünceli bir şekilde. "Sen beni kiskanamazsın."

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı.

"Kiskanamazsın işte."

"Ama kısıkanıyorum," dedi elindeki ceketin kuyruğun kenarına koyarak. Bana doğru yaklaştı ve elini, kazağımın örttüğü belimin üzerine koydu. "Herkes kelimeleri kendine göre yorumlar. Bazıları âşık olduğunu kiskanırsın der, bazıları önemsedığını kiskanırsın der."

"Peki, sen hangi kısımdasın?" diye fısıldadım. Belimde duran eli, belimin uyuşmasını sağlamıştı. Kalbim kendi içinde bir tezatlık oluşturmuyordu, ağır çekimde hızlı atıyordu.

"Ben, ikisinde de değilim. Ne âşık olduğumu, ne de önemsedığimi kısıkanıyorum." Parmaklarıyla çenemi kavradı ve başımı hafifçe kaldırdı. Burnumun ucuna öpücük kondurdu. "Ben, benimi kıkla'mı kısıkanıyorum." Ve o an, kalbim alkış tutmaya başladı.

Başını geri çekmedi. Kaynayan gri gözleri ile bana daha yakından baktı. "Ama beni çok kızdırıyorsun."

Zorlukla konuştum. "Sen de beni kızdırıyorsun. Ödeşiyoruz."

"Hayır, sen benim kızdığım kadar kızmıyorsun."

Eh, orası doğru... Seni hiç yakmadım Uzak Bey!

Büyüyü bozmak istercesine başımı salladım ve elimden kurtuldum. Bakışlarımı Uzak'dan uzaklaştırdım. Tam gitmesini söyleyecektim ki, yerdeki siyah, kırmızı yanıp sönen ışığa sahip küçük cisim fark ettim. Bedenim kaskatı kesildiğinde, Uzak, baktığım yere çevirdi gözlerini.

Yerde duran cisme doğru ilerledi, eline alıp yakından baktı. Ardından da kısık bir sesle küfürler savurdu. "İzleme cihazı"

"O... Nereden..."

Bana çarpan şapkalı adam. Sustum, titremeye başlamıştım.

Uzay, endişeli halimi gördüğünde, kasılmış yüzünü serbest bıraktı, eski haline döndürdü. "Hangi odada olduğunu öğrenmek için izleyiciye ihtiyaç duymuş olmalılar. Pantolonunu giy, sonra yakanırsın."

Dediğini yaparak pantolonu giydim, suyu kapattım. Kıyafetleri, kartı ve Uzay'ın ceketini elime alarak banyodan çıktım. Uzay'ın ceketini, olması gerektiğinden daha ağırdı fakat bu konu üzerinde pek durmadım.

Odaya girdikten sonra Uzay, "Odadan sakın çıkma. Yirmi dakikaya geri dönerim," dedi. Başımın altına onayladım.

Uzay gittikten sonra yatağa oturdum ve beni rahatlatmalarını umarak balıklara baktım. Keskin bir ifadeyle beni izliyorlardı, bu da endişemin artmasına neden oluyordu. Kapı tıklatıldığında irkildim. Elimizi bezlerin üzerine bastırarak ayağa kalktım ve kapıya baktım. "Ecre Hanım, beni Uzay Bey gönderdi."

Ses, yapmacık bir kalınlıktaydı.

Kapıdan uzaklaştım, ses çıkarmadım. Yeniden konuştu. "Ecre Hanım? İyi misiniz? Uzay Bey sizi yanına çağırıyor."

Ben de yedim tabii.

Uzay'ın ceketini elime aldım ve gardırobun sürgüsünü yavaşça yana çektim, içeri girdim. Sürgüyü aralık bırakmıştım; cekete iyice sarıldım. Ceketine sinmiş kokusu, tedirginliğimin azalmasını sağlıyordu.

Kapıdan sesler gelmeye başladı, kartlar denenişiyor olmalıydı. Nefesimi tutarak bekledim, aralıktan kapıya baktım. Açılmıştı.

Kapı, tamamen itildi. Ortada duran adam takım elbiseliydi. Gözleri çok tanıdık geliyordu fakat yüzünü daha önce hiç görmediğime emindim.

"Ecre Soykır, burada tek başına olduğunu biliyorum." Sesi, yapmacık kalınlığından arınmıştı ve kim olduğunu anlamamı sağlamıştı. Bu adam, maskeli adamdı, Beste'nin babasıydı. Turna'ydı. "Göster," dedi kısık ama tehlikeli bir sesle. İki tane iriyarı adam. Turna'nın yanından geçerek içeri girdi. "Adamlarıma ne kadar vahşi olduğunu göster Savaşçı." Ardından da iki iriyarı adamı odada bırakarak kapıyı kapadı.

Korku. O anda sahip olduğum tek duygu korku olmuştu. Son-
yutluğunu yitirip somutlaşmıştı. O kadar yoğundu ki, kollarını aç-
mış, ona teslim olmamı bekliyordu sanki. İnsan haline bürünmüş,
beni kandırmaya çalışıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, en ufak bir ses, beni bulmala-
rına yeterdi. Belki saniyeler, belki de dakikalar sonra beni bulacak-
lardı fakat o dakikaları düşünerek değerlendirmem gerekiyordu.

Yirmi dakika. Uzun, dakik bir insandı ve şu anda güvendiğim
tek şey onun dakiklığıydı. Bir şeyler üretmem lazımdı fakat kor-
kum buna izin vermiyordu ve diğer Ecre ortalıklarda koşuşturmayı
kesmiş, odasına girip uyumuştı, ondan da hayır gelmezdi.

Kafamı kaldırdım ve kıyafetlerin asıldığı uzun askıya baktım.
Aklıma bir fikir gelmişti, sadece bir kerelik bir şansa sahiptim, o
yüzden fikrimi sağlama almalıyım.

Gözlerimi kapadım. Uzun'un ceketine sıkıca tutundum, sanki
gömlek canlanacaktı ve beni kurtaracaktı... Aşırı derecede bir gü-
ven sergiliyordum sebepsiz yere.

Parmaklarımla cekete yavaşça vurmaya ve düşünmeye başla-
dım, bir yandan da adamları gözetliyordum. Son derece rahatlardı,
beni bulacaklarını biliyorlardı... Sonuçta oda, saray odası değildi.

Parmaklarım haberim olmadan daha sert vurmaya başladı ceke-
te, sert bir şeye çarptığında duraksadım ve çıkan sesi duyup duy-
madıklarına baktım. Duymamışlardı fakat adamlardan biri dolaba
yaklaşmış, diğer tarafın sürgüsünü çekip içerisini aramaya başla-
mıştı.

Elimi ceketin cebine soktum, soğuk metali dışarı çıkardım.
Elimdekini, aralıktan süzülen ışığa doğru tuttum. Siyah çakı, ihti-
şamlı katil görüntüsüyle parlamaya başlamıştı. Ah, Uzun... Eğer bu
çakı, ortalık yerde cebinden düşseydi ne olacaktı?

Kenarında bulunan küçük düğmeye bastığımda, kabının içine
saklanmış olan keskin ucu kendini gösterdi. Bunu tutmasını bile
bilmiyordum, elimden düşecek gibiydi. Vücutum zangır zangır
titremeye başlamıştı, kulaklarım uğulduyordu. Gözlerim etrafı ta-
nıyor, fakat taradığı görüntüleri beynime aktaramıyordu.

Adam, görünmemi engelleyen dolap kapısına elini koydu. Bit

süre duraksayıp, arkasındaki adama birkaç kelime söyledi ve güldü. Fakat ne söylediğini anlayamıyordum, o sırada tüm dikkatimi ayağı kalkmaya vermiştim. Çakıyı dik tutarak, başparmağımla işaret parmağımın kenarına sıkıştırdım. Geri kalan parmaklarımı ve diğer elimi, askıları tutan demire koydum. Demir, biraz güç uygularsam yerinden çıkacak gibiydi ki bu tek artım oluyordu. Fakat demiri yerinden çıkarmak için kullanıma gereken güç, tüm parmaklarımın gücüyle eşdeğerdi. O yüzden çakıyı kapatıp sağ cebime koydum.

Demiri, askıların izin verdiği kadarıyla, sıkıca kavradım. Aslı kıyafetlerle birlikte adamların üzerine atmak istiyordum. Onlar oyalanırken, ben de kapıya doğru koşacaktım fakat hamlemdaki başarılı olma oranı tartışılırdı. Boynumdaki yara beni aşırı derecede zorluyordu ve yaraya biraz daha baskı uygulansa kanamaya başlayacak gibiydi. Bunun nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bedenimi, güç almak istercesine geriye doğru bastırdım. Bunu yapabilir miydim, kimi kandırıyorum? Eğitimsiz bir kız, iki tane iriyarı adama karşı ne kadar başarılı olabilirdi? Sanırım... Atladığım bir şey vardı.

Güç, kolda değil beyindeydi.

Sürgü çekildiği gibi demire asıldım. Demirin, yapıştırılmış olduğu yerden ayrılarak adamın üstüne düşmesini sağladım, dolaptan çıkışım gibi kapıya doğru koşmaya başladım. Şöyle bir sorun vardı ki, kıyafetlerde sadece bir adam cebelleşiyordu.

Önüme atlayan adamı fark ettiğimde yatağın üstüne zıpladım ve karşı tarafa geçtim. Adam gülerek yatağa yaklaştı. Elimi cebime sokacağım sırada daha etkili bir yöntem fark ettim. Camın kenarına doğru gerilemeye başladım. Adamın bana yaklaşmasını bekledim. Heyecan ve korku doluydum. Kalbim sanki bir yerde değil de, bedenimin her bir zerresinde atıyordu.

İstediğim mesafeyi yakaladığımda hızla arkamı döndüm, eğilerek vazoyu aldım. Bu adam neredeyse benim boyumdaydı, o yüzden vazoyu çok da kaldırmam gerekmemişti. Vazo, kafasıyla sert bir temasa geçtiğinde adam bağırdı. Tek elini başına götürdü, diğer elini ise etrafa savuruyordu. Ayağı yatağın kenarına takıldığında dengesini kaybetti ve yere düştü, kafasını yatağın kenar kısmına çarpıp bayılmışı. Ya da ölmüştü.

dönmişti. Vazoyu, tutreyen ve kurumaya yüz tutmuş kana bulanmış elime aldım. Ayaklarımın, adamın başının üstüne gelene kadar yürütmesine izin verdim. Ayağımı adamın yarasına bastırduğunda adam çığlık attı ve ayağıma vurdu, bu sefer iki elimi de yoldan kanayan yarasına götürmüştü. Hafifçe havaya kalkmış olan benim ayağımla yere doğru bastırdım. Vazoyu iki elimle de tutarak adamın başının üstüne hizladım.

Yüzümün ne halde olduğunu bilmiyordum fakat beynim, deliş Ectre'nin onay ve teşvik dolu fısıltılı cümlelerinin istilasına uğramıştı. Parmaklarım vazo ile olan etkileşimini kopardı. Vazo, adamın yüzüne düştüğünde çıkan sese bakılırsa burnu kırılmış olmalıydı. Sağ elim, boynumun acısı nedeniyle hareketsiz bir şekilde yanıma düşmüştü. Yara o kadar zorlanmıştı ki, kanadığına emindim.

Ellerim havadayken geriye doğru birkaç adım attım. Kanlı elimi saçlarımın arasına sokarak, turnaklarımı saç diplerime bastırdım.

Duygularımın hapsoldüğü kapıyı açarak suçluluğu aradım. Fakat gördüğüm tek şey bendim. Duyguları yutmuş bir Ectre.

Elimi saçlarımın arasından çıkardım. Banyoya girerek kapıyı kilitledim. Eğer odadan çıkarsam, daha fazlası olacağına emindim. Cebimde duran çakıyı çıkararak masanın üzerine koydum. Sadece sol elimi kullanabiliyordum, çünkü sağ elim hareketlendiği anda yara çok fazla acıyordu.

Suyu açtım ve dolmasını beklemeden küvetin içine girip oturdum. Başımı kaldırarak balıkları izlemeye başladım. Güldüm ve... Uzay'ı ilk kez tam anlamıyla anlağımı fark ettim. Uzay'ın zevk aldığı şey acı çektiirmek değildi, zevk aldığı şey; kurbanın yakarışlarıydı. O yakarışlar sana güçlü olduğunu hissettiriyordu, birinin hayatını ellerinin arasında tutmak seni yüceltiyordu; çünkü bu yüce bir şeydi. Hele hele kontrol, kontrolün tamamıyla sende olması paha biçilemezdi.

Lakin hepsinin bir karşılığı vardı. Onun gücü en çok sevgiyi açtı, sevgiyi sömürmek istiyordu.

Dizlerimi kendime doğru çektim ve başımı dizlerim ile göğsüm arasındaki boşluğa, alnım dizlerime değecek şekilde koydum. Gözlerimi kapadım.

Bir süre öyle geçirdim. Kendime gelip başımı kaldırdığımda, su sepiyesi duzlenime yakın bir yerdeydi fakat artmıyordu, çünkü kapalıydı. Bedenimi, suyun içinde kapıya doğru çevirdim. Kimse yoktu. Küçük masanın üzerinde duran kıyafet ve küçük ilkyardım kutusundan, Uzak'ın banyoya girdiği anlaşılyordu. Ayrıca okyanusun içi karardığından, yanmaya başlayan banyonun loş ışıkları, uyku dolu bir ortam oluşturyordu.

Üzerimdekileri çıkarıp yıkandıktan sonra masadaki kıyafetleri sıvımdım. Kıyafetleri giymeden önce yaraı temizlemiş ve yeniden temiz yara beziyle örtmüştüm. Saçlarımı tarayıp kuruttuktan sonra ıslak kıyafetleri kirlı sepetine attım, çakıyı alarak banyodan çıktım.

Kapıyı açtığımda başımı tedirgin bir şekilde içeriye uzattım. Dağılan her şey düzelmişti, oda sanki o olayları hiç yaşamamış gibi görünüyordu.

Yüzünü cama, sırtını ise yatağı doğru dönmüş olan Uzak, tek elini pantolonunun cebine sokmuş rahat adam görüntüsü sergiliyordu.

İçeriye girerek kapıyı kapadım ve birkaç saat önce vazunun bulunduğı yere baktım, vazo yoktu. Elimdeki kartı masanın üzerine koyup yatağı doğru yürümeye başladım. Uykum yoktu fakat biraz dinlenmek bedenime iyi gelecekti, emindim.

Uzak, konuşmasına son vererek telefonu kapadı, cebine koydu. Derin bir nefes aldı ve bana baktı. İfadesi donuktu, sanki hiçbir şey hissetmiyor ve gözleri baktığı yeri görmüyor gibiydi. Ve bu beni en korkutan şeydi, diğerleriyle kıyaslanamazdı bile. Onun öfkesi de sakınlığı de tedirginlik vericiydi, huzursuzluk doluydu.

"Akşam yemeğine," diye kısaca belirterek yanımdan geçti. Yüzümü buruşturarak olduğum yerde döndüm ve Uzak'ı takip ettim, çıkmadan önce oda kartını alıp cebime koymuştım.

Merdivenlerden aşağıya indik. Çatal ve bıçağın hem birbiriyle hem de tabakla etkileşiminden oluşan ses, kulakları rahatsız edecek kadar fazla değildi. Aksine o sestten çok, rahatlatıcı canlı bir müzik misafirdi kulaklarda.

"Uzak," diye mırıldandım. "Turna ne oldu?"

"Kaçtı," dedi sakince, bu konu hakkında konuşmak istemediğini açıkça belirtti.

En fazla yirmi masa vardı, her bir masa son derece şık ve lüks. Etrafta gezinen garsonlar, gözlerde kalabalık oluşturmuyordu. Masadan tut, garsonların ayakkaşına kadar her şey bakınılı ve süslüydü. Restorana girilen kapıyı saymazsak, iki taraf da camdandı.

Uzay, Görkem ve Serpil'in oturduğu masaya ilerledi. Görkem'in karşısındaki sandalyeye oturdu, ben de Uzay'ın yanındaki sandalyeye oturdum.

Görkem, yutkunduktan sonra masum bir çocuk edasıyla Uzay'a baktı. "Sizi bekleyecektim ama Serpil izin vermedi, tuttu, du Görkem yemek ye diye."

Serpil gözlerini kıstı, tam bir şey söyleyeceği sırada Uzay'ın sesini duymasıyla sözcükleri kayboldu. "Ne yiyeceksin?"

Bana sorulmuş olan soruya karşın münâde gözlerimi gezdirdim, restoranda yiyeceğim yemeği zor seçen bir insandım. Küçükken bu işi hep anneme bırakırdım. "Sen ne yersen onu," diye geçiştirdim, yiyeceğim yemeği zor seçsem de, önüme geleni genelde geri çevirmezdim.

Başıyla onayladı, garsonu çağırıp siparişleri verdi. Bu sefer farklı bir dilde konuşuyordu, hem Uzay hem de garson. İngilizce değildi, Hint dilini hatırlatıyordu.

Serpil ve Görkem küçük atışmalar yaşarken, ben ve Uzay sadece ızlıyorduk. Bir süre sonra yanaklarımı şişirerek baktılarımı ıkasından aldım, diğer masalarda gezdirmeye başladım. Geneli kirklerini geçmiş insanlardı. Bir adam ayağa kalktı ve elindeki içkiyi havaya kaldırdı, karşısındaki kadın da aynısını yapınca, bir şeyler söyleyip kadehleri tokuşturdular. Ardından ikisi de oturan oğullarına baktı. Ben de gözlerimi onların baktığı yere çevirdiğimde, bana bakan gözlerle karşılaştım. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmak istedim fakat beni engelleyen şey, onu tanıdığımı fark etmemdi.

Bu çocuk, alaycı mizacıyla, kahverengi saçları ve açık yeşil gözleriyle Çetin'di. Çetin, birkaç sene önce burslu olarak gittiğim özel okulda annem olmadığı için benimle, bulduğu her fırsatta, dalga geçen çocuktı. Sanki annemin olmaması benim suçummuş gibi göstermişti herkese. Şimdi ise karşımda oturmuş, büyük bir dikkatle beni inceliyordu. Annesi omzunu dürttüğünde Çetin irkildi.

ve annesine baktı. O sırada önüne geçen garson, Çetin'i görünemi çapılladı.

Başımı iki yana salladım. Önüne konulan yemeği hızla yemeye başladığımda düşüncelere dalmıştım. Düşünce denizimde kayıkla sürülüşümü kesen şey, Çetin'in sesiydi. "Ecre! Beni hatırladın mı? Çetin ben. Saçların uzamış!"

Yedğim yemek birden boğazıma dizilmişti ve öksürmemi sağ-lanmıştı. Sudan bir yudum aldıktan sonra bardağı yavaşça masaya koydum. Masada oluşan sessizlik rahatsızlık vericiydi. "Tanıma-dım."

"Hadı be! Deminki uzun süreli bakışmadan sonra tanıdığını düşünmüştüm."

Ya kendisini, ya beni, ya da ikimizi birden öldürtecekti bu ço-cuk!

"Ölmek istiyorsan kal, istemiyorsan ikile," dedi Görkem. Serpil dışıca Görkem'in karnına geçirdiğinde, Görkem acıyla inledi ve Serpile gözlerini kısarak baktı. "Ne ama, doğru değil mi?"

"Sen kimsin?" diye sordu Çetin, Uzay'a. "Ağabeyi falan mısın? Ecre'nin ailesinin ölü olduğunu sanıyordum."

Masadaki sessizlik, şiddetli gürültünün habercisiydi. Ellerimi masanın örtüsüne bastırdım, bir yerden güç almalıyordum. "Bak çocuk, ailem veya herhangi bir şeyim seni asla ilgilendirmede ve ilgilendirmeyecek. Burada durup o değersiz kelimelerini benimle paylaşman beni rahatsız ediyor. Şimdi, git ve anneciğinle uslu zen-gin çocuk oyununu oyna."

"Ecre, çatalını indir hayatım." Görkem'in uyarısıyla Çetime doğrulttuğum çatala baktım. Hızla elimdeki çatalı bıraktım. Peçe-teye, kırık olmayan ellerimi sildim ve sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktım. "Afiyet olsun, ben biraz dinleneceğim."

Odaya girdiğim gibi üstümü değiştirerek koltuklardan birine oturdum, başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapadım. Her şey... Her şey o kadar fazlaydı ki! Hiçbiri tesadüf değildi, hepsi beni sı-namak için gönderilen sınav sorusuydu. Sorunlardan biri şuydu ki, bu sınavın sonuna sağ çıkamayacaktım. Ya daha fazla zarar göre-ceküm, ya da daha fazla zarar verecektim.

Kapı açıldığında duruşumu bozmadım. Uzay, gardirobun önüne doğru ilerledi. Üstünü çıkardığına şahit olduğunda gözlerimi kapadım. Uzay'ın karşı koltuğa oturduğunu, koltuktan çıkan ses sayesinde fark ettim. Gözlerimi araladım ve beni izleyen Uzay'ı karşılık olarak inceleme altına aldım. "Neden sınır bozucu senizlikle, sınır bozucu bir şekilde bana bakıyorsun?"

"Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, evet. Çetin'e baktım ama bakmamalıyım."

"Bahsettiğim o değil." Bakışları o kadar sertti ki, baktığı yerleri yıkıyordu, parçalıyordu. "İki tane adamı bayılttın." Başını salladı. "İki tane ırıyarı adamı bayılttın."

"Ne kadar başarılı bir öğrenciyim, değil mi?" diye terslediğimde, hızla öne doğru eğildi.

Gözlerindeki öfke, beyaz bayrağımı almaya çalışıyordu ama birkaç cümle daha dayanabilirdim, dayanacaktım. "Cümlelerindeki imaya dikkat et, karşında duran kişi bu imaların sahibi olacak son kişi."

"Neden gitmiyoruz?"

"Neden gidelim?" Kollarını göğsünde birleştirdi. "Bizim gitmemize gerek yok, buraya tatil için geldik ve önümüzdeki iki gün de böyle sürecektir."

Kafamı iki yana salladım.

"Keşke ölseydim," diye mırıldandım kendi kendime. Ölümle uzak olduğumda, ölmek istiyordum. Ve öyle bir an geliyordu ki, ölümle burun buruna geldiğimde ölmek istemiyordum. Bu kararsızlığımın sebebi, baştan aşağıya Uzay ile açıklanabilirdi. "Bir şeye açıklık getiriyorum... Ölmemem, seni sevmeyi seçtiğim anlamına gelmez." Gözlerimi o korkutucu bakışlardan kaçırmak istiyordum fakat yapamıyordum. "Senin gibi adamları kimse sevmez."

"Benim gibi adamları tanımla," dedi soğuk bir şekilde. Bu soğukluğu, sıcak olan kendime güvenimi yavaş yavaş yok ediyordu.

Aslında onun gibi başka bir adam tanımamıştım. "Soğuk," dedim en başta. "Bencil, sert, umursamaz, pislik."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Ama diğerleri bana kalabilirdi. "Diğerleri önemli değil."

"Ellerin," diyerek birbirine kenetlenmiş ellerimi işaret etti. "Gözlerin." Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Bu ikisi, her şeyi belli ediyor. Dudaklarının arasından kaçan her yalanın, doğrucu avukatı olanlar. Bana yalan söyleme, yaptığın tek şey, benim inandığımı dü-pünerek kendini kandırıyor olman."

"Zeki. Dikkatli," dedim. "Fazla zeki, korkutucu derecede dikkatli." Birbirine kenetlenmiş ellerimi çözdüm ve Uzey'ı işaret ettim. "Sıra sende."

"Senin gibi kızlar..." Duruşunu hiç bozmadı, duraksadı. "Senin gibi bir kız tanımadım." Benim aksime, o dürüsttü. "Tek kaldığında bile ağlamadan hayatına devam eden bir kıza rastlamadım."

"Ceren ağlıyor muydu?" diye sordum, ağladığını bilerek.

"Evet."

Ceren'den bahsettiğime rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu; bundan cesaretlenerek devam ettim. "Bana biraz ondan bahseder misin?"

Bir süre sessiz kaldı. "Her dakikasını ağlayarak geçiren biriydi." Başını iki yana sallayarak bana baktı. "Senin tam tersindi. Hiçbir zaman soğuk olmayı başaramıyordu, hep sıcakkanlıydı."

"Başka?" Beklenti içinde Uzey'a baktım. "Senin tam tersin cümlelerini biraz açar mısın?"

"Beni seviyordu," dediğinde nefesim tıkanı. Rengim atmıştı ve ellerim titremeye başlamıştı.

"Sen onu seviyor muydun?"

Sesim incedi, cılızdı, paramparçaydı. Cevabı, ya ifadesizliğini korumamı sağlayacak, ya da kıyıya çarpmış ve bir daha su ile buluşması imkânsız olan bir balık misali beni öldürecekti.

"Hayır, onun sevdiği şekilde değil."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Okuldan, liseden." Sağ elini saçlarının arasından geçirdi ve kumral, parlak saçlarının örnek işadamları edasını dağıttı. "Bana yaklaşmayı göze alan tek kişiydi."

"Senin... Senin kim olduğunu biliyorlar mıydı?"

Parmakları saçlarının arasında duraksadı. "Elbette hayır."

"Ne hissediyorsun?" Gözlerimi yerden kaldırarak Uzey'a baktım. "Şu an ne hissediyorsun?"

"Ötke," dedi hiç düşünmeden, beklemeden. "Tümü bedenimi sarmış bir öfkeye sahibim."

Hızla ayağa kalktım. Kıyısında olduğum şey uçurum değildi, boşluktu. Uçurum olsaydı bir sonu olurdu fakat bu boşluktu, bir sonu yoktu. Sonsuza denk süzülüne hakkına sahiptim. "Benden istediğin şeyi sana veremem." O, hiçbir şeyi umursamayan bir insandı. Sevgimi kullanacaktı, kalbimi ve ruhumu parçalayacaktı. "Sen sağlam bulduğun her şeyi bozuk olarak bırakan bir adamsın."

"Sağlam olan her şeyi bozduğum doğru fakat bozulan varlığı arkanda bırakmam, yok ederim." Sert sesi kemiklerime kadar işlemişti sanki. Her bir kelimesi derime kazınmıştı, vücuduma baktığımda Uzun'un sözlerini görüp, Uzun'ı hatırlıyordum. Ben baştan aşağıya Uzun'a batmıştım.

"Beste'yi, Turna'yi, Ayhan'ı... Ateş'i arkanda bıraktın."

Turna'nın yaşadığını biliyordum fakat Ayhan'dan pek emin değildim; bu konuyu açıp, Uzun'la her zamankinden daha sınırlı bir konuşma başlatmak istemiyordum.

"Turna ve Ayhan hiçbir zaman sağlam olmadı. Beste ise karşılaştığımda bozuktı." Telefonunu çıkardı. "Ama Ateş'i ben bozdum." Telefonu kulağına götürdükten sonra bir süre karşı tarafı bekledi. "Faruk, Ateş Altın'ı serbest bırakın." Gözlerini bana çevirdi, konuştuğundan sonra kapanan dudaklarını araladı. O dudaklardan çıkan yeni emir, nedensizce canımı yakmıştı. "Vazgeçtim, arkanda bozuk bir şey bırakmamalıyım. Ateş Altın'ı öldürün." Bu kadar kolay olmamalıydı. Sadece birkaç cümleye bağlı olan emir; bir beden ve bir ruh almamalıydı. Ama bu, sadece bir emir değildi. Bu, Uzun Soykur'un emriydi; itiraza tahammülü olmayan, katliam çıkartan emir.

16. BÖLÜM

“SAVAŞ”

Gözü kör olur insanın, duyguları kör olur. Beyin kör olur, insan kör olur. Dostu, arkadaşı, aileyi, sevgiyi kaybeder o insan. Ruhunun körlüğünden dolayı başka ruhların gözünden görmeye çalışır. Başka ruhlar ona doğruyu gösteremez. Göremez o insan, hissedemez. Buna sinirlenir ve benliğini öfkenin kaplamasına göz yumar, başkalarının ruhlarına zarar vermeye başlar. Düşüşe terk ettiği ruhlarla birlikte günden güne çürür kendi ruhu da. Her şeyin farkında olduğunu sanır o insan. Diğerlerini kurtarmak istemez, göz göre göre onun gibi olmaya terk eder onları, çünkü ruhlarının kendi ruhu gibi öfkeli, kirli, acınası olduğunu sanır... Ta ki farklı bir ruhu gözüyle görene, masumluluğuna çürük ruhuyla şahit olana kadar.

Ben o masum ruh değildim; Uzay'ın yanına aldığı ve onunla birlikte çürümeye mahkûm ettiği ruhtum. Ateş ise çürük ruhların kurbanıydı. Yakılmıştı, işe yaramaz bir küle dönüşene kadar.

O an ayakta durmamı sağlayan tek şey Uzay'ın vücudumu kaplayan katı bakışlarıydı. Bakışları cisme dönüşmüş, vücudumu sarmış, o da yetmemiş bedenimin kontrolünü ele almıştı. Korkuyordum. Duygularımı ele geçirmesinden, yaramaz bir çocuğun oyuncaklarıyla oynaması misali duygularımla eğlenmesinden korkuyordum.

Ağzım aralandı, ne söyleyeceğinden habersiz olan beynim,

dudaklarımın durması susması ve sineye çekilmesi için sıyrılarak yolluyordu. "Ateş'i öldürme." O adam, Ateş, sevdiğim bir insan değildi, veyahut ben onun ölümüne üzülmeydim, suçlusu ben ol-
mama rağmen öyle hissetmezdim. Lakin ölmesini istemiyordum, ölürse arkasında bıraktığı sevenlerini düşündüğümden. Ben de yaşamıştım aynısını, annem ölmüştü. Öleni anlamam imkânsızdı fakat geride kalıp can çekişen ruhu anlardım.

Uzay, sözlerime uyacak, onaylayacak gibi durmuyordu "Ateş'i ben öldürmek istiyorum."

Bulunduğum yeri geride bırakarak bir basamak yukarı çıktım fakat her an düşebilirdim, tek bir söze bağlıydı.

Gözlerindeki ifade, mat camın arkasına saklanmıştı, kendim gizliyordu. Bakışları yüz hatlarımı ezberlercesine yüzümde ge-
zirirken yapabildiğim tek şey dua etmekte, içimden yalvarmaktı.

"Buradayım Faruk," dedi, beni titrek nefes almaya zorlayan o ses tonuyla. "Öldürmeyin, ormana salın ki asıl yaşam alanına ka-
vuşsun it."

Bu adam anlaşılmazdı. Onu çözmeye çalışmak, çivilerin üze-
rinde yalınayak yürüyormuş gibi acı veriyor, çingiraklı yılan tara-
findan ısırılmış gibi vücudunu zehirliyordu.

Kapatmış telefonu cebine koydu, gözlerini benden ayırmadan. O gözlerdeki ifade, sönmüş bir yanardağı yeniden canlandırır, can-
lanan ateşinin en sıcak haline bürünüp patlamasını sağlardı.

Oturduğu koltuktan kalktı, camın önünde duran tahta çıkıntı-
nın üzerine uzandı. Eliyle tahtayı saran yumuşak görünümülü kap-
lamayı yokladı, ardından da sol başının altına aldı.

"Bu kadar mı?" dedim gizleyemediğim, seç beğen al dercesine
ortaya serdiğim şaşkınlığımla. "Ateş'i serbest bıraktın, neler doğu-
racağını bilmeden."

Bakışlarının hedefi balıklardı fakat balıkların bir tanesi bile
bundan rahatsız değildi, cilve yaparcasına dans ediyorlardı Uzay'a
karşın. "Bu kadar değil, neler olacağını biliyorum." Odadaki hava-
nın büyük kısmını içine çekti, konuşmaya başladığında ise nefesini
yavaşça verdi. "En fazla tehdit etmeyi dener, buna alışığım."

Korkusuz muydu, yoksa derinlerde bir yerde bulunan korku

duygusu sineye mi çekilmişti? Doğru ya, Uzay'ın öfkeden başka hissettiği ne vardı?

Birkaç dakika ayakta dikilerek kendime gelmeyi bekledim. Uzay'ın yanına ilerledim, başımı eğerek yüzüne baktım. Kapalı olan gözlerini aralayıp yüzündeki sakin görüntüyü bozmadı, bu da cesaretlenmeme sebep oldu. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Kaşlarını çattı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ne gibi?"

"Anlatmadığın şeyler." Sesimdeki soğukluk, gururumun kabarmasına sebep olmuştu. "Senin hakkında."

"Konudan konuya atlamada bir numara olduğumu söylemiş-tin fakat yerimi kapman hiç adil değil," dediğinde sadece yüzünü incelemekle yetindim. Ne yaptığımı biliyor muydum ki ben, tüm mantığımı esir almıştı.

Geriyeye doğru birkaç adım attım, gözlerini Uzay'ın yüzünden ayırmadan. Karşımdaki adam, acı çekmemden hoşlanan sadistti. Kelimelerim ona boş, gereksiz ve anlamsız gelirdi. Yatağın örtüsünü çektim ve üzerimdeki kıyafetlere dokunmadan direkt içine girdim. Uzay'a sırtımı döndüm. "Her şeyi olduğundan daha zor hale getiriyorsun," diye fısıldadım gözlerimi kapatmadan önce.

III

Gözkapaklarımı araladım, büzülmüş bedenimi rahatlatmak için gerindim. Örtüyü üzerimden atarak yataktan kalktım, dolaptan kıyafet alıp kapıya doğru giderken, bir yandan da gözlerimi ovalıyordum. Uzay odada yoktu, bu da daha rahat hareket etmemi sağlıyordu.

Lavaboda uzunca bir süre soğuk su beraberinde ayılmaya çalıştım. Başarıldığımda ise kıyafetleri giyip odaya geri döndüm. Uzay bu sefer odadaydı ve mavi spor ayakkabılarını giymekle meşguldü. Üsründeki şortu, heyecan duygumun tam boğazımın üzerine krallık kurmasını sağladı. Ayakkabılarını bağladığında vücudunu dikleşirdi, kısa kollu tişörtünün yakalarını düzeltti. Ve ben... Orada sadece öyle dikildim, gözlerimi kaçıramadan. Fakat Uzay, bakışlarının esiri olamadı; her zamanki gibi bakışlarım onun esiriydi.

Kapıya doğru, ilerlerken bir yandan da "Hazır mısın?" diye sordu. Kahvaltıyı kastettiğini anladım, onu onayladım. Uzak kapı açtığı sırada üstümü düzeltmekle meşguldüm. O yüzden, giren tok sesin nereye ait olduğunu anlayamadım ilk an. Başımı kaldırdığımda her şeyin farkına vardım; dudaklarımda öksüz kükürtünün simgesi, gizlenmeyi hoş gördü.

Uzak kapıyı açtığı sırada, Görkem, Serpil tarafından kapıya doğru itilmişti ve Görkem'in kapıya çarpmasına neden olmuştu. Kapı ise Görkem'in darbesine sinirlenip, Uzak'ın başına vurmuştu öfkesini.

"Dostum, ben..." Görkem daha fazla dayanamadı ve başladığı cümlesini bitiremeden kahkahalara boğuldu. "Ulan orası morarsa dalga konum sen olursun, benden söylemesi."

Serpil, Görkem'i dürttü. "Ben acıktım." Uzak'ın katı bakışlarından çekinmiş ve Görkem'i susturmaya karar vermiş olmalıydı. "Hadi yemeğe gidelim."

Görkem anlamış olacak ki, Serpil'i onayladı. "Başına buz koymayı unutma kardeşim," diye mırıldandıktan sonra, Uzak'ın ona doğru yaklaşmasına izin vermeden hızla kapıdan çıktı ve koşmaya başladı.

"Serpil," Uzak, sakinleşmek için derin bir soluk aldı. "Görkem'e söyle kaşınmasın."

"Emriniz olur beyim," diye dalga geçti Serpil. Ardından da ne yaptığını fark etti ve gözleri ardına kadar açıldı, aynı Görkem'in yaptığı gibi hızla odadan çıktı ve arkasına bakmadan koşmaya başladı.

Yürümeye başladığımızda Uzak'ın hâlâ sinirli olduğunu fark ettim ve nedense diğer Ecre'nin kışkırtmalarına göz yumdum. "Ah, hadi ama! Abartıyorsun!" Ani fren yaptığında başımı cama çarpışım anı hatırladım, bana abarttığımı söylemişti. "Bu kadar sinirlecek bir şey yok, ölmezsin."

Arkasında olduğum için yüzünü görmüyordum fakat sinirlendiği belliydi, gergin olan sırt kasları iyice gerilmişti. Etkilenmemek elde değildi, gözlerini kaçırabilmek gibi bir lüksün yoktu. Adamın vücudunun her zerresinden çekicilik akıyordu. Çölde kalırsın ve

su, o hayalinde adam olurdu ya hani... Seni kurtarırdı. Uzay öyle değildi. O, susuzluğumu azaltması niyetine içmek zorunda oldu-
ğum su gibi görünüyordu, hâlbuki tuzlu suydı.

Serpil ve Görkem, bu sefer camın kenarında bir yer seçmişti. Uzay masanın yanına geldiğinde etrafa bakındı ve kenara çekildi, camı tarafına geçmem için yer vermişti. Bir şey söylemeden otur-
dum, anında yanıma gelen garsona baktım. Pekâlâ, bu korkunçtu.

Bu seferki garson Türkçe bilmiyordu, bu yüzden Uzay ile ko-
nuştuklarını yarım yamalak anlıyordum. Hâlbuki bizi karşılayan
danışman Türkçeyi anadiliymiş gibi konuşuyordu... Garip olan
birçok olay varken buna takılmam ne kadar da güzeldi!

Siparişlerle birlikte gelen buz torbasını Uzay alınca tuttu. Mi-
deme tuka basa dolana kadar tabaktakileri ve masada bulunan ek-
meklerin çoğunu mideme indirmiştim. Arkama yaslandım. Elim-
de boynumu, bezlerin sardığı yerin üzerini hafifçe ovdum. Yaradan
kaynaklı bir ağrı vardı omzumda.

"Ecre!" İsmimi şakıyan ses, ağrının beynime sıçramasına neden
oldu. "Gitmeden önce seni görmek istedim." Elini ensesine gö-
türdü, utanmış gibi görünmeye çalışıyordu. "Türkiye'de yeniden
konuşabiliriz. Belki numarayı verirsin, ha? Sonuçta seninle bura-
da, Türkiye'den kilometrelerce uzak olan bir yerde karşılaştık. Bu
sadece tesadüf olamaz, değil mi?"

Uzay'a baktım. Sandalyesi bile sinirden titriyordu; kasları geril-
miş, saldırmaya hazır bir pozisyondaydı.

"Çetin, git," dedim temkini elden bırakmayan bir ifadeyle, bir
yandan da Uzay'ı kolluyordum. "Ağabeyim seni dövmeden önce
git."

Uzay'ın başı hızla bana doğru çevrildi. Görkem kahkahasını
gizlemek için bolca su içiyor ama kahkahayla birlikte içtiği suyu da
ağızdan koyuveriyordu.

"Ağabey?" dedi sorarcasına. Uzay'ı gösteriyordu. "Bu mu?"

"Çetin misin nesin, yürü git şuradan! Alacağım ayağımın altı-
na!" diye sinirlenen, Serpil'di.

Çetin bir süre Uzaya baktı, ardından da bakışlarını kaçırarak
yalandan boğazını temizledi. Düşünüyormuş gibi yere çevirdi ba-
kışlarını, başını kaldırmadan yeri izleyerek masadan uzaklaştı.

Masada oluşan sessizliği Uzay bozdu. "Ağabey?"
"Görkem'i kastetmiştim," dedim hızla. Yumuşamayan ifade-
aramızda oluşacak olan gerginliğin habercisiydi.
"Ben yüzmek istiyorum," dedi Serpil, Görkem'e. Bana doğru
baktı. "Sen de gel Ecre!"

Başımı olumsuz anlamda salladım; ne bikini, ne de mayoya sa-
hiptim. Üstelik vücudumdaki bu yaralarla, izlerle asla o kadar açık
giyinmezdim. Bu yüzden, "Ben bu sıralar çok yorgunum," diye
geçtişirdim.

Uzay, elinde bulunan çatalı yavaş bir şekilde tabağının kenarına
yasladı. "Faruk burada mı?"

"Hayır," dedi Görkem, bir yandan da sırtı buraya dönük olan
ve çıkışa doğru yürüyen Çetin'e bakıyordu. "Faruk'u da Giray'ı da
Turna'nın adamlarıyla birlikte Türkiye'ye gönderdik, yanımızda
adam kalmadı." Parmaklarını yanaklarına vurmaya başladı, masum
ve tatlı bir çocuk görüntüsü sergiliyordu. "Çetin'i boş ver Uzay, o
çocuk fazla yaşamaz zaten."

Uzay, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Fazla
yaşamayacağını ben de biliyorum."

Şaşırdığımı söyleyemezdim, Uzay o kadar vahşiydi ki, bana
yaklaşan her bir erkeğe av gözüyle bakıyordu. Kıskandığını söyle-
mişti fakat kıskanış şekli bile farklıydı bu adamın!

Ne Serpil, ne de Görkem sesini çıkardı. Sadece başıyla onayla-
dı, bir süre sonra da masadan kalkıp yüzmeye gittiler.

"Mayo istiyorsan alabiliriz," dedi Uzay, ben dışarıyı izlemeye
dalmışken. Başımı Uzay'dan yana çevirdim ve başımı olumsuz an-
lamda salladım, ayağa kalktım.

Yanından geçerken, "Sorun o mu sanıyorsun?" diye sordum;
cevabı beklemediğim için aralık vermeden yürümeye devam ettim.
Sorunun ne olduğunu kendi de çok iyi biliyordu, zaten sorduğu
soru, öylesine olan bir şeydi. Beni mayoyla yüzdürmeyeceğini iki-
miz de adımız gibi biliyorduk.

Arka cebime koyduğum kartı alıp kapıyı açtım. Odaya girdikten
sonra sırtımı kapıya yaslayıp derin bir nefes çektim içime. Kapının
orada ne kadar süre dikildiğini bilmiyordum fakat kapıya inen bir-

kaç yumruk ile olduğum yerde zıpladım, kapıya doğru döndüm. Tanı ağzımı aralamış, gelenin kim olduğunu yoklayacaktım ki, Çetin bunu yapmama izin vermeyip konuştu. "Ecre... Ben... Özür dilerim. O adamın..." Öksürdü. "O adamın erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim, sana yemin ederim ki, seni sordüğümde yaklaştırmaya çalışmazdım!"

"Erkek arkadaşım mı?" diye fısıldadım kendi kendime, yine de dışarıdan duyulacak kadar sesliydim.

"Onunla biraz konuştuk ve... Konuştuk işte, ayrıntıları önemli değil. Özür dilerim Ecre."

"Bu odada kaldığımı nereden biliyorsun da buraya geldin?" diye sordum tedirgince, birkaç adım gerileyerek kapıdan uzaklaşmıştım.

"Uzay Bey söyledi." Uzay Bey mi? "Her neyse, kendine iyi bak Ecre. Geçmiş için de özür dilerim, annen ve baban hakkında..."

Sözünü kestim, öfkeli çıkan sesimle. "Kapa çeneni, annem ve babam hakkında bir daha sakın konuşma! Git buradan, tamam."

Nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi, gerçekten sıkıntılı mıydı, yoksa Uzay'dan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum. "Pekâlâ."

Gittüğünü hissettiğimde derin bir nefes aldım, toplanmış yatağın üzerine oturdum. Fazla geçmemişti ki kapı açıldı ve telefon ile konuşmakta olan Uzay, içeriye ilk adımlarını atmış bulundu. "Hayır, bir iki saat sonrasına çekin. Nedeni önemli değil. Anladım, sorun değil, sadece dediğimi yapın." Telefonu kapadığında bir süre elinde salladı, sanki çok ağırmış gibi. Asıl ağır olan telefon değil, düşündüğü şeylerdi. Kendi düşüncelerinde boğuluyordu, haberi yoktu. Bakışlarını bana sabitledi, cümlesine nasıl başlasa emin olamıyormuş gibiydi. "Gitmemiz gerek."

Benden bir tepki almadığında kaşları hafiften çatıldı; çatılan kaşları sadece dikkatli bakıldığında belli oluyordu. Aynısını ben de yaptım, onun gibi hafifçe kaşlarımı çattım. "Tamam."

İşte bu kadardı, kısa ve soğuk cevap vermeyi ondan öğrenmiştim. Hem... buraya tatil için gelmiş olsak bile, bir şeyler olup bozulacağı belliydi, rahatsız bir durumun doğacağı apaçık ortadaydı. Hepsini geçtim, biz yattığımız yerde huzursuzduk. 'Evim, güzel

evim' diyemiyorduk, hiçbir yeri evimiz gibi hissetmiyorduk ka bah-
ka yerlerde rahat olabilelim.

Bakışlarını telefona çevirdi. "Rana'yı arayacağım, görüşün."

"Hayır." Sesim net, soğuktu. Uzay'ın rolüne ortak olmamın
kısa bir süreliğine. "Eserinden kaçma Soykır. Davranışlarını hake-
kinda yanlış bir şey hissettiğinde telefona sarılıp Rana'yı arama."
Ellerimi iki yana açtım ve ayağa kalktım. "Böyle hissiz olmamı sen
istedin, neden bir sorunmuş gibi davranıyorsun?"

"Beni anlamamışsın," diyerek telefonu cebine koydu. "Sen
hissiz değilsin, hissediyorsun. Dışa vurmayı zayıflık olarak sanla-
mışsın zihninde, hislerinden ve kendinden çekiniyorsun." Eriyle
yeni çıkmış, sarıya çalan sakallarını kaşıdı. "Ben, gerçek hissizlikten
bahsediyorum. Ölümü bile hissetmeyecek kadar hissiz olmaktan
bahsediyorum."

"Sen, yaşarken yok olmaktan bahsediyorsun Uzay." Başımı
olumsuz anlamda salladım. Ölüm, hissedilmek için vardı. "Senin
eşyalarını da toplayayım mı?"

Ani konu değişimine ayak uydurdu. "Görevliler toplayacak."
Başıyla üstümü işaret etti. "Sadece, eğer istiyorsan üstümü de-
ğiştirebilirsin. Hava soğukmuş, uçaktan indiğimizde üşümek istemi-
yorsan üzerine mont al."

Başım la onayladım. İkimiz de dengesizdik fakat yaşananların
içerisinde, dengesizlik en son aklımıza takılması gerek şeydi.

III

Uçakta, gözlerimi kapayıp arkama yaslanmıştım, oldukça uzun
bir yolculuktu. İstanbul'un yağmurlu havası, yüzümde hafif bir
tebessümün oluşmasını sağlamıştı. Yağmur ve rüzgâr çok şiddet-
li değildi, o yüzden seferler iptal edilmemişti veyahut bir aksama
olmamıştı. Fakat ilerleyen saatlerde seferlerin iptal olacağı kadar
şiddetli yağacağı belliydi.

Yağmuru severdim, ıslanmak güzeldi. Rüzgârı da severdim.
anne şefkatiyle yanağımı okşadığı anlar asla aklımdan çıkmazdı.
Fakat kar ile aram hiç yoktu, çünkü kendine haksızlık ediyordu.
kurtulduğunu sanıp gökyüzüne yükseliyor fakat kandırılıp yeryü-
züne düşüyordu. Hoş, onun da bir seçeneği yoktu.

yordum. Yağmur şiddetini artırmıştı, cama vurdukça, camdan su dolu feryatlar yükseliyordu. Kulübenin ışıklarının yanık olduğunu fark ettiğimde, bardağı hızla dudağımdan çektim ve soluk boruma kaçan sudan öksürerek kurtulmaya çalıştım.

Bardağı tezgâhın üzerine bıraktım, kapının oraya ilerleyerek portmantoda asılı olan montu giydim. Evden çıktım ve kulübe doğru ilerlemeye başladım. Saçlarım, anında suyu aralarına dâvetmişti. Artık montun şapkasını başıma geçirsem de bir işe yaramazdı, o yüzden uğraşmadım. Kulübenin kapısının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım, kapıdaki boşluktan bakmadım, çünkü karşılaşacağım şeye hazırlıklı olup olmadığımı bilmiyordum.

Havayı yanaklarıma doldurdum. Bir adım geriledim, tam arkamı döneceğim sırada kapı açıldı. Korumalardan biri dışarı çıktı, beni gördüğünde ise yutkunarak başını hafifçe sağa çevirdi. "Uzay Bey, Ecre Hanım burada."

Uzay, elindeki kanlı demiri, metal, alçak masanın üzerine koydu. Gözlerindeki tehlikeli parıltı beni buldu. Koruma önümden tam olarak çekildiğinde, Uzay'a doğru ilerledim. Kurbanlarının kim olduğunu bilmiyordum, yüzlerini kaplayan kan yüzünden, tanısam bile seçemezdim. Kan kokusu, kendini göstermek istercesine etrafa yayılmıştı; sanki güzel kokan bir parfümdü de kendisiyle böbürleniyordu. Sandalyeye bağlı olan iki adam da yarı baygın haldeydi, üstlerindeki siyah pantolon ve tişört sağlam durumdaydı fakat bu sağlamlığın uzun süreceğinden şüpheliydim.

İçeri girdiğimde kapı kapandı, irkildim. Kulübede, bağlı iki adam, Uzay ve benim dışında kimse yoktu.

"Seni çağıracaktım." Uzay, masaya koyduğu demiri işaret etti. Uzay o kadar korkunç görünüyordu ki... Görünmez bir elin, korku duygumu hayata geçiren düğmeye bastığını, seviyesini yükselttiğini hissettim.

Sesi de en az gözleri kadar tehlikeyle süslüydü. "Al."

Beni deniyor olmalıydı. Eğer dursaydım, düşünüyor ve sonuçları belirliyor olurdu; bu da bir şeyler hissettiğimin göstergesi olurdu, Uzay'ı haklı çıkarırdım. Ama durmadım; demire doğru ilerledim, ilerlerken düşünmeyi seçtim. Seçmemiş olmayı dilerdim.

Burdenbire gözlerim doldu, ağlamamak için yarı yolda durup kendimi sıktım. Yaptıklarım bir film misali gözlerimin önünde belirdi, hareket etti ve zehirli bir hançer bacağıma saplanmış gibi acı verdi. Eğer o demiri alırsam, adamlara değil de kendime zarar verirdim. Keşke kulübeye hiç yaklaşmamış olsaydım... Sahi, ben ne ara buraya kadar gelmişim ki? Anlaşılan ayaklarımın kontrolü bende değildi o anda.

"Al," dedi aynı kararlılıkla. "Eğer karşı çıkmasaydın, bu iki piç seni..."

"Sus!" diye bağırdım. Bağlı olan iki adama baktım, otelde bana saldıran iki kardeşti bunlar. Turna'nın adamlarıydı. "Bunu yapmayacağım." Kendim, havaya kalkan ve demire uzanan elimi inandırma çalışıyordum. "Hayır..."

Demir, elimle buluştuğunda, parmaklarım tereddüt etmeden demiri kavradı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum çıkan kelimelerimden habersiz. Demiri tutan elim pişmanlıkla titriyordu, bunu yapmak istemiyordu fakat beynimin bilmediğim bir yanı, ona durmamasını söylüyordu.

Sesi, yapmama teşvik edercesine hoştu. Gözbebeklerinin üzerinde bulunan tehlike, tahtına oturmuş; aslan gibi asil, sabırsız, aç bir şekilde bana bakıyordu. "Öfkeni dök."

Hiçkırım, vücudum o kadar sarsılmıştı ki, demir elimden düşmüştü. "Yapamam, öfkeli değilim." Ben sadece... "Çaresizim." Başımı hızla kaldırdım ve işaretparmağımı Uzay'a doğrulttum. "Senin yüzünden çaresizim! Güçlü olduğuma inanmaya çalışıyorum fakat çaresizlik hissi o kadar yoğun ki, güçlü olduğuma dair hiçbir şey hissedemiyorum artık." Tüm vücudumu bir titreme almıştı. "Sevin, Uzay Soykır, sen kazandın." İşaret parmağımın yanındaki parmaklar tek tek açıldı ve elim geriye çekilip havaya kalktı, diğer elim de aynı şekilde havaya kalktığında, "Teslim oldum," diye bağırdım.

"Sana karşı çıkmayacağım, ne yaparsan yap. Fakat senin için hiçbir şey yapmayacağımı bil!" Sesim çaresizliğe bulanmış ve korkunun yanından geçmişti; sesim, güçsüzleşmişti. Ne kadar bağıtır-

sam bağırayım, yaralar dışında kimsenin korkacağı yoktu. "Ben soğukta yanıyorum. Uzak, beni soğukta yakıyorsun."

Gözlerimi kapadım ve korkunun kıyafetlerimle yer değiştirmesine izin verdim.

"Böyle mi hissediyorsun?" diye sordu yakından gelen ifadesiyle.

"Nasıl hissettiğimi belli olmuyor mu?"

Uzak'ın elini elimde hissettim. Soğuk metal, ikimizin el arasında duruyor ve tenlerimizin birbirine değmesini engelliyordu. O bıçak benim kalkanım mıydı, yoksa Uzak'ın silahı mıydı bilmiyordum.

"Oluyor, fazlasıyla." Bedenini, bedenime yasladı fakat omuzlarımızın arasından boşluk bırakmıştı. Bu bile kartman çorman olmama yetiyordu; duygularımın alev almasını sağlamakla kalmayıp, onları küle dönüştürene kadar yakıyordu.

"Kolay olmayan bir oyunun içindeyiz. Oyunu ben başlattım, sen bitireceksin Savaşçı." Bıçağın sivri tarafı başparmağıma değdiğinde gözlerimi açtım. Başımı kaldırdım; grinin en tehlikeli, masumun en masum tonuyla karşılaştım. "Senin savaşın benim, beni yenmen gerekiyor ki ikimiz de kurtulalım. Sana, beni öldürmen için seçenek sunmakla kalmıyor, aynı zamanda izin veriyorum." Bıçağın sivri tarafını, kalbini koruyan derisinin üzerine bastırıp bıraktı. Elim, bıçağı sımsıkı tutuyordu fakat ileri gitmiyordu. "Beni öldür, öldürmezsen bu oyun asla bitmez. Çünkü ben denesem de kendimi durduramıyorum."

Gözlerini kapadı, teslim olmuştu. "Son bir isteğim olacak," dedi alnını, alnıma yaslayarak. "Beni öldürmeden önce, yalan da olsa, beni sevdiğini söyle." Bıçak elimde kıpırdanmaya başlamıştı. Sabırsızca, bir karar vermeme bekliyordu. O kadar şaşkındım ki ne yapmam gerektiğini kavrayamıyordum, yorgundum. Çaresiz olduğumu söylemişim, halbuki düşmanım da çaresizdi. İkimiz de birbirimize yenilmiştik.

Keskin, kendinden emin, sert bir hamle ile Uzak Soykar canından olabiliyordu. Fakat, onu öldürecek olan kişi çoktan Azrail'e teslim olmuştu onun sözleriyle. İki dudağı arasından çıkan, çaresizlik ile

bütünleşmiş kelimeleri, ruhumun teslim olmasına neden olmuştu. O kelimelerin arkasında bir art niyet yoktu; kelimeler şaşılacak derecede masum ve saftı.

Benden emir almadan kapanan gözlerimi açtım ve Uzak'ın yanımdan çeneme doğru dans ederek yol alan nefesinin keyfini çıkardım. Bıçağı sınıksız kavramaktan beyazlaşmış parmak boğumlarına bakarak, göğsümü kaplayan siyahlığa, beyazın da vücudumda bulunduğunu göstermeye çalıştım.

Parmaklarım teker teker, bıçak ile temasını kesti. Uzak, seri bir hareketle bıçağı yakaladı ve elimi yeniden bıçağın üzerine koydu, gözlerini hâlâ açmamıştı fakat görmüyorken etrafı daha iyi hissediyordu sanki. "Yap şunu."

Elimi geri çektiğinde bıçağı yere attım. "Bu da oyunun bir parçası, değil mi?" Kelimelerim kan kusuyordu.

Hızla geri çekildi ve yüzüne bakmama izin vermeden arkasını döndü. Herhangi bir şey söylemesini, kelimeleriyle ruhuma erişmesini; bir avcının, avını yakaladığında dönüştüğü canavarı görmek istemiyordum.

Ayaklarıma söz geçirebildiğimde, kaslarım yüz yıl süren bir uykudan uyanmış gibi esnemişti. Can çekişen iki ruhtan birini alıp kulübeden ayrıldım. Tek bir kelimesi beni yok edebiliyorken, yeniden doğmama yetecek güce de sahipti. Bu da zararların en büyüğüydü, bedenimle beraber ruhumu da harcıyordu.

17. BÖLÜM

“GAYELERİ GETİREN İSTEKLER”

Sabahın, eskisi gibi aydınlatıcı olmayan ışıklarını yüzümde hissettiğimde, diğer tarafa dönüp yüzüme ulaşan ışığı engelledim. Aşağıdan gelen bağırışları duyduğumda kaşlarını çatıp doğruldum. banyoya gidip uyku mahmurluğumu üzerimden atmaya çalıştım.

Ayıldığıma emin olduktan sonra odadan çıktım. Merdivenlere doğru yaklaştığımda, sesler sadece anlamadığım boş bağırışlardan ibaret değildi, aynı zamanda kelimeler de mevcuttu.

“O herif burnumuza kadar girmişken, bizim daha yeni habermiz oluyor!” Uzay’ın şiddetli sesini duyduğumda tarabzanlara tutunarak, sallanan bedenimi dengelemeye çalıştım. “Üstelik bunu üçüncü kez yapıyor ve ruhumuz duymuyor!”

“Sakin ol Uzay, eksiler olduğu gibi artılar da var.” Görkem’in ciddi ama yumuşak sesi, Uzay’ın sinirli soluklarının duyulmasını engellemiştir.

Salonun kapısına iyice yaklaştım, duvara yaslanarak ikisini dinlemeye başladım. “Ayhan Günder’in oğlu Yaman’ı, barında gomiş. İki saat boyunca oturmuş, yanına kimseyi yaklaştırmamış ve kimse-
nin yanına yaklaşmamış. Sadece dans edenleri izleyerek geçirmiş saatlerini...” Derin bir nefes aldı. “Otele gitmeden önce, Levent’i, devraldığı bar için tebrik etmeye gitmişim. Neler döndüğünü sorduğunda ise hepsini teker teker anlatmışım, oradan biliyor her şeyi.”

“Çocuk dengesiz ise, bundan bize ne?”

"Bir dur oğlum, dinlesen anlayacaksın."

Görkem'in yalandan isyan eden sesi duyulduğunda, Uzun ho-

murdandı.

"Ayağa kalkmış ve çıkışa doğru ilerlemiş. Levent ise Yaman'ı sana getirmek için, barın güvenliğine Yaman'ı yakalamaları için emir vermiş. Yaman durduk yere kafayı yiyince, yakalama işi yalan olmuş. Etrafı kırıp dökmüş, Ecre'nin onun olacağını haykırıp durmuş... Dur, bekle! Hemen sinirlenme koca oğlan! Levent'in adamları bunu yakalayacakken, Yaman silahını çıkarmış, fakat sarhoşluğundan dolayı, nasıl becerdiyse kendini vurmuş. Hastaneye kaldırıldığı için de Levent bu işe bulaşmaktan kaçındı, çoktan Gündür'in adamları hastaneyi sarmış olmalı zaten."

"O serserinin kendini vurması ne işimize yaracak?"

"Kardeşim," diye mırıldandı Görkem. "Bugün sen iyi değilsin bak, kafan çok dağınık. Bir şey mi oldu, hiçbir dediğimi anlamıyorsun."

"Yok bir şey, sen devam et."

"Yaman diyorum, hastanede diyorum. Gündür'in adamları hikâye, çok rahat Yaman'a ulaşabiliriz."

"Anladım," dedi Uzun. Sesi ilgisizdi, soğuktu.

"Anlamadın. Eğer anlasaydın harekete geçmiş olurdun. Ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa ben mi öğreneyim?"

Uzun, Görkem'in sorusunu es geçmeyi seçti. "Hastanede ne kadar kalacak?"

"Bir hafta gibi bir süre. Şimdi, ne olduğunu..."

"Görkem, zorlama." Uzun'un uyarı dolu sesine karşın, Görkem "Pekâlâ, ama kurtuldun sanma," diye cevap verdi.

"Giray'a haber ver, adamları hazırlasın. Bu akşam harekete geçiyoruz, serseri çocuğa el koyacağız."

"Biraz dinlenseydin... Yorgun olduğun belli." Görkem, Uzun'un kötü bakışlarından birine yakalanmış olmalı ki, kabullendi. "Nasıl istiyorsan öyle olsun."

"Şu dosyayı uzat," diye mırıldandı Uzun. Kâğıtların birbirine çarptığında çıkan o keskin ses kulaklarına doldu.

"O iki adam ile diğerlerinin itirafları birleşince değişik bir örgü

çıkıyor ortaya. Çünkü adamlar ise ikisi hakkındaki gerçeği söyle-
diler fakat nerede bulunabileceklerini söylemediler. Bu adamlar
nerede saklanıyor da, bizi kolayca bulup kendilerini gizliyorlar?
"Kendilerini saklamıyorlar. Saklansalardı bu kadar kolay hare-
ket edemezlerdi."

"Katilin Devran Yağız olmadığı ortaya çıktı, dosyalarda o olma-
sına rağmen. Zaten bir cinayet işlemeyecek kadar gençti, boğ yere
idam edildi. Tüm kanıtların onu göstermesi için bayağı uğraşmış
olmalı bu Turna denen herif," diye fikrini beyan etti Gökem. "Fa-
kat niye? Miras için mi? Sanmıyorum."

Duvar iyice sırtım ile bütünleşti; gerilmiştim, aynı zamanda
ailemin katilini öğrenmiş olmamın beni sarsmamış olması beni
sarsmıştı! Annemin ölümünün acısı hâlâ benimle beraberdi fakat
dahası yoktu... Yoktu işte! Sinir yoktu, öfke yoktu, kırgınlık yoktu!
Sadece, varlığını hissetmediğim ama orada olduğunu bildiğim acı
vardı.

Uzay'ın derin soluğu duyuldu fakat ağzından bir kelime dahi
çıkmadı, sessiz kalmayı seçti. Uzay sessiz kalmış ise, ortada dönen
olayların kafa karıştırıcı olduğu su götürmez bir gerçektir.

"Seni böyle durgun yapan, adamları maruz bıraktığın işkence-
ler mi? Kardeşim, eğer istersen bilgiyi başka bir yoldan da alabilir-
sin. İşkence mecbur değil; belki aylar sürer ama adamları karanlık
bir yerde yalnız bırakmak bilgi için yeterlidir."

"Ben iyiyim."

Uzay'ın yalan söylediği ama yalanına inandığı nadir anlardan
biri olmalıydı bu. İyiyim, derken bile kelimeleri telaffuz edişindeki
yavaşlığı ve duygusuzluğu, kötü olduğunu belli ediyordu. Ya benli-
ğinden uzaklaşıyordu, ya da uzun yıllar uzak kaldığı gerçek Uzaya
yaklaşıyordu.

Ayaklarımı hareket ettirerek salonun kapısına doğru ilerledim,
kenarına yaslandım ve Gökem'e bakarak Uzay ile konuştum.
"Ben de geleceğim."

Boynumda bulunan yara ile birleşince bu kelimelerim, oldukça
anlamsız ve boş kaçıyordu. Yine de pes etmek yoktu, her dakikamı
çaresiz ve boyun eğmiş bir şekilde geçirirsem, emindim ki bu beni
bir yere getirmeyecekti.

Boynumda bulunan kurşun yarası hiçbir şeydi, Uzay'ın yaşadıklarına bakılırsa. Uzay dayanmıştı, annesinin karnından acıya dayanıklı olarak doğmamasına rağmen.

Görkem, Uzay'ın konuşmasına izin vermeden kelimelerini serbest bıraktı. "Bunun olmayacağını sen de biliyorsun." Kısa bir anlığına Uzaya baktı. "Serpil de gelmek isteyecek, o yüzden ikini-
ze de başka bir seçenek sunmak istiyorum."

Şaşkınlıktan açılmak üzere olan ağzıma söz geçirerek hareketsiz kalmasını sağladım; ciddi miydi? Söz konusu Görkem ise, ciddi olup olmadığı tartışılırdı. "Hep denemek istediğim bir şey vardı, marketlerden birinde bulmuştum ve kullanmak istemiştim fakat hiç fırsatım olmamıştı." Birden gelen gülme isteğimi öksürük ile bastırdım, nedense aklıma Uzay'ın market alışverişi gelmişti. "Hastaneye gittiğimde belimde veya herhangi bir yerimde küçük bir kamera olacak ve..."

"Bu kamerayı hangi markette buldun?" diye sordum kendimi durduramayarak.

"Hım," diye mırıldandı. "Benim gittiğim ve market olarak nitelendirdiğim yerler biraz farklı. Neyse, nerede kalmıştım? Kamera... Siz de kameranın gösterdiği yeri televizyondan veya bilgisayardan görebiliyor olacaksınız, aynı zamanda duyacaksınız da. Ben televizyondan yanayım."

İtiraf ediyorum; Uzay ile alakası olmadığını düşünüyordum fakat meğerse, Görkem de en az Uzay kadar dengesiz ve garipmiş.

III

Serpil, Görkem'in verdiği talimatlara uyarak televizyonu ayarladığında, ekran bir anda kararmıştı. Hışırtılı sesler geliyordu, sanki biri kameraya doğru üflüyordu.

"Görkem, şu kamerayı ağzından çıkar."

Ekran aydınlandı ve Görkem'in çatık kaşları kameranın görüş alanına girdi. "Ekran tozlu kardeşim, onu temizliyorum."

Serpil, gergin bir gülüş eşliğinde koltuğa oturdu. Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde, görüş alanına Uzay'ın sert yüz hatları çevrilmişti, gözlerim dikkat kesildi ve yerimde hafifçe kıpırdandım.

"Ecre... Sana diyorum!" Serpil'in kulağının dibinde bağırdığını duyduğumda irkildim ve ona baktım. "Diyorum ki, bir zarar gelmez, değil mi?"

İfadesiz bakışlarımı Uzay'ın yüz hatlarına sabitledim. "Bana birçok kez yapmış olmalılar, zarar gelmez."

Dışından soğukkanlı davransam da, içimde ağlayan duygulara sahiptim.

"Yaptılar ama... Endişeleniyorum işte Ecre! Sen endişeli değilmisin?" diye sorduğunda "Öyle miyim?" dedim soğukça. Sesimin tonunu kontrol edemiyordum, Uzay'ın cevapları gibi soğuk çıkıyordu işte. Fakat inceden inceye, isyan eden bir tınıya sahipti.

Bir süre başını koltuğun arkasına yaslayıp tavanı izledim. Ağzı ran gözlerimi sırsıkı kapatıp açtım, derin bir nefes aldım. Başımı yana çevirip camdan dışarıya, ayın aydınlattığı çimlere baktım. Bugün hava erken kararmıştı.

"Tost yapacağım, ister misin?"

"Ocağın üzerinde Ayşe Abla'nın yaptığı yemekler var, aşçı onları ye," diyerek omuz silkdim. "Ben bir şey istemiyorum."

"Pekâlâ..." dedi şaşkın bir şekilde. "Teşekkürler... Sanırım..."

Hızla ayağa kalkarak mutfığa gitti. Ben de bakışlarımı televizyona çevirdim. Görkem kamerayı ya beline, ya da karnına bağlamış olmalıydı, çünkü kamera aşağıdaydı. Yine de Görkem'in önünde duran bedeninin Uzaya ait olduğu belli oluyordu. Soğukluğu, mesafe dinlemeden bana ulaşıyordu.

Büyük bir odanın kapısına varana kadar, yere yıkılan beden miktarını saymadım. Bu bedenlerin sahipleri korumalar, hemşireler, doktorlar idi. Korumalara, hemşire ve doktorlar kadar iyi davranılmamıştı; sadece bayılulmakla kalmamış, aynı zamanda Görkem'in adamları tarafından hastaneden uzaklaştırılıp, her neresi ise oraya götürülmüşlerdi.

Kapının önünde bir süre beklediler; kameranın görüş alanına hastanenin güvenliği girdi. Görkem elini öne doğru uzatarak güvenlik ile tokalaştı. "Berke! O görüntüleri sileceksin, değil mi adamım?"

"Silmezsem başınız belaya girecek mi? Girecek. O zaman silinmiş bilin, sonuçta sana borcum çok Görkem."

Serpil koltuğa oturduğunda, elinde tost değil de çorba vardı. "Berke..." diye mırıldandı gözlerini devirerek. "Yavşagın teki."

Söylediğinin üzerinde çok durmadım. Onun yerine, aklıma takılan soruyu sordum. "Bunlar bu kadar kolay bir şekilde hastaneyi işgal edebiliyorlar, adam öldürebiliyorlar, işkence edebiliyorlar... Nasıl olur da hâlâ düşmanlara sahipler?"

"Senin de dediğin gibi, güce sahipler Ecre." Serpil omuzlarını silkti. "Asıl güçlü olduğunda düşmanın çok olur."

"Sağ olasin," diye mırıldandı Görkem. Berke başıyla onaylayarak arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Uzay kapıyı açtı. Kamera, Görkem ile birlikte yatağa yaklaştığında, Görkem'in küfürleri odayı sardı. "Bu Yaman değil, Ayhan..."

Uzay, Görkem'in cümlesini tamamladı. "Ve Ayhan Günder'in korumaları bu kadar az olmaz."

Görkem'in cep telefonu çaldı. "Efendim Levent? Evet... 142'deyiz. 141 miymiş? Tamam, kapat." Kamera sallandı. "Yaman yandaki odadaymış."

Uzay, Ayhan'a kısa bir bakış atıp odadan çıktı. Görkem de arkasından gitti. Görkem, kapıyı açmak için elini kapının koluna koymuştu ki Uzay onu durdurdu. "Bekle, bu bir tuzak olabilir."

"Sanmıyorum," dedi Görkem. "Tuzağı neden Ayhan ile değil de Yaman ile yapsınlar? Yaman'ın yerini hiç bilmeden Ayhan'ı alıp gdebilirdik."

"Mantık arama," diyen Uzay, Görkem'i duvara doğru itti. Kendi de duvara yaslandığında, beline asılı olan silahı çıkardı.

"Vurmayacaksın herhalde... Tüm hastane ayağa kalkar."

"Mızımızlaşma," dedi Uzay sinirle. "Gerekirse vuracağım, aynı sını sen de yapacaksın."

"Her neyse," diye homurdandı Görkem. "Aç hadi."

Uzay, kapıyı hızla açtığında bir süre duvara yaslı beklediler. Görkem bedenini harekete geçirerek odanın kapısından içeriye baktı. İlerleyerek içeri girdi ve kapının arkasını kontrol etti. "Yatan Yaman dışında kimse yok."

Uzay'ın odadan içeri girdiği parkenin çıkardığı seslerden anlaşıldı.

"Hoş geldiniz," dedi Yaman. "Ecre'yi bekliyordum ama olsun."

"Değersiz piç, Ecre'nin adını ne hakla ağzına alıyorsun? Şu ankinden daha yamuk bir ağız ile gezmek istiyorsan anlayışla karşılarım."

"Ben değersiz değilim." Yaman bağırıyordu. "Asıl umursanmam gereken benim, fakat hiçbiriniz ismimi bile hatırlamıyor!"

"Ben hatırlıyorum," diye güldü Görkem. "Serseri Yaman."

"Beni serseri değilim!" Yaman'ı yatağa bağlayan kablolar olmasaydı, çoktan ayağa kalkıp Görkem'in boynuna sarılmıştı bile. "Benden korkmalısınız, ben katilim!"

"Oğlum, bu manyakla zaman kaybediyoruz. Hadi şunu bayılt da alıp gidelim." Görkem'in sesini duyduğumuzda, Serpil ile nefeslerimizi tutmuş bir şekilde birbirimize baktık.

Uzay, "Katil?" dedi soran bir tonda.

"Evet!" Yaman yeniden bağırıyordu. "Evet! Soykır ailesinin katili, Yaman Günder! Emirleri babam vermiş olabilir ama ben yaptım. Normalde hiç kimse iz bırakmaz. Ben bıraktığımdan dolayı, suç birinin üzerine atmak gerekiyordu. Ben yaptım, her şeyi! Korkmanız..."

Tok bir ses odaya yayıldığında, Uzay'ın Yaman'ın başına silahının arka tarafını geçirdiğini anladım. Yaman'ın üzerindeki kabloları söktü. O sırada ben de şaşkınlıkla televizyona bakmakla meşguldüm.

Tam omzuna alacaktı ki, bir çocuğun sesi duyuldu. "Amca..." Görkem sese doğru döndüğünde, kamera sarışın bir çocuğun yaş dolu gözlerini gösterdi. "Sizin gibi korkutucu adamlar bahçedeler ve ben korkuyorum. Buradan gidip başkalarını korkutsanız olur mu? Ayıcığım yanımda değil ve beni koruyan kimse yok."

Uzay ve Görkem bir süre duraksadı. Ardından Görkem, ileriye doğru birkaç adım attı ama çocuk korkup koşmaya başladı. Görkem, koşan çocuğa bakmak ile vakit kaybetmeden pencereye doğru ilerledi. "Hassiktir!" Hızla Uzaya doğru döndü. "Dışarıda en az elli adam vardır, tuzak olmalı."

"Hadi be," diye alay dolu tonunu gözler önüne serdi Uzay. "Nasıl anladın?"

"Dalğanın zamanı değil, bir şeyler yapmalıyız!" diye isyan etti Gökrem.

"Hâlâ sakın kalmayı öğrenemedin Gökrem." Uzay derin bir nefes aldı. Yaman'ı omzuna aldı. "İkisini de taşıyamayız, koşmanız lazı. Bu salağı alıyoruz, söyledikleriyle ilgimi çekmeyi başardı."

"Yalan söylüyordur. Hem..." Gökrem'in sesi, yakından duyulan silah sesiyle kesildi. Ardından da kamera kapandı.

"Gökrem." Başımı hızla Serpil'e doğru çevirdim. Ellerini iki yana açmış bir şekilde şaşkınca ekrana bakıyordu. Donmuştu.

"Serpil," diye mırıldanarak onu dürttüm. "Endişelenecek bir şey yok. İki de iyi."

"Nereden biliyorsun?" dedi sessizce. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Gökrem... Öldüyse?"

"Kamerayı bilerek kapattı, demek ki Gökrem yaşıyor."
"Ece, insanlar vurulduğu an ölmez, kamerayı kapatacak zaman bulmuştur."

"Emin ol bunu bir çok kez yaşadım Serpil. Vücudun ağır bir darbe alırsa, kamera veya başka bir şey ile ilgilenmezsin. Yaranı ve Azraili düşünürsün."

"Biliyor musun..." Serpil ayağa kalktı. "Ruhsuz bir kaltak gibisin."

Hızla mutfığa doğru ilerlediğinde, sözlerinin doğruluğu karşısında gözlerim seydi. Yavaşça ayağa kalktım ve yanına gittim. "Serpil... Özür dilerim."

Gözyaşlarını havlu peçete ile sildi ve başını iki yana salladı. "Her neyse..."

"Gerçekten, üzgünüm. Öyle demek istemiştım ve dedim, ama onu kastetmek istememiştım."

"Neden üzgün gibi görünmüyorsun?" diye sordu Serpil.

"Öyle görünmeyi aylar önce bıraktım," dedim yanına oturarak. Omzumu hafifçe Serpil'in omzuna değdirdim. "İkisine de bir şey olmaz. Onlar daha kötülerini görmüş adamlar, endişelenecek bir şey yok..."

Sesim titremiştı birden, o yüzden sustum.

"Yakladım," dedi Serpil. "Sen de endişeleniyorsun fakat bunu

saklamayı başarıyorsun. Keşke ben de başarabilsem." Başını bana doğru çevirdi. "Kaltak dediğim için özür dilerim ama ruhsuz ol-
duğun doğru."

"Uzay ile geçirdiğim aylar karşısında bu bir iltifatmış gibi gel-
di."

"Emin ol, iltifatın yanından bile geçemez." Sesi hüzünlüydü.
"Kafamı dağıtmama yardımcı olur musun? Aksi takdirde kafayı ya-
yeceğim."

Kaşlarımı çattım, ne yapacağımı bilmiyordum. Serpil de bunu
anlamış olacak ki bir ton soru sıraladı. "Okula gittin mi? Kaç ya-
şındasın? Doğum günün ne zaman? Neler yapmaktan hoşlanırsın?
Yarışmaya nereden katılıyorsun..." Duraksadı. "Kahretsin, gene
saçmalamaya başladım!"

"Gittim. 27 Mart'ta 18 olacağım. Sanırım... Okumak." Kaşları-
mı kaldırıp oynattım. "Sen nereden katılmamı istersin?"

Güldü. "Gerçekten... Böyle soğuk olmayı nasıl başardın? Yani...
Yaman dedi ki..." Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde sustu. "Pardon,
büyüyü bozdum sanırım."

Orada daha ne kadar saçmaladık ve durgunlaştık bilmiyordum
fakat kapı çaldığında, anında ayağa kalkıp kapıya doğru koşmuştuk.
Serpil kapıyı açtığı anda, kolunu Uzay'ın boynuna atıp destek alma-
ya çalışan Görkem'i görüp ağlamaya başladı. "Görkem..."

Görkem, "İyiyim, ağlama. Sümüklerin akıyor sonra," diye ho-
murdanarak Uzay'ın yardımıyla içeriye girdi. Koltuğa oturduğu
gibi cebindeki kırık kamerayı masanın üzerin attı. "Üzülürüm, bu
kameranın öldüğüne üzülürüm."

"Kafandan mı yaralandın?" diye soran Serpil, endişeyle Gör-
kem'in kafasını yokladı. Görkem'in söyledikleri Serpil'e saçma
gelmiş olmalıydı, ki öyleydi.

Görkem saçlarını Serpil'in elinden kurtardı. "Bir dur kızım ya!"
Eliyle bacasını gösterdi. "Kurşun sıyrıldı, bu kadar."

"İyi o zaman tamam, dememi mi bekliyorsun Görkem?! Yara-
lanmışsın!"

Görkem, Uzay'a baktı. "İyi ki sevgilin yok, böyle kal sen karde-
şim. Bu kızlar insanı çıldırtır."

"Doğru söyledi bak," diye onayladı Serpil. "İyi ki sevgilin yok Uzak. Yoksa sevgiline, Görkem'in yaptırdığı gibi kafayı yedirtirsin!"

Görkem öksürerek kısa bir bakış attı bana. "Neyse, biz gide-
lim." Serpil'in yardımıyla ayağa kalktı. "Ben iyileşene kadar o ser-
riye dokunma, beraber halledelim."

Uzak, başıyla belli belirsiz onayladı. "Ben bırakayım sizi."
Serpil itiraz edeceği sırada Görkem onu susturdu. "Sana asla
araba kullandırtmam Serpil, o hataya bir kez düştüm. Adam sapa-
cığım, bırakır bizi... Eline yapışmayız ya."

Uzak de gittiğinde, mutfaka doğru ilerledim ve yemeklerin altı-
nı açtım. Mutfaktaki masaya tabakları yerleştirirken, yüzümde bir
gülümseme vardı. Aykırı düşünceler aklını istila etmeyi bırakmı-
yordu fakat onları düşünmeyi bırakıp, iyi olmalarına mutlu olmuş-
tım nedense, tebessümün sebebi buydu.

Ateşin, ısınmaları için baskı uyguladığı yemeklerin yeterince
ısındığını düşündüğümde kapattım. Taburelerden birine çıktım ve
başımı masaya koyarak çatal ile oynamaya başladım. Dün gecenin,
düşüncelerime tuz biber olmasına engel olamadım.

Bana teslim olabildiği gibi, anında gardını da kuşanabiliyordu.
Yaptıklarından pişman olmuyordu hiçbir zaman, her zaman arka-
sındaydı. Arkasında olması ise bir ironiydi, yaptıklarının arkasında
gizleniyordu. Dıştan bakıldığında sağlam bir ev, içeriye girdiğinde
kırık dökük odalar gibiydi. Kapısı o kadar fazla kilit ile sarılmıştı ki,
dikkatli bakmadıkça kapı olduğu bile görünmüyordu; soğuk, metal
bir kilitten ibaretti. Ben de dört bir yanı kapı ile çevrilmiş ev gibiy-
dim, kilidim yoktu. Girmeye çalışanları engelleyecek tek şey, yanlış
kapı seçimleriydi. Uzak ise tüm kapılarımı aralamış, hangisine ilk
adımını atacağına karar veremediği için hepsini denemeye başla-
mış biriydi. Tabii, deneyeceğim derken bazı kapılarımın üzerine
kendi kilitlerini sarıp kendini açıyordu, ama haberi yoktu.

Aniden çalan zil ile başımı masadan kaldırarak kapıya doğru
ilerledim, açtım. Uzak içeri girdiği gibi ceketini çıkardı. Sanki ora-
da yokmuşum gibi beni umursamayıp merdivenlere doğru ilerle-
di. Omuz silkerecek mutfaka gittim ve tabağımı doldurdum, yemeye
başladım. Anlaşılan onu boşuna beklemiştim.

Yemeğimin yarısını bitirdiğimde, Uzay mutfaktan içeriye girmiş ve tabağını alıp doldurmaya başlamıştı. Kırmızılaşmış kulaklarına kadar açılmış gözler ile Uzay'a baktım. Şaşırmıştım çünkü kendi yemeğini koyabildiğinden haberim yoktu! Genelde ya bana ya da Ayşe Abla'ya yapırırdı.

Bir kelime bile konuşmadan yemeği bitirdik. Masadan kalktığında bile bana bakmamıştı fakat ben bütün yemek boyunca ona bakmıştım.

Ayağa kalkarak masadakileri toplamaya başladım. Kısa bir süre sonra kulağıma dolan kısık, hoş müzik sesi, duraksamama neden oldu. Son tabağı da makineye koyduktan sonra ışığı kapayıp lavaboya gittim. Çıktığımda bile müzik sesi kesilmemişti, artmıştı. Sen takip ederek odadan çıktım.

Geldiğim kapının önü, sol koluma dokunmama neden olmuştu. Bu oda, koluma çizilen 'U' harfinin doğum yeri idi. Titrek bir nefes alarak kapıyı açtım. Yüzüme çarpan sıcak hava dalgası, anında mayışmama, gevşememe neden olmuştu. İçeriye girip kapıyı kapattım. Uzay, koltuğa oturmuş, elindeki kokteyli ara sıra yudumluyordu. Bir an olsun bana doğru bakmamıştı; ya kendinden emin, ya da bana bakmaktan kaçınıyor olmalıydı.

Oturduğu koltuk, şöminenin yanındaydı, koltuğun ön tarafı ise duvara bakıyordu. Şöminenin önünde bulunan mindere doğru ilerledim ve oturdum. Ayaklarımı minderlerin üstüne topladım, ellerimi kucağıma koydum. Uzay gibi, ateşe bakmaya başladım. Alevlerin dansı, kim olduğumu hatırlatıyordu. Ben, soğuk ateş ile dans eden kızdım.

"Tatili böyle hayal etmemiştim," dedi birden. Sesi, her zamanki gibi, duygularının çarpıp durduğu mat duvardı.

Olduğum yerde hafifçe sallandım, başımı ona doğru çevirdim ve yanağımı dizlerime yasladım. Halimiz şaşırtıcı, aynı zamanda umutsuzdu. Uzay, kelimelerle şaşkınlığa uğramamı sağlıyordu fakat bu şaşkınlık kelimelerimi de etkiliyordu.

"Sen..." diye başladım hayret ederek. "İyi bir şeyler mi hayal ediyorsun?" O kadar şaşkındım ki, ne dediğim hakkında bir fikrim yoktu, tane tane ve olması gerekenden daha vurgulu çıkmıştı.

Uzay, gözlerini benden uzaklaştırarak ayağa kalktı. Yaydığı soğuk hava, alevlere çarparak bir süre boyun eğmelerini sağlamıştı. Arkasını döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Şaşkınlığımdan arıam kısa sürmüştü.

"Uzay!" diyerek ayağa kalktığımda durdu. "Ben sana neler olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes aldım, söylediklerim cesaret istiyordu ve o bulduğum cesareti bırakmaya niyetim yoktu. "Öfke dışındaki duyguları da hissetmeye başladım. Belki etrafa, belki bana karşı." Başımı dikleştirdim. "Ve bunu içten içte biliyorsun, sadece itiraf etmekten kaçınıyorsun." Kaşlarımı kaldırdım. "Seni sevmem için beni kandırmaya çalışıyorsundur. Ya da sevgimi kullanıp beni yok edeceksin."

Birkaç adımda yanına yaklaştım ve başlarımız hizalanana kadar parmak ucumda yükseldim. "Fakat bilmiyorsun ki beni bitireceğimi düşünürken asıl biten, kendi içinde yok olan, değişen sensin."

Her şeyin farkındaydı, ifadesizliğinden bu belliydi. Fakat öyle bir kine sahipti ki, beraber yanmayı bir ödül olarak görüyordu. Tüm vücudu öfke ile ayaktaydı, ama ruhu besleyen şeye, sevgiye, ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Sadece, sevgisini arzuladığı kişi yanlıştı. Sevgisini arzuladığı kişi kırık, çaresizdi, düşmanına karşı olumlu birkaç his besleyecek kadar yüzsüzdü ve... Düşmanının gri gözlerindeki duygularla eriyip kâğıt olmuş, yanıp alevle karışmıştı. İlk defa, sıcak hava soğuk havayı yutmuştu.

Bakışlarında hem fazla olan, hem de eksik olan bir şeyler vardı. Gri gözlerindeki arzusunun, saç diplerimden başlayıp parmak uçlarıma kadar vücudumu karıncalandırması, o gözlerde bulunan cennemi bana ayırıp cenneti kilitlemesi fazlaydı. Eksik olan şey ise sevgiydi, sevinçti. Duraksayıp bana döneceğini, bakışlarıyla ruhumu esir alacağını düşünmemiştim asla. Bağıracağını, gerekirse şiddete başvuracağını sanmıştım.

Öne doğru uzanan kolu ile yaydığı soğuk hava bedenim ile buluştu. Eli anında belime yerleşti; vücudum, vücuduna doğru çekildi. Göğsüne değen kolum kıyafet dinlemiyor, sanki tenlerimiz birbirine değiyormuş gibi kalbimi ve beynimi uyarıyordu, kendi-

lerini kaybetmelerini sağıyordu. Soğuk nefesi yanağımdaki yere bulduğunda, gözlerimi Uzay'ın yüzüne doğru çevirdim ama gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

"Hayal ettiğim şey," diye başladı cümlesine. Yine o kadar sormasından kendi istediğini, doğru veya yanlış, cevaplamayı seçmiyordum. Nefesini derinden, yakıcılığını daha yakından hissettiğimde gözlerimi gözlerine çevirdim. "Tam olarak buydu."

Cümlesini bitirdiğinde sarhoş olmuştum; hem kelimeleriyle, hem de dudağıma yumuşak bir baskı uygulayan dudaklarıyla. Hızla inip kalkan, Uzay'a çarpan göğsüm nefessiz kalmış, donmuştu. Ruhum bulutlarda süzölmeye başlamış, bedenim dans ederken kendini kaybetmişti sanki.

Gözlerimi aralayıp kendimi toplamaya çalıştım ama ilk önce, bayılacakmış gibi kararan gözlerimi terbiye etmeliydim. Açtığında Uzay ile karşılaştığım için gözlerimi kapalı tutmayı seçtim. Nefes almam gerekiyordu fakat şu anki durumda imkânsızlığını koruyordu bu.

Dudaklarımı hafifçe hareket ettirdiğinde, olan dengemin de hepsi yerle bir oldu. Hızla duvara yaslanan bedenim, Uzay sayesinde ayakta durmasaydı, şu an yerde yatıyor olacağıma bahse bile girebilirdim. Bu, Uzay'a göre değildi, naziklik asla onun safında savaşımazdı.

Gevşeyen bedenimi kontrol altına aldım ve gözlerimi açıp, tüm gücümle Uzay'ı ittim. Bir anlık afallama ile geriye doğru çekildi. Hiç vakit kaybetmeden kapıya doğru koştum, odaya gidene kadar da durmadım.

İçeri girdiğim gibi kapıyı kapatıp yaslandım. Hızla inip kalkan göğsümü dizginlemeye çalıştım fakat daha önce, dudaklarımda tükenmek bilmeyen o hissi defetmem gerekiyordu. Korkmuştum. Uzay'ın yapabilecekleri sadece bir öpücük ile kısıtlı değildi. Her an, yeniden fiziksel darbelere maruz kalabilirdim. Neden sadece normal bir erkek olamıyordu ki? Tabii ya, onun ile alakalı değildi bu, benimle alakalıydı. Şu ana kadar etrafımda bir tane normal insan barındırmamıştım, başta kendim olmak üzere.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi kapayıp başımı ka-

pıva yasladım. Birkaç derin nefesten sonra hareketlendim, yatağa girdim. Tıkırtılar yeniden duyulmaya başlamıştı, hayal gücümün ürünü olmalıydı. Örtüyü burnuma kadar çektim, korkumun dinmesini dileyerek uyumaya çalıştım.

Bedenim hafifçe arkaya doğru kaydığında, derin uykuma veda etmek zorunda kaldım. Gözlerimi açtım, sabaha alışınası için hafifçe kırıştırdım. Omzuma çarpıp, bir duman edasıyla dudaklarıma doğru ilerleyen soğuğu fark etmem ile hızla arkamı dönmem bir oldu.

Uzay, yanağını avucuna yaslamış, sol tarafının üzerine yatmış bir şekilde bana bakıyordu. Köprücük kemiğime çarpan, aradaki boşluğu kendine istirahat edecek yer olarak belirleyen nefesi, uyku mahmurluğumu üzerimden atmanı sağlamıştı. Yüzünü bana yaklaştırdığında, hızla geri çekilerek ayağa kalktım ve koşarak banyoya girdim, kapıyı kilitledim.

Bir yandan dudaklarımı ısıtıyor, bir yandan da kapıya bakarak geniliyordum. Bir süre geçti, bir şey olmadı. Derin bir nefes alarak, ellerimi duvara asılı olan aynanın iki yanına yasladım. Dudaklarımm verdiği his kaybolmamıştı, ne kadar yıkarsam yıkayayım, sanki benimle bütünleşmişti, ayrılmaya niyeti yoktu.

Kilidi çevirerek yavaşça odaya girdim, Uzay yoktu. Omuzlarımı indirerek mutfığa indim, bir yandan da Uzay'a bakıyordum.

"Günaydın!"

Ayşe Abla'nın hazırladığı kahvaltıya bakarak iç geçirdim. "Günaydın," diye cevapladım. Tabağı karşılayan sandalyeye oturdum ve tabağı doldurmaya başladım. "Uzay nerede?"

"Çıktı," diyerek yanıma oturdu fakat önünde tabak yoktu.

"Nereye?"

"Söylemedi."

Omuz silkerek kahvaltımı yapmaya başladım. Ayşe Abla'nın beni izlediğini fark ettiğimde kaşlarını çatmış, ona baktım. "Bir sorun mu var?"

"Ben de aynısını sana soracaktım," dedi hafif pembeleşen yanaklarıyla. "Uzay Bey de, sen de bir farklı görünüyorsunuz."

"Farklı mı?" Gözlerimi kıstım. "Nasıl yani?"

“Önemli değil,” diyerek hızla sandalyeden kalktı ve koşar adım salona gitti. Baygın bakışlar eşliğinde arkasından baktım, neydi bu şimdi?

Kahvaltımı bitirdikten sonra banyoya girdim, ardından salonu indim. Yeni kurduğum saçlarımı koltuğun başına yayararak oturdum. Televizyon izlemeye başladım. Saatlerimi orada geçirdim ama ne Uzey’ı, ne de Ayşe Abla’yı gördüm.

Elimdeki kumandayla oynamayı bıraktım. Televizyonu kapayıp, kumandayı masanın üzerine koydum. Yeniden arkama yaslanacaktım ki kapı çaldı.

Ayşe Abla’yı göremeyince tedirgin bir şekilde kapıya doğru ilerledim. “Üşüdüm!” Serpil’in sesini duyduğumda rahatlayarak kapıyı açtım.

İçeri girdiği gibi paltosunu portmantoya astı; beni iterek mutfaka soktu, sandalyelerden birine oturttu. Buzdolabına doğru ilerleyerek karıştırmaya başladı. “Bomba haberlerle geldim!” Bir şey söylemememe izin vermeden ayağa kalktı ve elindekileri tezgâha koyarak devam etti. “Dün öpüşmüşsünüz!”

Aniden tutan öksürük ile sarsılmaya başladım. Gözümünden yaş gelene kadar öksürmeye devam ettim.

Kötü bakışlarımı fark ettiğinde “Ne?!” dedi, ne olduğunu bilerek. “Tamam, direkt öpüşmüşsünüz dememeliydim. Öncelikle Uzey’a iyi patlamışsın.”

“Serpil!” dedim şaşkınlıkla. “Nereden biliyorsun?”

Gururla gülümsedi. “Görkem ve Uzey konuşuyordu, gizlice dinledim tabii ki.”

Dudaklarımdan dökülen şey kelime değildi de şaşkınlık dumanıydı sanki. “Uzey... Bunu mu konuşuyordu?”

“En başından başlıyorum...” dedi hazırladığı sandviçi tabağa koyup karşıma oturarak. “Uzey bu sabah bize geldi. Normalde holding çocuğudur o, gezmez ve gezmesine de bir yere gitmeyi tercih etmez. Dolayısıyla Görkem de ben de şaşırdık. Uzey öylesine geldiğini söylese de, Görkem inanmadı. Görkem, özel bir konuşma yapacakları için gidip dolaşmamı istedi. Ben de kabul ettim. Üstümü değiştirirken yatak odasının camını açtım, evden çıkıktan

sonra urmanıp camdan içeri geri girdim." Sırıttı. "Görkem, Uzay'ı bu kadar zorlamasaydı ağzından laf alabileceğini sanmıyordum." Kafam karışmış bir şekilde Serpil'e baktım. "Camdan kendi evine girdin... Konuşulanları dinledin... Bunlar çok da normal değil."

"Neyse ne canım! Devam ediyorum... Dedi kı, bir güzel öpüş..."

Hızla ayağa kalktım. "Ne, ne, ne?"

"Şakaydı," diyerek kahkaha attı. "Sadece tepkini merak ettim."

Sinirli bir şekilde sandalyeye geri oturdum. "Serpil, bir daha tepkimi merak etme lütfen."

"Öptüğünde, senin kaçtığını söyledi fakat bundan son derece memnun olmuş, eğlenmiş bir ifadesi vardı anlatırken. Şimdi ise asıl bomba geliyor... Hazır mısın?"

"Değilim."

"Peki, o zaman söylüyorum," diyerek yeniden sırıttı. "Uzay'ın bu akşam için planları var."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye bağırdım. Akşam bana Allah bilir ne yapacaktı, bunu neşeyle söylüyordu Serpil! "O adamın işkence planları böyle mutlu bir şekilde söylenir mi?"

"Dur, bekle! Bu öyle bir plan değil. Ne bileyim... Yemek gibi bir şey."

"İnanmıyorum." Ayağa kalktım ve mutfaktan çıkmak için hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Aniden bileğime sarılan parmaklar Uzay'ı hatırlatmıştı. O yüzden yaşadığım kısa duraksama, Serpil'in bileğimi bırakıp önüme geçmesine sebep olmuştu.

"Yemin ederim, yemin ederim," dedi hızla. "Öyle dedi"

"Anlatuğın kişi Uzay'mış gibi gelmiyor."

"Bana da gelmiyor!" diye yakardı. "Ne yaptığını bilmiyorum ama yapmaya devam etmelisin. Lütfen."

"Neden?"

"Uzay'ın gidişatı hiç iyi değil. Sadistliğinin sınırlarında."

Kimse beni düşünmüyordu. Bu kızın durumu ne olur, nasıl devam eder, nasıl yaşar umursamıyorlardı. Bu kız kaybolmuş, evini bulalım demiyorlardı. Peki neden? Ben onlara ne yapmıştım da beni bu kadar değersiz görmeye başlamışlardı? Tabii ya, babam bir

pislikti, amcam daha beterdi. Ailem kim bilir daha ne kadar boktan işlere bulaşmıştı da bilmiyordum ve bilmememe rağmen onların kanını taşıyordum. Bu kan, savaş bayrağı gibi tehlikeliydi, ölümcüldü. Bu bayrak; sonu ya ölümle, ya da zaferle bitecek bir simgeydi. Peki... Bayrağın savaş açtığı düşman kimdi?

"Ben? Ben de sabrımın sınırlarımda, gücümün yıkılışındayım." Serpil'i iterek yanından geçtim. "Benden, Uzey'a dair bir şey beklemeyin. Şimdilik bana kötü davranmıyor olabilir ama bunun değişeceğinden adım gibi eminim, buna alışmaya çalışmayacağım. En önemlisi ise, onun amacına ulaşmasına izin vermeyeceğim."

"Amaç iyileşmek Ecre!"

Alayla güldüm. "Amaç, sevgimin sahibi olmak! Sonra da onu kullanmak! Beni mahvetmek!"

"Değil, olmamalı," dedi sessizce. "Değil Ecre, değil işte."

Kendinden emindi ama sesi kısıktı. Başını olumsuz anlamda sallayarak arkasını döndü. Ben de merdivenleri çıkmaya devam ettim.

Müzikçaları alarak kulaklıkları taktım, dinlemeye başladım. Yağmur yağmaya başlamıştı. Acı dolu bir gülümsemeyle, ıslanan toprağa baktım. Yağmur gibiydim sanki. Zorunlu olarak toprakla buluşuyordum, aslında istemiyordum bulutlardan ayrılmak. Kim isterdi ki tertemiz gökyüzü var iken, kirlenmiş yeryüzüne değmek... Huzurlu bir şekilde süzülme varken, bir yana savrulmak?

Toprak, ah toprak, aldığı darbeler eşliğinde çatlıyordu. Yağmura ihtiyacı vardı, eski haline dönmek, yaşamına yeniden kavuşmak için. Yağmur istemese de, doğası gereği toprağın ihtiyacını karşılamak zorundaydı. Yağmurun duraksayarak yağmasının sebebi buydu, karar veremiyordu bir türlü.

Kulaklıklarımı çıkardım. Havanın karışmasını gözümü kırpmadan izledim. Karanlık, aydınlıktan daha belirgindi aslında. Karanlıkta parlamak vardı, her ne olursa olsun karanlıkta bile yaşadığının simgesi idi. Ama aydınlıkta, gölgede saklanmadığın sürece görünmez olamazdın; kötü olan biri bile sana iyi biriymiş gibi gelirdi. Çünkü aydınlığın parlatmadığı kimse yoktu. Aydınlık, yalancıydı veya fazla iyimserdi.

Çoğu kişi karanlığı tercih ederdi ama bilmezlerdi, masum değillerse yanlış seçim yaptıklarını. Gecede o kadar parlayan, masum, mutlu ruhlar da masumdu, sadece bunu göstermekten kaçınıyorlardı. Herkesin sorunu da bu değil miydi zaten? İlla saklayacak bir şeyler bulunurdu, ister istemez. Kim tamamıyla dürüsttü? Burada beyaz, küçük yalan yoktu. İnsanların kendilerini yalancı olmadığına mandırmak için bulduğu anlamsız iki kelime topluluğuydu bu.

"Ecre." Ayşe Ablanın sesini duyduğumda irkildim ve başımı kaldırdım. "Bunları seçtim, olur mu?"

Elindeki kıyafetlere baktım, kaşlarım çatıldı. Düşüncelerimle o kadar fazla bütünleşmiştim ki, Ayşe Ablanın odaya girdiğini, üstüne üstlük gardırobu açtığını duymamıştım. "Ne için?"

"Uzay Bey, dışarı çıkacağınızı söyledi." Utana sıkıla elindekileri uzattı. "Ben de sana kıyafet seçmek istedim, ama beğenmezsen anlarım. Kıyafet zevkim pek... İyi değildir."

"Benim de iyi değil," diye mırıldandım kendi kendime. "Uzay'a gelmeyeceğimi söyle." Yüzü asıldığında kararını değiştirdim, onunla alakalı değildi karar değişikliğim. "Ya da bir dakika..." Ayağa kalkıp elindekileri aldım. "Giyinip ineceğimi söyler misin Ayşe Ablam?"

"Tabii. Uzay Bey aşağıda bekliyor."

Ayşe Ablam çıktığında üstümü değiştirdim, saçlarımı serbest bıraktım. Aslında saçlarını serbest bırakan biri değildim, uyurken bile toplardım fakat bu sıralar toplu saç, kısıtlanan özgürlüğüm gibi geliyordu.

İndiğimde, salonda oturan Uzay ayağa kalkarak kapıyı açtı. Sessiz bir 'peşimden gel' emri vermişti. Her bir adımında pantolonu bacağına sarılıyordu, uzun kollu tişörtü karnımı sıkıyordu. Gözlerini devirerek, elimi ceketin ceplerine soktum ve yürümeye başladım.

Ayşe Ablam, kapıyı kapatmadan önce, "İyi eğlenceler oğlum," dedi Uzay'a. Uzay da ben de duraksadık ama Uzay'ınki kısaydı. yürümeye devam etti. Ayşe Ablam'a kısa bir bakış attım. eliyle ağzını kapasa da ardına kadar açılmış gözleri onu ele veriyordu.

"Hadi."

Uzay'ın uyarısıyla hızlı adımlarla bahçe yolundaki arabaya doğru ilerledim.

Koltuğa oturduğum gibi arabayı çalıştırdı, sürmeye başladı. Nereye gittiğimizi sormadım, söylemeyecekti çünkü. Yağmur, yenden, hafifçe yağmaya başlamıştı. Yolda araba neredeyse hiç yoktu, yolun ıssız olması daha da korkutucu bir hava yayıyordu.

Alışveriş merkezinin otoparkına girdiğimizde kaslarımızı derinden çatılmıştı. Alışveriş yapmak istemiyordum, hiç mi hiç halım yoktu. Yine de sesimi çıkarmadan park edilen arabadan indim. Spor ayakkabılarıma bakarak otomatik kapıya doğru ilerleyen Uzay'ın yanından yürümeye başladım. Uzay'ın; cüzdanını, telefonunu, anahtarını ve birçok eşyayı daha üstünden çıkararak kutuya koymasını izledim. Üzerinden en az iki kilo metal eksilmişti. Uzay geçtiği gibi ben de arkasından girdim. Hiçbir şeyi çıkarmama gerek yoktu, çünkü ne telefonum, ne çantam, ne de cüzdanım vardı.

Önümden yürüyen Uzay durdu. Bana doğru dönerek elimi uzattı, parmaklarıyla bileğimin etrafını yumuşak ama sıkı bir şekilde kavradı. Yürümeye başladığında sesimi çıkarmadım ve onu uyudum.

Alışveriş merkezinde çok az insan vardı. Bu, kapanan birkaç mağaza yüzünden miydi, yoksa saat yüzünden miydi bilmiyordum.

Gözlerimi parmaklarından ayırdım, kafamı kaldırdım. Sinemaya gelmiştik ve her ne kadar belli etmek istemesem de son derece şaşkındım. Oturan kadına doğru ilerlediğinde, kadın, başını kaldırdı. Samimi bir gülümseme yerleştirdi yüzüne.

Uzay, biraz geride durdu ve bana baktı. "Hangisi?"

Gevşettiği parmaklarından bileğimi kurtardım; kadının arkasındaki ekrana baktım. Hiçbiri hakkında bir fikrim yoktu; ne görmüştüm, ne de duymuştum. İlk gördüğüm filmin ismini söyledim. "Grinin..." Gözlerimi kıstım. "Grinin Elli Tonu."

"Olmaz," dedi katı bir sesle.

"Eğer seçtiğim filmi beğenmeyeceksen neden bana soruyorsun?" diye homurdandım.

"Beğenmediğimden değil, onu izledim."

"Kiminle?" diye sordum anında. Ardından da gözlerimi kaçırarak yeniden spor ayakkabılarıma bakmaya başladım.

"Görkem ile." Kadına doğru ilerledi. "Ben seçiyorum o zaman." Omuz silkerek başımı kaldırdım. Uzay biletleri alırken etrafa bakınmaya devam ettim. Dedığım filmin fragmanı başladığında, ellerimi pantolonumun cebine sokarak izlemeye başladım. Fragman bittiğinde kulaklarım kıpkırmızıydı ve Uzay biletleri almıştı.

"On dakika..." Duraksadı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. Öksürdüm ve sesimin düzelmesini sağladım. "Hayır."

"Peki." Etrafa bakındı. "Yiyecek bir şey istiyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladığımda, katladığı fişi cebine koydu. "Neden sana soruyorum ki?" diye homurdandı. "Büyük boy mu, orta boy mu?"

Cevap vermediğimde sadece derin bir nefes aldı. Orta boy mısır, kola ve çikolata aldı. Kolayı elime tutuşturduktan sonra cüzdanını çıkardı. Ödemeyi yaptı, mısırı ve çikolatayı alarak kolundaki saate baktı. "Dört dakika var, hadi."

Sekizinci salona girerek yerlerimize oturduk, en arkının bir önündeydik. Bir arkamızda iki tane çift, ön koltuklarda da birkaç arkadaş vardı. Reklamlar başladığında kolayı koltuğun kenarına koydum ve ayaklarımı popomun altına alarak başımı arkaya yasladım.

Filmin ilk on dakikasını izlemiştik. Mısırı yarılamıştım ama onun elinde olmasına rağmen Uzay dokunmamıştı bile.

"Yemeyecek misin?" diye fısıldadım.

"Islak mendil almadım," dediğinde şaşkınca ona baktım. Sol elini yağlı elimle tuttum ve mısırların içine batırdım.

"Sen bir erkeksin."

"Erkeklerin pis olması mı gerekiyor?"

"Rahat olması gerekiyor."

"Benim yerime sen fazlasıyla yapıyorsun bunu," dedi soğukça. Bakışlarımı filme çevirdim ve arkama yaslandım, tüm keytım kaçmıştı.

Bir süre sonra hafifçe omzumu dürttü. Bakmadığımda bir daha dürttü. Başımı çevirdim, bana uzattığı mısırları gördüm. Mısırlar elindeydi. Temiz adam, kirlenmeyi seçmişti... Ne hoş. "Sence kadına bunu kim yaptı?"

Elindeki mısırları aldım ve yemeye başladım. "Psikiyatristi," dedim kendimden emin bir şekilde. Bir şey demediğinde ona baktım. "Sence?"

"Kocası," dedi. "Kocasının yanağında iz olmalıydı fakat yok; o yüzden o adamın, kadının eşi olduğunu sanmıyorum. Aslı olan fotoğrafların hepsi inandırma amaçlı birkaç yalan."

"İmkânsız." Kaşlarımı çattım. "Kocasının yanağında yara izi olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"İddiaya var mısın?"

"Varım. Neyine?"

"Ona da yenen karar versin," dediğinde başımla onayladım. Uzay'ın istediğim bir şeyi yapması hoş olacaktı.

On dakikadan sonra dediğim oldu ve kadına zarar veren adam, psikiyatristi çıktı. "Bak, gördün mü?"

"Bu sadece, kadının kendini inandırmak istediği bir şey. Daha filmin bitmesine çok var."

"Daha önce izledin, değil mi?" diye sordum homurdanarak.

Dürüsttü. "Hayır."

Film bittiğinde ben de bitmişim sanırım. Çünkü Uzay'ın dediği çıkmıştı, o kazanmıştı. "Nasıl bildin?"

"Tahmin ettim." Ayağa kalktı ve eline baktı. "Lavaboya gitmemiz lazım."

Ellerimizi yıkayıp lavabodan çıktıktan sonra, Uzay da benimle birlikte kadınlar tuvaletine girmiş ve ellerini yıkamıştı, otoparka indik. Koltuğa oturduğum gibi çikolatayı yemeye başlamışım.

Uzay, arabayı yolun kenarına çektiğinde çikolata bitmişti ve paketini buruşturmak ile meşguldüm. "Sürmek ister misin?" diye sordu.

"Ne?" dedim, ilk önce soruyu algılayamadığım için. "Hayır, hayır... Sürmeyi bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun ama öğreneceksin."

Sürücü kapısını açtığında, elimi omzuna koyarak onu durdur-
dum. Başını benden yana çevirdiğinde, gözlerimin dudaklarına
kayması ile ne söyleyeceğimi unuttum. Kendimi kısa sürede topladım,
gözlerimi başka bir yere sabitleyerek elimi geri çektim.

"Neden böyle davranıyorsun?" Sesim, gittikçe kısıldı. "Eve git-
tiğimizde... Beni... Bana şiddet mi uygulayacaksın?"

"Elbette hayır," dedi. "Normal bir erkek gibi davranıyorum."

"Neden?"

"Öyle istemiştin."
İsteklerim onun için önemli değildi fakat bazılarını gerçekleştiri-
yordu, derinden etkileyenleri. "Neden gerçekleştiriyorsun, istek-
lerimi umursamadığını söylemiştin," desem, adım gibi emindim
ki, umursamadığının gerçekleştirmeyeceği anlamına gelmeyeceği-
ni söyleyecekti.

"Midem bulanıyor, sen sür lütfen," diye mırıldandım.

İtiraz etmeden arabayı sürmeye devam etti. Bahçeden içeri
girdiğimizde araba durdu ve aşağıya indim. Kapıyı çalarak Ayşe
Abla'nın açmasını bekledim, ardından da saatin bayağı geç oldu-
ğuna, Ayşe Abla'nın gittiğine kanaat getirdim. Uzun, anahtarını çı-
kararak kapıyı açtı. Merdivenlere doğru hızla ilerledim ve çıkmaya
başladım. Uzun da benim ile aynı hızda ama daha rahatça hareket
ediyordu. Nedense gerilmiştim.

Kapıya geldiğimde durdum ve kulpu çevirdim. Uzun'un dur-
duğunu fark ettiğimde arkamı döndüm. Ağzımı araladım fakat
Uzun, sözcüklerimin çıkmasına izin vermeden dudakları ile keli-
meleri, hatta kelimeleri oluşturan harflerimi bile yok etti. Sırtım
hızla kapıya doğru çarptı; kapı açıldı, sırtımın acısından dolayı ha-
fif bir inilti kaçtı ağzımdan. Uzun, dudaklarıma daha sert bir baskı
uyguladı; yanaklarımı kavrayan elleri başımın hareketini kısıtlıyor,
Uzun'un yön vermesini sağlıyordu.

Bedenim atom bombasına maruz kalmış gibi yanıyordu, ruhum
ise soyuluyordu. Şoktan mı, yoksa düşünce karmaşası yüzünden
mı hareket edemiyordum, çözememişim. Bedenim havaya kaldı-
rıldığında, düşmemek için bacaklarım Uzun'un beline sarıldı, iki
vücut arasındaki mesafe yok denebilecek kadar aza indirgendi. Bir

yandan karşılık vermek istiyor, bir yandan da bunun doğru olmayacağını düşünerek korkuyordum. Kaçmak, bu aramızdaki temaya son vermek istiyordum. Ama yapamıyordum.

Bedenim sıcaktı, yanıyordu fakat ruhum soğuktu ve yanıma ihtiyaç duyuyordu. Uzay'ın dudakları ruhuma ulaşsaydı, ki ruhumun çok uzağında değildi, o zaman kendimi şu ankinden daha fazla kaybedecektim. Bir cümlesiyle beni etkileyen adam, ruhuma olan dokunuşlarıyla beni kendimden geçirebilirdi.

Sırtım yatak ile buluştuğunda, iki elimde başımın yukarısındaydı. Uzay'ın sol parmakları, iki elimi birleştirmiş ve bileğimin etrafına kelepçe niyetine, sıkı sıkıya soğuk bir baskı uygulamaya başlamıştı. Beline sarılan bacaklarım ise kendisinden taviz vermemişti.

Soluklanmak için aramızda birkaç santim bırakmak şartıyla gen çekildi. Soğuk nefesi dudağıma çarpıyor, kelimelerimi donduruyordu. Bir daha öpmesine izin vermemek amacıyla başımı yukarı kaldırdım ama unuttuğum şey, boynumu açıkta bıraktığımdı. Kulağımın altında hissettiğim sert baskı hareket edip, kurtulmak için kıvrınmama sebep oldu.

"Uzay..." diye fısıldadım. "Bunu neden yapıyorsun?" Neden kafamı karıştırıyorsun, beni öpüyorsun, bana iyi davranıyorsun, dokunuşlarınla...

"Normal erkekler..." diye başladı cümlesine, boynuma bıraktığı sert ve yakıcı öpücüklerine ara vermeden. "Çıktıktan sonra bunu yapar."

"O sevgililere özel," diye itiraz ettim ve geri çekilmeye çalıştım.

"Gördüğün gibi..." Durdu ve soğuk nefesini üflediği yeri hafifçe ısırdı. Dudaklarımı birbirine bastırarak, ağzımdan çıkacak olan yüksek inlemeyi bastırdım. "Sadece onlara özel değil."

"Biz çıkmadık!" diye bağırdığımda, bu sefer nazik olmaktan çok uzak bir şekilde, sertçe ısırmıştı aynı yeri. Acı, zevk, korku dolu inlememi bu sefer engelleyememiştim.

Bileklerimi saran elini geri çekerek tişörtüme götürdüğünde, ellerini iterek hızla yataktan kaydım, ayağa kalktım. Boynumdaki yaranın ve ısırığın sızısı, gözlerimin dolmasına sebep olmuştu fakat ağlamayacaktım, ağlamak bana yasaktı.

Kapının yanına geldiğimde dizlerim isyan ediyordu. Elimle kapıyı gösterdim. "Çık! Çık dışarı!" Bağırışım, çığlık gibiydi. "Ben, senin düşündüğün gibi basit değilim. Çık dışarı!"

Yanıma geldi, elini bana doğru uzattı. "Sınavı başarıyla geçtin Ecre Soykar." Korkup kaçtığımı düşünmemesi için hareket etmedim ama hızla inip kalkan göğsüm her şeyi ele veriyordu. "İddiaya hakarsak... Senden, benimle birlikte olmanı isteyebilirim, yapmak zorundasın." Gözlerim bu sefer yaş ile değil de korku ile doldu.

"Ama seni basit biri olarak görmüyorum, senden basit bir şey istemeyeceğim." Başını hafifçe sağa eğdi, elini belime koyarak beni kendine yaklaştırdı. "Ben her zaman istediğimi alırım Ecre." Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında, alnım göğsüne yaslandı. "Söylemek için bir haftan var. Senden sadece iki kelime istiyorum. O kelimeleri biliyorsun, değil mi? Eminim ki aklında bir şeyler vardır."

Ve beni yok etti. Bütün savunmamı parçalara ayırdı, ruhuma dokunarak kaynağa ulaştı. Vazgeçmiştim, ben yağmur değildim. Ben, kökü toprağa bağlı olan dikenli bir çiçektim. Toprağın himayesi ve emri altındaydım.

18. BÖLÜM

“ZARARLI KELİMELE”

Bazen bir söz olmak, gitti mi geri gelmemek, kolayca etkilemek isterdi insan. Tek bir kelimeyle ruha saplanmış bir hançer etkisi yaratmak, kuralları yok edip özgür yaşamak... Uzay'ın sözleri tam da böyleydi; kuralları ise... Yaralı bırakmayıp öldürmekten, yok etmekten ibaretti.

Sözcükleriyle, bastığım zeminle beraber ruhum da titremişti. Ecre, tacını öfkeyle atıp tahtından inmiş, kelimelere hükmedecek alan sunmuştu. Sorusu düşüncelerime karşın şiddetli rüzgâr etkisi yaratmış, onları savurup yerle bir etmişti.

“Biliyorum,” diyebilirdim sadece. Ya onu sevdiğimi söylememi, ya da özür dilememi bekliyordu. Ama asla yapmayacaktım, onun benden özür dilemesi lazımdı!

“Güzel.” Buz mavisi gözlerinin, gri ile yer değiştirmesine izin verdi, emin bir şekilde ilerleyen adımlarıyla odadan çıktı.

Sinirden titreyen elimle kapıyı yavaşça ittim, gözlerimi kapayıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sarsak ama kararlı adımlarla banyoya gittim. Lavabonun iki yanına elimi koydum ve gözlerimi, aynada bana bakan bir çift donuk mavi göze sabitledim.

“Ecre,” dedim kendi kendime. “Ağla.” Derin bir nefes aldım. “Sana yapılanları düşün Ecre, düşün ve ağla.” Aynaya yüzümü yaklaştırdım, tehditkâr bir ses ile devam ettim. “‘Ailemden’ diyebileceğin kimse yok, onların katili hapishanede yatıyor. Yaşıyor, senin

ailenin aksine. Başında, tehlikeli olmayı aşmış, şeytanın ta kendisi olan bir sadist var. Peşinde Yaman denen salak bir herif, aşkı gözü-
nü kör etmiş bir kız, nereyi yakacağını bilmeyen Ateş, mirası almak
isteyen iki adam var. Ecre, ölmek istemiyorsun. Çünkü biliyorsun
ki dünyada yaşadığın cehennem, ölünce yaşayacağın acının sadece
ön izlemesi." Başımı hafifçe sağa eğdim, ellerimi aynaya koydum.
"Peki, sen ne istiyorsun?"

Gözlerimi kısıtım. "İntikam mı?" diye bağırdım. "Miras mı?
Bilgi mi? Özgürlük mü?" Duraksadım, acıyan boğazım bir sonra-
ki sorumun fısıltı halinde çıkmasına sebep olmuştu. "Yoksa sevgi
mi?"

Geri çekildim ve tiksintiyle aynadaki yüze baktım. "Sen, yak-
mayı düşünerek yanmaya başlamışsın. Acınası bir haldesin." İşaret
parmağımı kaldırarak aynayı işaret ettim. "Ruhun ölüyor, güçsüz
bedeninle yaşamaya mahkûmsun. Sen, bir 'Kukla'sın. Bunu biliyor
ama itiraf edemiyorsun." Aniden gelen güven duygusu ile ayna-
ya yeniden yaklaştım, gülümsedim. "Fakat bunu kendin dışında
kimseye söylemeyeceksin, 'Efendi'ne bile, kabullendiğini belli et-
meyeceksin. Çünkü sen... İplerini koparmak üzere olan bir 'Kuk-
la'sın." Gülümsemem genişledi. "Vazgeçtim Ecre, ağlama. Sade-
ce... Sadece kaçmak için fikirler üretmeye başla. Özgür bir kukla
olmaya bak."

III

"Uzay... Gene mi yok?" diye sordum, cevabı bile bile. Bana dü-
şünmem için zaman mı veriyordu da, iki gündür ortalıkta görün-
müyordu?

"Yok." Ayşe Abla yemeği yapmaya devam ederken, bir an olsun
gözlerini benden yana çevirmedi.

"Buna... Buna nasıl katlanıyorsun?" diye sorduğumda bıçak
elinden düştü, tezgâh ile buluştuğunda çıkan ses kulaklarımı ra-
hatsız etmişti. "Seni itmesine, saygısızlık etmesine, belirsizlikte
yaşamaya nasıl katlanıyorsun?"

Cevap vermediği süre içerisinde ağlamaya başladığını anlama-
mıştım, titrek sesiyle konuşmasaydı anlamayacaktım da. "Bunu
hak ettim."

"Hak etmiş ne yapabilirsin?"

Sorumu cevaplayacağı sırada zil çaldı. Ayşe Abla, ellerini önüne sürerek hüznü gülümsememi ve annemi hatırlamamı sağladı.

Fakat sorumu kendi kendime cevaplamıştım. Ayşe Abla, Uzey'a neler yapıldığından haberdardı. Hatta kayıttaki gibi, tam olarak durumun içindeydi ama görüldüğü kadarıyla Uzey'a yardım etmemiştir ve inanılmaz bir vicdan azabı çekiyordu.

Uzun bir süre sonrası mutfaka giren annem, yemek yapmak için oldukça heyecanlıydı. Babam, annemin yemek yapmasını istemez, hizmetlilerin bunu zaten yapıyor olduğunu söylerdi. Annem bunu defalarca anlatmıştı, şiddete başvurarak.

Annem, yemeği yapmaya başladığında kendi uğraşların sonucu tezgâhın üzerine çıkmış ve onu izlemeye başlamıştı. Arkasındaki tezgâhta otuyordum, beni göremiyordu ama onun mutluluğunu görmem bana yetiyordu. Mutfak kendi için boşaltmış. Malzemeleri tezgâha dizmiş, bir şarkı mırıldanarak yemeği yapmaya başlamıştı. Nedense gözleri, raflardan birinin üzerine koyduğu telefonuna gidiyordu hep. Annemin endişeli halini, yemeği yetiştiremeyeceğini düşündüğüne vermiştim hep. Meğerse babamın onu yemek yaparken görmesini istemediği için bu kadar endişeliymiş, telefonuna bakıp duruyormuş. Şans da o şans ya, annemin telefonu çalmıştı! Birkaç kelime dinledikten sonra aniden kapattığı telefonunu cebine koydu ve önlüğünü çıkardı.

Tam mutfaktan çıkacağı sırada babam içeriye girmiş, annemin çıkmasını engellemişti. "Nergis?" demişti kızgınca. "Düşündüğüm şeyi yapmıyorsun, değil mi?"

"Sadece... Sadece yemeklerin tadına bakıyordum." Annem, korkmuştu. Onu birçok kez bu halde görmüştüm, olacakları biliyormuş gibi korkuyordu.

"Olmayan yemeklerin tadına mı bakıyordun?" Babam, başını bana doğru çevirdi. "Ece, hayatım, annenin burada ne yaptığını söylemek ister misin?"

Babamın sevgi sözcüğüne kanıp gülümsemiştim. Tezgâhın altını, ellerimi arkamda birleştirip, şımarıkça sallanmaya başlamış-

ım. "Bizim için yemek yapıyordu güzel annem. Yetiştiremeyeceği için de çok endişeliydi baba, ona sakın olmasını söyler misin?"

Babam sakın olmasını söylemek yerine anneme tokat atmıştı. O tokadın sesi hâlâ kulaklarımda yankılanırdı, tıpkı annemin bana olan o anki bakışları gibi. İyi bir şey yaptığımı sanmışım. Bilmiyordum ki annesini ispiyonlayan kötü çocuk olduğumu.

"Ece! Nasılsın bakalım?" Serpil'in sesiyle irkildim ve anı bulurum. Üstleyerek ileriye ittim.

"Mükemmel," diyerek elimi yumruk yapıp yukarı kaldırdım. Hafifçe yapay bir sevinç dansı yapturdım. "Sen?"

"Fazlasıyla merak dolu." O kadar heyecanlıydı ki, mükemmelliğin yalan olduğunu anlamamıştı. "Uzey nerede?" Kaşlarını çatmış, ağız hafiften açıldı. "Hah, ben de Görkem'in nerede olduğunu kendime soruyorum ve yüzüm aynen bu şekli alıyor."

"Holding?" dedim basitçe. "Her zaman oradalar zaten, başka nerede olabilirler."

"Görkem beni gün içinde aramıyor. Akşamları kırı kırık bir gömlekle geliyor..."

Nefesimi tutarak Serpil'e baktım. "Gece kulübüne gittiklerini sanmıyorum."

"Tabii ki gitmiyorlar şaşkın şey." Güldü. "Görkem eğer giderse, başına gelecekleri biliyor. Bu riski göze almaz. Ama Uzey... alabilir." Yutkunup gözlerimi kaçırdım. "Şakaydı. Uzeyın ne işi olur orada, gece kulübünde gibi adam zaten." Eliyle önüne gelen saçlarını arkaya attı. "Diyorum ki... Bu ikisi bir iş peşindeler. O işin ne olduğunu bulacağım, sen de benimle geleceksin."

"Hayır, hayır." Merakımın dersi çoktan verilmişti. "Hayır, böyle bakma ve hayır."

Dudaklarını büktü. "Hadi ama hayatına biraz macera konuk olsun!"

"Benim hayatımda, kimsenin başa çıkamayacağı bir maceravardı. Fazlasına lüzum yok."

"Dedi sıkıcı Ece." Gözlerini devirdi. "Ayşe Abla, bir şey söylese şu kızı ya! Otura otura şişecek, psikiyatristten sonra bir de diyetisyene gide... Aman Allah! Sustum."

Ardından da bağıra bağıra şarkı söylemeye, cümlelerini unutturmaya çalıştı. Fakat... Kırılmamıştım ki... Uzay dışında kimse beni üzemiyordu artık, kimse moralimi bozamıyordu. Uzay hep böyleydi. Tüm insanların vereceği hüznün on katını yaşıyordu. Farklıydı. Kırdığında düzeltmeye uğraşmıyordu genelde, olurlarına bırakınca kendi kendine düzeleceğini sanıyordu belki de.

"Gidelim," dedim sonunda yaralanacağımı bile bile. "Durgun hayatımıza eğlence katılsın."

"Eğlence!" diye şakadı. "O iş bende."

Ertesi gün, gene Uzay görüntülerde yoktu. İkindiye kadar oda ile salon arası mekik dokumuştum, Ayşe Ablayla konuşmamış ve sessiz kalmayı tercih etmiştim. Ta ki Serpil salondan içeri girip, elindeki poşetlerden birini üstüme atana kadar. "Giyin, gidiyoruz!"

"Nereye gidiyoruz?"

Gömleğinin düğmelerini açtı, çıkardı ve siyah kazağı üstüne geçirdi. "Giray nereye götürürse oraya."

"Giray kim?"

"Görkem'i ve Uzay'ı takip ettirdiğim adam." Kazağını düzeltti. "Uzay'ın, yedi-sekiz aylık adamlarından biri. Aslında pek güvenilir bir tipi yok, olsun. Ayrıca bir şey diyeyim mi? Uzay'ın adamlarından birinin arkadaşı olman, işine aşırı derecede yarıyor."

Gözlerimi devirdim. Siyah pantolonu ve kazağı giydikten sonra maskeyi çıkararak Serpil'e baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Niye şaka yapayım? Bence çok hoş."

"Görkem'e nasıl dayandığını anladım," diyerek maskeyi yerine koydum. "İkiniz de kafayı yemişsiniz."

"Sizin kadar olmasa da!" diyerek bana öpücük yolladı ve maskesini taktı.

Giray ile kısa bir tanışma sonrası arabaya bindik ve nereye gidiyorsak, gitmeye başladık. Korumalar, Serpil ile olduğunu görünce izin vermemişlerdi fakat Giray işin içine karışınca sessiz kalmışlardı. "Serpil Hanım, orada neler döndüğünü bilmiyorum. Sizinle gelmem gerekiyor."

Ses tonundan, bilmiyormuş gibi durmuyordu. Her şeyden haberi var, bunu Serpil'e direktmeye çalışıyormuş gibiydi. Yine de

sesimi çıkarmadım, Serpil'in, burnunun dikine gideceğini biliyordum.

"Giray, alt tarafı Görkem ve Uzay. Bizi öldürecek değiller ya!"

"Ama Serpil Hanım..."

"İmi Sirpil Hinim!" Homurdandı. "Sadece sür şu arabayı."

"Terleyeceksin," dedim hâlâ inatla çıkarmadığı maskesini işaret

ederek. "Çıkar şu maskeyi."

"Allah Allah! Sana ne kardeşim? Maskemin avukatı mısın?"

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Yüzümle birlikte fosilleşene kadar takacağım onu."

Giray, arabayı durdurana kadar konuşmadık. Araba durduğunda ise Serpil hemen ayaklandı ve arabadan indi. Giray ve ben de

arkasından arabadan çıktık. Serpil'in heyecanı paha biçilemezdi.

Kafamı kaldırıp nerede olduğumuza baktığımda, tabiri caiz ise kanım dondu.

"Ectre." Serpil, soğumuş bedenimi dürttü. "İyi misin?"

"Uzay, Ateş'i burada tutuyordu Serpil. Ona işkence ediyordu. Ben buraya giremem." Gözlerimi fabrikadan ayırdım ve ormanlık alana çevirdim. "Girmek istemiyorum."

"Merak etme..." Serpil'in çatılan kaşlarına baktım. "İşkence yok daha fazla. Görkem bana söz vermişti."

"Ama Uzay söz vermedi, Serpil."

Serpil'in suskunluğu, başımın ondan yana çevrilmesini sağlamıştı. Başı öne eğikti ve bir şeyler düşünüyordu.

Maskesini çıkarıp yere attı. "Eğer öyleyse, eğer birine işkence yapıyorlarsa, onları durduracağım. Görkem bana söz verdi Ectre, söz verdi!"

"Her söz, yalanı beraberinde getirir."

Serpil fabrikaya doğru ilerlemeye başladı, Giray da arkasından gitti. Mecburen, ayaklarıma söz geçirerek adımlarımı harekete geçirdim. Fabrikanın içine girdiğimizde, o kasvetli koku etrafımızı sardı; benim titrememe, Serpil'in ise öksürmesine sebep oldu.

Birden açılan ışıklar ile etrafımız silah tutan adamlarla sarıldı. Yüzlerimizi taradıklarında silahlarını indirdiler. "Geleceğinizi bilmiyorduk Serpil Hanım."

Giray söze başlayacakken, Serpil, Giray'ı durdurdu. "Geldik işte, neyse ne!" Sinirliydi. "Şimdi bizi Görkem ve Uzak'a götürün lütfen."

Adamlardan biri ağzını açmıştı ki bir çığlık duyuldu ama kaynağı adam değildi. Serpil hareketleneceği sırada onu durdurum ve kulağına doğru fısıldadım. "Eğer aşırı tepki verersen, bizi bok götürürler."

Serpil derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya çalıştı, konuşmadığını anladığında ise sustu. Bir adım öne çıkarak gözlerimi adama doğru çevirdim. "Uzak'ın yanına götürün bizi. Hemen! Sert çıkışım, bir tek beni şaşırtmamıştı. "Bekletilmeyi sevmem."

Sesimi yükseltince rahatladığımı hissediyordum, üstelik sözüm dinlendiğinde tadından yenmiyordu! Ben, hiçbir zaman sözümü dinleten taraf olamamıştım. Hep boyun eğen, söz dinleyen taraf olmuştum. Ve bu, eskiden içimde var olan bir isteğin zafer dolu bir sırtışıla kendini göstermesini sağlıyordu; üstünlük.

Cesetlere inen kapı açıldı, içeriye atlamamız beklendi. Serpil, tereddüt ederek içeriye atladı. Camların altından ışık geliyordu ve aşağısı rahatça görünüyordu cama yaklaşınca.

Kafamı kaldırıp Giray'a baktım. Başını olumsuz anlamda salladığında tereddüt etmeden içeriye atladım ve tahta sürgü çekildi.

Serpil'in donuk suratını aydınlatan, camın ardından gelen ışıktı. Gözlerinde hayal kırıklığı ve korku vardı. Dizleri titredi ve yere çöktü. Ellerini cama koyarak eğildi, bakmaya devam etti.

Gözlerimi Serpil'den ayırdığımda bir çığlık daha koptu. "Ben sana demiştim Serpil, demiştim!"

Bilerek aşağı bakmıyordum, Serpil'in bu perişan hali beni bakmamaya itiyordu. Gördüklerinden mi, yoksa Görkem'den mi korkmuştu anlayamamıştım. Camın ardında neler dönüyor bilmıyordum, bilmek istemiyordum.

"Ecre, Görkem'e durmasını söyle. Ecre..." O kadar sessiz konuşuyordu ki zor duyuyordum. Gözünden akan yaş cama çarptığında, gözlerim damlanın ardındaki görüntüye gitti. "Ona durmasını söyle, lütfen."

Görkem, elindeki buz dolu kovayı Yaman'ın yanına koydu.

Masaya yatırılmış olan Yaman, gözlerini bir yere sabitlemiş, sa-
kın kalmaya çalışıyordu. Yatırıldığı masaya sıkı sıkıya bağlanmıştı.
Üzerinde gömlek olmasına rağmen, yırtık gömleği soğuk havanın
tenine çarpmasına engel değildi.

Görkem, Yaman'ın gömleğini tamamen çıkardı. Buz dolu ko-
vanın yanındaki kovaya elini soktu. İki avuç dolusu şeker veya tuzu
Yaman'ın karnının üzerine döktü. Yaman gerildi fakat o kadar sıkı
bağlıydı ki hareket edemiyordu, karnındakini dökmeye şansı yoktu.

"Oyun," dedi Görkem. Sesi, ölümcül bir tını taşıyordu. "Tuz
ile buz oyunu. Acıya dayanan kazanıyor Yaman, var mısın? Tabii
varsın! Hadi, ilk olarak bir ön izlemeyle başlayalım."

Yaman'ın başından akan kan, boynuna doğru ilerlediğinde, ne-
dense Serpil'in hıçkırdığını fark ettim. "Bakma Serpil."

"Yapamıyorum," diye fısıldadı. "Kilitlendim."
"Gidelim buradan." Tam Serpil'e doğru ilerlemiştim ki, duvara
yaslanmış, Görkem'e bakan Uzun'u gördüm. Kararımdan vazgeç-
memi sağlayan adamı izlemeyi bırakıp dizlerimin üzerine otur-
dum ve Görkem'e baktım.

"Tuzu karnına döküyorum, ardından da buzunu üzerine koyu-
yorum. Ta da! Cildin yanıyormuş gibi acı hissediyorsun; cildinin
hassasiyeti artıyor, tahriş oluyor."

Yaman derin bir nefes almaya çalıştı fakat boğazına sarılı oları
ıpları hareketini kısıtladı, karnı şişip de üzerindeki tuzu atmadı.

"Sadece sorunun cevabını istiyorum. Evet veya hayır diyecek-
sin, bu kadar." Görkem, buzları Yaman'ın karnına dizdiğinde, Ya-
man herhangi bir harekette bulunmadı. Bir süre geçtiğinde gözleri
ardına kadar açıldı. "Söyleyecek misin Yaman Günder?"

"Söyleyeceğim," diye bağırdı Yaman. "Evet veya hayır."

Ardından da acı dolu bir kahkaha attı.

Uzun yaslandığı duvardan ayrıldı ve Yaman'ın yanına doğru
ilerledi. Elini Yaman'ın çenesine koydu ve Yaman'ın başını iki yana
çevirerek yokladı. "Başından darbe alırsa bayılabilir." Elini geri
çekti. "Karnını temizle, daha etkili bir şey deneyeceğiz."

Görkem, Uzun'un dediğini yaparken, Uzun da pense ve iğne
getirdi. Temizlenen karnı tahriş olmuştu; çok kötü görünüyordu.
İğneyi, duvara yaslı kovalardan birine batırdı ve dolmasını sağladı.

"Serpil, bakma," dedim. Olacakları az çok tahmin edebiliyordum.

"Bana söz vermişti. Şu ana kadar hep ona güvenerek hareket ettim. Şimdi ne yapacağım?" Sesi kısıktı. Cevap vermedim, veremedim. Serpil duygusaldı, çabuk kırılıp, çabuk onarılıyordu. Fakat bu sefer parçaları toplamak çok zor olacaktı.

Uzay, pensenin ucunu Yaman'ın tırnağına yerleştirdiğinde, Serpil'den uzaklaşarak sırtını duvara yasladım. Bir dayanağım olduğunu hissetmem lazımdı.

Yaman'ın tırnağı söküldüğünde, attığı çığlık canı titremişti. Serpil eliyle ağzını kapamış, korku dolu gözlerle Görkem'e bakıyordu. Ben ise... Öylece duruyordum işte. İçimdeki yanardağ sessizce patlıyordu.

Uzay, Yaman'ın sağ elindeki tırnakların üçünü söktüğünde, Serpil başını hiç çevirmemişti. Hep Görkem'e bakmış, ağlamaya devam etmişti. Yaman'ın haline baksa yok olurdu, çünkü göz pınarları kendini kaybederdi. Yaman'ın her bir bağırsığı Serpil'i yerdən yere vuruyordu, acısını hissettiriyordu.

"Evet mi, hayır mı?" Uzay, sorusunu tekrarladı. Elindeki iğneye vurdu ve Yaman'ın yanına yaklaştı. "Tek bir cevap seni bundan kurtarabilir. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yaman'ın odağını kaybeden gözleri, cevap vermesine engel oldu. Acı çektiği, vücudunda biriken ter damlalarından anlaşıyordu. Parmakları çok kötü durumdaydı, kopan tırnağının altındaki deri pürüzlüydü ve kan dur durak bilmiyordu. "Kirli su, iğnenin içi kirli su dolu."

Bu kadar acı çekmeye göz yumduracak soru neydi?

"Üç parmağına da azar azar enjekte edeceğim, eğer cevap vermezsen. Geriye kalan tırnaklarını zımpara ile törpüleyeceğim, ta ki geriye tırnak kalmayana kadar... Yoksa parmak kalmayana kadar mı demeliydim?"

Yaman bir şeyler söyledi ama kelimeler bir duvara toslamış ve bozulmuştu sanki. Anlaşılmıyordu.

Bedenime baktım, ardından da Yaman'ın bedenine baktım. İkisi de kötü haldeydi. Uzay'a çevirdim bakışlarımı. Mükemmel haldeydi. Dudaklarım, tebessümüm esiri kıvrıldı. Acı güçlendiriyordu insanı, tecrübe büyütüyordu.

Uzay, iğneyi Yaman'ın parmaklarına batırdığında, Yaman ve Serpil bağırma başladı. Yaman'ın sesi bir süre sonra kesildi, baktı. Fakat Serpil'in çığlıkları bitmek bilmiyordu, durmuyordu, durdurulamıyordu.

Görkem, saniyeler içerisinde Serpil'in yanına geldi, ya da daldığını için o kadar kısa sürmüştü bana. Serpil'in çığlıklarına ve yumruklarına karşın sadece ona sarıldı ve adamların yardımıyla yukarı çıkarmaya çalıştı. Başarılı oldu fakat Serpil'in aklını da yanına alabildi mi, muamıymadı. İki saniyede, tek bir hareketle güvenli kaybetmişti Serpil. Dünyası şaşmış, aklı karışmıştı. Buraya gelirken ne bulmayı ummuştu bilmiyordum ama umduğunu bulamadığı bir gerçektir.

Ben, düşündüğüm şeyle karşılaşmıştım... İşkence, aklımda beliren sahneler, kan, tahriş olmuş deri ve mide bulantısı... Uzun zamandır misafiriğe gelen konuklarımdı bunlar. Hiçbir zaman onları geri çevirmemiş, hep en iyi şekilde ağırlamıştım.

Merdivenlerden yavaşça çıktım, fabrikanın çıkışına doğru ilerledim. Havaya sessizlik ve gerginlik verici bir durgunluk hâkimdi. Uzay dışarı çıktığında onu takip ettim. İkimiz de tek kelime konuşmuyorduk, bu hayra alamet değildi. Görkem'in olduğunu düşündüğüm arabanın yanına geldik. Uzay arabayı açtı, koltuğa oturdum. Arabaya bindiğinde, ıslak mendil ile ellerini sildi, üstüne kan sıçramasa da gömleğin kollarının ucunda kan lekeleri vardı. Arabayı sürmeye başladığında, bir yandan da telefonla uğraşıyordu. Kulağına götürdü, birkaç saniye sonra konuştu. "Herhangi bir randevun var ise iptal et. Hayır, ben değil. Evet, o. Yarım saate oradayız."

Kısa cevap ve emirlerden sonra telefonu kapadı.

Elimi kaldırdım ve giydiğim kazağın kollarını işaret ettim.

"Gömleğinin kolları kanlanmış," dedim sakince. Ama sakini değildim, kelimelerimin düzgün çıkması için kendimi kasacak kadar gergindim. "Onları da sil, istersen."

"Serpil'e ne olduğunu biliyor musun Ecre?"

"Ne oldu?" diye sordum camdan dışarı bakarak.

Parmakları direksiyonda sert bir ritim tutmaya başladı. "Kriz geçirdi, büyük ihtimalle."

"Hak etti, gelmememiz gerektiğini söylemiştim."

"Evet, gelmemeliydiniz."

"Kızdın, değil mi?" diye sorduğumda bakışlarını üzerimde hissettirdim.

"Kızmadım, sana değil."

Araba yolculuğu konuşması buraya kadardı. Bir süre sonra arabaya, hastanenin önünde durmuştu. Uzay, gömleğinin kollarını kırdı ve arabadan indi.

Hastaneye girdiğimizde, Uzay danışmaya gerek duymadan direkt, adı gibi bildiği belli olan yolu takip etti. Hiçbir şey umurunda değildi, umurunda olmasını gerektirecek bir şey yoktu çünkü.

Rana Deriner'in kapısının önüne geldiğimizde ilerledi ve beklemeye koltuklarından birine oturdu. Ben de kapıyı açtım, içeri girdim.

"Hoş geldin," diye söze giren Rana'ya bakmadan kapıyı kapadım, koltuğa doğru ilerleyip oturdum. Buydu işte, Uzay istediğinde geliyordum, istemediğinde ise sadece boş boş geziniyordum. Hiçbir yararım yoktu, bir şey yaptığım yoktu. "Ah, en başa döndük!"

"Ne hoş," dedim bir noktaya bakıp gülümseyerek. "Aynı Uzay ve ben gibi. Hep başa sarıyoruz, çok eğlenceli."

"Sana zarar mı verdi?"

Bir fırtına, temeli sağlam olmayan bir eve ne kadar zarar verebilirse o kadar zarar vermişti.

"Yok canım, ne zararı?" Derin bir nefes aldım ve başımı koltuğa yasladım. "Uykunı var, kısa kesebilir miyiz?"

"Sana zarar verdi, değil mi? Vurdu mu?"

"Hayır." Omuz silktilim. "Bana zarar vermedi. Ortalığa saçılan zararı üzerime alınarak kendi kuyumuzu kazdık sadece."

"Neden üzerine alınma gereği duydun?"

"Çünkü zarar hep beni buluyor. Öyle bir şey ki; yakama yapışmış durumda. Ne ben onu bırakıyorum, ne de o beni bırakıyor."

Eliyle saçını düzeltilti. Çekmeceyi açıp, ses kayıt cihazı olduğunu düşündüğüm aleti çıkardı. Masanın üzerine koyarak, ojeli tırnakları ile bana doğru itti. "Dinle."

Tereddütle elime aldım. "Ne bu?"

"Sadece... Döğmeye bas ve dinle."

Arkama yasladım ve cihazın döğmesine bastım. Dirseğimi kol-
ruğa yaslayarak elimi kulağıma yaklaştırdım.

"Ne hissediyorsun ve ne istiyorsun?"

Rana'nın sorusu ardından, uzun, cızırtılı bir sessizlik geldi. Ci-
hazın durduğunu, Rana'nın benimle oynadığını düşünerek kula-
ğımdan uzaklaştırıyordum ki Uzak'ı duydum. "Bir ismi yok."

"Var, Uzak... Verdiğin tepkiler, farklı bir şeyler hissettiğinin gös-
tergesi. Bunu kendine itiraf edersen, büyük bir gelişme gösterir-
sin."

Uzak'ın sesinin soğukluğu, cihazın buz tutmasını sağlamıştı.
"Ya gelişme göstermek, iyileşmek istemiyorsam?"

"O zaman yalan söylemiş olursun." Rana, kendinden emin ko-
nuşuyordu. "Yalan söyleyen biri değilsin sen, Soykır." Uzak cevap
vermediğinde, Rana konuşmaya devam etti. "Ne hissediyorsun ve
ne istiyorsun Uzak?"

"Bu kadar yeter," diye kestirip attı Uzak ama Rana buna izin
vermedi.

"Hayır, sorularına cevap vermeden bir yere gitmeyeceksin.
Öyle bakmaya son ver, korkutucu oluyorsun ama korkutucu olmak
isteyeceğin son kişiyim. Şimdi... Ecre'yi seviyor musun Uzak?"

"Hayır."

"Ondan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır."

"Ne hissediyorsun? Ondan ne istiyorsun?"

Aldığım nefes kesildi. Sanki serbest kalan iplerini biri tutmuş
ve kafasına göre hareket ettirmeye başlamıştı. "Kızmasına rağmen,
soğuk havada mont giymemi söyleyen ilk kişiydi. Bana değer ver-
diğini hissettiriyor."

"Onun canını acıtmak ama zarar görmemesini sağlamak istiy-
yorum." İpler yukarıya doğru çekildi, sırtım dikleşti. "İki kelime
istiyorum." İplerimi keskin bir makas kopardı. Toprağına bağlı olan
köklerimiz de söküldü. Canlı kalmak için suya, başka bir dayana-
ğına ihtiyacım vardı. "Ve söyleyecek, ona bunu söyleteceğim. İster

isteğiyle, ister zorla." Yeni dayanağım o iki kelime oldu, onların arkasında saklanamazdım ama o kelimeleri saklamak için yaşamı tutunabilirdim. "Kelimeleri söylerken dudaklarının aldığı şekli, sözcüklerinin vereceği hazzı, kalbinin değişen ritmini, heyecandan gereğinden fazla açılacak gözbebeklerini, görmediğimi umacak olduğu korkusunu, gözbebeklerine kadar bulanmış olan teslimiyeti istiyorum. Birkaç güne alacağım da. Benden özür dileyecek, kuru bir özür olmayacak bu."

Göğsüme, nefesimi kesmek için sımsıkı sarılan kendinden emin cümleler, korkumun, kendini göstermek istercesine kayan dayanağı olmuştum. Gereğinden çok daha fazla, akul almaz derecede üstümde bırakılan etki bir an olsun azalmıyor, konuşmada zorluk çekmeme sebep oluyordu. "Bunu... Neden dinlettin?"

"Farkına varman için."

Cihazı masaya doğru attım ve ayağa kalktım, sakın olmaya çalışıyordum. Fakat bu konuda sakinleştirilemeyecek kadar sınırlanmıştım.

"Neyin farkına varmam için? İsteddiği her şeyi yapabildiğini mi?" Başımı olumsuz anlamda sallayıp, ellerimi iki yana açtım. "Bunu zaten biliyorum! Eğer öyle olmasaydı burada olmazdım."

"Ah Ecre! Hep kötü tarafı görüp, karanlık tarafı hissetmeye odaklanmışsın."

"O zaman aydınlık tarafı göster Rana Hanım!" diye bağırdım. "Bana yardımcı ol!"

"Kendin göreceksin."

Cevabına karşılık sadece gülmekle yetindim. Gizemliyi oynuyordu fakat o rol ona ait değildi, hem de hiç.

Dışarı çıktuktan sonra kapıyı hızla çektim ama Uzay'ın bakişlarını fark ettiğimde yavaşça kapadım. "Gidebilir miyiz?" diye sordum, oturduğu koltuktan kalkmasını bekleyerek.

Saatine baktı, ardından da gözlerini bana çevirdi. "On dakika oldu."

"Kısa ve öz işte," diyerek omuz silktim, bir nevi geçiştirmeye çalışıyordum.

Orada beklememi söyledi, yapacak bir şeyim olmadığı için

oturduğum. Yaklaşık on dakika sonra geri geldi, hastaneden çıkıp araba hıya bindik. Yollar uzun, soğuk ve karanlık; üstelik havanın koyu rengi arabanın içine de sindi. Arabanın içerisindeki soğukluğa klima işlemez olmuştum. Uzay'la yolculuk yapmak kâbus gibiydi; terma letiyordu, korkutuyordu, kalbinizin huzlanıp sizi rahatsız etmesine yol açıyordu.

Kısa süre önce yakından gördüğüm, karanlığı rahatlıkla ağırlayan yüze çevrildi bakişlarım. Aslında karanlığı ağırlamak marifet değildi ama ona hükmetmek öyleydi.

Evden içeri adımımı attığımda rahatlamam gerekirdi ama öyle olmamıştı, hiçbir zaman da olmayacaktı. Merdivenlere doğru birkaç adım attıktan sonra durdum ve elimi duvara koyup destek aldım, kendimi iyi hissetmiyordum.

Kapı kapandığında arkamı dönmeden konuşmaya başladım. "O kelimeleri alacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Hiçbir şey demeden yanımdan geçti ve merdivenleri çıkmaya başladı. Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak ellerimi duvardan ayırdım, hızlı adımlarla Uzay'ın yanına ulaşarak kolunu tuttum ve durmasını sağladım. Tutuşum güçlü değildi, kendi isteğiyle durmuştu.

Elimi geri çektim ve başımı kaldırarak hafifçe bana dönük olan yüzüne baktım. "Benim canımı acıtmak isteyip zarar görmememi sağlayamazsın Uzay. Söylediğin hiçbir şeyi yapamazsın."

Şaşırmamıştı, hatta konuşmalarını bildiğimi umursamamıştı. Bunu bekliyormuş gibi bir hali vardı. "Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

"Edebilirim," diye feryat ettim. "Edebilirim!"

Bel boşluğuma çarpan trambzımı hissettiğimde, acıyla dolu bir şekilde inledim.

"Bunu tahmin etmiş miydin?" diye sordu. Gözlerimi boynuma sınılmış olan ellerine çevirdim, ardından da gözlerindeki tehlikeye baktım. "Sakın hareketlerimi tahmin edebileceğini söyleme. Bana karşı dur ama asla yalan söyleme."

"Söylersem ne olur?" derken, sesim boğazımdaki eller yüzünden boğuk çıkıyordu. Sıkıyordu fakat varlığı yeterdi.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı "O zaman seni boğarım," diye fısıldadı. "Ama ellerimle değil, siyahlığımla."

Cümlesini bitirdikten sonra herhangi bir harekette bulunmamıştı. Çenem hâlâ omzuna değiyordu, elleri atkı niyetine boynumu sarmalamış vaziyetteydi. "Siyaha hükmedememiş biri nasıl olur da saldırıya geçip onu, siyahı, silah olarak kullanır?"

Başını geriye çekti, hafifçe eğdi ve gözlerime bakıp, gözbebeklerime korkunun işlenmesini sağladı. "Siyaha hükmedemediğine bu kadar eminsin, nasıl?"

"Çünkü gözlerin gri," dedim. Gözlerini ortaya koyarak, ruhunu üstü kapalı bir şekilde söylemiştim. Sonuçta gözler ruhun yansımasıydı, değil mi? "Siyah gibi görünsen de beyazı isteyen bir yanın var."

"Ben beyazı isteyen siyah değilim, beyaz olmak isteyen siyahım." Dudakları yukarıya doğru tehlikeli ve göz alıcı bir şekilde kıvrıldı. "Siyaha hükmetmek için siyah olmam gerekmiyor, bazı baskın renkler vardır. İşte ben o renge sahibim. Adı konulmamış ama baskın olan bir renk."

Elleri boynumu yavaşça serbest bıraktı. Serbest kaldığına sevinen boynum, neşesini belli etmek için öksürmemi istedi ve dediğini yaptım. Uzay, odasına girerek görüş alanımdan çıktığında merdivenlerden ayrıldım.

Yatağa yattığımda gözlerim açıktı. Bir yere bakıyordum, karanlık olduğu için nereye baktığımı göremiyordum ama biliyordum ki tavana bakıyordum. Bakıyordum, görebiliyordum ama anlamam için hissetmem lazımdı. Uzay'a baktığımda da siyahı görüyordum; gözlerine baktığımda ise kendimi, griyi, hissedebiliyordum.

Uzay'ın bedenimde ve ruhumda bıraktığı etki çok gülünesiydi. İsmi kimden duyarsam duyayım, bedenim felç olmuş gibi hareketsiz bir konuma geçiyordu. Kelimeleriyle iç organlarımı, şefkat kırıntılarıyla ruhum felç geçiriyordu. Uzay, beni tamamen hareketsiz kılıyordu.

Gecenin geç saatlerine kadar uyumadım ve ilk defa, şu an bulunduğum yatakta bu kadar uykusuz bir gece geçiriyor oldum. Kapı çaldığında kaşlarım çatıldı, bu saatte kim gelebilirdi ki?

Ayağa kalktım, kapının altından gelen ışığı fark ettim. Uzak benden önce davranmış olmalıydı demek ki. Kapıyı açmadım, yatağa geri döndüm. Bir süre sonra Uzak'ın ve birilerinin konuşmalarına ister istemez şahit oldum.

"İki haftaya bitecek."

"Uzak Bey, daha bir hafta önce başladık." Sesler gitgide uzaklaşıyordu. "İstediğiniz tarihe kadar bitirmemiz imkânsız, üstelik geceleri çalışıyoruz ve insanların hepsi uykulu."

"O zaman uyandır, beni bağlamıyor orası..."

Devamını duyamamıştım, çünkü sesler uzaklaşmış, yok olmuştu. Her ne kadar merak etsem de, sadece kapıyı kilitleyip geri yamak ile yetindim. Sabaha birkaç saat vardı ve Uzak dolu yorucu bir güne birkaç saatlik uyku ile dayanabilir miydim bilmiyordum.

Gözkapaklarımın açılmasını sağlayan Güneş ışığıydı, yoksa daha uykum vardı ve birkaç saat daha uyuyabilecek kapasiteye sahiptim. Kısa bir banyo sonrası saate baktım, her zaman kalktığımdan iki saat daha geç idi. Uzak çoktan gitmiş, Ayşe Abla da evi temizliyor olmalıydı. Ayşe Abla neden beni uyandırmamıştı ki?

Aşağıya indiğimde hiç beklemediğim bir manzara ile karşılaştım. Uzak kahvaltı masasının başına oturmuş, telefon ve gazetesi ile uğraşıyordu. Ayşe Abla ise ortalıkta şimdilik görünmüyordu. "Kahvaltı için geç bir saat değil mi?"

"Öyle. Ama uyanmadın."

Doldurmak için kaldırdığım tabak, havada asılı kaldı.

"Beni mi bekledin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Yemeğini ye," dedi kısaca. Uğraştığı telefonunu masanın üzerine koyarak kahvaltısını yapmaya başladı.

Birden kapı çaldığında, zile eşit hızla kapıda beliren Ayşe Abla kapıyı açtı. Görkem içeriye girdiği gibi Ayşe Abla'ya selanı verip yanaklarını sıktı. Ayşe Abla da ben de şaşırmıştık.

Mutfaka doğru ilerledi. Ayşe Abla, Görkem'e tabak çıkaracağı sırada, Görkem onu durdurdu. "Gerek yok, aç değilim."

Ayşe Abla bir şey demeden mutfaktan ayrıldığında uzun bir sessizlik çöktü. Sessizliği bozan ise ben oldum. "Serpil nasıl?"

Görkem'in ifadesi değişti, huzursuzlaştı. "İyi."

"İyi," diye tekrarladı Uzay, Gökrem'e bakmadan yemeğini yemeye devam ederken.

"Sayılır, iyi sayılır."

Gökrem'e baktım. "Ne oldu?"

"Serpil, bir süre tek kalmak istedi. Ben de evi ona bırakıp bu raya geldim."

"İtiraz etmeden," diyen Uzay'ı, Gökrem onayladı: "Evet, itiraz etmeden."

Şaşkınlıktan aralanan ağzımdan, cevabı net olarak bilinen bir soru çıktı. "Gökrem... Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Birkaç gün vereceğim düşünmesi için."

"Giderse?" diye sordum.

Anında, "İzin vermem," dedi.

"O zaman neyi düşünüyor orada?"

"Gidip gitmeyeceğini."

Hızla kalktım. "Size afiyet olsun."

Uzay'ın arkadaşı da Uzay kadar bencildi.

Yüzümü yıkadıktan sonra, aynada kendime kısa bir bakış atarak, havluyla yüzümü kapadım.

Aşağıya indim. Gökrem ile Uzay salonda oturup bir şeyler konuşuyordu; Uzay da Gökrem de üstünü değiştirmişti. İkisi de takım elbiseden kurtulup eşofmanlarını giymişti.

Sessiz bir şekilde salona girdim ama Uzay sessizliğime rağmen anında beni fark edip konuşmayı kesmişti. "Bölüyor muyum?"

Gökrem, Uzay yerine cevap verdi. "Hayır, gel."

Uzay ile aralarında olan boşluğa elini vurdu ama onun yerine ikisinin karşısında duran koltuğa geçtim.

"Şimdi, şöyle bir şey var ki..."

Gökrem'in sözünü bölen, korumaların bağışması, çalınan kapıydı. Gökrem de Uzay da ayağa fırladı ve kapıya doğru hızla ilerlediler. Ayağa kalktım, arkamı dönerek kapıya bakmaya başladım.

Uzay yavaşça kapıyı açarken, Gökrem de çekmeceye bulunan silahı çıkardı ve kapıya doğrulttu. Kapı tamamıyla açıldığında, Ateş, iki tane korumanın himayesi altına alınmış bir şekilde kapının önünde görüldü. İki eli de arkada birleştirilmişti, başından kan akıyordu.

"Sadece... Konuşmak için geldim."
Görkem silahı indirince, Uzak, Görkem'e doğru bir hamle yap-
tı. "Vur şu piç!"
"Kuralı unutuyorsun! İlk önce konuşur, sonra öldür!" Görkem
silahı geri koyacağı sırada Uzak'ın başını eğip pantolonuna baktığı-
nı fark etti. "Bak bakalım o kural sikişinde miymiş!"
"Uzak!" diye uyardı Görkem. "Öfkene sahip çık, lütfen." Ko-
rumalara döndü. "Salona götürün."

Ateş, salona getirildiğinde koltuğa geri oturdum. Dirseğimi
koltuğa, başımı ise elime yaslayarak Ateş'e baktım.

"Merhaba Ece," dedi ama yaptığı yanlışın, anca Uzak'ın yum-
ruğunu yediğinde farkına vardı.

"Ne söyleyeceksen çabuk söyle," diye kükreyen Uzak'ı, Ateş'ten
uzakta olan koltuğa oturtan kişi Görkem'di.

Görkem, "Ateş'i bırakın ve gidin," dedi korumalara. Korumalar
çıktığında Ateş'in yanına oturdu ve arkasına yaslandı. Uzak'a bir
bakış atarak Ateş ile konuşmaya başladı. "Anlat Ateş. Fazla zamanın
yok anlaşılan."

"O adam beni öldüremez." Ateş'in cevabı Uzak'ın hareketlen-
mesine sebep oldu ama ayağa kalkmadı.

"O adam değil. Uzak."

Ateş, "Biliyorum," dedi Uzak'a karşılık.

"Bildigin her şeyi uygulamada çekinir misin?" diyen Uzak hızla
ayağa kalktı. Görkem'in onu durdurmasına izin vermeden Ateş'i
koltuktan kaldırdı ve sıkı bir yumruk atarak yere düşmesini sağladı.
Elini eşofmanının cebine sokarak çakmağı çıkardı ve yaktı. "Me-
sela ateşin seni yakacağını bile bile isim benzerliğinden dolayı ona
dayanır mısın merak ediyorum. Deney yapmayı seven biriyim."

Ateş, ağzındaki kanı yere tükürdü, ellerini yere koyarak kalkma-
ya çalıştı ama hâlâ yüzüstü yerde yatıyordu, çünkü Uzak'ın ayağı,
kalkmasına izin vermiyordu. "Deney yapmayı değil, deney olmayı
seven birisin Uzak Soykır."

Uzak, elindeki yanan çakmağı Ateş'in üzerine bıraktı. Ateş, ilk
önce ne olduğunu anlamadı. Ardından da hareket etmeye çalış-
tı ama yeleği çoktan ateşi ağırlamaya başlamıştı bile. "Tahminen...

Sözlerini geri almak için bir, buraya gelme amacını söylemek için iki saniyen var."

Görkem'e baktım, o da Uzak'a bakıyordu ama engel olmayacağı her halinden belliydi. Çünkü Görkem, benim yeni öğrendiğimi şeyi çoktan biliyordu; Uzak sinirliiyken asla onu engellemeye çalışma, sonuçları hiç iyi olmaz.

Ateş, "Geri alıyorum," diye hırladı. "Sizi uyarmak için geldim."

Uzak, masanın üzerinde duran su şişesini aldı ve yeleğın üzerine boşalttı. Alevler çoğalmadığı için bir şişe su ile dindirilmesi kolay olmuştu. Ateş'in yakalarından tuttu ve kaldırıp koltuğına oturttu. Ateş ilk önce yeleğıne baktı, ardından da başındaki kanı yokladı. "Bu kadar zeki olmana rağmen bunu nasıl anlamadın, hâlâ büyük meraklar içerisindeyim." Uzak hareketleneceğı sırada, Görkem, Uzakı tuttu. "Ateş, başlayacağım şimdi sana da zekâna da! Ölmek istemiyorsan çabuk söyle!"

Uzak, Görkem'i itti. "Kazancın ne?" diye sordu Ateş'e. "Bize söyleyeceklerin karşılığında ne kazanacaksınız?"

"Her fırsatta yakınıma gelen kızdın kurtulacağım, Beste'den O, midemi bulandırıyor. Hiçbir zaman sevmeydim onu, sadece hoşlandım. Her şeyin bu kadar büyümesi ve ciddileşmesi aklımın ucundan bile geçmemişti."

Uzak'ın ifadesi değişti, alay geldi. "Neden miden bulanıyor?"

Ateş, Uzak'ın sorusuna cevap vermeyi reddetti. "Size söyleyeceklerimden sonra, Turna'nın yanında bir de kızını, yani Beste'yi de öldüreceksiniz."

"Öldüreceğiz?" diye sordu Görkem. "Eminsin yani."

"Olmak zorundayım," diye tısladı. "Size söyleyeceğim şey, Ecre'yi kendinizden uzak tutmanız gerektiğı."

Ateş'in anında terleyen vücudu gözümünden kaçmamıştı.

"Asla."

Uzak'ın cevabına karşılık Ateş sinirlendi. "Yıllarca yurtda gizlediler Ecre'yi. Yaşadığından haberin bile yoktu Uzak Soykur. Ardından, bam! Birden yaşadığını öğrendin ve hiç azalmayan intikam duygun daha çok alevlendi. Ecre'yi yanına almış olabilirsin ama buna Günderler izin verdi."

Uzay, "Bunu biliyorum," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onu sana vermelerinin nedenini ne zannediyorsun peki? Siz yan yana durunca onların sizi avlamasının kolay olduğu mu? Evet, kolay ama nedeni bu değil." Ateş, işaret parmağıyla beni işaret etti. "Aradıklarının kim olduğunu buldular. Onu istiyorlar. Her şey mirastan, paradan ibaret değil. Hatta miras, promosyondan bile sayılmaz."

Uzay, Ateş'e doğru hamlede bulunduğu anda, Görkem, "Odana çık Ece!" diye bağırdı.

Uzay'ın gözlerindeki öfkeye şahit olduğum için itiraz etmedim ve koşarak odaya çıktım. Sesler kesilmedi ama yapabileceğim bir şey yoktu. Ateş'in ölmeyeceğinden emindim ama gerisi yoktu... Emin olduğum başka bir şey yoktu.

Kulaklıkları taktım ve aşağıdaki seslere kendimi kapadım. Oda- nın ortasında bulunan halıya bağdaş kurarak oturdum, kendi bağ- rışlarımı olduğunu düşünürcesine, sesi son raddeye getirdim. Mü- zik, kulaklarımda pathyordu ama hissettiğim tek şey; sesteki hü- zün ve acıydı. Öfke yoktu, kızgınlık yoktu. Değiştirme şansı olmayan, eskilerken kalmış hü- zün ve kemiklerine kadar hissedip arınıla- mayan acı vardı.

Ateş, ayları mahvetmişti. Aylarca kendimi inandırdığım her şeyi yok etmişti. Oyunda oynayan kale olduğumu düşünmüştüm; me- gerse üzerinde oynanan karelerden biriymişim.

Omzuma dokunan el ile başımı kaldırdım ve gözlerimi arala- dım, odanın ışığına alışmak için birkaç kez kapayıp açtım.

"Aşağıya in." Uzay'ın soğuk sesi kulaklıklarımda süzülen mü- ziği dondurmuştu.

Ayağa kalkmak için odadan çıkışımı bekledim. Kulaklıkları çı- karıp, müzikçaları kapattım. Aşırı ısınan evde, üzerimdeki hırkayı çıkardım ve kısa kollu tişörtüm ile kaldım. Terden enseme yapış- mış olan saçlarımı atkuyruğu ile yukarıda topladım. aşağıya indim. "Görkem nerede?"

"Altınır'i götürdü." Koltuğa oturmuş Uzay'ın karşısına geçece- ğim sırada, cümlesiyle beni durdurdu. "Yanma gel."

"Hayır."

"Şu an, başkaldırmana karşın eğlendiğim anlardan birinde değiliz. O yüzden Ecre, yanına gel."

Ona doğru dönmeden önce yüzümdeki korkuyu attım ve ifadesiz kalmayı başardım. Yine de ifadesiz kalan yer, yüzüm idi, gözlerim için aynısı söylenemezdi.

Oturduğum gibi Uzay söze başladı. "Seni yanımdan ayırmaya karar verdim. Her dakika, her saniye, her salise yanımda bulunacaksın." İtiraz edeceğim sırada bana yaklaşıp konuşmamı engelledi. "İtiraz etme Ecre, zarar görmeni istemediğimi söylemiştim."

"Ama bana zarar vereceksin," diye fısıldadım. Hareket edemiyordum, çünkü hareket ettiğim sırada ona çarpacaktım.

"Vereceğim, bu doğamda var. Değiştiremezsin."

"Değiştirmek istemiyorum. Sadece... Benim doğamı anlamamı istiyorum. Benim doğamda boyun eğmek yok."

"Sen, bu yüzden benim için önemlisin. Boyun eğmeyene boyun eğdirmek istediğim için."

"Sana itaat etmem için," dedim yutkunarak.

"Beni isteyerek ve severek itaat etmen için."

"Peki sen?" Başımı kaldırdım ve sola çevirdim. Yüzlerimiz yakın bir mesafedeydi ve bu bana zarar veriyordu ama bu mesafeyi çoğaltmayacak kadar bencildi, biliyordum.

"Ben..." Gözleri kısa bir anlığına dudaklarıma kaydı. "Ben ise itaatten zevk alan taraf olacağım."

"Hayır."

"Çoğu hayır kelimesinin aslında evet demek olduğunu biliyor muydun Ecre?"

"Hayır." Bunu derken bile aslında cevabımın evet olduğu biliyor olmam, su götürmez bir gerçektir.

"O kelimeleri şimdi istiyorum, hemen," dediğinde sustum, konuşamadım. Kilitlenip kalan vücudum, bir süre cevap vermedi.

Uzay, tişörtümün kısa kolunu yukarıya itti ve pembe renkli, izi kalmış 'U' harfine dudaklarını değdirdi. Geri çekildiğinde, dudakları bencilliğin simgesi olan koyu griye bulanmıştı.

"Özür dilerim..." Sıkışan kalbim, kararsızlığını belli eden açık gri olmuştı. "Kendin hakkında her saniye ikileme düşmeni, akıldaki seslerin seni günden güne yavaşça öldürmesini, bedeninin siyaha bulanmasını ve griye ihtiyaç duymanı, öldürmekten vazgeçemediğini sağladıkları için özür dilerim Uzak' diyeceksin." Elimi tuttu ve yanına koydu. "Bu yüze her baktığında kendinden daha çok nefret edip küfretmeni sağladıkları için özür dilerim." Gözleri, gözlerimi buldu. "Bana bunları söylemekten çok, hissettireceksin üzgün olduğunu. Bu iddia kazancı değil; bu, yakın bir gelecek. Yarın gibi, ondan sonraki gün gibi..."

Uzak, ruhunu gri ile buluşturdu. O an, o baskın rengin ne olduğunu fark etmiştim. Siyaha hükmeden renk, iki gri ruh idi.

Ruhum, Uzak'ın etkisinden çıkmak için direniyordu fakat ona yardım eden kimse yoktu; her seferinde çuvalıyordu, ta ki kapı çalana kadar. Odada bulunan tüm havayı tüketmek istercesine derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

Gelen, her zamanki o pozitif enerjisini bir kenarda ölüme terk etmiş Görkem'di. Onun için üzülmüyordum, üzüldüğüm kişi Serpil ve ona söylenen yalanlardı. Görkem gibi birinin, Serpil'in güvenini kazanması çok da kolay görünmüyordu fakat kaybetmesi sadece dakikalar sürmüştü.

Kapıyı kapama işini Görkem'e bırakarak odaya çıktım; Uzak ile Görkem'i salonda bıraktım. Sırtımı yumuşak yatak ile buluşturunca, sağ elim kolumdaki ize gitti. Derin bir iç çektim, gözlerimi kapadım. Parmaklarım yara izini arşınılıyorken, gözlerim de örtülerinin altındaki karanlığı turluyorlardı. "Sevgili dünya," diye fısıldadım. "Beni öldürüyorsun."

Özür dilemek zor değildi, daha önce de yapmıştım. Ama şu anda, içimden çok daha ciddi parçalar kopacaktı.

Uykuya yeni yeni dalmışken, hızla açılan kapı ile yerimden sıradım ve başımı yatağın başlığına çarptım. Yüzümü buruşturarak başımı ovdum.

"Hadi Ecre." Görkem, hiç beklemediğini bir anda kolumdan tutarak beni kaldırdı. "Çok sıkıldım."

"Görkem?" dedim endişeyle. "Beynini mi üşüttün gece gece?"

"Hayır, gayet sağlıklıyım." Fakat nefesindeki alkolü hissedebiliyordum. "Gel, yüzeceğiz!"

"Kalıve yapsam daha uygun olmaz mı?" diye sordum koridorda ilerleyen Görkem'e yetişmeye çalışırken.

Güldü. "Ayık olmak istemiyorum."

Hafifçe başını bana doğru döndürdüğünde dengesini kaybetti ve sağa doğru yalpaladı. Hemen koluna girerek duvara çarpmasını engelledim, o ise yeniden güldü.

"Uzay bu kadar içmene nasıl izin verdi?" diye sordum kendi kendime.

"O da içtiği için olabilir."

"Siz... Delisiniz!" diye isyan ettini ve durdum. Görkem, durduğumu anladığında bana döndü ve dengesini sağlamak için birkaç kez deneme yaptı.

"Ne oldu? Eğer Uzay'ı düşünüyorsan o iyi, ve sarhoş değil." Sırıttı, elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. "Ama ben öyleyim!"

"Aman ne güzel!" dedim gözlerimi devirerek. "Yüzeceğiz derken, ciddi miydin?"

"Evet!" Elini başına götürdü ve ovdu. "Sanırım soğuk suya ihtiyacım var."

"Git banyo yap," diyerek arkamı döndüm. "Ya da Serpil'den özür dile."

"Hayır, yüzeceğim ve sen de geleceksin." İç çekti. "Lütfen, Ecre. Birinin yanımda olmasına ihtiyacım var."

Kendi ihtiyaçlarına kulak vermeyen bir kız, başkasının ihtiyacıydı. İronik bir durumdu.

"Nerede yüzeceksin?"

Görkem mutlu olmuş bir şekilde önüne döndü ve yoluna devam etti. "Diğer tarafta, bir alt katta havuz var. Orada yüzeceğim elbette!"

Harekete geçmeyen ayaklarım, bu sefer geriye gitmeye başlamıştı. "Oraya gelemem," dedim malikânenin diğer tarafını kastederek.

"Neden?"

Sahi, neden gidemezdim? "Uzay.. İzin vermez."

"Hayatta inanmam," diyen Gökrem, yanıma gelerek kolumu tuttu ve ilerlemem için hafifçe çekti. "Bu ev ikinizin ve o da bunun farkında. Bu evde bulunan her şeye..." Duraksadı. "Ne diyecektim ben?"

Cevap vermedim, o da cevap beklemiyordu zaten. Bir süre sonra, geri dönmeyeceğimi anladı ve kolumu bıraktı. Bu sefer, düşmesi için kolunu tutan bendim. Gökrem tam bir baş belasıydı, hoş, Serpil de çok farklı değildi.

Uzun bir koridor ve kapısı kapalı odalar sonrasında iki tane merdiven ile karıştık. Biri sağda, biri ise soldaydı; hem aşağı iniyor, hem de yukarı çıkıyordu. Merdivenlerin ortasındaki boşluk ise cam ile kaplanmıştı. Camın ardında, evin ortasında bulunan bir bahçe vardı. Gece ışıklandırmaları bahçeyi tam olarak aydınlatmıyordu fakat bahçenin küçük bir kısmını görmek bile güzelliğine tatmin olmaya yeterdi.

Soldaki yukarı çıkan merdivenlere doğru ilerleyecekken, Gökrem hızla kolumdan tutup oraya çıkmamı engelledi. "Oradan değil."

Birden baş gösteren telaşını sarhoşluğuna ve dengesizliğine vardım.

Sağdaki aşağı inen merdivenlerden devam ettik. Aşağı kata indiğimizde bahçeden gelen güzel kokular, etrafımızda, gecenin aydan çalınmış neşesiyle dans etmeye başlamıştı. Bahçe ile alt katın arasında duvarlar vardı fakat bu, kokuya engel değildi.

Bilmeden sola, bahçeye doğru ilerlerken, Gökrem kendime gelmemi sağladı. Sarhoş mutluluğuna sahipti. "Burası!"

Kapıyı yavaşça açtığı anda burnuma dolan koku, ailem ile gittiğimiz otellerin havuzlarını saran kokuyu anımsatıyordu. Güzel sayılmazdı, rahatsız edici olsa da, tatile geldiğimizi anımsatıyordu.

Gökrem'in ardından içeri girdim, kapıyı kapadım. Gökrem, müzik sisteminin yanına ilerleyerek düğmeye bastıktan sonra direkt havuza atladı. Üstüme sıçrayan suyu irkilerek karşıladım.

Havuz tam ortadaydı. Müzik sistemi duvara sabitlenmiş, havuzdan uzak ve kolonlarını dört bir yana yaymış bir şekilde son derece güzeldi. Su, müziğin hareketlenmesi ile hafifçe titretiliyor.

yavaşlaması ile eski sakin haline geri dönüyordu. Havuzun başında camdan yapılmış bir dolap vardı. Dolabın içinde ise rengârenk havlular bulunuyordu. Havuz alt katta olmasına rağmen, camlar ağaçların kökünü değil de gövdenin biraz üstünü görüyordu. Üst kısım da cam ile kaplıydı, camın ardındaki yıldızlara bakıyordu. Özgürlük, benim için bu olsa gerekti.

Çıplak ayaklarım ile havuza doğru ilerledim, her bir adımında çıkan ses gülmeme neden olmuştu. Bu ses eskilere gitmemi ve zilem ile geçirdiğim sayılı olan mutlu anılarımı anımsatıyordu.

"Hadi," dedi Görkem. Suyun içinde, müziğin yavaş ve huzurlu ritmine kendini bırakmıştı. "Gel!"

"Girmeyeceğim." Başımı olumsuz anlamda sallayarak dolabın önünde bulunan havuzun başlığına oturdum, çşofmanımı dizlerimi kapar çekerek ayaklarımı suya soktum. Su soğuktu.

"Sen bilirsin," diyen Görkem, suyun altına girerek yanıma geldi.

"Sakin!" dedim ne yapacağını anlayarak. "Sakin, yapma. Kendimi yüzecek kadar huzurlu hissetmiyorum."

Ayaklarımı tutup beni suyun içine çekmekten vazgeçti, sırtını havuzun kenarına yaslayarak gözlerini kapattı. "Yüzmek için huzurlu olmak gerekmiyor." Ayakları suyun içinde hafifçe dans ediyordu. "Huzuru yüzerken buluyorsun."

Uzun bir süre konuşmadık, uykuluydum, fakat Görkem benim aksime fazlasıyla zindeydi, yine de ayık değildi.

Sessizliği bozdu. "Doğum günün bu hafta, ha?"

"Hatırlamamanı tercih ederim."

"İmkânsız!"

Cevap vermediğimde yine bir sessizlik baş gösterdi ve sessizliği bozan yine Görkem oldu. "Özür dilemediğimi mi sanıyorsun? Binlerce kez özür diledim ama Serpil de, ben de özür dilemenin boşuna olduğunu biliyoruz. Bir sözden daha fazlası gerekiyor iş kenceyi bırakmak için. Başkasının acısı bana zevk vermiyor, Uzun gibi değilim. Sadece yalnız kalmamı engelliyor."

"Yalnız kalmak mı?"

"Eskiden," diye başladı havuzun kenarından uzaklaşarak. "Es-

kiden, acıları çeken kişinin hep ben olduğunu düşünürdüm. Bu dünyada yapayalnız olduğuma inanırdım. Başkalarının çığlıkları, çaresizlikleri, gözyaşları bana yalnız olmadığını hissettiriyor.”

Suyun içine girdi, bir süre kendini suyun içindeki boğuk sesizliğe bıraktı. Yüzeye çıktığında, gözleri yukarıdaki manzaradaydı. “Serpil bile benim hakkımdaki çoğu uç noktayı bilmiyor, anlatsam krizlerinin en kötüsünü geçirebilir. Anlatmasam da ayrı bir dert.” Başını olumlu anlamda salladı, kendi kendine onay vermiş gibiydi. “Serpil ile yalnızlığım azaldı, onu gerçekten seviyorum. Sevdiğim kişiyi de bırakmaya niyetim yok.” Gözlerini bana doğru çevirdi. “Uzay’ı ve kendini düşün.”

“Sizinle bizim alakamız yok.” ‘Biz’ diye bir şey olduğundan bile emin değildim. “Örnek verdiğin kişiler yanlış.”

Suyun üstüne yattı ve kollarını iki yana açtı. “İnanılmayacak kadar doğru.”

Bir şey diyemedim, ben ortada bulunan bizi göremiyordum ki yorum yapabileyim! Benim için sadece; uyulmayan emirler, gereksiz itaatler, dayanılmayan bir isyan vardı bizden arta kalan. Anlaşılmayacak kadar derin ve karmaşıktık.

“Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Serpil’in istediği gibi olamıyorum; çünkü o, ona göre mükemmel olanı istiyor. Mükemmellik, öznel bir kavramdır. Herkes mükemmeli ister. Mesela Uzay, sen Uzay’dan ne istiyorsun? Belki merhametini, belki de sevgisini. Bunları sana verince, senin için zaten mükemmel olmayacak mı? Olay, istekleri ve dilekleri yerine getirmek.”

Yanıma yaklaştı. “Herkesin dilinde sakız olmuş kelime, mükemmeliyetçilik. Bunu kötü anlam içeren bir sözcük olarak dile getiriyorlar fakat kendileri de mükemmeliyetçi. Keşke kızım böyle olsa, eşim şöyle olsa, oğlum bunu yapsa... Ben, Serpil’in istediği gibi biri olmayacağım; kabul ettiği Görkem olarak kalacağım. Seven veya sevilen, sevdiği veya sevildiği için değişmez; çünkü seven öyle sevmiştir, sevilen öyle sevilmiştir.”

“Sarhoşluk seni derinleştirdi.”

“Belki de hep böyleydim fakat açığa çıkarmak yerine, bir sılaha kurşun niyetine koyarak, doğru anı beklemesini sağlıyordum.”

“Serpil hakkında ne yapacaksın?”

“Ne yapmalıyım?”

“Onu bırakma,” diyerek acı bir şekilde gülümsedim. Kapı gıcır-
dadı. “Onun sana ihtiyacı var... Belki sevgine, belki ruhuna, belki
merhametine, belki de her şeyine. Yalnız düşünmesine izin verme,
çünkü yalnızken daha çok çıkmaza girecek. Onun yanına git Gör-
kem, hemen şimdi. Bir daha da seni uzaklaştırmak istediğinde, sa-
kın ama sakın onu bırakma. Yalnızlığı sevmiyorsan, onun da yalnız
kalmasına izin verme.”

Görkem, ani ama sarsak hareketlerle sudan çıktı.

“Gidiyorum o zaman ben!” Arkamdaki dolaptan havlu alıp üs-
tüne sardı. “Geri dönebilirsin, değil mi?”

“Taksiyle git,” dedim. Heyecanla karışık umut ile beni onayladı.

Gerçekten de gecenin bu saatinde gidecekti, sırf onu yalnız bı-
rakmamak için. Başımı eğerek suya alışmış olan ayaklarıma bak-
tım. Kapı iyice gıcırdadığında ayaklarımı sudan çektim ve başlığın
üzerinde yürüyerek aşağıya indim. Havuzun kenarına basarak ka-
pıya doğru ilerledim.

“Yalnızlık kötüdür,” dedi kapının yanına yaslanmış olan Uzak.
“İnsanlarla harmanlanmış bir kalabalık ise daha beterdir.”

Hiçbir şey demeden kapıyı açtığımda, elini kapıya koyarak dur-
mamı sağladı. Derin bir nefes aldığımda, havadan sinir solumuş
gibi idim. Uzak kolunu geri çekti fakat çıkmak isteyeceğim anda
yeniden koyacak gibiydi.

Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım, gözbebeklerinin ardında
gizlenen ruhunun beklediği bir şey vardı. Ve ne beklediğini adım
gibi biliyordum.

Kendimi hazır hissediyordum, söyleyince çoğu şeyin biteceğini
umuyordum. “Özür dilerim,” diye başladım. “Doğduğun ve doğ-
duğum için üzgünüm.”

Uzak, gözlerini hafifçe kıskarak yüzünü yüzüme doğru yaklaştı-
rdı ve fısıldadı. “Gerçekten üzgün müsün Ece?”

“Öyleyim,” dedim sessiz ama etkili bir ses ile. Kapıyı açarak çık-
tı ama burada bitmediği, bakışlarından, cevabın muallakta olduğu
o sorudan belliydi.

Gözlerimi ovuşturarak odaya doğru yürümeye başladım. O kadar uyukum vardı ki, yatağa yattığım gibi uyumuştum.

Kâbuslarımı genelde hatırlamazdım fakat bu seferki kendini hatırlatacak kadar güçlüydü. Ölümü görmüştüm; soğuktu, acı venciydi, sessizdi. Kimin ölümü olduğunu hatırlamıyordum ama her kim ise onunla beraber ben de hissetmiştim. Hatırlamak istemeceğim bir histi fakat üstümden bir türlü atamıyordum.

Terden enseme yapışmış saçlarımı ensemden ayırarak banyoya girdim. Ruhumu okşayarak yere dökülen su, dün geceki havuzu anımsatmıştı. Vücudumun her bir kısmı, o havuza girip rahatlamak için çıldırıyordu.

Aşağıya indiğimde, Ayşe Abla'yı mutfakta, Uzun'ı ise salonda telefonla konuşur halde buldum. "Günaydın Ayşe Abla."

"Günaydın."

"Göktuğ sen gidiyorsun. Hayır, mazeret veya başka bir itiraz kabul etmiyorum. Ne?" Uzun'ın aldığı derin nefes buradan bile duyuluyordu. "Yalan söyleme. Pekâlâ. Bunun hesabını soracağımı ve seve seve ödeyeceğini unutma."

Ayşe Abla'ya baktım ama bir şey bilmediğini belli ederek ellerini iki yana açtı.

Uzun, mutfaktan içeri girerken telefonunu cıfmanının cebine koydu, cebindeki anahtarları çıkararak masaya bıraktı. Anahtarları Ayşe Abla'ya doğru iterek masaya oturdu. "Giray'a ver. bunun yerine mavi olanı göndersin."

"Peki, Uzun Bey," diye onaylayan Ayşe Abla, hızlı adımlarla anahtarı alıp kapıya ilerledi.

Kahvaltımaya başladım. Uzun'ın, ellerini çenesinin altına koymuş, dirseklerini masaya dayamış bir şekilde bana baktığını fark ettiğimde, kahvaltı bıçağını yavaşça bırakarak ne olduğunu sormak istemesine ona baktım.

"Akşam otele gidiyoruz." Yüzümü buruşturduğumda devam etti. "Birkaç saatlik yemek yiyeceğiz."

"Nedenini sorabilir miyim?" dedim hafif bir çekingenlikle.

"İş görüşmesi. Göktuğ'un bir yakını hastalandığı için gidemeceğini söyledi."

"Benim buradaki rolüm ne?"

"Seni yanımdan ayırmayacağımı söylemiştim."

"İşe gidince zaten yanımdan ayrılacaktın Uzey. Beni boğmayı bırak." Hızla ayağa kalktım, odaya doğru yürümeye başladım. Uzey'in yanından geçerken, anında koluma sardığı parmaklarıyla durdum, sinirli bir soluk aldım.

"Seni boğamayacağımı söylemiştin." Ayrıntıya takılan insanlar genelde aşırı sinir bozucu oluyordu ama nedense zeki olarak nitelendiriliyorlardı. "Akşam için bir itiraz daha kabul etmiyorum. Bitmiştir."

"Ben itiraz ederseniz, gitmezsek ne olur?" diye sorarak kaşlarını kaldırdım.

"Öyle bir şey asla gerçekleşmez, gideceğiz."

Bu sıralar iyi rol yapıyordum, o yüzden sorma gereği duydum. "Çok ağır hastalandım diyelim? Yürüyemiyor olsam?"

"Görkem gitmek zorunda kalır."

Uzey kolumu bıraktığında, "Görkem nasıl?" diye sordum.

Kahvaltısını yapmaya başladı. "Konuşmadım. Aramadığına göre ya Serpil onu öldürmüştür, ya da eve girmiştir." Eliyle karşısını işaret etti. "Kahvaltısı bitir."

"Benim yerime sen ye," diye homurdanarak hızlı adımlarla merdivenleri çıktım.

Tüm günü kulaklıklar, bulduğum büyük boş defter ve kalem ile geçirmiştim. İlk önce deftere resim çizmeyi denemiş, ardından da çöp adam dışında başka bir şey çizmediğime kanaat getirip resim çizmeyi bırakmıştım. Bir şeyler karalamıştım, karaladığım şeyler anlamsız cümlelerden ibaret olduğunda ise ondan da vazgeçmiştim. Kendi eğlencemi yaratmaktan bile acizdim.

Müziğin sesini açacağım sırada Uzey'in sesini duydum. "Gi-yin." Başımı ona çevirdiğimde, duyduğumdan emin olmuş ve çıkmak için hareketlenmişti.

"Bekle! Ne giyeceğim?" Uzey'a sorduğum sorunun farkına vardığımda, düzeltmek için devam ettirdim, "Yani... Ayşe Abl'a'y sorayım en iyisi."

"Çıktı," diyerek kaşlarını kaldırdı. "Dolapta bulduğun kıyafetlerden istediğini giyebilirsin."

"Emin misin?"

Soruma karşılık başını olumlu anlamda salladı ve odadan çıktı. Dolaba açtığımda neden bu kadar umursamaz olduğunu anlamıştım. Kıyafetlerin çoğu, diğerlerinden daha fazla açık olanlar yok olmuştu. Sosyal bir genç kızın rahatça giymesine yetecek kadar kıyafet olmasına rağmen, yine de Uzay'ın bunu yapması rahatsızlık vericiydi.

Kendi bavulumdan giyinmek istemiştım ama ne kıyafetlerimi, ne de bavulumu bulmuştım! "Harika!" diye kendi kendime hohne murdanarak dolaba geri döndüm. Kahverengi pantolon, beyaz, kat kat bir üstte karar kıldım. Üstüm ince askılı olduğu için bir de ceket aldım. Dolabın alt tarafında bulunan çekmeceyi açtım, pancolonumdan daha koyu bir kahverengi olan ayakkabıyı çıkardım. Belki iş görüşmesinde şık olunmak gerekiyordu ama şöyle bir gerçek vardı ki; iş görüşmesi benim değildi.

İki kez kapıma vuruldu. "İn."

Uzay, kapıyı açıp içeriye bakmadan ilerledi. Giydiği ayakkabıların çıkardığı ses çok gürültülüydü veya bana öyle geliyordu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek, öne isyan eden birkaç tutamın arkaya doğru yatışmasını sağladım. Kapıya dönerek aşağıya doğru ilerledim.

Arabaya bindiğimizde Uzay'dan itiraz almadığıma şaşırmıştım. Yolculuk boyunca diken üstünde oturmuş, olumsuz bir şey demesini bekliyordum.

"Bu kadar gergin olma," diye mırıldandı direksiyonu kırarken. Sanki yanında otururken gergin olmamak gibi bir şansım vardı.

Otele geldiğimizde, Uzay ilk önce odanın kartını aldı. Ardından da asansöre ilerledi. "Odaya ne gerek var?" diye fısıldadım.

Cevap vermediğinde gözlerimi devirdim. Belimde hissettiğim kol ile başımı sola doğru çevirdim. Daha önce hiç görmediğim bir adam, kolunu belim ile temas içerisinde bırakarak dikiliyordu. Gözlerinin hedefi ben değildim fakat koluyla hedefimi yeterince belli ediyordu. Adamın kolunu tutarak ittiğimde sesini çıkarmadı. Asansör üçüncü katta durdu, asansörden çıkan insanlar ile asansöre akın eden insanlar kalabalık yaratmıştı. Fakat hepsi bir yana, herkes son derece sakin ve elit bir görüntü yayıyordu.

Adamın kolunu yeniden hissettiğimde uyarmak için dudaklarımı araladım ama bir şey diyemeden, Uzak beni kendine doğru çekti ve adama baktı. "Eğer bir daha yaparsan, o kolunu keser ve sana yediririm."

Sesi fazlasıyla yüksek çıktığı için herkesin başı Uzak'a doğru döndü; bazılarında kıkırtılar, bazılarında ise onaylamayan sesler çıktı. Adam ise kıpkırmızı kesilip başını öne eğmişti.

Asansör on dördüncü katta durduğunda, Uzak harekete geçti ve altın rengi asansörden çıktı. Arkasından yürürken altın rengine ayrı bir sempati duyduğumu fark ettim. Sarıyı sevmezdim ama altın sarısı... Griden sonra sevdiğim renklerin arasına girmişti.

Koridor kırmızı bir halıyla kaplanmıştı. Halının kenarları ise altın rengi desenlerle süslenmişti, hoş ama boğucu bir görüntüye sahipti. Sola doğru çekildiğimde başımı hızla kaldırdım.

"Önüne bak," dedi Uzak keyifli çıkan sesi ile. Şaşkınlıkla ona doğru çevirdim bakışlarımı.

"Bu eğlenceli mi şimdi?"

"Eğlence anlayışımızın farklı olduğunu sana daha önceden söylemiştim, hatta göstermiştim."

Bakışlarımı kaçırarak yürümeye devam ettim. Belki masum rolüne kaptırmıştım kendimi, belki de gerçekten utanıyordum. Bildiğim tek şey; masum olmadığım ama yakın temastan rahatsız olduğumdu.

Odaya girdiğimizde, Uzak birini arayarak konuşmaya başladı. Odada bulunan yatak son derece genişti, mobilyalar altın rengi olsa da, örtüler kırmızıydı. Aynı renklerin kullanılmasını pek de hoş karşılayamamıştım, çünkü aynısını benim de yapmama rağmen hoşuma gitmiyordu.

Camın yanına ilerleyerek ağır perdeyi hafifçe kaldırdım ve dışarıya baktım. Ağaçlar aynı kısa yolların kenarları gibi şıklarla süslendirilmişti.

Duyduğum metalik ses ile başımı yatağa doğru çevirdim. Uzak, gümüş renkte olan silahı parçalara ayırarak temizledi, ardından da parçalarını birleştirip ağırlığını tarttı. Silahı beline, ceketinin altına yerleştirirken yutkundum. "Silaha neden ihtiyacın olsun ki?"

Çakısını cebine koyarak ceketini düzeltti. "Bizimle işbirliği yapmak isteyen firma tekin olmasa gerek."
"Siz kimsiniz, necisiniz hâlâ çözemedim!" diye homurdandım kendi kendime.

Belli belirsiz gülümsedi fakat göz açıp kapayıncaya kadar sürmüştü, tam olarak görememiştim. "Şimdilik seni aşar."
Otelin bar kısmına gittik, masaların çoğu boştu. Hava sıcak, ortam iç karartıcıydı. "Ceplerinde mavi mendil bulunduran adamlar, korumalar. Panik yapma."

Yaklaşık bir düzine, tarif ettiği gibi adam vardı. Bazıları aile ortamı kurup yemek yiyor, bazıları ise... Sadece takılıyordu. Hatta dolu olan her masada bir tane mavi mendilli adam oturuyordu. Etrafı incelerken, Uzay'ın durduğunun farkına geç varmıştım fakat ona çarpmamayı başarmış, sendelemeden duraksamıştım.

"Merhaba Uzay Bey. Ben, Esmâ Gedikli." İnce ama garip bir tınıya sahip olan sese doğru baktım. Sarışın bir kadındı, otelin havasına uyup, sarıya karşı kan kırmızısı bir elbise giymişti. Yanındaki adam ise gri bir takım elbise içerisindeydi, gerektiğinden çok daha fazla neşesiz bir görüntüye sahipti. Kahverengi gözlerindeki bakış ezici ve sinir bozucuydu.

Uzay, ikisi ile de el sıkıştı; nezaket gereği ben de aynısını yaptım. Uzay da herhangi bir tepki vermemişti. Esmâ ile el sıkıştığım anda, elim elektrik çarpmış gibi acımişti ve irkilmemi sağlamıştı, uyuşmayan enerjilerimiz yüzünden olsa gerekti.

Masaya oturduğumuzda garson birkaç dakikada yanımıza gelmişti. "Ne içersiniz?" diye sordu, kalemini hazırda bekleterek.

Kadın, kırmızı rujunun ardından gülümseyerek, "Beyaz şarap istiyorum, Ulaş Bey de aynısından alacak."

Garson başını olumlu anlamda salladığında, Uzay, "Fireball," dedi kısaca. Adının Ulaş olduğunu öğrendiğim adamı, başını hızla Uzay'a doğru çevirdi.

"Fazla hızlı değil misiniz Uzay Bey?"

Uzay soğuk bir şekilde bakmakla yetindi. Ulaş ise bakışlarını kaçırdı.

Garsonun bana baktığını fark ettiğimde, içmeyeceğim halde, "Kırmızı şarap," dedim.

Garson başıyla onayladı. "Siparişleriniz birkaç dakikada masanızda olur. Bir isteğiniz olursa seslenmeniz yeterli. İyi eğlenceler."

Esmâ, Uzak'a bakarak konuşmaya başladı. "Sorun Uzak Bey?"

"Ben sormayacağım, siz konuşun." Uzak! Elini açarak konuşmalarını işaret etti.

"Projenizde yer almak istiyoruz çünkü..."

Uzak, Ulaş'ın sözünü keserek rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Bunları e-postalarınızda da okumuştum. Biraz daha yavaş olun."

"Eğer okuduysanız, firmamızın neler başardığını da biliyorsunuzdur Uzak Bey. Bilim dalında gayet iyiyiz. Ayrıca..."

Ulaş'ın sözünü bölen, Esmâ'nın hafifçe gülüp Ulaş'ın eline vurmasıydı. "Uzak Bey... Ulaş demek istiyor ki... Sizin gibi biriyle anlaşmamız çok iyi olurdu."

"Benim gibi biri?" Uzak kaşlarını kaldırdı.

Esmâ hafifçe öne eğildiğinde elbisenin göğüs kısmı, göğüslerinin fazlasıyla taşmasına yetti. "Zeki, başarılı, yakışıklı."

"Ulaş Bey, yakışıklı olduğumu mu söylemek istiyor?" Uzak'da eğlenirmiş gibi bir hava vardı, gıcık patronu oynuyordu. Gülmemek için yanaklarının içini ısırdım.

Esmâ gülümsedi. "Kim aksini savunabilir ki?"

İçecekler geldiğinde Uzak'ın bir şey demesine gerek kalmamıştı. Ulaş ve Esmâ içeceklerinden birkaç yudum alırken, Uzak ve ben sadece onları izliyorduk.

Esmâ'nın telefonunu öne doğru itip, kırmızı şarabı masanın ortasına doğru çektim; aksi takdirde yanlış bir hareket ile dökülebilirlerdi.

Esmâ arkasına yaslandı, avuç içlerini önünde birleştirerek yüzüğüne vurmaya başladı. Yüzüğünün üzerindeki simgeler hareket ediyor gibi görünüyordu ama sadece bir taşın ibaretti. "Uzak Bey, hangi spor salonuna gidiyorsunuz acaba?"

Kahkahamı öksürüğüm ile gizlemeye çalıştım. Uzak'ın bu flörtte kanacağını sanıyorlar mıydı gerçekten?

"Spor salonuna gitmiyorum," diye ciddi bir cevap veren Uzak, hevesimi kursağımda bıraktı, oysaki dalga geçmesini bekliyordum.

"Evimde bir spor salonuna sahibim zaten."

"Bir ara evinize uğramak isterim," diyen Esmâ, bir yandan da çantasından çıkardığı kâğıdı Uzak'a doğru itti. "Beraber çalışırsak, evinize sık sık gelebilirim."

Uzak, başıyla kâğıdı işaret etti. "O ne?"

"Anlaşma." Esmâ gülümsedi, gülümseyişi 'her şey halloldu' der gibiydi.

"Bunu imzalayacağımı size düşündüren nedir?"

O sırada masanın üzerinde bulunan telefon çaldı. Gözlerim refleks olarak telefona kaydı. Ceyhun Turna yazısını gördüğümde, ister istemez hareketlendim. Uzak da görmüş olmalı ki hızla ayağa kalktı.

Her şey bir anda olmuştu. Uzak beni ittiğinde geriye doğru düştüm. Ulaş belindeki silahı çıkarıp Uzak'a doğrulttu, Uzak ise masanın üzerinde bulunan Fireball'ı Ulaş'ın yüzüne doğru fırlattı. Ulaş hedefini şaşıarak ateş etti. Gözlerinin acısıyla bağırmaya başladı. Esmâ ise anında masanın altına girdi, yüzüğüyle oynamaya başladı. En sonunda oynamayı bırakıp ağzına götürdü, o sırada oynamaya değil de açmaya çalıştığını fark ettim. O kadar panik yapmıştı ki, tek odaklanabildiği şey yüzüktü; yanına geldiğimi fark etmemişti bile. Elini ağzından çekti ve bir şeyi çiğnemeye başladı. Kırmızı şarabı aldım, başına doğru hızla indirdim. Birden bedeni sarsılmaya, ağzından beyaz bir köpük akmaya başladı. Bu, kırmızı şarap yüzünden olamazdı. Elini tutarak yüzüğüne baktım. Yüzüğün içine bir şey sıkıştırılmıştı, o şey her ne ise şu an Esmâ tarafından yutulmuştu.

Masanın altından çıkıp Uzak'a baktım. Ulaş, Uzak'ın yumruğu ile geriye doğru sendelerken elindeki silahı bırakmadığı için hâlâ tehlike arz ediyordu. Korumalardan biri Ulaş'ın silahını aldı. Diğerleri ise Ulaş'ı tuttu. Ulaş, tiksindircesine Uzak'a baktı. "Bize lazım olanı aldık Uzak Soykır." dedikten sonra ağzında sakız varmışçasına dilini döndürdü, birkaç saniye sonra aynı Esmâ gibi titremeye başladı.

Barmenler de aynı benim gibi şaşkındı.

Uzak, "Temizleyin burayı," dedikten sonra sinirle arkasını döndü, barmenleri işaret etti. "Ve şunlarla ilgilenin."

Yanımdan geçerken peşinden gelmemi söyledi, dediğini yap-
tım. Kapalı kapının ardında bekleyen birkaç çift vardı. İçeride neleri
olduğunu soruyorlardı ama birkaç adam onları sadece geçiştiriyor
ve geçici bir tadilatla olduğunu söylüyordu.

Odaya girdiğimiz gibi, Uzay belindeki silahı çıkararak yatağı
üzerine attı. Ellerini sinirle saçlarının arasından geçirdi.

"Onlar kimdi?" diye sorduğumda cevap vermedi. Turnalar ile
bir bağlantıları oldukları belliydi fakat tam olarak kim oldukları,
ne istedikleri ve neyi aldıkları hakkında bir fikrim yoktu. "Onlar
kimdi Uzay?!"

"Eline bak Ecre." Sol elime baktığımda, "Sağ avuç için," diye
düzeltti. "Ne görüyorsun?"

Parmaklarıma teker teker baktım. Yüzük parmağımda kırmızı,
küçük bir iz vardı. Birkaç dakika önce akan kan, kurumuştu, küçük
bir lekeydi. "Bu ne demek oluyor?"

"Toparlan." Toparlayacak bir eşyam yoktu, susmam için böyle
demişti.

Silahu kılıfına yerleştirmeye başlamışken sinirle bağırdım.
"Bana her şeyi anlatacaksın!"

"Öyle mi?" diye sordu yaptığı işe ara vermeden.

"Öyle," diye tısladım.

Gri gözleri eski rengine, buz mavisine dönmüştü. Ve o buz ma-
visi, oksijeni yakıcı bir soğukluğa hapsederek, aldığım her nefeste
canımın yanmasını sağlamıştı. "İyi, bu akşam burada kalıyoruz."
Bana doğru ilerlerken, bir yandan da kravatını çözüyordu. Yakan
havaya, bir de tehlikeli bir tını eklenmişti. Tehlikeyi soluyordum
sanki, her bir nefeste daha çok tehlikeyle doluyordum. "Tıpkı iste-
diğin gibi, sana her şeyi anlatacağım."

Sert ifadesine karşın hareketlenen ayaklarım, vücudumun geri-
ye doğru süzülmesine yol açtı. Baştan aşağıya vücuduma yapışmış
olan heyecan sisinden, itiraz ve merak yükseliyordu. Adımlarımı
engellemeye çalışacak bir cümle söylemedim, biliyordum ki asla
ve asla benden yana davranmayacaktı. Her zamanki gibi kendi bil-
diğini okuyacaktı.

"Geriye doğru attığın her adım, bilgi istemediğinin bir göster-

gesi olsa gerek," diye bir yorumda bulundu kaşlarını kaldırarak. Aramızda üç, dört adım mesafesi kala durmuştu, yine de bakışlarının kararlılığı, kabalığı fazlasıyla belirgindi. Vücut dilini mükemmel bir şekilde kullanıyordu, ona hükmedebiliyordu.

Ses tonumu kontrol altına aldım. "Bilgi anlayışımızın farklı olduğunu düşünüyorum."

"Doğru. Daha genel bilgilerden bahsediyordum."

Cümleleri dudaklarından dökülür dökülmez, gözlerim gevşetmiş kravatına gitti. Gözlerim şaşkınlığımı belli etmese de, ruhum bedenimden ayrılıp göğe yükselmişti, gülüp bulutlarla dans ediyordu ve bunu eğlenceli buluyordu. Tam tersi olmalıydı, bedenim bunu eğlenceli bulsa da, ruhum susmalıydı. Yalan söyleyemeyecek kadar mı içinde Uzey'ı derinleştirmişti?

"Kaşınıyor mu?" Fark etmeden oynamaya başladığım parmağım, Uzey'in bakışlarıyla beraber hareketsiz bir konuma geçti.

Gözlerine bakmaktan kaçındım. "Hayır, sızlıyor."

Birkaç saniye önce benimle sapkın bir oyun oynamaya çalışan Uzey gitmiş de, araştırmacı Uzey geri dönmüştü. Dengesiz hallerinden hiç haz etmiyordum. "Eve gitmek istiyorum." Buranın tekin olduğunu sanmıyordum. Sızlayan parmağıma karşın bir de Uzey'in sapkın düşünceleri vardı beni rahatsız eden.

Kaşlarını çatmakla yetindi bir süre. Arkasını döndüğünde kolundaki saate baktı, ceketini alıp giydi. Silahı kılıfına geri koyarak küçük envanterleri ceketinin iç cebine sıkıştırdı. Kapıya doğru yürümeye başladı, yanımdan geçtiğinde de kolumu tutarak, benim de peşinden gelmemi istediğini anlatmak istemişti.

Arabaya binmiş, eve doğru yol alırken, Uzey'in ne yaptığını çözmeye çalışıyordum. Planlı hareket ettiğini düşünüyordum, bu doğrudu fakat tek bilmediğim şey; planını hareketinden çok kısa bir süre önce yapıyordu. Bu kadar karmaşık olmak zorunda değildi. hiç mi çıkar yol yoktu?

Telefonunu çıkararak birkaç kere dokundu. "Faruk, kadının yüzüğünü aldınız mı? Üzerinde yoktu ne demek? Sana almanı söylemiştim." Derin, sinirli bir şekilde nefes aldı. "Sonra." Ardından da telefonu kapatarak vitesin arka kısmında bulunan kutuya koydu

"Elime batan iğnede zehir mi vardı?" diye sordum. Esmâ ile sıkıştığımızda hissettiğim elektrik akımı, aslında iğnenin verdiği acıydı. Fakat küçükken o kadar çok iğne olmuşum ki, vücudum neredeyse alışmıştı buna. Normal bir iğne olsa fark etmezdim bile, lakin o iğnede farklı birtakım şeyler olduğunu düşünüyordum.

Bakışlarını yoldan ayırmadı, yine de fazlasıyla sıkışmış olduğu direksiyondan, konuyu yeniden açtığım için rahatsızlık duyuyormuş gibiydi. Ama benim için bu konu hiçbir zaman sonlanmamıştı, bir cevaba ihtiyacım vardı. "Hayır."

Ellerimi göğsümde birleştirip, çocuksu bir şekilde homurdanmamak için kendimi zor tuttum. "Biliyorsun ama bana söylemiyorsun!"

Anında gelen cevap, neredeyse tokat etkisi yaratmıştı. "Evet."

"Yaptığın şey hiç hoş değil."

"Bilmemen gereken şeyler var."

"Yani?"

"Bilmiyorsun işte," diye terslediğinde, ellerimi iki yana, avuç içlerim yukarı bakacak şekilde açıp, hızla kucağıma indirdim.

"Ne biliyorum ki?!" diye kendi kendime, kısık sesle söyledim.

Birden, vitesin arka kısmına koyduğu cep telefonu çaldı. Refleks olarak bakışlarımı telefona çevrildiğinde Görkem'in ismini gördüm ve merakla Uzay'a baktım. "Açabilirsin."

Hiç ummadığım sözcüğe karşı daha fazla beklemeden telefonu elime aldım ve kulağıma götürdüm. "Görkem?"

"Ecre," diye başladığında sesi daha iyi geliyordu. "Nasılsın?"

"Onu bunu boş ver." Gözlerimi devirdim, şu an nasıl olduğumun bir önemi yoktu. "Serpil nerede?"

"O... Gitti..." Gözlerim ardına kadar açıldı, Uzaya baktım. O da duymuştu fakat bir tepki vermemişti. "Desem yalan olur!" diye ekleyerek güldü, ardından da acıyla inledi.

Kafam karışmıştı. "Neler oluyor?"

"Gitmedi. Gitmek istedi fakat izin vermedim... Ve haklı olduğumu göz önünde bulundurarak beni biraz hırpalamasına izin verdim. Gecenin birkaç saatini hastanede geçirdik. Çok eğlenceliydi."

"Hırpaladı derken ne demek istiyorsun Görkem?"

"Ten rengim artık mor."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kısıtım. "Geçmiş ol-

sun."

"Siz ne yaptınız? Uzay'ın telefonunu açtığına göre o da yanında olmalı, değil mi?"

Devretmem gerektiğini anladığımda, kulağımdan uzaklaştırıp Uzay'a verdim telefonu. Görkem konuşmaya başlamışken sesi git-

gede azaldı, çünkü Uzay telefonun sesini kısmıştı.

İş geçirerek arkama yaslandım. Uzay bu sıralar aramıza duygusal olarak daha fazla mesafe koyuyordu.

Önümüzdeki araba sayesinde her zamankinden daha yavaş gi-

diyorduk. Yola dökülen birkaç yaprak, arabanın tekerliği tarafından

acı çekiyor, ardından da havalanıp yeniden yere düşüyordu. Bir

dahaki acıyı bekliyordu kurban olan yaprak. Üzerinde oluşan çat-

laklar, solan rengi, kendisinden ayrılan parçaları ise acısını temsil

ediyordu. Kararan hava yüzünden yapraklar görülür halde değildi

fakat havadaki kasvet, yaprakların çığlığıyla doluydu.

Dünyadaki her şey acı çekiyordu, aksi iddia edilemezdi. Acı

bile, acı çekmeye mahkûmdu.

Eve geldikten sonra elimi bol sabunlu su ile yıkayıp yatmıştım.

Eğer bana zarar verecek bir şey olsaydı, muhtemelen Uzay söyler-

di, ya da her zamankinden daha garip davranarak ciddi bir sorun

olduğunu belli ederdi.

19. BÖLÜM

“HEDİYE”

Ertesi günüm, Hilmi Bey ile bahçede gezinmekle geçmişti. Hayatımdaki aksiyon bu sıralar sadece duygusal anlamdaydı. Hilmi Bey, doğum günümü önceden kutlanmış ve çiçeklerinden yaptığı bilekliği hediye etmişti. Ne doğum günü, ne de hediye istiyordum. Yine de birilerinin erkenden hatırlaması hoştu. Saat 15.00’te yaklaştığında eve geri dönmüş, havuza güne ısteğiyle dolmuştum. Fakat cesaret edemediğimden, Ayşe Abla ile sohbet etmeyi tercih etmiştim.

“Ayşe Abla, korumalar geceleri nerede bulunuyor?”

“Bahçede, değışmeli nöbet tutuyorlar.” Ellerini havluya kuruladıktan sonra karşıma oturdu. Yaptığı yemeklerin mis kokusu burnuma dolmuştu, iki kişinin yiyebileceği kadar lezzetli yemek yapıyordu.

“Birileri girerse kesin haberleri olur yani?” Akşam duyduğum tıkırtılar ve birkaç adamın hayali sesi benim uydurmalarım mıydı?

“Genelde... Bir sorun mu var?”

“Yok,” diyerek çenemi avucuma yasladım.

Ayşe Abla ile ettiğimi sohbet güzeldi ama kısaydı. Akşam yemeğini Uzay ile mesafe dolu bir şekilde yedikten sonra müziği tercih ettim, birkaç saate kulaklıklarımı çıkarıp uyumuştum. Eski-den, küçükken, olsa gece on ikiye kadar bekleyip, tam gece yarısı, ‘Doğum günüm!’ diyerek annemi uyandırırırdım. Beni karmayıp uyanır, doğum günü masallarıyla beni uyutmaya çalışırdı. Şimdi

düşünüyordum da... Anlattığı her masalın sonu belirsiz biterdi. Hiçbir zaman 'Sonsuza denk mutlu yaşadılar,' cümlesini kullanmamıştı annem. Garip bir kadındı. Güzeldi, fakat vücudu büyüklü küçük morluklarla doluydu, babamın tokatlarından olduğunu düşünüyordum fakat hiçbir tokat o kadar ince, küçük morluklar yaratmazdı. Annem sakar biri de değildi ki!

Yüzümü yıkamaya gittiğimde aynaya bakıp kendi doğum günümü kutladım sessizce. Annemden alışmışım bu davranışa da, kendimle barışık olmam için bir tür uygulama yapmaya çalışıyordum. Küçüklüğümde beri. İşe yarıyor muydu? Hayır, sadece alışkanlık haline getirdiğim bir hareket olmuştu. Acı çeken bir beden, kendiyle barışık olamazdı bana göre, büyük bir güç gerektirirdi, ağlamak isterken gülmek gibi.

Kahvaltıyı Ayşe Abla ile beraber yaptık, doğum günümün hatırlanma teklifini kabul etmişti. Uzay da yoktu, bir başımızaydık evde.

Kapı çaldığında kahvaltım bitmişti, Ayşe Abla'yı masayı toplamaması için yalnız bırakıp kapıyı açmaya gittim. Elindeki büyük kutu sebebiyle yüzü görülmeven adam, salona girerek elindekini yere bıraktı, arından da bana döndü. Cebinden çıkardığı notu bana uzattı. İlk önce adamın yüzüne baktım, Uzay'ın arabasının arkasına binip gizlice gitmeye çalıştığımda, beni gören fakat ses çıkarmayan korumaydı bu adam.

Elindeki kâğıdı alarak açtığımda, "Serpil Hanım'dan," dedi. "Doğum gününüz kutlu olsun."

Kelimeleri, üzerine basarak söylemişti fakat ortada bunun için bir sebep yoktu.

"Teşekkür ederim." Cevabıma karşılık evden çıktı; ben de mutfağın kapısından bana bakan Ayşe Abla'ya seslendim. "Bu adamın ismi ne?"

Bu adam, Uzay'ın arabasına gizlice binip, Beste'nin adresini verdiği yere gitmeme ses çıkarmayan, sırf istediğim için sessiz kalan adamdı. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa.

"Faruk." Sır veriyormuş gibi elini yanağına koydu ve bana doğru eğildi, aramızda mesafe olmasına rağmen. "Fazlasıyla sessiz bir adam, doğum gününü nereden bilip kutladı anlayamadım."

"Hiç konuşmadın mı?"

"Konuşmadım, Faruk burada çalışmaya başlayalı en fazla beş ay olmuştur. Genelde temizleme işleri ona bırakılır. Fakat iyi bir adam gibi, alışverişlerde yardımına koşar." Elimi havaya kaldırıp salladı. "Aman, bilemiyorum ki! Korumaların hepsi birbirinden değişik insanlar."

"Temizleme işleri mi?" Ne yani, Ayşe Abla cesetlerden habsetmiyordu, değil mi?

"Burada yıllardır çalışıyorum, neler olduğundan tabii ki haberi var. Bunu söylemiştim," dedi sanki düşüncelerini okumuş gibi.

Omuz salıkerek notu açtım. Serpil'den gelen iyi ki doğdun kartıydı, yıldızlı bir karttı. Aldığı hediyeden Uzay'ın haberdar olduğunu yazmış, morali bozuk olduğu için gelemeyeceğini, çünkü geldiğinde benim de moralimi bozabileceğini söylemişti. Yine de bir gün, küçük çaplı bir eğlence ile kutlanmak istediğini yazmıştı. Ki buna karşı cevabım kocaman bir hayır idi. Doğum günleri partileri kötü, kötü ve kötüydü.

Hediyenin yanına gidip paketi tırnağumla yırttım. Uzun bir paket temizleme merasimi sonrasında dizüstü bilgisayarı gördüm ve ağzımı açık kaldı. Uzay'ın bundan haberi vardı ve bir şey dememiş, dese bile sonucunda izin vermiş miydi yani? Katiben inanmazdım.

Çöpleri toplayarak çöp kutusuna attım. Dizüstü bilgisayar açmadan salonda bıraktım. Uzay'ın kızgın halini bugün görmek istemiyordum.

Odaya çıktığımda karalama yaptığım deftere bakındım ama bulamadım. Ayşe Abla'ya sormak için ise çok yorgundum. Muhtemelen, aşağıya inip bunu sormak istediğimde, pasta kesip kesemeyeceğimizi yeniden dillendirip soracaktı.

Boş boş oturmak yerine, içimi kemiren, şeytani bir dürtüyle beni zorlayan isteği gün yüzüne bırakarak, ayaklarımı odanın dışına yönlendirdim. Havuza doğru ilerlerken düşüncelerimi rahatsız eden endişe dişlerime yansıyor, dudaklarımı ısırmağa başlamamı sağlanıyordu. Merdivenlere geldiğimde ilk önce sola baktım, yukarıda ve aşağıda neler olduğunu merak etsem de sağ tarafı seçtim; şansını zorlanıyama gerek yoktu.

Havuzu açılan kapıyı yavaşça ittim. Havuzun kenarındaki ışık, etrafın aydınlanmasını sağlıyordu. Fakat bu yetersizdi benim için; bu yüzden içeri girip kapıyı kapattığım gibi ışıkları düğmelerini bulup açtım.

Müzik açmam kısa sürmüştü, sorun olan tek şey; istediğim müziği seçemememdi. Çalan şarkının ilk kısımlarını dinledim, müzik zevkime çok da uzak olmadığını fark ettiğimde ise daha fazla dokunmadan havuza doğru ilerledim. Kazağımı çıkartıp atlettim aşağıya doğru çekerek düzelttim, kazağı katlayıp camdan havlu dolabımı içine koydum. Eşofmana kısa bir bakış attım, çıkarmak istiyordum fakat kapının kilidi olmadığından pek de güvenemiyordum.

Saçlarımı açtım, gri, küçük bir sime sahip olan tokayı da dolaba koydum. Eşofmamı çıkarmadan havuzun içine girdim. Yavaş yavaş suya alışmayı beklemezdim genelde, ilk anki soğukun bedenime hücum etmesi kadar hoş bir duygu tatmamıştım daha. Tenim ile bütünleşmek isteyen soğuk suya karşın hep davetkâr ve talepkâr olmuştum. Bedenim suya alıştığında ise boşluğa düşmüş gibi hissettiğim doğrudur, o yüzden suda uzun süre kalmayıp çıkardım ve kurulanıp tekrar girerdim.

Fakat artık büyük bir soruna sahiptim bu konuda. Soğuk artık beni üşütmüyordu, yakıyordu. Ruhuma işleyen bu yakıcı soğuk, Uzay'ın sayesindeydi. Aklımdan bir saniye bile çıkmayan, sınırlarımı öğrenmemi sağlayan 'Adam'a.

Yavaşça havuzun diğer köşesine yüzerken, gözlerim camın ardındaydı. Ağaçların ardından yarım yamalak gördüğüm şehir ışıkları, iç geçirmek istememi sağlamıştı. Kalabalığın içinde olmayı değil de, kalabalığı izlemeyi özlemiştim. Kalabalığı izlemek, insan analizinde yardımcı oluyordu. Tabii Uzay bunların dışındaydı. tüm dengeyi ve kurmaya çalıştığım düzeni sıfırlamıştı.

18 yaşındaydım artık, kendimi toparlamamı lazındı. Kendimi toparlamam ise sadece duygularıma kilit vurmak. anahtarı denize atımdan geçiyordu. Hafızam, kötü olayları unutmuyordu fakat olaylar karşısında hissettiklerim bir bir yok oluyordu. Ölümüne bile normal tepkiler vermeye başlamıştım. Acı karşısında daha dayanık-

lı bir görüntü sergilediğimi tartışılmazdı. Beni öpen adamın gözlerinin içine hâlâ bakabiliyordum, utanmıyordum. Değişiyordum, bu da bir gerçektir. Fakat biri için değil, kendim için değişiyordum. Belki de benlik arayışındaydım ve bu olaylar sayesinde kendimi buluyordum.

Değişen duygularım, yönlerim olduğu gibi, değişmeyenler de vardı. Annemi özlüyordum. Her geçen gün bu, azalma göstermiyor, aksine artıyordu.

Ve... Bir şeylerin farkına varmıştım. Kaçmak istediğim gibi, Uzay'dan ayrılmak istemiyordum. Belki alıştığımdandı, belki de garip bir şekilde hareketlenen hislerimden dolayıydı. Ama mantığım işlev görüyordu, elime bir fırsat geçtiğinde ve fırsatın sonunu kârlı gördüğümde, değerlendirmekten geri durmayacaktım. Farkına vardığım bir diğer konu ise, Uzay'a benzeme isteğimdi. Ruhsuz veya sadist kişiliği bakımından değil, saygı duyulur kişiliği bakımından. Her girdiği mekânda insanlar kapısına köle oluyordu, ben ise sadece yanında getirdiği kız olarak görülüyordum. Yüceltilmek istemediğim gibi, alçaltılmak da istemiyordum.

İnsanlara karşı belki bir şansım vardı fakat Uzaya karşı Uzay gibi olabilmek, her anlamda güç isterdi.

Suyun yeterince ısındığını hissettiğimde, havuzun kenarında duran metal basamaklara doğru ilerledim. İlk basamağa çıktığımda saçlarımın suyunu sıktım, ardından da ikinci basamağa çıkıp, kalçamı merdivenlerin koluna dayadım. Başımı eğdim, atletimi çekip kıvrırken, Uzay'ın ayakkabılarını fark ettim. Hızla başımı kaldırdım, ışıklandırmadan dolayı her zamankinden daha parlak bir görüntüye sahip olan gözlerine baktım.

"Kurulan, giyin." Nedenini söylemeyeceğini belli eden iki kelimesi, kaşlarımın çatılmasına ve sinir dolu nefesimin, hafifçe aralanan dudaklarımdan şiddetli bir şekilde çıkmasına neden oldu.

"Hayır, yüzeceğim." İtirazım, verdiği emirlerden dolayıydı. İstedini sorgusuz sualsiz yapmak çoğu zaman gururumu ruhsal bir açıdan dövmeme sebep oluyordu. Onun sözleri beni kırmamalıydı fakat o kadar umursamaz, güçlü bir şekilde çıkıyordu ki sesi, bir kız olduğumu da ele alırsak, sinirlenmemek veya kırılmamak olanaksızdı.

Bana doğru ilerlerken ayakkabılarının çıkardığı ses, sanki bir kabalık senfonisiydi, yumuşak görünen fakat iliklere kadar hissedilen bir tokat misaliydi. Merdivenlerin ilk basamağına bastığında ayakkabılarına çarpan su, korkup anında geri kaçıyordu. "Çık."

"Yüzeceğimi," diye direterek bir basamak aşağı indim, kenardaki demire tutundum. Beni taklit ederek bir basamak inmesine karşın son derece şaşkındım, pantolonunun paçalarını ve ayakkabılarını göz göre göre suya kurban etmeye razı olacağını düşünmemiştim.

Aklıma gelen, Uzay'ı sinir edeceğini umduğum bir fikir ile hızlı davranarak iki basamak yukarı çıktım ve Uzay'ın kolunu tutarak onu geri çektim. Fakat düşündüğüm gibi olmadı, suya düşmedi. Refleks olarak onu çektiğim elimi sıkıca tutarak geriye çekti, bedenimin ona sertçe çarpması ile dengesini kaybedip geriye doğru düştü. Elimi bırakmadığı için ben de üstüne düşmüştüm. Yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım, Uzay'ın altımda bulunan ırı bedene baktım.

Kalbimin hızla pompaladığı kan, kulaklarıma hücum edip onların fazlasıyla ısıtırken sağ elimi yere koydum. Uzay'ın gözlerindeki ifadeye şahit olmasaydım, kendimi geri çekip üstünden kalkacaktım fakat o ifade tüm dünyamı altüst etti. Şaşkınlığa benzer bir heyecan okunuyordu gözlerinde. Çocuksu bir heyecan değildi; arzu dolu, tehlikeli, korkutucu bir heyecandı. Karşımdakini şaşırtacak bir hamlede bulunabileceğimi anladığımda; ilk defa, Uzay'ın yerinde olabileceğimi hissettim.

Sol elimi kaldırdım ve Uzay'ın göğsüne yerleştirdim. "Senin yerinde olmak nasıl bir duygu?" diye fısıldadım, yaklaşarak. Gözlerinde bir süreliğine yer edinmiş ifade, kendimi güçlü hissetmemi sağlamıştı. "Önünde bir engel yokmuş gibi hissediyorsun değil mi? Hatta sadece hissetmekle kalınıyor, biliyorsun. Önünde, seni zorlayacak bir engel yok."

Kusursuz güzelliği karşısında büyülenen düşüncelerim, havada donakalmış bir şekilde hayranlıkla karamelimsi tenini izliyordu. Bazıları ise yaramazlık yapıp yüzünde geziniyordu. Elini yanağına koydum, sakallarımın avuç içimi ve ruhumu gıdıklaması çok hoşuma gidiyordu. Dudaklarımı kulağıma yaklaştırdım, nefesimin özel-

likle kulağına gereğinden fazla temas etmesini sağlayarak yeni bir soru sordum. "Peki, benim yerimde olmak nasıl bir duygu, Uzak Soykır? Heyecanı, çaresizliği, acizliği hissedebiliyor musun?"

Bir süre cevabını bekledim fakat herhangi bir kelime gelmedi sadece sakın nefesler duyuldu.

"Sırılsıklamsın. Üstünü değiştir."

Yüzümü uzaklaştırarak elimi yanaklarından çektim, üstünden kalktım. "18 yaşındayım, kimseden emir almıyorum."

Karşılığında, sınır bozucu olacak cevabını dinlemeden kapıyı açıp çıktım. Belki Ayşe Abla'ya iş çıkarmıştım yerleri ıslatarak, lakin yeşermeye başlayan gururum her şeye değerdi. Sadece, gururumu en iyi şekilde beslemem ve ona boyun eğdirebilecek soğuk rüzgârı engellemem gerekiyordu.

Klordan temizlenmek için duşa girdim. Pijamalar ince olduğundan, altına tayt, üzerime ise uzun bir kazak giydim. Hava bir soğuyor, bir ısıniyordu. Yine de geceleri üşütüyordu. Saat gece yarısına gelmek üzereydi fakat kendimi enerji dolu hissediyordum. Gerinerek yatağın üzerine atladım, yorganın içine girmeden yatı. Herkesin hayal ettiği 18'e geçiş, benim için sıradan bir günden ibaretti.

Gözlerimi kapayacağım sırada kapı açıldı, hızla doğruldum ve Uzak'a baktım.

"Bir sorun mu var?" diye sordum tedirginlikle.

Kapıyı tamamen açtı, arkasını dönüp yürümeye başladı. "Benimle gel."

İçim içimi yerken, ayağa kalkıp Uzak'ı takip ettim. Ellerimi havaya kaldırarak parmaklarımla oynamaya başladım. Bir ellerime, bir de Uzak'ın gittiği yöne bakıyordum. Havuzdaki çıkışımdan dolayı bana kızmış olma olasılığı çok fazlaydı, üstüne üstlük yüzüncü kez, bana emir veremeyeceğini söylemiştim. Kendimi durduramadan sordum, "Nereye?"

Beklenilene yapıp, cevap vermedi. Ellerimi serbest bıraktım ve yürümeye başladım, gözlerimi ise Uzak'ın sırtına diktim. Derin bir iç çekmekten kendimi alamamıştım.

Soldaki merdiveni seçip üst kata doğru ilerlediğinde, hem ora-

da ne olduğunu merak ettiğimden, hem de heyecanımdan dolayı bir anlığına boşluğa basıp tökezlemiştim. Gözlerime kıсарak merdivenlere daha akıllı adımlarla basmayı denedim, başardım.

Üst kata çıktığımızda sol tarafı kapalı odalar ile dolu, sağ tarafı ise evin ortasındaki bahçeye bakan bir koridor ile karşılaştım. Kordora, duvarlar ile uyumlu kahverengi döşemeli bir halı serilmişti. Odalar, koyu kahverengi kapılara sahipti ve normalden büyüktü.

Uzay dördüncü kapının önünde durduğunda, ben de aynısını yaptım. Kolunu kaldırdığında, kaşlarını çatarak ona baktım. "Bavılmanı istemem," dedi duygusuz bir şekilde.

"Beni korkutuyorsun." Sesimde alaydan eser yoktu, oysaki alay dolu olmasını istemiştim. Bunun üzerinde çalışmam gerekecekti. Elimi yavaşça kolunun altından geçirdim, buna izin verdiğine hâlâ inanmıyordum. "Bana kızmadın, değil mi?"

Neden bahsettiğimi anlamıştı, çünkü gözleri dudaklarımda bir süre oyalanmıştı. Gözlerim ile buluştuğunda ise soğuk ifadesini ruhumu aşlamıştı.

"İlk ve son," diye soluduğunda, kastettiği şeyi anlamam için açtığı kapının ardına bakmam gerekmişti. Yavaşlayan kalbimi, uğuldayan kulaklarım ile kaplumbağa hızına düşme konusunda varışır haldeydi. Vücudumla birlikte ruhum da titremişti. Güzellik karşısında şölen yaşayan gözlerim, daha fazlası için çırpınıyordu. "Bir daha böyle bir şey olmayacak."

Dudaklarımı birbirine bastırarak Uzay'a baktım. Kolu, aynı zamanda çocukça zıplayıp içeri girmemem için bir engel gibiydi. "Girebilir miyim?" diye sordum, hissettiğim tüm sevincin sesime yansımalarına izin vererek.

Başını olumlu anlamda salladı, kolundan çıkarak içeriye girdim ve tahtadan merdivenleri hızla indim. Kapının etrafından başlayan, yaklaşık 6 metre uzunluğunda olan, duvara monte edilmiş kitaplıklar, 'Beni oku!' diye bağırarak kitaplar ile doluydu. Odamın, kütüphanenin, sağ tarafı ise daha büyük kitaplıklar ile doluydu, çünkü yer ile tavan arasında daha uzun bir mesafe bulunuyordu, yetişmek için ise yukarıya uzayan bir merdiven vardı.

Ellerimi kitaplara sürerek cama doğru ilerledim. Kitaplıkların

tam ortasında büyük bir cam, camın önünde ise oturmak için döşenmiş tahta bir çıkıntı bulunuyordu, üzerinde yumuşak yastıklar vardı.

Arkamı dönerek kitapların bittiği yöne doğru baktım, büyük şömine alev alev yanıyordu. Az ışıklandırılmış ortamı aydınlatan ve ısıtan şömineydi, karşısında ise rahat görünümlü üç kişilik bir koltuk bulunuyordu.

Uzay'ın beni dikkatlice incelediğini fark etmesem, gültip etrafımda dönebilirdim. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel yer olmalıydı. Gerek kokusu, gerek görüntüsü, gerek huzuru olsun...

Kitaplıklardan birine yaklaştım ve elimle kitapları yokladım, her türden kitap bulunuyordu ve benim seçtiğim, kalın bir psikoloji kitabıydı. Neredeyse koşarak kanepeye oturdum, kanepesi geniş olduğundan ayaklarımı rahatça uzattım. Kapağı açtım, insan beyninin fotoğrafları ilk sayfaları süslüyordu. Kitaba o kadar dalmışım ki, koltuğa oturan bir diğer bedeni fark etsem de başımı kaldıramamıştım. Bu kütüphanede bulunan her bir kitabı okumak, günlerimi böyle geçirmek ve sonsuza kadar burada yaşamak istiyordum.

Saçlarımı kulağımın arkasına sokuşturdum ve heyecanla okumaya devam ettim.

Sevincim paha biçilemezdi.

Beni sevindiren adam ise akıl almazdı.

Gözlerim ağrıyana, şömine vücudumu fazlasıyla ısıtmaya başladığında duraksadım ve başımı kitaptan kaldırdım. Neredeyse sonuna gelmiştim, birkaç saat geçmiş olmalıydı. Kitabı kanepesi ile şömine arasındaki masaya, mumları bir kenara çekerek bıraktım, ensemi kaşıdım. Koltuktan kalkacağım sırada Uzay'ı fark ettim.

Kollarını göğsünde birleştirmiş, kafasını arkaya atmış, gözleri kapalı bir şekilde kanepede yarı oturur pozisyondaydı. Aldığı düzgün nefesler eşliğinde göğsü şişiyor, kazağı vücudunu daha sıkı sarıyordu. Rahatsız olduğu hafif çatılmış kaşlarından belliydi. Yanına ilerleyerek ayaklarını tuttum ve yavaşça kaldırarak koltuğa koydum. Omuzlarını hafifçe aşağıya doğru ittim, başımı kanepenin koluna yerleştirdim.

Ellerimi geri çekip, pozisyonunun rahat olup olmadığını ak-

lunda tartım ve rahat olduğuna karar verdim. Yanına oturarak ona taktım.

Burası gerçekten de banaydı, konuşmamış olsak da. Kitapların büyümesine kapıldığımdan Uzay'ı unutmuştum. Aslında unutmuş sayılmazdım, sadece... Bu anı soğuk cümleleri ile bozmasını istemediğimden, onunla konuşmamayı tercih etmişim, ilk ve son olacağını söylemişti en başta.

Uzay'a bakarken düşüncelerimin hayranlık duygusu ile yer değiştirmesine engel olamadım. Her ne kadar duygusuz görünsem de, gözlerimden hayranlık okunduğunu biliyordum.

Derin bir nefes aldım. Yavaşça Uzay'ın yanına uzandım. Elimi uzatarak, yer edinmek istediği yere, yanağına koydum. Elimin gıcıklaşmasına karşın ruhum tedirgin bir şekilde gülümsedi. Uzay bana izin vermeliydi. Bana hissettiklerini göstermeli, istediğine kavuşmak için ortak bir yol bahşetmeliydi. Kelimeleri o kadar anlaşılmalıydı ki, beni büyük bir dalganın içine sürüklüyordu; sağ çıkar mıydım belirsizdi. Sağ çıkar mıydık belirsizdi.

Sahip olduklarının değeri, kaybedilmeden anlaşılmazdı. Kaybedildiğinde ise geç olurdu, düzeltilecek bir şey kalmazdı.

Uzay aniden gözlerini açtığında irkilsen de, geri çekilmedim. Yavaş yavaş griye dönen mavileri, derinliklerine çağırıyordu sanki. Onu anlamamı istiyordu fakat bana bir çıkar yol sunmuyordu.

Elini kaldırdı, belime koyarak beni kendisine doğru vaklaştırdı. Saçlarım canlanmak için Uzay'ın nefesini, kalbimi ise hızlanmak için Uzay'ı bekliyordu sanki.

Elimi geri çektim, sağ dirseğimin üzerinde doğrularak yanağına doğru eğildim ve yanağına öptüm. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kapadı. "Mutlu olman için bu mu gerekti?"

Gözlerini açtığında yutkundum, yine de geri çekilmek için bir hamlede bulunmadım. "Ben kolayca mutlu olan biriyim."

"Artık değilsin." Omuzlarımı iterek, sırtımın kanepeye daha çok gömülmesini sağladı, üstüme çıktı fakat elleri kanepeden destek aldığı için aramızda mesafe bulunuyordu. "En son ne zaman göldün?"

Yüzünün sol kısmını aydınlatan, gözlerine yansıyan alevlet,

zindan misali hem acı veriyor, hem de kurtulmamı engelliyordu
"Bu neden umurunda?"

"Cevap veremiyorsun. Çünkü hatırlamıyorsun." Sol elimi kaldırdı ve yanağımı hafifçe okşadı. "Gülüşünü görmek istiyorum."

"Hiçbir adama gülmeyecektim Uzay, hatırladın mı? Bunu nereden yaptın?" diye sorduğumda, gözlerim Uzayın saatinin ardındaki halkaya takıldı. "Neden bana hediye... O neden bileğimde?" Sorumu yarıda keserek kolundaki tokama baktım, havuzda bıraktığım gri tokaydı bu.

Gözlerimi tokadan çektim. "Sana vermek için desem, tokadan bahsetmeye son verir misin?"

"Devam etmeme izin verir misin ki?" diye sordum. Boynuma değen sinirli soluğu, nefesimin hızlanmasına sebep olmuştu.

Başını öne doğru eğdi, neredeyse yüzlerimizin arasındaki mesafe yok olmuştu. Tehlikenin habercisi olan ifadesi, ellerimi göğsüne koyup onu itme isteği uyandırmıştı, öyle de yaptım. Ellerimi göğsüne koydum fakat itmedim, Uzay'ı öpmeye başladım. Kollarımı boynuna sararak, gözlerimi yavaş bir şekilde kapadım.

O, bunu yapıyordu. Beni öpebiliyordu. Ve eğer o yapabiliyorsa ben de yapabilirdim. Yapmıştım da.

Boyumdaki elleri sertçe çekti ve ellerimi sıkıca başımın üzerinde birleştirdi. Bileklerime uyguladığı baskı son derecede acı veriydi ama dudakları, bir şey söylememe izin vermiyordu. Kontrolü ele almak isterken, ona sunmuştum.

Pekâlâ, bunu hiç düşünmemiştim işte.

Sol eli, kazağımın desen yolunu izleyerek aşağı doğru indi, sol bacağımın üzerinde durdu. Gerilip kanepeden ayrılan sırtım, göğsümün hızla kalkıp inmesini artık engellemiyordu. Karınca sürüsü, ellerimde dolaşıyormuş gibi hissediyordum. boynumda atan damarımı ben bile fark edebiliyordum.

Uzay, alt dudağımı iki dudağı arasına alarak sertçe ısırды. Boğazımdan yükselen boğuk inleme kendimi kaybetmeme neden olmuştu. Çenemi yavaşça öperek boynuma, kulağıma yönlendirdi dudaklarını. Hafif bir ürperti bedenime uğradıktan sonra, diğer Ecre'nin sesini duydum, ardından da kontrolümü kaybettiğimi fark ettim.

Bileklerimi serbest bırakmasına rağmen, sanki kemiklerim çatılmış gibi acıyordu, o yüzden hareket etmeden öylece duruyordum. Görünmez bir engel varmış da etkisi altında kalınmış gibi sabitlerdi.

Diğer elini de sağ bacağıma koydu. Dudakları ise hâlâ kulağımdaydı. "Bir anlığına Ecre gibi hissetmek hoş bir duyguydu." Kulağımın arka kısmına dudakları ile baskı uyguladığında nefesim keşildi, donakaldım. "Çocuksu heyecanı ve teslimiyeti ilginç." Geri çekilerek gözlerime baktı, ellerini bacaklarımda hareket ettirmeye başladı. "Fakat çaresiz veya aciz değil."

Konuşurken gözlerine değil de dudaklarına bakınam, heyecanımı bin kat daha artırmıştı. Hızla gözlerimi gözlerine çevirdim. "Öyle."

Başını olumsuz anlamda salladı. Elleri bacaklarımdan kazağıma doğru yol aldı ve yavaş yavaş yukarı doğru çekti. "Çaresiz değilsin. Beni durdurabilirsin." Kazağı üzerimden çıkardığında, ellerim iki yanıma düşmüştü, onu durdurmamıştım. Belki diğer Ecre yüzündendi, belki de bu sadece bir bahaneden ibaretti. "Ama durduramıyorsun. İki seçeneğin var, seçtiğini uyguluyorsun. Çaren var, istediğini seçtiğinden de aciz değilsin."

Delici bakışları vücudumun üst kısmını ele geçirdiğinde, hızla inip kalkan göğüs kafesim bir an olsun yavaşlamadı. "Bana çaresiz hissettiriyorsun."

"Öyle hissetmek istiyorsun. Neden?"

Beklemediğim, cevabını bildiğimi ama bilmezlikten geldiğim soru birden karşıma çıktığında derin bir nefes aldım. Çünkü kendimi aciz görüyordum; yaptıklarımın veya yapabileceklerimin farkında değildim.

Ellerini geri çekti ve kalkmak için hareketlendi. "Kaçıyorsun," dedim şaşkınlığımı gizleyemeden. Üstümü çıkarmıştı ve hepsi bu kadardı. Gerçekten mi? Bu yaptığına bir anlam verememiştim, aynı ne yaptığıma bir anlam veremediğim gibi.

Duraksadı, keskin bakışlarını bana doğru çevirdi. Kolumu kaldırarak bileğime baktı. "Senden kaçtığımı mı söyledin?" Diğer elini, morarmaya yüz tutmuş bileğimin üzerinde gezdirdi. "Zevk almadığında, zevk vermem."

"Bu da ne demek?"

"Unuttuğun bir şey var, demek."

Gerçekler yüzüme çarptığı gibi irkildim.

"Sadist..." diye fısıldadım ruhsuz bir şekilde. Eskiyi hatırladığımda hafifçe geri çekildim. Gözleri dışında yüzündeki başka bir noktaya odaklandım.

"Denemek ister misin?" diye sorduğunda, şaşkınlıkla ona doğru çevirdim bakışlarımı. Şaşkınlığım, sorusundan çok, gözlerinde gördüğüm yoğun arzudandı. Sesimi çıkaramadım, susarak gözlerine baktım. Kalbim kulaklarımda attığından, biraz sonra bayılabılırdım.

Ne demiştim ben? 18'dim ve bir şeylerin değişme zamanı gelmişti. O şeyler, bunu kapsıyor muydu?

Uzay, masanın üzerinde bulunan birkaç mumu eline aldığı anda gözlerimi ondan ayıramıyordum. Mumların ardındaki ifadesinde bir aslanın açlığı yatıyordu ve bu da beni korkutmaktan geri kalmıyordu.

"Çok fazla hareket etme." Üstüme geçtikten sonra, elinde dört mumu karnımın üzerine koydu, o anda nefes almayı kestim, çünkü nefes aldığımda mum ters çevrilebilirdi veya ısınan sıvı karnımla buluşabilirdi. Mumlar küçük ve yuvarlak bir kutunun içindeydi fakat metal kaplarını bile ısıtmışlardı. "Hatta hiç hareket etme."

Bir şey demediğime, ısrakıma ve arzularına yenik düştüğüme inanamıyordum. Ya da yeni şeyler denemekte bu kadar ileri gidebildiğime.

Karnımın belirli bölgelerine konulmuş mumlara hakmak için kafamı kaldırmak istedim fakat yapmadım, hareketten dolayı dökülmelerinden korkuyordum. Ellerini bacaklarıma geri koydu ve karnıma doğru eğildi, dudaklarını sertçe karnıma bastırduğunda gıcıklandım fakat hareket etmemiştim. Derimin altında kıpırdadığını hissettiğim şeyler, Uzay'ın dudaklarından dökülen düşüncelerdi. Tenimi tamamen delip içeri girmek için sabırsızlanıyorlardı. Dudakları, alt kısımlara doğru hareket ettikçe, hareket etmemem zor oluyordu. Derin nefes almamak için kendimi kasarken, bir yandan da turnaklarını kanepeye batırıyordum.

"Sanırım... Sanırım bu kadar yeter."

Bu bir pes ediş değildi. Bu, mantıklı düşünmekti.

"Daha başlamadık," diye fısıldayan Uzak, taytını hafifçe aşağı çekti. Sağ taraftaki mumu aşağıya doğru indirdiğinde, bacaklarını hareket ettiremez hale gelmiştim; çünkü ettirdiğini an, erimiş mum üzerine dökülecekti.

Dudaklarına yöneldiğinde vücudu üzerimdeydi. Yanan mumlar, kazağının alev almasını sağlayabilirdi, çünkü bedenlerimiz yakındı. Bunu anlamış olacak ki, üzerindeki kazağı çıkardı. Dudaklarına ilk önce hafif bir baskı uyguladı, ardından dişlerini devreye sokarak, dudaklarını kanatmak istemiş gibi hızlı ve sert hamleler uygulamaya başladı. Hafifçe sallandığımda, göğsümün altında bulunan mum tamamıyla üzerime döküldü ve acı dolu bir şekilde çığlık atmama sebep oldu, dudakları yüzünden boğuk bir çığlık çıkmıştı.

Elimi kaldırarak Uzak'ın kolunu sıkıca tutarak ittim fakat bu sadece bir mumun daha dökülmesine neden olmuştu. Dökülen sıvı, ani ve üst seviye bir acı verirken, hızlı olduğu gibi de kalıcı bir acı bulundurmuyordu.

Uzak hızla geri çekildi. Beni kucığına doğru çektiğinde, mumlar hızla esen rüzgâr yüzünden sönmüş, ama sıvıları Uzak'ın ve benim karnıma dökülmüştü. Ağzımdan acı dolu bir itiraz çıkarken kaşlarım çatıldı, elim karnıma doğru gitti. "Bu sana zevk mı veriyor?" diye bağırdım. "Neden bu kadar garıpsın, anormalsın!"

"Hareket ettin."

"Tabii ki hareket ettim," dedim elimi karnımdaki sıvının üzerine görürerek, sesimi kısık çıkarıyordum.

"Sana hareket etmemeni söylemişim."

Uzak'ın üstünden kalkarak kazağı üzerime geçirdim. Vücudumun uyuduğunu hissediyordum. Uzak'ın cümlesiyle daha fazla uyumuştum da. "Bir dahaki sefere hareket etme."

Hiçbir şey söylemeden odaya gittim, hatta odaya doğru koştum. Banyoya girdiğimi gibi karnımı keselemeye başlamışım.

Bu kadar sınırlanmanın sebebi neydi? Bunu düşünmek bile istemiyordum!

20. BÖLÜM

“ELEKTRONİK POSTALAR”

Ertesi sabah, kahvaltıda Uzay'ı görmediğim iyi olmuştu, eğer görseydim, elbette ki kıpkırmızı kulaklarımı fark edecekti. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, halim işler acıydı. Sakın-
leşeceğim bir yer olarak kütüphaneyi seçmiştim, orada yaşananlar
aklımdan çıkmıyor ve ilk defa bende bu kadar kalıcı bir etki yaratı-
yordu. Kitaplardan birini elime aldım, kanepenin yerine camını oraya
gittim.

Karşıma oturan bedeni fark ettiğimde kafamı hızla kaldırdım.
Uzay değildi, korumalardan biriydi. Hatta onu tanıyordum, Fa-
ruk'tu. Gözlerim, elindeki bilgisayara kaydığında kaşlarımı kaldı-
dım. “İyi sabahlar Ecre Hanım, bilgisayarınızı Uzay Bey'in emni-
yeti üzerine kurdum.”

“Gerek yok.” Burumu kırıstırdım. “Sosyal ağları kullanamaya-
caksam işe yaramaz.”

“Gmail, Hotmail kullanabilirsiniz. Ayrıca yabancı veya yerli di-
ziler izleyip, yeniliklerden haberdar olmak için haberlere bakabi-
lirsiniz.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır.” Bilgisayarı bana doğru çevirdi. “Gmail açacak mıs-
nız?”

Peşimi bırakmayacak gibi görünüyordu. “Açtığında buradan
gidecek misin?”

“Bilgisayar kullanmayı da öğreteceğim.”

"Geçmişten gelmiyorum, bilgisayar kullanmayı biliyorum. Uzun süre kullanmamış olmamı, unuttuğum veya bilmediğim anlamına gelmiyor. Hadi aç ve git."

"Bu iyi mi?" diye gösterdi hesabın ismini, başımla onayladım. Dakikalarca, bilmeme rağmen nasıl kullanılacağını anlattı, ardından da gitti.

Birkaç saat kitapları gezindikten sonra, okumak için çıkardığım kitapları yerine yerleştirmek üzere ayağa kalktım. Son kitabı yerleştirmeden önce, bilgisayardan, e-posta geldiğini belirten ince bir ses çıktı. Kaşlarımı çatarak bilgisayara ilerledim ve kendime doğru çevirerek e-postaları açtım. Hoş geldiniz e-postasının üst kısmında, Yaman Günder'den bir e-posta vardı.

Gözlerim ardına kadar açıldı, e-postayı görüntülemek için tıkladım. Yaman, Uzay'ın elindeydi. Biri şaka yapıyor olmalıydı!

"Ecre. Ecre Soykır.

Sana Soykır demek garip geliyor, yurttan her gün gördüğüm o sakın kız, şu anda bulunduğu yere layık olacak kadar alt bir seviyede değil. Uzay sana zarar verecek. Ecre, sana bunun olmasını istemiyorum. İstediklin her şeyi anlatabilirim sana, neler olduğunu açıklayabilirim. Olaylar, düşündüğünden daha büyük. Uzay denen adamın verdiği değer bin kat daha fazlasını veriyorum sana. Bana cevap ver, seni oradan kurtaracağım."

E-postaya karşı sadece alaylı bakışlarımı öne sürüyordum. Yaşanan olayların büyük bir boyuta sahip olduğunu biliyordum fakat Yaman'ın bu olayları anlatacak kadar bilgi sahibi olduğunu hiç mi hiç sanmıyordum. Neden herkes burayı hapishane olarak görüyordu? Ev olarak gördüğümü de söyleyemezdin ama buradan kaçmak istiyordum, kurtulmak değil. Uzay'ın bana zarar verme konusuna gelince... Çoktan zarar görmüş, zehirlenmişimi bile. Ve zehirlenmişken yaşamayı öğrenmişim.

Bedeniyle birlikte ruhuna da kazınmış hissizlik ile yaşayan bir kızdım. Belki suçluydum, belki de masumudum ama kesinlikle bu tiksini ayıran o kalın çizginin etrafında veya üzerinde değildim. Günbegün ruhumu karartan bir karamsarlık içerisinde olmadığım gibi, aydınlığa ulaşmaya da çalışmıyorum. Çünkü ne aydınlık ne de karanlık bana iyi gelecek; çünkü ne aydınlık ne de karanlık beni

kabul edecekti. Dünya'ya değil, insanlarına bağırmak istiyorum. Onları sarsmak ve yaşananları hissetmelerini sağlamalıydım zaten. Fakat bu mümkün değildi, bu haysiyetsiz toplum arasındaydım. Tek ses değilim ama çoğul da sayılmam. Yarımım, fakir diğer yanımda yok. Olduğum, olacağım hiçbir husustan memnuniyet duymayacağım. Değersiz, belki de pis bir inenil misali çöpe atılacak biriyim. Ben, bir kuklayım. Efendim ise kimseymiş gibi olamayacağı kadar sıkı iplere sahip, beni iplerle sarmalamış durumda. Kaçmaya çalıştıkça, bilmeden de olsa daha da çok sarılıyorum bu iplere, her bir yanıma dolanıyorlar. Kararlılığım, tutunduğum tek umudum.

Kimseye ihtiyacım yok.

Bedenimi ele geçirmiş öfke ile birlikte bilgisayarı hızla kapattım. Birine ihtiyaç duyduğum düşünülüyordu çünkü birileri, ihtiyaç duymamı sağlıyordu.

Odaya giderek bilgisayarı masanın üzerine, az önceki hareketime karşı yavaşça bıraktım. Çözmem gereken birçok konu vardı fakat düşüncelerim o kadar bulanıktı ki, yakında tamamen görmediğimden yakınacaktım! Sis bulutu, düşüncelerimin üstünü kapatacak ve örtmek ile kalmamış, yolda olanlara zarar vermeye başlamıştı.

Karnımda, kolumda, kısacası bedenimde baş gösteren acı, ruhumunkiyle kıyaslanamazdı bile. Güçlü olmaya çalıştıkça yok olan, kaybolan bir şeyler vardı sanki.

"Aç mısın?" Ayşe Abla'ya doğru çevirdim bakışlarımı. Kapı hafifçe aralanmış, başını içeriye uzatmıştı. Yüzünü bir ağ misali kaplayan hoşnutsuzluk mevcuttu.

"Uzay geldi mi?" diye sordum, sorusuna cevap vermeyi ertelerek. Eğer burada ise, onunla yemek yemeyecektim. Bir süre onu görmemem gerekiyordu.

"Aşağıda, masada."

"Aç değilim," dedim anında. Ayağa kalkarak banyoya yöneldim ki Ayşe Abla, sözleriyle yoluma bir engel koymuş bulundu.

"Uzay Bey çağırıyor. Ayrıca sinirli görünüyor." Uzay normalde de sinirli biriydi ama Ayşe Abla böyle bir şeyi dile getirdiğne göre ortada ciddi bir durum olmalıydı. Bu yüzden itiraz etmeyi her ne kadar istesem de, reddettim.

Mutfağa girdiğimde, hava boğazıma sarılmaya başlamıştı. Neden eser yoktu, kasvet hepsini yutmuştu. Öfke ise kasvetin yardımına koşmuş, sinir ile birlikte ona tutunmuştu. Her yerde ışık olmasına rağmen karanlık geliyordu bulunduğum yer.

Oturduğum gibi elime aldığım çatal titremeye başladı, bileğimi masaya yaslayarak, vücudumun ruhsuz ortama alışmasını bekledim. Zira ortada alışabilecek bir durum yoktu. Kasvetin matemini ruhumu ağlatmaya yetiyordu.

“Uyarmama gerek var mı?” Başımı kaldırarak sorunun döküldüğü dudaklara baktım. O dudakların arasından çıkan kelimeler yılan zehrinden tehlikeliydi, buzdan soğuktu.

Olmadığını düşündüğüm sesim, düşüncelerime aksını ispatlamak istercesine güçlü, bir o kadar da yüksek çıkmıştı. “Ne konuda?”

“Serpil’in hediyesi.”

Kısa cevabının içeriğini anladığımda, dirseklerimi masaya koyup ellerimle alınımı ovmaya başladım. Yasaklı sosyal ağlardan bahsediyordu.

“Yok,” dedim tok bir ses aracılığıyla.

Bu süreç içerisinde hiç gözlerine bakmamış, oyle bir karmaşaya girmek istememiştim. Biliyordum ki, çekacı bir zarıflıkla rengimi koyulaştıran gözleri beni büyüleyecekti. Hareketlerimi kontrol altına almasa da engelleyecekti. O gözler, işlemediğim bir suç dolaşısıyla girmek zorunda kaldığım zindan gibiydi. Bazen aç bırakıyordu, canımı yakıyordu, Güneş’i benden esirgiyordu, sessizliğe bürünmemi sağlıyordu; bazen de eskimiş demirler, beyaz altından bir zindana dönüşüyor ve biraz da olsun beni rahatlatıyordu. Gözler bana saldırırken benim yapabildiğim tek şey, varalanmış savunmam ile dua etmek idi.

“Bana bakma.” Neredeyse şiddetli bir şekilde bağıracağımı söylebilirdi. Belki mutfakta bulunan dolaplar bile şaşırmıştı buna.

Çatalı, boş tabağa atıncı. Çıkan kulak tırmalayıcı sesteki güç alarak ayağa kalktım, oldukça hızlı ve yaptığının arkasında olan adımı- larımı odaya yönelttim. Girdiğim gibi kapıyı hızla çarptım. Gözle- rimi kapadım. Ötümde beliren karanlığa tutunmak istedim fakat

beni reddetti. Rakibinden veya rakibinin şiddetli başkaldırısından korkmuştu belki de.

Bedenim kitaplar için tutuşsa da, zihnim odadan çıkmama müsaade etmemişti. Laptop'u açmış, keşfetmek istercesine gezinirken bulmuştum kendimi. Tolga Çevik'ten yeni bölümler izlemiş, dışımdan olmasa da içimden kahkahalara boğulmuştum. Ardından da aklıma Uzay gelmişti, bana hiçbir adama gülmeyeceğimi söylemiş olan, lakin birkaç saat önce gülmemi isteyen dengesiz sadist.

Kapatmadan önce e-postalara geri dönmüştüm. Yaman'ın atığına bakacağımı derken birkaç dakika önce yeni bir tane geldiğini gördüm. Kararsızlığım, açmam ile sonuçlanmıştı. Gözlerim kelimelerin fethine çıkmışken, zihnim zorlukla algılıyordu cümleleri.

'Ortada neler döndüğü hakkında bir fikrin yok. Merak ediyorsun ama anlatacak kimse de yok etrafında. Değerli Uzay Soykır sana asla anlatmayacak. Sana bilgiyi vaat ediyorum. Karşılığında ise sadece Soykır'dan ayrılman gerekiyor. Sana hiçbir zarar gelmeyecek, kabul ettiğin gibi korumam altına alınmış olacaksın.'

Geri çıktım ve diğer e-postayı aradım fakat bulamadım. Uzay'ın sinirinin kaynağı e-postayı görmüş olması ise... Ben bitmiştim! Hızla ayağa kalktım ve odayı turlamaya başladım. Böyle bir olay karşısında, Uzay'ın içinde bu kadar uzun süre tutmayacağı, anında patlayacağı aklıma geldiğinde ise biraz yatışmış ve laptop'un başına geri oturmuştum. Sınırları zorlayarak mesajı cevaplamaya karar verdim.

'Beni koruyacak kişi, kendini vuran biri mi?'

Cevap verdiğim anda, yanıtlam ile birlikte e-postayı da sildim. Birkaç dakika sonra Yaman'dan yeni bir e-posta gelince, dudaklarımı kemirerek açtım.

'Cevap verdiğine göre bana güvenmeyi isteyen bir yanın var'

İnsanların, cümlelerimi kendi lehine göre yorumlayıp anlaması en sinir olduğum şeylerden biriydi. Tuşları kırarcasına sıkı bastırarak yanıtladım.

'Sadece süper zekânın farkına varman için cevapladım.'

Yanıt, bir mesajlaşma misali hızlı geldi.

'İltifatın için teşekkür ederim. Senden bunu duymak gururu mu okşadı. Asıl sorunun cevabını hâlâ vermedin.'

Kaşlarımı çatıttım. Nedense kendini vuran birinin böyle konuşacağı aklıma gelmezdi, cümlelerinden geri kafalık akıyordu. Aksine sabır dolu kelimelerdi.

'Cevabı zaten vermedim mi? Hayır.'

Herhangi bir cevap beklemeden gelen kutusunu ve gönderilenleri sildim, bilgisayarı kapadım. Öne doğru eğilerek dirseklerimi bacağıma üst kısmına yasladım, ellerimi ise enseme koydum. Çözülmesini istediğim birçok olay arasında, en büyük ve ilgi çekici olan dava Uzay'a aitti. Tüm teorilerimi çürütmüş, kara deliğe göndermişti. Konu Uzay'a gelince safa dönüyordum; cümlelerimi yutuyor, kurtulup çıkanları ise birbirlerine karıştırıyordum.

Uzay ruhlarla dans etmeyi seviyordu. Onlarla oynuyor, değiş-turüyor ve emri altına alıyordu. Kaçanları, direnenleri ise asaleti ile öldürüyordu. Onu anlamayı deniyordum ama sadece denemek ile kalıyordu, elimde hak vermek için kayda değer bir bulgu hiçbir zaman yoktu.

Kapının açılması ile başımı, kapıda beliren silueti görene kadar kaldırdım. Gerilen hava akımı, bakmadan kimin geldiğini belli ediyordu. Yine de bazen, bildiğine inanmak istemiyordu insan, aynı Uzay'ın burada olmasını istemediğim gibi. Ona güçlü bir yanımı göstermek istiyordum ama onun yanında güçlü değildim, benim yerime o güçlüydü.

"Görkem'in yanına gidiyorum. Gelecek misin?" Sorusuna olumlu yanıt vermemi sağlayan, onun değerlendirmelerine bakarak kibar olabileceğini söyleyebileceğim sormu biçimi miydi, yoksa gözlerindeki nadir sakinlik miydi bilmiyordum ama başımı olumlu anlamda sallamış ve ayağa kalkmıştım. Hazırlanınca aşağı inmemi söyleyip gitmişti, saatinden herhangi bir dakika pay biçmedi.

Merdivenlerden inerken, kızaran kulaklarımı gizlemek amacıyla saçlarımı öne attım.

Arabaya binmeden önce Faruk ile göz göze geldik, yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Ardından da anahtarı Uzay'a vererek ellerini önünde birleştirdi, geri çekildi. Gözlerinin koyuluğu, duygularını bir perde gibi örtmüştü.

Yavaşça omuz silkerek arabaya bindim. Uzay'ın arabayı çalıştırtmasını bekledim. Harekete geçtiğimizde, bir süre gözlerimi ka-

payarak arkama yaslandım. Aldığım derin, sesli nefesler, arabadaki sessizliği bozan tek unsurdur. Başımı sağa eğerek gözlerimi açtım. Ağaçların arasındaki karanlığın sesi, bir ruhun çöküşü misali ürkütücü ve sessizdi. Ormanda kaybolanlar, karanlığa teslim olanlardı. Çünkü ormanı karanlık yönetiyordu. Gündüz bile, onun bölgesine girmemek için gün ışığıyla ağaçlar büyümüyordu kendine. Ürpertdim, ellerimi kucagımda birleştirerek koltuğa daha sıkı yaslandım. "Ürküyorsun," dedi Uzun, dikkatimi çekerek. Soru sorar gibi söylememişti, tespitini göz önüne sunmuştu sadece. Haklıydı, ürküyordum çünkü düşüncelerim beni ürkütüyordu.

"Belki." Konuştuğumda hava biraz olsun rahatlamış ve derin bir nefes almıştı. Ben ise havanın aksine, gergin bir konumdaydım. Dün akşamki görüntüler aklımda beliriyor, eskileri gibi, gıdıp beni rahat bırakmıyordu.

"Neden korkuyorsun?"

Senden.

Dolaylı yoldan onu belirterek, "Karanlık," diye kısaca yanıtladım. Kısa yanıtlarıma rağmen sesimdeki gizli hisler, üzerinde durulduğunda anlaşılır gibiydi.

Başını salladı ve direksiyonu daha sıkı kavrayarak sırtının genişmesini sağladı. "Aydınlığı tercih ediyorsun."

"Tercih değil... sadece..." Pek bir alakası bulunmayan bir cevap verdim, bu soruyu daha önce kendime birçok kez sormuş ama ıtırak edememiştim. "Karanlık ve aydınlık birbirinin zıttı. Zıt oldukları için birbirlerine küsler, eğer bir tercih yaparsam benimle de küserler."

Başını olumsuz anlamda salladığında ona baktım, kaşlarımı çatıttım. Onaylamadığı konuyu anlatması için bekledim. "Karanlık, aydınlığın zıttı değildir. Aydınlık yoksulluğudur. Karanlık, aydınlığa ihtiyacı olduğunu kabul etmez, kibirlidir. Bu yüzden aralarındaki savaş hiçbir zaman bitmez, ta ki aydınlık kendini feda edip karanlığa boyun eğene kadar." Gözlerini yoldan çevirdi ama başı hâlâ öne doğru, dik bir konumdaydı. "Hangisini tercih edersin?"

Karanlığı tercih ederdim, ama kendi içimde. Aydınlık bir süre sonra yok olacaktı, karanlık kazanacaktı ve kazanan taraf olmak iyiydi. Tabii kazananlara kabul edilseydim. "Kazanan tarafı."

Verdiğim cevaba karşılık direksiyondaki ellerini gevşetti. "Kazanan tarafta olmaktan hoşlanıyorsun?"

Kimi hoşlanmazdı ki!

"Kazanamayacağım ama evet," dediğimde, "Pes ediyorsun," diye kendi kendine söylendi.

"Pes etmiyorum, sadece kazanamayacağımı biliyorum."

"O zaman berabere kalmaya çabala."

"Rakip, buna izin vermeyecek kadar akıllı " Rakip kendisiydi, oyunun bir kısmı ortadaydı, kazanan ve kaybeden belliydi. Lakin hiçbir şey kesin değildi. "Ve tecrübeli."

Uzay'ın, üzerine herhangi bir ekleme getirmedığı cümlelerim havada asılı kalmış, bir süre sonra ise arabanın durmasıyla kaybolmuştu.

Uzay indiğinde ben de indim. Kapalı, siyah kapıya yaklaşan Uzay'ın bir iki adımıyla kapı açılmıştı. Korumalardan biri selamı vererek arabanın analitarını almıştı; kapının ardını görebildiğini kadanyla korumalar ile kaplanmış bir bahçe değildi. Villa etlatun rengindeydi, arka tarafın bahçesinin bayağı geniş ve uzun olduğu buradan bile belliydi. Zarif, neşeli bir görüntü sergiliyordu ev

Evin kapısını Serpil açtı. Halsiz bir görüntüsü vardı fakat evin yaydığı hava ile çok da zıtlık oluşturmuyordu. "Hoş geldiniz!" Sesi ise, neşeli olmaya çabalamış ama olamamıştı.

Uzay başıyla selam vererek içeri girdi. Direkt üst kata yöneldiğinde, bulunduğumuz katı kaplayan mutfağı incelemek ile meşguldüm. Okyanus mavisi dolaplar, beyaz ile harmanlanmış ve güzel bir görüntü sergilemişti. Bu kat, tamamıyla mutfaktan oluşuyor olmalıydı.

Serpil eliyle merdivenleri gösterdiğinde, Uzay'ın arkasından çıkmaya başladım. Yavaşça durdum. Uzay'ın son basamakları çıkıp gözden kaybolmasını bekledim. Serpil'e dönerek gözlerinin içine baktım. "Serpil..." dedim fısıltıyla. "İyi misin?"

Sırtını merdivenlerin korkuluklarına yasladı, elleriyle elmacık kemiklerini ovmaya başladı. "Çabalıyorum."

"Özel..." Gözlerim mutfağa kaydı. "Özel olarak konuşmak istiy misin?"

Başımı olumlu anlamda salladı. "Gorkem'in aşağı gelmemesi

izah edeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Onların aşkı, eğimi bol bir akarsu misaliydi. Hızlıydı, önlerinde fazla engel yoktu ama bir sonu vardı.

"Serpil... Aklına takılan bir şey var." Konuyu değiştirip Serpil'in dikkatini dağıtmak amacıyla konuştum. Devam etmem için başını salladı. "Grinin Elli Tonu, tam olarak nasıl bir film?"

Cümlesinin sonuna doğru kaşlarını kaldırdı. "Öncelikle, Grey'in Elli Tonu. İtaatkâr... Bir dakika, bunu neden bana soruyorsun?"

Yanaklarımın içini ısırdım. "Uzay ve Gökem'in nasıl bir filme, neden gittiklerini tahmin etmek için."

Gözlerini devirdi. "Ben biliyorum." Derin bir nefes alarak, yanaklarını avuçlarına, dirseklerini ise masaya yasladı. "Gökem'in merakının ve zorlamalarının sonucunda gittiler. Beyefendi, itaatkâr-efendi ilişkilerinin nasıl olduğunu merak ediyormuş. Bu merakına karşın, filmin yarısında kusmuş. Tabii, katır inatır ya pes etmek yok! Geri girmişler sinemaya, sonunu getirmiş. Filmi ben de izledim, kusmayı gerektirecek bir şey yoktu. Uzay'a eğlence çıkmış Gökem'in salaklığı yüzünden, anlayacağın."

Yanaklarımı daha sıkı ısırdım, gülmek için doğru bir zaman değildi. "Merak kediyi öldürür."

Bir süre öylesine konuştuk. Zaman geçirmeyi amaç fakat geçmek bilmiyordu; ya istemsizce takılı kalmıştı, ya da yavaşlamak için yelkovan ve akrebine direniyordu. Güneş, evin neşesiyle birlikte kaçmış; yerini gecenin ürkütücü kollarına devretmişti.

Uzay ve Gökem'in yanına çıktığımızda, Gökem ayağa kalktı "Ne konuştunuz?" diye sordu sert bir tonda.

Halsiz olan Serpil geçiştirmek için elini salladı fakat Gökem, Serpil'in kolunu sertçe kavrayarak hareketlerini kısıtladı. Tanıdık görüntüye karşılık tüm hücrelerim sinirle doldu, dişlerimi birbirine bastırarak Gökem'in eline baktım. Elimin hemen arkasında, Uzay'ın koltuğa oturan bedeni görünüyordu. Gözleri uyarı doluydu, karışmamam için bağıırıyordu adeta. "Serpil'in kolunu bırak Gökem."

Gökem'in gözleri bir an olsun Serpil'in, yaşlarını bırakmak

ışın ıtır az eden gözlerinden ayrılmadı. Elimi kaldırdım ve Görkem'in koluna koydum, o sırada Uzay da ayaklanmıştı.

"Elini geri çek, Görkem." Katı, soğuk, tehlikeli, ıtır az kabul etmeyen sesin sahibi bu sefer bendim.

Görkem'in parmakları gevşedi fakat duruşunu bozmadı. Uzay, beni hafifçe geri ıtırerek Görkem'i Serpil'den uzaklaştırdı, fakat sadece fiziksel olarak uzaktı Görkem. Serpil'in ruhuna uyguladığı baskı ortadaydı. Ne Görkem'i, ne de Serpil'i böyle görmek istememişim hiçbir zaman. Onlar hep mutluydu benim hayal dünyamda. çikolata tadında anlaşmazlıklar ile ilişkilerine lezzet katıyorlardı.

Görkem, parmaklarıyla Serpil'i gösterdi. "Benimle evleneceksin," dedi sessizce. Birden, hızla gerçeklikle buluşan kelimeleri sadece beni şaşırtmıştı. Kendinden emindi fakat korktuğu bir şey vardı Görkem'in.

Ve korktuğu başına geldi. Serpil'in gözlerinden akan iki yaş tanesi, Görkem'in irkilmesini sağladı. Gözyaşları Görkem'i boğmaya başlamıştı. Hızlı adımlarla Serpil'in yanına ilerleyerek tek güven kaynağına, kollarının arasına aldı Serpil'i. Dakikalarca öyle durdular. Serpil'den bir ses çıkmadı. Tek ses, Serpil'in saçlarına konuk olan derin nefesti.

Uzay, kolumdan tutarak aşağı indirdi. Fakat başım hâlâ merdivenlere doğru dönüktü, Serpil'in ne söyleyeceğini merak ettiğim gibi, ne yapacağını da merak ediyordum.

Aşağı kata indiğimizde, "Gidelim," dedi sessizce. Onu takip ederek arabaya bindim, aklımı ise hâlâ Serpil ile beraberdi. Arkaya doğru baktım; arabanın arka camından, yanan ışıklar görülebiliyordu sadece.

Tereddütlüydim, endişeliydim. Bedenim stresten yanıyordu. Serpil'in, sevgiden çıkan korkunç bir darbe ile kendini kaybetmesini istemiyordum. Benim için, hangi anda bu kadar önemli biri oluvermişti biliniyordum ama zarar görmesini istemediğini belirtmişti. "Görkem, Serpil'e zarar vermez, değil mi?"

Uzay'ın olmayan cevabı, yarası açık düşüncelerime tuz serpti. Çıkamaz sokağa giren hislerin korkuyla dolmuş, kurtulabileceği

herhangi bir boşluk arıyordu çünkü geri dönemezdi, arkasına bile bakamazdı. Baktığı an, buz kesilirdi. "Verir mi?"

"Veremez."

Birçok şeyi açıklayan cevap, çıkmaz sokağa girmiş düşünceleri ni göğe yükseltip uçurmuştu.

"Su veya ıslak mendil var mı?" diye sordum bu sefer, bir yandan da sol elimi yelpaze gibi yüzüme doğru sallamaya başlamıştım. Uzak'dan cevap gelmediğinde camı açtım. Başımı cama doğru yaklaştırdığımda, kapanmaya başlamış camı fark etmemle geri çekilmem bir oldu.

Bir şey dememe izin vermeden, "Hasta olmak mı istiyorsun?" diye sordu bıkkınca, hasta olduğumda benimle uğraşacakmış gibi.

Beynim, başımın sıkışacağını düşünerek kalbimin hızlanmasını sağlamıştı. "Camı üstüme kapatma hakkını vermez bu sana!" diye bağırdım.

Direksiyonu sağa kırdı, yolun kenarına çekerek arabayı durdurdu. Bana doğru eğildi, torpidoyu açtı ve içinden çıkardığı ıslak mendili uzattı. Elinden alacağım sırada, parlayan bıçağı gördüm ve neden durdurduğunu sormak yerine başka bir soru yönelttim. "Kaç tane bıçağın var böyle? Nereye baksanı, her yerden çıkıyorlar."

"Her birinin kullanıldığı alanlar farklı, elbette çok olacak," diye yanıtladı, sert bir biçimde. Uzak geri çekildiğinde, torpidoyu açarak bıçağı elime aldım, nedense parıltısı ilgimi çekmişti. Soğuk metal, ucundaki plastik kaplamayı bile soğutmaya yetmişti. "Bıçak elinden düştüğünde bacağına can alıcı bir noktasına saplanabilir. Biraz daha böyle tutmaya devam edersen düşecektir de."

"Nasıl tutmalıyım?" Soruyla birlikte, arabayı çalıştırmak için anahtarlara yönelen parmakları durdu. Vücudunu, neredeyse tamamen bana döndürdü.

Yüzü sert ifadesinden taviz vermeye bile yanaşmazken, merakımı artıran kelimeleri açık ve netti. "Eğer dik veya yatay bir noktaya düz bir şekilde uygulayacaksan, plastiğin metal ile buluştuğu ilk noktadan itibaren bıçağın ağırlığının iki katı sıkı bir şekilde tutmalısın. Esnek kullanmak istiyorsan biraz daha uç bir noktadan tut. Bıçağın ağırlığıyla eş bir güç uygulaman yeter."

Bıçağı biraz geriden kavradım, esnek kullanmayı öğrenmek daha avantajlı duruyordu. "Daha sonra?"

Elimde bıçak ile, sebepsiz yere kenara çekilmiş arabada oturdum. Bu bana normal geliyordu.

Bakışları kısa bir anlığına bıçağa, ardından da gözlerime döndü. "Daha sonra, bıçağın teninle bütünleşir ve rakibine göre hareketlerini takınır."

Diğer elimin haşparmağını bıçağın sırtı tarafına değdirdim, biraz daha bastırırsam derimin çizileceğini hissedebiliyordum. Ne olacağını önceden hissetmek ve bunu kontrol edebileceğimi bilmek hoşuma gitmişti. "Rakibim sen olsaydın, bıçağımın nasıl hareketlenmesi lazımdı?"

Beklentiyle dolu gözlerime efendi olmuş açık grileri, kararsız değildi ama şüpheliydi. "Sağ omzuma zarar vermekle hükümlü olmalıydı. Bedenimin şuanki en zayıf noktası, geçmeye yüz tutmuş kurşun yarası."

Bıçağı yavaşça yerine koydum, arkama yaslandım. Uzay arabayı çalıştırdığında, başımı ona doğru döndürdüm. "Eve gitmek istemiyorum."

Kaşlarını kaldırdı, bakışlarını yoldan ayırmadı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım. Özgür hissedeceğim bir yere gitmek istiyordum. "Bilmiyorum. Hava almak istiyorum sadece, sıkıldım."

Telefonunu açarak birini aradı. "Birkaç saat gecikeceğimi. Eğer iki saati geçtiğinde sana benden haber gelmemişse, birazdan atacacağım adresi araştırırsın. Anlaşıldı mı, Hakan?" Karşı tarafın onayını anlamış olmalı ki telefonunu kapadı.

Bir şey söylemeden birkaç dakika daha arabayı sürdü, parmaklarını incelerken arabayı durdurdu, başını kaldırdım. Yine volun kenarına çekmişti ama burası yoldan çok, ıssız bir yer gibiydi. Bu şehirde, bu kalabalıkta, ne hükmet ise hep sessiz yerlere denk geliyordu. Veya Uzay, bu yerlerden haberdar da olabilirdi.

Başıyla denizi işaret etti. "İn, oraya yürü. Açık havadan kastını bu olmalı sanırım."

Kapıyı açtım, aşağı atlayarak geri kapadım. Dalgaların kumları

la buluştuğu, çıkan seslerden belli oluyordu. Kum, daha fazlasını ihtiyacı varmışçasına anında deniz suyunu içine alıyordu. Aktif içicinin sigara dumanına ihtiyaç duyduğu gibi, kum da aktif bir sü- tüketiciydi ve suya gerek duyuyordu.

Spor ayakkabılarımıyla beraber kısa çoraplarımı da çıkardım, kumlara basarak denize doğru yürümeye başladım. Ürpertmeni sağlayan hissi, esen rüzgâra vererek etrafıma bakındım. Ürpertmemi birkaç kişi daha vardı, bazıları evsizdi, çoğu insan orada bulunan küçük ama gösterişli kafeyi tercih etmiş, deniz rüzgârının getirdiği soğuğu ağırlamayı reddetmişti.

Filmlerde izlediğim o temiz denize veya kuma sahip değildi burası ama yine de idare edecek kadar vardı. Hem bu zamanda temiz bir yer, temiz insan bulmak kadar zordu.

Uzay yanıma geldiğinde birden kumların üstüne çöktüm ve yanımda bulunan kumlara vurdum. "Otur. Ayakkabılarını da çıkar, tüm negatifliği alıp götürüyor kum. Tabii istersen."

Ayakkabılarını çıkarmamıştı ama oturmuştu. Kot pantolonu, takım elbisesinin ütülü pantolonlarından daha uyumluydu buraya. Takım elbise Uzay'a yakışıyor olabilirdi ama bu, takım elbiselemin hoşuma gitmesi için bir neden değildi. Her saniye resmi olmak samimi gelmiyordu. Belki de küçükken, babamı hep takım elbiseli gördüğümünden dolayıydı buna ısınamama sebebim. Acil bir durum diyerek beni hastaneye götürürken bile takım elbisesini giymek için bizi bekletirdi. Çok iyi hatırlıyordum, ateşim yükselmişti ve annem ne yapacağını bilmiyordu. Babam ise ona beklemesini söylemişti. Kadın, babamın bir bildiği olduğunu düşünüp beklemişti. Babam, yarım saat sonra yanıma gelmiş ve kol düğmesi seçemediğini belirtmişti. Annem, neredeyse ilk kez babama karşı çıkmış ve cevap vermeden beni kucaklayarak korumaların kullandığı arabalardan birine bindirmişti.

"Görkem ciddi miydi?" Başımı Uzay'a doğru döndürdüm ve cevabını bekledim.

"Uzun zamandır düşündüğü bir konuydu." Elini ensesine götürerek sıktı, başı veya boynu ağrıyormuş gibi bir hali vardı. "Doğru bir zamanda dile getirmese de ciddiydi."

Elime kumları doldurdum, yavaşça avucumu açarak yere gen-

dökülmelerine izin verdim. Hayatımda bir kez kumsala gitmişim annemle beraber. Kumlara dokunmama izin vermezdi, çünkü köpeklerin tuvaletlerini kumlara yaptığını, hastalık kapabileceğini söylardı. Hafif bir tebessüm eşliğinde kumları elimden temizledim.

"Ne olacak?" Elimın üst kısmı ile alnımı kaşıdım "Ne yapacaklar?"

"Belli değil." diye kısa bir şekilde cevapladı. Bana sorulursa, belliydi sorunun yanıtı. Görkem, Serpil'in gitmesine izin vermez. Serpil ise gururunu çiğnemezdi. Anlaşamazlardı

"Ne kadar zamandır birlikte yaşıyorlar?"

Omuz sıktı. "Bir buçuk sene olmuş olmalı."

"Küs olduklarında bile hiç ayrılmadılar mı?"

"Onlar küs kalamazlar." Demek ki bu yaşadıkları, onlara da yabancıydı. İlk defa bu kadar birbirlerinden uzak, bir o kadar da yakınlardı. İkisinden birinin küçük bir beyaz bayrağı, barışmalarına yeterdi yine de ama ikisinin benzediği iki durumdan biri, yanıltıcılık, ikisinde de aynı zamanda baş gösteriyordu.

"Ne güzel." Ay'ın önündeki bulutlara bakıp tebessümümü genişlettim, anneme gülümsüyormuş gibi hissettim. Avağa kalktım. "Ellerimi yıkayıp geleceğim."

Uzay hareketleneceği sırada elimi omzuna koydum "Sadece Bir kere olsun, tek başıma gideyim." Başını olumsuz anlamda salladığında omzuna bastırdım. "Tek başıma gideceğimi. Kaçmam. çıplak ayakla asla. Eğer kaçmak istersem ayakkabılarını almak için geri dönerim." Kaçmayacağımın teminini pek tekin olmayan bu şekilde dile getirsem de, plansız kaçmak şu an yapmamı gereken bir şey değildi.

"Kaçmayacağımı biliyorum. Kaçırılabilme ihtimalin büyük."

"Etrafına bak Uzay!" Ellerini geri çekerek iki yana açtım "Gecenin bir saati, küçücük bir yer." Bir şey demeden arkamı döndüm ve kafeye doğru ilerlemeye başladım. İçeri girdiğimde birkaç garson boş yerleri gösterdi ama sadece lavaboya gireceğimi söyleyerek tarif etmelerini istedim.

Ellerini yıkadıktan sonra kâğıt havluyu uzunca kopartarak ellerimi kuruladım. Kâğıt havluyu çöpe attıktan sonra geri döndüm. Geri dönmem ile gerilemem bir oldu

Donakalmış bir şekilde orada dikildim, maskeli adama şaşkınlık ile karışık endişeyle baktım. Kopkoyu bir laciverte bürünmüş bedenini, maskesi tüm yüzünü kaplıyordu.

"Ecre." Sesini kalınlaştırmıştı. "Benim, Yaman." Eli maskesine gittiğinde çıkaracağını düşündüm ama sadece düzeltmekle yetindi. "E-posta attım, cevap vermedin."

"Hayır dedikten sonra bakmadım," dedim sertçe. Ellerimi lavaboya yasladım, kendiliğinden tuttuğu yeri yoklayıp kendimi savunmaya yetecek bir cisim aradı elim ama bulamadı.

Bana doğru bir adım attı. Hareketleri ağırdı, nedense Delikanlı Yaman'a tersti. "Daha benimle tam olarak konuşmadın."

Dudaklarım, karşımda duran adamdan öğrendiğimi belli etmek istercesine büzüldü. "Sesini neden kalınlaştırıyorsun ve vüzünde neden bir maske var, Yaman Gündler?"

Eldivenli ellerini göğsünde kavuşturdu. Fıt bir vücutta sahip olsa da, biraz halsizlik vardı bedeninde. Maskesinden dolayı gözlerini göremiyordum ama ifadesini merak ettiğim doğrudu. "Kimliği gizlemek, her zaman ilgimi çekmiştir."

"Kendini vuran biri için, gizlenmek çok da kolay olmamak" diye mırıldandım. "Uzay, seni nasıl oldu da bıraktı?"

Derin bir nefes aldı ve öksürdü. "Kaçtım."

Dişlerinin arasından konuştu. "Yalan söylemeyi kes."

Hızlı bir hamleyle yanıma geldi, bedenimi ters döndürerek aynaya bakmamı sağladı. Tek eliyle karnıma bastırırken, diğeryle çenemi sıkıca tutup canımı yakıyordu. Karnıma bastırıldığı elinde, aşağıya sarkan kolye benzeri bir şey vardı.

"Her hareketinden haberdarım, Soykır." Çenemdeki elini aç ve yanağımı da vücudunun içine alarak sıkıca bastırdı. "Hem de her hareketinden. İstesen de istemesen de bana güveneceğimi biliyorum. Etrafında, gerçekleri anlatacak bir tek ben varım."

"Peki o zaman." Zorlukla konuştum. "İlk önce kendin hakkındaki gerçekleri anlatmaya ne dersin, Gündler?"

Soruma cevap vermedi. "Sana, istediğin her şeyi verebilirim."

Bu vaadi daha önce de duymuştum.

Kapıya vuruldu. Uzay'ın sakin, temkinli ama patlamaya hazır sesi duyuldu. "Bir el yıkamak ne kadar uzun sürüyormuş!"

Yaman, fısıltıyla konuştu. "Sadece izle." Kısa cümlesinden sonra boynumda hissettiğim soğuk metal ile, arkamdaki bedenim benden ayrılması bir oldu. Kazağımın içine sokulmuş kolye ucu, kızıktaki hafif bir kabartı oluşturunuyordu.

Arkaya baktığımda Yaman'ı göremedim. Daha doğrusu, lacivertlere bürünmüş sesini kalınlaştıran adamı göremedim. "Ellerimi kurulum, birkaç dakika daha bekle. Lütfen."

Zincirin ucuna dokundum, ne olduğunu anlayamamıştım, bakmadan da Uzay'a belli etmek istemiyordum. Belki Yaman haklıydı. dürüsttü. Belki de değildi.

Dışarı çıktım, kapının kenarına yaslanmış Uzay'a baktım. Beni fark ettiğinde harekete geçti ve kafenin çıkışına yöneldi. Arabaya doğru ilerleyeceği sırada, "Bir saniye," diyerek onu durdurdum.

Elinde bulunan spor ayakkabılarımı alarak kumsala doğru koştum. Delikli cekete sahip olan adamın yanına ilerledim, ayakkabıyı ona uzattım. Ayakkabı numaram biraz büyüktü, adamı ise minyon biriydi. En kötü ihtimal, bir numara küçük gelecekti ayağına. Evde birçok ayakkabı bulunuyordu ve bu adama onlardan birini rahatça verebilirdim. Böyle adamları tanırdım, çalıştığım barın çıkışlarında da hep rastlardım. Bir iki gün oradan oraya gezer, ardından da yok olurlardı.

Uzay'ın yanına geri döndüğümde, ilk önce ayaklarıma, ardından da yüzüme baktı. "Gerçekten de hasta olmak istiyorsun, değil mi?"

O an, ayak parmaklarımla kumları kavrayarak bir çocuk gibi sallanmak ve gülümsemek istedim ama yapmadım, Uzay'a karşı yapamazdım. O, benim çocuk tarafımı yok etmek isteyen biriydi, belki de o taraftan nefret ediyordu.

Parmak ucunda arabaya doğru ilerledim ve kapıyı açarak içine geçtim. Kum taneleri ayak bileklerime kadar yapışmış, tenime sarılarak dökülmelerini önüyorlardı. Kemerimi takarak arkaya yaslandım, kısa bir deniz havası ıyı gelmişti.

Uzay'ın koltuğa yerleşip arabayı çalıştırması ile başımı cama doğru çevirerek birkaç dakika önce bulunduğum kumsala baktım. Yavaşça hareket eden araba, sessiz bir şekilde yolda ilerlemeye başladı.

Ay, gece ile yalnız bırakılmıştı. Güneş ona acımış, kendini göstermesine, kaybolmamasına izin vermişti. Birçok darbe alan ay, isteyebilir, etrafı daha çok aydınlatabilirdi. Fakat Dünyayı buna değer görmüyordu, içindeki insanlar yüzünden. Bazılarını gölgeye bırakıyordu, hak ettikleri için. Güneş gibi sevecen değildi ay, soğuktu, çünkü yaralıydı.

"Acıyor mu?" diye soran Uzay'a baktım, karnıma kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını yola çevirdi. Kızaran kulaklarımın, dudaklarından daha koyu bir renkte olduğuna emindim.

Cevap vermedim, somurtarak dışarıyı izlemeye başladım.

"Bir soru sordum." Anında sesine demirden zırh ören Uzay, sabrının taşmakta olduğunu belirtiyordu en ufak hususta. O sınırlanmasın, kızmasın, bağırmasın diye susmaktan, dayanılamayacak kadar dolmuştum. Konuştuğum oluyordu elbette ama genellikle umursamaz havası vermeye çalışarak sessiz kalıyordum.

Kısık sesle söylediğim cümlem, elbette ki Uzay tarafından duyulmuştu. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden?" Bugünkü ifadesizliğinin altında yatan başka bir şey vardı. Normalde bu kadar sade kalmayıp, birkaç parıltı eklerdi hareketlerine.

Cevap vermezsem direteceğine, direkttiğinde ise bu konuşmanın artık medeni konuşmadan çıkacağına emindim. "Çünkü utanç verici!"

"Alışmalısın," dediğinde, elimle alınımı ovmaya başladım, başım ağrımaya başlamıştı. Geri çektiğim elim, kısa bir anlığına boynumdaki kolyeye dokundu.

"Bunu yapmanı istemiyorum!" dedim sınırla. Beni sapkın ilişkisinde kullanmasına izin vermezdim. "Bana dokunmayacaksın."

Şehrin ışıkları görüldüğünde arabayı kenara çekti. "Sana dokunmadım, istediğimi alamadım."

Başını bana doğru döndürdü. "Bu sefer tam tersini deneceğim."

Vücudumu otomatik olarak ona doğru döndürdüm. Sert bir duruş sergileyen çenesi, dişlerini sıktağı için belirginleşen elmacık kemikleri, hararetili maviye dönmüş gözlerine bakımı "Bana

dokunmadın mı!? Ruhuma dokundun ve onu yaktın ya be adam, daha neden bahsediyorsun!"

Konuşmasına izin vermedim, ellerimi alınma bastırarak, adrenalini yüksek konuşmaya devam ettim. "Kafamı karıştırarak, doğruyu saklayarak, beni kullanarak istediğini asla alamazsın. O kadar zekiysen bunu biliyor olmalıydın. Sen normal davranırsan bile, bundan sonra istediğini benden alamazsın!"

"Fazla direndin. Neredeyse kendimden şüphe etmeye başlayacağım." Elini, losyon kokan çenesini sıvazlamak için kullandı. "Bana bir yol göstermediğin sürece kendi bildiğini yapacağım."

"Sana yol göstermek mi! Dur bak göstereyim.." Sınırle kapıyı açtım, dışarı çıktım. Elimle denizi göstererek, "Yolun bu, gıt kendini boğ orada!" diye bağırdım. "Anlamıyor musun, yaptıklarından sonra istediğini veremem!"

Gururuma yediremezdim bunu, istesem de yapamazdım. Korkuyla yeniden yeşeren gururumu, bir daha yüzüstü bırakamazdım. Sevgim, elimde kalan tek tük dayanaklardan biriydi. Onu da hi-mayesi altına almasına izin verirsem, tamamen pes etmiş konuma gelirdim.

Sakın bir tavırla arabadan indi, yanıma doğru ilerledi. Lakin fazla yaklaşmadı; kasılan bedenim ve titreyen kelimelerimden olsa gerek.

Derin bir nefes aldı, arabaya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Vereceğini biliyorum. Hiçbir zaman, bir şey için boşuna uğraşmadım."

Ellerimi başıma koyarak birkaç adım sağa, ardından da sola yürüdüm. En sonunda ellerimi iki yanıma indirdim ve cılız, avtu zamanda şaşırtıcı derecede etkili sesimle konuştum. "Hayatımı karartıyorsun!"

"Hayatın benim." Başını yukarı kaldırdı, bir süre ya buhurları, ya da arada görünen yıldızları izledi. "Zaten karanlıktasın."

Birkaç adımda yanıma geldi. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Azalan sınırlım kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Anlayamadım?"

“Bana, senden ne istediğimi soruyorsun hep.” Rüzgârda uçan saçının bir tutamı alnını okşadı, ardından da eski yerine dönerel Uzey’ın devam etmesini bekledi. “Sen benden ne istiyorsun?”

Kaşlarını çatılmaya bir son verdi, dudaklarını şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı. Ne diyeceğini bilemeyen dudaklarını, sabrı Uzey’a cevabı ise düşüncelerime bıraktı. Cümlelerim, birçok anlam içeren sözcüklerden oluşabilirdi. Ama aksine, son derece açık ve netti. Ne istediğimin, sonucunda bana ne getireceğinin farkındaydım. Bulduğumdan daha tehlikeli, zararlı bir yola girmiştim ama kendi isteklerimin kurbanıydım. “Senin gibi olmayı öğrenmek istiyorum.”

Elinde bulundurduğun güç, insanlar üzerindeki hâkimiyet, saygısız olsan bile sana her dakika verilecek saygı, zekâ huzulüğü... Ve daha nice!

Dudakları kararlılıkla yukarıya kıvrıldı, neşesi gelmiş ifadesi çekiciliğini tüm doğaya sunmak istercesine parlıyordu. Nadir tebessümleri rüzgârı bile heyecanlandırıyordu. Şehre doğru döndü, başıyla ışıkları işaret edip durdu bir süre. “Güzel görünüyor.”

Güzel görünüyordu gerçekten de, ayrıntı görülmediği için uzaktan izlemek her zaman güzel olmuştu şehirlerde. Hoş, solukta harap olan ne çok canlı; ölmeye mahkûm olan ne çok insan vardı.

Sustum, sadece cümlelerini bekledim. Cevabı ya içerisinde gizli, ya da apaçık ortadaydı. Sert bir ses tonu ile başladı cümlelerine, ardından yumuşadı ve ruhum kadar şeffaflaşp onunla bütünleşti. “Turuncu ışıklar, şehrin ateşiymişçesine cayır cayır yanıyor. Aynı bizim gibi. Ama biz turuncu değiliz, maviyiz. Dayanağımız yok olduğunda, biz de bir daha doğmamak üzere öleceğiz.”

Gözlerini, üzerime batırırcasına yerleştirerek emin olmak için sordu. “Benimle capcanlı, harareti ve talepkâr ateşte alev almaya hazır mısın?”

Birden zifiri karanlığa bürünen düşünce topluluğu beni yarı yolda bıraktı. Ruhumun en acılı çöküşünü yaşattı bana. Sorusunun cevabına, sorumun cevabı gibi, aylar öncesinden karar verilmişti.

21. BÖLÜM

“DERSLER”

Araba yolculuğundan çoğu insan şikâyet eder. Sessiz kalan kesim ise, başını soğuk cama yaslayıp düşünmeyi sevenlerdir. Düşünmeyi sevenlerin çoğu ise sorunlarını büyütüp, sahip oldukları büyük iki kefeyi doldurmak için ortalığı didikleleyenlerden oluşur. En güzeli hiçbir şey düşünmemektir. Hele hele yanında düşüncelerinin sana ulaşmasını engelleyen bir adam oturuyorsa, zaten düşünemezsin. Kaba duruşu, görünüşüne uymayan nazik, havada kolayca süzülen hareketleri ile seni etkileyen adama bakarsın; düşüncelerini ele geçirmesine seve seve izin verirsin. Çoğu zaman yenilgiyi kabul edersin, savaşıma içten devam edersin. Başka seçenek yoktur çünkü.

Aynı tüm parlaklığıyla hüküm sürdüğü gecede sessiz bir yolculuk rahatsızlık vericiydi. Başımı, Uzak'ın görünüşündeki kasvete rast gelmemek için çeviremiyordum. Göğsümü daraltan, nefesimi sınırlayan bir his vardı içimde. Belki de boynuma asılı olan, normalinde daha ağır gelen zincirle alakalıydı.

Arabadan çıkıp içeriye girdiğimi gibi hızlı adımlarla odaya gittim. Bir an önce boynumdaki ağırlıktan ve meraktan kurtulmak istiyordum.

Kolyeyi boynumdan ayırırken, masanın üzerine koyduğum laptop'u arıyordum. Gözlerim, aradığını bulamadığımda duraksadımı. Yatağın üstüne, oradan da camın önüne baktım fakat laptop yoktu. Ah, hadi ama! Kocaman cisim, kaybolacak anı şimdi mi bulmuştu?

Odayı bir süre daha talan ettikten sonra sonuç hâlâ aynıydı, yorgun olduğumdan daha fazla didiklemeyip, üzerimi değiştirip yatağa yattım. Bileğime sardığım zincirin ucunda bulunan belleğin avucumun içinde parçalamak istercesine sıkarak gözlerimi kapattım. İçimden bir ses, her şeyin sonu gibi bunun da kötü olacağını söylüyordu.

Huzursuzluğun vücudumu saran kolları, beni nadir bulunan derin uykumdan düşman şefkati misali çekip çıkardı. Elimi sallayıp ondan kurtulmak istedim ama kendinden emin bir hali vardı; tüm gün, belki de bütün hafta beni rahat bırakmayacaktı. Kötü bir ruh gibiydi, başımın içinde nedensizce mırıldanıp bedenimi dürtüyordu.

Uykulu halimle yatağı topladım, zinciri yastığın altına sokuşturdum. Tek başıma kahvaltı ettikten sonra salona geçtim. Ayşe Abla, Uzay'ın evde olduğunu söylemişti fakat onu görememiştim. Odasında olmalıydı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak arkama yaslandım, bakışlarımı televizyona çevirdim. Fakat dikkatimi verdiğim söylenemezdi. Gözlerimle değil, düşüncelerimle görüyordum, onların dünyasına dalmıştım. Kısa bir analizde bulunmuştum;

'Uzay'ın dünkü sorusunun olumlu cevabı beraberinde neler getirecek, kazandırıp kaybettirecek bilmiyordum. Belleğin içinde bulunan dosya veya benzeri belgenin önemi de tartışılırdı. Üstüne üstlük Yaman, hâlâ ne olduğunu bilmediğim yüzük, Uzay gibi başka problemlerim de vardı.'

En merak ettiğim sorular arasında, 'Eğer hiç buraya gelmemiş olsaydım, gene de bu olaylar beni bulur muydu?' sorusu yer alıyordu. Cevabı, evetti. Çünkü kaldığım yurt, Ayhan Günder'e aitti. Benden, yıllar önce haberleri vardı. İstediklerinin ne olduğunu hâlâ çözememiştim. Beni öldürmek isteselerdi çoktan yaparlardı. Fakat Görkem, hâlâ Uzay ile beni öldürmek istediklerini savunuyordu yüzüme karşı. Tabii Görkem ve Uzay'ın bana söylemediği birçok şey vardı, onlara da güvenmiyordum.

Keşke elimde olsaydı da sorunların hepsini öldürebilseydim! Bunu, gözümü bile kırpmadan yapardım. Öyle bir raddeye gel-

miştim ki, masum veya suçlu dinleyecek zamanım veya kalbim yoktu. Merhametim vardı fakat bunu hak etmek, büyük bir olaydı. Ciddi konuşuyordum lakin kendimi aciz gördüğüm doğrudu, sadece Uzey'a karşı.

"Başlayalım." Soğuk sesin televizyondan gelmiş olması, beni bu denli üşütemezdi.

Başımı kaldırdım, havanın pek de sıcak sayılmamasına karşın dizlerinde biten şort ve kısa kollu, ince bir tişört giyen Uzey'a bak-
tım. Sesi her zamanki soğukluğunu kaybetmese de, görüntüsünde bir sakinlik vardı. Normalde hiç uğramayan bir sakinlik.

"Neye başlıyoruz?" diyerek ayağa kalktım. Bedenime doğru esen endişe ve heyecan dalgası, hafif bir sarsıntıyla karşılandı vücudumda.

Cevapsız kalacağını düşündüğüm soru, eğleniyormuş gibi bir tonda söylenen kelimelerle yanıtlandı. "Antrenmana."

Uzey'ı takip ettiğim süre boyunca kaslarım çatık, düşüncelerim küçük bir karmaşadaydı. Önünde durduğu büyük kapının ardından müzik yükseliyordu. Buraya, sol merdivenlerden yukarı çıkarak ulaşmıştık.

Kapı açıldığında müziğin sesi de arttı; sıcak hava dalgası bedenimi yavaşça öptü, sırtım gevşedi. Gözlerim ise ardına kadar açılmak isteyerek kaslarımla küçük çaplı bir savaşa girdi, kazandı. Uzey, havadaki benzer büyük müzik aletine hafif bir baskı uyguladığından müzik durdu.

İçeriye doğru birkaç adım atarak etrafı inceledim. Minderlerle süslenmiş yerler, spor salonuna benzer odanın üçü bir köşesinde bulunuyordu. Minderlerin üstünde, iki ucu tavana bağlı küçük-
lülü büyüklü demirler vardı. Minderlerin uzağında küçük bir boks ringi, birbiri ardına dizilmiş kum torbaları ve ne olduğundan tam olarak emin olmadığım, sadece filmlerde gördüğüm birkaç spor aleti mevcuttu. Sağ duvar ise, soldakinin aksine birçok aletle süslenmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, tüm şaşkınlığıma baskın gelmesini diledim. Gözüm korkmuştu fakat bunu belli etmek istemiyordum.

"İplerini sık," diye mırıldandı müzik değiştiren Uzak.
"Anlamadım?"

Birkaç su şişesini, minderlerin bulunduğu üçra köşeye taşıdı.
"Eşofmanın iplerini sık."

Elimle, bana bol gelen eşofmanın iplerinin olması gereken yere dokundum. Yüzümü buruşturdum. Eşofmanların iplerini genelde çıkarırdım eğer çok bol değillerse, çünkü beni her zaman rahatsız ederlerdi. "İplerini çıkarmıştım."

"Kapının yanındaki dolabı aç," dedi bana bakmadan, minderleri düzelterek. "Şortlardan birini giy, iplerini sık."

"Ya da şortlarından birinin iplerini çıkarıp eşofmana takayım?" dedim sorarcasına, bir yandan da dolaba doğru ilerliyordum.

"Sakin şortlarımın iplerine dokunma." Sesi tehditkâr değildi, her zamankinin aksine. Bugün Uzak'ın üzerinde bulunan sakın ve eğlenceli hava, huzursuzluğumu azaltıyordu. Bu havayı bozmak için bir şey demedim ve şortlarından üstüme uyarımı aldım.

Uzak'a kısa bir bakış atarak dolabın yanına geçtim, duvara iyice yaklaşarak eşofmanı çıkardım.

Uzak'ın uzaktan gelen sesi hızlanmama sebep olmuştu. "Senin gibi vücuda sahip olan çoğu kız, bunu sergilemekten gurur duyar, üstüne üstlük sergilemek için zaman kollardı."

Giyindikten sonra eşofmanı katlayıp dolaba koydum, arkamı dönerek minderlere ilerlemeye başladım. Dedğine karşılık "Senin gibi vücuda sahip olan her erkek üstü açık dolaşır," diyemezdim, çünkü Uzak zaten... Üstü yoktu... Üstü yoktu!

Her seferinde bu denli heyecanlandırması, vücudunun muhteşemliğinin kadın hormonlarına etkisinden olmalıydı. Barda, birçok üstü çıplak adam görmüştüm fakat gördüklerimin çoğu, kendini kastığında belli edebiliyordu karın kaslarını. Uzak'ın ise bunu ihtiyacı yoktu, ne yaparsa yapsın belirginlerdi. Özenle seçilmiş, düzgün bir açıyla oluşmuştu.

Gözlerimi hızla üzerinden çekerek, yere gelişigüzel attığı tişörte baktım. Uzak, düzenli biriydi ve bu ona göre değildi. Tıvz olmalıydı, sinemadaki hareketinden sonra kesinlikle öyle olmalıydı hem de! Belki de iş spora, dövüşe geldiğinde, gereğinden fazla vahşileşiyordu.

Yanaklarımın içini ısırarak şortun iplerini sıktım. Komik görünüyordum, yine de şortun her ne kadar bacak kısmı bol gelse de, bel sıkılığından dolayı üzerimden düşmeyeceği bir gerçektir. Bileğime yerleştirdiğim tokalardan biriyle saçımı topladım, gri tokamı hâlâ Uzay'dan almamıştım. Gözlerim, aniden Uzay'ın bileğine çevrildi; toka orada değildi.

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırarak gözlerine baktım. İstirna hareketleri yapmaya başladığında ona ayak uydurdum. Allah'ımı, ne garip hareketlerdi bunlar! Çoğu hareketi de vücudum kâhıtların diye geçiştirmiştim hâlbuki.

"Tam olarak ne yapacağız?" diye sordum bittikten sonra. Ellerini pudraya bulduğunda ben de aynısını yaptım. "Vücudunu ve hislerini açmakla başlayacaksın." Başıyla demirleri gösterdi "Asıl."

"Şaka yapıyor olmalısın." Kollarıma baktım. "Düşüp bir yemmi kırmak şu anda ihtiyacım olan son şey. Ayrıca, hislerimin kapanması gerekiyor mu?"

"Benim gibi olman için aynı yollardan geçmen gerekmiyor, herkesin bünyesi farklı." Biraz geri çekildi ve kollarını arkasına aldı. "Sende başka bir şey deneyeceğiz fakat acı hissetmeden hiçbir şey olmaz." Birkaç güçlü adımdan sonra sıçrayarak demirlere tutundu. "Sıra sende."

Uzun kollu tişörtümün kollarını yukarıya çektim. Birkaç adım genledim, zıplayarak demirlere tutunmaya çalıştım fakat elim bile değmemişti. İkinci deneyişimde ise parmaklarım kısa bir anlığına temas etmişti.

Dişlerimi sıkarak Uzay'a baktım. Demirlerden birinin üzerine oturmuş, başını hafifçe eğmişti; beni bekliyordu. Halinden memnundu, durumum ise ona eğlenceli geliyordu.

Derin bir nefes aldım. Ayaklarımı sıkıca yere bastırdıktan sonra üç büyük adım attım, tüm gücümü bacaklarıma vererek sıçradım. Ellerim demirleri kavradığında sevinç nıdaları atamadım; çünkü birkaç saniye sonra yere düşmüştüm.

"Ah, hadi ama!" diye homurdandım popomu ovuştururken Uzay'ın bir şey diyeceğini fark ettiğimde elimi kaldırdım. "Bekle, yapacağım."

Küçükken, annemin beni jimnastik kurslarına vermesine başarılı olmama güvenerek kollarımı kaldırdım, geriye doğru eğildim. Parmaklarım yere değdiğinde sevinsem mi, yoksa yıllar sonra bile bu hareketi yapabildiğime şaşırsam mı bilemedim. Hızla doğru aralık vermeden iki kere parende attım, beklemeden ellerime yüklenererek vücudumu yukarıya sıçrattım. Demirleri kavradığım gibi derin bir nefes aldım, kendimi yukarı çekerek demirlerin üzerine oturdum.

Sol bacağımın üst kısmı incinmişti fakat bunu belli etmedim. Sadece hafifçe hareket ederek oturduğum pozisyondan rahatsız mıyım gibi görünmeye çalıştım.

Uzay'ın sakın suratı, eğlenceli bir ifadeye yer verdiğinde hayretler içerisindeydim. Demirleri tutarak vücudunu sallandırdı, benim bulunduğumun bir ötesindeki demire atladı. Ardından bir kez daha sallanarak diğerine geçti.

"Daha kolay bir şey deneyemez miyiz?"

"Bu zor değil." Bulunduğu küçük demirin üzerine oturdu. "Ayrıca... Hiçbir zaman kolay bir hareket göstermeyeceğim, zorlarken kolayı tercih etme diye." Sırtını gerdi. "Zoru seçtiğinde güçsüzleşmezsin, daha dayanıklı ve deneyimli olursun."

Başımı önüme döndürerek ayağımı hafifçe oynattım. Ağrı geçmişti. Ters dönerek vücudumu aşağı sarkıttım. Kollarım çok dayanamazdı, bir an önce öndeki demire atlamamı gerekiyordu fakat atlayamazsam çok fena yere çakılacaktım. Jimnastik kursuna hâlâ devam ediyor olsaydım bunları kolaylıkla yapardım fakat onun yerine... Hiçbir şey tercih edememeyi, hâkiniyeti benden almayı seçmişti hayatım, benim yerime.

İki kere ileri geri sallandıktan sonra öne doğru ittim kendimi. Yere düşmediğime sevinmiştim fakat kollarım daha fazla dayanamazdı. Yine de pes etmeyip Uzay'ın bulunduğu demire doğru sallandırarak gözlerimi kapattım, vücudumu öne doğru yönlendirdim. Gözlerimi kapatmam hataydı fakat yere düşüşümü izlemek istemiyordum.

Sol elimi bileğime doğru kavrayan parmakları hissettiğimde gözlerimi açtım. Yere düşmeme yaklaşık otuz santim vardı. Başımı kaldırıp Uzay'ın yüzüne baktım, bekliyordu.

Yere atlayabilirdim, Uzay'dan beni yukarı çekmesini isteveyirdim veya koluna asılarak kendimi yukarı çıkabilirdim. Son seçeneği uygulayarak sağ elimle de kolumu tuttum ve vücudumu yukarı çektim. Demirler'e yakın mesafeye ulaştığımda Uzay'ın kolunu bırakarak demire tutundum.

Uzay, bana kısa bir bakış attıktan sonra yere atladı. Elleri yere değdiği gibi küçük bir takla attı, ardından da ayağı kalktı. "Şimdi, aşağı atlayabilirsin."

Ne yani? Bundan sonra zaten aşağı ineceksek, neden atlamamı söylemek yerine yukarı çıkmamı izlemişti ki!

Eğer ellerimi bırakıp aşağı atlarsam, bacağımın incinme ihtimali çok yüksekti, ayrıca Uzay'ın yaptığı gibi öne doğru atlayarak takla atamazdım. Küçükken yaptığım gibi havada takla atarak yere insem hiç fena olmazdı, fakat onu da yapamazdım, çünkü kendimi o kadar da esnek hissetmiyordum. Yaşımın bir elin parmağını geçmediği günleri özlemiştim.

Başımı kaldırıp, sarıya dönmüş parmak boğumlarıma bakımdım. Kendimi yukarı çektikten sonra demirlerin yukarısından yürüyerek, demirlerin sonuna varabilirdim. O zaman da hepsinden daha alçak olan bitiş demirine ulaşip yere atlayabilirdim.

Kollarımı gererek dişlerimi birbirine sıkıca bastırdım, kollarımdaki ağrının yerini çenemdeki ağrı alsın ve acımı unuttursun diye. Demirin üstüne çıktıktan sonraki hamlelerim kolaydı, sona ulaşmıştım. Atlayarak alçak demire tutundum, ardından parmaklarımı açarak demirden ayrıldım.

"Kendi yolunu bulman güzel." Uzay'a çevirdim bakışlarımı. Bana doğru attığı su şişesini yakalayamadan yere düşürmüştüm; kollarım ağrıyordu, kusura bakmasın ama!

Şişeyi yerden alarak açtım, birkaç yudum içtim. Aslında daha fazla su istiyordu vücudum fakat adını hatırlayamadığım jimnastik öğretmenimin kulağında yankılanan tız sesi beni engellemişti. "Tıkanmak istiyorsan tüm suyu bitir Ecre Hanım! Vücuduna kramplar girdiğinde hareketlere ara vermene izin yok! Sözümü dinlemeyi öğreneceksin. Az su, çok antrenman."

O sıralar kızgın bir şekilde verdiği tavsiyeleri anlamıyordum.

sindir oluyordum ve çocukluğun getirisi olarak itiraz edip bağırıyordum. Şimdi ise birçok kişinin verdiği tavsiyeler, hatırladığımda di bir mizacı olduğunu hatırlıyordum. Sesi, derslerden sonra bile kulaklarımda yankılanırdı. Fakat yıllar önce beni terk etmiş gibi. Şimdi ise yeniden başlıyor olmalıydı, her şey yetmezmiş gibi.

Derin bir nefes alarak yüzümü buruşturdum, aklımda beliren sesi mikrofon denemesi yapıyor gibiydi. 'Gülümsemek yok, ağlamak yok, yalan yok. Sadece bedeninin hareket etmesine izin ver, bırak mimiklerini bacakların ve kolların belirlesin.'

"Daha önce hiç denedin mi?" diye sordu Uzak, başıyla kum torbasını işaret ederek.

Denememi isteyenler olmuştu. Barda, evlerine çağırıp gelip spor aletlerini göstermeyi vaat edenler; küçük olduğum için şeker teklif edenler bile vardı.

Hatırlayınca içimden sessizce kıkırdadım. Ne acayip insanlar bulunuyordu bu dünyada!

"Hayır," diyerek yanına gittiğimde, elime iki uzun boks bandajı verdi. Kendininkileri sararken ona bakarak bandajları açmaya başladım. Elime sarma işini bitirdiğimde biraz yamuk olmuştu fakat Uzak'ın dediğine göre idare ederdi. İlk gördüğünde gözleri hafifçe kısılmıştı, gülmesini beklemiştim fakat hemen ciddi ifadesi bürünmüştü.

"Bir kere göstereceğim." Sesi, gözlerimin bandajlardan ayrılmamasını sağladı. Kafamı olumlu anlamda salladım, yere oturdum. "Ayağa kalk. Terin üzerinde soğumasın, hareket et."

"Hareket ederek izleyemem," diye itiraz ettiğimde kalkmamı bekledi. Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. Bacaklarımı ve kollarımı sallayarak, terimin az da olsa soğumasını engelledim.

O sırada şarkı değişti, barda bulduğum bilgisayar arada sırada kaçırarak izlediğim bir dizinin şarkısı çalmaya başladı. Bu şarkı dinlediğim ilk an, barda çalışırken ilk defa bir bilgisayar aşırıldığı zamandı. Bayağı eğleniyordum.

Önümde bir hareketlenme olduğunda, dalmaya yeni yeni başladığım düşüncelerden uzaklaştım. Dikkatimi Uzaya verdim.

Uzay kolunu dar bir açıyla kaldırdı. Normalde hep geniş bir açıyla yumruk atıldığını gözlemlemiştim, bu yüzden kaslarımı çatı-
tım. Yumruğu değdiği gibi, kum torbası hızla geriye doğru yol aldı.
Ben ırkılırken, Uzay hareket etmemişti; çünkü kum torbası hiç ara-
vermeden, aynı hızla geri geliyordu.

Uzay, hızlı ve güçlü yumruklarını bir süre sonra aza indirdi.
Kum torbasını ilk önce yavaşlattı, ardından da durdurdu.

Kum torbasını tutan elleri, damarlarını belirginleştirmişti. Ne-
fesi normal denebilecek bir hızdaydı, nefes nefese kalmamıştı onca
harekete rağmen. Yüzü ifadesizdi, olanların tespiti, sadece gerilmiş
ve belirginleşmiş kaslarıydı. Adalelerin süslediği sırtı, ter damlala-
rını taşıyordu fakat o kadar güzel bir görüntüye sahipti ki, ses-
sizce iç çekmekten kendimi alamadım. Gücünü her bir zerresinde
belli etmemeliydi insan. Bu denli etkilememeliydi, hükümünü bu
kadar kalıcı ve kontrollü sürdürmemeliydi.

Yaşamışlıkları sırtında ağır bir yük gibi taşıyan, yüzünde bir-
çok geçmişin yarasını bulunduran ruhu değil de vücudu, günah
olmasa, ilahlaştırmaya değerdi. Onu insan yapan, ruhuydu; vücu-
du değil.

Kolunda, kurşunun silinmeye yüz tutmuş yarası mevcuttu.
Hafif bir morluk vardı fakat göze batmıyordu. O yara bile, görü-
nüşüne çekicilik katıyordu.

Geni çekilip, gelmemi işaret eden gözleri ilerlememi sağladı.
Kum torbasının önüne vardığımda, karşılaşmak istemediğim bi-
rini görmüşüm gibi yüzümü buruşturdum. Elim kaldırıarak ta-
nışma merasimimizi başlatmış oldum. Derisine hafifçe dokunarak
bastırdım, lanet torba içeri göçmüyordu bile! Yumruk attığım gibi
parmaklarımı kırılacaktı!

"Açıyı dar mı almalıyım?" diye sordum zamanın geçmesi için
konuşmaya çalışarak.

Gözlerini kısarak alayla bana baktı. Konuştuğunda yüzündeki
alayı da silmişti. "Hayır, tabii ki geniş alacaksın."

Onun yaptığını yapamazmışım gibi konuşmuştu. Haklı da sa-
yılırdı, bir önceki performansına bakarsak.

Geniş açıyı boş vererek dar bir açıyla aldım yumruğumu, ardın-

dan da kum torbasına doğru atağa geçtim. Kolumun kıtlamasıyla dişlerimi sıkarak, sol elimle dirseğime baskı uyguladım.

Uzay, derin bir iç çekti. Küçük bir çocuk azarlar gibiydi, "Sana geniş demiştim."

"Ama sen açıyla dar alıyorsun," diyerek kolumun acısıyla inledim.

"Benim kollarım daha uzun." Gözlerini devirerek yanıma geldi, kolumu tutarak baskı yapan elimi uzaklaştırdı. "Üstelik bunu yıllarca yaptım."

"Zorla başlamam gerektiğini söylemiştin," dedim kolumu hafifçe ovalamaya başlayan parmaklarına bakarak.

"Her zaman zoru tercih et dedim, evet. Bundan kastım, zoru başarmaya çalışırken başta çuvalamandan geçmiyordu. Üstelik dar açı kolay yoldur. Geniş açıyı kontrol etmek daha zordur. Kolların ne kadar küçük olursa, o kadar geniş alman gerekir."

Nazik ellerine karşın kaba ifade bulunduran yüzüne baktım. İfadesiz bir şekilde birbirimize bakmaya başladık, Uzay kolumu ovarken. Parmaklarının teması, derimi yakıyordu. Koluma değildi ruhumu dokunuyordu sanki. Bunu başarabildiğini kendi de biliyordu, sadece gözlerimde görmek istiyordu bunu... Görsün ki gururlansın.

Kolumu geri çektiğimde itiraz etmedi. Hafifçe salladım ve kum torbasına doğru döndüm. Parmaklarımı teker teker sıkarak yumruk haline getirdim, diğer elimi de hafifçe yukarı kaldırdım. Sağ kolumu esnermiş gibi geri çektim, hızlı ve sıkıca geniş açıyla kum torbasına vurdum. Torba geriye doğru hareketlendi. Uzay'ın kadar olmasa da hızlıydı. Bana doğru harekete geçtiğinde yumruğumu zamanında hazırlayamadım, o yüzden kum torbasının vücuduma çarpmasını engelleyemedim. Gerileyerek yere düştüm.

Homurdanarak yüzümü buruşturdum, kolumla alnımı sildim. Bana doğru atılan su şişesini bu sefer sol kolumla tuttum.

"Bayağı bir işimiz varmış gibi görünüyor."

Başımı olumlu anlamda sallayıp ona katıldım. "Ruhen de hazırlayacaksın, değil mi?"

Şişenin kapağını açarak üç yudum içtim.

Başını hafifçe yana eğerek kollarını göğsünde kavuşturdu, odanın ortasına yakın bir yerde bulunan kolonlardan birine yaslandı. "Fiziksel olarak genişirken, ruhsal olarak da ilerleme kaydedeceksin."

"Acıyı nasıl hissetmemi planlıyorsun?" diye direttim şişeyi kapırken.

"Acıyı hissedeceksin, onunla bütünleşeceksin. Alışacaksın," Kaşlarını çatı. "Acıyı hissetmek iyidir."

Gözlerimi kaçırdım. Ellerimi dizime koyarak başımı eğdim. Yorulmuştum, nefes nefese kalmıştım. Kolum ve karnım ağrıyordu.

"İlk olduğu için zorlamıyorum. Bir daha antrenmanlar arasında durmana izin vermem."

Zorlamamış halı bu muydu? İşim bitmişti.

"İhanet hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum birden. İçimi kemiren flash bellek, beni korkutuyordu.

"Ceza." Acımasızlığa bürünen ifadesi, düşüncelerimin yakından geçen bir hançerdi. Şanslıydım ki o hançer bu seferliğine sıyrılmıştı.

Dur durak bilmeyen dudaklarım bu sefer, merak ettiğim başka bir soruyu dillendirmeye yöneldi. "Mazoşist misin?"

Kaşlarını kaldırdı, ilgisini çekmiş olmalıydım. "Acı çekerken zevk alıp almadığımı mı soruyorsun?"

"Evet, bir bakıma."

"Acı çektirmeyi severim. Bu da sadist ve mazoşistlik arasındaki en belirgin farklı özellik."

"Aynı anda ikisi de olabilirsin." Öyle olan yok muydu? Olmıyordu, mantiken bakarsak.

"Genelde baskın karakterler söylenir, çekinik olanlar değil. Kahverengi gözlüsün ama mavi rengini de taşıyorsan; bunu 'kahverengi olsam da mavi geni taşıyorum' diye mi söyleyeceksin? Ne fark eder, onu göstermiyorsan?"

"Peki ya mazoşist olduğunu gösterirsen?"

"Göstermek ayrı bir mesele. Anlayamazsın. Bu soruyu sormadan mazoşist olup olmadığını öğrenemezdin." Kollarını göğsün-

den ayırdı ve ileriye doğru birkaç adım attı. "Çoğunda da aynı geçerli. Baskın olanı göstermeyi seçerler, çünkü baskın karakter görünmeyi talep eder."

"Herkesin içinde bir mazoşistlik eğilimi vardır. Sadist olmama yolu mazoşist olmaktan geçer."

Cümlesi, amcamın ona acı çektiirdiği zamanları hatırlatmıştı. Amcam, Uzak'ı boşuna seçmediğini belirtmişti. Uzak'ın sadistlik eğilimi vardı ona göre. Acı çektiirip mazoşist tarafını unutturmuş intikam duygusunu kabartıp sadist geninin baskınlığını vurgulamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcamda zekâ geriliğinin olduğuna inanıyordum. Çünkü babam hep bunu dile getirdi, amcamı geri zekâlı bir insan olarak görmeme yol açardı. Fakat yaptıklarına bakılırsa, zeki idi. Babamla işbirliği yapmış olması ve asıl zekânın kaynağının babam olmasından şüpheleniyordum ve bu ihtimal beni öldüresiye korkutuyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyen Uzak havluyla yüzünü kuruladıktan sonra tişörtünü alıp kapıya doğru ilerledi.

"İlk günün hatırına bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum. Çok ama çok yorgundum, Uzak'dan iyilik isteyebilecek kadar. Durmadı ama başıyla onayladı. "Beni odaya taşıt mısın? Kalkabileceğimi sanmıyorum." Durdu ama bana doğru dönmedi. "Lütfen?"

Hareketlenip kapıyı açtığında, gözlerimi devirip başımı eğdim. İki yana açtığım bacaklarımın arasına ellerimi koymuştum. Avuçlarımı yere bastırarak güç aldım fakat Uzak'ın ayaklarını görmeme duraksadım. Karnımdan tuttu, bedenimi kolaylıkla omzuna koydu. Bacaklarımı tutarak yürümeye başladığında halimden memnundum. Ellerimi birleştirerek yanağıma koydum, kollarımı bicepsine yasladım.

"Kimseye muhtaç olma," dedi babam ile jimnastik öğretmenim aynı anda. Bazen gerekli oluyor, diye mırıldandım sessizce.

"Rahat mısın bari?" diye soru Uzak. İtiraf ediyorum, rahattım.

"Çok," diyerek sırtıttım, Uzak'ın görmediğini bilerek. Bazen bu adam gerçekten de eğlenceli oluyordu, o yanı çok hoşuma gidiyordu. Sadist, gözü kararan sinirli yanı ise korkutucuydu fakat içten içe artık o kadar rahatsız olmuyordum. Alışmıştım, belki de.

Karnımın üzerinden yerçekimi nedeniyle sıyrılan tışört, Uzayın çıplak sırtına tenimin değmesine neden oluyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapattım, gözlerimi kapatmada ise onu daha iyi hissedebiliyordum. Görmeyince nasıl bu kadar derinden hissedebiliyordum?

Odaya geldiğimizde yumuşak yolculuğum sona ermişti. Uzay beni direkt olarak banyoya götürmüş ve kapalı çamaşır sepetinin üzerine koymuştu. Gözlerimle onu takip ettim, banyoya doğru ilerleyip suyu açtı. Bu hareketi ve oturduğum yer, düşüncelerimi eskiye götürmüştü. Eski ile şimdiki zaman arasında gözle görülür, belirgin farklılıklar vardı. Sahi, ne ara bu kadar değişmişti her şey?

"Ben halledebilirim," dedim kendime inanamayarak. Halledemedim, yorgundum. Muhtemelen suyun ısınmasını beklemeden direkt yıkanıp çıkardım. Bana iyilik yapıyor olması, düşüncelerimin betonadan bir duvara toslamasına sebep oluyordu.

"Evet, eminim."

Beni geçiştirip suyun ayarına bakması, nedensizce, dudaklarındaki tebessümün sebebi olmuştu. O görmeden silinecek bir tebessümdü bu tabii ki. Bir iki hareketine gülümseyip onu gururlandıracak degildim.

Aynadan saçlarıma baktım, kestirse miydim acaba? Birkaç ay önce itiraz ettiğim saçlarım artık önemli değildi benim için. Hayatımda kayda değer bulduğum bir şey yoktu. Kapana kısılmış gibiydim fakat etrafımı çevreleyen demirleri göremiyordum.

Başımı soğuk duvara yaslayarak Uzay'ın bedenine baktım. Bana diyordu fakat kendi teri üzerinde kuruyacaktı. Elbette onu düşünüyordum, yine de bunu dillendirmekten kaçındım. Sonuçta söylediklerimi umursamayacaktı, her zamanki gibi bildiğini uygulamaktan geri kalmayacaktı.

Dudaklarımı kemirerek bakışlarımı yukarı doğru çevirdim. Bugünün bitmesini istemiyordum, çünkü Uzay'ın şefkatli yanının küçük bir parçası ön plandaydı; inanılmaz derecede hoşuma gitimişti. Yorgundum, huzursuzdum fakat buna rağmen kendini iyi hissediyordum. İçten içe ruhumda sakın bir gülümseme mevcuttu. Kısa süreceğine emin olsam da, aının büyüüne kapılmış gibiydim.

Suyun ayarını yeterli bulmuş olmalıydı ki, başını olumlu anlamda sallayıp banyodan çıktı. Kapıyı kilitledikten sonra yavaş adımlarla banyoya girdim; sıcak duşumu aldıktan sonra hareketsizliktan bir an önce kurtulmak için odaya geçtim.

Giyinirken, gözüm masanın üzerindeki laptop'a kaydı, duraksadım. Dün bakmıştım, didik didik aramıştım... Kesinlikle odamda değildi. Şimdi ise birdenbire masanın üzerinde belirliyordu.

Saçlarımı kuruttuktan sonra, yastığın altındaki belleği ve masadaki laptop'u aldım. Odanın kapısını kilitlesem bir sorun olduğu anlaşılırdı fakat banyonun kapısı sorun olmazdı. Pofuduk halımı üzerine oturarak laptop'u açtım. Açılmasını beklerken, bir yandan da belleğin giriş yerini arıyordum.

Yanaklarımı şişirerek dosyaları görüntüle kısmına ukladıktan sonra önüme, isminin yazılı olduğu bir klasör çıktı. İçerisinde videolar ve fotoğraflar vardı. Dudaklarımı birbirine basturdum ve uğuldayan kulaklarımı umursamayarak fotoğraflardan başladım. İlk fotoğraf, babamın ve amcamın büyük holdinginin resmiydi. Bu holdinge birkaç kez gitmeime rağmen, hatırladığım bazı ayrıntılar beni şaşırtmıştı. Kaşlarımı çattım, miras kalan holding, Uzak'ın şu anda bulunduğu yer değildi. Babamın holdingi daha çok dağlık bir alandaydı.

Diğer fotoğrafa geçtim, babamın ve amcamın beyaz önlüklü fotoğrafları vardı. Laboratuvar gibi bir yerde kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı. Amcam gülüyordu fakat babamda herhangi bir ifade yoktu. Laptop'un ekranına yanaştım, arkada beyaz yataklar vardı. Babamın, hastaneye götürüp mikroplardan korunmamı amacıyla iğne yaptırdığı hastaneye benziyordu. İğneden korktuğum için, genelde küçük bir acı hissettiğimde iğneyi görmeden bayılıyordum, o yüzden farkında olduğum tek şey hastane yataklarıydı.

Geriye kalan fotoğraflar da holdingin içerisini gösteriyordu. Gittiğim hastaneyle neredeyse birebir aynıydı, bu ise bende sol kolumun aşı izini kaşıma isteği uyandırmıştı. İçindeki huzursuzluk katbekat artmış, odayı da sarmalamıştı.

Videoyu açarak devam ettim. Bilgisayar videoyu oynatmaya başlarken, kollarımı göğsümde birleştirip ekrandan biraz uzaklaştım.

İlk önce kamera, patırtıyla, bulunduğu beyaz masanın üzerine yerleşti. Görüntü hedefini bulduğunda, kamera, beyaz örtülerin arasında yatan küçük kıza yaklaştıırılarak sabitlendi.

Kız, ürkekçe başını kaldırdığında, huzursuzluğun hançeri de boğazına dayanmıştı. "Baba, daha birkaç gün önce uf olmadım mı? Kolum hâlâ acıyor."

Elmi boğazına götürdüğümde, kalın, sert erkek sesi, kızın daha fazla ürkmesine sebep oldu. Kızın babasıydı bu adam, babam-
dı. "Kafanı kaldırma, Ecre."

Küçük Ecre, kollarını göğsünde kavuşturarak dudaklarını büzdü. "Ama ben gözlerimi kapatıp saatler sonra açmaktan sıkıldım."

Dudaklarının üstü beyaz ağızlık ile örtülmüş ve vücudunu beyazların kaplamasına izin vermiş olan adam, elinde iğneyle beraber yaklaştı. Minik kolumu tuttu, bileğime iğneyi yavaşça batırdığında, küçük Ecre'nin gözleri çoktan kapanmıştı.

İrkilip kaşlarımı çattım. Sağ bileğime baktım, oradan aşı olduğumu hiç hatırlamıyordum.

"Küçük bir kıza, bayılması için devamlı narkoz vermek, büyü-yünce yanlış etkilere yol açabilir, Soykır," dedi doktorun yanına doğru ilerleyen amcam. "Vücudu narkoza açlık duyacaktır, kızının yapısı sakın kalacaktır. Kolayca sinirlenmeyeceği gibi, bağırma-güc de bulamayacaktır."

Babam, umursamaz ve gaddar görünüyordu. "Bağırması veya sinirlenmesi gerekmiyor."

"Kızına yaptıklarına bak," diyen amcam başını iki yana salladı ve onaylamadığını belirten sesler çıkardı.

"Ecre bir şey bilmiyor, bilse bile hatırlamayacak. Üvey oğluna ne demeli, kardeşim? O, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar hatırlayacak." Babam, cümlesini bitirdikten sonra saçlarımı okşadı. "Ona anlatmayacağım, Turna'nın pis işlerine alet olmayacak. Kimse benim kızımı bir silah olarak kullanamaz. Benim dışımda."

"Ayhan Günder'in de Turna'dan aşağı kalır yanı yok. Bilvorsun ki, amacı sadece para değil."

Babam derin bir nefes aldı. "Ayhan sorun değil. Turna bile sorun sayılmaz."

"Ecre büyüyünce Ayhan da, Yaman da sorun yaratacak." Amcam üzerindeki önlüğü düzeltti.

"O ikisi kolay lokma, Yaman'ın salaklığı şimdiden kendini kanıtlamış durumda. O evlilik konusu sadece kâğıt üzerinde, anlamsız bir şey. Kızımı onlara vereceğimi düşünüyor olamazlar. Aslında Ecre için sorun yaratan başka biri," diye mırıldandı babam kendine. "Uzay da büyüdüğünde böyle kalmayacak, Soykar."

"Ecre için mi, yoksa bizim için mi sorun yaratıyor o kişi?" Gülçüdü. "Babasından kurtardığım için bana dua edecek, sevgi besleyecek."

Babam yanımdan çekildi ve iki doktorun yaptıklarını görmemi engelledi. "Üvey babasını, senin üvey babalığına sana tercih edecektir. Uzay doğmadan gerçek babası ölmüş olsa da, annesinin sevdiği üvey babası, sana ağır basar."

"Hiç sanmıyorum," diyerek sıırıttı amcam. "Murder sendromu olan bir kısır adamı, bana tercih etmeyecektir. Adam zaten yarım akıllı."

"Adamın öldürmek için bir sebebi var en azından. Senin ise yok." Kameraya baktı ve öksürdü. "Kaydın amacına dönelim kardeşim."

Amcamı, babamın yanına giderek arkadaşça bir edayla omzuna vurdu. Kahkahayla karışık alayla konuştu. "Yaptığımız pisliden kaydetmek hoşuna gidiyor, değil mi adi herif?"

Amcamın elini itti. "İşimiz bu."

Doktorlardan biri, elindeki üç tüp kanı hızlı adımlarla masanın üzerindeki yerine yerleştirdi. Ardından da video kesildi.

Diğer videoya ve belgelere geçecek ruhsal gücü kendimde bulamadım. İnterneti açtım ve son gücümle Google'da sendromu arattım. Site açılırken, elimi başıma götürüp ovdum. Ne yapacağını kestiremeyen ellerim titriyordu, bir şeylere vurmak istiyordum ama halsiz olduklarından dolayı vuramayacaklarını biliyorlardı. Gözlerim daha karara varmamıştı fakat beynim uyumam için dirretiyordu.

Ellerimle önüme gelen saçlarımı geriye çektim, dirseklerimi dizlerime yaslayarak öne doğru eğildim. Gözlerim satırları turlar-

ken. düşünmekten yorulmuş olan beynim son bir hamle ile anlamak için kendini zorluyordu.

Murder (Katil Erkek) Sendromu. Gamet oluşumu sırasında YY kromozomlarının birbirinden ayrılmaması durumudur. Zekâ geriliği söz konusudur, genelde katil olma dürtüsü ön plandadır.

Ancam, Uzay'ı boş yere seçmediğini söylemişti.

Hızla laptop'u kapatarak kapağını aşağıya indirdim, bir yılan görmüş misali hızla uzaklaşarak ağaya kalktım. Sinirden, hayal kırıklığından, kullanılmışlıktan yanan yüzümü ve kulaklarımı soğuk su ile yıkadım. Bir şeylerden hıncımı almak istiyordum.

Aynalı dolabı açtım ve makası çıkardım. Elleri yüzünden titreyen makas tırnaklarıma çarpıyor, nefesimin hızlanmasına neden oluyordu. Sağlarımı iki yana ayırdım ve gelişigüzel bir şekilde omzuma ulaşacak şekilde kestim. Arka taraf daha kısa olmuştu fakat görünüşü umurumda değildi. Düşüncelerim allak bullak olmuştu. Kendime, kalıcı bir zarar vermediğime şükretmem lazımdı.

Makası bırakıp, yarısı lavaboda, diğer yarısı yerde olan saçlarıma baktım. Buruk bir gülümseme kapladı yüzümü.

Uzay sevinecekti işte şimdi. Ne güzel.

Bilgisayarı güçsüz parmaklarımla tutarak kapıyı ruhsuzca açtım. Laptop'u masaya bıraktım, belleği çekmeceye koyduğumda, ayaklarım bedenimi daha fazla taşıyamadı ve yere düştüm. Derin bir nefes alarak kendimi geri çektim, sırtımı masaya yaslayarak, yüzümü göğsümle dizlerim arasında yaptığım boş köprüye koydum. Kendimi bok gibi hissediyordum!

Küçük saatin sesi düşünceleri iki yana ayırdı ve beynimin ortasına yerleşip hacimlendi. Güvenim, düşüncelerim, ruhum sarılmıştı. Etraf o kadar dağılmıştı ki, düzenlenemeyecek haldeydi.

Düşüncelerimde boğulmuştu, ben ise çoktan cansız hale gelmiş bedenimle suyun üzerinde oradan oraya süzülüyordum. Mavi okyanusun içinde bembeyaz parlayan bedenim uyum sağlamıştı okyanusa. İkisi bir arada hoş görünüyordu.

Bedenimin birdenbire hapsoldüğü bedenim yavaşça yatağa taşındı. Örtü üzerime nazik bir şekilde örtüldüğünde, gözlerimi hafifçe araladım. Yanımdaki bembeyaz çarşafa vuran ay ışığı. Uzayın yatağa yerleşen bedenine vurmaya başladı.

"Saçlarımı kestim. İstemiştin ya..." diye mırıldandım, göğüs alanımı kaplamış göğsüne başımı yaslarken. "Beğendin mi?"

"Neden kestin?" Sesi alçak olmasına rağmen, tonu katı ve etkileyici bir havaya sahipti.

"Kötü mü olmuş?" diye sorduğumda ses çıkarmadı.

Sorduğum sorunun cevabı çok da önemli değildi, iyi dese de, kötü dese de hiçbir şey hissetmeyecektim. Sadece sınırlarına dokunmak istiyordum. Sakinliği, sınırlı halinden daha korkunç geliyordu. Üstelik şefkatın sakinliği değildi bu, fırtınanın sakinliği. Bir süre sonra etraf toz duman olacaktı.

Elleri, kısa saçlarıma dokunmaya başladı. "Birbirlerinden ayrı uzunlukta olması, hislerinin çarpıklığını yansıtmış," diye üsildadi kulağıma doğru.

"Bir sanat eseri," diye eklediğinde hafifçe güldüm. Her ne kadar ifadesizce kelimelere ton vermeyi reddetse de, eğlenerek dalga geçtiği anlaşılıyordu.

Kolları bedenimin etrafına dolanarak beni kendine doğru iyice yaklaştırdı. Hızla atan kalbim, sırtım ve onun göğsü arasında hızlıca mekik dokuyordu. Korkmaya başlamıştım. "Bence gitmelisin."

Aldığı derin nefesi saçlarıma doğru vererek konuştu. Uzun olmayan saçlarım, nefesinin enseme değmesine engel olamamıştı ve heyecanlanmamı kaçınılmaz bir hal almıştı. "Sence'lerle yaşamıyorum."

Bir süre sonra hava, mayışmanın sağladı. Uzay'ın bedenine yapışmış olmam, beni ilk baştaki gibi rahatsız etmiyordu artık. Gözlerim tamamiyle kapandı, uykunun çikolatadan evine misafir olmadan önce sessizce bir soru yönelttim. "Gerçekten de senin gibi olabilecek miyim?"

Dudaklarımı, kısa saçlarımin arasında hissettim. Kelimeler kulağıma yakın olmasa da, ruhuma ulaşmayı ihmal etmemişti. "Kendin gibi olacaksın, Kukla."

Öğlen olduğunda, gözlerimi, yarısı tamamlanmış yeni bir güne huzurlu merhaba diyerek açtım ilk defa. Uykumu aldığımından dolayı mutluydum, her ne kadar bacaklarımı, kollarım ağrısa da. Kahvaltımı da büyük bir iştahla yemiştım, bu sefer de Uzay kahvaltıda

benimle beraber değildi fakat yemeği bitirdikten sonra üstümü de-
ğışirip gelmemi söylemişti. Ayşe Abla'da ise bir sessizlik mevcut-
tu. saçlarımı neden kestiyimi bile sormamıştı. Hatta fark etmemiş
bile olabilirdi dalgınlığı arasında.

Sıyahı taytı ve atletini üzerime geçirdikten sonra banyodaki saçla-
rımı temizledim. Ardından da aynaya baktım, saçlarımı toplama-
ya çalıştım. Arka tarafları kısa olduğunda birkaç tutanı, kuyruktan
ayrılıyordu. Tel tokalarla onları da sabitledikten sonra, saçlarımın
berbat kesimine aldırmayarak dükkü odaya yürümeye başladım.

Ağır kapıyı ittiğimde kollarımı acımişti. Uzay'ın çalışmasını bı-
rakmayacağını anladığımda, müzik aletinin yanına giderek daha
güzel bir müzik seçtim. Minderlerin yanına giderek ısınma hare-
ketleri yapmaya başladım.

Uzay bitirdiğinde, suyundan birkaç yudum aldı. Başıyla duvarı
göstererek, "Seç," dedi.

Son ısınma hareketini yaptıktan sonra duvara doğru ilerledim.
Isınma hareketlerinden hatırlamadıklarımı yapmamıştım ve bura-
daki ağır aletlerin hangi birini taşıyabilirdim, bilmiyordum. Bıçak
görmekten sıkıldığım için daha büyük bir şey seçmeye karar ver-
dim, üzerinde 'Kralın Öfkesi' yazan kılıcı tuttum fakat kaldırmaya
korktum. Uzay bunu kullanabiliyor muydu yani?

"Kralın Öfkesi mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu bir yerde duy-
muştum, eski bir ismi var."

Havluyu ensesine bastırarak bana baktı. "İsimlerini ben ver-
dim, gerçek Kralın Öfkesi bunun gibi değil."

"Ağır mı?" diye sordum, kılıcı işaret ederek. Bir şeyleri kırıp
üzerime düşürmekten korkuyordum.

Başımı iki yana salladı. "En hafifi."

Kılıcı kaldırdığım gibi, hafifliğinden dolayı kısa bir şaşkınlık ge-
çirdim. "O zaman niye bu kadar ağır bir isim koydun?"

Sorunu umursamayarak kendi sorusunu sordu. "Neden o ka-
dar silah arasından, eski zaman gözdelelerinden kılıcı seçtin?"

Dilimi şaklattım. Çizgi filmlerden, küçükken daha çok hoşla-
nıyordum. "Küçükken Ninja Kaplumbağalar'a hayranlığım vardı.
Denemek istiyordum."

Bir şey demeyerek silahların yanına gitti, diğer kılıçlardan birini eline alarak ağırlığını tarttı. Kılıcı elinde döndürerek minderlere doğru ilerlemeye başladı. Ben ise yavaşça yürüyerek yanına gittim. eminim ki kılıcı elimde çevirsem bir yere batırırdım.

Kılıcını elimdeki kılıcın altına koyarak kaldırdı. "Böyle, iki elinle tut."

Sol elimi de kılıcın üzerine koyarak derin bir nefes aldım. Sallanan kılıca baktım. "Tamam, her neyse. Hayranlığım buraya kadar. Ben bıçakla devam edeceğim."

Onay vermeden kılıcı kaldırdı, uzun ama küçük olan havluyu yere attı. Kılıcı, kılıcıma değdiğinde çıkan metalik ses, yüzümü buruşturmamama sebep oldu. "Başla."

"Hayır," diyerek kılıcı bıraktım.

"Çok şaşırdım, hemen pes etmene." Gözlerini kıstı, kılıcı yerden alarak arkasını döndü. Yerleştirdikten sonra, demirinden ayrılmış olduğu kum torbasını yerine taktı. "Kolaylarla devam edelim o zaman."

'Ecre, Ecre, Ecre... Diğer kızlardan daha da acızsın.'

Kolaylarla derken, kelimeye yaptığı baskı yüzünden dişlerimi sıktım. Parmak uçlarımda ilerleyerek havluyu yerden aldım ve hızla Uzay'a doğru koştum. Sıçrayarak ayaklarımı ve havluyu boynuma doladım. Geriye doğru düşen bedeni, minderlere çarptığından çok fazla zarar görmemişti fakat benim kalçam için aynı şey söylemezdi. Yine de havluyu sıkıca tutmaya devam ettim.

Öne doğru eğildim. "Bana güçsüzümüşüm gibi imalarda bulunmaktan vazgeç," diye tısladım.

Bedeninin üst kısmını kaldırdığında geriye doğru düşmüştüm. Havluyu bırakarak hızla toparlandım, ayağa kalktım. Yorgundum, kaslarım ağrıyordu fakat Uzay'a kafa tutmaktan çekinmiyordum.

Eliyle saçlarını düzelttikten sonra, aynı benim yaptığım gibi yumruklarını kaldırdı. "Yalan söylemek bana göre değil."

Uzay'a yaklaşarak yüzüne doğru yumruk atmaya denedim ama kaçtı. Ellerini aşağı indirdi, ona yaptığım her hamleden sadece kaçmakla yetindi. Bu, sinirimi bozmuştu.

"Saldırsana!" diye bağırdığım gibi, Uzay ayağıma çelme tak-

rak beni sırtüstü yere düşürdü. Bir filmde izlediğim sahne aklımda canlandığında, denemekten zarar gelmez diye uygulamaya karar verdim.

Nefes alamıyormuş gibi kıvranmaya başladım. Bunu yapmak lüle zordu. Gerçekten nefes alamadığımı düşündüm... Sadece acımın, uğraşlarıma son verilmesini isterdim.

Uzay yanıma geldi. Bir süre bana baktı, ardından da elini uzattı. Nefes alamıyordum, kalkabilirdim elbette. Ne düşünerek elini uzatmıştı bu adam! Elini sıkıca tuttum ve kalkarken, bir yandan da onu aşağı çektim fakat yerinden oynamadı. Ayağa kalktığımda omuzuma çarpıktan sonra kendimi durdurabilmişim, o derece kuvvetli şekilde aşağı çekmişim Uzay'ı yine de hareket ettirememişim.

Elimi bırakarak kolumu sıkıca tuttu ve kulağıma doğru yaklaştı. "Daha iyi numaralar denemelisin, klasikleri değil. Film izlemeyen bir mankafa değilim."

"Beni kısıtladığın sürece yeni hareketler öğrenemeyeceğim."

"Seni kısıtlamıyorum." Yüzünü bana doğru çevirdi fakat ben düz bir ifadeyle ileriye bakıyordum. "Bir hareket de öğrenmeyeceksin, kendi hareketlerini geliştireceksin."

"Beni kısıtlıyorsun. Sadece seninle karşı karşıya gelebiliyordum," diye itiraz ettim.

"Zordan başlamak iyidir," diyerek egosunu takdir etmemi sağladı.

Başımı döndürdüm, yüzünün ve çıplak göğsünün yakınlığından etkilenmemeye çalışarak kendimi toparladım. "Farklılık da iyidir."

Gözlerini hafifçe kıstı, yine susmamı sağlayacak bir şey söyleyeceği kesindi. "Filleri, küçüklüğünden itibaren bağlarlar. İlk başta kaçmaya çalışır, itiraz eder. Bir süre sonra ise iplere alışır. Çıkardığında bile, bağlı olduğunu düşünerek kaçmaya teşebbüs etmez." Gözlerinde kararlı bir ifade belirdi, düşüncelerime işledi. "Öyle olsun, Kukla. İplerini kesiyorum. Fakat hâlâ bana bağlısın. İplerin ise benim elimde, alıştım çünkü."

22. BÖLÜM

“ELİS”

Bağlılık, zorunluluğumdan ibaretti. Ruhum, bağlanmayı bir ihtiyaç olarak algılıyordu. İronikti, boyun eğmek imkânsız olsa da, bağlılık; üzerime atılmış bir alışkanlıktı. İplerimi kendine o bağlamıştı, alışmamı sağlamıştı. Ben de dünden razıymış gibi kabul etmiştim sessizce. Bağlılıkla öyle büyük bir darbe almıştı ki ruhum kendine gelmesi yıllar sürecekti.

Ağrıyan omuzlarımı es geçerek sırtımı iyice yatağa bastırdım, gözlerimi kapadım. Zaman geçiyordu fakat gözlerim önünde değil, göremiyordum, izini verilmiyordu. Belki de görmek istemiyordum.

Kapının önünden gelen adım sesleri, yeni günün başladığını söyleyen uyarıcıydı. Dün, yorgunluğumdan dolayı yatağın içine girmeye tenezzül bile etmemiş, direkt uyumuştum anlaşılan.

Aşağı indiğimde her şey normal görünüyordu, her zamanki gibi. Kimse toza üflemediği sürece de öyle kalmaya devam ediyordu. Her şeyi ele vermek isteyen bir kasvet vardı odaların her birinde, bastırılmış bir kasvet. İçten içe, istemsizce yakan kasvet.

Kahvaltı sakın ve diyalogsuzdu. Uzun, düşüncelerimin karşılıklı bir hal aldığına farkındaydı. Susup daha da kötüye gitmesini bekliyor olmalıydı, ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Düşüşümün arasından çok, onun beni kaldırdığı vakit acı çekiyordum.

İzler. Yalnızlığın izleri. Kabuk tutmuştu, bazıları ise pembe bi-

ter çizgiden ibaretti. Yalnız değildim fakat bunu biliyor olmam, yalnız hissettiriyordu ne gariptir ki.

Kahvaltı sonrası, alışagelmış o kelimeler yine dudaklarından döküldü. Açıklama yoktu, emir vardı. "Giyin."

Arık rahatsızlık vermiyordu emirler, yapılmayacak kadar gad-dar değildi çünkü istenilen eylemler.

Üstümü giyindiğimde beklemedim, sessizce aşağı indim. Ses-sizlik, düşüncelerimdeki birbirine bağlı gri iplerin kendiliğinden yavaş yavaş açılmasına sebep oluyordu. İnsanlar, günde ortalama olarak yedi bin kelime konuşuyorlardı fakat ben, bugün, onun ya-rısını bile elde edemeyecektim anlaşılan.

Araba yolculuğu kısa sürdü, herhangi bir koruma olmadan. İçim içimi yemiyordu ilk defa. Tüm duygularım bir anda çekilmiş-ti, bir kavanozun içinde saklanıyordu. Lakın kavanozun kapağı sıkı kapatılmamıştı. Esen ince rüzgâr bile hareket ettirebilirdi kapağı.

Demir parmaklıkların ardında olan büyük eve çevirdim bakış-larımı. Serpil'in yüzü camdan görünüyordu, ifadesizdi fakat sol-gun değildi. İleriye doğru bir adım attığımda, Uzay elini kaldırarak durmamı sağladı.

Kapı açıldı, Görkem dışarı çıktı. Daha iyi görünüyordu, onun da yüzüne renk gelmişti. Fakat Serpil, eski Serpil olmadığı gibi, Görkem de eski Görkem değildi.

Uzay'ın attığı anahtarı havada yakalayan Görkem gülümseme-di, tebessüm bile etmedi. Uzay ile yer değiştirdi; Uzay eve, Gör-kem ise arabaya bindi. Kapıyı kapatmadan önce beni çağırdı Gör-kem. "Atla!"

Ayaklarını hareket ettirerek yeniden arabaya bindim. Konuş-madığı için ben de konuşmaya tenezzül etmedim.

"Her zaman pembe giymek istemişimdir," diye mırıldandı, bir yandan da müzik açtı. "Uzay'a, düğünümde pembe smokın giye-ceğini söylediğimde, incelediği dosyaları kafamda kıracaktı nere-deyse."

Sustum.

"Serpil, pembeden nefret eder. Kız kardeşini hatırlattığını söy-ler hep." Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşini severdi aslında, sadece kardeşinin yapmış olduklarından nefret ediyordu. İlâla da ediyor."

Dağılmış saçlarına baktım, gözleri kızarmıştı. Yine de sağlığı görünebiliyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Görkem?"

"Yer değiştirdik," diye fısıldadı, bir sır verirmiş gibi. "Bugün, Uzay yerine ben varım. Bu arada saçların, seni olduğundan daha deli göstermiş, mavi."

Kemerimi çıkardım. Kaşlarını çattı fakat bir şey demedi. "Arabayı durdur."

İkiletmedi. Beklemediğini yapmıştı.

Kapıyı açarak aşağı indim. Ormanın sarı, turuncu renginin ıslak eskiye, koyu griye bürünmüş haline baktım. Birkaç saat önce yağın yağmur yüzünden, ağaçların yaprakları suyu ağırlamaya devam ediyordu.

Ormana doğru adım attığımda arabanın kapıları kilitlendi, usulca beni izleyen Görkem duraksamadı. Islak toprak, spor ayakkabılarımı koyulaştırmıştı. İyi hissettiriyordu bu, hiçbir şeyin temiz kalamayacağının temennisiydi sanki.

"Oyun mu oynuyorsunuz?" Günün gizli kasveti, kendini göstermiş oldu böylece.

Durdum, Görkem de yanıma geldi. Başımı kaldırarak bulutların sardığı gökyüzüne baktım. Görkem ise bakışlarını bana çevirdi. "Kiminle?"

"Bizimle. Benimle, Serpil ile." Kollarımla kendimi sardım. "Birinin duygularını darmadağın hale getirip, çocuksu ruhuyla oynamak gerçekten de eğlenceli mi?"

"Kırılmış ruhlar, tam bir ruh ile birleşemez. Birleştiğinde zarar verir." Yere oturdu, çamurun pantolonu kirletmesine ses etmeyecek. "Diğer yarısını arar, kırık ruhlar. Bulduğunda ise kendine uygun hale getirmek için onunla oynar."

Sessizce, nefesimi dışarı vererek başımı eğdim. O sırada Görkem ayağa kalktı. "Bak ne diyeceğim... Bu kırılmış ruhların, biraz eğlenceye ihtiyacı var gibi görünüyor. Ne dersin?"

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini soracaktım fakat izin vermedi. Vücudumu aşağı çekerek ayağımın kaymasını ve yüzümü çamura düşmemi sağladı. "Görkem!"

Kafamı kaldırdım ve çamura bulanmış sağ yanağımı üstüme

sıldım. "Seni var ya..." diye mırıldanarak, elimi bulayabildiğim kadar çamura buladım ve hızla ayağa kalkarak Gökem'in suratına sürdüm.

Yaklaşık yarım saat boyunca birbirimizi çamura buladık. Kesinlikle beklediğim bir şey değildi fakat birdenbire rahatlamamı sağlamıştı. Üstümüz başımız berbat hale gelmese devam edecektik fakat kirlenmemiş herhangi bir yerimiz yoktu.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu, ikimizin de üstüne bakarak. "Acaba... Düşündüğümü, sen de düşünüyor musundur?"

Kaşlarımı çattım ve sinsî ifadesinden düşündüğünü anlamaya çalıştım. Dank ettiğinde ben de sırttım. "Evet!"

Koşarak arabaya döndük. İkimiz de kendi kapılarımıza doğru yürüdük ve kapıyı açtık. Birbirimize bakıp onay verdiğimizde içeriye adadık, son derece yaygın oturarak üzerimizdeki çamurun her yere bulaşmasına izin verdik.

"Uzay'ın yüz ifadesi..." diye mırıldandı. Gözlerini kapattı. "Gördüğünde mükemmel olacak!"

Ne kadar kızacağını umursamamaya çalışarak omuz silktim ve tebessüm ettim. Çamur üstümüzde kuruyup, son derece korkunç ve kötü görünmemizi sağlarken nedensizce eğleniyordum.

"Seni bir yere götürecektim fakat hesabımda bu yoktu. Gideceğimiz yere de bu kılıkla bizi almayacaklarına göre, şimdi ne yapalım bakalım?" diye sordu arabayı sürerken. "Eğer bir öneride bulunmazsan, über eğlenceli anılarımı anlatırım sana."

Tehdit etmeye çalışıyordu güya. "Anlat bakalım."

"Lisedeyken dersleri genelde uyuyarak geçirirdim. Çok iyimser arkadaşlara sahiptim. Bütün gün uyuyayım diye başımı sıraya bantlamışlardı. Kafam kırıldı sanmıştım." Kaşlarını kaldırdı ve sırttı. "Bir nedenden dolayı erkekler yurdunda kaldım bir sene boyunca. Ve yurt, bakımsız bir yerdi. Her işimizi kendimiz yapıyorduk, kaç yaşımızda olursak olalım. Orada çalışan 'Işık' adında bir kız vardı. Erkekler yurdunda çalışması biraz ironikti ama çoğu erkeğin ona hayran olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Bir keresinde banyoya girerken havlu götürmeyi unutmuştum. Banyodan çıplak bir şekilde çıktım, erkek yurdu olduğu için çok sorun etmedim

ama lavaboları temizleyen Işık'la karşılaştım. Çılgınlığını duysaydım. Yelkenler..."

"Görkem!" Durdu. Aklıma ördek geldiğinde gözlerimi devr-
dim. "Banyo ile bayağı problemlerin var, bunu anlıyorum fakat
daha kapalı şeyler anlatsan olur mu? Mesela, Serpil ile nasıl tanış-
tığınız gibi?"

Kaşlarını kaldırarak oynattı. "Serpil ile tanışmamızın kapalı ol-
duğuna eminsin yani?"

"Boş ver," diyerek elimi salladım.

"Serpil benimle evlenmek istediğini söyledi. Tamamen kendi
isteğiyle." Yutkunarak, bir anda ciddileşen Görkem'e baktım. "Ama
bir şart koştu, değişmemi söyledi."

Serpil, bunu söylerken düşünemeyecek kadar ciddi veya öfkeli
olmalıydı. "Değişmeni istemiyor. Sevmediği yanını saklamamı istiy-
yor. Değişimi kaldıramaz, bunu sen de biliyorsun."

"Eskisi kadar emin değilim. Serpil..." Direksiyonu sıkı. "Onun
hareketleri bana yabancı geliyor."

"Kendine de öyle geliyordur." Bakışlarını Görkem'den kaçır-
arak dışarıyı izlemeye başladım. "Ona, sevmediği Görkem'i göster.
Gözlerindeki ihtiyacı anladığında senin için susacak, korksa da ca-
navara izin verecektir."

Bakışlarımı üzerimde hissedebiliyordum. O kadar tatlı bir
adamdan, bu kadar ciddi bakışlar beklenilmeyen bir şeydi. "Uzay
sana böyle mi yaptı?"

"Uzay," diye mırıldandım alayla. Dirseğimi kapıya, çenemi ise
sağ elime yasladım. "O bana sadece canavarı gösterdi."

"Yanlış. Seninle konuştuğumdan bu yana, ilk defa bu denli hak-
sız buluyorum." Elini ensesine götürdü, saçlarının arasından geçi-
rerek yeniden direksiyona koydu. Camdan onu izlemeye devam
ettim, aynı onun da konuşmaya devam ettiği gibi. "Diğer Görkem
veya diğer Uzay diye bir şey yok. Canavar da yok. Uzay sana ger-
çeği gösteriyor, gerçek kendini. Yalan tebessüm, söz, hareket olma-
dan. Senin canavar dediğin adamın şefkatli tarafı başka bir yerde
değil, yine canavarda. Söylesene Ecre, ne zaman Uzay'a karşı şef-
katli olduğunda şefkatin geri tepki?"

Donuk ifademe bakmak için bir süre sustu, belki de benden cevap bekliyordu ama ben cevap vermeyecek kadar kötü bir durumdaydım.

"Serpil'e isteyerek fiziksel bir zarar asla vermem. Elimde olmadan düşüncelerini mahvediyorum. Uzay ise her şeyin bilincinde, hareketlerinden neler doğacağını biliyor. Kafamı karıştırdı, birçok şey, karışıklığı sadece kendinin düzeltebileceğini bilmesi."

Gözlerim seğiriyordu, nefeslerim sıklaşmaya başlamıştı. "Uzay de sen, bir değilsiniz. Uzay, elini kaldırmaktan kaçınmaz."

"Kaçınmazdı. Serpil ile sen de aynı değilsin Ecre. Serpil'in babası veya ailesinden herhangi biri, anlamsız bir şey uğruna hayatımı karartmadı benim." Demir kapılar açıldı, araba içeriye doğru sessizce süzüldü. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Başımı hızla Görkem'den yana çevirdim. Kalbim teklemişti, böyle bir şey olduğunu düşünmek bana iyi gelmiyordu.

"Beni mahvetti," diye fısıldadım dehşetle. "Ondan nasıl hoşlanıyor olabilirim?"

"Sen de onu mahvettin," diye fısıldadı. Kapısını açarak aşağı atladı. "Ama haberin yok."

Kapatılan kapı, yüzüme inen bir düzine tokada bedeldi. Canımı acıtırmış, hem kendimi hem de karşımdakini sorgulamama sebep olmuştu. Kapıyı açtım ve sersemlemiş bir şekilde aşağı indim.

"Aa!" diye şaşırılmış taklidi yaptı Görkem, kapıyı açan Uzaya karşı. "O arabaya ne olmuş öyle."

Kaşlarını çatan Uzay bir bana, bir de Görkem'e baktı. Arabasının yanına doğru ilerledi, açık kapıdan içeriye baktığında birkaç saniye öyle kaldı. "Kim yaptı bunu?"

Görkem ile ben, birbirimizi göstererek aynı anda konuştuk. "O."

"Çocuk gibisin," dedi Serpil. İkimizin de üstüne baktı. "Çocuk gibisiniz. Doğru banyoya!"

Görkem başını öne eğerek, annesi tarafından azarlanmış bir çocuk gibi içeriye doğru ilerledi. Serpil içeriye giren Görkem'in arkasından baktı. Yüzünde, acı çektiğine dair bir ifade vardı.

"Görkem!" diye bağırdım arkasından ilerleyerek. "Kınlı ruhların, eğlenceye ihtiyacı vardır."

Görkem duraksadı, başını bana doğru çevirerek güven almak istercesine bana baktı. Başımın onayladığımda Serpil'e doğru koştu ve Serpil'i omzuna attı. "Bir de banyoya!"

Serpil indirmesini söyledi defalarca fakat sesinden, halinden hoşnut olduğu anlaşılıyordu.

Uzay'ın yönlendirmesiyle ben de banyoya girdim. Toprağın negatif enerjiyi nötrlediği doğrudu fakat yine negatiflik dolu bir ortama adım atıldığında her şey eski haline dönüyordu.

Banyodan çıktığımda Serpil'in koyduğu kıyafetleri giydim. Biraz bol gelmişlerdi fakat idare ederdi yine de. Saçımı kurutmamı kısa sürmüştü, alışmadığım kadar kısa. Çılgın tutamlar, kuruturken yüzümü rahatsız ediyordu, kesimin biçimsizliği de iç geçirme sebep oluyordu. 'Kısa saç iyidir, seni erkek gibi gösterir. Erkek gibi, güçlü.'

Fısıldayan jimnastik hocama karşı alayla gözlerimi kıstım. Güç kolda değil, gözyaşındaydı. Beyindeydi, düşüncelerdeydi. Hızlı gücündeydi.

Aşağıya indim, Uzay tekli koltuğa oturmıştı. Görkem ve Serpil ise üçlü koltuğa, iki kenara çekilmişti.

Üzgün hava tak ettiğinde sert adımlarla televizyona doğru ilerledim, kapadım. Serpil'e döndüm ve elimle Görkem'in yanını işaret ettim. "Hemen oraya geçiyorsun." İtiraz etmek için ağzını açtığı anda, neredeyse üstüne atlayacakmış gibi bir sinirle konuştum. "Bir 'öpüşün, barışın' demediğim kaldı! Çocukluk yapmayı ikna de kesin. Sanki birkaç saat önce çamurda oynayan ben değilim de senmişsin gibi, Serpil. Bu nereye kadar gidecek?"

Serpil, Görkem'in yanına doğru kayarken, bir yandan da bir şey söylemek için an kolluyordu ama izin vermiyordum. "Görkem'in değişmesini istiyorsun, öyle mi? O senden öyle bir şey istedi mi Serpil, olmadığın biri gibi davranmaya zorladı mı seni?" Ellerim iki yana açtım. "Pembeyi sevmediğini bile biliyor. Serpil. Hangi erkek bunu aklında tutar?"

Görkem, öğretmeninden konuşmak için izin istemiş gibi elimi

havaya kaldırıldığında durdum. İznini almış gibi öne doğru eğildi, itisildadı. "Aslında Uzay da aklında tutar."

Serpil, Görkem'in omzuna vurdu. Sertçe konuştu. "Seni haklı çıkarıyor, bırak da devam etsin. Bozma, kutup ayısı."

Serpil güldü. Görkem'in yüz ifadesi gerildi, donakalmış gibiydi. Hayatında duyup duyabileceği en güzel sesi, biraz önce duymuştu ona göre. Bir tebessüm bu duruma yetiyorken, gülüşü Görkem tarafından şaşkınlıkla karşılanmıştı.

Hızla ayağa kalktı, televizyona doğru koşarak birkaç düğmeye tıkladı. Kısık müzik sesi, Görkem'in düğmeyi çevirmesiyle kulak çok daha sesli hale geldi. Serpil'i ellerinden tutarak kaldırdı ve bir şeyi kutlarmış gibi delice dans etmeye başladı. İlk önce tereddütle karşılayan Serpil, bir süre sonra Görkem'e katıldı.

İçimden tebessüm ederek koltuğa oturdum. Aralarında buzların hâlâ var olduğu, yüze doğru esen havada belliydi ama buzu eriten ateş, ikisinin de gözlerinde bulunuyordu.

Uzay bana doğru eğildiğinde, sanki varlığından yeni haberdar olmuş gibi irkildim. Ses tonunun tüylerimi diken diken etmesinin vücudum tarafından uzun süredir istenildiğini, konuştuğunda anladım. "Görkem'e bak."

Bakışlarımı Görkem'e çevirdiğimde devam etti. "Serpil'den önce dansa başlamasına rağmen Serpil'in nefesleri daha sık." Gözlerimi ikisinden de alarak Uzay'a doğru döndürdüm başımı. "Bu, söylemek istediği bir şey olduğu anlamına geliyor."

Ne yapmaya çalıştığını anlamak için savaş verdim fakat hâlâ anlamamıştım.

Bir süre sonra, "Dediğim gibi," diye mırıldandı.

"Görkem, sana söylemek istediğim bir şey var." Görkem duraksadı ve başını Serpibe doğru eğdi, konuşmasını bekledi. "Lütfen bir anda karşıma çıkarına diğer Görkem'i. Alışkın değilim."

Görkem'in yüzü ifadesizleşti.

O sırada Uzay, bana doğru eğildi. "Gülecek."

Kelimeler dudaklarından döküldüğü gibi Görkem güldü. "Nasıl istersen kızıl, nasıl istersen."

Hava hâlâ açıktı, eve gitmek için Uzay hareketlendi. Serpil, kısa

veda için bana sıkıca sarıldığında donakaldım. Sarılmayı pek sevmeydim, hele hele veda niyetli anlarda. Görkem durumu anlamıyacak ki, sıra ona geldiğinde sadece omzumu sıktı ve sadece benim duyabileceğim bir sesle teşekkür etti.

Arabanın gelmesini beklerken, Uzay korumalardan birini gördü. Koruma, kolundaki saate bakıp duruyordu. Endişeli değildi ama sabırsızdı. "Kaldığı yerde, iki çocuğu var. Kız olmaları muhtemel. Anlaşılan, çocukların ikisi veya biri, uzun bir yolculuğa çıkacak."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınca.

"Analiz." Bana baktı. "Gözlerinin etrafında, herhangi bir hareketinde dört tane çukur oluşuyor. İkisi, karısı için. Diğer ikisi de çocukları için. Saatine bakıyor ama saati algılamıyor, sadece nöbet değişimi için gerekli olan emri bekliyor. Saatin bulunduğu eli yumruk halinde olduğundan, sabırsızca eve gitmeyi bekliyor. Ayaklarının biri düz, diğeri ise sağa doğru bakıyor. Yolculuk her kiminse, batıya doğru gideceği kesin."

Alayla konuştum. "Yurtdışı mı yurtiçi mi?"

Tek kaşını kaldırarak adama bir kez daha baktı. "Yurtdışı olmalı."

"Kısa bir süre için uzun bir hikâye," diye homurdandım.

O sırada araba geldi. Anahtarı Uzay'a veren koruma, Uzay'ın sesiyle durdu. "Kapıda bekleyen korumanın ne acelesi var?"

Adam, Uzay'a doğru döndü ve kastedilen korumaya kısaca baktı. Konuşmadan önce saygı gereği başını eğdi. "Ailevi bir beklensizlik var efendim."

"Ailevi beklenti aç," dedi Uzay, bilmiş bir ifadeyle bana bakarak. O sırada ben, şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim.

Ellerini önünde birleştirdi. "Büyük kızı, üniversiteyi yurtdışında okuyacak. Amerika'da. Bugün, onu uzun bir süreliğine son görüşü. O yüzden biraz sabırsız efendim."

Uzay arabaya doğru ilerlerken kısa bir süreliğine bana baktı, şaşkın ifadem onu memnun etmişti. "Nöbet değişimi yapın, evine gitsin."

Koruma, başını olumlu anlamda salladı ve gitti. Bir süre orada

dikaldikten sonra arabanın camı açıldı. "Biniyor musun, yürümeyi mi tercih edeceksin?"

"Yürümek gibi bir şansım var mı?" diye sorduğumda cam kapandı. Bu ise 'yiyorsa' demekti.

Bu araba, çamurladığımız araba değildi. Kısa eğlenceyi anımsamak, iç geçirmeme sebep oldu. Araba çalıştı, tanıdık yollardan ilerlemedi. Rotasının farklı olduğu belliydi, yine de merakımı bir kenara atıp oturmaya devam ettim. Araba yavaşladığında çok da şaşırıcı bir yere gelmemiştik, gece kulübü olduğunu tahmin ettiğim yerdeydik. Elim, istemsizce karnıma doğru gitti. Yalnızlığım gibi o da izden ibaretti. Acı geçeli çok olmuştu. Ben daha acıyla bütünleşmeden, o sıkılmış ve beni terk etmişti.

İnce elenip sıkı dokunan seçimi sonucu, kapıda dikilen korumaların korkunç bakışlarından kaçınmak için Uzay'ın arkasına doğru ilerledim. Sanki orada küçülüp, yok olacaktım gibi. Görünmez olacağım sığınagımı bulmuş gibi.

"Buraya neden geldik?" diye mırıldandım içeriye adım attığım anda. Sıcak ama eğlenceli hava etrafımda belirdiğinde, vücudum ortama ayak uydurarak gevşedi. Uzay'ı takip ederken daha özgüvenli, serbest hareketler sergiliyordum. Mor ve mavi renk; spotlara, candan yapılmış zeminin arkasına egemendi. Masalar ve barlar duvara yapışık, sahne tamamen dansa ve şarkı söyleyenlere aitti. Çalan şarkı, attığım adımlarla uyumlu bir ritme sahipti ve dans ediyormuşum hissi uyandırıyordu.

Duvara yapışık, uzun koltuklardan birine geçtiğimizde, sırtımı yumuşak başlığa yasladım. Vücuda iyi gelmesi çok garipti.

"Hoş geldiniz," diye dinlendirici bir sesle konuştu garson. Müzik şiddetliydi, bağırmasına rağmen sakın ses tonu garipti. "Bir isteğiniz var mı?"

"Poitin," dedi Uzay. "Şimdilik, sadece bir tane."

Ağzımı içkiye süreceğim söylenemezdi, o yüzden sesimi çıkarmamıştım.

Uzay, telefonunda kısa bir vakit geçirdikten sonra başını kaldırdı.

"Uyuşturucu kullanmış," Garsonu işaret etti. "Gözbebeklerinin genişliğinden bunu anlayabilirsin. Taşıkıklarını dökmezse iyi."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Burada ne işimiz var? En azından, benim ne işim var?"

Tişörtünün üstüne giydiği koyu renkli ceketini çıkararak kol-tuğa koydu. Tişörtünün kollarını yukarı çekti, kollarını masaya dayadı. "Analiz yapacağız. Sarhoş insanları incelemek daha kolay olur, düşündüklerini veya hareketlerini saklamak için bir yol arayamazlar."

Gözlerimi insanların arasında gezdirdim. Hiçbirinin gözünden korku, endişe okunmuyordu. Hepsi sarhoş değildi elbette fakat kendilerini o kadar kaybetmişlerdi ki, dans sarhoşu olmuşlardı. "Sadece tahminde bulun."

Kararsızca bakındığımda ilk o başlamaya karar verdi. Kenarda dans eden kıızı seçti. "Küçükken kansere yakalanmış," diye başladı. "Saçları olması gerekenden çok daha fazla seyrek. Alkol kullanmamış, hareketlerine hâkim. Fakat hareketlerinin yavaşlığına rağmen nefes nefese kalmış, nefes almakta zorlandığı bir gerçek. Sigara kullanıyor. Annesi veya babası ölmüş, büyük ihtimalle ölen annesi... Boynunun sol kısmında el ile yapıldığı belli olan mor bir iz var. Bir kadının yapabileceğinden daha kalıcı. Babası, annesinin ölümünü kızından biliyor olmalı."

Bu... Ürkütücüydü. Eğer gerçekten de doğru gözlemler yapıyorsa, daha da ürkütücüydü. Veya SherlockHolmes izlemiş de olabilirdi. Pekâlâ, yine de ürkütücüydü.

Ben ise biraz daha orta kısımlarda dans eden, orta yaşlı bir adamı seçtim. Takım elbise giyyordu fakat ceketin üzerinde yoktu, bar sandalyelerinden birinde asılı olmalıydı. "İşini sevmiyor?"

"Yanlış." Uzay, gelen bardağı kendine doğru çekti. "Kravatı gevşetilmemiş, işkolik."

Yanaklarımı şişirip bir tahminde daha bulundum. "Bekâr."

"Hayır. Sol yüzük parmağında iz var, birkaç dakika önce çıkardığı yüzüğünün. Bir nişan yüzüğüne benziyor." Bakışlarımı bana çevirdiğinde iyice olduğum yere sindim. "Dediklerimin, bir hükme olduğuna düşünüyorsun ama içten içe gerçek olduğunu biliyorsun. Söylesene, bunları gözlemleyemeseydim seni yanımda tutabilme şansım var mıydı?"

Sustuğumda derin bir nefes aldı. "Bir daha dene."

Sarışın bir kadında duraksadı gözlerim ama kadın dans etmeyi bırakıp lavaboya yöneldiğinde hedef değiştirdim. Bu sefer, dans pistinde yavaşça dolaşan adamı seçtim. "Bir şey arıyor. Ellerini iki-
de bir açıp kapadığına göre, her neye bakınıyorsa önemli olmalı."

"Doğru." Uzay'ın soğukluğu bana doğru estiğinde başımı döndürme ihtiyacı hissettim. "Kadınlar tuvaletine gıt ve ben gelene kadar çıkma. Dediğimi yap, tekrarlatma."

Uzay'a baktım, dediğini anlamamış gibi. Gözlerindeki avcıyı gördüğümde seslice yutkundum ve ayağa kalktım. Sarışın kadının girdiği tuvalete doğru ilerlerken bağarmamak için kendimizi zor tutuyordum. Kalbim hızla çarpıyor, kaslarını geriliyordu. Korkutucu bir endişe sarmıştı vücudumu.

Biri bana çarptığında korkuyla sendeledim ama dans eden bir kadını olduğunu fark ettiğimde, nefesimi hızla vererek tuvalete girdim. Açık renkle donatılmış lavabo, beklenmeyecek derecede temizdi. Tuvaletlerin bir tanesinin kapısı kapalıydı, biraz önceki sarışın kadın ise aynada makyajını tazeliyordu.

Duvara yaslandığımda, biri ellerini yıkamak için geldi. Tedirginlikle onu izlediğimi, bana garip bir ifadeyle baktığında anladım. Bakışlarını kaçırarak fayansları izlemeye başladım.

"Yanındaki adam neyin oluyor?" diye sordu rujunu tekrardan sürmeye başlayan kadın.

Onu açıklayan Türkçe bir terim yoktu. Üvey kuzen değildik, üvey de olsa kuzenler böyle davranmazdı. "Neden soruyorsunuz?"

Rujunu çantasına koyarak ince bir ip çıkardı. İpi uzunca keserek eline sardı. Hadi ama, kuaför mü burası! Hoş, kullandığı ip normalden daha sağlam görünüyordu. "Uzay Soykır için ne kadar değerli olduğunu öğrenmek istedim, seni öldürmeden önce."

Şaşırmama zaman tanımadan elindeki ipi boğazına sardığında, ellerim ince ipin etrafını sardı. Geriye doğru çektiğinde, avuç içlerim kesilmemek için ipe direniyordu fakat ne kadar başarılı oldukları tartışılırdı.

"Aslında, sadece seni bayıltmamıym. Diş diş olması için," diye mırıldandı kulaklarıma doğru. İpten kurtulmak için ayaklarını he-

defsiz yönere savuruyor ve direniyordum. "Anıa ölürsen her şey daha kolay olur, en azından benim için. Sana bağlanan diğer Soy-kır, rulisal bunalıma girer."

Vücudumu geriye doğru iterek kadının duvara çarpmasını sağladım, birkaç kez daha denedim anıa canı acısa bile kuvvetinde bir azalma olmamıştı. Avuş içlerimin kesildiğini hissediyordum, vücudumdaki beyaz ip kana bulanmış olmalıydı.

Düşünmem zorlaşıyordu, ip boğazıma baskı uygulamasa da ellerim uyguluyordu. Vücudumu hızla sola doğru ittim, kadının kalçası lavabolardan birine çarptı. Bir kez daha geriye doğru ittim, başını aynaya çarpmıştı fakat istediğim kadar hızlı değil. Son derece hızlı bir şekilde kendimi geriye doğru ittiğimde başını çarptı, çıkan sestten, aynanın çatladığı anlaşılıyordu. Bir anlığına elleri gevşediğinde ipi ittim. Arkamı döndüm; ipi bırakmış, eliyle başını tutmaya başlamıştı. Sarı saçlarını kavrayarak başını lavaboya doğru hızlı bir şekilde ittim. Kafasını çarptığında inleyerek yere yığıldı, başından kan akıyordu fakat anında bayılmadığına göre yeterince sıkı bir darbe almamıştı.

"Bunu beklemiyordum," diye acıyla mırıldandı. Başından akan kanı eliyle engellemeye çalışıyordu ama yapamıyordu.

Çatlayan aynadan küçük bir cam parçası alarak kadının üzerine oturdum. İlk önce beni üstünden atmaya çalıştı ama başına giren ağrı nedeniyle bağırarak, hareket etmeyi kesti.

"Ben ölürseni, Uzay intikam ister. İnan bana, onun intikam duygusunun önüne hiçbir şey geçemez." Cam parçasını boğazıma dayadım. Titremekten çok uzak olan ellerimi, gururumu okşuyordu. "Kim için, ne için geldin?"

"Polisiye filmlerinde sanıyorsun kendini küçük kız," dedi alavlı bir ifadeyle bana bakarak. "O elindeki parçayı bile tam olarak nereye bastırıp karşıdakini tehdit edeceğini bilmiyorsun."

"O zaman ben de öğrenirim," diye tısladım. "Boğazındaki her yere küçük kesikler açarak, en çok hangisi acıyor diye bakarmı. ne dersin?"

"Uzay Soykır'ın yanında kalınca böyle oluyor, ha? Hoşuma gitti." Gözkapakları titredii ama kapanmadı, ardındaki canlı yeşilleri.

odağı hâlâ bendim. "Bu barda birçok adamımız var, bu kadar uzun sürmesini garip bulup içeriye girecek birkaç adam vardır."

Elimdeki cam parçasını bıraktım, dudaklarımın titremesini sağladım. Gözlerimdeki ifade parlamıyordu. Hiçkırık üzere olan bir kız gibi duruyordum. Sesimi incelterek konuştum. "Benim gibi güçsüz birini niye isterler ki?"

"Fiziksel gücün veya zekân önemli değil," diye başladı konuşmaya. Aptala laf anlatır gibiydi. "Kanın olmalı, Ecre Soykır. Kanın."

Ayağa kalktım. Acındırmak, aciz görünmek için değişen ifadem eskiye döndürdüm. "Bunun üzerine araştıracağım," dedim alayla. "Teşekkür ederim."

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi ama uzun süre izleyecek vaktim olmadığı belliydi. Bir kenara oturup verdiği zarar yüzünden ağlamak isteyen Ecre'yi reddettim. Diğerini kabul ettiğimde ise kadının karnına tekme attım. İki büküm olmuştu, kıvranıyordu. Bir süreliğine ayağa kalkamayacağına neredeyse emindim.

Arkamı dönüp Uzay'ı beklemeye başlayacağım sırada duraksadım. Arkamı dönerek kadına doğru eğildim ve her ihtimale karşı yanına bıraktığım cam parçasını alarak tuvaletlerden birine attım.

Kadının dediğine göre birkaç adam buraya gelebilirdi. "Kimin çalışanlarısınız?"

Öksürükle karışık güldü, hâlâ iki bükümdü. "Birçok..." Kan tükürdü, bir yandan da gülüyordu. "Birçok kişinin adamları burada. Size iyi şanslar."

"O huysuz sarışın kafanı kırmak istiyorum!" Yüzünde beliren endişeli ifadeye karşın bu sefer ben sırtıttım. Günlük sırtıma bunveme fazla geldiğinden kaslarım ağrımişti. "Rujunu tazelemen gerekecek, kan bulaşmış."

Kapı açıldığında hızla arkamı döndüm. Derin bir nefes aldım. Gelen Görkem'di.

Kadına baktı. Gözleri, kadın ile benim aramda mekık dokudu. "Lan bu ne?"

Ne yapacağını bilemeyen halimi anlamış olarak ki, koluma girerek bedenimi yönlendirdi. Neler olduğunu bilmeven grup, dansa devam ediyordu. Başımı çevirerek lavabonun kapısına bak-

tım. Kadına ne olacağını bilmiyordum ama onun için bir şeyler düşünöldüğü belliydi ki Görkem, kadını saklama gibi bir girişimde bulunmamıştı. Gece kulüplerinde, barlarda olan kavgalar genelde polise kadar taşınmazdı. Polis ise böyle yerler arasında, görünmez bir uzlaşma vardı sanki.

Arabaya bindiğimde, Görkem vakit kaybetmeden ilerlemeye başladı. Kanım çekilmiş gibiydi. Boğazımda, yutkunmamı engelleyen bir yumru vardı. Yutkundüğümde canım acıyordu, kulaklarım bombaya maruz kalmış gibi uğulduyordu. "İyi hissetmiyorum, kusacağım sanırım."

"Cam aç, derin nefes alıp gözlerini kapa."

Dediğini yaptığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Arabadan ıslak mendil alarak, avuç içimde kurumuş bir miktar kanı temizledim.

"Uzay nerede?" diye sordum. Başımı camın alt kısmına yasladım ve cevabını bekledim.

"Evde olmalı." Yanaklarını şişirdi. "Ya da şu anda yoldadır. Bulunduğu yere gelmem için önceden mesaj attı, bir şeyler olacağını hissettiğini söyledi. Geldiğim gibi de senin yerini söyleyerek çıktı. Etrafta birkaç müşteri dışında kimse yoktu."

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Derin bir nefes aldım. "Onlar kimdi? Bu sefer düzgün cevaplar ver Görkem."

Bir süreliğine bana baktı, bakışlarını yoldan ayırarak. "Bazılar Ayhan'ın adamlarıydı, diğerleri hakkında bir fikrim yok."

"Diğerleri mi?" diye mızımızlandım. Daha ne kadar yeni olayla karşılaşacaktım? Aklım karman çorman olmuş, ne düşüneceğimi, yapacağımı bilemez hale gelmişim. Ne olurdu sanki şu an bulunduğum yerden çok daha uzağa gitsem ve kendimi toparlasam! Burada bir gün toparlanıyor, diğer gün parçalanıyordum. Porselen bebek gibiydim. Bir kere tamamen kırıldığımdan, eski görünümüm asla kavuşamayacaktım. Parçalar birleştirilirdi ama izler görünürdü, üzerine koyu bir kıyafet geçirmedeğin sürece.

Geldiğimizde Görkem içeri girmeyi reddetti, bana kapıyı açan Ayşe Abla'ydı... Uzunca bir zaman boyunca neşesiz, kendisi gibi olmayan Ayşe Abla.

Üstümü değiştirdiğim gibi laptop'u alarak kütüphaneye gittim. Her şeye rağmen rahat bir yerdi, o konuda şanslı sayılırdım. Havanın kararması birkaç saati almıştı ama bana dakikalar gibi gelmişti. İnternette çıkarken, elim istemsizce boynuma gidip flash belleği yokladı. Çekmeceydi ve hâlâ bakmadığım bir kısmı vardı. E-postalara bakmak ve flash belleği tamamen fethetmek istiyordum ama şu an o gücü kendimde bulamıyordum. Eninde sonunda bakacaktım ama en azından birkaç saatliğine ertelemekten yanaydım.

Akşam yemeğini iştahsızca yedikten sonra Uzay'ın arkasından salona geçtim, parmak üstünde. Sinirli görünüyordu. Açık mavilen, gri olma yolundaydı; ince çizginin üstünde bulanmayı bekliyordu. Ellerini yumruk yapmış, saldırmak için dakika sayıyordu sanki. Soracaktım ama beklememişti sorumu. Bıkkınlık ve soğukluk barındıran iki kelimeyi söyledi. "Yaman'ı istiyorlar."

Yaman'ı istiyorlar demek, Yaman hâlâ elimde demekti. Yanaklarıma giden kan, yerçekimine yenilmiş ve aşağı doğru süzülüyordu. Yüzüm bembeyaz kesilmiş, vücudumdan ürpertici bir titreme geçmişti.

"Yaman?" diye sordum cılız bir sesle. Bayılacaktım, kan basıncım yavaşlamıştı.

"Onu geri vermediğim için sinirli, oğlunu geri istiyor. Bu sıralar burnunu çok uzatmadı, birden ortaya çıkması iyiye işaret değil." Eliyle, hızlı bir şekilde saçlarını karıştırdı. "İstedığimi tam olarak almadığım sürece Yaman'ı bırakmam."

"Yani..." Derin bir nefes aldım, sesim çok zor çıkıyordu. "Yaman hâlâ orada?"

"Evet, iki gün önce ziyaretine gittim."

Ziyaretine gittiğini söylerken, onu yine zorladım anlamına getiriyordu. Uzay yalan söylemeyi tercih etmezdi ve Yaman konusunda ona inanıyordum, gerçekten de elindeydi.

Hızla ayağa kalkarak kütüphaneye doğru koştum. Kitapların arasında olta atarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ne idiği belirsiz biriyle mesajlaşıyordum, bana yalan söylüyordu. Bana verdiği flash bellek neyin nesiydi? Bu adam kimdi de bu kadar çok şey bilebiliyordu?

Kendini iyice kaybetmeden önce kapağı açarak e-postalara girdim. Yaman'dan, ya da her kimse ondan, üç yeni ileti vardı. Bir ileti gün önce, diğer ikisi dün atılmıştı.

'Belleğe baktın mı?'

'Bu hafta dışarı çıkma. Uzay istese bile, ikiniz de dışarı çıkmayın.' E-postalara biraz daha önce görseydim, belki içimdeki endişeden dolayı gece kulübüne gitmekten Uzay'ı vazgeçirebilirdim. 'Dışarı çıkma, anlaşıldı mı? Ecre, cevap ver.'

Dişlerimi sıktım ve son iletiyi yanıtladım. 'Sen, Yaman değilsin.'

Yaklaşık on dakikada cevap geldi. 'Değilim.' Sinirle laptop'un kapağını kapayacağım sırada bir e-posta daha geldi. 'Ama benim soyadımı biliyorsun.'

Odaya gitmeden önce bir kelimelik bir ileti yazıp yolladım. 'Piç.'

Yatacağım sırada Uzay'ın beni çağırdığını duydum. Bu saate, bu yorgunluk ve ruhsuzlukla, bir de anlamadığım hareketleri yapmak istemiyordum. Fakat o kadar kısa bir süre kapının önünde durmuştu ki, cevap verememiştim.

Ağrıyan kaslarımı odanın içine doğru yönlendirdim. Uzay minderlerin ortasına oturmuş, bekliyordu. Belki de düşünüyordu. "Bugün pek halim yok."

"Her saldırıya uğradığında enerjik haline denk gelmez," diye sertçe cevapladı. İçinde, dışarı sığramayı bekleyen bir yangın vardı. İç organlarının yarısı kül olmuştu, diğer yarısı ise aynı sonucu vermek üzereydi. Suyu bekliyordu fakat o ateşi söndürecek su, çok soğuk olmalıydı.

Yanına ilerleyerek oturdum. "Hareketlerden hayatı, düşünceleri tahmin edebiliyorken, neden bunu Yaman'ın veya bilgi almak istediğin herhangi birinin üstünde kullanmıyorsun?"

"Herkesin üstünde tamamen işe yaramaz. Kendini gizleyen birçok kişi var, isteyerek veya istemeyerek. Bu adamlar, sadece istediklerini gösterirler." Bağdaş kurdum. "Veya gerçek olmayanı gösterirler."

Bu da demek oluyordu ki o adamlar eğitimliydi. Üst düzeyde bir seviyeye sahiplerdi.

"Bana hiçbir şey anlatmadığının farkındasın, değil mi?" diye mırıldandım mindere bakarak. "Ya başkalarından öğreniyorum, ya da görüyorum. Biraz daha açıklayıcı olsan belki bir çözüm bulur."

"Çözüm." Kelimeyi tekrarlayarak ayağa kalktı. "Bu, ender rastlanan bir olay. Çözümü yok, olsa çoktan bulunurdu."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Zeki, iyi bir gözlemci olabilirsin ama her şeyi düşünemezsin, anlayamazsın."

"Bu tezinin yanlışını ispatlamaktan gurur duyacağım," diyerek ellerini kaldırdı. "Hadi, saldır."

Kaşlarımı çatarak yumruklarımı kaldırdım. Vurmak üzere olduğum yumruk, taş duvardan sekip bana gelebilirdi. Fakat öyle olmadı, yumruktan kolaylıkla sıyrıldı ve ben de sadece öne doğru sendelemekle kaldım. "Yumruğunu atmadan önce sağ tarafa bakıp, sol yumruğunu sıktın. Kolaylıkla tahmin edilebilir."

Uzay'a bakarak hamlesini tahmin etmeye çalıştım. Gözleri, gözlerime bakıyor ve vücudu hareketsizce duruyordu. Birden bana doğru hızla ilerledi ve vücudumu kaldırıp beni sırtüstü mindere attı. Sakin ve ondan beklenmeyecek kadar yumuşak davranıyordu ama yine de sırtım acımişti. "Ama hareket etmedin, bunu nasıl tahmin edebilirdim!"

"Ayaklarına baksaydın," dedi kalkmamı beklerken. "Hareket edeceğim yönü gösteriyorlardı."

"Allah'ımı!" diye isyan ettim. "Yorgun değil misin sen!"

"Değilim. Kalk."

Yavaş bir şekilde ayaklandım. Yine onu inceledim fakat hareket etmesi, gözlerini de yüzündeki bir noktaya sabitledi. Dudaklarını hareket ettirdi.

"Müzik falan açsak? Sıkıldım." Yanaklarını şişirerek gerindim. Elimdeki kesikler sızlamıştı ama dayanılmayacak gibi değildi, sıvınsinek ısırtığı kadar acı veriyordu sadece.

"Dikkatin dağılmasın." Gözlerini kıstı. "Şu anda böyleysen, dikkatsiz halini düşünemiyorum."

Bana doğru yaklaştığında kendimi yere attım ve kollarımı boynum hizama koyarak kafamı mindere yasladım. Uzay kalkmamı

söylediğinde, "İyiim ben böyle," diye mırıldanarak gözlerimi kapadım. Onay vermeyen sesler çıkardı ama bir şey demeden mündere oturdu.

Kollarını kaldırarak başının altında birleştirdi ve sırtüstü yattı. "Hep yanında olmayacağım, kendini koruman gerek."

"Aman," diyerek omuz silkdim. "Ne güzel, ölürüm işte. Başından bir yük eksilir. Bu kadar kafana takma Uzay Soykır."

Sakin birkaç saniye sonrası konuştu. "Ölmeni istediğimi mi düşünüyorsun?"

Evet, öyle düşünüyordum. Ölünce çoğu problemlerin değişeceğine, yok olacağına inanıyordum. Fakat korkuyordum, şu an ölümün karşısında bir bebek misali ağlayabilirdim. Bir sene önce, ölümden bu denli çekinmezdim. Yüzümde bir tebessüm oluşurdu ismini duyduğumda. Şu an ise ayrılmak istemediğim birkaç kişi vardı, başta Uzay olmak üzere. Ayrılmak istemesem de, vücudum ihtiyaç duyuyordu bazen, sonsuz bir tatile.

Benliğimizi açığa çıkarmıştık ve dışarıdan değişiyormuş gibi görünmüştük. Kavga ederken, kırıp dökerken bir anda umutsuzca sarılıyorduk. Birbirimizi istemiyorduk, bir o kadar ihtiyaç duyuyorduk. Bazen, hiç istemediğim kötü babayı oynuyordu bana karşı, bazen ise sakın arkadaş olup ruhumun gülüşünü çalışıyordu. Uzay'ı normal bir erkek olarak istemiyordum, bana o yanını göstermişti. O yanı yapmacıktı, gerçeklikten çok uzaktı. Yalanlarla yaşıyordum ama en azından bir şeyin gerçek olmasını istiyordum.

Çenemi ellerime yaslayarak Uzay'a baktım. "Uzay, dürüst bir cevap ver. Yorulmadın mı?"

Ayağa kalkarak elini uzattı. Yüzüne gene o maskeyi giymişti. "Devam, tükenene kadar."

Elini tutarak kalktım ve üstümdeki hayali tozları silkeledim. Biraz geri çekildiğinde kafamı kaldırıp ona baktım, ser verip sır vermemesi işleri zorlaştırıyordu.

Sağ bileğimi yakaladığında geri çekmek için direndim fakat sıkıca tutuyordu. Sol elime saldırarak, bileğimi tutan kolunun boğumuna koydu. "Vur." Emriyle birlikte dediğini yaptım. "Daha sıkı vur ve vurduğun an iki kolunu da geri çek."

Hızla vurduğumda, bileğimdeki elleri kısa bir anlığına gevşedi, bunu fırsat bilerek bileğimi kurtardım. Diğer bileğimi yakaladığımda yine aynı hareketleri tekrarlayarak kurtardım. Garip şekilde eğlenceli geliyordu.

"Arabamı bilerek kirlettiniz, değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırıp bir adım geriye attığımda bana doğru ilerledi. Arkamı döneceğim sırada koluyla boynumu sardı ve sırtımı sertçe göğsüne yasladı. "Onu siz temizleyeceksiniz."

Nedensizce terlemeye başlamıştım, üstelik kalbim hızlanmıştı. "Yoksa?"

"Yoksa kıyafetlerinizin içine çamur doldururum," dediğinde gülümsedim. Gözümün önüne sinsî Uzay'ı getirdiğimde iç geçiresim geliyordu.

"Görkem temizleyecekse ben de temizlerim," dedim. Görkem'le vakit geçirmek hoşuma gidiyordu ve arabayı temizlemek bir iş değil de eğlence olarak gelecekti.

Bir şey demediğinde elini çekmesini bekledim ama herhangi bir harekette bulunmadı. Eline vurdum, geri çekmesi için. O ise diğer elini göğsümün biraz yanına, kalbimin yakınlarına koydu.

"Vücut ısın yükseldi, oda sıcak değil," dedi kulağıma doğru. Bu ses tonunu tanıyordum, tehlike ve şüphe doluydu. "Nefesin sıklaştı fakat nefes nefese kalacak bir harekette bulunmadın." Sesiindeki sırtış elle tutulur haldeydi, somuttu. "Bunu es geçebilirim ama kalbinin düzensiz, hızlı ritmi, bana ayrıntıya takılmamı söylüyor." Boynumdaki kolunu hareket ettirdi, elleriyle yanağıma dokundu. Dokunduğu yerdeki tüm hücreler, yeni uykudan uyanmış gibi huysuzca kıpırdanmaya başladı. "İtiraf et, Ecre Soykır."

Seni seviyorum.

İki elin birbirine kenetlenmesi misali ürpertici ve güven verici kelimelerin söylenişi, son derece zordu. Kabulleniş gerekliydi, kabullenirken gururu es geçmek gerekliydi bazen. Kelimeler zorla değil de sevgiyle çıkmalıydı, lakin bundan önce kendini gerçekten adayabileceğim biri lazımdı. Çünkü bu kelimeler, her şeyi değiştirebilecek ilahi güce sahipti.

Sesli olarak itiraf dolu cümleler dudaklarımdan dökülmeden,

içten içe kabul etmem lazımdı. İtiraf edilecek bir şey görmem de cabasıydı! Sebebi ise... Hislerden kaçıp, sadece görsel ile yaşamaya çalışmamdı. Kendimden uzaklaşıyor olmamdı.

Elimi kaldırarak, Uzay'ın boynumun etrafını sarmış olan koluma koydum. Burnuma dolan kokusu, son derece hoş bir karışımdan oluşuyordu. Korkudan çok, güven veriyor gibiydi. Olması gerekenin tam tersiydi!

Belki de yanlış yapıyordum. Fakat hislerime izin verdiğim anda, birden ortaya çıkıp beni boğmasından çekiniyordum. Uzay'a karşı ne hissettiğimi veya ne hissetmek istediğimi anlamam için tek bir rahat ruh hali yeterdi, kolaydı. Getirisi, asıl zor olandı.

"Neyi itiraf etmem gerektiğini bilmiyorum," dedim kısık bir ses tonuyla. Yapmam gereken tek şey; özgüvenimi toplayarak kendimi açıp hissetmekti. Gizlice.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Fakat bu, burada bitmedi" Rahatça söylüyordu kelimeleri. Çoğu şeyi çözmüş, çözmek üzereymiş gibiydi. Bir yandan bunu yapmaya çalışırken, diğer yandan da kendinden taviz vermemesi büyük bir ironiyi ortaya koyuyordu.

Kolunu hafifçe itmeme karşın bedenimi serbest bıraktı ve bedenim, sanki tümünden nefes almış gibi rahatladı. Bu oyunu daha fazla oynamak istemiyordu, diken üstünde kalmaktan sıkılmıştı.

Ertesi sabah, kendi kendime verdiğim huzursuz kararı uygulamaya başlayarak üstümü giyinmiş ve evin dışarısına ilk adımlarımı atmıştım. Uzay ile aramızda, kısa bir onay konuşması geçmişti. Buradan uzaklaşacaktım, iznim vardı. Çünkü iplerimi, sahibi tarafından kesilmişti. Önünde sonunda buraya geri döneceğimden, kendinden emin bir havaya sahipti herkes. Demirli kapıdan çıkıp, özgürlük dediğim, sadece kelimeden ibaret olan sıfatı gerçekleştirirken bile, kimse kısa bir bakış atmak dışında bir şey yapmamıştı.

Yanıma herhangi bir şey almamıştım. Emindim ki Uzay, peşime birini takacaktı ve o kişi, ihtiyacım olduğu anda açığa çıkacaktı.

Yolu takip ederek kaybolmadan otoyola çıktım ve yürüdüm de yürüdüm. Karnım açtı fakat o kadar garip bir his sarmalamıştı ki bedenimi, ona takılıp kalamayacak kadar değişik hissediyordum. Bulutların biraz üzerinden uçarak yumuşak dokularının yüzümü

okşamasına birdenbire ara verilmiş, vücudum havadan daha ağır gelmiş ve düşüşe geçmiş gibiydi.

Parmaklarımı saç uçlarımda gezdirdim, yumuşaklardı ilginç bir şekilde. Eskiden olsa asla böyle, saçlarım bu şekildeyken bıt yere şermezdim. Çünkü saçlar, bana göre psikolojiyi yansıtırđ. Ve şeratsız olduğunda... Yorgunluğu, halsizliği, karamsarlığı simgelerdi.

Üzerime doğru serpilen tozla birlikte ırkilererek geriye kaçtım. Başımı kaldırarak, karşımda duran bır grup arkadaşā baktım. Kendi aralarında, ellerinde bulunan renkli tozları birbirlerine atıyorlardı. İfadelerine bakılırsa, bayağı eğlendikleri su götürmez bır gerçek gibi duruyordu. Otoyolun ortasında bunu yapmayı gerektürecek ne var diye düşünmeden edememiştim.

Yanlarından geçecekken, birinin arkaya doğru kaçarken ayağını burkulduğunu fark ettim ve bedeni otoyola doğru gerilemeye başladı, dengesini hâlā sağlayamamıştı. Kız bağıramıyordu, çünkü kendi de ne olduğunu anlayabilmiş değildi. Arkadaşları ise yüzlerine doğru atılan renkli tozlar yüzünden önlerini görmekten acızlardı. Sadece gülüyor ve tozları etrafa savuruyorlardı.

Tekleyen kalbim hızla öne doğru atılmama sebep olmuştu. Kızın kolunu o kadar sıkı kavramıştım ki, istemsizce, Uzay'ın bileğini sıkışını hissetmiştim. Fakat benim ile onun amacı farklıydı. Ben kurtarmak için, o ise emir vermek için yapmıştı.

Kızın çelimsiz bedenini geriye doğru çektiğim gibi kolunu serbest bıraktım. Ellerini saçlarına götürüp hızlıca düzeltmeye başladı, şokta olduğu bır gerçekti. Gözleri, az önce adım attığı yere takılmıştı.

"Elis!" diye bağırdı arkadaşlarından biri. "Buraya gel. Serhat'ın gelmesine az kaldı!"

Elis hareket edemediğinde, yanına giderek nasıl olduğunu sormak istedim fakat başını kaldırmak için elini yanağına koyduğum anda teniniz buz kestiğini hissettiümle sertçe yutkundum. "İyi misin?"

Titreyen vücudunu hareket ettirdi, bana baktı. Gözlerinin altı mordu, dikkatini çekmişti. "Teşekkür ederim."

"Bır hastaneye gitmek ister misin?" diye sordum, hastanemin

nerede olduğu hakkında bir fikrim olmadığını ve yanında para olmadığını belirtmekten kaçınarak.

"Burada hastane bulunmaz," diyerek kolumu tuttu ve arkadaşlarının yanına çekmeye başladı. Parmaklarının ısıyı yükseltmiş, yüzü de kısa şokundan çıkmış gibi görünüyordu. Şaşkınlığını gizleyemeden gözlerim kızın bedeninde dolaştı. Bu kadar yakın karşılaşması, alışkın olduğunu gösteriyor olmalıydı. Ve yarım kollu tişörtünün belli ettiği yara izinin başlangıcı, doğru yolda olduğu mu gösteriyordu.

Ne yapmak istediğini merak ettiğimden sesimi çıkarmadım ve ona zorluk çıkarmayarak adımlarımı sıklaştırdım.

Elis'in gözlerine ise en uygun tanım, tarcın rengi ve heyecan dolu olmasıydı. Biraz önceki korkusu ve şaşkınlığından eser kalmayan gözleri, eğlence arıyormuş gibi etrafta dolaşıyordu. Koyu renkli teni, beyaza çalmıyordu artık. Üstünde; yeşil, kahverengi ve beyaz tonları galip geliyordu. Salaş kıyafetleri, sırt çantası, parmaklarında ise çeşit çeşit yüzükler vardı. Bal rengi saçları arkadan gevşek bir örgü ile toplanmış, kurtulan saçlar ise bağımsız bir gösteri sergilemeye başlamıştı.

Arkadaşlarının yanına geldiğimizde kolumu bıraktı ve durmaları için ellerindeki toz keselerini teker teker topladı. "Oyunu kesin artık. Şimdiden kendinizi kirlettiniz, uzun bir duş almanız gerekecek, biliyorsunuz değil mi? Üstünüzü silkeleyin, Serhat sızı böyle arabaya almaz. Ayrıca... İlayda ve Orkun yerine birini buldum, bakın!"

Tam ellerimi kaldırıp burada neler olduğunu soracakken, kızlardan biri renkli bedenini etrafıma dolayıp bana sarıldı. "Hoş geldin!"

Harfler, ağzından bir garip çıkıyordu. Büyük ihtimalle hafif bir sarhoşluk vardı üzerinde ve diğer beş kişinin de aynı durumda olduğuna emindim. Yalnızca Elis kendine gelmişti. Elis'in biraz önceki olay hakkında tek laf etmemesine şaşırmıştım, belki de arkadaşları bu durumda onu anlamayacakları için, konuşmayı sonraya saklamıştı.

Üstüme yapışan tozları silkelemeye çalışarak kıza baktım. "Yan-

İş bir anlaşılma var, ben kimsenin yerine burada değilim. Sadece yürüyordum..."

"Otoyolda mı?" Saçındaki renklere şaşkınca bakan çocuk, elleyle onlara dokunuyordu. "Otoyolda mı yürüyordun?"

"Sizin yaptığınız gibi," diyerek nedensiz bir savunmaya geçtim. Siyah gözleri bana doğru çevrildi. O kadar koyuydular ki, gözbeğenin olup olmadığı bile anlaşılmıyordu.

Elis, arkadaşlarından birkaç dakika isteyerek bana doğru döndü ve biraz ileriye doğru götürerek konuşmaya başladı. "Arka yollar-
dan birinde festival var. İki arkadaşımız gelemiyor ve fazladan ıki
küşye yerimiz var... Daha doğrusu festivalde yer var. İlayda'nın ye-
rini sen, Orkun'un yerini ise Serhat dolduracak."

"Bekle..." Kaşlarımı çattım. "Doğru düşünebildiğine emin mi-
sin? Benim kim olduğumu bile bilmiyorsun. Sana, size zarar ver-
mek gibi bir amacım varsa?"

"Senin mi?" Histerik bir kahkaha çıktı ağzından. "Senin ya-
şadıklarının tek derdi para olur, habire işleriniz ile ilgilenirsiniz.
Aslında tek ihtiyacınız olan şey eğlence. Ben bunda zarar göremi-
yorum. Ah, şu yirmililer!"

Bu sefer kaşlarımı kaldırdım. "On sekiz yaşıdayım."

Gözlerini devirecekken durdu ve ağzından kaba bir "Ha?" sesi
çıktı. "On... Benimle aynı? On sekiz mi!"

Otoyolun kenarına yaklaşan arabanın lastiklerinden çıkan ses
ile birlikte dikkatimiz dağıldı ve gözümüz bir odak ararken arabada
durdu.

"Serhat," diye mırıldandı Elis. İsminin telaffuzunu tam bitir-
mişti ki, arabanın kapısı açıldı. Serhat denen adam uzun boyluydu
ve güneş olmamasına rağmen gözlük takacak kadar ters bir insan
gibi görünüyordu. O indiğinde, diğerleri birbirlerine şakalar yapı-
rak arabaya bindiler.

Serhat'ın yüzü kasıldı, gözlüğünün altından bile belli oluyordu
bu. "Bunların bu halde arabaya binmesine ses çıkarmamam için bir
sebepe söyle bana, Elis."

Elis sırtı ve bana doğru döndü. Ellerini, beni takdim edermiş
gibi kaldırdı. "Yeni birini buldum."

Homurdanarak arkamı döndüm ve yürümeye başladım, en başından bunu yapmalıydım. Beni durduran ve ağır basan o duyguyu, ne kadar eğlendiklerini veya nasıl konuştuklarını görmek istememdi. Şu ana kadar edindiğim arkadaş sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Merak ediyordum... Bu yaştan sınırlarının nerede çizildiğini öğrenmek istiyordum. Yine de asalak değildim.

"Serhat, siz gidin," diye bir bağırış duydum arkamdan. Koptuğunu, otoyolda çıkan sesler arasından bile fark edebiliyordum. Yine bir kaza gelecekti başına, akıllanmamıştı! "Sen, garip saç şekline sahip kız... Bekle!"

Elini omzuma koyana kadar durmadım. "Adın ne?"

Eline baktım, hoş bir şekilde içimi ısıtmıştı. "Ecre... Adım Ecre, Elis."

İsminin telaffuzu, sesime son derece yakışmış, rahat gelmişti. Aynı Elis'e baktığımda olduğu gibi ismini dile getirdiğimde de etrafımı huzur kaplıyordu. Yaydığı hava, büyük bir miktarda huzur doluydu.

"Burada ne arıyorsun, tek başına?" diye sordu, yürümeye başlayarak. Bir yandan beni de yürümeye teşvik ediyordu, başarama kadar da vazgeçmemişti.

"Geziniyorum ve tek başıma değilim."

Etrafa baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Şizofren misin?" diye sorduğunda, bakışlarımdan dolayı dudaklarını özür dilercesine kemirmeye başladı. "Yani..."

İçten içe kahkaha attım. "Hayır, değilim. Muhtemelen koyu bir renk olan arabalardan biri beni takip ediyor, kuzenimin emriyle."

Ağzımı yuvarlak bir açıyla araladı. "Bu... zenginlerin bir çeşit saklambaç oyunu falan mı?"

"Arkadaşlarına nasıl gitmeyi planlıyorsun?" diye sordum, Serhat'ın hızla ilerleyen kahverengi arabasına bakarak.

"Biraz ileride tramvay olmalı... Bak Ecre, benimle gel. Uzak bir yere gitmiyorum. Yılda iki kez 'Onlar Festivali' düzenlenir burada. Aslında çoğu kişinin haberi yoktur, o yüzden özel davet olarak da sayabilirsin. Hava bir kez daha açana kadar eğleniriz, içeriz, dans ederiz. Yılın yorgunluğunu atarız. Son derece renkli bir festival

olur, yapan kişi dolayısıyla. Devlet ile alakası da yok, yine de polis için endişelenmemize nedense gerek görülüyor.”

Yüzüme baktı kısa bir süreliğine, ardından da arkadaşla koluma vurdu. “Değişik bir enerjin var Ecre. Yaşımın yirmilerde olduğunu düşünmüştüm, çünkü daha önce hiçbir 18’den 20’lik bir enerji almamıştım. Biraz... Biraz değişik konularla uğraşım da...”

“Görünüşün bunu belli ediyor,” dedim tek kaşımı kaldırıp giydiği kıyafetlere bir daha bakarak. “Yolda bulduğun herkese bunu teklif eder misin, Elis?”

Gözlerim suratında dolaştı, kendimi tehlikede hissedecek herhangi bir şey aradım ama kolundaki izin başlangıcı dışında bir şey bulamadım.

“Sadece yardım etmek istiyorum.” Omuz silkti. “Seni bu yaşlı enerjiden kurtarmamız lazım. Benim hissettiğim auranın farkında olsaydın, yardımımı seve seve kabul ederdin.”

“İmkânsız,” dedim birazdan alayla gülecekmiş gibi. “Gelmeyi kabul etsem ne olacak, Elis? İçkinin veya dansın bana yararı mı olacak?”

“Bunlar hiçbir zaman işe yaramaz Ecre, kısa bir süreliğinedir hepsi.” Başını iki yana salladı, biraz ileri baktığında, ben de bakışlarımı oraya doğru çevirdim. Tramvay yolu görünmüştü. “Yalnız görünüyorsun, enerjin titreşmiyor. Bir akşamlığına arkadaş edinebileceğini düşündüm ve daha önce kimseye böyle bir yardımda bulunmadım. Kedileri ağaçtan kurtardığımı oldu ama bu bir ilk. Büyük bir ihtimalle de son... Tanımadığımı birini bu denli yakınıma yaklaştırmak bana göre değildir, senin ne düşündüğünü ve şüphelerini anlıyorum. O yüzden arabayla değil de tramvay ile gitmeyi teklif ettim, festival alanını gördüğünde fikrin değişirse isteğini yapardın. Kalabilir veya gidebilirsin. Sonrası sana kalmış.”

Ellerimi ceplerime sokarak, başımı yoldan yana çevirdim. Sırtları zorluyor olabildirdim ama... Ama gelebilecek zararını hepsi gelmişti zaten. Kaybedeceğim değerli bir şeyim yoktu.

“Yanıma evden çıkarken hiçbir şey almadım. Telefon, para, kimlik...”

Hoş, telefona zaten sahip değildim.

"Yani... Seni kaçırsam sorun olmaz," diyerek kahkaha attı. Bana baktığında toparlandı. "Tamam, demek ki bu şakaları yapabilecek kadar ilerlememiştir."

"Ailem yurtdışında olduğu ve mektup benzeri şeylerin nasıl gönderildiğini bilmediği için yüklü bir miktar bulunuyordu aklımda. Geleceksen, seve seve basabilirim."

"Ailen yurtdışında ve aklında yüklü miktarda para var, şimdide ben seni kaçırabilirim." Kısa bir bakış attığımda gülümsüyordu. "Sonunun iyi olmayacağını bildiğim halde gidelim bakalım..."

Tramvayı bir süre beklemiştik, onun dışında yolculuk sessiz sayılırdı. Oturduğumuz yer boş bir alana denk gelmişti ve bu beni mutlu etmişti. Kalabalık olmasını istediğim tek yer minibüslerdi çünkü. Uzun süredir yolculuk gibi dertlerim de yoktu, çok daha büyüklerine sahiptim.

Elis, dirseğiyle koluma vurdu ve ona bakmamı sağladı. "Bu kadar sessiz olmanın sebebi, kuzeninin seni takip edecek arabasının bu yollara girme ihtimali olmaması mı?"

Hüzünlü bir şekilde başımı iki yana salladım. "O, her türlü beni takip edebilir. Nerede olduğum bir fark teşkil etmez."

Yüzükleriyle oynadı ardından da sıkıca parmağına yerleştirerek kafasını kaldırdı. "Anladım! Kuzeninin seni takip etmesini istemiyorsun. Bana biraz ondan bahsetsene, özellikle de kız mı, erkek mi merak ediyorum... Özel değilse tabii."

"Bir erkek," diyerek karşıdaki camdan dışarı baktım. Bir şey gördüğüm söylenemezdi, çünkü çok hızlı ilerliyordu ve görüntü bulanıktı. "Korkunç biri."

Aniden ayağa kalktığında kolundan tutarak oturttum, yüzü solmuş gibiydi. "Çok mu tipsiz? Ya da... Olamaz! Seni dövüyor mu?"

"Dövmek mi... Hayır, hayır." Derin bir nefes aldım. "Tipsiz değil."

"Sorun ne o zaman?" diye sorduğunda, bir anlığına her şeyi anlatmayı diledim ama konuşmadım.

Kimse ne Uzey'ı, ne de beni anlardı. Büyük ihtimalle polise gitmemi söyleyecekti, polislin bir işe yaramayacağını anlatamayacaktım. Belki de küçük doğa dostu arkadaşlarıyla bir grup oluşturu-

rup beni destekleyeceklerdi, arkadaşlarına vereceği zararı düşün-
meden. Sessiz kalmayacaktı, karakteri bunu ele vermiyordu.

"Zekâsı beni dehşete düşürüyor," dedim en kısa yanıtı seçerek.
Bir süre ne diyeceğini düşündü. "Bu kuzenini seviyor musun,

sevmiyor musun sen, anlayamadım?"

"Üvey kuzenim." Kendimi başa dönmüş gibi hissediyordum.
Eve adımımı ilk kez atışım, kokusunun burnuma dolması, cezaları,
ızları... Çaresizken, sinirliiyken dudaklarının düşüncelerimi nasıl
çığlık çığlığa bırakıp, bir yandan da sakinleştirdiğine tanık oldu-
ğum zamanların üstüne hâlâ bir toz konmamıştı.

Derin bir nefes aldı. "Oh, ensest bir ilişkinin kuzen versiyonu
değilmiş!"

"Ne?"

Dudaklarını büktü. "Aranızda bir şey olduğu kesin. Öz olsaydı
burada baygınlık geçirebilirdim, kendimi ona hazırlıyordum. Emi-
nim ten rengim birkaç ton açmıştır!"

Cevap veremedim, ne diyeceğimi bilmiyordum. Aramızda bir
şey olmadığını söylemek, yalan ile eş değerdı. Ne olduğunu bil-
mediğimden, onaylayamazdım da. Hele hele ben bile daha çöze-
mediysem, bunun cevabı daha yok demekti. Fakat içimden bir ses,
belki de diğer Ecce Soykır, bunun için endişe etmeme gerek ol-
madığını, çünkü yakında çözüleceğini söylüyordu. Diğer Ecce'nin
beni yatıştırmak istediğini sanmıyordum; bu, yeni doğan biri veya
bir şeydi.

Tramvay ikinci duruşunu gerçekleştirdiğinde kapılar açıldı ve
Elis ayağa kalktı. Durana kadar defterine bir şeyler karalamış ve
bakmama izim vermemişti. Ayakları dışarıdaki betona değdiği anda
neşeyle kıkırdadı. "Kısa sürdü, değil mi? Uzak olmadığını söyle-
miştim!"

Ben de çıktığımda, birkaç saniye sonra tramvay hareket etti, o
sırada karnım guruldadı. "Festivalde yiyecek var mıdır?"

Sanki onu övmüşüm gibi kendini bilmiş bir şekilde böbürle-
nerek sırt çantasını açtı. "Mükemmel çöreklerimden yiyebilirsiniz!
Festivalde bunları bulamazsın."

Gözlerimi devirip iri çöreklerinden birkaç tane aldım, böbür-

lenmekte ne kadar haklı olduğunu belli ediyordu bu elimdekiler.
Tatları enfesti.

"Aşçılık kursuna gidiyorum. Bir ara sen de gelmelisin." Düşündüğü şeye karşın sevinçle zıpladı, ardından da yüzünü buruşturarak tutunacak bir yer aradı. Kolumu ona doğru uzatarak kaşlarını çatmıştı. Gözlerini kaçırarak birkaç derin nefes aldı. "Hava çarpmış olmalı."

Hava çarpmamıştı, başka bir şey vardı ve titrediğini göz önüne alırsak, bu önemli bir şeydi. Bir anlığına, Uzay gibi gelişmiş bir yeteneğim olmasını ve ne olduğunu anlamayı istedim. Yine de rahatsız olduğu için bir şey sormadım, sadece götürdüğü yolda ilerledik.

Bir sokağa saptığımızda, yüksek sesli müzik kulaklarımı doldurdu. İki evin arasında yukarıya doğru uzayan bir kapı vardı ve son derece sağlam görünüyordu. Yine de ses geçirmez değildi, zaten üstü açık olduğundan, böyle bir şey olsa da mantıksız olurdu. Evlerin hafifçe sallandığını görebiliyordum ama düşündüğümün aksine, camlar rahatsız olan insanlarla dolu değildi. Evler boş gibiydi hatta.

" 'Onlar Sokağı'na hoş geldin!" dedi Elis, kolumdan çıkarak Kocaman kapıya vurduğunda, bir yandan da üstünü temizlemeye çalışıyordu. Büyük kapıya vurulan küçük yumrukları nedense komiğime gitmişti ama gülmek herhangi bir yüz ifadesini ortaya sermedim. "Keşke yıkanacak zamanım olsaydı!"

"İsimleri alalım, bir de kimlikler," diye bağırdı bir kadın. Kapıdaki küçük, koyu renkli camı açmıştı. İçeriden müzik çok daha fazla duyuluyor olmalıydı.

"İlayda Talan ve Elis Hale. Arkadaşımın yanında herhangi bir kimlik yok fakat Serhat Talan, kırmızı kalem ile işaretlenmiş, üzerinde adlarımız yazan iki davetiye bırakmış olmalı."

Elis'in yanına yaklaştım. "Serhat ve İlayda evli mi?"

Rahat bir tavırla omuzlarımı gerdi. Biraz önceki halsiz kızıdan iz kalmamıştı. "Hayır, onlar kardeş. İlayda üvey. İlayda, Orkun'un dedesiyle tanıştıracığı için gelemedi ikisi de. Serhat ve İlayda, babanne ve dedesine çok önem verirler."

Tam konuşacağım sırada "Kırmızı..." dedi kadın, zor duyulur bir sesle. Arkasını dönüp bir şeyler aramaya başlamıştı. "Buldum!"

Kapı açıldığında birkaç kişi, " 'Onlar Festivali'ne hoş geldiniz!" diye bağırды. Müzik, çok daha duyulur hale gelmişti artık, kulaklarını patlatacak derecede değildi ama evlerin hareket ettiğine şaşmamalıydı.

Birbirine yakın evlerin duvarları rengârenk boyanmıştı, cam yoktu fakat yangın merdivenleri vardı. Merdivenlerde birçok kişi vardı, hepsi delikli şeffaf bir örtüyü tutuyordu.

Elis beni durdurdu. "Gözlerini kapa ve başını eğ, beşinci dakikaya denk geldik!"

Herkes sevinç çığlıkları atmaya başladığında merdivendekiler hareketlendi ve başlarını kaldırdı. Evlerin çatısında olanlar, ellerindeki büyük kovaların içindekileri şeffaf yere döktüklerinde ıslanacağını hissettim fakat öyle olmadı.

Özellikle saçlarım, renkli tozlarla kaplandı. Ellerimdeki tozun sıcaklığı ve yumuşaklığı, onlarla ellerimin arasında oynamama sebep oldu. Tenime değen her bir toz parçası, değişik bir his vererek rahatlamamı sağlıyordu.

Elis gülerek etrafında döndüğünde, tozların bir kısmı etrafa saçıldı. Kolumdan tutarak beni ileriye doğru çektiğinde, boşta kalan elimle saçımdakilerin temizleyebildiğim kadarını temizledim. Hızlı bir şekilde yapışuyordu bu toz, yüzümün onunla kaplı olduğuna emindim.

"Beşinci dakikaya denk gelmeden bu yeri geçmeliyiz, ikinciye pek hoş olmuyor bu," diye mırıldandı, duyabileceğim bir şekilde.

İlerledikçe alan genişliyordu ve ev yerine çimden bir saha oluşuyordu. Ağaçlar bile rengârenkti ve bir tanesinin bile üstü boş değildi. Çılgınlar gibi bağırان insanlarla doluydu. Ağaçların çoğuna spot ışıkları bağlanmıştı. Çimlik alanın üzerinde büyük masalar vardı -araları büyük boşluktan oluşuyordu insanların geçebilmesi veya dans edebilmesi için- üzerinde ise yiyecek ve üzerimize dökülen tozlar vardı. Masaların uzunluğunun bittiği yerde ise, konser alanına benzer birtakım müzik aletleri kuruluydu fakat gitarlar, davullar boştu. Onun yerine DJ olduğunu düşündüğüm bir çocuk, parmaklarını düğmelerin üzerinde dans ettiriyordu. Ağaçların arasında yeniden evler başlıyordu ve araları boşluktu, oraları da insanlarla doluydu.

"Ela'ları bulmalıyız," diyerek beni yeniden çekeştirmeye başladı. Bu kadar büyük bir yerde, kocaman müzik aletlerini bile zor görüyorken, onları nasıl bulmayı umuyordu, orası ayrı bir mevzu.

Yürürken, bir yandan da sesli konuşarak bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Serhat ve Ela dışındakilerle tanışmana gerek yok, ben de onları tanı olarak tanımıyorum. Zaten kafaları o kadar kıyaktır ki, hiçbirinin tanışmaya tenezzül edeceğini sanmıyorum. Normalde eğlenceli ve komik insanlardır ama 'Onlar Festivali'nde 'her şeyin fazlası makbul' ilkesini benimserler."

Kafamı olumlu anlamda salladım. Şu an içime bir korkunun oturmuş olması lazımdı, saatler olmuştu ve geri dönmemiştim. Nasıl geri döneceğimi de bilmiyordum ama umurunda değildi. Uzey'in beni bulamaması işime bile gelirdi.

Birkaç dakika aradıktan sonra, Elis istediğini bulmuştu. Gözleri kapalı bir şekilde hafifçe yerinde sallanan kızı dürttüğünde, kız gözlerini açtı. "Elis! Bir an gelemeyeceksin sandım."

Elis gözlerini devirdi. "Gelemezsem ne yapardın?"

Kız sıırttı. "Hiçbir şey." Cebinden, renkli ve çizgi film karakterli bantlara benzeyen bir bileklik çıkardı. "Gecenin sonunda birbirimizi bulmamız için, bu sefer tedbirliyiz." Elis, kızın elindeki bilekliği aldığında, Ela'nın gözleri bana doğru çevrildi. "Bu kız, otayoldaki garip kız mı?"

Elis, Ela ile beni kısa bir tanıştırmaya tabi tuttu. Ela umursamaz bir kızdı fakat bu umursamazlığı o kadar fazlaydı ki, 'yüzüne tokat atıp kendine gel' diye bağırasım gelmişti. Neyse ki beni ilgilendirmiyordu.

"Bu akşamki özel konuğum. Bu akşam, hayatının en iyi gecesini yaşatacağım Ecre'ye. Hayatımı kurtardı, ona borçluyum." Ela'nın kışları çatıldı, umursamaz görüntüsü yıkılmıştı. "Uzun hikâyeye, sonra anlatırım. Hadi Ecre, gel."

Peşinden gittim, içi cips dolu olan tabaklardan birini alıp. "Birkaç saate bunlardan kalmayacak, buralar boşken tüketmek lazım."

Ağızma bir tane cips attım, kâseye uzanarak. "Bu boş haliyse. Ayrıca senin çöreklerin çok daha güzel."

Başıyla beni onayladı, gülümsedi. Masaların altından geçerek köşeye çıktık ve konseri rahatça izleyebilmek için konulmuş min-derlere yayıldık. "Hayatında aşırı derecede yapmak istediğin ama kanunların veya ahlakının izin vermediği bir şey var mı?"

"Akla getirmenin bile suç olduğu şeyleri yapmak istiyorum," diye mırıldandım kendi kendime.

Kâseyi bırakarak çantasını açtı ve kahverengi, deri defterini çıkardı. "Duyamadım, bir daha söyler misin?"

"Bunu neden soruyorsun?"

Gülümsedi, neşeli değildi. "Kayda değer bir şey varsa not alacağım ve yapacağım. Senden, gerçekten mantıklı şeyler bekliyorum."

"Senin hakkında düşüncelerim değişmeye başlıyor," dedim şaka yaparak.

Defteri kenara koyarak mor mindere yattı, ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "İntihar edeceğim."

Neredeyse gülecektim. "Anlayamadım?"

Ellerini saçlarının arasına soktu. Saçlarının yüzüğüne takılması umurunda değildi. Müziğin sesi yükselmiş, insanlar çoğalmıştı. "Yurtdışına temelli olarak taşınmıştık. Doğayı sevdiğimden, neredeyse bir servet ödeyerek bir gayrimenkul almıştı babam. Ben... Uyuşturucu bağımlısıydım. Yeşilliklerle iç içe olunca unutacağımı söylemişti doktor, tedavilerin hiçbiri işe yaramadığından. Olmadı. Bir yıl önce buraya geri döndüm, arkadaşlarımla birlikteyken unutuyordum çünkü. Her ne kadar eski erkek arkadaşım sayesinde başlamış olsam da. Tek başıma olunca kendimi kaybediyordum. Burada da yine uyuşturucu ile karşı karşıya kaldım, Serhat yardım etmeye çalışıyor ama olmuyor. Kullanmak da kullanmamak da acı veriyor."

Doğruldu ve defterini çantasına koydu. "Ailemi daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Korkunç bir şey, Ecre. Başlarda halüsinasyonlarım küçük ve eğlenceli şeylerden ibaretti, sonra ise... Mutlu hayaletlerin yerini, beni öldürmek isteyen canavarlar aldı, korkularım üç boyutlu hale dönüştü. Onlara dokunduğumda hissedebiliyordum gerçek olduklarını. Vücudum kasılıyordu, sayısız kriz geçirdim. Erkek arkadaşıma küfretmediğim bir saniyem bile yok."

Kolunu açtı ve büyük, kötü görünen yaranın üzerine elini koydu. "Kendimi yakmışım, elimin üzerinde bir böcek olduğunu ve gitmediğini söylüyordum. Sonunda ise dayanamamışım. Yandı bitmemiş. Acıyı hissetmiyor gibi yaparak koluma vurmaya başlamışım, ardı ardına. Babam, sakinleştirici iğne yapmak zorunda kalmış. İyi ki bir veteriner, yoksa çok korkunç şeyler çıkabilirdi açığa. Doğa bana garip bir enerji veriyor Ece, intihar etmesem bile ölecektim gibi."

Kolunu kapattığında dişlerini birbirine bastırdım. "İntihar etmen gerekmiyor..."

Devam etmeme izin vermedi. "Biliyorum. Ölüm bir kurtuluş gibi görünüyor, öyle yaptığımı sanıyorsun sen de. Ama ölüm, asla bir kurtuluş olmayacak ve ben kurtuluşu aramıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Elis..."

"Boş ver, daha bir haftam var. Tam uyuşturucuya başladığım gün, hayatıma son vereceğim. Acılar belki biter, belki bitmez. Ama beni acı çekerken kinise görmeyecek, benim için üzülmeyecekler. Güldü. "Hadi, bu akşamı ikimiz için de iyi bir hale getirelim! İçimizi dökelim; konuşarak, dans ederek. Birbirimize karşı dürüst olalım, nasıl olsa bir daha görüşmeyeceğiz. Kullan-at telefonu yerine konuş-bırak arkadaşlığı!"

Arkamdan itildiğimi hissettiğimde kafamı kaldırdım ve minderlerin hepsinin dolduğunu gördüm. Şarkı yükseldi, bu sefer kalakları patlatacak seviyeye geldi. Sahnede birileri vardı ve gerçekten güzel söylüyorlardı.

Elis, çantasını sırtına takarak insanların arasından ilerlemeye başladı. Masaların ortasına geldiğinde saate baktı. "Onuncu dakikaya, birkaç saniye var."

"Şimdi ne olacak?" diye bağırarak sorduğumda sırtı. Birbirimizi zar zor anlıyorduk, o yüzden bir şey söyleme gereksinimi duymadı.

Birden ağaçtaki insanlar takla atarak yere indi ve ellerindeki hortumları üzerimize doğrulttu. İnsanların arasından kaçmaya, sıyrılmaya çalıştım fakat olmamıştı. Buz gibi soğuk suya maruz kalmıştım ve bedenim titremeye başlamıştı. Bu hoşuma gitmemiş-

u, çünkü elimde karşı saldırıya geçebileceğim bir şey yoktu. Belki de saldırı gerekmiyordu, sadece savunma lazımdı.

Birinin ayağına takıldığımda dengemi sağlayamadım ve düştüm. Kalabalık yere kalkmama izin vermiyor, sanki bilerek vücuduma tekme yağıdırıyordu. Birkaç tane festivale uygun değişik maskeler takan adam ve kadınların bile içten içe gülüp vurduğunu hissediyordum. Tekmeler kısa sürdüğünden canım acımıyordu fakat ayağa kalkamıyordum. Bir el, bileğimi yakaladı ve etrafımdaki insanları iterek ayağa kalkmanızı sağladı.

Seslice, "İyi misin?" diye sordu tanıdık sima. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

"İyiyim," dedim elini kendimden uzaklaştırırken.

Kaşlarını çattı. "Ben Serhat. Sen de Elis'in getirdiği kız olmalısın, ne büyük ve akıl almaz bir tesadüf." Duraksadı, bir pot kırmış gibi. "Elis nerede?"

Etrafa bakındım. "Bilmiyorum, kaybettim."

Bir şey söyleyeceği sırada duraksadı ve titreyen cebine elini soktu, telefonunu çıkardı. Her ne okumuşsa, yüzü buz kesmişti. Kafasını kaldırdığında bana doğru yaklaştı ve iyi duyabilmem için kulağıma doğru eğildi. "Elis'i bul ve hiç zaman kaybetmeden festivale girdiğiniz kapıya doğru ilerleyin, hatta koşun. Ben diğerlerini toplayacağım."

Neler olduğunu sormama fırsat vermeden hızla yanımdan ayrıldı. Aklıma kazınan ifadesi, harekete geçmemi sağlamıştı. Hızlı bir şekilde bir yandan ismini bağırtıyor, bir yandan da insanları ıtp Elis'e bakınıyordum. Daha iyi görebilmek için merdivenlerden birine çıkmam lazımdı ama merdivenler o kadar doluydu ki, nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Derin bir nefes alarak etrafa bakındım. Sanki dilimi bilmeyen insanların arasındaydım, sorduğum şeyleri anlamıyorlardı. Bir elime maske tutuşturmuştu hatta! Kafayı yiyecektim! Kalbimi hızlı atıyor, adrenalin, kan gibi tüm damarlarımın içinde bulunuyordu. Akışkan bir sıvıya dönüşmüştü.

Ağaçların arkasında olan yüksek eve doğru ilerledim. Evin önündeki ağaçlar tek tük olduğundan, festival alanı rahatlıkla gö-

rünüyordu. Yere yatmış insanların üstünden geçerek merdivenlere doğru koştum, görüş alanıma hiçbir şey girmiyordu, merdivenler dışında. Ses o kadar fazlaydı ki, kalbimle birlikte canlı olarak atışımı hissediyordum.

Merdivenlere tutunduğumda sallandı, elimden bırakmadığım maskeye baktım. Elime yapışmış gibiydi. Birden maskenin yüz kısmını kendime doğru çevirdim ve hızlı olmam gerekmesine rağmen yavaşça maskeyi inceledim. İnsanlar tarafından kötü kabul edilenin -şeytanın- yüzünü temsil eden bir maskeydi. Kan kırmızı yüzünün üzerine siyah sakallar garip bir biçimde çizilmiş, boynuzları şu ana kadar gördüğüm en korkunç beyaz rengine bulanmıştı. Öyle ki, beyaza baktığınızda aklınıza kan geliyordu. Bu maske, festivale uygun olan tüylü maskelerden değildi. Bana sırtan, korkunç bir maskeydi. Surata değer iç kısmında italik bir şekilde 'Cana karşı can. Acıya karşı acı. Doğuma karşı ölüm.' yazıyordu. 'Her şeyin bir karşılığı vardır. Değersiz görünenlerin bile.'

Maske elimden düştüğünde bir, hareketlilik fark ederek kafamı kaldırdım. Elis, donmuş bir ifadeyle karşımda duruyordu. Rahatlayarak ona doğru birkaç adım attığımda arkadaki adamı gördüm. Yüzünde, az önce elimde olan maske vardı.

Gözlerim daha fazlasına bakmaya korktu ama beynimin emrinden kaçamadı.

Elinde, ucuna susturucu takılmış bir silah vardı. Acı dolu bir haykırış koptu boğazımdan ama kimse fark etmedi, müzik o kadar yüksekti ki, onu es geçen sadece kalbimde hissettiğim tanıdık acıydı. Annemi, babamı ölü halde gördüğümde kalbime oturan o acı ısınmış ve buharlaşarak gözlerime dolmuştu, yaşlanan gözlerim adama bakıyordu. Yutkunamadığımı fark ettim. Silahın ucundaki susturucu nasıl silahı susturuyorsa, Elis'in yere düşüşü de düşüncelerimi susturuyordu. Düşüncelerim bana ihanet ediyor, beynim ilk defa komut veremiyordu. Parmak uçlarımda bile acı vardı, keskin bir şekilde.

Tüm dikkatim, Elis'in yamuk bir biçimde yatan bedenine alet oldu. Onu sarsmak, kalkmasını söylemek istiyordum. Ama ilk önce benim onun yanına gitmem; yanan bedenimle, soğuk bed-

nine dokunmam lazımdı. Bedenimdeki ısı çok yüksekti ama onun soğukluğunu hâlâ hissedebiliyordum, onu ısıtamazdım. Hiçbir şey yapamazdım, elimden gelen tek şeyi şu anda yapıyordum. Bakıyordum.

"Elis," diye fısıldadığımda, melodi, sesimi bir canavar misali tutmuştu. Bacaklarımı beni taşıyamadığında dizlerimin üzerine düştüm. Gözüm, cansız bedenden ayrılmamıştı. Tek eli bana doğru uzanıyordu ve parmaklarında, Ela'nın ona verdiği bileklik vardı.

Yerde sürünerek ona doğru ilerledim. Kalbim acıyordu, sıkıştıyordu. Nefes alamayacak durumdaydım, nefes almak istemeyecek...

Elis, herhangi biri değildi. Birkaç saat içinde ruhuma dokunabilmeyi başaran ikinci kişiydi. Ruhum sızlanıyordu, nasıl gider diye. Aynı bedenim gibi o da inanamıyordu. Bin bir parçaya bölünmüş biriydim, her parçam şaşkınlık ve kriz geçiriyordu.

Elis'in elindeki bilekliği aldım ve avucumun içinde tenime işlemesini istercesine sıktım. "Bunu yapma Elis, sırtını dönme. Bana bak Elis!"

Bana bak anne! Uyanın ikiniz de... Anne, baba! Lütfen! Bu senin için anne, sağdaki bu gözyaşım senin için. Diğeri de senin için baba... Sıcacıklar.

Elis'in yüzünü çevirdim ve mor gözaltılarını inceledim. Dudakları ince bir çizgi halindeydi, morarmaya yüz tutmuştu. Bedeni soğuyordu, bir anlığına onu ateşin üzerine koymak ve ısıtmak istedim, üzerine kalın bir yorgan sarıp sıcak bir kahve yapmak...

Başımı kaldırarak yerde duran maskeye baktım. Elimin içindeki plastik bileklik alev almıştı sanki. Müzik azalmıştı. "Senin için Elis, senin için o adamı bulacağım. Ama onu senin yanına göndermeyeceğim. Senin için."

Elis'in tam kalbini hedef alan kurşun hâlâ içerideydi, cansız bedenine bir yük gibiydi. Üstündeki beyaz tişört tam kalbinin üzerinden yırtılmış ve kırmızıya bulanmaya başlamıştı. Hâlâ aklım almıyordu.

"Ecre." İfadesiz sesi yanı başımda hissettim. Gözlerimi sınıksı kapattım. Kalkmaya mecalim, Elis'i bırakmaya yüzüm yoktu.

"O gitti mi Uzak?" diye fısıldadım. "Gerçekten gitti mi?" Olumlu bir cevap verince ne yapacağımı düşündüm, cevap veremediğim kararını verdim. "Neden benim hayatıma giren biri uzun süre yaşayamıyor! Hepsı gözlerimin önünde ölüyor!"

Bedenim ileri geri sallanıyordu, Elis'i de beraberimde sallıyordum.

Uzak'ın ellerini omzumda hissettim. "Bırak onu, Ece."

"Hayır... Hayır, hayır!" diye bağırdım. Ellerimi çantasının arasından geçirerek bedenine doladım, bileklik ise bileğime takılıydı.

Hayır, annemin gitmesine izin vermeyin. Bana süt yapacaktı, sıcak olacaktı. Sımsıcak.

Gözlerim kapandı. Uzun süredir hissetmediğim rahatlama, yüzünü gösterdi. Gözlerim karanlıkta yön bulamıyordu ama ruhum rahattaydı.

23. BÖLÜM

“KORKU”

İrkilerek kendime geldim. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Başımı kaldırarak oturduğum koltuğa bakındım. Dışarıdaki sıra sıra lambalar kucagımı aydınlatıyordu, kucagımda ise kahverengi bir çanta vardı. Üstündeki kan lekesi duraksamama sebep oldu.

Her şey birden zihnime yüklendiğinde, ağırlık karşısında acıyla kıvrandım. Düşünmek istemiyordum, istemiyordum! Ama sessizlik buna yardımcı olmuyordu.

Sinirle torpidoyu tekmelemeye başladım, bir yandan da bağırıyordum. Sinirim geçene kadar vurdum, vurdum ve vurdum. Uzay ise sesini çıkarmadı. “O öldü!”

“Ve?” diye soran Uzay’a öfkeyle baktım. Yakasına yapışıp ‘Bu kadar mı?’ diye bağırmak istiyordum ama arabayı kullanıyordu. Elis’i öldüreni bulmadan, canımı göz göre göre tehlikeye atmaktan kaçınacaktım.

Elis’i değil, ruhunu sevmiştim. Benimkiyle arkadaş gibiydi. Ve bu ruhun uzaklaşması, içimden bir şeylerin kopmasına sebep olmuştu.

“Ve! Ve o öldürenin canına okuyacağımı!” diye tısladım kendi kendime.

Sakindi. “Onu öldürecek misin?”

“Hayır,” dedim dehşetler içerisinde. Bu kadar kolay mıydı? Asla! “Onu kendi mahkemieme çıkaracağım. Yargılayacağım.”

Uzay'ın ifadesinde bir memnuniyet vardı, sakinliğine artıyordu. Tüm yol boyunca onu izleyerek aynı şekilde sakin kalmaya çalıştım. Örnek aldığım kişi kötüydü ama iş görürdü.

Araba durduğunda kumsala gelmiştik. Arabanın saati gece yarısını gösteriyordu ama kalbimdeki ağrı tazeliğini koruyordu. Tek kelime etmeden onu takip ettim. Kumlara bata çıka yürüdüm. Denizdeki dalganın gürültüsü düşünmemi engelliyordu ve havada uçuşan su taneleri yaralarımın üzerine konup, onları rahatlatıyordu.

Büyük kumsalın köşesinde, küçük, tahtadan bir kulübe vardı. Savunmasız görünüyordu, savunmasız bir yerde. Kimsenin bulunmaması ve bulunacak gibi görünmemesi iç rahatlatıcıydı.

Kulübenin önündeki birkaç merdiveni çıkarken, Uzay durmamı söyledi. "Buraya otur, hareket etme. Birkaç dakikaya döneceğim."

Dediğini yaptım. Hareket etmeye gücüm kalmamıştı zaten. Kucağımdaki çantaya sıkıca sarıldım ve bilekliğe baktım. Ela ne yapıyordu? Serhat ne tepki vermişti? Diğerleri ne haldeydi, umursamışlar mıydı? Elis mutlu muydu, isteğine erken kavuşması ona nasıl hissettirmişti? Daha doğrusu bir şeyler hissedebilmeye zamanı olmuş muydu...

Koluma değen sıcak kupayla birlikte, daldığım düşüncelerden çıktım. Uzay'ın uzattığı kupayı alarak iki elimin arasına koydum. Sımsıcaktı ama iki elime de iyi geliyordu.

"Adamı bulmamda bana yardım eder misin?"

"Adamın kim olduğunu biliyorum," diyerek arkasına yaslandı, o sırada kendine sıcak çikolata yapmamış olduğunu fark ettim. "İşin içinde başka biri daha var, görüldüğü kadarıyla Ayhan Günder."

Her şeyin bir karşılığı vardır. Değersiz görünenlerin bile.

Yaman için yapmıştı bunu... Yaman bizde olduğu için. Her ne olursa olsun, Yaman onun oğluydu ve ister istemez acı çekiyordu, benim de acı çekmemi istemişti. "Ölmesinin sebebi ben miyim yani?"

Hafifçe doğruldu. "Hayır, ölmesinin sebebi; Günderin emriyle hareket eden kurşun."

Sıcak çikolatadan bir yudum aldım, boğazımı yakmasını umursamadım, hatta bana güç verdiğini hissettim. Her yanım çökmüş durumda olmasına rağmen, beynim tek bir şeye odaklı olduğundan anlayamıyordum. Ayhan'a haddini fazlasıyla bildirmek, hedeflerinin başında yer alıyordu.

Vücudumu dikleştirdim. "Ayhan dışında kim var?"

"Bilmiyorum." Sesi sertti. "Başka birinin adamları da vardı, harekete geçmeyen."

Bedenimi hafifçe ona doğru döndürdüm. Gözlerine baktım, sakinleşmemi sağlıyorlardı.

"Ayhan Günder, değer verdiklerimi öldürecek." Kendi kendime kimseyi sevmemem gerektiğini söylüyordum. Dışarı çıkmayacaktım, yeni insanlarla tanışmayacaktım ve elimde olanları son nefesi kadar koruyacaktım.

"Öyle yapacak," diyerek onayladı. "Yaman'ı geri vereceğim, unutamayacağı bir hediyeyle birlikte."

Bir anlığına, gözlerim kararacakmış gibi hissettim. Uzayın kalbine bir kurşun aldığını düşündüm ve titredim. Bedenim, bugünkünden çok daha fazla acıyla kasılırdı. Kendimi kaybederdim. Dayanılmaz bir iç savaşa girerdim. Tam çözemesem de, artık değer verdiğim bir şey vardı. Aklımdan geçenler dudaklarımın arasından hoş bir biçimde çıktığında, ses tonumun zıttı bir tepki veren bedenlerimiz donakalmıştı. "Seni öldürmesini istemiyorum, bu düşünce tüylerimi ürpertiyor."

Şaşırtıcı kelimelerim beni savunmasız bırakmıştı. Birçok anlama gelebilecek o cümle, etrafı yakacak odun bırakmamıştı, hepsini yanmaya teşvik etmişti. Kafamı kaldırmaya çekiniyor, hareket etmeyi unutmuş gibi davranıyordum.

Uzay, hiçbir şey demeden kalktı ve içeriye doğru ilerledi. "Birkaç dakika sonra içeri gir. Dışarıda uzun süre kalma."

Ses tonundaki sertlik gitmiş, tereddüt gelmişti. Uzay Soykar, sözlerini söylemeden önce nadir anlardan birini gerçekleştirip tereddütle kalıyordu.

Görüş alanımdan çıkarken geride kokusunu bırakmıştı. Derin bir nefes alıp kupayı dudaklarıma götürdüm. küçük bir yudum

aldım. Düşüncelerimi, sözlerimi çarpıtarak değiştiren şey ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Ve ne olduğunu bulduğumda elimde olan korkacağımı düşünüyordum.

"Ecre Hanım..." Beklemediğim kelimeler irkilmedi. Başımı kaldırıyorum. Faruk'a baktım. "Bu akşam burada mı kalacaksınız? Ona göre etrafa koruma yerleştirmeyi düşünüyorum." Kapanan kapıya doğru bakım. Başımı Faruk'a doğru çevirdim. "Sanırım, evet."

Başımı sallayarak kolundaki tozu silkeledi. Pembe toz, Faruk'un da orada olduğunu gösteriyordu. Uzey'in cevaplamayacağını düşündüğüm soruları ona sorabilirdim. "Sen de toza maruz kaldın gördüğümü kadariyle. Benim üstüm başım bulanmıştı ama şu anda tozların dörtte biri üstümde, çabuk geçiyorlar yani. Festivale Uzey ile birlikte gelmiştin, değil mi?"

Emin olmak için sorduğum soruya karşın hafifçe kıpırdanarak başını salladı. Gözlerimi kıstım, soruştundan mı rahatsız olmuştu yoksa onu endişelendiren bir şeyler mi vardı?

"Elis'e ne oldu?" diye sordum yutkunarak. Omuzlarını bir göğüş aşağıya doğru basıyor, canımı acıtıyordu. Elis masum değildi, kimsenin olmadığı gibi. Fakat ölecek kadar kötü bir insan değildi, hatta tam aksiydi. Gözümün önündeki ölümü hâlâ canımı yakıyordu. Çok yakın arkadaşım, ailemden biri olmasına gerek yoktu üzülmem için. Onun gibi çaresiz birinin ölümü acıtıyordu.

"Gerekli işlemler yapıyor, içiniz rahat olsun. Aynı size güvenliğiniz için de geçerliydi, dün kadar hiçbir koruma, evine veya benzeri bir yere gitmemişti."

Konuşmanın bittiğini belirterek arkasını döndüğünde, az önce kumlara sertçe batmış ve öne doğru sendelemesine sebep oldu. Çektinin cebinden düşen, hava aydınlık olmadığı için ne olduğunu anlamadığım küçük şey kumlara batmıştı. Faruk gerilerek yere doğru eğildiğinde, kupamı ve Elis'in çantasını bırakarak hareketlendim.

Düşen şey her ne ise o endişenin arasında, yanına yardım etmeye geldiğini fark etmemişti. Sessizce mırıldanıyor, elim kumları doluşturuyordu. Yanaklarının içini ısıtarak gözlerimi kumlara geri

döndüm, bir yüzüğe göre büyük ve tanıdık olan yüzüğü fark ettim. Hafifçe eğilerek elime aldım.

Faruk biraz önümde duruyordu, bulduğumu haber vermek için ağzını açacağını sırada elimde tuttuğum yüzüğün farkına varmış. Kanının alındığı yüzüktü bu. Kalbim, üzerindeki sarmaşık-lara inat hızla çarparken, boğazım kurumuştur.

Faruk beni fark ettiğinde duraksadı ve hızla bana döndü. "Önemli bir şey değildi efendim, yardım isteginiz için teşekkürler ama..."

Yüzümdeki ifadeyi fark ettiğinde duraksadı ve yutkunarak elimi baktı. Ardından, aniden sinirle dolan gözlerime bakarak bir adım geri attı. "Yan... yanlış bir düşünce içerisindesiniz. Sessiz kalırsanız anlatabilirim, lütfen..."

Hareketlenen parmaklarım Faruk'u yakasından kavradı. Yüzük, elimi acıtırıyor fakat Elis'in ölmesine yardımcı olan işbirlikçi tanı-şırken, parmaklarım komuta uymayı bekliyordu.

"Elis'i öldürdün," diye ukladım. Kolaylıkla elimden kurtula-bırdı fakat adrenalin öyle bir sinir etkisi yaratmıştı ki, bunu de-nemek için gereken cesareti paramparça edip, karşısındakini güç-süz bırakıyordu. "Söyle bakayım, sana ne yapayım? Dışımı sıkıp Uzey'a konuşturması için mi vereyim, yoksa parmaklarımı boğazına sararak morartıp, seni boğayım mı?"

"Ben Ayhan Günder için çalışmıyorum," dedi sessizce, korku-su hem yüzüne, hem sesine yansıyor. "Yemin ederim. Ben Me-lih Talan için çalışıyorum, açıklayabilirim. Lütfen."

İsim tanıdık gelse de çıkaramıyordum. Yine de duraksamamı sağlamıştı. "Sana inanmıyorum desem?"

Vücudu titredi. Birinin bu kadar korkmasının nedeni olmak beni şaşırtmıştı. Tabii, Uzey'a söyleyeceğimden korkuyor olması çok daha büyük bir olasılıktı. "Bilgisayarınızdan, Uzey Bey'in gör-memesi için e-postaları silen bendim, açıklayabilirim!"

Ellerimi aniden yakasını bıraktı ve geriye doğru bir adım attım. "Daha fazla yalan yok."

Kapı açılıp Uzey dışarı çıktığında, ikimizin de başı ona doğru çevrildi. "Ne oluyor orada?"

Uzay gibi, Faruk'un da bana baktığını fark ettim. Her şey bana bağlıydı, tek bir söze. Elimde tuttuğum yüzüğü sıkarak konuştum. "Korumalar yerleştirmek için bu akşam burada olup olmadığını öğrenmek istedi fakat konuşmayı biraz uzatmayı seçtim. Elis hakkında sorular soruyordum, senin cevaplamayacağını düşündüğüm için."

Uzay'ın gözlerini devirdiğini fark ettiğimde gülümsemek istedim ama kendimi toparladım, hızlı bir şekilde. Daha önce gör devirdiğine, daha doğrusu insancıl bir tepki verdiğine çok az şahim olmuşum.

"Doğru düşünmüşsün Faruk," diyerek içeri girmek için arkama döndü. "Ecre, içeri gel."

Uzay gittiği gibi Faruk'a doğru döndüm. "Bu yüzük bende kalacak."

Gözleri, normalinden fazla açıldı. "Ama onu Melih Bey'e ulaştırmam lazım, günlerdir elimde. Ecre Hanım..."

Dişlerimin arasından konuşarak sözünü kestim. "Konuşma bitmiştir!"

Hızlı adımlarla merdivenlere doğru ilerleyerek Elis'in çantasını ve yarısı bitmiş sıcak çikolatayı aldım. Küçük evin kapısı açıktı, beni rahatsız etmişti; o yüzden içeri girdikten sonra kapıyı kilitledim.

Küçük ama inanılmaz bir şekilde sevimli olan bir yerdi. Hem yatak odası, hem de oturma odası niyetine kullanılacak büyük olmayan bir yer ve küçük bir mutfak vardı. Odadaki gardırop, yatağa oranla büyüktü. Çift kişilik yatağın önünde iki tane tek kişilik koltuk, duvara monte edilmiş büyük bir televizyon ve televizyonla aynı doğrultuda olan, fakat bir yandan da bayağı uzak duran bir şömine vardı. Her tarafta Görkem ve Serpil'in birlikte çekildiği fotoğraflar vardı, tek oldukları fotoğraf hiç yoktu. Duvarlar evin dışıyla aynı renkte, tarçın rengiydi.

Çantaya daha sıkı sarılarak gözlerimi kapadım. Elis'in tarçın rengi gözleri yine düşüncelerime akın etmiş, yas tutmam için beni tehdit ediyordu.

Uzay, arkası bana dönük bir şekilde camdan dışarı bakıyordu.

Camın gerisinde bir manzara yoktu, ağaçlar ve zor görünen yol tek görüş alanıydı. "Kemiklerini bulamayacak kadar uzağa götürün cenazeyi, bir iki koruma da tatil niyetine yanında kalsın. Bir hafta erazi gözetledikten sonra geri dönebilirler."

Vücudum kaskatı kesildi. Elis'ten mi bahsediyordu, önemli bir kemik torbası niyetine?

Telefonu kapatarak koltuğa doğru attı. Ellerini omuzlarına gö-nürerek birkaç kez ovdu, gerindi ve ayakkabılarını çıkararak yatağa vattı. Kollarını başının altında birleştirmiş, gözlerini anında kapamıştı.

Yorgun bedenimi koltuğa taşıdım, ayaklarımı kendime doğru çektim. Yüzüğü çantanın içine atarak, çanta ile ılık kupayı iki koltuğun arasındaki küçük masaya koydum. Kollarımı dizlerimin üzerine yerleştirerek alnımı yasladım.

Nefes alış verişleri küçük evi doldururken hareketlenmeyi hissettim. Uzay, elini yatağa doğru vurdu. "Gel."

Başımı hiç hareket ettirmeden konuştum. "Üstüm tozlu, pis sayılır."

"Önemli değil," diyerek iç geçirdi. "Gel."

Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra sıkıntılı bir nefes koy verdim. "Gelirsem, soru sorabilir miyim?"

"Ben de onu bekliyorum ya zaten," dedi mırıldanarak. Başımı kaldırdığında, gözleri kapalı bir şekilde kenara kaydığını fark ettim. Ayağa kalktım, yatağa uzanarak ellerinni sol yanağıma koydum. Sola doğru dönerek, vücudumu Uzaya bakar konuma getirdim. Kalbim, vücudumun dört bir yanına parçalarını yerleştirerek hızla atmaya başlamıştı.

Gözlerimi yüz hatlarından kaçırdım. "Yaman'ın yanında vereceğin hediye ne?" Cevap gelmediğinde mızızlandım. "Soru sorabileceğimi söylemiştin."

"Evet, cevap vereceğim demedim." Dişlerimi birbirine batırarak kalkmak için hareketlendiğimde, hızlı davranarak kolumu tuttu. İkimiz de yatakta oturur pozisyondaydık. "Merakını gidereceksin, hediyeyi beraber vereceğiz."

Yumruklarımı sıktım, Uzay'ın bakışları, kolumu tutan eline

kaydı. "Ya hediyeyi vermek istemiyorsam? Bana sorulmamaya devam mı ediyor, kararlar?"

"Merakının sonucuna katlanmayı sen seçiyorsun her seferinde." Kolumu bırakarak geri uzandı. "Bak, Elis'in peşinden gitmesnelere bedel oldu. Gördüğümü kadarıyla, bir buçuk senedir yapmadığın şeyi yapıp ağladın. Hem de kendi canın değil, başkasının canı için."

"Tek bir damlayı ağlamak sayacak kadar uzaksın bu konuya. O yüzden tek kelime etmemeni tavsiye ederim, Uzay Soykır!" Ellerimi iki yana açarak Uzay'a baktım, gözlerinin kapalı olması sinirlerimi bozuyordu. "Herkes senin gibi, duygularını, insanlığını kaybetmiş değil."

Sol elimi sıkıca tutarak beni aşağı doğru çekti. İki elimi de bileklerine bastırarak kollarımın hareketini engelledi. Yüzü yüzüme yakın değildi fakat yine de göğsüm hızla kalkıp iniyordu. "İnsanlık anlayışın, hep güler yüz gösterip herkese içten bir şekilde yardım etmekten geçiyorsa, herkes insanlığını kaybetmiş." Bu sefer heyecandan değil de öfkeden kalkıp iniyordu göğsüm. "Benim gibi olmak istediğini söyledin. Dürüst olmam istenirse, böyle bir şey olmaz imkânsız. Kendiimi yücelttiğimden değil, bana yapılanlara sana yapacak kimse olmadığından. Eğer Ayhan piçini veya sana zarar verenleri, sinirine gidenleri yenmek istiyorsan, sadece Ecre olmayacaksın. Ecre Soykır olacaksın."

"Bir kız öldü." Gözlerine baktım. "Olanlarla hiçbir alakası olmayan bir kız. Umursamamamı veya öylece bakıp geçmemi bekleyemezsin."

"İlk sefer hep böyle olur," dedi Uzay, üstü kapalı bir hüznle. "Ya alışırsın, ya da alıştıırırlar."

Sağ bileğimi serbest bıraktı. Eski yerine yatıp, tutmakta olduğu kolumu kendine doğru çekip ona yaklaşmamı bekledi. "Yorgunum, başım ağrıyor, sorularını sonraya saklayıp uyu ve kalkmaya çalışma."

Kalbim heyecandan ve korkudan ne yapacağını şaşırılmışken, hareket etmem zaten olanaksızdı. Bir süre Uzay'a baktım, onu izliyor olduğumdan haberdardı ama alay etmemiştii. İnanılmaz seviyede

boş bir yüzü vardı, özenle şekil verilmişti. Hayatımda böyle biriyi-
le karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim fakat karşıma çıkmıştı, bir
sınamı etkisi yaratarak. Dalgalarla beraber süzölmeye mahkûm
etmişti beni. Bazen gecenin kasvetinden dolayı suyun soğuk ta-
rafına, bazen ise güneşin altında ısınan tarafına denk geliyordum.

Rüyasız, tasasız bir uykudan uyanırken, son derece uyuşmuş
bir haldeydim. Hareketlenerek arkamı döndüm. Başım, yastığın
değil de, Uzay'ın kolunun üstündeydi. Dudaklarımı birbirine sımsıkı
basturarak ayağa kalkacağım sırada kolundaki tokayı fark ettim.
Benim tokamdı, gri ve parıltılı olan. Kalbim öyle bir sıkıştı ki, ba-
rılacağımı sandım.

Kendimi toparlayıp kalkmam dakikalar sürdü. Kulaklarım
Uzay'ın düzenli nefeslerine, gözlerim ise gri tokaya takılmıştı.

Utangaç ve çocuksu bir tavırla derin bir nefes alarak ayağa kalk-
tım. Banyoyu bulmam uzun sürmüştü, çünkü banyonun kapısı
duvarla aynı renk olarak, inadına kamufle edilmiş gibiydi. İçeri gir-
diğimde üzerimdeki tozları silkeledim. Gece, tozun yarısı Uzay'ın
üsnine, diğer yarısı ise yatak örtüsüne bulaşmış olmalıydı.

Banyodan çıktığımda guruldayan karnımı yatıştırmak için mut-
fağa gittim. Kahvaltıyla uğraşacak kadar zinde değildim, onun yeri-
ne içecek bir şeyler aradım. Kahveyi bulduğumda, bayat olmaması
ışını gelmişti. İki tane yaptım, Uzay birkaç dakikaya uyanmazsa
ılsını de içecektim.

Kahveleri içeri götürerek koltuğa oturdum ve siyah ekranlı te-
levizyon, uzun süredir yanmayan şömineye baktım. Dışarıso-
ğuktu fakat evin içi garip bir şekilde ısınıyordu, petek de görünür-
de yoktu.

Kahvemı bitirmiştim ki, Uzay lavaboya girdi. yeni uyanmış
halini gözlerime konuk etmeden. Genellikle uyurken de sert gö-
rünüyordu. Fakat yeni uyandığında veya uykusu aşırı miktarda
varken daha uysaldı. Onun, birbiriyle çelişen hallerinden hoşlanı-
yordum. Her ne kadar zorla alınan çocuk masumiyetini, sabrını ve
duygularını hatırlatsa da.

"Rolleri değişmişiz," dedi koltuğa oturarak, ona yaptığım kah-
veyi parmaklarının arasına alırken zarif hareketler sergilemesi,

benim kaba ve zarif olmaktan bir o kadar uzak olan tutuşumun yanından bile geçmiyordu. Kulaklarımın hafifçe kızarmasını şaşkınlıkla fark ederek ellerimin konumunu düzelttim. Birkaç gün-
dür çok hassastım. Ve sanırım, bu da demek oluyordu ki... Olamaz! "Benden erken uyanmışsın."

"Yorgun olduğumu söylemiştin." Huzursuzca yerimde kıpırdandım. umarım bugün değildi beklenen. "Uyumuş olman yararına."

Omuz silkti. "Doğru."

Normal, kısa sohbet hem hoşuma gitmiş, hem de beni şaşırmıştı. Kahveler bittikten sonra kupaları yıkamaya yöneldim. O sırada Uzay da hızlı olinamı söylemişti. Şaşırmış mıydım? Tabii ki hayır.

İçeri döndüğümde Uzay üstünü değiştiriyordu. Ona bakmamaya çalışmadım, Ecre Soykır böyle yapmaz ve soğuklukla karışlardı. Koltuğun üzerine konulmuş, Serpil'in olduğunu tahmin ettiğini kıyafetleri elime aldım. Üstümü çıkardım. Ecre Soykır, hatta hiçbir Ecre bunu yapmazdı. Ecre'nin cesareti bunu teşvikler, umursamazlığı ise yapmasını sağlardı. Ben giymene kadar Uzay arkasını dönmemişti ama nezaketten değil -ki bilse beni sınıt etmek için döneceğine emindim- telefonuyla uğraştığıındandı.

Arkasını döndüğünde afallamıştı fakat bir şey demedi. Afallaması, duygu belirtilerinin artmasına işaret etti ve bu, insanlık (!) adına iyi bir şeydi.

Çantayı alarak arkasından çıktım. Saatli bir bomba taşıyor gibiydim, çünkü içinde o yüzük vardı. Uzaya vererek işi üzerimden atabilirdim ama hep böyle yapıyordum, ona atıyordum tüm yükleri. Kendim çözüp gururumu okşamak istediğimden değil, Uzay'ın benimle işbirliği yapmaya yanaşmayacağını tahmin etmemdendi bunu saklamam. Benden sakladığı, konusu ben olan sırlar vardı.

Daha önce hiç görmediğim korumalardan biri Uzay'a anahatı verdiğinde duraksadı. "Sen kimsin?"

Korumanın yüz ifadesinde beliren anlık endişeyi gören sadecce bendim, çünkü Uzay, korumaları saymakla meşguldü.

"Harun Saygın," dedi. "Görkem Bey'in emri ile sizin korumalarınıza dün katıldım, efendim."

Uzay, neden burada olduğunu sormamasına rağmen hızla ek-
lenmişti. Bir terslik olduğunu anlamasını bekledim. "Harun, yanına
birkaç kişiyi alarak holdinge git. Giray'ı bulun, emirlerimi bekle-
yin. Ben söyleyene kadar, her ne olursa olsun Giray'ın yanından
ayrılmayın."

Harun başını sallayıp arkasını döndüğünde Uzay ile birlikte
havaya bindim. Uzay fark etmediğine göre bir sorun yoktu.

"Buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedim bir süre sonra.

"Deniz havası iyi geldi."

Tabii, yüzüme çarpıp kelimelerimi şaşırtmış ve birçok anlama
gelen cümleleri kurmamı sağlamış olsa da!

Başını sallamakla yetindi. Telefonu bir süre sonra çaldı ve tek
tarafli konuşma başlarken, Uzay'ın yüz ifadesi değişti. Karşı tarafı
dinledi. "Tam düşündüğüm gibi. Gözünü ayırma, Harun ve bir-
kaç kişi daha geliyor. Ve Görkem, koyu yeşil kazağını sevmediğini
varsayıyorum."

Son cümlesiyle Uzay'ın üstüne baktım, dediğine uyan bir ka-
zak gıymıştı. Demek ki Görkem'indi.

Omuzlarımı silkerek bakışlarımı uzaklaştırdım Eve geldiğimiz-
de Ayşe Abla'yı bulamamıştım. Uzay -kazak dışında- üstündekileri
değiştirdikten sonra aşağı indi. Kaşlarımı çatarak hızlı hareketlerini
izledim, telaşsız olmasına rağmen gerilmemi sağlıyordu.

Dış kapıyı açtı. Salondan, ona doğru ilerledim. "Kerem!"

"Kerem, Harun ile birlikte gitti, efendim," diye cevap veren Fa-
ruk'tu.

"Harun ne kadar süredir burada?" diye soran Uzay, sorguya çe-
liyormuş gibi bir havaya sahipti.

"Birkaç gün olmuş olmalı, efendim."

"Birkaç gün," diye imalı bir şekilde mırıldandı. "Ne çabuk bir-
birinizi tanımışsınız. Sen..."

Uzay'ın sözünü bölen, çalan telefonuydu. Çıkararak arayan ki-
şiyi baktı. Başını kaldırdı. "Korumalara söyle, daha sıkı bir göze-
tim grubu oluştursunlar. Kerem olmadığına göre Ecre'ye bakıcılık
yapma görevini sen üstleneceksin. En ufak sıkıntıda bana haber
verirsin."

babanız, bu işe birlikte başlamıştı. Turna'nın çşini kullandılar, aisinim de izniyle başarılı olacaklarına yüzde yüz garanti verdiler. Eşide sizin gibi az rastlanan kan grubuna sahipti. Turna'nın gözünü para, güç ve farklı olma istediğı bürüdüğü için çok takılmadı, ta ki karısı ölene kadar. Acı içinde. Amcanız ve babanız vakit kaybetmeden sizin üzerinizde denemeye başladılar, Turna'nın haberdar olduklarını ve vereceğı zararı düşünmeden devam ettiler.

"Bunu..." Başımı işaret ettim. "Anlamıyorum."

Anlayışla başımı eğdi. "Kanınızda tam olarak ne olduğı hakkında bir fikrim yok. Melih Bey, zamanı geldiğinde açıklayacağını söyledi."

"Zamanı gelince' zıvalıklarından nefret ediyorum," diye homurdandım. "Uzay'ın bu iş ile ne alakası var?"

Kaşlarını çattı. "Sadece amcanızın ve babanızın yerini alabilecek kapasiteye sahip, kötü bir adam."

Bedenim dondu. "Uzay'a neler olduğundan haberdar değilsiniz?"

"Amcanızın, Uzay'ın gözü önünde, annesine tecavüz edip, babasını öldürmesinden bahsediyorsanız, haberdarız. Fakat insanlara acımasızca işkence yapmasını veya size zarar vermesini açıklamıyor bu."

Şaşkınlık dolu ifademle Faruk'a baktım. "Çok fazlası var, gerçekten haberiniz yok mu?"

O da benim kadar şaşkıındı. "Hayır. Daha fazlası derken, neden bahsediyorsunuz?"

Duraksadım. "Ben de, zamanı geldiğinde size söylerim." Faruk bu işi kurcalayacak gibi duruyordu ama izin vermedim. "Melih Bey, bir çalışanıyla neden bu kadar yakın?"

Kollarını dizlerine yasladı. "Melih Bey ve Sinem Hanım'ın yıllardır çalışanıyım. Buraya, işlerinde şüphle olmadan beni göndermelerinin açıklaması da bu."

"Serhat ve İlayda Talan'ın sizinle bir alakası var mı?"

Başımı olumlu anlarında salladı. "İkisi de torunlar. İzminde yaşıyorlardı fakat Melih Bey, bu olayda yavaş yavaş açığa çıkmaya başladığından, güvende olmadıklarını fark ettiler. Buraya taşındılar."

Bakışlarını yere indirdi. "Festival gününde karşılaşmanız büyük bir tesadüftü, olaylar istediğimiz gibi gelişmedi. İlayda Hanım'ın sevdiği çocuk ile olan akşam yemeğı de bozuldu. Elis'in öldürüldüğü de söylenmemişti üstelik. Elis, İlayda Hanım'ın kısa sürede yakın bir arkadaşı olmuştu. Aynı sizin kalbinize girdiğı gibi."

Kendimi bir anda kötü hissetmişim, her zamankinden daha fazla. Ve Elis'in yerinde olmak, bunlardan kurtulmayı dilemişim kısa bir anlığına. "Harun, dün buraya geldiğini söyledi ama sen birkaç gün oldu dedin. Bunu düzeltsen iyi edersin."

Ayağı kalktım ve odaya doğru ilerledim. Arkamdan geldiğini biliyordum, istediğim de oydu. Laptop'un başına oturarak açtım. bellekteki belleğı takarak elimde tuttuğum yüzüğü masaya bıraktım. "Bana e-postaları atan Melih Bey miydi? Ve... Bu bellekteki klerden fazlasının olduğuna eminim, Melih Bey'de var mı?"

"Hayır, Serhat Bey'di. Belleğı veren de oydu. O bellektekilerin ne içerdiğini bilmiyorum ama fazlasının olduğuna eminim. Çünkü pek bir bilginiz yok, dönen şeyler hakkında."

Ellerimi saçlarımın arasına sokarak dirseklerimi masaya yasladım. "Uzay beni niye yanına aldı ki?" diye homurdandım. "Kahrolası miras şartı! Bütün bu olaylardan uzak kalmak istedim!"

"Ece Hanım," dedi tedirgince. "Miras şartı mı?"

"Kendi kendime söyleniyordum," dedim sessizce. "Mirasın tamamının ele geçebilmesi için gerekli olan şart."

"Üzgün bir şekilde söylemek isterim ki kimi tarafından bilgilendirildiğinizi bilmeme rağmen yanlış bir bilgiye sahip olduğumu belirtmek isterim." Başımı kaldırdım ve Faruk'a baktım. "Miras için herhangi bir şart gerekli değildi. Uzay Bey, yaşayan tek Soykar olarak o mirası çoktan aldı. Genişletti, holdingin akıl almaz derecede büyümesini sağladı. Miras, Ayhan Günder sizi sakladığından beri Uzay Soykar'ındı. Yaşıyor görünmeniz bile bunu değıştirmezdi, değıştirmiyor da."

"Ne..." diyerek nefesimi verdim. Kafatasımın içine oksijen gitmiyor gibiydi. Gözlerimi sıkıca kapadım, ardından da yavaşça araladım.

Faruk'un telefonu çaldı. Vakıit kaybetmeden açtığında birkaç

kelime mırıldanıyordu fakat anlamıyordum. Konuşma bittiğinde endişeliydi. "Ecre Hanım, sizi buradan götürmemiz lazım. Giray, Ayhan Günder'in buraya getirdiği bir casus olarak belirlendi, ki bu tamamen doğru. Birkaç gün önce ben de farkına varmışım ve Uzay Bey bunu fark etmeseydi, belirtecektim."

Zonklayan başımı ovdum. "Buradan neden gidiyorum?"

Kalkamama yardımcı olurken, bir yandan da anlatmaya koyulmuştu. Sakinleşmem ve rahat olmam için ses tonunu alçak tutuyordu ama bir işe yaramıyordu. "Giray, Harun ve diğerlerinin elinden kaçmış, buraya doğru yöneldiği söylendi. Korumaların çoğu Görkem Bey'in ve Uzay Bey'in yanında, onlarla birlikte buraya geliyorlar fakat Giray'dan önce yetişemezler. Tedbir almalıyız. Sizi ele geçirirse, ki eminimi tek başına olmayacaktır; o zaman, oynanan seven Ayhan Günder'in oyalanmak için tehlike arz etmeyen emirler vermiş olduğunu hiç sanmıyorum."

Birbirinin arkasından dönen oyunlar, yalanlar ve bunlara karşı yeni yeni bir şeylerden haberdar olan ben... Fazlalığı her seferinde bir çığ misali üstüme düşüp beni nefessiz bırakıyor, bedenimin buz kesmesini sağlıyordu. Elim ayağım, 18 yıldır ilk defa birbirime bu denli dolanmış ve çözülme istemez haldeydi.

Faruk'un beni götürmek için verdiği uğraşlar bir yana, benim isteksizliğim bir yana... Kaçıp kurtulacak bir yer yoktu fakat Faruk bunu anlamamakta direniyordu.

Kolumdan tutan elini ittim; sakın bir şekilde bilgisayarı, yüzüğü ve belleği topladım. Temiz havayı ciğerlerime çekerek Faruk'a doğru döndüm. "Nereye gidiyoruz?"

Sorumla beraber onu takip etmemi söyleyerek, adımlarımı koşturmak bir sonraki hedefiymiş gibi atınmaya başladı. "Buradan uzaklaşacağız, güvenli olana kadar etrafta dolaşmak elimizden gelen tek şey. Birkaç korumayı daha yanımıza alsak..."

Eli kapı kolunda duraksadığında sırtım gerildi. Ne olduğunu soracağım sırada, buna gerek kalmadığını fark ettim. Dışarıdan silah ve şiddeti yüksek sesler geliyordu. Faruk merdivenle gerisine geri çıkmaya başladığından silahların hedefi evin camları ve kapısıydı. Nasıl olmuştu anlamamıştım ama yerdeydim, bedenimi yere atmış ve kaskatı kesilmiştim.

“Salona doğru,” diye bağırdım Faruk’a. “Salonun yan camından çıkabiliriz.”

Bunu demiş olmama inat, salonun tüm camları patladı, camın arkasındaki adam beni gördüğünde, kendimi yana doğru yuvarlatıp salon kapısının görüş açısından çıktım. Uzaktaydı, içeri girecekmiş gibi durmuyordu fakat bu kısa sessizlik, şarjörleri yenilediklerini düşündürüyordu bana.

Sesi çıkmayan Faruk’a baktım, merdivenin son basamağına sağ bacağını atmıştı ve elini üst kısma bastırıyordu. Vurulmuştu. Fakat kan, bir kurşun yarısından çıkması gerekenden çok daha fazlaydı.

“Yürüyemez misin?” dedim hızla. Acısını düşünecek vakit yoktu.

Acıyla inledi, yüzü kızarmıştı. Kurşun kötü bir yere isabet etmiş olmalıydı. “İki kurşun isabet etti, hareket edince ne olacağını bilmiyorum. Uzay Bey’in gelmesini beklemekten başka çaremiz yok.”

Uzay, Faruk’un yerinde olsaydı hızlıca olasılıkları hesaplar, harekete geçerdi fakat o, Faruk’tu. “Var.”

Gözlerimle ceketini taradığımda, iç cebine sıkıştırılmış silahın, ceketin normal duruşunu bozduğunu fark ettim. Silah yerine başka bir şey de olabilirdi fakat şu an sadece silaha ihtiyacım vardı, bıçak ile savaşamazdım; o kadar yakınına gidmeden beni öldürürlerdi.

Faruk’a doğru emekleyerek ilerlerken bir kez daha ateş açıldı. Bu beni durdurmak yerine daha da hızlı bir hale getirdi. Faruk’un ceketini yokladım ve aradığımı buldum. Bedenini merdiven ile duvar arasındaki boşluğa doğru çekerken itiraz etse de dinlemedim. Bedenini kaplayan ter dolayısıyla biraz sonra acıdan bayılacağını düşünüyordum. Yardım edemeyecek durumdaydı fakat kendini merdivenlerin yukarısına taşısa güzel olurdu.

“Ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sorduğunda, bedenimi itmeyi bıraktım. Boşluğa bedeni tam sığmamıştı ama eğer ateş açan adamlar öfkeliyse, boşluktan taşan kolu göremeyecek kadar dikatsiz olmalıydı.

“Dikkati buradan başka bir yere vermelerini sağlayacağım, anca

bana bir şeyler söyleyen birini buldum. Ve onu elimden kaçıracağımı sanmıyorum.”

Yeniden itiraz edeceğini anladığımda gözlerimi kıstım. Bu halde beni kararımından vazgeçiremezdi.

“Belimdeki kılıfta şarjör bulunacak,” diyerek kolunun üzerine yüklendi. Diğer eliyle şarjörü çıkarıp bana uzattı. Aldığım gibi arka cebime koydum ve silaha baktım. “10+1 hakkın var, diğer şarjörü saymazsak.”

“Diğerini saymaya gerek yok, şarjör nasıl değiştirilir bilmeyorum. Denecek sadece zaman kaybettirir,” dedikten sonra yere yatarak mutfığa doğru ilerledim. Neyseki beni salonda gördükten sonra, bu taraftakilerin çoğu da oraya geçmiş olmalıydı. Çok fazla olduklarını düşünmüyordum. En fazla on kişi olmalıydılar, sonuçta Giray ile birlikte gelmişlerdi. Bir arabaya fazla kişi sığmazdı.

Mutfağın yan camından dışarı çıktığımda silah sesleri yeniden başladı, duvara doğru yaslandım. Gariptir ki, korkmuyordum fakat heyecanlıydım. Ve şu an korkuyu, heyecana tercih ederdim. Heyecan terletirdi, korku ise dondururdu. Ve benim, soğuğa ihtiyacım vardı.

Dizlerimi bükerek duvara yapışık bir halde öne doğru ilerledim. Sınıra geldiğimde başımı hafifçe eğerek kaç kişi olduklarına baktım. Ki kafamı eğmem ile geri çekmem bir oldu. Çok fazlalardı, düşündüğümün birkaç katı kadar. Bayağı yakınımnda iki adam vardı. Yerde yatan korumaların çoğunda ise fazla miktarda kan vardı. Fakat sorun şuydu ki, yerdeki korumalar her zamanki gibi fazla değildi. Bu da demek oluyordu ki; evdeyken, bizi koruduklarını düşündüğüm adamların birkaçı da Giray’ın ekibindeydi.

En az altı adamı bir atışla yere sermem gerekiyordu. Adamlar tek tek yere düştüğünde, zaten birinin karşı ateş açtığı görünürdü ve elimde bir susturucu, sessiz silah yoktu. Kaynağı, her zamankinden daha hızlı bir şekilde bulunurdu. Bir taş ile altı kuş avlamam gerekiyordu. Fakat taşları bölüp hepsine ayrı ayrı atmanı imkânsızdı.

İki elimle silahı kavradım, birkaç kere yerlerine baktım. Hafızamda, vuracağım adamların yerlerini işaretledikten sonra ateş

açmalarını bekledim. Silahın sesi bastırılırsa, daha geç bulunacağını düşünüyordum. Bekledim, fakat ateş açılmadı. Onun yerine birkaç kişi içeri girdi.

Aklımda hızla bir plan yaptım. Ne kadar hesaplıydı, hiçbir fikrim yoktu. Bana en yakın olanı ilk önce vuracaktım, muhtemelen diğeri sadece başını döndürebilecek kadar hareket edecekti ama diğerlerinin vücudu bir yere kayacak ve hafızamdaki haritayı, mikatısının pusulayı şaşırttığı gibi şaşırtacaktı. Ve duvarın arkasına geri sığıp saklandığımda işim biterdi. Yerimi bildiklerinden, bir daha onlara bakma şansım olmazdı.

Tek dizimin üzerine çökerek elimi kaldırdım ve ilk adamı vurdum, zaman kaybetmeden ikincisini de vurdum. Aklımdaki üç numaralı adam, ummadığım bir yöne hareket ettiğinde, ona fazla takılmadan dört ve beş numarayı hedef alıp ateş ettim. Altı numarayı göremedim. Onun yerine, numaralandırmadığım birini vurdum. Hiçbirinin koluna veya bacağına denk getirmediğim, bilerek, gövdesini veya kafasını hesapladım. Organlarının yerini bilmediğimden daha ince ayrıntıya girmem olanaksızdı ama bu kadarı bana yeter. Hatta artardı. Vurduklarımın hiçbirini ayakta kalmadığı için şansına şükretmem gerekirdi... Ve Uzak'ın küçük derslerine.

Demir kapı hızla açılıp, içeriye iki siyah, bir tane de lacivert araba girdiğinde rahatladım ama bu rahatlık kısa sürmüştü. Elime bir tekme indiğinde silahlı düştü. Kollarım arkamda birleştirildi ve başımın sağ tarafına, yeni ateşlendiği için sıcak olan tabancanın ucu dayandı. Bileklerimden tutan adam beni yukarı doğru hareket ettirdiğinde durdum, ölümden korkmuyordum. Korktuğum şey, birinin benim yüzümden acı çekmesiydi, ki öldüğümde acı çekecek kimse yoktu, rahattım.

Gözlerimi kapattım. Ateşlenmeyeceğine emin olduğum tabanca daha sıkı bir şekilde tenime bastırıldı, izini kazımak istiyordu sanki... Canımı acıtarak, her bir halkayı hissettirerek.

"Kalk," dedi, yarım yamalak hatırladığım Giray'ın sesi. Giray'ı o insanların arasında görmediğimde içeri girdiğini düşünmüştüm fakat bahçeyi dolaşmakla meşgulmüş meğerse.

"Uzak derini yüzecek," dedim rahat bir şekilde, bir vandan da ayağa kalktım.

"Bunu göremeyecek olman ne üzücü," diye tısladı. Yavaş ama sert bir şekilde bedenimi öne doğru itti, onun emrine uyup yürümeye başladım.

Dudaklarımı yukarı doğru kıvrıldı, kanımın dolaşırkenki hızını belli etmemek istercesine. Neden bu kadar hızlı dolaşıyordu ki, bir yere acelesi vardı sanki! "Bakarsın, intikam için geri dönen hayalet dönüşürüm, ne dersin?"

"O zaman intikam istediğin kişi ben mi olurum, yoksa Uzak Soykır mı?" diye sorduğunda, yüzümdeki alay silindi, kanım yüzümden hızla çekilmiş gibi bembeyaz bir hal aldım. Bu sorunun cevabını öğrenmek istemiştum bir anda.

Blöf yaptım. "Denemekten zarar gelmez, vur hadi."

O sırada Giray'la birlikte olan adamlar, arabanın kenarına, önüne ve arkasına çömelmiş adamlara doğru sessiz bir silah kavgası içindeydiler. Lacivert arabanın kapısı, ben ona doğru yaklaştığımda açılmıştı. Uzak, nereden bakarsan bak sınırlı görünen bedenini bir yere saklamadı, arabanın önüne doğru ilerledi. Eli boştu, tabanca veya silah yoktu.

"Günder, öldürmeni mi söyledi?" diye sordu sakince. Ama her an duygularını -ki bunu söylemek beni şaşırtmıştı- belli edebildi. Sesi, katı veya soğuk değildi. Duygusuz, ifadesiz değildi. Elindeki oyuncakı kaybetmek istemeyen, mızımız bir çocuğa bürünmüş gibiydi.

Giray'ın nefesi, tabancanın sıcaklığını geçip tenime çarptı ve sıcağı daha fazla hissetmemi sağladı. "Evet."

O zaman, zaman kaybetmeyip öldürmesini söyleyecektim ama yapamadım. Uzak'ın gözlerindeki korkuyu gördükten sonra elim ayağımı boşandı, konuşmaya enerjim kalmadı. Korkmaya başladım. tek umudum da yok olmuştu. Ciddiyet geri gelmiş, kasvet göğe yükselip, damla damla kasvet yağmuru yağdırmak istemişti.

Bunun da her zamanki gibi olduğunu düşünmüştüm, sonunda kurtulacağımı. Fakat Uzak böyle düşünmüyordu. Üzerimdeki etkisi, benim de onun gibi düşünmem için zorluyordu.

Beş tanesini öldürmüş olmama rağmen hâlâ Giray'ın adamları fazlalıktaydı. Belki de doğrudu Uzak'ın ifadesi. Bana doğruyu.

öleceğimi, samimi bir şekilde söylüyordu. Birkaç dakika önceki kabullenişim ve sakinliğim yok olmuştu.

Silahların çoğu Giray'a doğru çevrildi. "Fakat değiş tokuş yapabülürsünüz, Ecce Soykır'ın yerine Uzey Soykır."

Ses tonundaki gizliliği fark etmeyen Uzey, kabullenecekmiş gibi görünüyordu. O anda tabancayı tutup ateşlemek istedim ama yapmadım. Elimi arka cebime sokarak şarjörü yavaşça çıkardım. Ağır. Bayağı ağır. "Siz, karşınızdakini salak mı sanıyorsunuz? Güya zor lokmayı yutarak, kolayı sona bırakmak amacınız. Çok yanlış."

Eğilerek tabancadan kurtulduğumda, şarjörü hızla koluna indirdim, ağırlığının verdiği acı, Giray'ın bağırmasına sebep olmuştu. Yere düşmek üzere olan tabancayı alıp Giray'ın başını hedefledim. Vurdum.

Bedenine sarılarak kendimi yere attım. kurşunlar benim bedene değil de, üstümdeki Giray'a saplanıyordu. Giray'ın başına giren kurşunlar sebebiyle akan kan, yanağıma doğru damlıyordu. Gözlerimi kapadım, midemdekiler boğazıma doğru ilerliyordu. Kan kokusundan dolayı kusmak istiyordum ve patlayan korku, heyecan duygusu bunu gerçekleştirmek için iznini kolluyordu.

Sağ yanağım Giray'ın kanıyla tamamen yıkanmadan önce, Giray'ın bedeni üstümden kaldırıldı. Ne olduğuna veya beni yönlendirenin kim olduğuna bakamadım, koku bile alamıyordum.

Bir arabanın rahat koltuğuna oturduğumda, elimle yanağımı temizlemeye çalıştım. Fakat daha çok yayılmış, elimde de bulaşmıştı. Üzerime çökmüş, beni gölgede bırakan bir duygu vardı. Yalnızlık duygusu, benimle böyle veda ediyordu. Bunu uygun görmüştü. Benden ayrılıyor, buraya layık olmadığını biliyordu.

Öldüğümde üzülecek veya ölümümden korkacak biri vardı. Uzey Soykır'ın ta kendisiydi. Sadist Kuklacı, Kuklasının ölümünden korkuyordu. Fakat yaşamasından da huzur almıyordu. Kafası karışmıştı Kuklacı'nın, aynı Kuklasıninki gibi. Hareketlerine bir anlam veremiyor; neyi, neden yaptığını defalarca sorguluyordu. Şartlar bunu gerektiriyordu, değişen şartlar. Eskisi gibi olmayan, ikisinin de anlayamadığı o şartlar...

"Bunu göremeyecek olman ne üzücü," diye tısladı. Yavaş ama sert bir şekilde bedenimi öne doğru itti, onun emrine uyup yürümeye başladım.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, kanımı dolaşırkenki hızını belli etmemek istercesine. Neden bu kadar hızlı dolaşıyordu ki, bir yere acelesi vardı sanki! "Bakarsın, intikam için geri dönen hayalet dönüşürüm, ne dersin?"

"O zaman intikam istediğin kişi ben mi olurum, yoksa Uzak Soykar mı?" diye sorduğunda, yüzümdeki alay silindi, kanım yüzümden hızla çekilmiş gibi bembeyaz bir hal aldım. Bu sorunun cevabını öğrenmek istemiştım bir anda.

Blöf yaptım. "Denemekten zarar gelmez, vur hadi."

O sırada Giray'la birlikte olan adamlar, arabanın kenarına, önüne ve arkasına çömelmiş adamlara doğru sessiz bir silah kavgası içindeydiler. Lacivert arabanın kapısı, ben ona doğru yaklaştığımda açılmıştı. Uzak, nereden bakarsan bak sinirli görünen bedenini bir yere saklamadı, arabanın önüne doğru ilerledi. Eli boştu, tabanca veya silah yoktu.

"Günder, öldürmeni mi söyledi?" diye sordu sakince. Ama her an duygularını -ki bunu söylemek beni şaşırtmıştı- belli edebilirdi. Sesi, katı veya soğuk değildi. Duygusuz, ifadesiz değildi. Elindeki oyuncakı kaybetmek istemeyen, mızımız bir çocuğa bürünmüş gibiydi.

Giray'ın nefesi, tabancanın sıcaklığını geçip tenime çarptı ve sıcağı daha fazla hissetmemi sağladı. "Evet."

O zaman, zaman kaybetmeyip öldürmesini söyleyecektim ama yapamadım. Uzak'ın gözlerindeki korkuyu gördükten sonra elim ayacağım boşandı, konuşmaya enerjim kalmadı. Korkmaya başladım, tek umudum da yok olmuştu. Ciddiyet geri gelmiş, kasvet göğsü yükselip, damla damla kasvet yağmuru yağdırmak istemişti.

Bunun da her zamanki gibi olduğunu düşünmüştüm, sonunda kurtulacağını. Fakat Uzak böyle düşünmüyordu. Üzerimdeki etkisi, benim de onun gibi düşünmem için zorluyordu.

Beş tanesini öldürmüş olmama rağmen hâlâ Giray'ın adamlarını fazlalıktaydı. Belki de doğrudu Uzak'ın ifadesi. Bana doğruyu,

eleceğimi, samimi bir şekilde söylüyordu. Birkaç dakika önceki kabullenişim ve sakinliğim yok olmuştu.

Silahların çoğu Giray'a doğru çevrildi. "Fakat değiş tokuş yapabiliriz, Ecce Soykır'ın yerine Uzun Soykır."

Ses tonundaki gizliliği fark etmeyen Uzun, kabullenecekmiş gibi görünüyordu. O anda tabancayı tutup ateşlemek istedim ama yapmadım. Elimin arkasına sokarak şarjörü yavaşça çıkardım, ağır. Bayağı ağır. "Siz, karşınızdakini salak mı sanıyorsunuz? Güya zor lokmayı yutarak, kolayı sona bırakmak amacınız. Çok yanlış."

Eğilerek tabancadan kurtulduğumda, şarjörü hızla koluna indirdim, ağırlığının verdiği acı, Giray'ın bağırmasına sebep olmuştu. Yere düşmek üzere olan tabancayı alıp Giray'ın başını hedefledim. Vurdum.

Bedenine sarılarak kendimi yere attım, kurşunlar benim bedenime değil de, üstümdeki Giray'a saplanıyordu. Giray'ın başına giren kurşunlar sebebiyle akan kan, yanağıma doğru damlıyordu. Gözlerimi kapadım, midemdekiler boğazıma doğru ilerliyordu. Kan kokusundan dolayı kusmak istiyordum ve patlayan korku, heyecan duygusu bunu gerçekleştirmek için iznimi kolluyordu.

Sağ yanağıma Giray'ın kanıyla tamamen yıkanmadan önce, Giray'ın bedeni üstümden kaldırıldı. Ne olduğuna veya beni yönlendirenin kim olduğuna bakmadım, koku bile alamıyordum.

Bir arabanın rahat koltuğuna otırdığımda, elimle yanağıma temizlemeye çalıştım. Fakat daha çok yayılmış, elimde de bulaşmıştı. Üzerime çökmüş, beni gölgede bırakan bir duygu vardı. Yalnızlık duygusu, benimle böyle veda ediyordu. Bunu uygun görmüştü. Benden ayrılıyor, buraya layık olmadığını biliyordu.

Öldüğümde üzülecek veya ölümümden korkacak biri vardı. Uzun Soykır'ın ta kendisiydi. Sadist Kuklacı. Kuklasının ölümünden korkuyordu. Fakat yaşamısından da haz almıyordu. Kafası karışmıştı Kuklacı'nın, aynı Kuklasının gibi. Hareketlerine bir anlam veremiyor; neyi, neden yaptığını defalarca sorguluyordu. Şartlar bunu gerektiriyordu, değişen şartlar. Eskisi gibi olmayan, ikisinin de anlayamadığı o şartlar...

Uzay'ın direksiyonun üstünde sinirden titreyen elleri, tehlike kokuyordu. Avucunda direksiyonun derisi vardı fakat belli, istiyordu ki o Ayhan Günder'in kafası olsun. Ve avucunu kapadığında ezilsin. Akan kanlar ise bacağına damlasın, başkalarının acısı, tenine can versin.

Görkem'in evine gelmiştik. O sırada ıslak mendil alıp derimdeki kanı silmiş, kıyafetlerimdekini ise silmeye çalışmıştım.

Aklım almıyordu. Uzay korkmuştu. Belki intikam almadan gidecek olmamdan, belki de Kuklasını kaybetmekten. Ona bir şeyler hissettirebiliyordum, bu da istediğim çoğu şeye bedeldi. Uzay hasta değildi benim gözümde artık, yaralı da değildi. Eksikti, onu Uzay yapan şeyler eksikti. Bu, gerçek Uzay değildi. Gerçek Uzay'ın bir sadist olduğu doğrudu fakat hissedememesi yanlış. Kendi acısından bile zevk alacak bir sadistti o. Yine de şefkatı vardı, herkesten, her şeyden daha fazla.

Kırılmış ruh, şefkatle iyileştirilmek isterdi ki, kendi şefkatinden de ödün versin. Onların şefkatleri ruhun tek ihtiyacıydı, içinde sevgi barındırırdı.

Serpil'in yönlendirmesi ile banyoya girerken, amacım Giray'ın kanını üzerimden temizlemek değildi. Giray sorun teşkil etmiyordu, benim için önemsizdi. Uzay'ın bana yaptıklarını unutmak istemiştım saçlarımı yıkarken, o zaman onun için sevmeyi dene-yebilirdim. O zaman, aşk, sevgi benim elimde olurdu. Şimdi ise kime, neye, nasıl âşık olup sevgi besleyeceğim belirsizdi. Tamamen ama tamamen kalbime kalmış bir şeydi. Fakat kalbim eksik hissetmiyordu, yalnız değildi. Hiçbir hücrem yalnız değildi. Demek ki tercihini çoktan yapmıştı, yakında gösterecekti.

Banyoya girmeden önce, Serpil ve Görkem yarım saatliğine alışverişe gideceklerini söylemişlerdi. Anlaşılan bir süre burada kalacaktık, evdeki kurşun izlerinin üstü örtülene kadar. Bu yüzden Görkem'i, ne de Serpil'i aramadan üstümü giyindim, saçımı tarayıp kuruttum. Düşündüğüm şey, başıma banyodan önce gelmişti ve Serpil'in pedlerinden kullanmayı tercih etmiştim. Neyse ki bir rezillik çıkmamıştı, hoş, bugünkünün yanında o hiçbir şey kalırdı.

Salona doğru ilerleyecekken, odalardan birinde gürültü koptu.

Öyle böyle değil. Eşyalar yerlere atılıyor, sınırla alınan soluklar o kadar şiddetli ki, iki metreden duyuluyordu.

Gürültünün kaynağına doğru ilerleyerek kapıyı açmaya çalıştım ama kilidiydi. Birkaç kere vurdum ama gürültüden dolayı ben bile duyamıyordum kapıdan çıkan sesi.

"Uzay," diye bağırdığımda ses azaldı. Ardından daha şiddetli bir şekilde eşyalar kırıldı, etraf dağıldı. "Uzay, kapıyı aç."

"Elimden hiçbir şey gelmedi," diye kükrediğinde duraksadım. Ürkümüştüm. "Karşımda, başına bir silahlı dayanmıştı ve o iti, kendi ellerimle öldüremedim. Acı çekmedi!"

"Aç kapıyı!" diye bağırdım, açtığımda karşılaşacaklarımdan korkacağımı bile bile. Fakat kendine zarar verecekti, tek umudum kendine zarar verirse ben ne yapardım ki?

"Ölüyordun!"

Odada kırılacak her ne varsa, bu sefer sonunun geldiğine emindim. Öfke, elle tutulur halde değil de kıyafet kıvamına gelmiş, giyilir vaziyetteydi.

Sesim, bir önceki cümlelerime göre son derece yumuşak ve sakindi. "Ama ölmedim. Merak etme Soykar, intikamını almadan ölmemeye izin yok."

Kapı hızla açıldı, belimdeki elleri hissettim. O kadar hızlı sarılmıştı ki, dengemi sağlayamadan geriledim, belime dolanan elleri ve boynuma koyduğu yüzü olmasaydı düşebilirdim. Ellerim denge bozukluğu ve şaşkınlıktan havada kalmış, tenimi kıpır kıpır etmişti. "Gözlerimin önünde, ben müdahale edemedim. Ölecektün."

Sesi boğuk geliyordu ve nefesi boynuma çarpuğunda, derimin karıncalanmasına sebep oluyordu. Ellerimi sırtına koydum, serbestlerdi. "Korkmuştun."

"Ama sen sakındın, rahattın," derken, yaptığım la gurur duyduğu anlaşılıyordu. Geri çekildiğinde yüzündeki sınırla belli oluyordu. Kendine olan sınırlıydı bu. Birazdan eline ne geçerse yeniden kıracağı belliydi. "Ve ben sakın olamadım, düşünemedim."

Arkasını dönüp kırarak yeni şeyler aramaya başlamasıyla, hızlı hareket ederek kollarımı karnına sardım ve yanağımı sırtına koydum. "Zarar verme artık."

Dokunmamdan rahatsız olmamıştı ama bir sorun vardı. "Zarar vermek istemiyorum."

"Zarar vermek istemiyorsun ama..." Bana doğru döndüğünde bir annenin, çocuğuna sarıldığı gibi ona sarıldım. Şefkatle. "Sen kendini durduramayan tehlikeli bir çocuksun. Hiç büyümeyecek olan tehlikeli çocuk."

Ve Uzay'ın kendini kabul ettiği an, sadece bu saniyeler içermişti de canlı bir çiçek gibi hem güzel görünüyor, hem de güzel kokuyordu. Kabulleniş güzel bir şeydi, pes etmiyordu insan. Gerçeğin tadının ağzında kalması da hoştu, yakmıyordu.

Ağzımı araladım, 'Sana âşığım Uzay Soykır,' demek istedim. Ama yapamadım. İlk defa kalbime bu kadar kızgındım. Kararımı bana açıklamayacak kadar kibirliydi. Benim kabullenişim ne zaman olacaktı?

Hücreler beraberliği kabul etmiş ama gözler hâlâ yalnız olduğumu savunuyordu, yalnızlığın benden uzaklaştığını bile bile. Asıl onlar görmüştü ayrılığı ama en az kalp kadar kibirliydi onlar.

"Tehlikeli olmak cesaret ister," dedim. "Biri tarafından seçildiği için kendini taşıtırmaz o madalya. Tehlike seni seçer, özelsin Uzay. Değerlisin, biliyorsun, değil mi?"

Geri çekilerek griye dönmüş gözlerini, mavilerle buluşturdu. "Değerli miyim?"

"Öylesin," derken, bir yandan da başımla onaylamıştım. En azından benim için öyleydi fakat bu kadar özele inmeye gerek yoktu.

Görkem'in sesini duyduğumda kapıya doğru döndüm. Mutlu ve tatlı bir ifadeyle bir bana, bir de Uzay'a bakıyordu. "Aç olan?"

Uzay'ın kırıdığı eşyalara bakarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Görkem, kırılan eşyaları fark etmiş fakat her dakika kırılıyorymuş gibi buna alışmış görünüyor, eşyalardan yana sesini çıkarmamıştı o yüzden.

Görkem'in arkasından mutfığa doğru ilerlerken, heyecanımı biraz olsun dinmişti. Uzay'a sarılmak çok iyi gelmiş, her dakika başı tekrarlamamı direten düşüncelerimin balonunu katılaştırması ve küçük bir iğneyle patlamalarını engellemişti.

Yemek daha hazır değildi ama salondaki masa Görkem tarafından kurulmuştu. Serpil'in yanına giderek ona yardım etmeye başladım, aslında yemeklerin birkaçını karıştırmak dışında bir şey yapacağım söylenemezdi. Zaten yapmayı bildiğim birkaç yemek vardı. Annem birçok kez, yemek yapmayı babamdan gizli öğretmişti. Fakat hepsini o yaşta öğrenmem imkânsızdı. Hatta öğrenmiş olsam bile, şimdi hatırlamam olanaksızdı.

Yemekleri sofraya doğru taşıdığımızda, afiyetle yemeye başladık. Serpil gerçekten iyi, tadında yemekler yapıyordu. Ne eksik, ne fazla.

Uzay, eski havasına sahipti. Soğukkanlılığına geri dönmüştü ama bu beni rahatsız etmiyordu, vücudumu dondurmadağı sürece. Bu yaydığı hava hoşuma gidiyordu, farklıydı.

Yemek yemeye devam ederken, Serpil ve Görkem aralarında muhabbet başlatmışlardı. Uzay, aynı benim gibi yemeğini yiyor ve sessiz bir şekilde onları dinliyordu. Tek fark, dinlerken bir yandan da düşünüyor olmasıydı.

Görkem, bana hitaben bir soru sorduğunda başımı kaldırdım. "İki ay sonrası geç mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne geç mi?"

"Evlilik tarihi," dediğinde Uzay'ın da dikkatini çekmişti.

Serpil itiraz etti. "Bence geç, bu hafta olmalı. Söz, nişana gerek yok."

Uzay'ın bana baktığını hissettiğimde yerimde kıpırdandım. "Hayır, her şey adetlerimize göre olmalı."

Serpil, dudağına götürmekte olduğu bardağı masaya bıraktı. "Beni kimden isteyecek? Olmayan babamdan mı?"

Uzay, "Benden istesin," dediğinde, Görkem yüzünü buruşturdu.

"Sen bana kız vermezsin, kendimi senin tarafından küçük duruma düşürmek mi... Hayır, ben almayayım."

Uzay, "Bir gün bu salaklığın yüzünden öleceksin," diye söylediğinde, Görkem ve Serpil güldüler.

"Bu hafta fazla erken olur, bir ay sonraya alsanız uygundur." Ardından çatalını tabağına bırakarak ayağa kalktı, Görkem'e hitaben konuştu. "Gidiyorum."

Görkem, sıkı bir şekilde başıyla onayladığında, Serpil de benim gibi ne olduğunu anlamamıştı. "Nereye gidiyorsun, Uzak?"

Uzak, başıyla yanına gelmemi işaret ettiğinde ayağa kalktım. Kapıya geldik, ceketini alarak giydi. "Ayhan'ın bugünkü adamlarından biri elimizde, onu sorgulamaya gidiyorum."

Biraz bekleseydi olmazdı, her şeyi anında halletmeliydi. Gece uyuyamazdı çünkü!

"Ben de geliyorum," diyerek Uzak'ı denedim.

"Hayır," diye cevapladığında, ucunu açık bırakmıştı, yine de sana kalmış derneye getiriyordu. Bu yüzden Serpil'in ceketlerinden birini alarak Uzak'ın arkasından çıktım.

"Bu seferki biraz daha farklı olacak, bunlar sadık adamlardan. Geleceğine emin misin?" diye sordu, bir yandan da arabayı çalıştırırken.

Parmaklarımla oynamaya başladım, yanaklarımla içini ısırdım. "Gelme zorundayım."

Araba, dağlık ve bilmediğim bir yolda ilerlerken huzursuzdum ama rahatsız olacak kadar değil. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye cevapladım. Aslında kullanmayı çok isterdim. Özgürlüktü. Canın sıkıldığında, arabaya biner geçerdim, canın istediğinde, uzun yolculuklara çıkardın... Tek engel trafiktir ama değeri. Benim, beklemekten yana sorunun yoktu.

Elini vitesten çekti. "Vites sende," diye açıkladığında ne yapacağımı bilmiyordum, yine de elimi siyah deriye dokundurdum. Uzun süredir aradığını bulmuş gibi, tenim kıpır kıpır oldu yeniden.

Arabaya baktım. "Otomatik değil mi?"

"Şu anda değil," diyerek kısa bir anlığına yola baktı, ardından da bakışlarını bana doğru çevirdi.

"Beş tane sayı var ve ne demek bunlar, bir fikrim yok," diye mırıldandım.

"Doksan ile gideceğim," dedi. "Dörde al."

"Direkt çekecek miyim?" Tedirgindim, yanlış bir şey yapsam kim bilir ne olursa şansım yüzünden. Başıyla onayladığında, uzun süre sonra eğleniyormuş gibi görünüyordu. Dediklerini yaptığında gaz ile beraber araba hızlandı.

"Bir, iki ve üç, doksanın altı için." Vitesteki elime baktı. "Sana araba kullanmayı öğretersem iyi olacak."

"Ehliyet sınavları, birinin yanında bir saat araba sürmek... Uzun."

"dedim ama itiraz etmedim. İstiyordum çünkü."

"Başka birinin yanında araba sürmene izin vereceğim ya zaten," diye homurdandı. "Seni teste ben tabii tutacağım. Ehliyet sorunu değil, çıkartırız. Öğren de, gerisi kolay. Şimdi, tabelaya bak."

Ellerini yazan kırmızı tabelayı gördüğümde vitese baktım, kaçta almıyordum? Allah'ım, bu konularda neden bu kadar geri kafalılık sergiliyordum?

Uzay, elimin üzerine parmaklarını yerleştirdi ve vitesi üçe aldı. Soğuk eli, tenimi rahatlatmış ama tenimin içinde olan her bir hücre ve kemiği bozguna uğratmıştı. Gideceğimiz yere gelene kadar, vitenin üzerindeki elimi yönlendirmiş, az çok anlamamı sağlamıştı.

Geldiğimiz yer, son derece ıssız görünüyordu. Etrafında ağaç vardı fakat o kadar sessizdi ki, rüzgâr buradaki ağaçlara küsmüş gibiydi. İçeri girdiğimizde, soğuk, bedenimi kucakladı. Tavandan aşağıya doğru kesilmiş naylon poşetler sarkıyor, kokuyla beraber birleşince değişik bir morgu hatırlatıyordu.

Soğukluk yüzünden Ateş aklıma geldi, ne yaptığını ve nerede olduğunu merak etmiştim. Uzay ile ayrı kalmamızı söylemişti, bizi bir ay önce uyarmaya geldiğinde. Belki de söylediği tek doğru şey buydu. Beste, Ateş'e sahip olamadığı için öfke dolu olmalıydı. Bu iş girmesinin tek sebebinin Ateş'i geri almak olduğunu düşünüyordum.

Kesilmiş naylon poşetler azaldığında, mavi ve beyaz karışımı, karanlık bir yer çıktı karşıma. Dik duran metal bir masaya, bileklerinden, boynundan ve ayaklarından bağlanmış adamın iki yanında diğer tane koruma vardı. Korumalar o kadar ifadesizdi ki, bu korkutucu ortamın süsü olarak satın alınmış gibiydiler.

Bağlanmış adamın yüzünde kumaştan bir torba vardı, üzerinde ise yayılıp kalmış bir kan. Adamın başının birkaç santim üstünde bakar rengi bir kova bulunuyordu.

"Bu ne için?" diyerek tencere benzeri kovayı gösterdim. "Şu meşhur Çin işkencesi mi? Başına su mu damlatacaksın?"

Uzay kaşlarını kaldırdı. "Sence bende o sabır var mı? Adamın o şekilde delirmesini bekleyecek kadar?" Yukarı baktı. "İçinde asit var, asitlerin ne kadar etkili olduğunu bir keresinde görmüştün. Tabii bu yemeklerin içindeki asit miktarı az."

Yanmış deri görüp, yeniden kokusunu alacaktım yanı.

Uzay, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Harun, möntüde ne olduğunu gösterir misin?"

Harun, adamın yanına ilerleyip başındakini çıkardı. Adam hareket ettiğinde, metal masanın, boynundaki tasmayla buluştuğunda çıkardığı ses son derece gürültülüydü. Gözlerindeki korku okunuyordu fakat sağlam bir kişiliğe sahip olduğu görünüyordu.

"İlk olarak, asetik asit bulunduran tavuk suyu çorbası, Nitrik asit ve kızmış yağda özel olarak kızartılmış et." Harun yüzünü buruşturdu. "Tabii şu anda pek et gibi görünmüyor ama..." Diğerine baktı. "Sülfürik asit soslu makarna. İstedığınız kadar sos dökmekte özgürsünüz, afiyet olsun."

Öğürme isteğimi son anda bastırarak Uzay'a baktım. "Bunu yiyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ona yiyip yemeyeceğini sormadım. Göbeğinde bir kesik açıp içine boşaltmamı istemiyorsa, yiyecek. Tabii birkaç kaşık sonrasında devam edebilir mi bilmiyorum fakat o yemeklerin hepsi bitecek." Adama baktı. Uzay'ın vücudunu kaplayan karanlık, dumanlarını etrafında dans ettiriyordu. "O da olmadı, boğazına bir boru sokar yedirtirim. Seçenek de zaman da çok; az olan tek şey, sabrım."

Tedirgin bir şekilde, Uzay'ın elime tutuşturduğu maskeye baktım. Birazdan göreceklerimi, gerçekten de görmek istediğimden emin değildim. Hatta öylesine tedirgindim ki, neden burada olmak zorunda olduğumu bile unutmuştum. Güç gösterisi de bir yere kadardı, senden güçlülerin neler yapabileceğini gördükten sonra tavuk olup çıkma ihtimali vardı.

Maskeyi elimle yokladım, yumuşaktı. Derin bir nefes alarak taktım ve sırtımı duvara yaslayıp olabilecekleri izlemeye başladım. Uzay, yemeklerden (!) uzak durmamı söylemişti. Kendisi ise yemeklerin dibindeydi fakat ellerinde eldiven, yüzünde ise maske

vardı. Diğer adamların aldığı tedbirlere bakılırsa, kurban olan adamın çekeceği vardı.

"Çorbayı sunmadan önce, Ayhan Günder'in nerede bulunduğunu söyleyecek misin?" Uzay'ın sorusuna karşın, masaya bağlı adamın yanına birkaç koruma yaklaştı.

Adam, başını olumsuz anlamda salladığında, Uzay vakit kaybetmedi. Kâsenin üzerindeki metal koruyucuyu kaldırdığında, bağlı adam anında öksürmeye başladı. "Bu nasıl bir koku?"

Uzay, elindeki kâseye dikkatli bir şekilde adamın yanına taşıdı. Korumalardan biri kâseyi tuttuğunda, Uzay, kaşıktan çok kepçeye benzeyen şeyi çorbanın içine batırdı ve adamın yakınına götürdü. Adam, yüzünü çevirmeye çalışsa da, diğer koruma buna izin vermiyordu.

"Adamların, Ayhan Günder'in yerini bulamadı mı hâlâ?" Sıkılmış bir şekilde bu soruyu soran adam korkmuş görünmüyordu, ya da duygularını gizlemekte iyiydi. Ama burnundan akmaya başlayan kan, kokunun adam için keskinleştiğini gösteriyordu. "Buna şırdığımı söyleyebilirim."

"Şimdi bir rapçi misali kelimeleri bir araya getireceğin için pek önemi yok bunun," diye mırıldanan Uzay, adamın burnunu tıkadı. Bir süre sonra ağzını açan adamın çorba ile buluşması bir oldu. Çorbanın az bir miktarını dökmesine rağmen, adam öksürüklere boğulmuştu, gerçekten o kadar keskin mi kokuyordu?

Bir şey demeyen adam, Uzay'ın elindeki kepçenin tamamını içmeye maruz kaldı. Uzay, kâseyi korumanın elinden alıp masaya koyarken sordu, "Nasıl hissediyorsun?"

Öksürmeye devam ederken bakışlarını Uzaya çevirdi, öfkesi gecenemeyecek kadar fazlaydı. Sesi boğuktu. "Ses tellerim yanarsa nasıl konuşmamı bekliyorsun?"

Uzay'ın yüzü sırtıtmak istermiş gibi kasıldı ama ciddi ifadesini bozmadı. "Parmaklarını kesmedim daha, değil mi?"

"Pıç!" diyen adam yine de korkmamıştı. "Ayhan Günder, Çamlıca'da."

Kaşlarını çattım, sorusuna cevap vermesini beklemiyordum. Üstelik dürüst bir şekilde. Ve bu da Uzay'ın diğer sorusunu beraberinde getirdi. "Turna nerede?"

"Onun adamı değilim, nereden bilebilirim?" diye tısladı. Bakışları -kısa bir anlığına- Uzay'ın elindeki makarna ve sosu takılmıştı.

"Bildigine eminim," diyen Uzay, adama bakmıyordu. Onun yerine elindeki kâselerden birini yere koydu. "Açın şunun ağzını."

Korumalardan biri Uzay'ın dediğini yaptığında, bakışlarını Harun'a kaydı. Yere bakıyordu, kulaklarını tıkamak istemiş gibi bir hali vardı. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki başını kaldırdı, gözlerindeki çekinceyi fark ettiğimde yutkundum. Allah'ım, ben ne yapıyordum? Faruka güvenmekle hata edip etmediğime bile emin değildim, dürüst görünse de kendini gizliyor olabilirdi. Uzay, bu adamların iyi eğitilmiş olduğunu söylemişti. Ama bir yandan da Faruk'un anlattıkları, hiçbir şeyin doğru gelmediği kadar doğru geliyordu.

Bakışlarımı Uzay'a çevirdim. Adamın ağzına makarnayı sıkıştırmış, sosu üstüne döküyordu. İş bittiğinde geri çekildi. "Ağzını ve burnunu kapatın. Yutana kadar da açmayın."

Uzay'ın sesinden mi, yoksa adamın halinden mi korksaydım, bilememiştim; ikisi de son derece korkunçtu. Adam, deri ipleri zorluyor, bağırma ve nefes almaya çalışıyordu. Uzay ise sıkılmış bir çocuk gibi görünüyordu; tahta oturmuş, sıkılmış bir kral. Korumalar ise korkudan seslerini çıkaramayan birkaç muhafızdı. Ben ise... Kendimi bu masalda bir yere koyamamıştım.

Adam yutkunduğunda eller üzerinden çekildi. Acı dolu, kesik bir feryat duyuldu. Ses, yerimde huzursuzca kıpırdanmamı; Uzay'ın ise eğlendiğini belli eden yüz ifadesinin gelmesini sağlamıştı. Yüzünü tam olarak görmesem de, gözlerinden, ifadesinin böyle olduğu belliydi.

Etten geriye ne kaldıysa, onu adama götürürken, adam kan kısımaya başlamıştı. Uzay inatla sorusunu yeniledi. "Nasıl hissediyorsun, Turna'nın yerini söyleyecek gibi mi?"

"Organlarım eriyor!" dedi sessizce, bağırımıyordu çünkü. "Lanet olası herif, organlarım eriyor!"

Uzay, eti sakın bir eda ile bölerken, adamın ağzından yere doğru akan kanı umursuyormuş gibi görünmüyordu. "Dua et, beynin erimedi... Henüz."

"Turna'nın nerede oturduğunu bilmiyorum." Konuşurken, kollar ağzından boşalıyordu. Korumalar ağzını tutacakken konuşmaya devam etti; acı çektiği belliydi; çünkü ne yüzündeki, ne de sesindeki duyguları saklayabiliyordu. "Ama her cuma ve pazar günleri Ayhan Günder'in evine gelir. Yemin ederim, bunun hakkında bildiğim her şey bu kadar."

"Bu kadarı benim için yeterli," diyen Uzun, çatala batırılmış korkunç görüntümlü eti, adamın yanında duran korumalardan birine verdi. "Tüm hepsini yedirin, Turna ve Ayhan hakkında öğrenebildiğiniz kadar bilgi öğrenin."

Uzun, eldivenlerini çıkarıp, ellerini adamdan uzak olan küçük lavaboda yıkadı. Harun, Uzuna yaklaştı. "Uzun Bey, adam konuşacak gibi değil."

Uzun, Harun'a bakmadan çıkışa doğru ilerlediğinde ben de hareketlendim. "Onların hepsini yedikten sonra ayak parmakları ile yazı yazmayı bile öğrenir, dert etmeyin."

"Tabii yaşarsa," diye mırıldanan Harun'u, sözlerini tekrarlayarak onayladı.

Dışarı çıktığımız gibi maskeyi çıkarıp derin bir nefes aldım. Keskin ve ekşi koku, maskeye bile hafifçe sinmişti. Maskeyi elimden attım, arabaya bindim. "Neden sonunu getirmedin, yarım bıraktın?"

Arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı, acelesi yoktu anlaşılan. "Senin gözlerindeki ifadeyi gören herkes yarım bırakır, emin olabılırsın."

Uzun birine telefon açarken, aynadan gözlerime baktım. Korkmuş görünüyorlardı, hem de öyle böyle değil. Hissettiğimin aksine, çok daha ürkmüşlerdi; her şeyden habersiz bir bebek gibi. Oysa da önce de görmüştüm böyle olayları, gözlerim aşırı tepki veriyordu. Bu... küçük düşürücüydü.

"Çamlica. Doğru demişler. Eve gittikten sonra oraya geleceğim, en fazla yarım saat sürer."

Omzunu kaldırarak telefonu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı. Sağ tarafında bulunan kutuyu açtı ve çikolata aldı, birini bana uzatırken yüzümü buruşturarak kafamı olumsuz anlamda salladım.

O ise omuz silkti ve kucagıma attı, kendi için çıkardığını ise paketini açarak yemeye başladı. "Yaman Gündür"i de getirin, ve... Dedikimi yaptınız, değil mi? Anladım... Doğru yere yerleştirdiğinizden eminsinizdir umuyorum ki... Aksi, sizin için iyi olmaz."

Telefonu kapattığında, çikolataya iğrenmiş bir şekilde baktığını fark etti. Nasıl bakabilirdim ki? Az önce gördüğüm yemeklerden sonra, kısa veya uzun fark etmeksizin, bir süre yemek yiyebileceğimi sanmıyordum. "Bir yere mi gideceksin, bu saatte?"

"Yaman'ı, babacığın kavuşturacağım," dedi alayla. "Hasret yadersinler. Malum, çok uzun süre birbirlerinden ayrı kaldılar."

"Yarını bekleyemez mi?" diyerek ona baktım. "Kendini çok yoruyorsun."

Alaylı ifadesi değişti, uzun bir süre bana baktıktan sonra bakışlarını yola çevirdi. "Bekleyen büyük bir iş olduğunda uyuyamıyorum."

"Enerjine hayranım," diye mırıldandım. Ben olsam, şimdiye uyukluyor olurum. Ki garipti şu an uykumun olmaması. Tüm gün boyunca inanılmayacak, daha doğrusu benden beklenmeyecek kadar enerjiktim. "Sen gidiyorsan, ben de varım."

Başını hafifçe sola doğru çevirdi. Konuştuğunda gülümseyormuş gibi tona sahipti sesi ama başını çevirdiğinden dolayı göremiyordum. "Bu hoşuma gitti."

"Neden gülümsemeni saklıyorsun?" diye sordum, öne doğru yaklaşarak Uzay'ın yüzüne bakmaya çalışırken. "Başını çeviriyorsun veya arkanı dönüyorsun."

"Görmek istemezsin," dediğinde eski ifadesine geri dönmüştü. Tedbirli, ciddi.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim şaşırarak. "Hatırlıyor musun, otele giderken, denizaltında gülmüştün." Gözlerinden, hatırladığı belliydi; o yüzden devam etmeyi tercih ettim. "Hakkını vermeliyim, muhteşemdi. Bir daha görmek ve duymak isterim."

Sana da merhaba, cesaret! İyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum.

Uzay, sesini çıkarmamıştı. Bu, büyük bir gelişmeydi. 'Her istenilen olmaz,' demesi lazımdı şimdiye kadar. Beni sinir edip, sinirimle eğlenmeliydi.

"Hiş, kendine ayırdığın bir gün yok mu senin?" diye sordum. Konuyu değıştirme ihtiyacı hissederek. Yorgun görünmüyordu fakat kendine zaman ayırmalıydı, yakında yorgunluğunu gizleyebileceğine emin değildim.

Benim yerime Uzay konuyu değıştirdi. "Benimle geleceğine göre eve uğramaya gerek yok. Üstümü değıştirmem lazım, tişörtümde kanı var. Direksiyon sende." Konuşmayı bitirdiği anda direksiyonu bıraktı. araba sallandığında arkadan korna sesleri geldi ve bende kemeri açıp, direksiyona doğru atladım. "Kolay iş, sağa sola sallayacaksın sadece. Düz istikametteyiz; fren, gaz ve vites bende, endişelenmene gerek yok."

Hatife ayaklandığında üstünü çıkardı. Koltuğun arkasına doğru elini uzattı, o sırada vücudundan yayılan soğukluk, kollarıma vuruyordu. Arkadan aldığı tişörtü giyerken, gözlerim kontrol edemediğim bir merakla dikiz aynasına kaydı. Ah, şu an kendimi erkek gibi hissetmişim işte. Gözlerimi kısa bir süreliğine kapayıp dışlerimi sıktım, röntgencililiğin zamanı değildi.

"Direksiyona yapışmış haldesin," dedi Uzay. Ellerini belimin biraz yukarısına koyarak, direksiyon ile arama mesafe koydu. Konuşmaya devam ederken, ellerini geri çekmemişti. "Biraz sakın ol, kaza yaparsan da... Yapmış olursun işte, sıyrılacak en kolay şey."

Direksiyonu sıkarak, avımı izliyormuş gibi etrafa bakındım. "Ya karada biri ölürse?"

Direksiyonu tuttuğunda rahatlayarak ellerimi geri çektim ve koltuğa yaslandım. Arabalar beni kasmaya başlamıştı. En çok istediğine sahip olamazsın, illa bir aksilik çıkar ya... İşte araba ile ilişkimiz de böyleydi sanırım. "Ölen, sen olmadığın sürece sorun yok."

Ölmemi isteyen, bunu yapmak için an kollayan adam, şimdi yaşamam için çoğu şeyi yapacak biri haline gelmişti. Aynı şey benim için de geçerliydi. Korkak, çekingen kız yoktu. Belki hâlâ, buradan uzaklaşmanın hayallerini kurabiliyordum ama bunu gerçekleştirebileceğimi düşünmüyordum, en azından o düşünceye karşı güvenim gitmişti. Ve bu güven, Uzayın yanında huzur bulmuş gibi görünüyordu, bilinmeyenler havuzunda yüzüyor olsa bile. "Her şey ne kadar değışti, değil mi?"

Yola bakmaya devam etti. Kumral saçları, yolun aydınlatmalarına karşın parıl parıldı. "Planlarda ufak değişiklikler oldu diyelim."

Başımı koltuğa yaslayarak, yeniden taktığım emniyet kemeri-
ne dokundum. Küçükken emniyet kemerini hızla çekip, aniden
durmasını severdim. Babam, hep emniyet kemeri takırdı. Şu
an anlıyorum ki, beni önemsemediğinden değilmiş. Deneğin za-
rar görmemesini istediğindenmiş. "Değişikliklerin büyüklüğünün
önemli olduğunu sanmıyorum, sonuçlarının boyutu önemli."

"Senin planlarında da değişiklik olmuş, görünen o ki. Eskiden
böyle bir cümle kurabileceğini kim bilebilirdi?" diye sorduğu anda,
yolu önemsemeyerek koluna bir yumruk attım. Bir kere daha vur-
duğumda başını eğdi, gözlerinin yanı çok hafifçe kırmıştı, "Şa-
kaydı, şaka yaptım."

"Şakaların da senin kadar ilginç," diye homurdandım. Ve o
cümleyi, garip bir şekilde sesli söylediğimde kendimi mutlu his-
settim. "Ama hoşuma gitti."

"İlginçliğimi kaybettiğimi düşünüyordum," dedi. Kaşlarını çat-
mıştı.

"Senin hakkında her şeyi biliyor olsaydım bile hâlâ ilginç olur-
dun Uzak. En azından, senin gibi başka birini tanıyana kadar." Son
cümleme gelene kadar her şey iyiydi, güzeldi. Son cümlede ise
hava değişmişti. "Yani... Demek istediğim şu ki..."

"Anlıyorum," diyerek kestirip attı. Aramızdaki sessizlik bu keli-
mesiyle başlamış oldu.

Benim için eğlenceli başlayan yolculuk, huzursuz devam edi-
yordu. Buradan da anlamış oluyordum ki, Uzak'ı zorlamamam la-
zımdı, fazlası tepiyordu çünkü. Her şeye yeni başlayan bir bebek
gibi düşünmeliydim. İyileşmesini -bana göre hasta değildi- istiyor-
sam sabırlı davranmalıydim, ki sabır, Soykırırlar'ın geninde yoktu.
Tabii, ben farklıydım (!). Kanımla oynandıysa, benimle bile oynamış
olabilirdi.

Hastaneye gidip kanıma baktırmak istemiyor değildim fakat
filmlerde izlemiştim, insanlar farklı bir şey bulduğunda ona ilgi
duyuyorlardı. Vereceği zararı düşünmeden üstünde oynuyor, bun-
dan memnun kalıyorlardı. Demem şu ki, onların da deney faresi
olmayacaktım. Bu durumdan sıkılmıştım.

Çamhıca'ya geldiğimizde daha da tepeye çıktı Uzay. Ta ki tek tük
erler kalana kadar. Siyah bir araba, evin önünde bekliyordu. Uzay,
reniden birini aradı. "Arkanızdayım. Dediğim gibi bağladınız ve
kamerayı yerleştirdiniz mi? Pekâlâ, görüntüyü telefona aktarın."

Konuşmayı bitirdikten sonra telefonunu yan çevirdi. Fakat bu,
Uzay'ın telefonu gibi durmuyordu. Kamera, öndeki arabanın içi-
ni aşağıdan gösteriyordu. Öndeki aracın kapısı açıldı ve kamera
aşakı atıldı. Başımı kaldırarak karşıma baktığımda, harap haldeki
Yaman'ı gördüm, ölüyormuş gibiydi. Vücudu, kapanmış ve kapan-
mamış yaralarla doluyordu. Elleri, kamera eşliğinde iplerle bağlan-
mıştı.

Öndeki araç hareket ettiğinde, Yaman ayağa kalktı. Kapiya doğ-
ru ilerledi, başını kapiya yaslayarak, elleriyle kapiyı çalmaya çalıştı
takat kapi o kadar büyüktü ki, duyulması imkânsızdı. Başını biz-
den yana çevirdiğinde ürperdim ama bize bakmıyordu, eve ait bir
kamera vardı önünde. Telefonda garip bir ses çıktı, Yaman bir şey
söylemeye çalışıyor ama söyleyemiyor gibiydi.

Bir süre sonra kapi açıldı, korumalar dışarı çıktığında Uzay
arabayı çalıştırdı ve geriye doğru ilerledi. Bizi göremezlerdi ama
redbir almak iyiydi.

Başılarımı yeniden kameraya çevirdiğimde Yaman yere düş-
müştü. Ayhan Günder ise koşarak oğluna doğru ilerliyordu. Ar-
dından da klasik bir kavuşma sahnesi yaşandı. Ayhan Günder'in,
Yaman'ı bu denli sevdiğine şaşırmıştım.

Uzay, arabayı sürmeye devam ederken camı açtı ve telefonu bir
evin duvarına doğru fırlattı. Çarpmanın etkisiyle birkaç parça et-
rafa fırlamıştı. "Sinyali takip etmediklerinden emin olunmalı, ak-
lımda tut."

"Pekâlâ..." dedim kafam karışmış bir şekilde. "Bu muydu? Ya-
man'ı tam ölecek derecede dövmüşken Ayhan Günder'e verdin,
hediye bu muydu?"

Kaşlarını kaldırdı. 'Bu kadar basit olabilir mi?' diye sorar gibiy-
di. "Yaman'ın içinde bir bomba var, kumandası ise bende. İçinde
bir bomba olduğunu söyleyemez, ses telleri yok. Ayrıca bu kadar
heyecanlı bir şeyin haberini onun vermesine müsaade edemezdim.

Biraz baba-oğul vakit geçirsinler. Umalım ki bombayı patlattığın-
da yakınında olsun Ayhan Günder."

Gözlerimi kısıtım. "Parmakları? Ya yazarsa?"

Sesindeki muziplik havayı doldurur cinstendi. "Yaman, içinde-
kinden haberdar değil."

"O zaman neden ses tellerini kestin?"

"Eğlence olsun diye."

Ne söyleyeceğimi bilememiştim. Yüzümü buruşturmuş, Ya-
man'ın patladığını ve etrafa parçalarının saçıldığını düşündüğün-
ce midem daha fazla bulanmaya başlamıştı.

Eve geldiğimde hızlı adımlarla odama çıktım, üstümü değiştir-
dim. Burnumda hâlâ o keskin koku, aklımda ise Yaman'ın parçaları
vardı. Saat gecenin üçüne gelmiş olmasına rağmen bu düşünceler
bir türlü beni yatağa sokmuyordu. Onun yerine kütüphaneye gi-
meyi tercih ettim, orası insanı her zaman rahatlatırdı.

İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım, ışığı açtım, kitaplar-
da elimi gezdirerek merdivenden aşağı indim. Büyük camın önüne
geldiğimde kısa bir süreliğine dışarı baktım, ağaçların görüntüsü,
garip bir şekilde yeşillik kokusunu da içeri getiriyordu.

Arkamı dönerek yanmayan şömineye doğru ilerledim ve karşı-
sındaki koltuğa oturdum. Hiçbir yerde toz yoktu, bu da Ayşe Ab-
la'nın elinin buralara değdiğini gösteriyordu. Fakat küçük masanın
üzerine saçtığım kitaplar yerli yerinde duruyordu. Elime bir ta-
nesini aldım, tam okuyacağım sırada kapı açıldı. Uzay'ın geldiğini
gördüğümde aklımdaki soruyu sordum. "Uyku mu tutmadı?"

"Büyük bir iş aklıma takıldığında rahat uyuyamadığımı söyle-
miştim," diyerek yanıma ilerledi, koltuğa oturdu. Tabii, Yaman'ı ve
yanındaki birkaç kişiyi patlatmak büyük bir işti.

"Neden hemen şimdi yapıyorsun?" diye sordum.

Telefonunu, eşofmanının cebinden çıkararak saate baktı. "Bir-
kaç dakika daha var." Kaşlarını çatıştığında açıkladı. "Günder, Tırna
gibiler için bu saatler, plan saatleri. Büyük ihtimalle, masa başında
bir şeyler düşünüyor olmalılar. Bugün pazar, adamın dediğine göre
birlikte olmaları lazım."

Kitabı masanın üzerine koydum. "Bunların hepsini sadece tah-
min mi ediyorsun? Ya çıkmazsa?"

Telefonunu yanına bırakarak arkasına yaslandı. "Ayhan Gündet, korumalarımı adamlarını soktu. Aynısını ben de ona yaptım. Adamlarının mevkilerini yeni yükseltmiş, planlara dahil olmaları uzun sürdü. Elbette bu kadar büyük bir oyunu sadece tahminle-mekle oynamamam gerektiğini biliyorum."

"Bir dakika... Birbirinizin evlerini biliyorsunuz ama hâlâ uyuyabiliyorsunuz. Adamları ona birçok bilgi ulaştırmıştır." Gözlerini ardına kadar açarak Uzak'a baktım. "Büyük bir tehlike altındayız. Ustelik casusların sayesinde Ayhan Gündet'in yerini çoktan biliyorsan... Neden o adamdan bir kere daha öğrenmeye çalıştın?"

"Gündet'in yerini çoktan biliyordum, asıl istediğim Turna'yı fakat yemeklerin ne kadar etkili olduğunu görmek istedim. Ayrıca böyle yapmak daha eğlenceli. En azından bilgilerimin doğruluğundan ve casusların dürüstlüğünden emin oldum." Çok akla yatan bir şeymiş gibi davranıyordu. "Ne zaman tehlikede olmadık ki? Mafya babalarının, büyük ve başarılı katillerin yöntemleri ve gururları vardır. Kurbanını, onun evinde öldürmeyecek kadar kibirlilerdir."

İtiraz ettim. "Evlerinde öldüren katiller var."

Onun yaptığı gibi başımı koltuğa yaslayarak yıldızlara baktım. "Evlerinde öldüren katiller ya kiralıktır, ya başarısızdır, ya da aynı zamanda hırsızlık peşindedir. Gerçek katilin acelesi yoktur, hele hele para için asla öldürmez. Eğlence, intikam için öldürür."

"Öğrenilmesi gereken ne kadar çok şey var," dedim iç geçirerek. Katil konusunu değiştirmeyi düşündüm. "Daha önce hiç insanların yıldız gibi olduklarını düşündün mü?"

"Ne?" Saçmalıyormuşum gibi bana baktı, hatta hayatında duyduğu en saçma cümleyi kurmuşum gibi. "İnsanlar parlamaz. Bizden anca siyah bir boşluk veya yıldızların önünü kapatan bulut olur."

Başımı Uzak'a doğru çevirdim. "İnsanlar kibirlidir, parlamak isterler ama."

"İsterler ama parlamazlar. Parlayan her şeyin önünü kapatıp, ışığını keserler veya sessiz ve kıskanç bakışlarını parlayanlara çevirerek somurtup, parlayanların arkasında otururlar." Sesindeki nefret, insanlara karşı değildi gariptir ki. Aileme karşıydı, bunun

üzerine yemin edebilirdim. "Yıldızlar kaydktan sonra bir daha gen-
dönemezler. İnsanlar ise bir yolunu bulur, geri gelirler. Belki de ar-
kalarından ağlayanlar, ağıt yakanlar onların yaşamasına devam eder
Asla yıldız kadar saf olamayız."

Son bir kez şansımı denedim. Düşünceleri benim de aklıma
yatmıştı aslında. "Bebekler?"

"Onlar masum değiller," diyerek derin bir nefes aldı. "Annele-
rine, daha onu görmeden acı verirler."

Kollarımı göğsümde birleştirerek ayaklarımı altına aldım. "Ne
sorsam önceden düşünmüş ve cevabını bulmuşsun, değil mi?"

Derin bir nefes aldı, ellerini başının altına koydu. "Düşünecek
çok zamanım oldu."

"Peki... Daha önce, amcam seni almasaydı neler yapabileceği-
ni, hayatının nasıl olabileceğini düşündün mü?" diye sorduğum-
da başını olumsuz anlamda salladı. "Bence ailesine iyi bakan biri
olurdun. Yetenekli ve güçlü olduğunu düşünüyorum, o yüzden
lisedeyken hem okur, hem de çalışırdın. Belki bir sevgilin olurdu,
ona sevgi beslerdin. Hatta ileride evlenecek bile olabilirdin. Bir..."

Sözümü kesti. "Veya umursamaz biri olurdum. Babam, an-
nemi döverken sadece izlerdim. Belki babamın izinden gider ve
kadınları döverdim. Sevgilim olurdu, ona yapmadığım pislik kal-
mazdı. Ailesine söyleyemezdi, ben istemeden benden ayrılamazdı.
Akşamları eve gitmezdim, babamın iğrençliğini görmemek için.
İçimde, babamın aşağılık bir herifin teki olduğuna dair bir his var.
Ve eğer onunla yaşasaydım, ben de öyle olurdum. Hiç kimse beni
düzeltemezdi, çünkü gördüğüm tek gerçek, babam olurdu." Dal-
mış gibiydi. "Görkem ile tanışacağımı farz ediyorum. İşte o zaman,
onu kurtarmazdım. İzlerdim."

Düşündükleri karşısında, iyice ezilmiş gibiydim. "Görkem
mi?"

"Görkem'in annesi, para karşılığında adamlarla birlikte oluyor-
du." Derin bir nefes aldı. "Bir gece kulübü çıkışı hiç olmadığım
kadar sarhoştum, kafam dağınıktı. Ara yollardan yürüyerek, sarhoş
kafam beni nereye götürüyorsa oraya gidiyordum. Sesler duydum
bir süre sonra. Görkem, kalabalık bir grup tarafından öldürüseye

...kaybediyordu. Kavgaya karıştım. Gökem'i korumak değildi ama-
...Arçektirmek istiyordum sadece, bağışlarını duymak. Sarhoş
halde olsam bile birkaç adamı bayıltabilmeyi başarmıştım. Devamı
de ediyordum, ta ki bıçak, tenimle buluşana kadar. Bıçağın üç kere
çakarılıp tekrar batırıldığını hayal meyal hatırlıyordum. Piç devanı
edeykti fakat bir arkadaşı kim olduğumu fark etti. O sıralar, göz
önde çalışırdım. Her başarım gazetelerde, internetlerde olurdu.
...Başlarına bela açacaklarını biliyorlardı, korkaklarımı ki kaçtılar."
Kaşlarını kaldırdım. "Gökem'i niye dövmüşler?"

"Gökem'in annesi güzel bir kadın. Patronları Gökem'in an-
nesine fena bir şekilde abayı yakmış. Gökem ise kahramanlık yap-
mak istemiş, adamları döveceğini düşünmüş. Diyorum ya, bir gün
bu salaklığı onu tahtalıköye götürecekt." Omuz silkti. "Bayılmıştık
...kımız de, uyandığımızda hastanedeydik. İki gün boyunca çenesin-
den kurtulamadım. Birkaç, aslında birkaçtan çok daha fazla atışma
sonrası ise yakın arkadaş olduk."

"Senin..." Doğru kelimeleri seçmeye çalışırken kaşlarını çat-
mıştım. "Sadist olduğunu nereden öğrendi?"

"Annesini arzulayan patronu önüne çıkardım. Silahla onu vura-
caktı ama daha iyi bir yolu olduğunu söyledim. Şans eseri, işkence-
lere ilgisiz olan biriydi. Daha önce bir adamın annesini kaçırdığını
ve onu bulmak için bu yöntemle başvurduğunu söylemişti. Son-
ra ise sırlar ortaya çıktı, yavaş yavaş." O zamanlarını özler gibi bir
hali vardı. "Lisedeyken tam bir serseriydi, babasından kalanlar ve
annesinin işi yüzünden iyi miktar paraları vardı. Zengin bir piçti,
manılmaz bir şey ama zekaydı. Serpil ile tanıştı, işte o zaman piçliği
bıraktı."

Uzay hareketlendi, telefonunu eline aldı. "Annesi hâlâ yaşıyor
mu?"

"Evet," diye mırıldandığında telefonuyla uğraşmaya devam edi-
yordu. İstedigini bulmuş olmalı ki, çatık kaşları eski haline döndü
ve telefonu koltuğa bıraktı. Başımı eğerek telefona baktım. 'Yaman'
yazıyordu en üstte. Kırmızı, büyük bir düğmenin içinde ise 'son-
landır' yazısı, göze batarcasına kendini belli ediyordu.

"Aynı odada olmalılar. Turna, Yaman'a yakın olursa bonus ka-

zanmıŝız demektir ama Turna, aklı çalışan bir adam. Yaman'daki garipliği fark edecektir." Uzak'ın parmağı sonlandırın üzerinde gezindi ama ekrana değmedi. "Kolay yolu mu seiyorun, diye d- ŝnmyorum değil."

Uzak'ın kararından vazgeçeceğini anladım. Onları yakalamak ve işkence yaparak eğlenmek istiyordu. O yüzden ben yaptım, son- landır butonuna bastığım gibi iim öyle bir ürpermiŝti ki, organla- rım titremiŝ olabiliirdi.

Telefonda; kutlama iŝaretleri, balonlar, konfetiler belirdeğin- de, parmaklarım vücuduma ihanet ederek soğumaya başladı. So- ęuk olduklarını hissediyordum, kanım oraya ulaŝmıyor gibiydi. Uzak'ın bir süre sonra çalan telefonu, yarama tuz olmuştu. Uzun bir süre karşı tarafı dinlediğinde yüzündeki ifade değişmemişti. Eğer ummadığı bir şey olursa sinirlenirdi.

Demek ki olmuştu, Yaman lmŝt.

Masaldaki yerim, o anda sarı iŝık ile beraber aklımda yanmaya başlamıştı. Kralın emriyle hareket eden cellattım ve bunu fark et- mek beni sadece şaşırtmıştı. Kiralık katil, bendim. "Tebrik ederim, Ecce Soykır. Gnder ailesinin iki önemli üyesini. Ayhan ve Yaman Gnder'i öldürdünüz."

24. BÖLÜM

“YANAN BEDENLER”

Tek bir işaret, hareket ile karar verebileceğim bir ölümü kabul etmişim. Birinin hayatını elinde tutmak güç vermiyordu, gurur kabarmıyordu. Korkutucuydu, hem de o kadar korkutucuydu ki, kendinden korkabiliyordun, yapabileceklerinden... Her şeyinden. Biri için üzülmeye dönemleri çok geride kalmıştı. Öldürmüş müydüm, evet. Gerekli miydi, evet. Pişman mıyım, bilmiyordum. Çok kolay olmuştu.

Telefona bakmayı kesip arkama yaslandım, gözlerimi kapadım. Bu akşam burada uyuyacaktım, soğuk da değildi. Fakat Uzay benimle birlikte burada kalırsa, daha rahat bir uyku çekeceğime emindim. Birini öldürdüğümde bunu tebrik edecek tek kişiydi, biraz olsun şüphelerimi götürüyordu. Yine de bu istediğimi ona veremezdim.

Kollarımla kendimi sararak başımı sağa doğru yatırdım, koltuğun koluna yasladım. Ayaklarımı kendime doğru çekerek, küçük bir yer kapladığım koltukta uykuya dalmaya çalıştım.

Uzay'ın bakışları üstümde değildi, bir süre sonra hareketlenmişti. Üstümden bir ürperti geçti, kalmasını söylemek istedim ama yapmadım. Çıtırtıları duyduğumda nedensizce gülümsemek istedim, şömineyi yakıyordu. O kadar garipti ki! Benim için bir şey yapması, o kadar iyi hissettiriyordu ki!

Görünen, soğuk ve ürkütücü adamla değil de, onun içiyle, arada sırada şefkatiyle konuşmak güç veriyordu. Amcam, geleceği çok

iyi olan bir adamı mahvetmişti. Uzay, başarılı ve mutlu olabılırdı. Uzay'ı mutlu düşünmek çok imkânsız bir şey gibi geliyordu, onu tanıyan herkes böyle düşünürdü. Fakat yaşadıkları, eğer gerçekleştireceklerdi, ki Uzay mutlu olursa benim için sorun değildi. Birbirimizi tanımaya cam kafasına koymuştu, Uzay olmasa başka birini bulacaktı. Belki bulduğu kişi, Uzay gibi istediği sonuçları vermeyecekti ama... Ama birinin hayatını karartacaktı, her halükârda.

"Kendini suçlamıyorsun, değil mi?" Cevap bekler gibi sabırsız olan sesi, nadir zamanlarda hızla büyüyen gözbebeklerini aklıma getirdi. Grinin içinde büyüyen siyah boşluk, çekiciydi. Açık mavinin içinde ise soğuk ama güçlü bir güven veriyordu. "Günder'in içine o bombayı ben yerleştirdim, bir düğmeye basmakla onu öldüren sen olmuyorsun."

"Kendimi suçluyor veya suçlamıyor olmam, kimseyi ilgilendirmez," diye mırıldandım, gıcık bir şekilde. "Ben iyiyim."

İyi değildim, kabul ediyorum. Fakat nasıl olduğumu da bilmiyordum. Yaman, tabiri yerindeyse, çatlak biriydi. Babası dışında ona katlanacak biri olduğumu sanmıyordum. Birkaç gün öncesine kadar, babasının bile onu sevdiğinden şüphe eder haldeydim. Belki o da, babası böyle işlere bulaşmasaydı normal bir üniversite öğrencisi olacaktı. Hayatımda tanıdığım en saf ve çatlak insandı. Yine de birileri tarafından kabul edileceğini sanmıyordum. Onu sevmeyecek gökyüzünde uçan kuş olacağına, onu her türlü kabul edecek toprağa ölü bir beden olması daha mantıklı geliyordu gözüme.

Komik bir durumdu. Ne zaman, nasıl öleceğine ben karar vermemeliydim. Bana düşmezdi bu.

Uzay, koltuğun ucuna yerleşti. Gözümü açıp ona bakmasam da görünüşünü ezberlemiş gibiydim. Uykusu olduğuna emindim, fakat sakın ve enerji dolu görünüyordu her seferinde. Gözkapaklarını kapamadan önce, nedensiz yere yukarı bakar, gözbebeklerinin küçülmesini ve göz renginin açık maviye, sakın bir şekilde dönmesini sağlardı. Saçları, uykusunda bile düzgün ve şekilli idi. Belki de uyurken çok fazla hareket etmediğinden, kalktığında benim gibi kuş yuvasına benzer saçlarla uyanmıyordu. Kuş yuvası olacak kadar

uzun, kumral saçları vardı. Ensesindekiler her erkeğin modeli gibi kesiydi ama üstteki saçları bir erkeğe göre uzun sayılırdı. Ellerini yumuşak görünen saçlarının arasından geçirdiğinde eğer ensesine kadar uzatmazsa, işte o zaman uzunluğundan dolayı saçları sergiliyordu. Bana göre, hiç olmadığı kadar sevimli bir görüntü veriyordu. Genelde uyuyana kadar sırtındaki kaskı gergin olur ve varlığı yeri rahatsız ederdi, bunun aksine, kendisi çok rahat bir şekilde sadece eşofmanla yatmayı seviyordu. Alarını veya uyanacağı saat gelmeden, kendi kendine beyin saatini kurarak uyanıyordu.

Bir anlığına nefes alamaz gibi oldum. Uyurken onu kaç kere görmüştüm ki! Dün ne gıydiğimi bile azar azar anımsayan bir insan olarak, tek parmağı geçmeyecek sayıda uyuyuşuna şahit olup bunları ezberlemem korkutucuydu. Onu her gördüğümde kalbim durup, yenileniyor ve yeniden atmaya başlıyordu. Bu ise beni öldürmüyor, açıklayamayacağım bir şekilde şaşırtıyordu.

Her şey bittikten sonra elimde kalanlardan, sahip olduklarımdan ve olacaklarımdan korkuyordum.

Sabah olması için yalvarır halde buldum kendimi bir süre sonra. Birkaç saat vardı ama bir saat, günler yerine geçiyordu sanki. Birkaç saatlik kesintisiz uykudan sonra, neredeyse şehir uyanmadan önce ayağa kalktım. Uzay burada değildi ama telefonunu, arabasını anahtarlarını masanın üzerine bırakmıştı. Demek ki yeni uyanmış olmalıydı, toparlanmamıştı.

Odama giderek, lavaboda sabah işlerimi hallettim. Kütüphane-ye geri döndüm, dağıttığım kitapları düzenleyecektim. O sırada telefonu çaldı, ilk önce Uzay'a götürmek için elime aldım ama Görkem'in aradığını fark ettiğimde, açmamın bir sorun olmayacağını düşündüm. "Görkem?"

Sesi, heyecan doluydu. Uzun zamandır şahit olmadığın Görkem'di bu. "Günaydın, mavi. Nasılsın bakalım?"

Kalçamı kitaplıkların birine yaslayarak konuştum. "Siz iyiyseniz ben de iyiyim. Bugün özel bir şey mi var, bu heyecan nereden kaynaklanıyor?"

Heyecan, sesinden eksik olmamıştı. Araba sürüyordu sanırım,

arka fondaki sese bakılırsa camı da açıktı. "Akşama, Serpil, ben, sen ve Uzay yemeğe gidiyoruz. Bunu haber vermek için aradım, aslında seninle karşılaşmamı daha iyi oldu. Uzay'ı ikna edene kadar kendimi bin kez hırpalardım ama sen söyledin mi itiraz etmez." İster istemez gülümsedim. "Bu heyecanını güzel bir şeye bağladığımdan Uzay'a söylerim ama kabul etmezse, zorlamama izin vermez."

"Gerçekten söyleyecek misin? Beni dinlemez, dersin sanıyorum." Şaşkınlık dolu bir nefes aldı. "Benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor aranızda?"

"Yola odaklan Görkem, yola odaklan," diye homurdandım.

"Pekâlâ! Dün, iki kişi tahtalıköye gitmiş. Tebrik ederim," dediğinde yüzüm düştü, somurtmaya başladım. Cevap vermeden telefonu kapadığımda kütüphanenin kapısı açıldı.

Uzay'a doğru bakmama gerek kalmadan, görüş açımı gördü. "Umarım telefonu açmama kızmamışsındır, Görkemdir diye açtım."

Başını olumsuz anlamda sallayarak kızmadığını belirtti, masanın üzerinden anahtarlarını aldı. Telefonu ona doğru uzattım. "Bu akşam yemeğe gideceğiz Görkem ve Serpil ile, tabii onaylarsan."

Bu sefer başını olumlu anlamda sallayarak telefonu aldı. Eşofmanlarıyla; pantolon, gömlek yoktu. Bu da merak duygumu uyandırmıştı, şu ana kadar gitmesi lazımdı holdinge. Ya da en azından giyinmeliydi.

Kütüphaneden çıktığında peşinden gittim. "Bugün evde misin?"

"Evet," diyerek merdivenlerden indiği sırada ben de biraz hızlandım.

"Ayşe Abla evde mi?" diye sorduğumda, bu sefer olumsuz bir cevap verdi. Konuşmak istemiyordu anlaşılan.

Omuz silkerek odama girdim, masaya yerleşerek laptop'un kapağını kaldırdım. Siyah ekrandaki görüntüme baktığımda, neredeyse kendimle dalga geçecektim. Saçlarım komik bir haldeydi, yamuk yumuktu.

Laptop'u banyoya taşıyarak, lavabonun kenarlarını saran koyu

kahverengi merinere koydum. Yeni bulduğum şarkılardan birini yaparak lavabonun çekmecelerinde makas aradım. Fakat yoktu; saç deteyimimden sonra, Uzay muhtemelen Ayşe Abla'ya kaldırmış olmalıydı. Harika! Bu yamuk saçlarla daha fazla idare etmek istemiyordum, görüntü aklıma kazındığı için dakika başı elim saçlarıma gidecek ve yüzümü buruşturacaktım!

"Bunu mu arıyorsun?" diye soran Uzay, beklemediğinden dolayı ırkılmeme sebep olmuştu. Ona dönerek elindeki makasa baktım, başımı olumlu anlamda salladım. Elimi uzatarak ona doğru yaklaştığımda makası geri çekti. "Kendine zarar vermeyeceğini nereden bileceğim?"

"Öyle bir düşüncem yok, yemin ederim. Saçlarımı düzeltmem sadece," dediğim gibi banyodan çıktı. Derin bir nefes alıp, ayaklarımı sınır olmuş bir çocuk misali yere vurarak aynaya doğru döndüm. Laptop'u alıp odaya geri döneceğim sırada, şeffaf, uzun ceset torbasına benzer bir şeyi ve odamda duran, her oturduğumda rahat ettiğim sandalyeyi getiren Uzay'ı gördüm.

Poşeti yere uzunca serdi ve tam ortasına sandalyeyi koydu. Koluyla belinin biraz yukarısına sıkıştırdığı makası eline alarak sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Dediğini yaparak, ayağımın altında garip sesler çıkaran poşetin üzerinde ilerledim ve oturdum. Oturduğumda sandalyeyi tamamen yükseltti ve lavabonun üzerindeki aynada kendimi ve Uzay'ı görebilmemi sağladı. "Düzgün saç kesebiliyor musun?"

"Daha önce hiç denemedim," diyerek, gözlerini geriye kalan saçlarımda gezdirdi. "Ama senden iyi keseceğime eminim."

Uzay'ın taktığını uygulayarak başımı hafifçe eğdim ve yüzümü gözledim, kendimi durduramayıp gülümseyecektim çünkü.

Parmaklarını çenemde hissettim, başımı narin hareketlerle yukarı doğru kaldırdığında, yüzümdeki soluk gülümseme kaybolmuştu, bunu aynada görebiliyordum. Ve Uzay'ın bakışları -ilginç bir şekilde- gülümseyen dudaklarıma odaklanmıştı. "Gülümserken başımı ben eğeceğim, sen değil."

Gülümsemem kaybolup, yerini tedirginliğe bıraktığında, Uzay, saçımın makası tek denemede rahat bir şekilde buluşturdu. O ka-

dar işken ve uyguluyordu, makasla arası iyi ve ona hükmeder hâlde olmasına şaşmamalıydı. O saç kesimini düzeltirken, sesini çıkarmadım ve ışını düzgün yapabilmesi için hareket etmedim.

"Önceki saç kesimiyle daha fazla yaşayabileceğimi sanmıyorkesimin sonlarına doğru gelmişti ve başarılı bir iş olacağı çoktan belli olmuştu. "Teşekkür ederim."

Başını kaldırıp, kısa bir süreliğine aynada gri gözlerim benumsız olarak konuşmaya devam ettim. Konuşmak istemiyordim rahat, ama konuşmamdan rahatsız olmamıştı, çok zorlamadan olabiliyordu devam edecektim ben de. "Bana şapka taktırdığın zamanı hatırlıyor musun? Onu neden yaptığını hâlâ çözemedim. Kendime zarar verdikten sonra, bir kere bile bu konuda ağzımı açmadın. Neden?"

"Saçların güzeldi," dedi. "Saçların güzeldi ve kimsenin gözlerine bu şenliği yaşatamazdım. Hâlâ güzeller, fakat sen eski Ece değilsin." Başını hafifçe yana eğerek, saçımın simetriye uyup, uyuradığını baktı. "Şapka tak desem umursamazsın, takarsın. Çünkü buranın dışındaki dünya artık sana ilgi çekici gelmiyor."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordum başımı ona doğru çevirerek. Yüzlerimiz yakındı ve bu yakınlık, durumdan hoşnut olmamı sağlıyordu.

Gözlerimden anlık bir duygu geçti fakat ne olduğunu çözemedim. İ uzun, üzüntü veya pişmanlık. "Değil, 18 yaşındayken değil."

Başımı eski konumuna döndürerek aynada, gözlerimin içine baktım. Alev alev yanıyorlardı soluk mavilerim ama derinlerde, alevleri dindirecek gözyaşları saklıydı. "18 yaşında olmaktan çok uzayım."

Son kesimini yaptıktan sonra makası ve kendini geri çekti. "Yakın olmayı tercih eder miydin?"

Gözlerim bir noktaya daldı, düşünüyor gibi görünüyordum ama cevabım belliydi. Sadece... Söylemeye dilim varmıyordu.

"Boş bir ifadeyle bir yere odaklandığında, bu beni rahatsız edi-

yor," dedi Uzun. "18. yaşımı geri almak istediğimi biliyorum. Bana zaman verirken, bunu sağlayabilirim."

Bir insan hem bu kadar sıcak, hem de bu kadar soğuk olabilir miydi? Uzun'a sarılmak, sonsuza kadar ondan ayrılmamak istedim. birkaç saniyelik. Görkemler'in evindeyken ona sarıldığım anlar, sarıldığında hissettiklerim gözümün önüne geldi. Hiç ummadığım kadar yuva haline gelmiş kollarımın bir kez daha beni arasına almasını, bırakmak istemiyormuş gibi sıkmasını istedim. Ondan korkuyor olmam... Allah'ım! Korku, bu denli güven verir miydi? Ellerimi iki yana açtım. "Her dakika senin olabilir, bu konuda kaybedecek bir şeyim yok."

"Var," dedi banyodan çıkmadan önce. Başparmağımı göğsümün biraz altına koydu. "Bunu kaybedebilirsin."

Kapıyı kapadığında, başını eğerek, haklı olduğunu savunurcasına hızlı atan, ateşkesi sağlayamadığım kalbime üzüntüyle baktım. Uzun, aynı gün içinde beni binlerce kez öldürme özelliğine sahipti. Ve sırf bir kez daha ölmek için diriliyordum. Uyuşturucudan, si-

garadan çok daha güçlü bir bağımlılık yapıyordu. Tedavisi yoktu. Yıkandıktan sonra, gözüme ilk defa bu kadar güzel gelen saçlarımı kuruturken gözlerimin parladığını fark ettim. Belki gerçekten de güzeldi, belki de Uzun'un eseri sayıldığı için hoşuma gidiyordu. İkisi de kabulümdü.

Laptop'u masamın üzerine koyarak şarkıyı değiştirdim. Gardiobu açarak, az ama öz olan elbiselere baktım. Uzun, yaklaşık yarım saat önce giyeceklerime karar vermeme söylemişti. O kadar garip ki onun seçmemiş olması! Her ne yaparsa yapsın, elbiselerinin diğerlerinden açık olanları hâlâ mevcuttu. Bu güveni beni mutlu etmişti. 17 yaşındayken, dışarıda gördüğüm, benim yaşındaki kızlar gibi giyinmek istiyordum. Fakat birkaç ay, bu isteğimi alıp götürmüştü. O kadar açık giyinince hiçbir şey olmayacaktı, gözler yüzünden kendimi rahat hissedemeyecektim. Şimdi ise gittiğim yere göre uygun olanı ve olmayanı ayırt edebiliyordum.

Tek omuzlu, uzun, siyah bir elbisede karar kıldım. Sırtında, sıyahın üzerine altın rengiyle süslenmiş kumaş ile şeritler vardı. Şeritlerin arasındaki boşluk ise sırt dekoltesi yerine geçmeye eşdeğer-

di Elbiseleri bir kenara çekerek alt tarafa yerleştirilmiş ayakkabılara baktım. Babet arıyordum fakat bu elbiseye uyan bir babet yoktu, aslında bu elbiseye babet de gitmezdi fakat rahatlık, ayaklarım için ön plandaydı her zaman. Maalesef ki bu sefer böyle olmayacaktı. Siyah, platform, yüksek topuklu ayakkabıları elime aldım. Sadece bu uygundu elbisenin altına, eğer bunu giymek istiyorsam ayakta- bı konusuna göz yummalıydim.

Elbiseyi ve topuklu ayakkabıyı dışarı çıkardım. Yatağa otu- rak elbiseye baktım. Küçükken, ne çok giyerdim elbise! Elbiselere aşkıktım! Kıvafetlerle şımartılmaya bayılan biriydim, annem benim- le çok uğraşırdı o konuda. Hiç şikâyetçi de olmamıştı.

Akşamı doğru, hazırlanamam için haber veren Uzay, ne seç- tiğime hakmamıştı. İlgilenmediğinden mi, yoksa kararına saygı duymayı kabullendiğinden miydi bilmiyordum ama rahatsız ol- mamıştım.

Elbise tek omuzluydu ve buna uyan bir sutyenim veya şeffaf sutyen askım yoktu. Göğüs kısmının önünde kalın bir destek bu- lunuyordu elbisede, bu da sutyensiz giyildiğini gösteriyordu. Du- daklarımı kemirerek elbiseyi üstüme giydim. Bunun altına babet giysem, ucu yerleri süpürüp kirlenecek, hatta yırtılacak bile ola- bılırdı. Platform topuklara yüzümü buruşturarak baktım, güzel ayakkabıydı aslında ama rahatsızdı.

Elbiseyi hafifçe yukarı kaldırarak odadaki boy aynasının karşı- sına geçtim. Arkamı dönerken kolumdaki, ızı solmuş 'U' harfini fark ettim. Sanırım bunu kapatıcı sürerek yok edebilirdim, yine de yapmamayı tercih ettim. İyisiyle kötüsüyle, hatıraların üstünü kapatarsam güçsüz görünürdüm bana göre.

Saçım düzgündü, üstüne yatmadığımdan olsa gerek, dalgalı ol- duğundan hafif kabarmıştı. Umduğum gibi şirin bir görüntü ser- gilemiyordu, ası ve gıcık biri gibi duruyordum. Aynı zamanda incici.

Eskiden makyaj yapmazdım, kapatacak kadar önemsemezdim kusurlarımı, çünkü yüzümde makyajla kapatılacak bir kusur yok- tu. Şimdi ise gözaltılarım saklanmak için yalvarıyordu! İsteklerine itaat ettim. Çekmeceye koyduğum ilaçlarımdan gerekli olanları aldım ve başucumda duran su şişesiyle birlikte içtim. Görkemim

heyecanı için bu akşamı gereksiz tedirginliklerimle ne onları, ne de kendimi rahatsız etmeyecektim. Uzun süredir kendimi ilaç alacak kadar rahatsız hissetmemiştim ama tedbir almakta fayda vardı.

Uzay, kapıya birkaç kez vurduğunda şaşırılmışım. İçeri, hızlı bir şekilde girmesi gerekiyordu normalde.

"Bir saniye!" diyerek ayakkabıları ayağıma geçirdim. Küçükken elbiselerin altına, o yaş için olan en büyük topukluları giydiğimden, şimdi alıştıktan sonra pek sorun yaşamıyordum. Ama bununla o yaşta nasıl mutlu mutlu gezdiğime hâlâ bir anlam verememiştim.

Kapıyı açtığımda, her zamankinden daha çekici Uzay ile karşılaştım. Kendimi durdurdum ve incelemedim, yürürken incelemeyi tercih etmiştim fakat benim aksime o, uzun bir süre elbisenin üzerindeki duruşuna ve yüzüme bakmıştı. O sırada utancımın ellerimi önümde birleştirmiş ve gözlerimi kaçırmışım.

Kolunu kaldırdığında boğulacakmış gibi oldum. Bu akşam kibarlığı mı seçmişti! Çanta almadığım için ellerim iki yanımda nedensizce sallanacaktı ve önümde bu kadar güzel bir tercih varken boşluğu reddettim. Sol elimle, sağ koluna girdim ve iki elimin parmaklarını birleştirerek Uzay ile birlikte yürümeye başladım. Yüksek topuklu ayakkabılar, boyuna yetişmemi sağlamıştı. Yine de yüksekte bakamıyordum.

Merdivenlerden inerken bana ayak uydurdu, ayakkabılardan çıkan ses, kalbimin yavaşlamasına neden oldu.

Uzay'a gizli olduğunu umduğum bir şekilde bakmaya başladım. Koyu lacivert, siyaha çalan bir ceket ve pantolon giymişti. Ceketinde belli belirsiz beyaz çizgilerle oluşan kareler vardı. Gömleği beyaz, kravatı ise ceketle uygun, dikkatli bakınca görünen beyaz karelere sahip koyu lacivertti. Kolundaki saat, ceketin gerildiğinde belli oluyordu. Lacivert iki deri, altın rengi bir saat ile birleşiyordu. Belki takım elbisesinin yansımasındandı, ama gözleri, her zamankinden daha koyu mavinin içinde beyaza çalan grilerle süslenmişti.

Görkem, arabasını temizlemiş olmalı ki, koyu lacivert, kokusu mu beğendiğim arabayla yolculuğa başladık. Bu akşam Uzay bayağı uyumluydu. Yol boyunca tek sorum, Görkem'in neler çevirdiği hakkındaydı. Yanıtı bildiği kesindi ama cevap hakkında konuşmuyordu, göreceğimi söylüyordu.

Restorana geldiğimizde yeniden Uzak'ın koluna girerek hareket ettim. Dışarıdaki ihtişam, içeride de vardı. Duvarlarda, kahverengi hâkimdi. Cam kenarlarında ikili, kırmızı kadife koltuklar ve acı kahverengi masalar vardı. Garsonların hepsi son derece bakımlı görünüyordu, herkesin ağız ve el hareketleri son derece kıbardı.

Rezervasyon, Gökem tarafından yapılmıştı. Garsonun göstermesine gerek kalmadan, Gökem'i ve Serpil'i fark etti Uzak. İkisi de... İkisi de muhteşem görünüyordu! Gökem, teyzelerin tabiriyle, tam bir beyefendi idi. Serpil ise, masallardaki güzel prensesler gibiydi. Sadece sıkın görünüyordu, bir sorun varmış gibi.

Gökem'in heyecanla karışık neşeli selamlamasına tanık olduktan sonra cam kenarındaki koltuklara yerleştik. Karşımda Serpil oturuyordu, Gökem ve Uzak ise kenarı, cama daha yakın olan tarafı tercih etmişlerdi.

Siparişleri verirken, Serpil bana kaçamak bakışlar atmaya başlamıştı. Kaşlarını çatarak uzun süre ona baktığımda, başıyla bir tarafı gösterdi, tuvalet olduğunu düşünüyordum. "Yemek gelmeden önce biraz kendime çekidüzen vereyim. Ece, benimle gel misin?"

"Tabii," dediğimde, Gökem, Serpile kaşlarını çatarak baktı.

"Yemek yedikten sonra gidersiniz," dedi ama sesinde herhangi bir kontrol niyeti yoktu, son derece saf bir niyete sahipti.

Uzak'a baktım, uyarı dolu gözleri yoktu.

"Serpil nasıl istiyorsa öyle olsun," diyerek Serpil'in arkasından ilerledim. İçeri girdiğimiz gibi çantasını lavabonun etrafındaki mermerlere koyarak, ellerini belindeki klasik konuma yerleştirdi.

"Bu Gökem beni delirtecek, ne yapmaya çalıştığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sorarken, ellerini saçlarının arasından geçireceğini anladım. İki kolunu da tutarak saçlarını bozmamasını sağladım.

Kaşlarını çatıttım. "Hayır, ama normalden çok daha heyecanlı."

"Ve deli," dedi hızla. "İki gündür sadece... En mutlu olduğum anda, en huzurlu olduğum anda gibi garip garip cümlelere başlayıp bitirmeden susuyor. Kafayı yedirecek!"

Gökem'in ne yapmaya çalıştığını anladığım gibi Serpil yerine ben heyecanlandım. "Serpil! Hemen geri gidiyoruz."

Serpil'in itiraz etmesine fırsat bırakmadan çantasını aldı ve koluna geçirerek masaya doğru çekti. Oturduğumuzda yemekler yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Gökem'e baktım, endişeli gözlerle beni seyrettiğini fark ettim. 'Her şey yolunda' demek istermiş gibi gülümsedim.

Uzay'ın bakışlarını üzerimde hissettiğimde, daha da içten gülümseyerek ona baktım. Bir anlığına, sadece bir anlığına... Gülümseyecekmiş gibi baktı, ardından da başını Gökem'e doğru çevirerek eski haline döndü.

Yemeklerimizin sonuna geldiğimizde bir gürültü koptu. İki polis, hızla içeri girmişti. Birbirlerine ciddi bir ifadeyle baktıktan sonra bulduğumuz masaya doğru ilerlediler. Şapkaları, yüzlerini kapatarak şekildeydi. Korkudan hafifçe Uzay'a doğru kaymıştım.

"Serpil Tuğba Bektaş, siz misiniz?" diye soran polisin sesini tanıyordum. Kim olduğunu tam olarak çıkarmadan önce etraftaki sessizliği fark ettim, herkes buraya bakıyordu. Bu ses, Uzay'ın holdindeki odasından 155'i aradığında çıkan polise aitti.

Gökem, "En şaşırdığın anda, en heyecanlandığın anda," diye mırıldandığında, polisler Serpil'e cevap fırsatı vermeden kollarından tutup kaldırdı. "En korktuğun anda..." diye devam etti Gökem.

Ne yaptığını tam olarak anladığımda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama gözlerim yaşlanmıştı, kahkahalarla gülmek istiyordum. Gökem, aklınla bin yaşa da... Serpil bundan sonra seni yaşatır mı, emin değilim!

"Gökem!" diye bağırdı Serpil. "Kafayı mı yedin sen?!" Polislerle doğru döndü. "Ne yaptım memur bey?"

"En sınırlı olduğun anda," diye devam ederek ayağa kalktı Gökem. Serpil'i dışarıya doğru çeken polisler, yavaş davranıyordu. Gökem, Serpil'in karşısına geldiğinde, polisler Serpil'i bıraktı.

"Yanlış kişiyi almışız," dedi tanıdık ses. Serpil polislerle dönüp, onlara bağırmadan önce Gökem devam etti.

"En rahatladığın anda..." Tek dizinin üstüne çökerek, cebinden, siyah, kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında Serpil'in yanaklarına hem sinirden, hem de şaşkınlıktan kırmızılıklar belirmişti.

"Serpil, sen asla okuyamayacağım peri masalındaki başrolsün sevgilim. En azından, ilk, temiz sayfayı benim için açar mısın?"

Serpil'in bir anlığına bayılacağını düşündüğünde, polislerden biri ona destek oldu. O sırada kendimi daha fazla tutamayıp gümeye başladım, biri bana böyle bir evlenme teklifinde bulunma korkudan kalp krizi geçirirdim!

"Görkem..." diye başladı Serpil. "Çok şapşalsın!" Görkem, Serpil'in kızgın sesine karşın gerildi. "Ama ben seni böyle seviyorum! Evet, Görkem! Evet!"

Yüzüğü takmadan Görkem'e huzla sarıldığında, herkesten alışıktı ama ben hâlâ gülüyordum, aynı zamanda alkışlamaya da başladım. Kahkahama katılanlar oldu, kendimi durdurtduğumda ise Serpil'in eline yüzük takılmıştı. "Sakin bir daha böyle korkunç şekilde bir şey isteme benden! Kalbim çıkacaktı Görkem!"

"Al sana istediğin gibi unutulmaz bir evlenme teklifi," diye sırtı Görkem.

Serpil bir kez daha Görkem'e sarıldığında, Görkem, Serpil'in sırtındaki ellerinden birini yumruk yaparak, sesini tanıdığım polislerle tokuşturdu. Polislerin ikisi de sırtı ve selam vererek arkalarını döndü.

Yürümeye başladıklarında, Serpil onlara dönerek arkalarından bağırdı. "Hey, siz! Sizi şikâyet edeceğim, bu delinin aklına niye uydunuz!"

İki polis de birbirine bakuktan sonra, Serpil'in topuklu ayakkabılarını başlarına yemeden koşarak restorandan çıktılar. Serpil arkalarından ilerleyecekti fakat Görkem onu durdurarak, oturduğumuz masaya doğru getirdi.

Oturduklarında, hiçbir tepki vermemiş olan Uzay'a baktım. Sadece kahkaha attığım sırada bitene kadar bana bakmış, duraksamamın bir sebebi de bakışları olmuştu.

"Çok tehlikeliydi," dediğimde omuzlarını hafif hafif sallamıyordu, biraz önceki kahkahamın etkisinden çıkamayarak.

Görkem başıyla onaylayarak ilk Uzay'a, sonra da Serpil'e baktı. "Göze aldım, diyelim."

Gecenin geri kalanı, Serpil'in hafif kıkırtıları ve Görkem'in

eyrileriyle geçmişti. Uzun süre sonra ilk defa bu kadar eğlenmiş-
tim. Tanıdığım hiç kimse, bu ikiliye benzemiyordu. Birbirlerini o
kadar güzel idare ediyorlardı ki, imrenmenek elde değildi. Birbir-
leri için doğmuşlar' sözünün en iyi örnekleriydiler.

Saatlerce süren bir eğlenceden sonra, yorulmuş bir şekilde ara-
baya bindim. "Güzeldi, değil mi?"

"Kim?" diye sorduğunda arabayı çalıştırmıştı ama dikkati da-
ğılmıştı.

"Kim değil, ne, olacaktı." Ona doğru baktım, ceketinin ılıkledi-
ği duğmesini açmıştı. "Görkem'i'n yaptıkları, Serpil'in tepkileri..."

Mırıldanarak yola bakmaya devam ettiğimde kaşlarını derin-
den çatırdı. "İyi misin?"

"Evet," diyerek bana çevirdi bakışlarını. Takım elbisesinin yan-
ması gıtmıştı, griye dönmüşü gözleri. "Güzel görünüyorsun."

Bir süre, ağzımı hafif aralanmış bir şekilde Uzun'a baktım. "İyi
değilsin."

Derin bir nefes aldı, nefesini verirken ellerini de saçlarının ara-
sından geçirerek düzgün şekillerinin umursamaz havaya bürün-
mesini sağlanmıştı. "İyiymi, sadece... Dikkatimi dağıtıyorsun."

Bir şey dememe fırsat vermeden arabayı yolun kenarına çekti.
Başını direksiyona yaslayarak, birkaç saniye, parmaklarıyla direksi-
yonda sessiz bir ritim tutturdu.

"Herkesin gözü üzerindeydi ve ben hepsini, gözlerini yakarak
öldürmek istedim." Koltuğuna yaslandı. Kollarını salladığında sa-
atının sesi kulaklarıma doldu, ellerini temizlemek, kirden arındır-
mak ister gibi bir hali vardı. Ellerini ensesine yerleştirdi.

"Dokunduğumda yanacak bir melek gibi hissettiriyorsun ve
ben artık dokunmaya kıyamıyorum. Seni yakmak için yanıma al-
mışken, yanmaktan korur oldum." Gözlerini büyük bir arzu ile,
çekingen, soluk mavilerimle buluşturduğunda, dünya ile yer de-
ğişirmiş gibiydim. Bir anlığına dönüp durdum ve güneş ile ay ara-
sında bir karara varmak istedim. Yapamadım. Uzun'ın iki yüzünün
de beni aydınlatmasına izin verdim. "Ve seni korurken, ben yanı-
yorum."

Dudaklardan dökülen, sessiz ama anlamı gürültü içeren keli-

meler vardır, insanı derinden etkiler ve bir süre etkisinden çıkamaz. Bu kelimeler bazen birleşir, bir bütün oluşturur, anlamı gelen birçok kelime, aslında bir anlam bütünlüğü sağlamak için birbirleriyle yarışır. Öyle bir an gelir ki, cümlemin hedefi olan kişinin hayatını değiştirir. Duygular, yalanlar, doğrular gözlerdir. Kelimeler, en büyük savaş ve barış kaynağıdır.

Kalbimin, yerinden çıkmak için damarlarımla savaşması, gözlerimin büyümesi, tamamen Uzak'ın beklemediğim sözcüklerinden kaynaklanıyordu. İstemsiz değiştiğinin itirafını onun ses tonuyla duymak, her şeyden, herkesten daha farklı bir etki yaratıyordu. Verecek bir cevabım ya da yapacak bir hareketim olmadığı anlar olmuştu, hem de birçok kez. Ama bu farklıydı. Çok farklıydı.

Bir şey söylemeyecek miyim, sorusunu kendime binlerce kez sormuş ama cevaba varamamıştım. Üstüne diyecek bir kelime olsa bile, düşünmeye yetecek zamanım yoktu.

Arabayı çalıştıracak sırada onu durdurdum. Biraz hava almam gerekiyordu, sadece yüzümün değil de, tüm vücudumun bu araba dışındaki bir yerde nefes almaya, soluklanmaya ihtiyacı vardı. Kapıyı açtım. "Birkaç dakika hava alacağım, arabada bekler misin?"

Cevabını beklemeden aşağı indim, kapıyı kapattım. Aniden sermiyacına dönen yüzü ve kuşandığı kalkanı, inmemin umurunda olmadığını göstermek istermiş gibi parlıyordu. Uzak, birkaç cümle beklemişti benden. Açıkçası kendimden beklediğimi de buydu ama ağzımı araladığımda çıkan tek şey, boğuk nefesler oluyordu. Düyordum ya, durum çok farklıydı!

Sırtımı arabaya yasladım, başımı kararan gökyüzüne doğru çevirdim. Bulutluydu hava, ayın yüzünü kapatacak kadar. Ay ışığı, her zamankinden daha az yansıyor bu gece. Demek ki burası da soluğu almam için yetmeyecekti.

Ellerim, üzerimdeki elbiseyi, kalçamı saran kumaşından ımbaren kavradı. Yukarı çektim ve topuklu ayakkabıları çıkardım. Betona değen parmaklarım gerildi. Elbisenin etekleri umurumda değildi, yeri istediği kadar süpürüp toz toplaması için benden izinli durumdaydı.

Her yerimde, arabadaki adamın izi vardı. Nereye baksam onu

benim vermedim. Elbise, saç, ayakkabı, kolumun üst kısımdaki iz... Beni rahatsız eden bu değildi, onu görmemden rahatsız olmuyordum.

Dışarı çıkarak her şeyi mahvetmekle kalmamış, uzun zamandır korkmadığım Uzak'ın ifadesinin eskiye dönmesini de sağlamıştım. İlk defa bana bu kadar açık konuşmuş, ben ise ilk defa bu kadar güvene kapanıp kendimi geri çekmiştim.

Arabaya geri bindiğimde topuklu ayakkabıları koltuğun altına koydum, arkama yaslandığım gibi araba hareket etmeye başladı. Uzak'a bakamıyordum fakat bakmamı bir şey değiştirmeyecekti, beni çok daha fazla korkutmak dışında.

Fakat her şey açıklanmadan bir şey yapamazdım. Uzak'ın benden ne istediğini bilmiyordum, dedemin miras şartı tamamen yanlıydı. Faruk'a güvenmiyordum ve Uzak'ın bana karşı olan ilk davranışlarına güvenmiyordum; kimse bu konuda beni yargılayamazdı. Neydi peki benden istediği? Sadece intikam olamazdı, eğer öyle olsaydı çoktan almıştı intikamını. Hiç yaşamadığım kadar kötü durumlarla birçok kez düşmüştüm, zevk alarak izlemişti.

Kötü düşüncelerin, yapabildiğim kadarını iterek uzaklaştırdım. Beni iç savaş verip kazanmaya çalışırken, araba çoktan gelmesi gereken yere gelmişti. Nefesimi tutarak dudaklarımı ısırdım ve ayakkabıları alarak aşağı indim. Elbiseyi gerektiği kadar yukarı çekerek daha fazla kırılmaktan kaçındım, kapının önüne gelerek içeri girmeyi bekledim.

Uzak'ın önden çıkmasına izin verdim, ne yapacağımı kestirmeye çalışarak. Odasına gideceğini anladığımda hızlandım ve ayakkabıları kendi odamın önüne koydum. İçeri girip kapısını kapamıştı bu sırada. Bu adamın bazen fazla hızlı hareket etmesi, bende şüpheler uyandırmıyor değildi.

Kapıyı tıkladım. Aslında Uzak'ı yalnız bırakmam lazımdı, çünkü her an bana zarar verebilirmiş gibi bir hava yayıyordu. Haklı olmadığını söyleyemezdim. Ona ulaşmaya çalışırken, o, birden bana izin vermiş ve istediğimi gerçekleştirmişti. Ben ise, gözlerimi devirip elimle uzaklaştırmıştım. Yine de kendimi suçlu hissetmiyordum, sadece berbat hissediyordum.

meler vardır, insanı derinden etkiler ve bir süre etkisinden çıkamaz. Bu kelimeler bazen birleşir, bir bütün oluşturur, anlamlı gelen birçok kelime, aslında bir anlam bütünlüğü sağlamak için birbirleriyle yarışır. Öyle bir an gelir ki, cümlelerin hedefi olan kişinin hayatını değiştirir. Duygular, yalanlar, doğrular gelirler. Kelimeler, en büyük savaş ve barış kaynağıdır.

Kalbimin, yerinden çıkmak için damarlarımla savaştığını, göğüsümün büyümesi, tamamen Uzay'ın beklemediğim sözleriyle kaynaklanıyordu. İstemsiz değiştiğinin itirafını onun ses tonuyla duymak, her şeyden, herkesten daha farklı bir etki yaratıyordu. Verecek bir cevabım ya da yapacak bir hareketimi olmadığı anlaşılmıştı, hem de birçok kez. Ama bu farklıydı. Çok farklıydı.

Bir şey söylemeyecek miyim, sorusunu kendime birlerce kez sormuş ama cevaba varamamıştım. Üstüne diyecek bir kelime olma bile, düşünmeye yetecek zamanım yoktu.

Arabayı çalıştıracağı sırada onu durdurdum. Biraz hava almam gerekiyordu, sadece yüzümün değil de, tüm vücudumun bu araba dışındaki bir yerde nefes almaya, soluklanmaya ihtiyacı vardı. Kapıyı açtım. "Birkaç dakika hava alacağım, arabada bekler misin?"

Cevabını beklemeden aşağı indim, kapıyı kapattım. Aniden sermişliğime dönen yüzü ve kuşandığı kalkarı, inmemin umurunda olmadığını göstermek istermiş gibi parlıyordu. Uzay, birkaç cümle beklemişti benden. Açıkçası kendimden beklediğim de buydu ama ağzımı araladığımda çıkan tek şey, boğuk nefesler oluyordu. Diyordum ya, durum çok farklıydı!

Sırtımı arabaya yasladım, başımı kararan gökyüzüne doğru çevirdim. Bulutluydu hava, ayın yüzünü kapatacak kadar. Ay ışığı, her zamankinden daha az yansıyor bu gece. Demek ki buranın da soluğu almam için yetmeyecekti.

Ellerim, üzerimdeki elbiseyi, kalçamı saran kumaşından mabaren kavradı. Yukarı çektim ve topuklu ayakkabıları çıkardım. Betona değen parmaklarım gerildi. Elbisenin etekleri umurunda değildi, yeri istediği kadar süpürüp toz toplaması için benden izni durumdaydı.

Her yerimde, arabadaki adamın izi vardı. Nereye baksam onu

veriyordum. Elbise, saç, ayakkabı, kolumun üst kısmındaki iz... Beni rahatsız eden bu değildi, onu görmemden rahatsız olmuyordum.

Dişarı çıkarak her şeyi mahvetmekle kalmamış, uzun zamandır korkmadığım Uzay'ın ifadesinin eskaye dönmesini de sağlamıştım. İlk defa bana bu kadar açık konuşmuş, ben ise ilk defa bu kadar güvene kapanıp kendimi geri çekmiştim.

Arabaya geri bindiğimde topuklu ayakkabıları koltuğun altına koydum, arkama yaslandığım gibi araba hareket etmeye başladı. Uzay'a bakamıyordum fakat bakmam bir şey değiştirmeyecekti, beni çok daha fazla korkutmak dışında.

Fakat her şey açıklanmadan bir şey yapamazdım. Uzay'ın benden ne istediğini bilmiyordum, dedemin mirası yanı tamamen yalandı. Faruk'a güveniyordum ve Uzay'ın bana karşı olan ilk davranışlarına güvenmiyordum, kimse bu konuda beni yargılayamazdı. Neydi peki benden istediği? Sadece intikam olamazdı, eğer öyle olsaydı çoktan almıştı intikamını. Hiç yaşamadığım kadar kötü durumlarla birçok kez düşmüştüm, zevk alarak izlemişti.

Korü düşüncelerin, yapabildiğimi kadarımı iterek uzaklaştırdım. Ben iş savaş verip kazanmaya çalışırken, araba çoktan gelmesi gereken yere gelmişti. Nefesimi tutarak dudaklarımı ısırdım ve ayakkabıları alarak aşağı indim. Elbiseyi gerektiği kadar yukarı çekerek daha fazla karletmekten kaçındım, kapının önüne gelerek içeri girmeyi bekledim.

Uzay'ın önden çıkmasına izin verdim, ne yapacağını kestirmeye çalışarak. Odasına gideceğini anladığımda hızlandım ve ayakkabıları kendi odamın önüne koydum. İçeri girip kapısını kapamıştı bu sırada. Bu adamın bazen fazla hızlı hareket etmesi, bende şüpheler uyandırmıyor değildi.

Kapıyı tıklattım. Aslında Uzay'ı yalnız bırakmam lazımdı, çünkü her an bana zarar verebilirmiş gibi bir hava yayıyordu. Hakkı olmadığını söyleyemezdim. Ona ulaşmaya çalışırken, o, birden bana izin vermiş ve istediğimi gerçekleştirmişti. Ben ise, gözlerimi devirip elimle uzaklaştırmıştım. Yine de kendimi suçlu hissetmiyordum, sadece berbat hissediyordum.

Cevap vermedi, bunu olumlu olarak algılayıp içeri girdi. Kapıyı kapayıp başını kaldırdığı an arkasını döndü. Uzun bir süre yordu. "Bir giyiniyorum deseydin."

"Ona cevap verecek miydin, yoksa yine donup kalacak mıydın?" diye sorduğunda yumruklarını sıktım. Umursamaz, ne yaparsan yap ses tonuna sahip olmasına rağmen derinden yaralamam başarıyordu.

"Ne bekliyordun?" Dişlerimin arasından konuşmamı, söylediklerine karşın tepkimi belli ediyordu. "Gerçekten, söylesetin, ne demem gerekiyordu?"

Sessizlik oldu. Diyecekleri hazırda ama söylemeyeceği keşmetti. Kapamıştı kendini. Konuyu değiştirmeye karar vermiş olmalı ki beni ele aldı. "Giyindiğimi gördüğünde odadan çıkabilirdin ama onun yerine sadece arkasını döndün. Buradan ne anlamalıyım?"

"Sana söyleyecek sözlerim olduğunu," diye yanıtladım. Ona doğru döndüğümde, pantolonunu değiştirmiş, gömleğinin düğmelerini açmakta olduğunu fark ettim. "Amacına ulaşmakta her yolu denmekten çekinmiyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çattı, elleri son iki düğme kala durdu. Gözlerinde dondurucu bir soğukluk vardı. Yine de bu soğukluk devam etmeye engel değildi; çünkü benimkiler de, aksine, yakıcı bir sıcaklıktaydı. "Seni sevmemi istediğini söylemiştin ve şu an yaptıkları beni etkilemeye çalışıyorsun. Oyununa tekrardan ve tekrardan kanacağını düşünüyorsun."

Yüzünde, gerçekten de böyle düşünmemiş olduğuna dair bir ifade vardı. Bu konuya fazla masum bir şaşkınlıkla bakıyordu, ki bu şaşkınlık sadece bir an için gözlerine yansımıştı. Elmacık kemikleri, dişlerini sıkıyormuş gibi sert ve çıkık görünüyordu. "Boyle olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa böyle olmasını mı istiyorsun?"

"Dedemin miras için bir şart koymadığını biliyorum," dedim, sorusunun cevabını es geçerek, eski yalanlara yüklenmeye başladım. "Bir kızın, erkekten daha dayanıksız ve kırılgan olduğunu biliyorsun. İstedığın intikamdı ve bir yılda aldın intikamını. Anlatıyorum... Tükendiğini görmüyor musun? Yetmiyor mu bu sana, daha ne kadar devam edeceksin?"

Düğmelerini açmaya devam etti, gömlek yerine uzun kollu bir eşört geçirdi üstüne. Kasları, normalden daha çok belli oluyordu, gerilediğinden dolayı. "Sorun ne biliyor musun?"

Birden soğuyan sesini duydum, bana doğru ilerlemeye başladı. Genlemek istedi ayaklarımı fakat onları yere bastırarak durdurdu. "Her zaman bulunduğun yerde oynuyorsun ve bir üst seviye geçmek için önüne sunulan şansları görmezden geliyorsun. Anlıyorsun, Ecre. Her şeyi anlıyorsun fakat dudaklarına, düşüncelerinin bile söz geçiremiyor. Senin yerinde sayman için yemin etmiş gibiler."

"Hayır," diye itiraz ettim, önümde durduğunda Çok yakınımdaydı ve gözlerine bakıp meydan okumam için başını kaldırmam gerekiyordu. "Hayır, bir üst seviye yok."

"Bak, görüyor musun?" diye sordu soğukça. "Seni zarara sürükleyen tek şey, dudaklarının şekillendirdiği kelimeler."

Kelimeleri, bir bütünden ayrılıp, çığ mısali üzerine düşmüştü. Ve o çığın altında nefes almak için çabalar ama başaramaz hale gelmiştim. Tüm vücudumu sarmış, bu yetmemiş gibi bir de organlarımı dondurmak istercesine dudaklarına baskı yapıyordu kelimeler.

Arkamı dönerek odasından çıktım ve kendi odama girdim, gördüğüm gibi de elbiseyi yırtarcasına üstümden çıkarıp duvara doğru fırlattım. Eğer peşimden gelecek olsa, beni, daha onun odasından çıkmama izin vermeden yakalardı. Bilerek yalnız başıma bırakmıştı o beni, karmaşıklığa boğulacağımı biliyordu. Ve bundan kendi başıma çıkmamı istiyordu.

Üstümü giyindikten sonra çok zorlanmadan, yüzümdelik, az bir miktarda olan makyajı temizledim. Odada bulunan ışıkların hepsini kapatarak, her zamankinden daha düşük bir seviyede olan ay ışığıyla yönümü buldum ve yatağa girdim. Yatağın ortasına yatarak vücudumu camdan yana döndürdüm. Uyumadan önce, birbirini ardından ilerleyen bulutları izlemeye karar verdim.

Gözlerimden bir gram bile uyku akmıyordu. Sanki bir anda uşesle şarj edilmiş gibiydim. Düşüncelerim, sesi olmayan birinin çığlık çığlığa bağırarak istemesi gibi dikkatimi çekme çabasındaydı.

Kapım normalinden sessiz bir şekilde açıldığında, vücut ismi vükseleler kulaklarımı rahatsız etmeye başladı. Adım sesleri ne, her seferinde daha yakından geldiğinden, yanaklarımı içten içe ısıtmamı sağlıyordu.

Tanı yatağın başına geldiğinde durmuştu veya duraksamıştı. Sola, cama doğru biraz daha yaklaştım. Kısa bir süre sonra yanıma, açtığım vere doğru uzandı. Ellerini, her zamanki gibi başımı altına verleştirdiğine emindim. Yorganın üstüne yatmak yerine yorganı itmiş, öyle yatmıştı fakat üstünü örtmeye niyeti yoktu, benim aksime.

Sadece nefes alış verişim duyuluyordu, Uzak'dan bir ses çıkmıyordu. Fakat ona açtığım alana yatmış olması, bana karşı hâlâ fazlasıyla soğuk olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ona doğru döndüm. Bakışları yukarıdaydı fakat gözünün önünde bir perde vardı, düşünce perdesi. Üstümdeki örtüyü ayakucuma çekerek vücudumu döndürdüm ve başımı Uzak'ın karnının üzerine koyarak ben de yukarı bakmaya başladım. "Üst seviye-ye geçmek için ne yapmalıyım?"

Yavaşça doğrulduğunda, başım bacaklarına doğru kaymıştı ama hareket etmemiştim. Hâlâ o boş bakışlarımla yukarıyı izliyordum. Ta ki Uzak'ın yüzü, tüm görüş alanımı kaplayana dek.

Bu bakışlarından korkuyordum. Tamamen eskiye dönmeden önce bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Elimi, son derece ürkek ve narin bir hareketle yanığına koydum. Elimin altında hissettiğim, avucumu ifadesizce selamlayan sakalları cesaretimi yok etmişti. Heyecan, kanatlarını çırparak üste çıkmıştı. Melek değil, şeytan kanatları vardı. "Ben de yanıyorum, Uzak. Tek değilsin, hiçbir zaman tek başına yanmadın."

Bakışlarım, herhangi bir duygu kırıntısı aradı, yüzünü çevreleyen karartının hareketlenmesini ve kaybolmasını diledim. Olmadı, çoğu zamanki gibi dileklerim kabul görülmedi.

Elimi yanığında hafifçe gezdirerek aşağı, boynuna doğru indirdim. Hafif bir destek alarak doğruldum ve kendimi Uzak'a doğru yaklaştırdım. Soğuk dolayısıyla üzerine örtü isteyen vücudum, şimdi üzerini örtersem boğulacakmış gibi sıcacıktı. Kalp atışlarım,

ses açılmış bir televizyonda başrol oynuyordu sanki, kulaklarımın duyup duyabileceği en büyük gürültüydü.

Gözlerine bakmadım, çünkü alabileceğim cesaret orada mevcut değildi. Her ne kadar arzuyla şekillenmiş olsa, da soğukluk ağır basıyordu.

Cesareti başka bir yerde aramayı bıraktım. Olan cesaretimi kullanarak, dudaklarımı Uzay'ın dudaklarına bastırdım. İşte burada, tam kalbinin üzerindeyken mutluydum. Başka bir yer yoktu, tüm ruhumla burayı istiyordum; düzensiz atan kalbimi. Ve ona sahip olduğum an, kendiminkiyle ödüllendirmeye hazırdım.

Hareketsiz kaldığımız dakikalar, Uzay'ın dudaklarını hareketlendirmesiyle bozuldu. Gözlerim kapalıydı fakat bedenimden yılan titrek ritimleri neredeyse görebiliyordum. Nefesim kesilene, hislerimi yargılayana, beynim uyarı verene kadar herhangi bir duraksama yaşamadım.

Geri çekildiğimde, buna izin vermesi, başımı hafifçe eğmeme neden olmuştu. Yanaklarımın üst kısmının küçük bir oranla kızardığına emindim. Utanç yoktu, fazlasıyla heyecan vardı. Ellerimi, saçlarına sürememiştım ve bu, bende büyük bir boşluk yaratmıştı.

Kırpıklarımın altından Uzay'a baktım, beni yeniden ve yeniden korkutmaya devam edecek kadar ifadesizdi fakat kendimi güvende hissettirecek ruhu vardı, çok yakınmda. Ellerimi kaldırarak boyuna yakın bir yere yerleştirdi; kumaş sayesinde tenimle bütünleşmeyen bedeninin yaydığı ısı, göz ardı edilemeyecek kadar fazlaydı. İfadesindeki soğukluğun aksine, bedeni, volkanın içinde kaynayan alev gibiydi.

Uyuşmuş dudaklarımı araladım fakat gözlerim, gözlerinde değil de ellerimin üstündeydi. "Bana soğuk davranma."

"Bana neden şefkatli davransın ki?" diye düşünmeden edemiştım bir anlığına. Hırçın benliğime, şefkatle yaklaşamazdı. Kendinden taviz vermeyen birine ruhunu açamazdın. Kimse yapmazdı, yapamazdı bunu.

Bileklerimi tuttu ve sırtını geriye doğru yatırdı. Elleri, beni de kendiyile beraber çekmişti. Başım onunla aynı yastık üzerindeydi. Başım Uzay'a dönüktü fakat Uzay'ın yüzü, benden değil, ka-

Kapım normalinden sessiz bir şekilde açıldığında, vücut ısım yükselerek kulaklarımı rahatsız etmeye başladı. Adım sesleri ise, her seterinde daha yakından geldiğinden, yanaklarımı içten içe ısıtıyordu.

Tam yatağın başına geldiğinde durmuştu veya duraksamıştı. Sola, cama doğru biraz daha yaklaştım. Kısa bir süre sonra yanıma, açtığım yere doğru uzandı. Ellerini, her zamanki gibi başının altına yerleştirdiğine emindim. Yorganın üstüne yatmak yerine yorganı itmiş, öyle yatmıştı fakat üstünü örtmeye niyeti yoktu, benim aksime.

Sadece nefes alış verişim duyuluyordu, Uzay'dan bir ses çıkmıyordu. Fakat ona açtığım alana yatmış olması, bana karşı hâlâ fazlasıyla soğuk olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ona doğru döndüm. Bakışları yukarıdaydı fakat gözünün önünde bir perde vardı, düşünce perdesi. Üstümdeki örtüyü ayakucuma çekerek vücudumu döndürdüm ve başımı Uzay'ın karnının üzerine koyarak ben de yukarı bakmaya başladım. "Üst seviyeye geçmek için ne yapmalıyım?"

Yavaşça doğrulduğunda, başım bacaklarına doğru kaymıştı ama hareket etmemiştim. Hâlâ o boş bakışlarımla yukarıyı izliyordum. Ta ki Uzay'ın yüzü, tüm görüş alanını kaplayana dek.

Bu bakışlarından korkuyordum. Tamamen eskiye dönmeden önce bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Elimi, son derece ürkek ve narin bir hareketle yanağına koydum. Elimin altında hissettiğim, avucumu ifadesizce selamlayan sakalları cesaretimi yok etmişti. Heyecan, kanatlarını çırparak üste çıkmıştı. Melek değil, şeytan kanatları vardı. "Ben de yanıyorum, Uzay. Tek değilsin, hiçbir zaman tek başına yanmadın."

Bakışlarım, herhangi bir duygu kırıntısı aradı, yüzünü çevreleyen karartının hareketlenmesini ve kaybolmasını diledim. Olmadı, çoğu zamanki gibi dileklerim kabul görülmedi.

Elimi yanağında hafifçe gezdirerek aşağı, boynuna doğru indirdim. Hafif bir destek alarak doğruldum ve kendimi Uzay'a doğru yaklaştırdım. Soğuk dolayısıyla üzerine örtü isteyen vücudum, şimdi üzerini örtersem boğulacakmış gibi sıcacıktı. Kalp atışlarım,

son ses açılmış bir televizyonda başrol oynuyordu sanki, kulakları-
nın duyup duyabileceği en büyük gürültüydü.

Gözlerine bakmadım, çünkü alabileceğim cesaret orada mevcut
değildi. Her ne kadar arzuyla şekillenmiş olsa, da soğukluk ağır
bastırıyordu.

Cesareti başka bir yerde aramayı bıraktım. Olan cesaretimi kul-
lanarak, dudaklarımı Uzak'ın dudaklarına bastırdım. İşte burada,
tanı kalbinin üzerindeyken mutluydum. Başka bir yer yoktu, tüm
ruhumla burayı istiyordum; düzensiz atan kalbini. Ve ona sahip
olduğum an, kendiminkiyle ödüllendirmeye hazırdım.

Hareketsiz kaldığımız dakikalar, Uzak'ın dudaklarını hareket-
lendirmesiyle bozuldu. Gözlerim kapalıydı fakat bedenimden ya-
yılan titrek ritimleri neredeyse görebiliyordum. Nefesim kesilene,
hıslarımı yargılayana, beynim uyarı verene kadar herhangi bir du-
raksama yaşamadım.

Geri çekildiğimde, buna izin vermesi, başımı hafifçe eğmeme
neden olmuştu. Yanaklarımın üst kısmının küçük bir oranla kızar-
dığına emindim. Utanç yoktu, fazlasıyla heyecan vardı. Ellerimi,
saçlarına sürememiştım ve bu, bende büyük bir boşluk yaratmıştı.

Kirpiklerimin altından Uzak'a baktım, beni yeniden ve yeniden
korkutmaya devam edecek kadar ifadesizdi fakat kendimi güvende
hissettirecek ruhu vardı, çok yakınımda. Ellerimi kaldırarak boy-
nuna yakın bir yere yerleştirdi; kumaş sayesinde tenimle bütünleş-
meyen bedeninin yaydığı ısı, göz ardı edilemeyecek kadar fazlaydı.
İfadesindeki soğukluğun aksine, bedeni, volkanın içinde kaynayan
alev gibiydi.

Uyuşmuş dudaklarımı araladım fakat gözlerim, gözlerinde de-
ğil de ellerimin üstündeydi. "Bana soğuk davranma."

'Bana neden şefkatli davransın ki?' diye düşünmeden edeme-
mişim bir anlığına. Hırçın benliğime, şefkatle yaklaşamazdı. Ken-
dinden taviz vermeyen birine ruhunu açamazdın. Kimse yapmaz-
dı, yapamazdı bunu.

Bileklerimi tuttu ve sırtını geriye doğru yatırdı. Elleri, beni de
kendiyile beraber çekmişti. Başım onunla aynı yastık üzerindey-
di. Başım Uzak'a dönüktü fakat Uzak'ın yüzü, benden değil, ka-

ranlık tavandan yanaydı. "Uyu," diye fısıldadı. "Sadece uyu, Kukla."

Hareket etmedim, son bir kez daha aradığımı bulamadığımı ifadesine bakarak gözlerimi kapadım. Başımı eğerek, alnımı omzuna koydum ve nefes alırken inip kalkan omuzlarına uyarak, nefesimi yavaşlattım.

Soğuğu hissedip, etrafımda dönmesini seyreliyordum. Ve her seferinde, beni ele geçirmesine izin veriyordum. Tamamen kendi isteğim, kendi düşüncelerim ve solmuş ruhumla. Gariptir, o solmuş ruhu isteyen biri vardı. Parlatacak, canlandıracak tek kişiydi kendi ruhuyla.

Gözlerimi araladım, odada sis varmış gibi görünüyordu. Yatakte tek başımaydım ve nedensizce, her şey küçülmüş ve yalnız olduğumu vurgulamak ister gibiydi. Hayır, olamazdı bu! Ben yalnız değildim, uzun zaman önce terk edilmişim yalnızlık tarafından!

Bir yere gitmeye meyilliymiş gibi hareketlendi ayaklarım. Her adımım, tahtaya değil de çivilere basıyormuşum gibi ayağımı acı-tıyordu. Acı dolu küçük iniltiler, istemsizce ağzımdan çıkıyordu. Ayaklarım durduğunda, kendimi salonun kapısının önünde buldum. Kapalı kapıyı iterek açtıgımda Uzay ile karşılaştım.

Tam karşımda, yakınımda duruyordu. Başımı yavaş bir şekilde kaldırmam gerektiğini hissediyordum fakat gözlerim, sol elinden ayrılmıyordu. Parmaklarının arasında taşıdığı keskin bıçak, kan ile kaplanmıştı. Kan o kadar yoğun ve çoğaldıkça çoğalıyordu ki, Uzay'ın değil de benim olduğunu anlamam çok uzun sürmüştü.

"Acıyı hissediyor musun?" diye sordu, ilk günkü düşmanca bakışlarıyla. Her şeye baştan başlamış gibi hissediyordum, tekrar ölecektim. Tekrar ve tekrar. "Kalbindeki acıyı hissediyor musun?"

Ellerim, kalbimin bulunduğu bölgeye gitti ve vücudumdan akan kanlarla renklendi, koyu kırmızıya bulandı. Dizlerim bedenimi taşıyamaz hale geldi ve yere düştüm. Rüzgârın önünde eğilen bir ağaç gibiydim.

Dımdık duruyordu, her zamanki soğukluğu ruhuna hâkimdi. Sol yanımda acıyordu. "İstediğim buydu. Artık gidebilirsin, tamamen serbestsin."

Boğazıma sarılan soğukluğu hissettiğimde uyandım ve nefes almam engelleniyormuş gibi elimi boğazıma götürdüm. Sırtımın dayalı olduğu soğuk beden, nerede ve hangi durumda olduğumu hatırlatırcasına bağırduğında sakinleştim. Hepsi bir rüyadan ibaretti. Öyle olmalıydı.

Uzay'a doğru döndüm, uyanıktı ve hâlâ bıraktığım noktada kalmış gibiydi. Sol elimi göğsünün üzerine koyarak ona sarıldım. Korkum o kadar fazlaydı ki, soğuğun onu uzaklaştırıp beni korumasını bekledim. "Beni bırakacak mısın?"

Gözlerini kapadığında tişörtünü daha sıkı kavrayarak içten içe sakin olmam gerektiğini tekrarladım. "İstiyor musun?"

Başımı bedenine yaslayarak 'hayır' anlamında başımı salladım. Söylemeye dilim varmıyordu ama... Kabul etmek istemiyordu dudaklarım. Uzay'ın dediği gibi, bana karşılardı ve mutlu olmamı istemiyorlardı. Kendilerine göre bir mantık oluşturmuş, o düzeltide benim fikirlerimi almadan ilerliyorlardı.

Bir kez daha uykuya daldığımda, sabahı rüyasız getirmiştım. Tek başıma oluşum garip değildi, asıl Uzay yanımda olsa garip olurdu. Ne dengesiz adamdı, benim dengesizliğim bile ona yeti-şemiyor, hatta yanında sıfır kalıyordu! Kararımı vermiştim, onu anlatan ne sözlük, ne de ona benzer bir şey vardı bu dünyada.

Günün ilerleyen saatlerinde, odamda dolaşmayı bıraktıktan sonra yaptığım tek şey Ayşe Abla ile konuşmaktı. Uzay yoktu, uyandığımdan beri görmemiştım onu. Ya holdinge gitmişti, ya da bir şeyler dönüyordu.

"Ayşe Abla, Faruk'tan haberin var mı?" diye sordum.

Yaptığı işi yarım bırakarak bana doğru döndü, kaşlarını çatmıştı. "İstirahat emesi gerekirken, bugün çalışmaya gelen ve sabahını oturarak geçiren adamdan bahsediyorsun, yanlış hatırlamıyorsam o adam Faruk'tu."

"Faruk burada mı?" Hızla ayağa kalktım ve dışarı çıkmak için arkamı döndüm. Ardından da kırdığım potu anlayarak duraksadım ve alt dudağımı istemsizce ısırıp, serbest bıraktım. Ayşe Abla'ya dönmeden konuştum. "Yani... Bana yardım etmek için vurulmuştu, en azından bir teşekkür edeyim, diye sormuştum."

"Senin, onu koruduğunu sanıyordum." Ayşe Abla'ya şaşkın bir bakış attım. "Bu evin yerdeki kulağıym. Yıllarım burada geçti, birçok şeyden anında haberim oluyor. Buna da şaşıрма, kuzum."

Ayşe Abla'ya kaçamak bir bakış attıktan sonra dışarı çıktım. Korumalar kısa bir süre için bana doğru döndüğünde, Faruk'un yerini kestirmeye çalışıyordum. Bir sandalye almış ve çimenlere oturmuştu. Hayatımda gördüğüm en alakasız koruma rolüne bürünen adam olabilirdi. Beni gördüğünde toparlandı ve yavaş adımlarla yanıma geldi. Kapının önündeki, verandaya çıkan basamaklara oturdum.

"Senin dinlenmen gerekmiyor mu?" diye sorarken, bir yandan da oturmasına yardımcı oluyordum.

"Gerekıyor elbette. Fakat iş beni bekliyor." Başını bana doğru çevirdi ve sesini alçalttı. Harun'a kısa bir bakış atmaya ihmal etmemişti. "Soykır ve Talan Holding'in eski ortaklarından birinin verdiği bağış yemeği olacak yarın. Ve Melih Talan, seninle yakından konuşmak istiyor. Uzay Bey'in gideceği kesin ama yanında gitmek için bir şeyler yapman lazım, gerçekten önemli bir konu olduğunu söyledi. Ne e-posta ile, ne de ikinci ağızla halledilebilecek bir konu. Bir de dışarı çıkmak konusunda seni uyarmamı söyledi, Uzay'ın yanından ayrılmamamı istiyor. Ayhan ve Yaman Günder ölmüş. Turna ise bu duruma son derece sinirli."

Ayhan ve Yaman... Ah, onları öldürenin kim olduğunu bilmiyorlardı demek ki. Bilseler de, Faruk kibarlık gösterip o konu hakkında bir şey söylememişti. Hoş, beni biliyor olması imkânsızdı.

Başımı olumlu anlamda salladım. Bir bağış yemeğine katılabıldım tabii ki, üstelik yanımda Uzay da vardı. Korkmamı gerektirecek bir şey yoktu, tedirginliklerim normaldi. "Faruk... Ben Uzay'ın arkasından iş çevirmeyi sevmiyorum, kendimi kötü hissediyorum. Melih Bey ile konuşacağım, o bağış yemeğine giderek. Ama sen ve Harun dışında adamlarınız varsa korumaların arasına da, onlar işini bıraksın. Uzay'a bu kadar fazlasını yapamam. Onlar Uzay'ı değil de sadece beni koruyacaklar, eminim ki. Ve Uzay'ın, en azından bu şekilde güvende olduğunu hissetmem lazım."

Faruk'un şaşkınlığı, açık yarama tuz olmuştu. Neden onu dü-

şimdiğümü merak ediyordu büyük ihtimalle, buna verecek bir cevabım da yoktu. Konuşmasına izin vermeden kısa bir geçmiş olsun dileği sonrası içeri girdim. Zaten uzun süre bir korumanın yanında görülmemeliydim, şimdilik en son istediğim şey, Uzey'in, arkasından iş çevirdiğimi düşünmesiydi. Ki onun arkasından iş çevirmiyordum ben! Doğruları, sorularına olan mantıklı cevapları vermiyordum. Kendisi, sorularımı tam olarak yanıtlasaydı böyle bir işe kalkışmazdım.

Televizyon izlemeye başladığımda, çok geçmeden kapı çalmıştı. Uzey'in bu saatte gelmiş olabileceğini düşününce gerildim, bu saatte gelmesinin iyi olamayan bir anlamı olurdu.

Neyse ki Uzey değil de Serpil'di. Selamlamama bile izin vermeden beni iterek odama çıkarmıştı. Bu acelesi niyeydi bilmiyordum ama konuşacağım sırada beni susturuyordu. En sonunda, dolabımın önüne geçerek günlük kıyafetler seçmeye başladı. "Düğün alışverişi!"

"Dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım kendi kendime. Duymayacağını biliyordum, eğer duyarsa üzülmüdü ve hevesini kaçırmış olurdum. "Beraber mi gideceğiz?"

"Görkem sonra katılacak," dedi seçtiklerini bana doğru atıp, masaya oturarak. "Gelinlik seçeceğim, Ece! Hâlâ inanamıyorum, çok güzel bir şey bu!"

Güzel olmalıydı fakat asla tatmak istemediğim bir şeydi. Düşüncesi bile korkunç geliyordu. Belki yaşımdan kaynaklanıyordu ama evlilik, düğün kelimelerini duyduğumda istemsizce ürperiyordum. "Çok sevinme, nazar değdirirsin."

Gözlerini devirdi. Ardından da neden burada olduğunu hatırlayarak gözlerini ardına kadar açtı, elleriyle hızlı olmamı işaret etti. "Kaybedecek zaman yok, giyin çabuk!"

Üstümü değiştirdiğim gibi kolumdan tutarak beni yönlendirmeye başladı. Derin bir nefes alarak, hevesini kırmamak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Görkem ile mutlu olacaktı, buna sevinmiyordum en azından.

Serpil, Görkem'in arabasını aldığını söylemişti. Açıkçası, araba kullanıyor olması dikkatimi çekmişti. İnanılmayacak bir şey

değildi, benim de bir an önce öğrenmem gerekiyordu. Belki de Serpil'den, bana yardımcı olmasını isteyebilirdim... Düşündüğüm gibi vazgeçtiğim bir şeydi bu. Serpil'in bu sıkışıklığı arasına bir de ben giremezdim, hencillik olurdu.

Geldiğimiz yer, büyük bir alışveriş mağazasıydı. Otoparktan çıkarken, Serpil'i zapt etmeye çalışıyordum, heyecandan yerinde duramıyordum. "Sadece iki mağazaya bakacağız. Zaten alışveriş merkezlerinde gelinlik satan mağazalar bulunmaz ama burası, internetteki kadınlar sayfasında önerilen yerlerin başında geliyordu."

"Şaka yapıyor olmalısın," diyerek homurdandım, yürüyen merdivenlerin ilerlemesini beklerken.

"Hayır, gayet ciddiym! Orada arkadaş olduğum birçok kadın var, yardımcı oluyorlar bana." Arkasını dönerek yüzümü inceledi, gözlerini kıstı. "En azından benim için biraz heyecanlı görünmeyi deneyebilir misin?"

Gözlerimi kaçırarak arkasından ilerledim. Mağazaya girdiğimizde, Serpil'in internetteki arkadaşlığı işe yaramış gibi görünüyordu. Gerçekten göz alıcı gelinlikler vardı her yerde. Ve en kenardaki gelinliği görmesiyle, Serpil'in deneme kabinlerine girip bin kez üstünü değiştirmesi bir oldu.

Her seferinde bana soruyor, ben de içimden gelerek güzel olduğunu söylüyordum. O ise küçücük bir kusur buluyor ve yenisini deniyordu. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordu, anlaşılan o ki. Kim istemezdi?

"Diğerine gidelim, bunlar senin içine sinmiyor," diye bir öneride bulundum, on birinci gelinliği çıkarmaya giderken. Yorulmuş muydu, o kadar ağır gelinlikleri giymeye çalışırken? Tabii, ona yardım edenler vardı ama ben izlerken bile yorulmuştum!

Sözlerimi onaylayarak diğer mağazaya girdik, burası benim bile ilgimi çekmişti. Göz kamaştırıcı beyazlık vardı her gelinliğin üstünde, üzerine işlenen taşlar özenle dizilmişti. Çok güzellerdi, itiraf etmeliyim ki.

Serpil'in ilk denediği gelinliğe olumsuz bakmıştım, çok daha güzelleri vardı. Beğendiğim birkaç tanesini, bedenlerine bakıp elimle alarak Serpil'e uzattım. Kendi üzerimde düşündüğümde onay

vermezdim ama Serpil'e çok güzel olurdu. Serpil, verdiğim ikinci gelinliği denerken, gözlerimi gelinliklerin birine takıldı. Nefesini tutup bakıyordum, tüm dikkatimi oraya vermiştim.

"Sana diyorum!" Serpil'in sesiyle başını çevirdiğimde, o da benim baktığım yere baktı. Yüzünde sinsi bir sırıtsı oluştu ve çalışanlardan birine, gelinliğin bedenime göre olanını getirmesini söyledi.

"Hayır, hayır... Denemeyeceğim, teşekkür ederim ama olmaz." Serpil'e baktım, birden gözlerimi kırıştırmaya ihtiyacı hissetmiştim. Çok güzel görünüyordu. "Serpil... Bu mükemmel olmuş..."

Aynaya döndü. "Bence de, bunu alacağım. Görkem görmeyen çıkarmalıyım. O arada sen de gelinliği deneyeceksin, kurtuluşun yok!"

"Evet Ecre, deneyeceksin." Görkem'in sesini duymamızla, Serpil'in hızla kabinlere girmesi bir oldu.

"Hoş geldin," dediğimde, çalışanın getirdiği gelinliği elime tutuşturarak kabinlere doğru itti beni. Gelinliği getiren çalışan yardımcı olmak istedi ama reddettim. Gözlerimi devirerek geniş kabine gelinliği astım ve üstümü çıkarmaya başladım.

"Evet sevgilim, sana kısa süreceğini söylemiştim. Daha bir saat bile olmadı, gelinlik buldum. O çok konuştuğun site işe yaradı, görüyor musun!" diyerek güldü. Görkem'in de ona katıldığını ve küçük yakınlaşmada bulunduğu emindim. İster istemez iç geçirilmiştim. Birlikte mutlulardı, hem de çok. "Bunu kasaya verip geliyorum."

"Bugün Uzak'ı gördün mü?" diye sordu Görkem. Gelinliğin ucunu düzelttim ve aynada kendime baktım. Gelinlik, dizlerinin altına kadar sarıyordu vücudumu, gri taşlar vardı her yerinde. Abartılı değildi, tam kıvamındaydı. Ucunda beyaz tüyler vardı. Hiçbir yeri kabarmıyordu, aşırı gösteriş sergilemiyordu ama bu elbise aşırı dikkat çekiciydi.

Görkem'in sorusunu hatırlayarak kendime geldim. "Hım..." diye mırıldanırken aynadan gözlerimi ayırmamıştım. "Bugün onu görmedim ama Uzak bugün sinirli olmalı, yaklaşma derim ben. Bana sinirli, yanlış bir şey yaptın gene. Yani... Galiba..."

Görkem bir şey diyeceği sırada sözünü bölerek kabinin dışına

çıkırdım. "Hep sınırlı ama bugün aşırıya bağlamış olmalı. Neyse, artık bunu üzerimden çıkarabilir..."

Kafamı kaldırdığımda Uzay'ı görmemle sustum. Gözlerim kısa bir anlığına Gökrem'e kaydığında, nefesini tutmuş olduğunu gördüm.

Uzay ifadesizdi. Söylediklerime kızıp kızmadığını bile anlayamamıştım. Yanıma ilerlerken gerildim: omuzlarım, bütünleşmek istermiş gibi birbirine yaklaştı. Elimi tuttu ve kaldırdı, ne yaptığımı anlamaya çalışırken kaşlarım çatıktı.

Etrafımda bir kez döndürdü ama binlerce kez dönmüşüm gibi bir etki bırakmıştı üstümde. Elimi bırakmadı, diğer elini de karnımın üzerinde birleştirip, sırtımı, gövdesine yasladı. Başım hafifçe sola dönük bir şekilde yüzüne bakıyordum. Ardından bakışlarını takip ederek, aynaya baktım. Biçimli dudaklarını aralayarak, umursamaz tonda konuştu. "Güzel gelinlik."

"Ve güzel bir kız," diye ekledi Gökrem.

Uzay, vücudumu bırakarak Gökrem'e doğru ilerlediğinde kabine girdim. Sırtımı, kabinin kapısına yaslayarak derin nefesler aldım. Kalbim yerinden çıkacak, vücudumdan ayrılmasına rağmen çok daha hızlı atacak gibiydi. Elimi karnımın üzerine götürdüm, elbisede elinin izi vardı sanki.

Üstümü değiştirdim. gelinliğe son bir kez bakarak kabinden çıktım. O sırada Serpil de gelinliği almıştı. Mağazadan çıkarken, kahkahalarla gülesim gelmişti. Bir gün önce, bu dörtlünün bir gelinlik mağazasından çıkacağını söyleseler inanamazdım. Serpil, ben ve Gökrem hadi neyse de, Uzay...

"Ben acıktım," dedi Serpil. Gökrem de ona katıldığında, Uzay, olmaması gereken bir şey görmüş gibi yüzünü buruşturmuştu. "Hadi ama, öyle bakma Uzay! Elit restoranlar bulunacak bir yerde değilim ama bir Burger King de idare eder yani. Bir yerine bir şey olmaz herhalde... Gökrem, Uzay neden beni öldürecekmiş gibi bakıyor?"

"Ufaktan uzayalım bence," diye fısıldadı Gökrem, Serpil'e. Başını olumlu anlamda sallayan Gökrem'in ardından, hızlı adımlarla yürüyen merdivenlere doğru ilerledi.

"Kızgın değilim." Uzay'a doğru baktım, bana bir şey açıklaması gerekmiyordu aslında ama içten içe benimle konuşmasını istiyordum. "Sana kızgın değilim."

"Madem öyle, biz de gidelim," dedim Serpil ve Görkem'i gösterirken.

"Hayır." Başını olumsuz anlamda salladı. "Tehlikeli." Gözlerimi devirerek Uzay'ın yanından ilerlemeye başladım. "Tehlikeli diye birçok şeyden kaçınmak istemiyorum. Evde oturur otura sıkılıyorum. Üstelik yemek yemek dışında yapabileceğim çok az eylem var."

"Yarın bir yere gideceğim," dedi gömleğinin yakasını düzeltirken. "Sen de gelirsin."

"Öyle üst seviye şeylerden bahsetmiyorum! Normal bir kafede veya onun gibi bir yerde oturmaktan bahsediyorum."

Otoparkta ilerlerken Uzay'a baktığım için önüme park edilmiş bisikleti fark etmedim ve çarptım. Kolumu tutarak dudaklarımı birbirine bastırdım, uzunca çizilmişti. Bu ne garip bir bisikletti! Hangi manyak, bisikletine sivri bakardan süsler koyardı ki!

Arabaya binerken, kolumdan akan kanı engellemek için elimle baskı yapıyordum. Uzun bir sıyrık olmasına rağmen, incedi ve çok kan akıyordu.

"Sana üst seviye bir yer olduğunu söylemedim," dedi arabayı çalıştıracağı sırada duraksayarak. Gözleri yüzüme doğru kaydığında, yalanımı belli etmemek için başımı koluma çevirdim.

"Tahmin ettim, sadece öyle yerlere gidiyorsun," diye bir şeyler geveledim ağzımda.

"Koluna ne oldu?" diye sordu elini bana doğru uzatarak. Gözlerimi devirdim, yaraya bakmasına izin verdim. "Delinin bir, bisikletini saçma sapan şeylerle modifiye etmiş."

"Ne gibi saçma bir şey?" Kuru mendili koluma bastırdı ve ciddiyetle bana baktı. Bakır, boynuz benzeyen bir şey olduğunu söylediğinde gözbebekleri küçüldü ama bir şey demedi. Geri çekilerek arabayı çalıştırdı. Omuz silkererek camdan dışarı baktım, bir süre sonra kanama durmuştu.

Eve geldiğimizde tamamen afallamış hissediyordum, elim aya-

ğımı güçten kesilmişti. İstesem de emrime uymayacaklardı kaslarım, sanki. Arabadan inmeye bile yeltenemedim.

"Uzay, kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandığımda şaşırmış veya afallamış gibi görünmüyordu. Hızla arabadan çıktı ve kapını açarak beni kucığına aldı. Ellerinin bedenimle temasta olduğunu biliyordum fakat hissedemiyordum. Vücuduma değen hiçbir şeyi hissedemiyordum. Kaslarımı fazlasıyla sakın ve gergindi. Birbirine çekiliyordu ve iyice büzüşmemi sağlıyordu. "Neler oluyor?"

Sorduğunu son soru buydu, bayılmadan önceki. Sonrası ise karanlıktan ibaretti, bayılmıştım. O kadar garipti ki, her şeyi üçüncü gözle izliyormuşum gibiydi. Boşluğa çekiliyordum, düşerken ise bir yerlere çarpıp duruyordum.

Kendime geldiğimde, afallama hissi kaybolmuştu. Eskisi gibi hissediyordum, uyuşmuş kaslarım yoktu. Tamamen işleve hazır haldeydiler ama gözlerimi açamıyordum, sesleri duyuyordum sadece. Uzay biriyle konuşuyordu. İlk önce anlamadığımı bir dil gibi gelmişti ama sonradan her kelime nerleşt, kulaklarıma yerleşip seslice tekrarlanmaya başladı her kelime. "Soykırırlar'ın yaptığı kendini gösteriyor, Uzay Bey. Bunu tetikleyen bir şey lazımdı sadece. Bunun, bir tek hakır olduğunu sanmıyorum; paslanmış, eskimiş olması gerekiyor. Aşırı miktarda bakteri bulundurmali. Ve bu, tetikleyen birkaç şeyden biri sadece. Arada sırada bu tür bayılmalar gerçekleşebilir, kapı açıldı, bünyesinden kaynaklanıyor. Verilen dozları kaldırmış olabilir ama her gün daha kötüye sürükleniyor, içinde patlamayı bekleyen birçoğu var. Biliyorsunuz ki kanı, mükemmel bir sakinleştirici örneği, hatta bu kanı içine alıp kaldırmayan bedenler ağır bir hastalığa tabi olduktan sonra acıyla ölebilir. Ecre Hanım, tehlikede. Size daha önce söyleyemedim ama... Ameliyat ile vücudunun, bu dozdan kurtulması lazım, tamamen vücudunu sarıp vücudunu daha kötüye sürüklemeyen önce. Fakat çok riskli."

25. BÖLÜM

“TÜKENİŞ”

Elimde olmayan, bin bir zorluk sonucu değişebilecek olaylar oluyordu. Ve ben, sadece izliyordum. Dudaklarım birbirine dikilmiş, düşüncelerim sıkıştırılmıştı. Düşünmeme ve gördüklerimi tartmama izin yoktu, yapabildiğim tek şey; her şeyin bir bir elmden kayışını izlemektir. Bu izlenenlerin arkasında, çekilip sona erdirebileceğim bir fiş yoktu. Etrafımda dönen görüntülerin arasında, karınca kadar küçük kalmış, kayboluyordum.

Babam, bu kadar mı gözü kör bir insandı? Bana olabileceklerin, yaşatabileceklerinin tamamen farkındayken, bunların altına, gülecek imzasını atıyordu.

Gözlerimi yavaşça aralayarak salonun ışığına alıştırmaya çalıştım. Vurulduğumda, dikişlerimi atan doktoru gördüm ilk önce. Samimi bir endişesi vardı. Şaşırtıyordum, çoğu kişinin benim hakkımda, benden çok şey bilmesine.

“İçimde ne var?” diye sordum, uykudan yeni uyanmışım da seşimi yeni yeni toplamaya başlıyormuşum gibi.

Doğrultmaya yelteneceğim sırada, doktor yanıma geldi ve hareket etmemem için beni geriye doğru bastırdı. “Hareket etmeyin lütfen.”

Bağırarak ‘Kapa çeneni!’ demek istedim ama yapamadım. Hücrelerim, söylenenlere uymuş ve sineye çekilmişti. Onların verdiği şaşkınlıkla ben de susmayı tercih etmiştim.

"Gidebilirsin." dedi Uzay, doktora doğru. Sözünü ikiletmeyen doktor hızlı bir şekilde, etrafa koyduğu eşyalarını topladı ve kapıya yöneldi.

Uzay, tekli koltuğa oturarak dirseklerini dizine yasladı ve ensesini ellerinin arasına alarak başını eğdi. Birkaç açıklayıcı cümle söyleyeceği kesindi, buna her ne kadar sevinmek istesem de, iş dünyanın yorgunluktan ölüyordu. Bedenim ise aksine, hareket etmek ister haldeydi.

Bakışlarımı salondaki cama doğru çevirerek Uzay'ın ilk kelimesini bekledim.

Hava aydınlıktı, sabah gibi. Ruhumdaki dudaklar alayla kavrıldı, arabadan indikten sonra tüm akşam boyunca gözümü açmamış olmalıydım. Büyük ihtimalle doktor da sabah gelmişti. Hafızamdaki kareler birbirleriyle çarpıştığına, gözlerim ardına kadar açıldı, bugün başış yemeği vardı ve Melih Talan görmem gerekiyordu.

"Kanının neden alındığını sormuştun," diye başladı, gözlerini bedenime değdirmeyerek. Devam edeceği sırada kendimi zorlayarak konuştum.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum. Mirasın değil de kanımın peşinde olduklarını, kanımı özel kılan o maddeyi, bunu bana kimin yaptığını biliyorum. Babamın deneylerini, amcamın gözlemlerinden haberdarım. Sen anlatmasan da, biliyorum."

"Farkındayım," dedi soğuk bir sesle. Kaşlarım anında derinden çatıldı, ürktüm. "Bana sorduğun soruların azlığından belliydi bir şeyler bildiğin. Etrafında bu kadar çok adam varken, birinin sana bilgi ulaştırmamış olması imkânsızdı."

Sorularımdan her zaman şikâyet etmişti, şimdi ise çok olmasından yakınıyordu. Uzay'ı, bilmeden salak yerine koymuştum. Gözlem yeteneği üst sınırdaki bir insanı, dikkatsiz biri olarak görmüştüm. Ve güvenini kazandığımı sanmıştım, birkaç gün öncesine kadar. Oysa o rol yapmıştı, ona yalan söylediğimi biliyorken, bana güvendiğini düşünmemi sağlamıştı. Ne yalan söyleyeyim, o bana bunu açıklamasaydı, onu salak yerine koymaya devam edecektim.

"Neden bir şey demedin?"

"Herkesin sakladığı sırlar vardır," dedi, soğukluğunu kaybetmeyen sesiyle. Sertlik de katmıştı, mesafe dokuyordu tonuyla. Faruk aklına geldi, onun için endişelenmişim. "Kimden öğrendiğini veya başka ne bildiğini sormayacak mısın?"

Başımı olumsuz anlamda salladı, ayağa kalktı ve salondan çıkarak için ve eve özel olan ağır adımlarıyla yürümeye başladı. Her bir adımın çıkardığı ses, büyüyor, şiddetleniyor ve yağmur niyetiyle, darbe olarak üstüme yağıyordu. "Bilgi aldığın kişi veya kişiler her kim ise bana değil de ona, onlara güvendiğin apaçık bir gerçek. Sorsam, doğru olan tek kelime bile alamam."

"Uzay..." diye mırıldanarak ayağa kalktım. Durmadı veya yavaşlamadı, beni duymamış gibi yapmayı tercih etti. O kadar yanıltılmamış soru vardı ki aklımda, asıl çekip gitmesi gereken bendim cevap alamadığımda.

Her bir adımında gerginliğini belli eden, bedeninde krallık kurmuş kasvetin çocukları, benimle alay edercesine gülüyorlardı kendi aralarında. Onları görmek istemedim. Başımı sola doğru çevirerek, adımlarımı elimden geldiğince hızlandırdım. "Uzay, bağış vermesine gidiyoruz, değil mi?"

"Bir bağış yemeği olduğunu söylemedim," dedi alayla. Salak kafam, diye çığlık atmak istedim. "Evet Ecre, gidiyoruz."

Merdivenleri çıkarak, şaşkınlıkla kasılmış bedenimi orada bıraktı. Bir şeylerden şüphelendiği anda bana izin vermezdi, elimi kolumu bağlardı. Bir planı vardı, ya da yoktu, sadece eğleniyordu.

Beni endişelendiren, korkumu alevlendiren de buydu.

III

Ellerimi, giydiğim koyu mavi elbisenin eteklerine koyarak, kendime düşünmek için mühlet vermişim. Uzay'ı 'her ne olursa olsun salak yerine koyma' cümlesinin etrafını çerçeveyle süsleyip, aklımın önemli bir köşesine asmışım. Sırtımı dayadığım Uzay, benim için tedirginliklerle harmanlanmış bir güveni temsil ediyordu.

Anladığımı kadarıyla, kanım, başkaları için zararlıydı. Başka bir vücutta, başka bir kan ile etkileşime geçtiğinde uyum sağlayamıyor ve diğer bedeni mahvediyordu, hastalıkla birlikte. Fakat bu, içi zehirle doldurulmuş bir iğne ile de yapılabilirdi. Beni özel kılan,

zararsız görünüşüm müydü? Kimsenin, bende böyle bir şey bul-
nacağını düşünmeyecek olması mıydı? Belki de miras ile birleşti-
ğinde, hırsın arzusuymdu bu.

Bundan sonraki hareketlerimi, Melih Talan'ın cümleleri etki-
leyecekti.

Uzay'ın çağırmasını beklemeden aşağı indim. Her zamanki
gibi, böyle konularda hızlı olan Uzay'ı beklememe gerek kalmıştı.
Anında aşağı inmiş, bana doğru ufak bir bakış bile atmadan arabaya
doğru ilerlemişti.

Faruk'a baktım, destek olan tek şey, başını güven verircesine
sallaması ve hafifçe gülümsemesiydi. Ama bu bile sırtımı dikleştir-
meme neden olamazdı, Uzay'ın hükünü sürdüğü bu yerde.

Başımı koltuğa yaslayarak sağa çevirdim, dışarıyı izlemeye baş-
ladım. Uzay'ın, Görkem ile konuşmasından anladığım kadarıyla,
Maslak'ın yakınlarında bir yere gidiyorduk.

Uzay, ani hareketlerde bulunmamamı söylemişti. Hatta dokto-
run söylediklerinden sonra beni ayağa kaldıracaklarını bile düşünmü-
yordum, her zamanki gibi şaşırtmıştı beni. Ama bu sefer şaşırdığı-
ma mutlu değildim.

Geldiğimiz yer, birçok uzun, büyük binadan biriydi. Hava ka-
rarmaya başladığından, ışıklandırmalar yavaş yavaş çoğalıyordu.
Kalabalık değildi, gelen insanlar az ve öz bir görünüm yayıyordu.
Gözlemlediğim kadarıyla hepsi kibar veya kibar olmaya çalışan ke-
simdendi. Bu bende göz devirme isteği uyandırmıştı. Bu konuda,
kibarlığı hiç samimi bulmuyordum. Samimi gelen, nazik olma.

Ellerimi iki yanımda, ayaklarımla uyumlu bir şekilde sallayarak,
Uzay'ın yanından yürümeye başladım. İçeride, az kişinin konağı
olmasına rağmen son derece gereksiz büyüklükte masalar, parmak-
larını çellonun üzerinde dans ettiren müzisyenler ve duvarda bu-
lunan tabloların etrafında ince eleyip sıkı dokuyan bir grup vardı.

"Ecre!" İsmi seslenen, mutlulukla dolmuş tınıyı duyduğum-
da, gözlerimi, tanımadığım insanlardan aldım. Sinem Hanım'ın,
hır nebze olsun yapmacık gelmeyen yüzüne baktım. Gözlerindeki
şefkat tohumu sıcaktı ve ilk defa bu kadar belli oluyordu. Kol-
larını etrafıma doladığında, tatlı kokusu burnumu titretti. Böyle
güven verici bir kadın kokusu duymayalı uzun zaman olmuştu.

Sarıltmasına karşılık vererek birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım. "Sinem Hanım..."

Uzay ve Melih Bey kısa bir selamlaşma yaşadılar. Melih Bey hem benim, hem de Sinem Hanım'ın sandalyesini çekerek, oturmanıza yardımcı oldu. Gözlerini gözlerime değdirdiği anda, bir saniyeliğine bile geri çekmemişti. Gözlerinde ciddiyet, küçük bir nezaket nedeniyle hal, hatır sorulduğunda Melih Bey, cevabından tatmin olmamıştı. Sinem Hanım da öyle. İyiyim dememe rağmen, öyle olmadığını biliyor gibiydiler. Fakat en iyi cevabım buydu, hissettiğim kırıklığı kelimelere dökemiyordum asla.

"Bir başışın, açık artırma ve akşam yemeği ile birlikte bir bütün öyle başımı kaldırdım. Yanına gelen yaşlı adama karşın ayağa kalkmış ve sevecen bir tavırla adama sarılıp, sırtını sıvazlamıştı. Melih Bey'den yaşlı görünüyordu adam. "Yine de iyi bir fikir. Davetin çim de, ben de minnettarız eski dostum."

Uzay ile, pek dostça olmayan ama Uzay'ın kriterlerine göre normal sayılabilecek bir karşılaşma yaşadılar.

"Sizi çağırılmayacağım da kimi çağıracağım!" Adam gülümsedi, ardından da Sinem Hanım'ın elini kibar bir eda ile öptü. O sırada yüzümü buruşturmak istedim ama kibarlığı samimi geliyordu. "İlayda ve Serhat gelmeyecek mi?"

Sinem Hanım, yüzüne ulaşmayan bir gülümsemeyi serbest bıraktı. "İlayda kendini iyi hissetmiyor, yakın arkadaşının vefatından sonra toparlayamadı kendini..." Elis aklıma geldiğinde gözlerimin etrafına, görüşümü engelleyen karartılar akın etmişti. Sımsıkı kapattım, derin bir nefes alıp yeniden açtım gözlerimi. Yüzüm solmuş olmalıydı. "Serhat ise birkaç dakikaya... Ah, hoş geldin!"

Masadaki tüm başlar, Sinem Hanım'ın baktığı yere doğru çevrildi. Sinem Hanım'a doğru ilerlerken, dudakları kıvrıldı. Yine de çok gülen birine benzemiyordu, koyu kahverengi gözlerinde bir soğukluk vardı. Güneş olmamasına rağmen göznlük takan adam bu değildi sanki. Ciddi bir duruşu vardı, gözleriyle uyumlu bir renge sahip olan saçlarının aşırı düzgün olmasından da kaynaklanıyor olabilirdi. Uzay, saç bakımından daha dağınık kalıyordu fakat

ikisinin de sahip olduğu ciddiyyet boy ölçüşmezdi; birinin boyu, diğlerininkinin çenesine bile gelemezdi.

"Hoş buldum, sultanım," diye mırıldanarak Sinem Hanım'a sarıldı. "Güzel bir dizayn, Cüneyt Bey."

"Teşekkür ederim, Serhat." Cengiz Bey'in gözleri, Serhat'ın arkasındaki gruba kaydı. "İlerleyen dakikalarda geleceğim. Şimdilik izninizi rica ediyorum, eğlenmenize bakın."

Herkes masaya oturduğunda kısa bir sessizlik oldu, bunu bozan ise şiddeti yükselen melodiler ve Melih Bey' in sesiydi. "Serhat, karşında otıran güzel hanımcıfendi, Uzay Soykır'ın üvey kuzeni Ecce Soykır." Kaşlarını çatı. "Kusura bakma Ecce, bugün Serhat'ın kabalığı üzerinde."

"Ecce ile tanıştığımız için, yeniden bir merasime gerek duymadım..." dediğinde, elinin altındaki örtüyü sıkıca kavradı parmaklarını. Gözlerimde korku vardı, Serhat bunu fark etmişti. "Aydan'ın eski sevgilisi değil miydin, karıştırıyor muyum yoksa?"

Gözlerimdeki korku yok oldu, rahatlamıştım. "Aydan'ı tanımıyorum, biriyle mi karıştırdınız?"

"Samırım öyle oldu." Serhat'ın delici bakışları, üzerimden kalktı. "Ecce'di onun eski sevgilisinin ismi. Özür dilerim."

Bir şey demediğimde, kapalı yerde inadına esen soğuk rüzgârlar ürpermeme sebep oldu. Uzay'a bakamıyordum bile. Yüzündeki ifadesizliği görmem beni korkudan bayılabiliirdi, hele hele Serhat'ın sonradan düzelttiğı potundan sonra!

Önümüze konulan yemeklere dokunamadım, diken üstündeydim, gergindim. Sinem Hanım'ın sakin olmamı söyleyen bakışları da yardımcı olmuyordu. Bu sefer, bakışlarla değil de sözlerle yardımına yetişti Sinem Hanım.

"Açık artırma başlamak üzere. Uzay, hadi gel." Ayağı kalktı. "Cengiz ile konuşmam gerekenler var, açık arttırmanın ne kadar süreceğı ve bağışın nerelere olacağı gibi... Bana eşlik etmeni istiyorum."

Uzay'a baktım. Sinem Hanım ayağı kalkıp onu çağırıldığı gibi hareketlenmişti ama kısa bir anlığına duraksama yaşaması, içimdeki huzursuzluğun artmasına neden olmuştu.

Duraksamayı fark eden Sinem Hanım, devam etti. "Üstelik se-

nenle konuşmam gereken birkaç konu var. Melih'in olmadığı bir yer daha iyi olur."

"Ben ne yaptım şimdi?" dedi Melih Bey, şaşırmış bir şekilde. Şaşırmasının rol olduğu bile anlaşılmıyordu. Sanırım rol de yapmıyordu. Sinem Hanım'ın amacını anlamamıştı.

Sinem Hanım, gözlerini devirerek Uzun'ın koluna girdi. Serhat, Melih Bey'in yanına geçerek bana baktı. "Sultan, Ecre ile tek başına konuşman için sana zaman sağladı."

Melih Bey, eliyle başına vurdu. "Kafam biraz karışık, kusura bakma Ecre." Devam edeceği sırada, sarıllı olan koluma baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Bisikletin birine çarptım. Ve derimi çizen madde ise, kanımdaki bir şeyleri hareketlendirmiş olmalı." Omuz silktim. "Tam olarak bilmiyorum ama sabah, ameliyat hakkında bir şey konuşuyordu Uzun, doktorun biriyle."

Melih Bey sessizliğe gömüldüğünde, kolumu masaya yaslayarak öne doğru eğildim. "Kan demişken, öncelikle size sormam gerek bir şey var. Melih Bey, kanımı istemediğinizi nereden bilebilirim?"

"Bizimle gelmeden önce, ilk yapacağın şey ameliyat olur Ecre." Melih Bey, arkasına yaslandı. "Ameliyat olman gerektiğini çoktan biliyordum ve ummuştum ki... Ummuştum ki, bu ameliyatı zorlaştıracak maddeleri ağırlamadan önce seninle konuşabilirim." Kaşlarını çatı. "Senden bizimle gelmeni isteyecektim. İlk önce seni kendine karşı zararsız hale getirecektik. Yani ameliyat olacağın."

"Melih Bey... İyi niyetli görünüyorsunuz ama sizi tanımıyorum. İnanmak istiyorum, orası ayrı. Fakat emin olamıyorum, niyetim etmek istiyorsunuz bana?"

"Dedenin arkadaşı olduğumu söylemiştim," diye mırıldanı. Ken, ceketinden bir şey çıkardı, fotoğrafa benziyordu. "Bayağı yakın bir arkadaşlık. Dedenin ne kadar iyimser bir insan olduğunu biliyorsundur, bana akıl sır erdiremeyecek kadar çok yardımcı dokunmuştur. Seni, inanamayacağın kadar çok severdi. Başka birini olmadığı için belki de. Uzun'ı tanımasına amcan izin vermedi. İyimser olmasına rağmen çoğu şeyden haberdardı ama"

nuşabileceği kimse yoktu. Benim dışımda. Yine de bana bir şey söylemedi, büyük bir şey isteyecekti çünkü. Ve isteyeceği iyiliği ona yapacağını biliyordu, sadece böylesine bir iyiliği hak ettiğini düşünmüyordu."

"Ne istedi sizden?" diye sordum.

"Annenizi ve sizi, elimden geldiğince korumamı istedi. İyimler biri olmasına rağmen, öz evlatlarını, babanı ve amcanı hiçbir zaman korumak istemedi. Sana yapılanları biliyordu. Amcan ve baban o kadar açık oynuyordu ki kartlarını, bir de Günder'i ortak alınca işler mahvoldu." Başını olumsuz anlamda sallayıp iç geçirdi. "Herkesin bir eksisi illaki vardır ya... Babanın ve amcanın eksilerinden biri de, ortak konusunda dikkatsiz olmalarıydı..."

Serhat, Melih Bey'in devam etmesine izin vermedi. "Uzay'dan seni saklayabiliriz. Yaşına kavuşabilir, yaşadıklarının üstünü örtebilirsin. Ayaklarının üstünde durduğunda, hayatını istediğince sürdürebilirsin. Eminim ki ilerleyen zamanlarda Sultan, seni kızı gibi görecektir." Melih Bey'e baktı. "Dedemin gözüne girmek zor olsa da, bir aile ortamı oluşabilir. Ve hayatına bakılırsa, bu aile ortamı sana iyi gelecektir. İlayda'nın seni kabullenmesi uzun sürer, hatta hiç kabullenmeyebilir ama o da sana iyi davranacaktır."

"Dedikleriniz doğru olabilir," diye mırıldandım. "Ama maske takıp sesini değiştirdiğinde, yanıma geldiğiniz akşam beni size karşı tedirgin ediyor. Korkunç davranmıştın."

"Pek sabrı olmayan biriyim, üzgünüm."

Sabırsız insanlar bana birini hatırlatıyordu.

Melih Bey'in bakışları, Serhat'a doğru döndü. "Sadece belleği verip geldiğini söylemiştin."

"Sence bu kız..." Serhat gözlerini devirdi, eliyle beni gösterdi. "Uzattığım belleği, hemen kabul edip alacak biri mi?"

Melih Bey cevap vereceği sırada bir karışıklık oldu. Ayaktaki herkes telaşla masalarına doğru ilerlemeye başladı, burada olacak olan her ne ise başlıyor olmalıydı.

Serhat, boynunu ovuşturduğu sırada Uzay'ı fark etti. "Uzay buraya geliyor." Bakışlarını bana doğru çevirdi, kahverengi gözler donuk bakıyordu. İçten içe tüm renkleri yavaş yavaş soğuyordu ve dışarıya mat kahverengi olarak yansıyor. "Bize güvenmiyorsun

ama hiçbir şeyini bilmediğin bir adamın yanındasın. Faruk'un dediğine göre, miras şartı diye bir şeyler söylemiş. Yalan olan. Sana, bizimle geldiğinde ilk işimizin ameliyat olacağını söyledik. Riskli bir ameliyat fakat kurtulma, iyileşme olasılığın daha yüksek. Uzun vadede, kanımdan haberdar olduğunu biliyorsun, değil mi?" Cevap vermedim sesini biraz daha yükseltti; öldürücü bir tınısı vardı fakat siniri bana değildi, mantıksız bulduğu düşüncelerimeydi. "Cevap ver!"

Başımı onayladığımda, uzun süredir kendime içten içe sordurduğum o soruyu sordu. Sessizce, bir fısıltı halinde olmasına rağmen, kulaklarıma yansıdığına gürültülüydü kelimeleri. "Uzun vakitlerden haberdardın... O zaman niye seni ameliyat ettirmedi de sakladı, sanki onu, kanını, kullanmak istemiş gibi?"

"Burası kalabalıklaştı, gidelim." Omzuma dokunan eller, beni masadan kaldırdı. Ama vücudum her bir adımda yere batıyordu. Dillendiremediğim soru, Serhat'ın ağzından kolayca çıkmıştı. Ve küçük bir beden olmasına rağmen hâlâ nefes alan güvenimin kalbi durmuştu. Herkesin sakladığı sırlar vardır.

III

Her şey, beklenilmeyen bir hızla değişiyordu ve nefes almaya bile zaman yoktu. Her bir derin iç çekiş, acıya dönüşüp vücudu içten dondurmaya başlıyordu. Saklanan sırlar, teni en ince ayarına kadar ürpertiye. Yalvarılıyordu ama durdurmak elde değildi. Hiçbir şey, daha yavaş, daha acı verici olamazdı. Ölüm, sadece seyrediliyordu. Müdahaleye izin verilmiyordu; yönetim tek kişideydi.

Ellerime baktığımda, korkudan tir tir titreyen tenimi görüyordum sanki. Derinin altında ölümcül bir hançer vardı, parmaklarım hareket ettiğinde hançer dibe giriyordu. Ta ki elim kullanılmayan hale gelene kadar.

Gözlerimi, ellerimden çekerek başımı kaldırdım. Hava yüzüme çarpıyor ama yumuşak davranmıyordu. Canımı acıtmak, bin parçaya bölünmemi sağlamak istiyordu. Görüşümün önünde bir sis oluşturup, olduğumdan daha kör olmamı arzuluyordu. Zararı,

kötülüğümü istiyordu. Bağınıyordu, dile gelmeyecek sözleri davranışlarıyla belli ediyordu.

Uzay, beni mahvetmişti; tüketmişti.

Ruhumu ilk önce rengârenk bir kafese kapatmış, kafesin rengini kaybetmesini, griye dönüşmesini beklemişti.

Gri, kanıma bulanmış bir kafesin içinde can çekişiyordum. O, kıbarlığı, kabalığından daha tehlikeli olan soğuk adam, beni öldürmüştü.

Saatlerdir açık olan camın önünde oturuyordum, daha fazlası hasta olmama yol açardı. Bu yüzden camı kapattım ve banyoya doğru ilerledim. Elbiseyi sakince üzerimden çıkarırken, bir yandan da sıcak suyu açtım. Bir süre küvetin dolmasını bekledikten sonra, son derece yavaş bir şekilde vücudumu kaynar suyun içine soktum. Uzay, yanmaya dayanabiliyorsa... Ben de bunu başarabilirdim.

Elime, uzun süredir beklediğim bir fırsat geçmişti. Gidebilirdim, kendi hayatıma yeniden, iyi bir başlangıç yapabiliirdim. Gaddar adamı unutup, mutlu olabilirdim. Ama intikam, nasıl onun içini kemirmişse, beni de rahat bırakmıyordu. Ruhuma verdiği zararı, ruhsuz bir adama aynı şekilde ödetemezdim. Lakın bedenime verdiği zararın karşılığını alabilirdim. Bedenini acıtabilirdim. Acıyı hissetmeye başlayan adama, acının en büyüğünü tattırabilirdim.

Çığlıklarım kulağımdaydı. Dün gibi hatırlıyordum. Yakarışlarımı, yalvarışlarımı... Kaybedişimi.

Su gitgide sıcaklığını kaybederken, vücudumu bu akşamın kârından arındırmak aklıma yeni yeni gelmişti. Ayaklanarak, suyun üst kısmını açtım. Suyun, kısa saçlarımı tekrardan ısıtıp ıslatmasını beklerken gözlerimi kapadım.

Banyodan çıktığımda, giyinerek yatağa geçtim, saçlarımın ıslaklığı önemli değildi. Yastığıma sinmiş Uzay'ın kokusunu kısa süreliğine uzaklaştırıyordu ama faydası yoktu. Uzay'ın kokusu, burnumun ucunda kendini yineleyip duruyordu.

Birkaç saatlik uykum, bedenimde enerji olarak geri dönmemişti. Aynı tas, aynı hamamdım ama sanki kaslarım uyuşukluğunu koruyor, yorgunluğu hissetmiyordum. Sadece görüyordum. Gülümsedim, yorgunluğu hissetmemek iyiydi. Ayaklandım bu yüzden, üstüme rahat ve spor için uygun kıyafetler giydim. Elbiselerden

her yerde bulunan, kalın ipten oluşan kemeri alıp başıma bağladım. Sıcaklığı toplanmıyordu ama önüme gelmesi beni rahatsız ediyordu.

Odadan çıkarak Uzay'ın odasının önüne ilerledim, kapıya sertçe ve uzun bir süre vurdum. Kapının ardındaki kokusu yoğundu, sıcak ama umurumda değildi. "Antrenmana, tembel öğretmen."

Cevabını veya çıkmasını beklemeden ilerledim. Hedefim olan spor odasına girdiğimde, vücudumu esnetmeye başladım. Uzay'ın gelmesi uzun sürmüştü, daha önce onu bu kadar fazla beklediğimi hatırlamıyordum. Fakat soğukluğunu koruyan ifadesi, daha fazla beklemiş olmayı istememi sağlıyordu. Gri değildi gözleri, açık mavi, bakışlarının uzaklaşmasına engel oluyordu.

"Isındım," dedim, son derece ruhsuz bir sesle. Ruhsuz tondur, tokmuş veya sıkılmış değil. Aynı Uzay'inki gibi, buzluğa girip çıkmış, çıkarılmış.

Vücudunu harekete geçirdi, ısınma sırası ondaydı. "Sağ köşede bulunan sopaları getir."

Etrafıma bakındığımda, duvara yaslandırılmış sopaları gördüm. Mavi, beyaza çalan renkleri vardı. Belirli noktalarında, üç yerde ise siyah, deriden sargılar buluyordu. Elimin altındaki siyah deri, parmaklarımın yumuşaklığına göre şekillenmiş ve hafifçe içeri göçmüştü.

Birkaç dakika sonra Uzay hazır olduğunda, sopalardan birini ona uzattım. İlk önce nasıl tutacağımı, ardından da nasıl hareket ettireceğimi gösterdi. İfadesiz gözlerle izliyordum, tam olarak anlamamıştım ama zor görünmüyordu. "Bu sopayı oraya buraya sallayabilmem, bana ne kazandıracak?"

"Bunun, sopayı, oraya buraya sallamak olmadığını anlayacaksın öncelikle," dedi, alayla. "Bir nesne ile kolayca bütünleşmeye yardımcı olacak. Bu sopayı dengeli kullanabilmek, silahtan daha zahmetlidir."

Bir adım geri çekildiğinde ona uydum ve ben de geri adım attım. Sıkı tuttuğum sopayı kaldırdım. İleri doğru bir hamle yapacağım sırada, Uzay, hızlı bir şekilde elimdeki sopaya vurarak yere

düşürdü. Düşen sopaya doğru başını çevrilirken, köprücük kemiklerimin birleştiği boşlukta, Uzak'ın tuttuğı sopanın soğuk ucunu hissettim. Kılıcın ucu tenime batmış gibi acı veriyordu soğukluk, çünkü Uzak'ın enerjisi sopa ile bütünleşmişti bana karşı.

Boğazıma dayanmış sopayı, baş ile orta parmağını birleştirerek ittim ve eğilerek yerdeki sopayı aldım. Tuttum ve doğrulmaya başladım fakat dik bir pozisyona gelemeyen, Uzak yeniden sopaya vurdu ve yere düşürdü. Bu hareket, iki kere daha tekrarlandığında gerilmeye başlamıştım ama sesime yansıtmadım. "Bunu yapmayı kes!"

"Öncelikle sopayı kaldır," dediğinde ona doğru ölümcül bir bakış attım. İzin verseye kaldırıacaktım sopayı zaten!

Yerdeki sopayı sol elimle tuttum. Kaldıracağım sırada Uzak'ın sopama olan darbesini, aniden ortaya kolumu koyarak engelledim. Hedefi kolum olmayan sopa, canımı fazlasıyla acıtmıştı. Tenim kalmazmaya başlamıştı ama sesimi çıkarmadım, bir iki saniye koluma bakmak dışında.

Ani hareketimi, başımın dönmesine sebep olmuştu ve bunun yanlış olduğunun Uzak da ben de farkındaydım. Ben umursamıyordum, Uzak ise ne yapmaya çalıştığını anlamak istediği için sesini şimdilik çıkarmıyordu.

"Bazen, kazanabilmek için fedakârlık yapmalısın," dedi Uzak. "Canın, fazlasıyla yansa bile."

Yüzüm yere doğru dönük iken, Uzak gözlerimi görmemiş olduğu için huzurluydum. Alev alevdi gözbebeklerimin etrafı, içindeki boşluk ise buz tutmuştu. Alevlerin eritemeyeceği, onları buza döndürebilecek kadar donuktu. İhanetle harmanlanıp, acıdan güç alıyorlardı.

Sopayı sağ elime aldım ve Uzak'a doğru ilerledim. Ya gerileyecekti, ya da vuracaktı. Vurmayı seçti, bir kez daha.

Koluma, canı acıtmayan bir şekilde burdu. 'Geri çekil' der gibi. Yaklaşmamı istemiyordu, çünkü yaklaştığımda, canımı bile bile fazlasıyla acıtamayacaktı. Onunla ilk tanıştığımız anki gibi acımasız değildi bana karşı. Ama ben öyleydim, can acıtmaktan çekinip, canımın acımasını sağlamıştım. Şimdi ise ikisini de yapabiliyordum,

kendime de, başkalarına da zarar verebiliyordum. Canlarını yaka-
lıyordum.

Soğuk öğretmenimin kazandırdığı sıcak zaferim.
Sopayı aramıza uzunca koydu, ucu karnıma dayalıydı ve iler-
ledikçe batıyor, canımı acıtıyordu. Uzay, vazgeçmeyeceğimi anla-
dığı anda sopayı bıraktı. Yere düşen sopaya karşılık, kendiminkini
sıkıca kavradım. Sabit bir şekilde karşımda duran Uzay'a doğru
ilerledim. "Karşılık verme Uzay, bırak canın acısın. Sonunda ka-
ranacaksın."

Sert bir şekilde omzuna vurdum sopayı, ikinci vuruşum hinci-
mi çıkarmak ister gibiydi.

Herkesin içinde bir melek, bir şeytan vardı. Çoğu uyum için-
deydi, birbirlerinden nefret etseler de. Gerekliği yerde biri baş
gösteriyor, gerekliği yerde diğeri. Bazen, melek ve şeytan işe ka-
rışmıyordu. İnsan ne isterse o oluyordu. Ve ben de hücrelerim-
deki arzuyu hissettim, şeytana izin verdim. Esnedi, eliyle boynu-
nu ovdu. Vücudu kan kırmızısına boyanmıştı. Ayağa kalktığı anda,
üstündeki kandan örtü etrafa yayındı ve meleğin grileşmeye yüz
rıtmuş elbisesinin ucunu kirletti. Melek, sesini çıkaramazken,
şeytan güldü. Gülüşü korkutmuyordu, nefessiz bırakıyordu. Onu
görmek gözleri, tonunu duymak kulakları kanatıyordu. Şeytan
korkunçtu. Ama ona izin verildiği sürece, birlik içinde yaşayıp dost
görünebilirdi.

Tüm öfkemi parmaklarımı topladı, sopayla birlikte öfke taş-
tı. Uzay'ın bedeni, sopanın şiddetiyle geriledi. Yüzünden bir şey
okunmayan Uzay, kalkanlarını indirmemişti fakat bedeni sessiz-
ce acı çekiyordu. Bir an, önümde diz çökmesini istedim. Benden
özür dilemesini, onu affetmemi istemesini. Tekrar ve tekrar, im-
kansı arzuladım. Ulaşılmayanı istedim.

"Basit adam..." Fısıldadım, sopayı elimden atarak. "Gerçekleri
söylemekten aciz olan, basit adam."

"Gerçekleri mi istiyorsun?" diye sordu, sert sesiyle. Gözleri ile
birleştiğinde ses tonu, vücudumu korkuyla titretmişti.

"Evet!" dedim, kısıp ama istikrarlı bir tonla. "Evet, gerçekle-
ri istiyorum. Söyle, kanım yüzünden beni yanına aldığını söyle.
Bu illetten beni kurtarmadığını, çünkü düşmanlarına kanumdaki

hastalığı yaşatmak istediğini söyle. Beni mahvettiğini söyle. 'Sana zararların en büyüğünü isteyerek verdim,' de!"

"Seni yanıma aldım..." Yüzünü, yüzüm ile aynı hizaya getirmek için hafifçe eğildi. Yakından daha ürkütücüydü ifadesi, kusursuz yüzündeki öfke, hayret edilesi uyum ile birleşmişti. "Çünkü seni kullanmak istedim. Öyle de yaptım. Zarar gördüğünde atığın çığlıkları zevkle dinledim, hiç bitmesin istedim. Hiç bitmesin ki, kulaklarımdaki şenlik sona ermesin, hiç bitmesin ki, gözlerindeki acı, beni, ruhumu doyurmayı bırakmasın... Ruhumu doyuruyordu senin bağırışların! İhtiyacım olan tek şeydi!"

Kolumu sıkıca kavradı, ilk günlerdeki gibi. Morartırcasına sıkı. "Ameliyat ettirmedim çünkü riskliydi, çünkü umurumda değildi kanına ne olduğu. İçinde bulunup da umurumda olan tek şey: kalbin. Emrim altına girmek üzere olan kalbin. Onu istiyordum, hâlâ da istiyorum."

Başımı kaldırdım, burnum, burnuna değişiyor ve vücudum, soğukluğunu ağırlamak istercesine kasılıyordu. Gözlerim, sıcak yaşlarını serbest bırakmak istiyor, gözbebeklerimdeki buzlar buna izin vermiyordu. "Sen korkunç bir adamsın, efendi."

"Ben korkunç bir adamım," dedi, ruhuma doğru. Gözlerinin anlık kapanışı, ellerinin belime sarılıp beni yakınına çekmesi, başını kaldırıp dudaklarının alnıma değmesini sağlaması nefesimi titretmişti. "Ben basit bir adamım, küçük. Bu basit adam kamını değil, kalbini şiddetle arzuluyor."

"Adamın hançerinde kalan kadının kamı," diye başladım, masalını hatırlayarak. "Titrek ruhu canlandırmış. Kadının titrek ruhu, intikam istiyormuş ve alacakmış. Saçlarını, bedenini, ruhunu ve kalbini geri kazanacakmış."

Uzay'ın, kulağıma uzanan kelimelerindeki soğuk nefes, tüylerimi ürpertti. "Adam buna izin vermeyecek."

Elim ile boynunu kavradım. Avucuma değen ten, pürüzsüz ve bir sadist'in ruhu kadar acımasız gaddarlığa sahipti. Parmaklarımla ucuna yükseldim, kafamı kaldırarak boynuna doğru fısıldadım. "Kadın, adamı mahvedecek."

Uzay'dan ayrıldım, arkamı bir an olsun dönmeden kapıya doğ-

re ıkerledim. Tehlikeli sesi, sadece düşüncelerimi durdurmuştu. Avazlarımı değil. "Adam da bunu bekliyor. Hep bekledi, küçük." Odama girdiğim gibi sırtımı kapıya yasladım, sessizce gözlerimi kapatarak bekledim.

İntikam arzusuyla yanıp tutuşan bir beden körelmiş, yeni beden ona arkadaş olmaya gelmişti, düşmanı olmasına rağmen. Ve bu beden, derin nefeslerden oluşan iki ruhu da boğacaktı.

Annem bir keresinde beni yanına çağırmış, susup onu dinlememi istemişti. Oturmamı, onu dikkatlice dinlememi söylemişti. Bir gün bana yardımcı olacağını düşünüyordu söylediklerinin. Bana zor bir adam, diye başlamıştı. Kötü ve kötü olduğu kadar zeki. Hiçbir zaman kötü adamlara güvenme, basit ve korkunç olanları tercih et. Ama onlara da güvenme, güzel kızım. Kendine güven, başka kimseye değil.

Ama ben hiçbir zaman onu dinlememiş, her karşıma çıkan adamı güvenmiştim. Bundan sora böyle olmayacaktı. Ne Faruk'a, ne Melih Bey'e, ne Sinem Hanım'a, ne de Serhat'a güveniyordum. Güvendiğim kişi, bendim.

Uzay, şeytan ile işbirliğine girmemi sağlayacak kadar korkunç bir adamdı. Her zaman acı, acı ve acıydı bana verdikleri! Ona güvenemezdim. Kanımı kullanmak isteyip istememesi umurunda değildi, bir önemi yoktu ki bunun! Her türlü, buradan ayrılacaktım. Şansımı tepmeyecektim, ama Talan ailesiyle de yaşamayacaktım. Uzaklara, Uzay'ın beni bulamayacağı bir yere gidecektim. Kendimi toplayacaktım! Paramparça ettiği bedenimi tekrar bir araya getirecektim! Ben, Ecre Soykır'dım. Bir kadındım. Ve kadınlar, ağlamaktan bile aciz, korkan erkeklere karşın her zaman güçlü olan tarafı.

Verdiği acıyı asla unutamazdım ama üstünü örtme şansım vardı.

Kapıdan ayrılarak laptop'u açtım. Kısa, öz ve net bir e-posta yazdım, Serhat'a.

'Yarın akşam. Çıkarın beni bu pis çukurdan.'

Kararımı hiç kimse değiştiremezdi, ben bile. Bu zamana kadar gözlerimi kapamıştım hep, ne derse sonunda gene olur vermiştim.

Başka seçeneğim yoktu. Ama artık bir seçeneğe bile ihtiyaç duymayacaktım, çünkü beni zora sokan cümleler olmayacaktı.

İlk işim içimdekenden kurtulmak, ikinci işim ise ruhumdaki izi atmak olacaktı. Geleceğe bakıp, geçmişini unutmayı istemek olanaksızdı. Geçmişle, geleceği canlandıracaktım. İzleri, sıcak intikamla kapatacaktım.

Serhat'ın cevabını beklemedim. Aşağı indim. Mutfakta, düşünceli bir şekilde oturan Ayşe Abla'yı gördüğümde, kaşlarını çatarak karşısına geçtim. "Bir şey mi oldu?"

Orada olduğumu fark ettiğinde irkildi. Elinin arasında oyuncak haline getirdiği kâğıdı bana uzattı. "Uzay Bey, bunu sana vermemi istedi. Fakat elinden gelebildiğince geciktirmeni, o yanında olmadığı bir zaman açmanı istedi."

Özenle katlanmış, Ayşe Abla'nın ellerinde bozulmuş kâğıdı alarak parmaklarımin arasında çevirdim ve başımı olumlu anlamda salladım.

Karnımı doyurduktan sonra odama çıktım. Ayşe Abla, Uzay'ın sabah bir şeyler yediğini söylemişti. Demek ki o yüzden antrenman için onu o kadar çok beklemiştim. Rahat adam.

Elimdeki kâğıdı masamın üzerine koyarak odadan çıktım ve Uzay'ın odasına girdim. Sırtını koltuğa yaslamış, televizyon izliyordu. Bu sıralar fazlasıyla evde oturur olmuştu.

"Uzay," dedim, televizyonun sesini bastırarak. Başı bana doğru döndü. "Gri tokamı alabilir miyim?"

Cevap vermedi, uzun bir süre. Ayaklarımı harekete geçirip yanına ilerledim. Kolunu tuttum, bileğinin üzerindeki tişörtün kolunu sıyrarak tokayı aradım ama yoktu. Diğer bileğinde de yoktu. "Bende değil."

Odama koymuş olabilirdi, hiç bakmamıştım ve özgüvenin bastırmasıyla bu odaya gelmiştim.

Derin bir nefes alıp bir adım geriye attım, bedenimi kapıya doğru döndüreceğim sırada, simli tokam bana inat parlamaya başladı. Uzay'ın yatağının başucunda asılıydı.

Hangi saçına takacaktım bu tokayı, bilmiyordum ama içimden bir ses geri almam için diretiyordu. Öyle yaptım, yatağa doğru iler-

leyip tokayı aldım. Uzay'ın ses çıkarmaması beni işkillendirmişti
ana tokayı aldığım için sorun yoktu.

Odaya girip camın başına geçtim, dün akşamki gibi. Tokayı bileğime taktım. Uzay'ın kokusu bunun üzerine bile sinmişti, tokayı istemsiz bir şekilde burnuma yaklaştırdım. Mükemmel kokuyordu, baş döndürecek kadar. Üstelik Uzay'ın teni, uzun bir süre bu toka ile temasa geçmişti.

Kendimi iç geçirirken buldum.

Nedense bir anda ev boş gelmişti, hava kararana kadar evde tek olduğumu düşünüyordum. Buna alışmalıydım, evde tek olmaya alışmalıydım! Biriyle kalmayacaktım sonuçta, tek başıma olacaktım ve her şeyin üstesinden kendi başıma gelecektim, en azından bir süreliğine.

Odanın kapısı açıldığında irkilerek başımı kapıya doğru çevirdim. Uzay, hızlı bir şekilde odanın içerisinde ilerleyip elindeki kutuyu bana uzattı. Koyu renk, kadife kutuya baktım. "Bunu al."

"Neden?" diye sorarken kutuyu elime aldım ve açtım. İçinde gümüş bir bileklik vardı, ay ışığının altında, ucunda asılı olan üç tane kar tanesi parlıyordu.

Uzay, ellerini iki yanıma koyarak öne doğru eğildi. Karanlıkta bile gözleri belirgindi, gri gözleri aynı bilekliğin rengindeydi. "Adam, tokayı geri istiyor."

Gerilmiş vücudumu Uzay'dan uzaklaştırarak elimi bileğime sürttüm. Tokayı çıkararak Uzay'a uzattım. Eğer olumsuz bir cevap veririm, itiraz edeceği ve istediğini alana kadar durmayacağı belliydi. Zaten her istediğini yapan, alan adamdan ne beklenirdi ki!

İstekler can yakıcıydı. İsteklere, acı nüksetmişti. Tehlikeli adamın istekleri her zaman zararlı, korkunç olurdu.

Uzay odadan çıktığında, boş bir ifadeyle, yavaşça kapatılmasına rağmen son derece gürültülü gelen kapının ardından baktım. Derin, temiz bir soluk bile iyi gelmiyordu.

Gözüme bir damla uyku girmiyor, yarına dair alev alev yanan hislerimi beni rahat bırakmıyordu. Yastığımın yanında bekleyen kâğıt açılmak için titriyor; ellerim ise diretiyor, ona dokunmuyordu. Merak, kalkanlarımı kemiriyordu. Ama eskisi kadar endişeli, meraklı ve heyecanlı değildim. O kadar çok gizemle karşılaşmıştım

ki, bir not veya bilmece gibi gelen sözler önemsizdi, lüzumsuzdu benim için.

Sabahleyin, ilk işimi Ayşe Abla'nın yanına inip Görkem'in telefonunu istemek oldu. Görkem ve Serpil, benim için bir dost olabilecek kadar iyi insanlardı. Tabii iyilikleri sadece bana karşı olsa da Onları çağıracaktım, bir nevi vedalaşmak istiyordum.

"Görkem Bey'in numarası yok ama..." Ayşe Abla, cep telefonunu karıştırırken duraksadı. "Acil durumlar için Serpil Hanım, bir numara bırakmış olacaktı. Yardımcı olur mu bilmem..."

Aradığı numarayı, yalnızca beş saniye beklemiştim. Serpil'in sesi, endişeli geliyordu. "Ayşe Abla! Bir şey mi oldu? Uzay iyi mi? Ya Ecre, ya sen?"

"Serpil, benim... Ecre. Telefonum yok, numaramı da bilmiyorum; o yüzden Ayşe Abla'dan istedim. Bugün gelebilir misiniz diye soracaktım. Biraz... Biraz sıkılıyorum da."

"Ecre," dedi şaşkınlıkla. Daha önce onu böyle bir şey için aramadığımdan, altında bir şeyler olduğunu düşünüyordu. "Sen..."

"Serpil. Sadece sıkıldım ve biraz kafamı dağıtmak istiyorum."

"Uzay'a söyle dağıtsın," diyerek kıkırdadı. "İğrençti, değil mi? Neyse. Gelirim, daha doğrusu geliriz tabii. Görkem holdingde olmalı, yarım saate oradayız."

"Anlaşıldı," dediğinde kendince bir şeyler mırıldanarak telefonu kapadı. Geri verdiğim gibi kapı çaldı, telefonunu alan Ayşe Abla, masanın üzerine koyduğu çantasını sıkıca kavrayarak kapıyı açmaya gitti.

Uzay içeri girdiğinde, Ayşe Abla da evden çıkmıştı. Kaşlarını çatsam da bu konu hakkında konuşmadım, onun yerine, Uzay'a Görkem ve Serpil'in geleceğini söyledim. Hiçbir şey söylememişti, bugün her zamankinden daha donuk bir ifadesi vardı. Bana bakarken, ifadesiz veya soğuk değildi, sıkkın görünüyordu. Bu bakışların beni işkillendiriyor olması, ruh halimi daha da kötü yoruyordu.

Uzay, hızlı adımlarla yukarı çıktı, ben ise salona geçtim. Bir süre arkasından bakmadan edememiştim, dün akşamdan beri bu hareketi âdet edinmiştim sanki. Elim, bileğimde asılı duran ve parlamaktan kaçınmayan bilekliğe değdi. Uzay'ın soğukluğu, gaddar

kasveti işlemiştii. Kar tanelerindeki her bir küçük taş, acının tohumu gibiydi. Büyüdükçe büyüyor, bileklik gittikçe ağırlaşıyordu.

Televizyonu açmaya yeltenmedim, elim bileklikten ayrılmıyordu ki zaten. En nihayetinde, Uzay'ın şaşırtıcı hediyesiydi. Bilekliği vanımda götürecektir olsam da kütüphaneyi özleyecektim, hem de fazlasıyla. Birinin, bana özel yaptırdığı en güzel hediye idi. Bana bir ömür almıştı ve ben o ömre kendiminkini eklemiş, Uzay'ın avuçlarına bırakmıştım.

Kapı hızla yumruklanmaya başladığında irkildim, Melih Bey mi gelmişti?

"Acıktım!" diye yakardı Görkem. "Açın şu kapıyı, gerçekten fazlasıyla açtım!"

Rahatlayarak kapıyı açtım, Görkem yanaklarımı hızlıca öperek içeri girdi. Ceketini bir yere fırlattığı, eşyaların kırılma sesinden belli olmuştu. "Özür dilerim!"

Serpil gözlerini devirdi, üzerindeki montu hızlıca çıkardı. Ağzını araladı, yüzümü bir süre inceledi. "Neden solgunsun bakayım sen?"

Gözlerine baktım, samimiyetin rengini almışlardı. Her şeyi anlatmak istedim, onları neden buraya çağırdığımı, neden nefes alamadığımı hissettiğimi, içimde bulunan ve üzerinde intikam yazan kâğıdı birinin ateşe verdiğini söylemek istedim. Tüm kalbimle hem de.

"İşıktan öyle görünüyor olmalı," diyerek hafifçe tebessüm ettim. Tebessümüm, gözyaşlarımdı benim. Ağlamak için fazla güçsüzdüm, zayıftım. Aynı Uzay gibi. "Sen çok iyi görünüyorsun, mutlusun."

"Öyleyim ama bundan kurtulduğunu sanma," diye fısıldadıktan sonra sesini yükseltti. "Ecre ve ben mutfağa giriyoruz, yemekler kısa sürede hazır olur."

Görkem başıyla onayladıktan sonra Uzay'ın merdivenlerin son basamağını indiğini fark etti ve yayıldığı koltuktan doğruldu. "Holdinge gelmedin, neredeydin bakalım?"

Uzay'ın cevabını dinlemeden mutfağa girdim. Serpil, dolabı karıştırmaya başlamış, aradıklarını bulduğunda ise tezgâha yerleş-

tırmeye koyulmuştu. "Mutfağın kapısını kapat ve otur, sonra da dökül."

Kapıyı kapatarak sandalyelerden birine oturdum, o sırada tavanın üzerinde birkaç sebze doğramaya başladı, yağ döktüğü geniş, siyah tavanın da altını açmıştı.

"Gidiyorum ben," dediğimde canının acıdığını belli eden sesler çıkardı ve hafifçe kestiği parmağını suyun altına soktu.

"Böyle ani şakalar komik olmuyor, elimden bir kaza çıkabilirdi," diye homurdandı.

"Ciddiyim." Arkama yaslanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sizi buraya çağırdım çünkü değer veriyorum, veda etmek istedim."

"Sağ ol ya!" diye bağırdı. Ateşi kapadı ve kapıya doğru ilerledi. "Gerçekten çok teşekkür ederim, çok ama çok iyi bir bok yedin! Afiyet olsun!"

Hızlı hareket ederek önüne geçtim ve Serpil'i durdurdum. "Serpil, bu ciddi bir durum. Neden kıızıyorsun, şimdi söylediğim için mi?"

"Öyle." Başını kaldırdı hafifçe, gözlerindeki samimiyet kaybolmuştu. Hayal kırıklığı vardı. "Bana gideceğini söyleyip söylememen önemli değil. Önemli olan Uzay'ı da kendini de mahvedecek olman."

"Onu mahvetmek istiyorum zaten," dedim tıslarcasına, zehir akıtacaktım yakında. "O zarar göreceksen, yanında benim de güme gitmem umurumda bile değil."

Afalladı. "Neler oluyor?"

"Yaptıklarının bedelini burnundan getireceğim, kimse beni bundan alıkoyamaz. Uzay'ı üstte tutarak değil de, objektif düşün. Serpil, Görkem'in bazı tavırlarına kızarken, benim Uzay'a böyle davranmama niye öfkeleniyorsun?"

"Laf oyunu yapma bana!" dedi elini göğsüme bastırarak. Bir an, Uzay ve ben aklıma geldi. Boyu, karşısındakinin endamına bile yetmeyen bir kadın; soğukluğuyla kızın hafif bedenini donduracak bir adam. "Uzay'ı seviyorsun sen!"

Yüzümde nasıl bir ifade belirdi bilmiyordum ama Serpil, kaç-

mak ister gibiydi. Ses tonumun soğukluğu, korkunçluğu, yüzümdeki ifadeyi anlatıyordu bana. "Bir daha... Bir daha sakın onu sevdiğimi söyleme bana. Ağzından öyle bir kelime bile çıkmasın Uzay ile benim için. Onu sevmiyorum, o kadar alçalmadım, o kadar düşüncelerim körelmedi!"

Kolunu sıkıştığını fark etmemiştim, ta ki o geri çekmeye çalışana kadar. "Bunu göremeyecek kadar körsün, bu yeter de artar bile. Doğru olan, ona karşı bir şeyler hissetmemen, evet. Fakat ben burada doğruları değil, gerçekleri söylüyorum. Bunu anladığında, anladığınızda her şey çok geç olacak. Sana, kaçmanda veya her ne halde yiyeceksen onda başarılar dilerim."

Kolunu kurtardığı gibi hızla kapıyı açtı. Görkem'i kaldırması ve neredeyse koşarcasına kapıdan çıkması canımı yakmıştı. O ikisine gerçekten değer veriyordum ve bunu istememiştim, ununamıştım.

Belimi tezgâha yaslayarak başımı iki elimin arasına aldım. Gözlerime akın eden yaşları ellerimle silerek burnumu çektim. Allah'ım, ne günahım vardı benim de bunları yaşıtıyordun bana!

Cebimdeki kâğıda dokundum, ince olmasına rağmen hissedebiliyordum. Elimi, bilekliğin takılı olduğu sol elimden yukarıya doğru çıkardım ve Uzay'ın yaptığı kırmızı izin üzerine avucumu koydum, o sırada dışarıdan sesler gelmeye başlamıştı.

Yavaş adımlarla mutfağın kapısına doğru geldiğimde, kenardaki duvara yaslanmış Uzay'ı fark ettim. Durdum, omzumu ve başımı mutfağın kapısının kenarına yaslayarak düz bir ifadeyle salona baktım.

"Seni almaya geldiler." Uzay'ın cümlesini duyduğum anda buz kesildim. "Onlar güvenilir insanlardır."

Avucumun altındaki izi sıktım. "Nereden biliyorsun?"

"Bilmemem için bir neden mi var?" Derin bir nefes aldı. "Harun ve Faruk'un tutarsızlıkları, son zamanlarda Faruk ile gereğinden fazla konuşman, çünkü e-posta... Daha sayayım mı? Liste gözüme pek bir uzun göründü."

"Gittiğimde ilk işim ameliyat olmak olacak," dedim, havadan sudan konuşuyormuşuz gibi. Bir anlığına gitmeme izin vermeyeceğini düşündüm.

Duvardan uzaklaşarak karşıma geçti. "Dikkat et."

"Gitmene izin verecek misin?"

"Sen istediğin sürece seni bırakmayacağımı söyledim. Gitmene izin vermiyorum, sadece seni bırakıyorum." Gözlerimi kapadım, başımı öne eğerek doğruldum. "Geri döneceğini biliyorum."

"Senin için geri döneceğim," dedim soğuk bir sesle. "İntikam alma isteğinin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Gülümsedi, özenle tek tek dizilmiş dişleri tüm güzelliğiyle karşımdaydı. Elmacık kemikleri hafifçe yukarıya doğru yol almış, altı gölgelenmişti. Çıkmaya yüz tutmuş sakalları, üstündeki ışık yüzünden göz alıcı bir parlaklığa sahipti. Yüzündeki kusursuzluk simgesinin etrafını gri bir bulut sarmıştı. Fakat bu gri bulut ile kusursuzluk uyum içerisindeydi. "Demek... Aruk korkulacak kişi sensin."

Cevap vermedim, onun yerine Uzay'a doğru bir adım attım. Sarılmak istiyordum, küçülüp boynundaki girintinin içinde son-
suza dek kaybolmak...

Dudaklarımı hafif baskısını alnımda hissettim. İçim ısınmış, kalbim hızlanmış, vücudum titremişti. Keşke üzerimdeki Uzay, fiziksel bir damgadan değil de ruhun gözlerdeki yansımada oluşan izden ibaret olsaydı, bende.

"Yakın bir zamanda, kendi benliğini ortaya çıkaracağını hissedebiliyorum," dedi fısıltı halinde. "O zaman yanıma gelmekten çekinme."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek kapıya doğru ilerledim, açtım. Omzumun üstünden Uzay'a baktım. "Bunu söylememeyi dilemiş olacaksın."

"Seni yanıma almamış olmayı dileyeceğimi düşünüyordum," dedi, ifadesiz bir sesle. Bu sesi özleyecektim, iliklerime kadar hissediyordum bunu. Tondaki, soğukluğun ruhumu kaplayıp, korkuyla beslemesini arayacaktım her saniye. Ama bulamayacaktım, sahibi dışında hiçbir yerde çare olmayacaktı.

"Güzel," diye mırıldandım. Uzay, korumaların durmasını emretmişti. Kapının dışında Melih Bey ve Serhat duruyordu, arkalarında siyah bir araba vardı. Karanlığın simgesi, siyah. Benim için

karanlığın simgesi siyah değildi, Uzay Soykur'ın gri gözleriydi. Onlar, gelmiş geçmiş en karanlık, tehlikeli renge sahiplerdi. "Hatta çok güzel. Çünkü ben her gün, beni yanına almamış olmanı diledim, Uzay Soykur."

Arabaya bindiğimde, içimde bir yerlerde üstü yazılı kâğıdın daha fazla alev aldığını hissediyordum. Duman boğazımı yakıyor, gözlerimi yaşırtıyordu. Fakat kalbime ulaşmıyordu, beynimdeydi sadece.

Cebimdeki kâğıdı çıkardım, araba hareket etmeye başladığında öne doğru eğildim. Melih Bey karşımda, Serhat ise sağımda oturuyordu. "Direkt hastaneye gitmek istiyorum."

"Direkt ameliyat olacaksın," dedi Melih Bey, güven verici bir şekilde.

Ama aklım ameliyatta değildi, hastanede değildi, Uzay'daydı. Bir yıldır kaçırmaya çalışmıştım, o ise birkaç dakikada izin vermişti. Ve artık yanımda değildi, Uzay yoktu. Sadece ben vardım, bir de yeniden bana misafir olan yalnızlık. Anılarımda Serpil'in gülen yüzü, Görkem'in samimiyeti yoktu. Serpil'in hayal kırıklığı, Görkem'in şaşkınlığı vardı. Anılarımda, mutluluktan eser yoktu.

İntikam, açtı. Hepsini yutmuştu, sindirmesi ise fazlasıyla kolay olmuştu.

Kâğıdı parmaklarımın arasında çevirdikten sonra açtım. Son derece güzel, italik bir düz yazıydı.

Sonra fark ettim, ruhumu doyuran senin acın değildi. Acı çektiğinde, canımın acımasıydı. Başkası için bir şeyler hissetmemdi. Yeniden, duyguların farkında olmaktı. Acıyı, heyecanı, arzuyu hissetmek ruhumu doyuruyordu ve bu duygular yalnızca seninle olduğumda ateş altında kalıyordu. Tek başımayken hep donuktu, küçük. Sonsuz bir boşluk vardı içimde, ruhumda. Sen onu doldurmadın. Boşluğu yok ettin, yerine hükmetmeye başladın. İntikam istediğini biliyorum, gözlerinden okunuyor bu. Ama sen en başında yenildin bu oyunda, aynı benim gibi. Hatırlıyor musun... Düşmanımı yenemeyeceksen, berabere kalmaya bak demiştim. Aferin benim yaramaz kızıma, eşit durumdayız, berabereyiz.

Elimde buruşuk hale gelen kâğıdı camdan dışarı attım. Ellerimi

çenemin altına, dirseklerimi ise dizlerime yasladım. Ne hissedeceğimi bilemeyecek kadar berbat durumdaydım. "Bir şartım daha var. Ameliyattayken üstümde bir şeyin bulunmaması gerektiğini biliyorum. Fakat kimse bu bilekliği, bileğimden çıkarmayacak."

Melih Bey rahatsız olsa da başıyla onayladı.

Geldiğimiz yer, büyük bir hastaneydi. Ve çok uzaktaydı, saatlerce yolda olmamızdan anlaşıyordu bu. Beni yönlendirdikleri yere doğru ilerledim. İlk önce üstümdeki tüm kıyafetleri çıkardım, ardından da yeşil, arkasını bağladığım bir hasta elbisesi giydim. Etrafımda, bana talimat veren birçok hemşire duruyordu ama hiçbirini duymuyordum. Üzerimi düzeltmek için bedenime dokunmaları canımı acıtıyordu sanki.

Hızlı hareket eden doktor ve hemşirelerin ardından yavaş adımlarla yürümeye başladım. Ameliyat masasına kendi isteğimle uzandım, gözlerim hiçbir şeyi görmüyordu ama tüm tüylerim diken diken olmuştu.

Gözlerimi kapattım, dudaklarım üzerindeki plastik baskıyı hissettim. "Ecre, derin bir nefes alıp vücudunu rahatlat. Üçe kadar sayacağın, güzelim. Bir... İki... Üç..."

Üçü duyduğumda gözlerim kapanmak yerine açıldı, doktorun, kusursuz bir şekilde alınmış kaşlarının çatıldığını fark ettim. "Dozu biraz daha artırın, bir daha deneyelim. Bir..."

Bilekliğimi çıkarıp çıkarmadıklarını sormak istemişim ama gözlerim kapanmış, açılması imkânsız bir hal alır olmuştu.

Kendime geldiğimde gözlerimi açamıyordum ve bu beni rahatsız etmeye başlamıştı. Hareket etmek istedim ama olmadı. Kulaklarım, uğultulu sesleri bir süre sonra algılamaya başladığında ameliyatta olduğumu fark ettim. Canımın acımasıyla bağırarak, durmalarını söylemek istedim ama yapamadım. Acı kısa sürse de, canımı çok fazla acıtmıştı.

"Kanındaki sakinleştirici miktarı yüzünden, ameliyat sırasında uyanabilme veya daha kötüsü, uyanıp da hareket edememe problemleri ile karşı karşıyayız."

"İki türlü de sorun yok," dedi bir kadın sesi. "Bölgeyi uyuşturduğumuz için çok fazla hissetmeyecektir."

"Emin değiliz."
"Ece..." Adımı fısıldayan, nazik ses tonu Uzay'a aitti. Yanıma mı gelmişti? Bana yardım etmeye veya neye bulandığımı bilmediğimi işin içinden beni çıkarmaya? Ama karışıklığın kendisi, beni karışıklıktan uzaklaştıramazdı ki. Uzay değildi, Uzay yoktu. Dediklerini yapmış, gelmemişti. Beni bu masada yalnız bırakmıştı. Çünkü ben böyle istemiş, onu itmiştim.
"Uzay..." dedim düşüncelerimle. Cevap gelmediğinde yeniden bağırarak istedim, kollarımda, bacaklarımda hareket eden soğuk metalleri hissedebiliyordum. Ardından, tekrar bayıldım. Bayıldığım için sevindiğim ilk an, o an olmalıydı.

III

Kendime geldiğimde, ağır bir şekilde hastane kokan bir odanın içindeydim. Mavi duvarlar bile beni rahatlatmaya yetmiyordu. Kasvet kokuyordu, acıyla harmanlanmış bir kasvet!

Birkaç kişi koşuşturdu fakat göremiyordum tam olarak. Görüşüm bulanıktı, gözlerimin önündeki ışığı fark edene kadar. Kaşların çatık bir şekilde ışığı takip ettim ve önümden çekilmesini bekledim. "Durumu iyi."

"Çok iyiyim," dedim gerinerek. Kendimi farklı hissediyordum. Sanki beynimin üstünde örümcek ağı vardı ve birden, o ağlar temizlenmişti. Ruhumdaki olmasa da, vücudumdaki ağırlık kalkmıştı. "Farklı hissediyorum."

"Beş gündür uyuyorsun," diye homurdandı Serhat.

Sert bir ifadeyle ona baktım. "Yani?"

Serhat, gözlerini doktora doğru çevirdi. "Birden böyle gıcık birine dönüşmesi geçici mi?"

"Hayır." Doktor, kaşlarını kaldırdı. "Aslında bu, sakın halinin bastırıldığı bir cevap verme dürtüsü. Bundan sonra sessiz kalabileceğini düşünmüyorum."

"Harika!"

"Ne zaman çıkacağım? Burada yatmaktan sıkıldım," diyerek kollarımı esnettim.

Melih Bey ayaklandı. "Daha uyanalı birkaç dakika oldu."

"Beş gündür uyuyormuşum ya, bu yetmez mi?"

Doktor, Melih Bey'e doğru döndü. "Tahmin edilenden çok daha iyi fakat birkaç saate düşünceleri bir duvara toslayacak, karışacaktır. Şu an kendine düşünmek için izin vermiyor ama elbet verecektir, dikkat edin. Gerekli yerler imzalandıktan ve işlemler yapıldıktan sonra Ecce Hanım çıkabilir."

Melih Bey ve Serhat, anlamadığım birkaç kâğıdı imzalarken, ben oradan oraya yürümüş, alınan tüm abur cuburları mideme indirmiştim.

İçtiğim sulardan dolayı hafifçe şişmiş karnımı tutarak Melih Bey'in arkasından ilerlemeye başladım. Arabaya geldiğimizde Serhat kapıyı açtı ve binmemi yardımcı oldu. Hızlı hareket etmemi desteklemiyorlardı ama zaten çok hızlı hareket edemiyordum. En başta, koşamıyordum! Vücudumda herhangi bir dikiş izi yoktu ama kırmızı, uzun, ince izler vardı.

Melih Bey, konuşmaya başladı. "Küçük, dikkat çekmeyen ve güvenli bir yerde ev satın aldık, çatı katı. Orada kalacaksın istediğin kadar. Tabii, büyük bir ev istiyorsan o da olur..."

"Küçük ev iyidir. Teşekkürler."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Serhat, benim de merak ettiğim bir cevaba sahipti soru.

Arkama yaslanarak dışarı baktı. "İlk önce, bana her şeyi baştan anlatmanızı istiyorum."

Melih Bey ve Serhat, birbirlerine bir süre baktılar. Ardından da Melih Bey, Serhat'ın araya girip birkaç cümle eklemesi ile anlatmaya başladı.

Her cümlenin sonunda, olduğum yere iyice büzülüyor, ayaklarımı karnıma doğru çekerek kollarımı etraflarına sarmak istiyordum. Ve gözlerim doluyordu, aşırı garip bir şeydi ama gözlerim doluyordu. Sakin kalamıyordum.

Babam ve amcam, iki farklı bilimadamıydı. Holdingleri bilim ve araştırmalar üzerine kurulmuştu. Bu holdingi dedem açmıştı fakat amacı hayvanlar üzerinde deney yapmaktı, o da küçük ve hayvanların yararına olacak deneylerdi. Fakat amcam ve babam bunu değiştirmişlerdi, dedemden habersiz. Bir süre dedem anlamamıştı, haberi olduğunda ise sesini çıkaramamıştı. O zamanlar

Melih Bey ile dedem ortaktı. ortaklıkları da arkadaşlığa dönmüştü. O yüzden dedem, bildiği her şeyi Melih Bey'e anlatmaktan çekinmemişti.

Ancamın ne yaptığını bilmiyorlardı ama babam, para için kirazı, beni kullanmıştı. Doğduğum andan itibaren yapmaya başlamıştı bunu. Böyle bir kanın, daha doğrusu böyle bir kızın çok para edeceğini düşünüyordu. Anneme de âşık falan olmamıştı, bilerek seçmişti annemi. Kanı yüzünden. Benim gibi Mu kan grubunda bir melez doğurtmuştu anneme. Bebekken, deneylerine başlamış ve az bir miktarda, belirli noktalara o özel maddesini yerleştirmişti. Bu madde o kadar zekice yerleştirilmişti ki, ne kan dolaşımını engelliyor, ne de bulunduğu yerden, kuduza sebep olabilecek bir etim oraya girmediği sürece ayrılıp hareket ediyordu.

Ayhan Günder, Melih Bey'in söylediğine göre çok zengindi. Babam ise deneyi devam ettirebilmek için büyük miktarda paraya ihtiyas duyuyordu, birleştirdiği maddeler neredeyse doğada çok zor bulunan elementlerden oluşuyordu. Ayhan'a her şeyi anlatmıştı, Ayhan ise babama güvenmemişti. Tek bir şartla, benimle Yaman'ın geleceğini birleştirmek ile anlaşmayı kabul edeceğini söylemişti. Böylelikle Yaman ile evli olacaktım ve o, bütün ailemi öldürüp bana hâkim olacaktı.

Fakat plarlarda bir terslik olmuştu, Yaman kendini durduramamış ve ilk cinayete girişmişti. Babaannemi öldürmüştü ve iz bırakmıştı. Babam, öldürenin kim olduğunu anladığında ise anlaşmayı gizlice yakmıştı. Sonra da herkesi tek tek öldürmüştü Yaman. O sırada işin içine Günder' in arkadaşı, Turna girmişti. Turna'nın sevmediği bir adam vardı ve işlere engel oluyordu, Beste'nin dayısının çocuğuydu bu. Halil Yağız'ın oğluydu. Halil Yağız, bacağıma bıçağı saplayan adamdı.

Halil'in oğluna suçu atmış ve ölmesini sağlamıştı. Halil'in ise hiçbir şeyden haberi yoktu. Ve bizim öldürdüğümüzü düşünüyordu, öfkesinin sebebi buydu demek ki.

Ayhan Günder beni yanına almıştı. Uzay'dan haberi vardı ve aradığı silahın, yani kanımın, ikimizden birinde olduğunu biliyordu. Beni araştıracaktı yanındayken fakat bir açık verdi ve Uzay,

yaşadığını öğrendi. Ayhan, üstümü kapatmaya çalışmadı. Çımsı yerine Uzak'ın, beni yanına almasına izin verdi. Birkaç ay önce Uzak'ı yakından incelemesi için Ateş'i gönderdi. Uzak'ın beni almasına engel olmadı, Ateş ikimizi de yakından inceleyebildi. Ve aradığı hangimizde varsa onu alacak, silaha çevirecekti.

Tabii çok sık düşünmüştü. Ve böyle düşünüyor olması her şeyi mahvetmişti.

Arabadan inerek derin bir nefes aldım. Başımı kaldırdım, önümdeki, aralarından su bile sızmayan küçük evlere baktım. Burası kafamı toplayabilirdi bana.

"Arabanın ve evin anahtarı," diyerek iki tane anahtar uzattı. Sonra hat. "Araban, yaklaşık sekiz metre ötedeki garajda. Evini önüne arabayla geleyim deme, dikkat çekersin."

"Araba kullanmayı bilmiyorum," diyerek karnımı tuttum, eve doğru baktım.

"Yarın, her şeyi öğretmeye başlıyoruz. Akşama doğru."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım. Evler küçük ve alçaktı, çatılardaki terasların etrafları sarılıydı. Güvenli, sıcak görünüyordu. İyi bir aile ortamı havası vardı evlerde, karışları ise ormanlıktı. Temmuztu.

"Düşüncelerinde ne olduğunu söyleyecek misin, artık?"

"Kendime geldikten sonra..." diye başladım, anahtarları sıkarak. Elime batıyorlardı ama canımı acıtacak kadar değildi. "Uzak'a, eskiden saf olan bir kaza yaptıklarını öğreteceğim."

Uzak'ı seviyorsun sen!

Kukla'nın, Efendisine ilgi duyması yanlıştı. Ama bu Kukla, ipleri kopmuş ve kana bulanmış bir kuklaydı. Bezden bedeninin içindeki pamuk sökülmüş, içi boş kalmıştı. Ne yazık ki doldurulamayı, yeniden bütün olmayı beklemiyordu. Bu Kukla'nın gözü, arzusu, Efendisinde de değildi. Efendisinin, Kukla'ya dönüşümünü görmekteydi. Vıya kendisi bir Efendi olacak, diğerini alt edecekti. Beraberlik yoktu, tek bir kazanan olacaktı. Kukla, tükenmiş olsa da tüketecekti.

26. BÖLÜM

"VAROLUŞ"

Kabus dolu geceler, ırgı rüyalar ve etrafını saran koyu hisler
Kırbetme korkusu, geri çekilme, pes etme içgüdüleri

Nefessiz, karanlık bir ay Her bir saniyesini teninizde hissetti-
ğiniz, yalnızlığın nedensizce hücrelerinize karışmış olduğu dört
hafta. Kazandıklarınızı bırakıp, zarara koymak istediğiniz otuz gün.
Özlemimi çektiğiniz, gözlerinizin önüne şeffaf bir perde misali ço-
kılmış tehlikeli adamın silüetiyle yaşadığınız yedi yüz yirmi saat.

"Bizimki gene daldı," diye mırıldandı İlayda, mesafe dolu his-
lerle. Gözlerim, kıyafetlerinde gezindi. Pembe giyiniyordu hep,
mademi bulandırıyordu. Fakat gözleri, kıyafetleriyle zıt. Ayrıydı.
Serpil'inkilere benzeyen koyu kahveleri. Bir ay boyunca benim
derime gödememiştik, bir türlü bana sıcak davranmamıştı, resdet-
mişti. Elis'in benim yüzümden öldüğünü savunuyordu, bir nevi
haklıydı da.

Arkama yaslandım, gergin kaslarım, rahat deri koltuk ile buluş-
unca gevşedi. "Buradayım."

İlayda, beni tersleyeceği sırada, Serhat konuşmaya girdi. "Güzel
bir giriş yapmalısın, madem intikam istiyorsun. Etkili olmalı en
azından."

"Kendini gösterdiği an, etki başlayacaktır," dedi Melih Bey Ağ-
zına, Sinem Hanım'ın kucagında bulunan tabaklardaki meyveler-
den birini attı. İştahla yemeye başladı. Uzun süredir iştah yoktu
bende.

yaşadığını öğrendi. Ayhan, üstümü kapatmaya çalışmadı. Onun yerine Uzay'ın, beni yanına almasına izin verdi. Birkaç ay önce Uzay'ı yakından incelemesi için Ateş'i gönderdi. Uzay'ın beni almasına engel olmadı, Ateş ikimizi de yakından inceleyecekti. Ve aradığı hangimizde varsa onu alacak, silaha çevirecekti.

Tabii çok sığ düşünmüştü. Ve böyle düşünüyor olması her yeri mahvetmişti.

Arabadan inerek derin bir nefes aldım. Başımı kaldırdım, önümdeki, aralarından su bile sızmayan küçük evlere baktım. Her rasi kafamı toplatabilirdi bana.

"Arabanın ve evin anahtarı," diyerek iki tane anahtar uzattı. "Araban, yaklaşık sekiz metre ötedeki garajda. Evin önüne arabayla geleyim deme, dikkat çekersin."

"Araba kullanmayı bilmiyorum," diyerek karnımı tuttum, eve doğru baktım.

"Yarın, her şeyi öğretmeye başlıyoruz. Akşama doğru."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım. Evler küçük ve alçaktı, çatılardaki terasların etrafları sarılıydı. Güvenli, sıcak görünüyordu. İyi bir aile ortamı havası vardı evlerde, karşıları ise ormanlıktı. Temiz bir yerdi.

"Düşüncelerinde ne olduğunu söyleyecek misin, artık?"

"Kendime geldikten sonra..." diye başladım, anahtarları sıkarak. Elime batıyorlardı ama canımı acıtacak kadar değildi. "Uzay'a, eskiden saf olan bir kıza yaptıklarını ödeteceğim."

Uzay'ı seviyorsun sen!

Kukla'nın, Efendisine ilgi duyması yanlıştı. Ama bu Kukla, ipleri kopmuş ve kana bulanmış bir kuklaydı. Bezden bedenimin içindeki pamuk sökülmüş, içi boş kalmıştı. Ne yazık ki doldurulmayı, yeniden bütün olmayı beklemiyordu. Bu Kukla'nın gördüğü arzusu, Efendisinde de değildi. Efendisinin, Kukla'ya dönüşümünü görmekteydi. Veya kendisi bir Efendi olacak, diğerini alt edecekti. Beraberlik yoktu, tek bir kazanan olacaktı. Kukla, tükenmiş olsa da tüketecekti.

26. BÖLÜM

"VAROLUŞ"

Kâbus dolu geceler, gri rüyalar ve etrafımı saran koyu hisler. Kuvvetine korkusu, geri çekilme, pes etme içgüdüğü.

Nefessiz, karanlık bir ay. Her bir saniyesini teninizde hissettiğiniz, yalnızlığın nedensizce hücrelerinize kazınmış olduğu dört hafta. Kazandıklarınızı bırakıp, zarara koymak istediğiniz otuz gün. Özlemimi çektiğiniz, gözlerinizin önüne şeffaf bir perde misali gelişmiş tehlikeli adamın silüetiyle yaşadığınız yedi yüz yirmi saat.

"Bizimki gene daldı," diye mırıldandı İlayda, mesafe dolu bir sesle. Gözlerim, kıyafetlerinde gezindi. Pembe giyinmiyordu hep, madem bulandırıyor. Fakat gözleri, kıyafetleriyle zıttı. Asiydi, Serpil'inkilere benzeyen koyu kahveleri. Bir ay boyunca bunun derinine gidememiştik, bir türlü bana sıcak davranmamıştı, reddetmişti. Elis'in benim yüzümden öldüğünü savunuyordu, bir nevi haklıydı da.

Arkama yaslandım, gergin kaslarım, rahat deri koltuk ile buluşunca gevşedi. "Buradayım."

İlayda, beni tersleyeceği sırada, Serhat konuşmaya girdi. "Güzel bir giriş yapmalısın, madem intikam istiyorsun. Etkili olmalı en azından."

"Kendini gösterdiği an, etki başlayacaktır," dedi Melih Bey Ağzına, Sinem Hanım'ın kucığında bulunan tabaklardaki meyvelerden birini attı. İştahla yemeye başladı. Uzun süredir iştah yoktu bende.

Sinem Hanımı, tabağı masanın üzerine koydu. Açık pembe renkte olan ojelı tırnaklarıyla koltukta ritim tutturdu. "Ben, intı-kam ile uğraşma diyorum hâlâ. Ne gerek var ki?"

Sinem Hanım ve İlayda, Uzay'ın bana yaptıklarını üstünkörü biliyorlardı. Bu da işime geliyordu, her dakika Serhat ve Melih Bey'in yüzüne bakarken yaşadığım utanç paha biçilemezdi çünkü.

Melih Bey'in itirazlarıyla, İlayda ve Sinem Hanım odadan çıktılar. İlayda buna istekli görünüyordu zaten, onun için sorun değildi. Gözlerimi, masaya doğru indirdim. Boğazımı hafifçe temizleyerek doğruldum. Serhat'ın önündeki bilgisayarı kendime doğru çektim ve aklıma gelen bir ismi arattım. Bir balık ismiydi, Uzay'ın uzun süre önce bulamadığı bir balıktı. İsmi aklımda tutmam bir mucize iken, yazılışı hakkında bir fikrimin olmaması ise hayal kırıklığı idi. Doğrusunu bulana kadar, yaklaşık bir beş dakikayı sessizce geçirmiştik.

"Sen olduğunu anlamalı," dedi Serhat, ben bir kâğıda balığın ismini yazarken. "Ne bileyim... Bilekliğini gönder, mesela?"

"Ah, hadi ama! Burada büyük bir entrika çevirmiyoruz," diyerek gözlerimi devirdim. "Enypniastes. Bu balığı, sekiz saat içerisinde bulup buraya getirme şansınız var mı?"

Melih Bey, kâğıdı eline alarak birine telefon açtığı anda, Serhat bana baktı. "Bu ne alaka?"

"Uzay'ın balık koleksiyonu var, çatı katı gibi bir yerde. Bulamadığı tek balık buydu." Parmaklarımı çeneme vurdum. "Hafızam beni yanıltmıyorsa. Benden başka çok fazla kişinin bildiğini sanmıyorum, açıkçası yüzünün alacağı şekli merak ediyorum."

İç geçirme isteğimi son anda bastırdım. Dünyada, özenle yaratılmış yüz hatları bulmak zordu ve uzun süre güzellikten ayrı kalındığında, canı yeniden görmek istiyordu insanın. Hele hele dokunduğunda... O hissi bin kere tatsam yine de vazgeçemez, bıkmazdım. Ve bunca zamandır, ilahi güzelliğe aldanmıştım. Uzay'ın içinde kırık bir ruh vardı ama o ruhun üzerinde emrim yoktu.

"Çok teşekkür ederim, Emran. Borcunu bolca ödedin, merak etme," diyerek güldü, telefonu kapadı Melih Bey. "Elinde, dediğin balıktan varmış fakat buraya getirilmesi zahmetli ve aradaki mesafe

ızla olduğundan, uçakla en az altı saat süreceğini söyledi. Ayrıca daha önce hiç yakalanmamış bir türmüş, buraya geldiğinde canlı olacağını da düşünmüyor Emran."

Başımı salladım. "Anladım, bu akşama yetişir. Direkt olarak Levent'in gece kulübüne gönderilsin, üzerinde kısaca bir merhaba notu yazabilir."

"Geri dönmek istediğine emin misin?" diye sordu Serhat.

"Hiç olmadığım kadar."

Ayağa kalktım, masaya koyduğum arabanın anahtarlarını alarak işaret parmağıma geçirdim ve elimde sıktım. Melih Bey'in evlerinden çıkmadan önce Sinem Hanım'ın yanına gittim. O, bir vedayı hak ediyordu. Bana, bu bir ayda son derece iyi davranmıştı ve her türlü destek çıkmıştı. Ne yazık ki, kalbim bir kişiyi daha kabul edemeyecek kadar küçüktü.

Sinem Hanım, beni okula göndermek istemişti. Birkaç günlüğüne gitmiştim de. Fakat bana göre olmadığını fark etmem uzun zaman almıştı. Dersler, öğretmenler sorun değildi. Orada bulunan insanlar o kadar sığ, o kadar küçük geliyordu ki, daralıyordum. İlaçlar işe yaramıyor, nefesim tıkanıyordu o ortamda.

Sonra Sinem Hanım, özel öğretmen teklifinde bulunmuştu ve kabul etmiştim. Düne kadar, Yelda adında bir özel öğretmenim vardı. Bir ayda, gerçekten verimli günler geçirmiştim. Ama geceler ıstırap doluydu, acılıydı.

Arabaya bindiğim gibi çalıştırdım ve geçici olarak bulunduğum eve doğru sürmeye başladım. Araba kullanmak hakkında fikirlerim değişmemişti, gerçekten güzel bir duyguydu. Hele hele Serhat gibi bir öğretmenim olunca, ufak kazalar kaçınılmaz olmuştu. Deli gibi sürüyordu arabayı, birkaç kez sokak yarışlarına katılmıştık. Serhat eğlenceli biriydi, hakkını yiyemezdim. Fakat damarına çok kolay basılıyordu ve o zaman, çok tehlikeli biri olup çıkıyordu. Adamın biri yarışta yanlış bir hareket yaptı diye neredeyse adamı ezecekti!

İlayda, Serhat'ın aksine komik biriydi. Kardeş oldukları, yüz ifadelerinin benzediğinden belli oluyordu. Huyları, birbirlerinin tam tersiydi. Serhat, ne gariptir ki kin tutmazdı ama İlayda, hayatının sonuna kadar birine olan kiniyle yaşayabilirdi. Şimdilik, İlayda'nın kini banaydı.

Sol elimle direksiyonu alttan kavradım, hızlı gitmediğim için kontrol etmek zor olmuyordu. Sağ elimi saçlarımın arasından geçirecekdim, Uzay'ın yanına gidecektim.

Büyük, tehlikeli bir okyanusta yüzüyordum ve bir avcının yemine takılmıştım. Yem değildi ama istediğim, avcıydı.

Arabayı park ettikten sonra derin bir nefes alarak ellerimi cebime soktum ve güvenliğe kısa bir selam vererek eve doğru yürümeye başladım. Otopark, evin ötesindeydi. Bu evlere özgü bir otopark değildi ama arabanın, küçük evin etrafında olmaması iyiydi.

Apartman, her zamanki gibi sessizdi. Komşularım fazlasıyla yabanydı ve büyük ihtimalle karanlığı seviyorlardı. Gece gündüz fark etmeksizin. Benim dairem birkaç ışıktan oluşmasına rağmen her akşam aydınlıktı. Çünkü karanlık olduğunda Uzay'ı hissediyordum ve bu beni korkutuyordu.

Salonun ortasındaki kanepeye oturarak tel tokalarla tutturduğum, sıkıca topladığım saçlarımı açtım. Çok olmasa da uzamışlardı ve Uzay'ın kısa kesimini geri istiyordum.

Ellerimle yanaklarımı ovuşturarak, nefesimi seslice dışarı verdim. Bu akşam, kan kustuğum eve geri dönecektim. Kan kusmaya değil, kusturmaya. Elimde ne soyut, ne de somut bir plan vardı. Planlar bozulmak için var olduğundan, bunu sorun etmiyordum. Bu bir ayda bana gerekli olan, sadece ve sadece kendimi toparlamamdı.

İlerleyen saatleri, Uzay'ın yüz ifadelerini düşünerek geçirdim. Şaşırdığında yüzünde oluşan ifadeyi hatırlamıyordum ama benim için endişelendiği saniyeler, aklımdaydı. Hem de her bir salisesi.

Her şeyi içine atan, dışarı vurmaya zayıflık olarak gören adam gitmişti. Belki de kendisini ifade edebildiği tek kişi Görkem'di, yoksa ona katlanabilecek kimse yoktu.

Görkem... Birkaç gün sonra Serpil ile düğünleri vardı. Bir keresinde, onları restoranda kendi başlarına yemek yerken görmüştüm. Daha doğrusu, orada olduklarını bilerek izlemeye gitmişim, İlayda ile. Nedense, Serpil ve Görkem'i gözetlemeye gelmek içi her seferinde diretiyordu. Serpil'in eline yüzük, Görkem'in koluna Serpil yakaşıyordu. Mutlulardı hâlâ ve bu bana her seferinde daha

gariip geliyordu. Yüzlerinde gülümseme olmasa da, gözlerinde bol-
ca mutluluk vardı.

Melih Bey'in aramasıyla hafifçe irkilerek, ev telefonunu açtım.
Cep telefonu istememiştim, o kadar ileri gitmemin bir lüzumu
yoktu.

"Yarım saat sonra paket, talimatların olduğu bölgeye ulaşacak."
Melih Bey, duraksadı. "Uzay'ın orada olacağından emin misin?"

"Evet," diyerek telefonu kapattım. Uzay'ı da takip etmiştim
birkaç kere. Üstelik korumalardan birinden bilgiler alıyordum.
Faruk ve Harun yanıımızda olsa da, bir kişi orada kalmıştı.

Uzay son bir ayda çok daha dikkatliydi. Her şeyi çok daha fazla
incele ve düşünür olmuştu. Beni son bir hafta boyunca aramak
istememişti ama son anda bu kararından vazgeçmiş, kendine geri dö-
neceğimin garantisini tekrar ve tekrar vermişti.

Notu hâlâ aklımdaydı. Hissettiğini, benimle beraber hissettiğini
kabul etmişti. İtalik yazısı gözümün önünden gitmiyordu, hiç-
bir zaman. Kelimeleri ise aklımın en önemli köşesinde parlıyordu,
ışığını bir kez olsun azaltmadan.

Giyindikten sonra saçımı atkuyruğu yapmayı tercih ettim. Bir-
kaç kıyafet bulunuyordu burada, ayrıldıktan sonra Sinem Hanım
hepsini yanına alacaktı. Uzay, kıyafetlerimi atmadığı için bunlara
ihtiyacım yoktu. Hatta Uzay, odaya hiç dokunmamıştı öğrendiğim
kadarıyla. Hep Levent'in oralardaydı. Ve Rana ile görüşüyordu,
günlerinin çoğu zamanında.

Turna sessizdi bu son bir ay, Uzay'a görünmemişti veya beni
aramamıştı. Bu konuyu düşündükçe kaşlarıımı çatıyor, ne yaptığını
çok daha fazla merak ediyordum.

Arabaya tekrar bindiğimde ellerimi direksiyona koyarak derin
bir nefes aldım. Başlıyorduk.

Levent'in gece kulübünün önü son derece kalabalıktı, her yer-
de araba vardı ve yol denen bir şey neredeyse kalmamıştı, üstelik
açık ve kapalı otoparklar vardı.

İşim kısa olduğundan, arabayı girişin yakınına park ettim. Et-
rafa, Uzay'ın arabasını görmek için bakındım ama yoktu. Şapkayı
başıma geçirdim ve ön kısmını yere doğru eğdim.

Korumalar, içeriye girerken bir şey dememişlerdi. Melih Bey'in

ıydı bu, Levent'in korumalarının bağımsız çalıştığına şaşırmadım değildi.

Kenar kısımlardan dolaşarak boş masalardan birine oturdum. Burası sakın ve sıcak görünüyordu. Merdivenlerden gelen ses dolayısıyla, aşağıda bayağı gürültü olduğu belliydi. Burası da kafe tarzında bir yer değildi aslında, sakın bir bard ve garip tipler hep aşağı iniyordu.

Elimi masaya koyarak merdivene doğru döndürdüm vücudumu, Uzay aşağıda olabiliirdi. Kalkacağım sırada, koltukların birine oturmuş Uzay'ı gördüm. O an, aldığım nefes yok oldu ve ciğerlerim son solunumunu yaparmış gibi sıkıştı.

Tüm çekiciliği ile oturan Uzay, bedenimden kısa bir titreşimin geçmesine sebep olmuştu. Hafif karanlık ortama rağmen, gözlerindeki soğuk parlaklık, karanlığı ezip geçiyordu. Göz alıcı yakışıklılığı, kendinden bir an bile ödün vermemişti. Hafif kalkık burnu, dudaklar ile uyumlu bir görüntü sergiliyordu. Kumral saçlarının ense kısmı aynı boyuttaydı fakat üstleri daha fazla uzamış, hafifçe havaya kalkığında çok daha iyi bir görüntü sergiler olmuştu. Üzerindeki gömlek, her zamanki gibiydi. Ütülü ve düzgündü, kot pantolonu da öyleydi.

Ben ise zayıflamıştım, rengim bir ton açılmıştı, saçlarım uzamıştı. En son Serpil ve Gökem ile gittiğimiz restoranda giydiğim elbiseyi şimdi giysem, vücudumu saran özelliği gider, bol gelirdi. Banyodan önce vücuduma, geriye kalan hasarlara bakmıyor, göreceklelerinden korkuyordum. Giyinirken saydığım kemiklerle yetiniyordum.

Ana nedense, iştahım birden açılmıştı.

Uzay'ın önüne şapkalı bir adam durduğunda, sandalyeme geri dönerek gizlice onları izlemeye başladım. Uzay'ın beni görmesi imkânsızdı, hakiş açısına ters bir yerdeydim.

"Bir isteğiniz..." diyerek önüme geçen garsonun sözünü kes-tim. "Arkadaşımı bekliyorum, o gelince vereceğiz siparişleri."

Sözlerimi kabul eden garson, diğer müşteriye doğru ilerledi.

O sırada Uzay, koltuğundan kalkmış ve çıkışa doğru ilerleyen adamı gözleriyle izler olmuştu. Yanına gelen Levent bir şeyler sor-

başını olumsuz anlamda salladı. İki adam, orta boyutlardaki akvaryumu masanın üzerine koydu.

Biliyordum, paketi hemen isteyeceğini ve eve götürmeden açacağını. Sabırsızdı çünkü Uzak.

Adamlardan biri siyah bir kart uzattı Uzak'a. Bir süre adamların arkasından baktıktan sonra kartı açtı. Yüz hatları gerildi, kartı tutan parmakları, daha sıkı kavradı. O kadar sıkıyordu ki, parmaklarının ucu renk değiştirmişti. Alnının sağ köşesinde hareket eden sinir dolu damarını, buradan bile fark edebiliyordum.

Başını kaldırıp balığa baktı, yüz ifadesi gevşedi ve ellerini saçına daldırdı.

Hafifçe sırtarak ayağa kalktım, rahat hareketlerle dışarı çıktım ve arabaya bindim. Ellerimi direksiyona vurarak Uzak'ı bekledim. Bu sıralar lacivert arabasını kullanıyordu, Harun'dan öğrendiğime göre.

Otoparktan iki tane siyah araba çıktı. Arkama yaslanarak beklemeye devam ederken, önümden hızla lacivert bir araba geçti. Gözlerimi ardına kadar açarak arkasından ilerledim. Bayağı hızlı gidiyordu, hız limitini aşacağı belliydi. Sokaklar ıssız olsa da, kontrolü kaybedebilirdi. Plakayı bilmediğimden, Uzak olup olmadığına emin değildim ama yüz kere bindiğim arabayı tanırdım.

Kırmızı ışığa doğru yavaşladığında direksiyonu sağa doğru kırarak yanına geçtim. Derin bir nefes aldıktan sonra camı açtım. Kapıdan destek alarak camdan çıktım ve diğer arabanın camına yumruk yaptığım elimi hafifçe vurdum. "Yarışa var mısın? Malikâneye kadar?"

Hiçbir hareket olmadığında, bunun gerçekten de Uzak olduğunu anladım. Koltuğa geri dönerek kırmızı ışığa baktım, on iki saniye kalmıştı.

Birden cam açıldığında, bakışlarımı ondan yana çevirdim. "Merhaba, ha? Yaratıcılığın, kendini kaybetmemiş."

Uzak'ın ses tonunu duyduğumda gözlerimi birkaç saniye kapadım. "İltifatların gene çok hoş, teşekkür ederim. Sorumun cevabını vermedin."

Bakışlarını, yoldan ayırmamıştı. Cam birden kapanmaya baş-

ladığında dişlerimi sıktım. Ardından kulaklarımı rahatsız eden bir ses çıktı. Frene ve gazı aynı anda basmıştı.

İçten içe kahkaha atarak camı kapadım. İlk saniye sonra yavaş başlamıştı. Bu yolları birçok kez gezmiştim, neredeyse ezbere biliyordum ama emiridim ki Uzak'ın da benden aşağı kalır yanı yoktu.

Dağlık alanda iki hızlı araba yan yana ilerliyordu ve gecenin karanlığına renkleriyle beraber sığınuyordu. Arabaların camları kapalıydı ama içerisinde bulunan kasvet ve soğukluk, görülmese bile hissediyordu.

Başımı sağa çevirerek camdan dışarı baktım. Filmler camlar yüzünden Uzak'ı göremiyordum ama bir anlığına bana doğru baktığına emindim, bakışlarının yoğunluğunu hiçbir şey engelleyemiyordu.

Yollar daraldığında Uzak'ın arkasındaydım, hangi tarafa geçeceğime karar vermemiştim ama versem de Uzak'ın beni engelleyeceğini biliyordum. İleride, sol tarafta bir yerde kestirme olmalıydı, bayağı dar bir sokaktı ve arabalar için değildi ama işimi görürdü.

Uzak da buraları iyi bildiğinden gazdan ayağını çekmeden direksiyonu hafifçe sağa doğru çevirdim. Anında önüme geldi, geçmemi engelledi. Demek ki sol sokağa sapmak gibi bir niyeti yoktu veya o da benim gibi belli etmek istemiyordu.

Başımı sola doğru çevirerek, aradığım sokağın girişine baktım. Direksiyonu sert ama kontrollü bir şekilde kırmam gerekiyordu.

Gülümseyerek, Uzak'a 'Görüşürüz,' dermiş gibi elimi salladım, direksiyonu sola doğru kırdım. İlk önce ne olduğunu anlamayan araba, kısa bir süreliğine sallandı ama kendini hızlı bir şekilde topladı.

Anayola dönmem kısa sürmüştü, eve az kalmıştı.

Arabalar fazlalaştığı için hızını azalttım fakat tedirgindim, bir şey bulmuş olabilirdi ve benden önce varabilirdi.

Ağaçlık alandaki yola girdiğimde farları açma gereği hissetmiştim. Kapıya geldiğimde camı açtım. "Şu demirleri açacak mısınız, yoksa tırmanmam mı gerekecek?"

Birkaç saniye sonra kapılar açıldı ve en az benim kadar sabırsız olan araba içeri girdi. Arabayı, arabalar için açılmış yola değil de, çimlerin üzerine park ettim. Biraz iş çıkarmış olabilirdim ama so-

mi değildi. Arabadan çıktığım gibi anahtarı, dikilen korumalardan birine attım ve kapının önündeki merdivenlere konarak oturdum.

Arabam çekildiğinde Uzay'ın arabası geri girdi. Gözlerimi de-
niyerek doğruldum. Uzay arabadan çıktığında konuşmaya başla-
dı. "Ağaç oldum burada, daha ne kadar yavaş olabiliydın araba?"

"Acıkmıştım," diyerek arabadan üç tane pizza kutusu çıkardı.
"Kaybedeceğimi anladım. Bari pizza ile yetineyim, dedim yani,"
diyerek sımsı bir ifadeyle Uzay'a baktım. Aslında pizzaya uğramış
olmasa benden çok daha önce burada olabilirdi, rahat bir şekilde.
Ama bunu tabii kabul etmeyecektim.

İçeriyi gördüğümde derin bir soluk aldım. Tanıdık güzel kokular
burnumu sızlatmıştı. Merdivenlere doğru ilerleyerek girdim.
uzun süredir oturduğumdan sırtım ağrımaya başlamıştı.

Tam eski haline döneceğim sırada, ayaklarımın yere basmadı-
ğını fark ettim. Uzay, beni omzuna almıştı. Şaşkınlığıma bir anlam
vermeden, ifadesizce konuştu. "Pizzalar fazla sıcak."

"Yani?" diye sordum, yanağım vücuduna çarparken.
Soruma cevap vermedi, adımlarını hızlandırdı. Nereye gittiğini
anlamamıştım fakat anladığımda fazla geçikmişim. "Sakın, beni o
suya atayım deme!"

"Demedim," diyerek havuzun içine attı bedenimi. Soğuk su,
üzümdeki yorgunluğu atmış ve enerji getirmişti. Yine de donu-
yordum. Etraf karanlıktı fakat suyun içinde yolumu bulmak için
bakındığım sırada su aydınlandı. Yüzeye çıktığımda öksürdüm.
"Demek, bir ay boyunca geri dönmezsün sen..."

"Lızın vermiştin," dedim boğuk bir ses ile, bu sefer burnumu
sızlatan klorlu suydü.

"Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim," dediğinde sudan
çıktım. Dudaklarım titriyordu. Kollarımı üşüyen bedenime sara-
rak yürümeye başladım.

"Burada kıyafet var mı?" diye sordum, olumsuz cevap vere-
ceğini bilerek. Eğer bu sırlıslıklam üst ile gezinirsem, yarın Ayşe
Abla'ya fazlasıyla iş çıkarmış olurum. "İyi o zaman, gömleğini çı-
karıp bana ver."

Kaşlarını çattı, uzatmış olduğum elime baktı. Ne yapacağımı
anlamamıştı, gömleğini çıkardı ve bana uzattı. Üstümü çıkararak

ladığında dişlerimi sıktım. Ardından kulaklarımı rahatsız eden bir ses çıktı. Frene ve gaza aynı anda basmıştı.

İçten içe kahkaha atarak camı kapadım. İki saniye sonra yarı başlamıştı. Bu yolları birçok kez gezmiştim, neredeyse ezbere biliyordum ama emindim ki Uzay'ın da benden aşağı kalır yanı yoktu.

Dağlık alanda iki hızlı araba yan yana ilerliyordu ve geçenin karanlığına renkleriyle beraber sığınyordu. Arabaların camları kapalıydı ama içerisinde bulunan kasvet ve soğukluk, görülmesi bile hissediyordu.

Başımı sağa çevirerek camdan dışarı baktım. Filmli camlar yüzünden Uzay'ı göremiyordum ama bir anlığına bana doğru baktığına emindim, bakışlarının yoğunluğunu hiçbir şey engelleyemiyordu.

Yollar daraldığında Uzay'ın arkasındaydım, hangi tarafa geçeceğime karar vermemiştim ama versem de Uzay'ın beni engelleyeceğine biliyordum. İleride, sol tarafta bir yerde kestirme olmalıydı, bayağı dar bir sokaktı ve arabalar için değildi ama işimi görürdü.

Uzay da buraları iyi bildiğinden gazdan ayağını çekmeden direksiyonu hafifçe sağa doğru çevirdim. Anında önüme geldi, geçmemi engelledi. Demek ki sol sokağa sapmak gibi bir niyeti yoktu veya o da benim gibi belli etmek istemiyordu.

Başımı sola doğru çevirerek, aradığım sokağın girişine baktım. Direksiyonu sert ama kontrollü bir şekilde kırmam gerekiyordu.

Gülümseyerek, Uzay'a 'Görüşürüz,' dermiş gibi elimi salladım, direksiyonu sola doğru kırdım. İlk önce ne olduğunu anlamayan araba, kısa bir süreliğine sallandı ama kendini hızlı bir şekilde toparladı.

Anayola dönmem kısa sürmüştü, eve az kalmıştı.

Arabalar fazlalaştığı için hızımı azalttım fakat tedirgindim, bir şey bulmuş olabilirdi ve benden önce varabilirdi.

Ağaçlık alandaki yola girdiğimde farları açma gereği hissetmiştim. Kapiya geldiğimde camı açtım. "Şu demirleri açacak mısınız, yoksa tırmanmamı mı gerekecek?"

Birkaç saniye sonra kapılar açıldı ve en az benim kadar sabırsız olan araba içeri girdi. Arabayı, arabalar için açılmış yola değil de, çimlerin üzerine park ettim. Biraz iş çıkarmış olabilirdim ama so-

...değildi. Arabadan çıktığını gibi anahtarı, dikilen korumalardan
birine attım ve kapının önündeki merdivenlere koşarak oturdum.

Arabam çekildiğinde Uzay'ın arabası keri girdi. Gözlerini de-
niyerek doğruldum. Uzay arabadan çıktığında konuşmaya başla-
dı. "Ağaç oldum burada, daha ne kadar yavaş olabiliyorsun acaba?"

"Acıkmıştım," diyerek arabadan üç tane pizza kutusu çıkardı.
"Kıvbedeceğını anladın. Bari pizza ile yetineyim, dedin yani,"
diyerek sımsı bir ifadeyle Uzay'a baktım. Aslında pizza ya uğramış
olsam benden çok daha önce burada olabiliyordu, rahat bir şekilde
ama bunu tabii kabul etmeyecektim.

İçeriye girdiğimizde derin bir soluk aldım. Tanıdık güzel koku
burnumu sızlatmıştı. Merdivenlere doğru ilerleyerek girdim,
uzun süredir oturduğumdan sırtım ağrımaya başlamıştı.

Tam eski haline döneceğimi umda, ayaklarımı yere basmadı-
ğımı fark ettim. Uzay, beni omzuna almıştı. Şaşkınlığıma bir anlam
vermeden, ifadesizce konuştu. "Pizzalar tazla sıcak."

"Yani?" diye sordum, yanagım vücuduna çarparken.

Soruma cevap vermedi, adımlarını hızlandırdı. Nereye gittiğini
anlamamıştım fakat anladığında tazla gecikmişim. "Sakin, beni o
suya atayım deme!"

"Demedim," diyerek havuzun içine attı bedenimi. Soğuk su,
üzümdeki yorgunluğu atmış ve enerji getirmişti. Yine de donu-
yordum. Etraf karanlıktı fakat suyun içinde yolumu bulmak için
bakıldığım sırada su aydınlandı. Yüzeye çıktığımda öksürdüm.
"Demek, bir ay boyunca geri dönmezsin sen..."

"İzin vermiştin," dedim boğuk bir ses ile, bu sefer burnumu
sızlatan klorlu suydü.

"Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim," dediğinde sudan
çıktım. Dudaklarım titriyordu. Kollarımı üşüyen bedenime sara-
rak yürümeye başladım.

"Burada kıyafet var mı?" diye sordum, olumsuz cevap vere-
ceğini bilerek. Eğer bu sırlıslıkla üst ile gezinirsem, yarın Ayşe
Abla'ya fazlasıyla iş çıkarmış olurum. "İyi o zaman, gömleğini çı-
karıp bana ver."

Kollarını çattı, uzatmış olduğum elime baktı. Ne yapacağımı
anlamamıştı, gömleğini çıkardı ve bana uzatı. Üstümü çıkararak

gömleği üzerime geçirdim, iç çamaşırlarım ıslaktı ama yere su akıtmıyordu. Gömleğin düğmelerini bağladıktan sonra pantolonu çıkardım. Kıyafetleri havuzun başına koyarak Uzay'a döndüm.

Gözlerini kıpmıştı. Ellerini iki yanına kaldırmış, ne demesi gerektiğini ince ince hesaplar haldeydi. Kaslı vücudu hafifçe gerilmişti şaşkınlıktan. Vücudu, özenli bir şekilde kalemle çizilmiş gibiydi. Etkileyici, soğuk ve inanılmaz güzellikteydi.

Gözlerimi kaçırarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Daha önce hiç görmemişsin gibi beni utandırmaya çalışma." Çünkü biliyordum, utanacaktım her ne olursa olsun. "Neden öyle bakıyorsun? Senin üstün yokken, seni yiyecekmiş gibi baktım mı ben sana?"

"Baktın," dediğinde ayağımı yere vurarak odama doğru ilerlemeye koyuldum. Haklı olabilirdi, bakışlarımı kontrol edemiyordum eskiden. Şimdi de pek kontrol altına aldığım söylenemezdi aslında.

Odama gireceğim sırada Uzay bileğimi tutup kapıyı açmamı engelledi. "Değiştirme."

Kaşlarımı çattım. "Hasta mı olayım?"

"Kurur," diyerek kendi odasına doğru ilerledi. "Bacakların güzel ve daha uzun süre görmek istiyorum."

Bir an, iç çamaşırlarımla gezip onu sinir -daha doğrusu sinirden deli- etmek istedim ama korumaların beni kurtarmayacağını bildiğimden, bunu yapmaya cesaret edemedim. Ondan intikam alacaktım ama bedenimi ona kullandırarak yapmayacaktım bunu veya önünde açık gezerek, aslana yemek sunmayacaktım.

Aşağı inerek mutfağa girdim, sandalyelerden birine oturdum, bağdaş kurdum. Pizzalardan birini açarak ilk dilimi aldım, lezzetliydi.

Uzay aşağı indiğinde onaylamaz bir ifadeyle dolaba giderek içecekleri çıkardı. Buzdolabı neredeyse boş denebilecek kadar az şeyle doluydu. Hoş, bir tek Uzay yemek yiyordu ama Ayşe Abla her zaman dolabı bol tutardı.

"Görkem ve Serpil'in düğünü ne zaman?" diye sorarak kolayı

muştı. Geri dönmekle yanlış yaptığımı düşündüm. Uzay'a bu kadar normal davranarak amacımdan saptığımı sandım.

"Zayıflamışsın, bu iştah ile mi?" diye sordu, kısa bir sürede ikinci dilimimin sonuna yaklaşıırken.

Omuz silkerek, cevap vermedim. Üstüme bir ağırlık çökmüştü ama bunun nedeni yemek değildi. Uzay'dı. Neden bana kızmamıştı, bağırıp çağırarak neden gittiğimi sormamıştı?

Dördüncü dilimi bırakarak kutuyu ittim, iştahım kaçmıştı. "Not... Notunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diyerek az önce elinde olan dilimin son lokmasını yuttu. "Seninkinden daha yaratıcıydı."

Bu kadar uzun süre şakalaşmak veya alaya alınak Uzay'a göre değildi. Bu halinin son demlerine tanık olduğumu hissedebiliyordum. "O notta ciddi miydin?"

"Her gün seni yanıma almamış olduğunu dilediğini söylerken, doğruyu mu dillendiriyordun?" diye sordu. Tahmin ettiğim gibi, soğuk havasına geri bürünmüştü. Dolgun dudakları, ince bir çizgi almaya yüz tutmuştu.

Bu içinde yol aldığımı, okyanus değildi. Ben boşlukta yüzüyordum. Ve bir avcının oltasına takılmamıştım. Karanlığın ta kendisinin kollarında çırpınıyordum. Gözümü hiçbir şeyi görmüyordu, sadece karanlığın beni bırakmasını istiyordum. Fakat yeteri kadar beslenmemişti benden bu karanlık.

Ayağa kalktım, ellerimi yıkamaya gidecektim ama Uzay'ın yanına geldiğimde duraksadım ve başımı sola doğru eğerek ona baktım. "Seni mahvedeceğimi söylerken son derece net olarak düşüncelerimi belirtmiştim, değişmedi."

İlerleyeceğim sırada, Uzay, sandalyesini döndürdü ve temiz eli ile karnımı kavrayıp bedenimi geriye doğru çekti. Omuzlarımı sert göğsü ile buluştuğunda, dudaklarım aralandı. "Beni saran tehlikeyi geçemezsin ki beni mahvedesin. Onunla ben bile savaşmıyorum."

"Sen Savaşçı değilsin ama ben öyleyim, savaşırım," dedim. Kelimelerim sırtıyordu ama ne vücudum, ne de ruhum kelimelemlerimle bağdaşmıyordu. "Umarım balığını beğenmişsindir, benim hoşuma gitti."

gömleği üzerime geçirdim, iç çamaşırlarım ıslaktı ama yere su akıtmıyordu. Gömleğin düğmelerini bağladıktan sonra pantolonu çıkardım. Kıyafetleri havuzun başına koyarak Uzay'a döndüm.

Gözlerini kısmıştı. Ellerini iki yanına kaldırmış, ne demesi gerektiğini ince ince hesaplar haldeydi. Kaslı vücudu hafifçe gerilmişti şaşkınlıktan. Vücudu, özenli bir şekilde kalemle çizilmiş gibiydi. Etkileyici, soğuk ve inanılmaz güzellikteydi.

Gözlerimi kaçırarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Daha önce hiç görmemişsin gibi beni utandırmaya çalışma." Çünkü biliyordum, utanacaktım her ne olursa olsun. "Neden öyle bakıyorsun? Senin üstün yokken, seni yiyecekmiş gibi baktım mı ben sana?"

"Baktın," dediğinde ayağımı yere vurarak odama doğru ilerlemeye koyuldum. Haklı olabilirdi, bakışlarımı kontrol edemiyordum eskiden. Şimdi de pek kontrol altına aldığım söylenemezdi aslında.

Odama gireceğim sırada Uzay bileğini tutup kapıyı açmamı engelledi. "Değiştirme."

Kaşlarımı çattım. "Hasta mı olayım?"

"Kurur," diyerek kendi odasına doğru ilerledi. "Bacakların güzel ve daha uzun süre görmek istiyorum."

Bir an, iç çamaşırlarımla gezip onu sinir -daha doğrusu sinirden deli- etmek istedim ama korumaların beni kurtarmayacağını bildiğimden, bunu yapmaya cesaret edemedim. Ondan intikam alacaktım ama bedenimi ona kullandırarak yapmayacaktım bunu veya önünde açık gezerek, aslana yemek sunmayacaktım.

Aşağı inerek mutfığa girdim, sandalyelerden birine oturdum, bağdaş kurdum. Pizzalardan birini açarak ilk dilimi aldım, lezzetliydi.

Uzay aşağı indiğinde onaylamaz bir ifadeyle dolaba giderek içecekleri çıkardı. Buzdolabı neredeyse boş denebilecek kadar az şeyle doluydu. Hoş, bir tek Uzay yemek yiyordu ama Ayşe Abla her zaman dolabı bol tutardı.

"Görkem ve Serpil'in düğünü ne zaman?" diye sorarak kolayı bardağa döktüm. "Sen de ister misin?"

Başını olumsuz anlamda salladı. O an, içimden bir şeyler kop-

muştı. Geri dönmekle yanlış yaptığımı düşündüm. Uzay'a bu kadar normal davranarak amacımdan saptığımı sandım.

"Zayıflamışsın, bu iştah ile mi?" diye sordu, kısa bir süre de ikinci diliminin sonuna yaklaşıırken.

Omuz silkerek, cevap vermedim. Üstüme bir ağırlık çökmüştü ama bunun nedeni yemek değildi. Uzay'dı. Neden bana kıztınmıştı, bağırıp çağırarak neden gittiğimi sormamıştı?

Dördüncü dilimi bırakarak kutuyu ittim, iştahımı kaçırmıştı.

"Not... Notunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diyerek az önce elinde olan dilimin son lokmasını yuttu. "Seninkinden daha yaratıcıydı."

Bu kadar uzun süre şakalaşmak veya alaya almak Uzay'a göre değildi. Bu halinin son demlerine tanık olduğumu hissedebiliyordum. "O notta ciddi miydin?"

"Her gün seni yanıma almamış olduğumu dilediğini söylerken, doğruyu mu dillendiriyordun?" diye sordu. Tahmin ettiğini gibi, soğuk havasına geri bürünmüştü. Dolgun dudakları, ince bir çizgi almaya yüz tutmuştu.

Bu içinde yol aldığım, okyanus değildi. Ben boşlukta yürüyordum. Ve bir avcının oltasına takılmamıştım. Karanlığın ta kendisinin kollarında çırpınıyordum. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu, sadece karanlığın beni bırakmasını istiyordum. Fakat yeterli kadar beslenmemişti benden bu karanlık.

Ayağa kalktım, ellerimi yıkamaya gidecektim ama Uzay'ın yanına geldiğimde duraksadım ve başımı sola doğru eğerek ona baktım. "Seni mahvedeceğimi söylerken son derece net olarak düşüncelerimi belirtmiştim, değişmedi."

İlerleyeceğim sırada, Uzay, sandalyesini döndürdü ve teniz eli ile karnımı kavrayıp bedenimi geriye doğru çekti. Omuzlarım sert göğsü ile buluştuğunda, dudaklarım aralandı. "Beni sararı tehlikeyi geçemezsin ki beni mahvedesin. Onunla ben bile savaşıyorum."

"Sen Savaşçı değilsin ama ben öyleyim, savaşırım," dedim. Kelimelerim sırtıyordu ama ne vücudum, ne de ruhum kelimelemlerle bağdaşmıyordu. "Umarım balığımı beğenmişsindir, benim hoşuma gitti."

Bedeni kaskatı kesilmişti. Karnımı saran kolu, geçilmez bir çit gibiydi. "O bir balık değil, ayrıca birkaç saate kalmadan ölür. Onu bana gönderirken ne düşündüğünü çözemedim. Tabii, belki de çözmek istememiştir."

Kolunu iterek ona doğru döndüm. Uzun süredir bu kadar yakından görmediğim, buz mavisi gözlerine uzun süre baktım. "Sen hiç, eksikleri kendi elinle tamamladıktan sonra tam olan parçayı yıkmak nasıl bir duygu olur, anlayabilir misin Uzak?" diye sordum, gözlerindeki soğukluğu sesime yansıtarak. "Bana zafer kokan yenilgiyi hissetmek istiyorum. Güzel bir duygudur. Sen bilirsin, öyle değil mi Uzak Soykır?"

Bedenim yakınıyor, gözlerindeki ayrıntıyı incelemeye çalıştığım her seferde. Yakınıyor ve daha fazla bakmamam için uyarıyor. Tekrar tükenmek istemiyor, tekrar yaş istemiyor. Ama kendimi durdurmam imkânsız oluyor, bazı anlarda. Aynı şu anki gibi. Ben görmesem de, göz göze geliyormuşuz gibi hissediyoruz, gözlerindeki boşluğun hissettirdiği duygular dolayısıyla. Kayboluyorum çoğu zaman, pişman grilerde, soğuk buz mavilerinde.

Tenime değmese de, kıyafetleri her an delip geçecek ve ruhumu yakın yerlerde gezinecek tenini merak ediyorum, bir yandan da korkmuyorum değil. Sert görünen yumuşak teninin hissettireceklerinden.

Dudaklarını aralamaya bile tenezzül etmiyor, gözlerinde sorunun cevabı var çünkü. Beni ilk kez gördüğünde, aklından geçenlerin tam da bu olduğunu düşünmüştü büyük ihtimalle. Yok oluşu izleyip, zevkle gülümsemek.

Kolundan kurtularak odama geri çıktım, başarabileceğimi anladığımda. Her ne kadar hareketlerimi kısıtlasa da, düşüncelerimin bir kısmı serbestti.

Banyoya girdim. Gözlerimi kapayıp, derin bir nefes almak istedim ama yapamadım, boğazıma tırmanmış, oraya tünemiş bir canavar vardı. Ardından hatırladım, Gökem ve Serpil'in düğünü. Gününü hatırlamak için hafızamı zorlasam da, bana bir cevap vermiyordu.

Ellerimi sertçe lavabonun iki yanına bastırdım, sinirli bir soluk

alıp, hızla, uzun süredir orada dikildiğini fark ettiğimi barıyodan çıktım.

Elinde uzun ve mor renkli bir kutuyu tutan Uzay'ı fark ettiğimde duraksadım. "Bir hafta önce almıştım, erken geri döneceğimi düşünerek. Zayıflayacağını tahmin etmiştim, bu kadarını değil. Ama girecek yeni bir elbise yok, alacak zamanın da yok. Buna kaldın."

Elimdeki kutuyu alarak kendime doğru çektim, kirpiklerimin altından Uzay'a baktım. "Düğün ne zaman?"

"Yarın," diye mırıldandığında nefesim kesildi. Bu kadar çabuk olacağını düşünmüyordum. Biraz zamanım... Ne için zaman istiyordum? Serpil'in yüzüne bakabilmek için cesareti mi bekleyecektim? "Sen gittiğinde, Serpil tamamen bu iş üzerine odaklandı."

Başımı hafifçe eğerek iç geçirdim. "Her şeyi, kendi zevkine göre mükemmel bir şekilde hazırladığından eminim."

"Öyle yaptı ve seni görmesi, birkaç hazırlığı bozacak." Başım olumsuz anlamda salladı. "Buna hazır ol, sana kötü davranacak."

"Bana kötü davranılmasına alışığım," diyerek omuz silktim. "İyi davransa, rahat hissedemem."

Uzay'ın, normal rengine, buz mavisine dönüşmüş gözleri üstümde takılı kaldı. Şaşkınlıkla değil, soğuklukla, kendine olan soğukluğuyla. Daha fazla orada durmadı, hızlı ama zarif adımlarla odadan çıktı.

Yatağın üstüne oturarak, kutunun kapağını açtım. Direksiyonu kaskatı bir şekilde tutmaktan dolayı kollarım, Uzay'ı düşünmekten dolayı ise başım ağrıyordu. Elbiseye bakacağım sırada gözlerimi devirerek kapağı kapattım. Eğer elbiseye bakarsam, ister istemez teşekkür edecektim. Ağzımdan bu iki kelime çıkacak, amacımdan şaşıyormuşum gibi hissettirecekti.

Üstümü değiştirdim ve Uzay'ın odasına doğru parmak ucumda ilerledim. Kapıyı yavaşça açtığımda, yatağında hafif bir ışık eşliğinde yatıyor olduğunu fark ettim. Tek kolu başının altında, diğer kolu bedeninin aksine örtünün üzerindeydi. Örtü ise üzerine gelişigüzel, buruşuk bir şekilde örtülmüştü. Düşünceli olduğunu düşündüğüm gözleri açık değildi. Gözkapakları, güzelliğın etrafa olan seyrini engelliyordu.

Yatağa tırmanarak yanına ilerledim, örtüyü kaldırarak içine gir-

dini ve Uzay'a sokuldum. Sol kolumu göğsüne atarak gözlerimi kapadım. Hareketlerini izlemek istedim ama uyuyan bir bedenden farksızdı, uyanık olmasına rağmen.

"İntikam planına bu da dahil mi?" diye sordu, cevabını bildiğini haykıran bir tonda. O anda, bağlamak istedim yüzüne karşı. Bağlıp, öfkemi kısırmak.

Hareket etmedim. "Burada olmamdan rahatsız mısın?"

"Değilim." Nefes aldığı anda, kolum yavaşça yukarı hareket etti. Uzay'ın üstünden uzaklaştırmasını beklemiştim ama beklediğim gibi olmamıştı.

"O zaman, planım tıkrında."

Bedeni hafifçe bana doğru döndü, nefesini saçlarımda hissettim. "İnanılmayacak kadar farklı düşüncelere sahipsin, küçük."

"Bunu iltifat olarak aldım. Bay Soykır," diyerek saçlarımı kaldırdım. "Ne yani, başka bir adamı yanıma alıp, seni kıskandıracak mı düşündün?"

"Kıskanacağımın eminsin yani? Eh, öyle madem... Yalan söylemek düşmez bana." Parmaklarını yumuşak saç tutanılarında hissediyordum. Heyecanlandırıyor, geriordu beni. "Bir adamın ölüm fermanını izleyeceğini düşünmedim hiç."

"Sana ne yaptım ben böyle?" diye dalga geçtim. "Küçük bir kıza önemsiyor, üstüne üstlük onu koruyorsun. Uzay Soykır'dan beklenmezdi bu. O, sadece zarar verirdi. Yıkımdı, o."

"Beni tanımlarken kullandığın kelimeler hoşuma gitti ama o hale geri dönecek kadar değil. Sana zarar vermek, verdim demek istemediğimi söylemişim, hatırlıyor musun?" Başımınla onayladığımda devam etti. "Şimdi de verdiğim zararları geri almak istiyorum, hatırlamamanı sağlamayı arzuluyorum. Ama bunun bir yolu yok."

"Var ama asla bulamayacaksın," diye fısıldayarak yerimde kıpırdandım. "Şimdi, uyu. Yarın, uzun bir gün olacak."

"Sözlerimi çaldın." Sesi, benimle gurur duyar gibi çıkıyordu. "Bu sıralar daha çok hırsızlık yapacaksın gibi görünüyor ama uyarırım, hareketlerimi çalamazsın."

Hafif bir tebessüm eşliğinde, derin bir uykuya daldım. Hiç hareket etmediğim, yerimde dönmediğim bir akşamdı. Sanırım, bedenimin uyurken rahata kavuştuğu yeri bulduğumdandı.

27. BÖLÜM

“İNTİKAM İPLERİ”

Bedenim yakınıyor, gözlerindeki ayrıntıyı incelemeye çalış-
nıgım her seferde. Yakınıyor ve daha fazla bakmamam için beni
uyarıyor. Tekrar tükenmek istemiyor, tekrar yaş istemiyor. Ama
kendimi durdurmam imkânsız oluyor, bazı anlarda. Aynı şu anki
gibi. Ben görmesem de, göz göze geliyormuşuz gibi hissediyorum,
gözlerindeki boşluğun hissettirdiği duygular dolayısıyla. Kaybolu-
yorum çoğu zaman pişman grilerde, soğuk buz mavilerinde.

Tenime değmese de, kıyafetleri her an delip geçecek ve ruhuma
yakın yerlerde gezinecek tenini merak ediyorum, bir yandan da
korkmuyorum değil... Sert görünen yumuşak teninin hissettire-
ceklerinden.

Dudaklarını aralamaya bile tenezzül etmiyor, gözlerinde soru-
mun cevabı var çünkü. Beni ilk kez gördüğünde, aklından geçen-
lerin tam da bu olduğunu düşünmüştü büyük ihtimalle. Yok oluşu
ızleyip, zevkle gülümsemek.

Uzun bir süre sonra uyurken sakindim, bedenim tetikte değil-
di. Her ne olursa olsun, değiştiğim veya kendimi geri kazandığım
bir gerçektir. Buraya ilk geldiğimde, diken üstünde duran ve her
şeyden çekinen Ecre yoktu. Uzay'dan rahatsız olmuyordum. Ama
bu, intikam duygumun önüne bir engel koyduğum anlamına gel-
miyordu. Aç bir köpek gibi Uzay'a bakıyordu, istediğim de buydu.

Uyandığımda ve odama geri dönüp, kısa bir duş aldığım da gerginlik çökmüştü üzerime. Ama sebebi Uzay veya ev değildi. Serpil'di. Görkem'di. Bir yandan, onları görmekten ölesiye korkuyor, bir yandan bunu çok istiyordum. Özlemiştim ikisini de ama onların beni özleyip özlemediği tartışılırdı. Hatta Serpil'in beni gördüğü anda beni uzunca dövecek olması, büyük bir ihtimaldi.

Aşağı inerek hızla mutfığa girdim, Ayşe Abla'yı görmeyi umuyordum ama karşımda sadece Uzay vardı. "Ayşe Abla nerede?"

"Yok," dedi, telefonundan başını kaldırarak. Masaya nazıkçe koydu ve muhtemelen kendisinin hazırladığı kahvaltıyı yemeye başladı. "Artık çalışmıyor."

Sorunun cevabını merak ettiğim için, sesim yumuşak çıkıyordu. "Artık çalışmıyor da ne demek? Kadını kapı dışarı mı ettin?"

"Hayır. Ömür boyu kalabileceği bir yer ayarladım, sonra da gitmesini söyledim." Arkasına yaslandı. "Çalışmak için fazla yorgun."

"Ne yapacaksın bugün?" diye sorarak karşısına oturdum. Hafif nemli saçlarım, yanağıma değiyordu. "Daha doğrusu, ne yapacağız?"

"Yaklaşık bir buçuk saate çıkacağız yola." Gözlerimdeki dehşeti gördüğünde devam etti. "Elbiseni orada giyeceksin. Saçın için bir şeyler istiyorsan da, orada birileri olduğuna eminim."

Omuz silktim. Odama çıkacakken duraksadım. "Düğünün bozulabilme ihtimali var mı?"

"Düşünüyorum ki..." Derin bir nefes aldı. "Hayatımda, bir yerden biri çıkacak diye tedbirli gitmediğim ilk yer olacak. Düğün bozulsa bile bir şey olmaz. Cüzdanlar çoktan alındı. Sen yokken, Levent ve benim şahitliğimizde her şey halledildi. Bu, sadece eğlence için."

Her zamanki gibi soğuk olan ifadesine baktım. Yüzüne alayla bakmak istiyordum, onu aşağılamak ve rezil etmek için üstün bir arzu duyuyordum. Ama yapamıyordum. Neden mi?

Şu an, düşmanımın düşmanı dosttur taktiğini uyguluyordum çünkü. Kendime düşmandım ve barış sağlayabilecek tek kişi, diğer düşmanım olan Uzay'dı. Kendimle barıştığım anda, Uzay yok olacaktı. Gözümün önünde belirliyordu her şey, onu alaşağı ettiğimde hücrelerimden mutluluk akıyordu.

Bir yandan da Uzak'ı istiyordum. Bunu kabullenmiştim. Onu, her şeyiyle birlikte istiyordum. Nefret ettiğim adamın, dondurucu gözlerini, dudaklarının donacağını bile bile öpebilirdim. Çünkü... istiyordum işte. Bu kadardı, açık ve netti. Karışık cümlelere, utanarak saklamaya gerek yoktu. E, tabii bağırmaya da lüzum yoktu.

Kutuyu açarak elbiseye üstünkörü baktım, krem ve siyah rengi bulunuyordu elbisede ve uzuna benziyordu, o yüzden dolaptaki siyah topuklu ayakkabıları, elbiseye zarar vermeyecek bir şekilde içine yerleştirdim.

Dakikalar hızlı geçmişti, bugün fazla hızlı geçiyordu. Bir sene gibi gelen bir aydan sonra, Uzak ile zaman hızlı ve rahat geçiyordu. Yine de içimde, günden güne nedensiz bir şekilde büyüyen bir öfke mevcuttu.

Üstümü değiştirdim, kutuyu alarak aşağı indim. Mutfak masasının üzerine oturdum, kutuyu kucağına koyarak ayaklarımı sallamaya başladım. Masa yüksek olduğundan bir yere çarpmayan ayaklarım, özgür hissetmemi sağlıyordu.

Uzak aşağı indiğinde, bana doğru kısa bir bakış attı, ardından da kapıyı işaret etti. Masadan atlayarak arkasından yürümeye başladım, arabaya bindiğimizde derin bir nefes aldım ve kemeri takarken konuşmaya başladım. "Gittiğim ilk an, Serpil'in yanına gitmem daha iyi olur, değil mi? Beni istemiyorsa, olay çıkarmadan eve dönerim. Sonradan görmesi ve düğünün mahvolması iyi olmaz... Neden fazlasıyla düşüncelisin?"

"Seni istemiyorsa eve dönersin, diye bir şey yok." Saatine baktı. "Görkem, beni sinirlendirecek. Kendimi ona hazırlamaya çalışıyorum." Hızlıca nedenini sorduğumda, derin nefes alarak devam etti. "Pembe takım elbise giyecekmiş."

Kaşlarımı çattım. "Pembe mi? Serpil, o renkten nefret etmiyor muydu?"

"Kız kardeşi yüzünden nefret ediyor, evet. Görkem'in üzerinde gördüğünde ise renkten, onun üzerinde hoşlandığı için nefret ediyor. Her şeyi geçtim, pembe takım elbise de ne demek?" Uzak'ın vücuduna baktım, pembe rengini üzerinde hayal edebiliyordum. Ama soluk bir pembeydi. şu an ise kot pantolonu vardı üstünde, büyük ihtimalle orada değiştirecekti.

Yolculuk uzun sürmüştü, uzak bir yerdi anlaşılan. Beyaz duvarların kapattığı ve geçişin, açık olan beyaz, büyük kapıdan olduğu bir yere gelmiştik. Arabadan inerken, Uzay üzerini kapattığı takım elbisesini ve kutuyu eline aldı. Anahtarı görevlilerden birine uzatarak, içeri girmek için hareketlendi. "Hey, benim elim var."

Cümlemi umursamadan ilerlemeye başlayınca daha yakın olduğumdan, takım elbisesini elimden aldım ve askısından tutarak elimi arkaya götürdüm, bileğimi sırtıma yaslayarak yürümeye başladım. Uzay'ın sınırlı bir soluk aldığını duydum ama gözlerimi ondan yana çevirmedi.

Otel, ağaçların arasında, otopark ile birlikte kaybolmuştu. Otelin önünde, büyük bir alan ve alanda büyük bir hazırlık mevcuttu. Çimlik alanın üzerinde birbirinden güzel, sade süslenmiş masalar, masaların sonunda büyük bir sahne vardı. Masaların bittiği yerde, çimlik alan da bitiyor ve şezlonglar başlıyordu; bu şezlongların çevrelediği büyük bir havuz, havuzun üstünde ise üç tane geniş ve uzun kaydırak vardı. Su, içeriden ledlerle süslenmişti, şezlonglar boştu. Aslında otel, olması gerekenden sessizdi. Muhtemelen, bugün için kapatılmıştı.

Otelin içine doğru girdiğimde nefesimi tuttum ve merdivenlere baktım. Resepsiyondan önce, gözüme çarpan merdivenlerdi. Beyaz merdivenler. Bunu iki kere çıksam, beş kilo verirdim. Allah'ım, sanki sonsuz basamak vardı!

Merdivenlerin sonu iki yöne ayrılıyordu. Gelin-damat yazılarını gördüğümde elimdeki takım elbiseyi Uzay'a doğru uzattım. Elindeki kutuyu aldım. "İyi şanslar dile."

"Bu, şans ile olacak bir şey değil," dediğinde omuz silktim ve onun ters yönüne doğru yürümeye başladım.

Aradığım kapının önüne geldiğimde durdum, buraya gelene kadar birçok kapalı kapının önünden geçmiştim. Nefes almama veya kapıyı tıklatmaya gerek duymadan içeriye girdim. Ayakta duran kadın, başını hızla bana doğru çevirdi ve kaşlarını çatı. O sırada, Serpil'in sesi duyuldu. "Ben kilo mu almışım, Aslı? Sen nereden bileceksin... Gelinlik neredeyse girmeyecek bile."

Kadın, yardım etmek için ileri atıldığında onu durdurdum.

Perdelerin gizlediği Serpil'e doğru ilerledim. "Kilo almadın. Yardım edeyim mi?"

Serpil'in etrafını saran havanın değiştiğini hissettim. Gerilmişti. "Yarısında bırakırsan, ne olacak?"

"Bırakmam," derken derin bir soluk aldım.

Giymeyi bir daha denediğinde, perdenin arkasındaki kolu bana çarptı. "Sana güvenmiyorum."

"Ben de kendime güvenmiyorum ama söz verebilirim, sözümü tutarım." Ses çıkarmadığında perdeyi hafifçe araladım ve içeri girdim. Soğuktu burası, bu sıcakta çıkmak istemeyeceğim bir yerdi. "Gelinliği tek başına neden giyiyorsun ki?"

Homurdanmasına izin vermeden, gelinliği yavaş ve nazik hareketlerle yukarıya doğru çektim. Kilo almamıştı ve gelinlik, üstüne harika bir şekilde oturuyordu. Sadece, bir gelinlik giyebilmek için fazla heyecanlıydı.

Gelinliğin kat kat olan ve tüylerle dolu parlak eteğini hafifçe yukarı kaldırdı ve kabarık eteklerin altında kalan topuklu ayakkabıları giydi. Çıkacağı sırada kolundan tuttum. "İstemiyorsan, gidebilirim. Seni veya Görkem'i rahatsız etmek istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Düğünüm bu! En mutlu günlerimden biri. Bugün trip yok, kimseye." Sesi yine de fazla kırılgan çıkıyordu. "Sen de giyin, Aslı saçımı yapacak. Sonra da seninkini yapar, istersen."

Serpil'in yüzüne baktım ve ani bir hareketle ona sarıldım. Gariptir ki, Serpil'in kokusunu birdenbire İlayda'ya benzetmiştim. İlayda ile çok kaldığımdan ve Sinem Hanım yüzünden aşırı yakın olduğumdan, alabildiğim tek kadın kokusuydu. Belki de bir süre boyunca her kadının kokusunu İlayda'ya benzetecektim.

Kutuyu içeriden alıp yere koydum ve ayakkabıları çıkararak elbiseyi elime aldım. Üzerime giydikten sonra, ayakkabıları ayağıma geçirdim. Aynaya doğru dönerek elbisenin duruşuna baktım. Fena değildi. Krem rengi elbise, uzun ve yerlere uzanan türdendi. Üzerinde, siyah, ince bir tül vardı, elbisenin yere değen kısmını kabarık ve zarif gösteriyordu. Elbisenin kol kısmı, dirseklerime kadar uzanıyordu ama bunun yanında 'V' şeklinde bir sırt dekoltesi vardı.

Siyah, ince tülün üstünde az bir miktar desen bulunuyordu. Desenin üzerinde ise elbiseyi parlak gösteren, herhangi bir farklı renk katmayan siyah, parlak işlemler vardı. Boynumun ön kısmını tamamen sardığı için, ne bir kolyeye, ne de kolumdaki desenlerden sonra bir bilekliğe ihtiyacım vardı. Garip bir şekilde sade, sakın ve asil bir elbiseydi.

Ayakkabılarla birkaç küçük deneme yaptıktan sonra perdeyi aralayarak dışarı çıktım. Serpil'in saçları daha bitmemişti ama kızıl saçlar, şu an bile o kadar güzel görünüyordu ki... Birkaç adım daha atarak aynadan ona baktım. Makyajı sadeydi, çok şaşırmıştım aslında.

"Kötü mü olmuş?" diye sordu, başını oynatmamaya çalışarak.

"Çok güzel olmuş, hem de çok. Sadece... Sadeliği seçmene şaşırdım."

"Her şeyin sade olmasını istiyorum, burayı o yüzden seçtim." Omuz silkti, hafifçe. "Bugün, yeterince ihtişamlı olacak benim için." Gülümsediğimde derin bir nefes aldı. "Kardeşim gelecek, şaşıрма."

Uzun bir süre aynadan gözlerine baktım. Serpil'in kardeşi yaşıyor muydu? "Anlayamadım..."

"Uzun bir süre görüşmüyorduk onunla, hatta bir olaydan sonra hiç görüşmedik. Ama bir şekilde birbirimizin ne yaptığımızdan haberdar oluyoruz. Uzun süre sonra beni hatırlamış sanırım, gelecek bugün. Ama bir şeyi mahvederse, bu sefer onu öldürürüm." Gülümsedi, şeytani bir ifade gizliydi. "Ciddiyim."

Bir şey diyemedim, onun yerine Serpil ayağa kalktı ve oturmam için, rahat görünen sandalyeyi gösterdi. "Boş ver, şimdilik. Hadi, otur."

Dediğini yaptım ve Aslı denen kadına bıraktım saçımı, zaten uzun sayılmazlardı. İlk önce hafifçe kabarttı saçımı, ardından da çok kabarık olmayan kıvrıcık bir saç görüntüsü sergilemesini sağladı. Sırtımın açıkta kalan küçük bir kısmını kapatıyordu saçlarımı. Yüzüme, Serpil'in makyajının benzerini yapmıştı fakat renkler farklı sayılırdı.

Bir süre orada oturduk ve büyük bir ciddiyetle birbirimizi öv-

dük. Serpil, bana güven kazandırmıştı ama şişen özgüven balonunun hızla söneceğini düşünüyordum.

Ayağa kalktı, kolunu kaldırdı. "Koluma girecek mısın? Görkem'in yanına gidene kadar yanımda dursan ve bana yardım etsen güzel olur."

Başımla onay vererek koluna girdim ve gelinliğinin eteklerini yürüyebilecek kadar kaldırmasına yardımcı oldum. Uzun bir koridor yürüyüşü sonrası, merdivenlerde duran Görkem ve Uzey'ı gördüm. Serpil, birden hareketlenmeye başladığında sakın olmasın için onu uyardım ama Serpil'in yerinde olsaydım, ben de çok heyecanlıydım. Merdivenlerin altında birikmiş küçük bir topluluktan alkışlar yükseldi.

Dikkatimi onlara veremiyordum. Onun yerine, gözlerini Uzey ve Görkem'in üzerindeydi. Gülmek için kendimi zor tutuyordum. Görkem'in üstünde, koyu mavi bir takım elbise vardı ve Uzey'ın olduğu belliydi. Uzey'ın üstünde ise... Açık kahverengi bir pantolon, pantolonuyla aynı renk bir ceket vardı. Havaya dikilen kısmı, hafifçe yana yatırılmış kumral saçlarıyla uyumluydu. Soluk pembe gömlek giymişti. Bu da Görkem'in olmalıydı. Görkem'in gözlerinde sırtan eğlence tohumlarımdan belliydi bu.

Ama Uzey mükemmel görünüyordu. O soluk pembe gömlek ona çok yakışmıştı. Sert ifadesinden bir şey kaybetmeyen Uzey'ın bedeni, rengi çok iyi karşılamıştı. Sinirli görünüyordu Uzey, o yüzden ona daha fazla bakmadan başımı çevirdim.

Serpil'in kolundan çıktım ve Görkem'in koluna girerek, mutlulukla merdivenleri inmesini izledim. O sırada kolumu dürttü biri.

Uzey'a ve girmem için kaldırdığı koluna baktım. Gülmeme-ye çalıştım. Kolundaki yerimi yavaşça alarak merdivenleri inmeye başladım. "Pembe gömlek, ha?"

Gerildi. "Bundan bahsetme bir daha."

"Yakışmış ama. Bundan sonra bu rengi giymeyi deneyebilirsin ve bu konuda tamamen dürüstüm." İçtenlikle söylemişim cümleleri, o da bunun farkındaydı. "Tabii, Uzey Soykır'ın koyu, karanlık renklerden vazgeçtiği nerede görülmüş?"

"Denerim," dedi, beni şaşırtarak.

Dışarıda oturan insanlardan daha fazla ses, ısıklık çıkmıştı. Serpil ve Görkem, yavaş bir şarkıda dans ederek başlamışlardı. "Bu kadar akrabaları olduğunu bilmiyordum."

"Hiçbiri akrabaları değil," diyerek, yürümeye devam etti. "Sadece arkadaşlar; iş arkadaşları, üniversite yıllarından arkadaşları..." Beni, zarif bir hareketle ileriye itti. Elini belime koydu. Başımı ona doğru çevirerek, elimi omzuma koyduğumda dansımız başladı. "Ve biz, geriye kalan aileleri."

"Sen öyle olabilirsin," diyerek, Uzay'ın elinden, parmaklarına doğru yayılan sıcaklığı yok saymaya çalıştım. "Ama ben aileden değilim."

"Benim ailemsin, onların da ailesi oluyorsun," dediğinde yemden itiraz ettim.

"Gerçekten kuzen değiliz, Soykır. Üvey kuzenimsin."

Kaşlarını kaldırdı. Bu hareketi, önüne küçük bir saç tutamının düşmesine neden olmuştu. Tenine dokunup, yavaşça onu eski yerine götürmek geçmişti içimden. Ama yapmadım, kalbim içimde patladı. "Aile derken, seni üvey kuzen diye saydığımı da kim söylemiş?"

Gözlerimi devirdim. "Kız kardeş deme, bayılıyorum şimdi."

"Demedim," diyerek, beni etrafında döndürdü. İlk dans ettiğimiz akşam geldi aklıma, Talanlar'la gittiğimiz yerdeki. 'Ben huzurluyken, sen de huzurlusun,' demişti. Haklıydı, bazen onun kopyası haline geliyordum. Bundan memnundum.

Şu an bu dansın hissettirdikleri aynı değildi. Çok farklıydı. Kalbimin nasıl attığını hissedemez hale gelmiştim; görüntüsü gözlerimi cezbeder, kelimeleri ruhumun üzerini, bir iyilikle örter haldeydi. Bundan hoşlanıyordum. Bana hissettirdiklerinden hoşlanıyordum. Ama hiçbirisi, intikamın önüne geçemiyordu. Güçlülerdi, hem de çok. Ama intikamda, güçten fazlası vardı.

Elimi hafifçe hareket ettirerek boynuna dokundum. Gözlerimi gözlerine diktüğimde, içindeki arzuyu görebiliyordum. Benim içimdeki, onun arzusuyla birleşiyordu sanki, dayanılmaz bir şehvet çıkıyordu ortaya. İkimiz de bunun farkındaydık, apaçıktı.

"Ecre'yi senden çalacağımı, ellerini kızımın üstünden çek."

Görkem'in sesini duyduğumda başımı kaldırdım ve gülümsem-
dim. Uzay, belimdeki elini gevşetti. "Otur kalk ve şükret, bugün
düğündeki damat olduğuna. Yoksa böyle kolay kurtulamazdın."

Uzay, Serpil ile dans etmeye başladığında Görkem'e baktı.
Uzay'ın sesi... Uzay, eğleniyordu ilk defa, bu denli. "Kızıma ya-
mak bir hareket yapmayı aklından bile geçirme."

"Tamam, kaptan," diyen Görkem'in onuzuna elini koyarak
dansı devam ettim. "Nerelerdeydin bakayım sen?"

"Üzgünüm," dedim, tek bir solukta. "Sana veda edemedim,
merhaba da diyemedim."

"Seni anlıyorum ben." İçtenlikle gülümsedi. "Arkandaydım."
Bedenimi bir şok dalgası kapladı. "Bunda şaşılacak bir şey yok. Git-
mekte haklıydın. Ameliyat oldun, kendini toparladın ve Uzay'dan
bir aylığına kurtuldun. Uzay ile yaşamak nasıldır biliyorum."

"Onunla yaşamak güzel," dedim, anlamsız bir savunmaya geç-
rek. Güzeldi ama. Yarattığı gerginliği seviyordum, kasveti güzeldi;
çünkü gerçekçiydi.

"Kötü demedim, küçük hanım." Tek kaşını kaldırdı. "Abayı mı
yaktın sen?"

İrkildim, hızla vereceğim cevabı birinin sesi engelledi. İlay-
da'nın sesiydi bu. "Görkem'i alabilir miyim?"

Duraksayarak bir Görkem'e, bir İlayda'ya baktım. "Senin bura-
da ne işin var?"

Geri çekildiğimde cevap verdi. "Kardeşimin düğününe gelmek
ve damada nutuk çekmek için buradayım."

Serpil'e çevrildi bakışlarım, onunkiler ise İlayda'da takılı kal-
mıştı. Uzay, Serpil'i sıkıca tutuyordu, güç vermek ister gibi. Yü-
zünden bir şey okunmuyordu, ne düşündüğü saklıydı. Ama iyi
şeyler düşünmediğini biliyordum, genelde böyle olurdu çünkü.
Yanındaki daha da kötü olmasın diye kendi düşüncelerini saklardı,
içine atardı. Bunu ben de denemeliydim.

Serpil, arkadaşının eşi ile dans etmeye devam etti. Uzay ise ya-
nıma geldi. Serpil, gözlerini Görkem ve İlayda'dan ayırmıyordu
ama ilk gördüğü ana göre daha rahattı.

Uzay ile boşta olan tek masaya oturmuş, onlara bakıyorduk. Daha saniyeler geçmişti ki, Sinem Hanım, Melih Bey ve Serhat masaya oturdu. Kimse konuşmadı, ta ki ben sessizliğe ihanet edene kadar. "Serhat, Serpil ile kardeş misin?"

"Hayır." Uzay'a baktı, konuşmasını engellemesini bekliyordu ama her şeye rağmen tetikte olan Uzay bir şey yapmadı. "İlayda üvey kardeşim. Serpil'den ayrıldıktan sonra onu yanıma aldım."

"Bunu bana söyleyebilirdiniz, değil mi?" Serhat omuz silktiğinde Sinem Hanım'a baktım, bakışlarını benden kaçırıyordu. Sitem ettim. "Harika!"

Sitemime devam edecektim ama pastanın kesileceğini anladığımda çenemi kapadım. Fazlasıyla büyük olan pasta, Görkem ve Serpil'in durduğu yere geldiğinde, Uzay ayağa kalktı. Ben de arkasından ilerleyerek yanlarına gittim.

İkisi de birbirlerinin büyüşüne kapılmışlardı. Uzaya yaslanarak onlara bakmaya devam ettim.

Serpil bize bakıp gülümsedi. Etrafına bakındı, herkes onların pasta kesmesini bekliyordu. Hızlı davranarak pastaya ellerini batırdı, Uzay ve benim üstümüze sürdü. Ardından da sürdüğü yeri genişletti. Bunu beklemediğimiz için, ikimiz de tepki verememiştik.

"Pembeden nefret ederim, biliyorsun Uzay. Bunu hak ettin." Bana baktı. "Uzay'dan ayrılсан bile benimle görüşmeye devam edebilirsin, Uzay'a söylemezdim. Sen de bunu hak ettin."

O sırada Görkem, eline aldığı bir miktar pasta parçasını Serpilin yüzüne sürdü. "Yüzün çok güzel ve dikkat çekiyor, bunu hak ettin."

Ardından da bir karmaşa oldu. Bazıları gidiyor, bazıları ise pastaya yaklaşıyordu. Serpil, İlayda'ya doğru pastalar yağdırmaya başladı. O sırada inanamadığım bir şey oldu, İlayda gülümseyerek karşı atağa geçti.

Bir tane daha pasta istemediğim için üstümdede, Serpil ile giyin-diğimiz odaya ıktım. Peete aramaya başladım ama yoktu, hepsi dışarıdaki masalardaydı. O sırada kapı açıldı ve Uzay içeri girdi. Tam dışarıdakilerin ne zaman bitireceğini soracağım sırada, elinde-ki pasta parçasını üzerime sürdü. şaşkınlıktan ağzım açık bir şekil-

de ona baktım. "Kabullenemeyeceğimi hareketler yaptırdın bana. Bunu hak ettin."

Şaşkınlığımı üzerimden attığımda Uzaya sarılmış gibi yaptım, üstümdekini üzerine sildim ve geri çekildim. "Kabullenmek zorunda kaldığım hareketler yaptırdın bana. Bunu hak ettin."

Ardından ruhsuz bir şekilde aşağı indim. Savaş devam ediyordu. Aralarına katılmayı seçtim, ilk pastamın hedefi Sinem Hanım'dı. Tanımadıklarına bile pasta attım, ta ki ikinci pasta bitene kadar. Geriye az bir kişi ve küçük bir üçüncü pasta kalmıştı, saatler sonra. Pastadan sonra dans edildi. Çılgınca. Eğlenceli bir düğün-
dü, Serpil eğleniyordu. Görkem de öyle. Uzay ise... Bilmiyordum ama onlar adına mutlu olduğunu düşünüyordum, Uzay Soykır'ın mutluluğu nasıl oluyorsa.

Gece yarısını geçmişti ve herkes yavaş yavaş gidiyordu. Bir ara Göktuğ ve Levent uğramıştı fakat fazla kalmadan gitmişlerdi. İlayda ile resmi bir tokalaşma sonrası Serpil rahatlamıştı. Kimse kalmadığında ayağa kalktım.

Gitmek için hazırlanacakken, Serpil'in beni çekiştirdiğini fark ettim. Kaşlarımı çattım. Kaydıraklara doğru gidiyordu. "Hadi, benim hatırım için. Sadece bir kere!"

İtiraz etmek istedim ama yapmadım. Görkem, Serpil'i uzun merdivenlerden çıkarırken bir anlığına duraksadım ama Uzay'ın arkamdan ilerlediğini fark ettiğimde basamakları çıkmaya başladım.

En üste çıkmamız yaklaşık beş dakika sürmüştü ve bacaklarımız hafiften sızlamaya başlamıştı. Serpil ayakkabılarını çıkardı ve kaydırağa koydu, suyu hızlı bir şekilde aşağı doğru akan kaydırak, ayakkabıları yaladı yuttu.

Serpil, eteklerini topladı ve gelinliğe bir şey olmasını umursamadan kendini kaydırağa bıraktı, ardından da Görkem gitti.

Uzay, tedirginliğimi anladığında önüme geçti. Kaydırağa yaklaştı ve bana döndü. "Ayakkabılarını çıkar ve eline al."

Dediğini yaptıktan sonra Uzay'a doğru ilerledim. Hızlı bir şekilde kaydırığın başına tutunarak, hızla akan suyun beni kaydırmasına izin verdim. Tüm bedenim sudan geçirilmiş, saçım bo-

zulmuştu ama soğuk su iyi gelmişti. Enerjimi yerine getirmişti. Havuza girdiğimde, elimdeki ayakkabıları tutamadım, onun yerine, kendime geldiğimde ayakkabıları yakalayarak, gülüşen Serpil ve Görkem'e baktım. Serpil'in gelinliğinin küçük bir parçası, onlardan ayrı bir şekilde, havuzda süzülüyordu. Serpil'in gelinliği, suyun içinde mükemmel bir görüntü sergiliyordu. Üzerindeki taşlar, suyun içindeki ışıklar sayesinde parlıyordu. Kızıl saçları, ıslakken son derece dikkat çekici bir haldeydi.

Havuzdan çıktım ve titreyen dudaklarımı kontrol etmeye çalışarak saçımı düzelttim. Bir süre Uzey'ı bekledim ama havuzda herhangi biri yoktu.

Kaydırağın arkasından gelen Uzey'ı fark ettiğimde gözlerimi kıstım. Kaymamıştı, merdivenleri geri inmişti!

Uzey bir süre üstüme baktı, ardından da eğlendiğini belli eden ifadesini takındı. Yürümeme yardımcı olmak için yanıma gelip kolumu tuttu.

"Bizsiz çok eğlenmeyin," dedi Görkem. Gülümsedim ama acı dolu bir gülümseme idi. "Ve habersiz, önemli bir şey de yapmayın."

Serpil ve Görkem'den ayrılarak arabaya bindik, ıslak halimle. Onun ise gömleği pasta ile şekillenmişti. Yolculuk uzun ve sessizdi. Araba tatlı kokuyordu, üstüm batmıştı. Uzey'ın üstü de batmıştı.

Eve gittiğim ilk anda üzerimdeki yapışkanlık duygusundan kurtulma amacıyla, uzun ve rahatlatıcı bir duş için, dolması için banyoyu bekledim. O sırada yapışkan elbiseden kurtularak üstüme havlu sarmıştım. Saçlarımı ellerimle taradım ve suyu kapattım, içine banyo köpüğü dökmüştüm ve baloncuklar oluşmaya başlamış, su köpürmüştü.

Banyoya gireceğim sırada ani bir baş dönmesiyle duraksadım. Uzey'ın sözleri aklımdan gitmiyordu. Kabullenemeyeceğim hareketler yaptırdın bana.

Haksızdı. O, hiçbir zaman gereğinden fazla taviz vermemişti. Ona zorla hiçbir şey yaptıramazdım ben, yapmazdı çünkü.

Dudaklarımın arasından kayan sinirli kelimeler vücudumu germişti. "Aptal adam!"

Omzuma doğru esen soğuk hava, bedenimi dondurmuştu. Yavaşça arkamı dönerek, yakınımnda olan bedene baktım, gereğinden fazla yakındı. "Aptal adam?"

"Sana zorla hiçbir şey yaptırmadım ben."

"Zorla yaptırmadın, evet." Gözleri, buz mavisiydi. Gri değildi.

"Ben, isteyerek yaptım, ne yaptırısam."

"Aptal adam!" diye fısıldadım. "Bana ne yaptığını görmüyor musun?"

"Görüyorum." Yüzünü, yüzüme yaklaştırdı. Burnunun ucunu yanığımda hissediyordum. Küçük, soğuk dokunuş, bedenimi uyandırüyordu. "Kukla, efendisine âşık olmuş. Ve efendisi buna sevinmiş."

Başımı hafifçe kaldırdım. Dudaklarım, onun dudaklarının üzerindeydi. Gözlerim ise, büyüyen gözbebeklerine kilitlenmişti. İtiraz etmek istiyordum ama dudaklarım itiraz için açılmıyordu. Sesimde, kabulleniş vardı. "Çünkü efendisinin istediği olmuş."

Cümlemi düzelttiğinde, dudaklarım hafifçe aralanmış, ışık dolu bir ortamdaymışım gibi gözlerim kısılmıştı. Bedenim kaskatı kesilmişti. İçimde bir yerde, kendini kaybeden hücrelerim vardı. Bu akşam, bedenim bedeniyle, ruhum ruhuyla birleşecekti. Kendini saklayan gözlerinden ilk defa bu kadar güçlü okunuyordu bu. "Çünkü Kukla, efendisinin hislerine karşılık vermiş."

Uzay Soykar'ın Kukla'sıydım ve intikam ateşi vücudumu sararken, alev almış iplerimi ruhuna dolayacaktım. Aşağı düşerken, onu da yanıma alacaktım.

Bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesmekle kalmıyor, bedenimi yakıyordu adeta. Titrek nefes, nefesim gibi titreyen dudaklarımın arasından kısık ve heyecanlı çıkıyordu. Isınan bedenim, sırtımda hissettiğim sıcak su buharından değil, Uzay'ı arzuladığımdan dolayıcıydı. Ölesiye bir arzu vardı, ruhumun en ücra köşelerinde büyüyen. Parmaklarımı, yüzünde, vücudunda gezdirmek ve dudaklarımı, gezdirdiğim her bir noktaya değdirerek beni hissetmesini istiyordum.

Dudaklarım, dişlerimin altına esir alındı. Kulaklarımı yakan sıcaklık yavaş yavaş aşağıya doğru yol almaya başladı, dokunduğu

yerde fazla oyalandı. Elinin bir kısmı havluya, bir kısmı tenime değiyordu. Köprücük kemiklerim, omuzlarımı germekten belirginleşmişti.

"Onayın varsa," diye mırıldandı, bana yaklaşarak. "Uzun süredir aklında olanı gerçekleştirmek istiyorum."

Dudaklarımı serbest bıraktım, dudağımın sol kısmı üste doğru kıvrılır gibi oldu. Elimi elinin üzerine koyarak havluyu açmasını sağladım. Havlu, yer ile buluştuğunda çıkan hafif ses, zincirlerin kırılması gibiydi. Gürültülü ama özgür hissettiriyordu.

Uzay, gözlerini bir süreliğine yumdu. Göğsü hareket etmiyordu neredeyse. Açtığında, gözbebekleri tüm maviliğe karşı hâkimiyet kurmuştu. Sadistçe bir arzu parıldıyordu gözlerinde.

Ellerimi, gömleğinin en üst kısmına doğru çıkardım. Düğmeleri, sabırlı ama olabildiğince hızlı bir şekilde çözdüm. O zamana kadar, bakışları hep gözlerimdeydi. Tepkimi ölçüyor, iznime inanmıyormuş gibiydi. Karşısında tamamen çıplak ve savunmasız haldeyken, nasıl bu kadar cesaretli olduğumu merak ediyordu. Gözlerinde büyüyen şehvet kırıntılarını beslemek, son derece hoşuma gitmişti.

Gömleğini ve pantolonunu üzerinden çıkarmama izin verdi. Ona izin vermeden, gözlerine çevirdim bakışlarımı. Bakışlarımdaki kararlılık, düşüncelerini bozguna uğratmış gibiydi. En önemlisi de bu büyük bozgun, hoşuna gitmişti. Sınırlarımı merak ediyordu. Zorlamaya niyetlendiğim ama daha çizgisinden bile emin olamadığım sınırlarımı.

Okyanusun dalgaları kayaya çarpacaktı ve kayanın başı dönecekti bu sefer. Okyanusun hareketli dalgalarında bir savaşçı ruh vardı, asla pes etmeyen ve zora koşan, kayaya ayak uydurmaya çalışan.

Birkaç adım attı bana doğru, bedenim, bedeniyle olan yakınlığını, etrafa yaydığı sıcaklıkla belli ediyordu. Çıplak bedeni, etkileyici bir elektrik saçıyordu etrafa ve hayran kalmamak elde değildi. Sağ eli kalçalarımın dokundu. Parmakları sırtımda gezdi, bedeni ise vücudumu geriye doğru itti. Bacaklarım, ısınmış küvetin dış kısmıyla buluştu. Demek ki su o kadar sıcaktı ki, sopsoguk mermerin, emri altına girmesini sağlamıştı.

Uzay'ın dudakları, aralık olan dudaklarımı bulduğunda, bir daha bırakmamak istercesine birleşti. Elleri kalçalarımı buldu, güçlü elleri bedenimi kaldırdığında, bacaklarını beline doladım. Nereye sonuna kadar dolmuş geniş küvetin içine girdi.

Nefes almak için, sadece saniyelik bir an birbirimizden ayrılmıştık. Dolgun, yumuşak dudaklarını tekrar karşılamadan önce ağzımdan küçük, daha da büyümek isteyen, istikrarlı olacağını belli eden bir inilti çıktı. Karnımın alt kısmına ağrılar giriyor, kıvrılmamak için zor duruyordum. Ama dudaklarımı, tenini tekrar hissettiğimde hepsi geçiyor, benim için sadece o kalıyordu görüş alanımda. Siyahın ta kendisini hissetmemeye rağmen, siyah dışında her şey siyahtı.

Sıcak su irkilme neden oldu, hafifçe geri çekildim. Derin bir nefes alayım derken, bir süre daha kendime gelemeyeceğim. Uzay'ın boynumda gezinen dudakları ile fark ettim. Ellerim, yumuşak saçlarına dolandı. Çok nazik davranıyordu fakat başını, hafifçe bedenime bastırmam ile tüm kibarlık yok oldu. Morartacak kadar kaba, zevk verecek kadar farklı öptüyordu.

Kısıp çığlık, boğazıma takıldı ama çıkmadı. İniltiler birikti, birikti ve birikti... Hepsinin, dudaklarımın arasından kurtulması, bir yıkama yol açardı. Hayatımda hiç tatmadığım, ne olduğundan bile tam olarak emin olmadığım bu hareketler; kendimi dorukta, uçuyormuş gibi hissetmemi sağlıyordu. Bedenimin bir kısmı, oldukça sert ve ağırlıydı; bir kısmı ise yumuşak, sert darbeleri bekliyor gibiydi. Ne yaptığımdan, neyi nasıl yaptığımdan emin bile değildim ama içimden geldiği gibi davranıyordum.

Ellerim, Uzay'ın başından ayrıldı ve aşağılara, kollarına ve göğsüne doğru yol almaya ve oralarda oyalanmaya başladı. Uzay durdu, uzun ve kesilmeye başlayan nefesi, göğsümün biraz üstünde durduğu noktayı yakıyordu. Ne yapacağını belirliyordu, bir yandan da. Daha önce, bu kadar yavaş ve acısız bir şey yaşadığına emin değildim. O, her zaman sert olan ve can yakan, yakarken zevk alan taraf olmuştu. Benimle ne kadar ileri gidebilir, ne kadarına izin verebilir bilmiyordum.

Parmakları ruhumun titreyerek silikleşmesini sağlamıştı, yeni-

den. Bekâretimi vereceğim adamın, unutmak isteyeceği bir kadın olmak istemiyordum. Ona istediğini veya yaşadığı en iyi anları verebileceğimi sanmıyordum ama en azından nereye kadar koşarak gidebileceğimi görmek, Uzay'ın onun için denediğini hissetmesini istiyordum.

“Sınırları zorlamak istediğim aşikâr,” diye fısıldadım. Çok zor-
du. İntikam için bu denli kavrulurken, onu hissetme arzusun da kabarması acı vericiydi.

“Sınırları zorlamak...” Mırıldanırken şaşkın, ip üzerinde yürü-
yormuş gibi tedirgindi. “Nefret edeceğin bir şey yapmayacağım.”

Bedenimi nazik bir şekilde kaldırdı ve kalktığı basamağa koydu. Ellerini saçlarında gezdirip, saçlarının ıslanıp geriye doğru yatma-
sını sağladı. Bacaklarımı kendime doğru çekerek büyülenmiş bir
şekilde ona baktım, o sırada sudaki köpükler önümde dans edi-
yordu. Ruhum ise bedenimden anlık bir süre ayrılarak, köpüklere
eşlik etti. Mutluydu, mutluydum. Heyecanlıydım ama içimde bir
yerlerde, acı vardı. Derinden, eskilerden gelen bir acı. Ve bu acıyı
gidermek, her şeyden daha fazla istediğim bir şeydi.

“Değişen ne?” Kalçalarına kadar suyun içindeydi, bana doğru
hareket eden bedenin önünde sular saygıyla ona yol açıyordu. İhti-
şamlı bedeni köpüklerle süsleniyordu.

“Sen,” Ayağa kalktım ve tam karşısında durdum. “Beni düşü-
nüyor olman. Bana fazlasıyla ilgi duyuyor olman.”

“Fazlasıyla ilgi duymak mı? Fazlasıyla, mütevazı bir cümle.”
Kollarımı boynuna sardığımda, küvetin dışına taşıdı bedenimi, ya-
tağa gelene kadar duraksamadı. “Sana ilgi duyan aptal adamdan çok
daha fazlası var içimde.”

İlk defa, yatağa yatan çıplak bedenime kaydı gözleri. Uzun bir
süreliğine. İlgiyle, merakla, kalbimi hızlandıracak yumuşak bakış-
larla bakıyordu bedenime. Onun gibi mükemmel değildim, ku-
sursuz bir vücudum ve çok çalışmaktan güzelleşmiş, güçlenmiş
kaslarım yoktu. Neredeyse kemiklerim sayılıyordu, kolumu bük-
sen kırılacak gibiydi. Bu ilahi güzellikteki adam, beni nasıl istiyor-
du bilmiyordum. Onu yüksekte, kendimi alçakta görmek değildi
sorun.

Sorun: zor arzulara, zor yollardan geçip kavuşmak ve denenen zor yollar yüzünden yıpranmış olmak, kendine olan güvenini yitirmektir.

Bakışlarını kaldırdı, çatık kaşlarına baktı. Ardından da gözlerini, yüz hatlarını bir kez daha ezberlemek istemiş gibi yüzünde dolaştırdı. "Sana, sapkın zevklerini göstermeyeceğim. Ve sapkınlık olmadan da zevk alabiliyorum, sadece senden. Küçük... Dudaklarının ve cansız ruhumu süslediğin parıl parıl kalbın bile her şeyden daha farkı. Senin bedeninde, bana verilebilecek en güzel hediyeler var."

Gözlerini kapadım, hafifçe eğilerek yüzünü yüzüme yanaştırdı. Elini, bileğimden koluma doğru çıkardı. "Ruhunun, benim olduğumu söyler misin? Benim ruhum senin çünkü."

Sorusu o kadar güzeldi ki! Bir mal, emri altında bir köle gibi bahsetmiyordu ruhumdan, değer verdiği en güzel parçası gibi anlam yüklüyordu kelimelerine, ses tonuyla.

"Ruhum senin, Efendi. Ruhum, tamamen senin." Gri fırtınanın başını döndürmesine bir kez daha izin verdim. "Her şeye rağmen hissettiklerim tamamen gerçek ve yine sana ait."

İkimiz de sözlerimin sonrasında soyut olarak gelen, ama, kelimesini biliyorduk. Ama amacımdan vazgeçmiş değilim ve mantığımı, duygularımın kör etmesine asla izin vermem.

Uzay ise üzerimdeydi, bedenimin kalkmasını engelliyordu ama beni zorlamıyordu. İstedğim zaman yataktan ayrılabilir, vazgeçebilirdim. Seçenek sunuyordu yine benim için.

Elimi, kollarına, tenine doğru hareket ettirdim. Her zamankinden yavaş hareketlerim. Dudakları bedenimi tutkuyla arşınıyordu, yanan bedenim ateşin üstündeki su gibi kaynıyordu. Tutku dolu öpücükleri arasında kıpırtılarıma ara vermem imkânsız görünüyordu.

Bedenim kasıldı, sırtım dikleşti, Uzay'a sarıldım. Bulunan tek ve en güvenilir emniyet kemerime. Kısa saçlarımı görüşümü kapıyordu ama kollarım, Uzay'ın bedenine sarılmış, başım ise göğsüne baskı yapar haldeydi. Saçlarım, yüzüme yapışmış, ilk defa görmeye başlayan bir bebek gibiydim. Şaşkın, korkmuş ve anlaşılmayan bir şekilde mutlu, aynı zamanda üzgün.

"Her şeyi, olduğundan fazla zorlaştırıyorsun," dedi dudaklarımın doğru. Dudaklarımın arasından ayrılan nefesimi, çenesi ile etkileşim içindeydi. Parmaklarımı boynuna dokundurdum, bir su damlasını takip ederek aşağı indirdim, nefesinin dışarıya hızlı bir şekilde verildiğini fark ettiğimde başımı kaldırdım ve tutkuyu arşınlayan nefesinin, boynumu süslemesine izin verdim.

Daha fazlasını, daha sert dokunmasını ve fazlasıyla heyecanlandıran dudaklarını vücudumda istediğimi belli etmeye çalışırcasına vücudumu, vücuduna bastırdım.

Dudaklarımı buldu, aç ve talepkâr bir şekilde beni öperken, elleri karnımdan uzaklaşmış, gezintiye çıkmıştı. Hafifçe geri çekilerek, dudaklarına doğru iniltimi serbest bıraktım. Heyecandan gözkapaklarımı kısıyor, nefesim çok daha fazla düzensizleşiyordu.

Başını kaldırdı, suratı gerilmişti. Bedenimi geriye doğru yönlendirerek, sırtımın yatak başlığına değmesini sağladı. Ellerini başımın iki yanına koydu. Elleri iki yanımdayken, boynumu, kürek kemiğimi, omzumu ve göğsümün üst kısımlarını öptü. Ve ben, kelebek dokunuşundan inanılmaz derecede etkilenmiştim. Dudaklarım titremeye başlamıştı. Bunu fark etmesini istemiyordum, o yüzden başını kaldırdığı anda, alt dudağını dudaklarımın arasına alarak ısırdım.

Elimi yanağına yerleştirdim, başını hafifçe sola yatırdı ve gözlerine baktı. Ona biraz daha yaklaştığımda belli belirsiz bir karanlık kapladı ifadesini, tutku dolu, istekli karanlık dumanın gölgeleri, elmacık kemiklerinin alt kısmına tünemişti. Vücudunu hızla hareket ettirdiğinde nefesim kesildi, bir çığlık çıktı ağzımdan. Vücudum havaya kalkmış, Uzay ile yer değiştirmiştim. Ellerimi omuzlarına koydum. Bir süre kendimi alıştırılmaya çalışarak, orada duraksadım. Ardından, Uzay'a ayak uydurdum. Gözlerindeki alevden cesaret alarak derin bir nefes aldım. Uzay, kalçalarını hareketlerime göre kaldırdığında, dillendiremediğim kelimeleri, utangaç bir gülümseme ile kasılan yanaklarımı belirtti.

Bedenimi, inanılmaz bir titreşimdeydi. Vücudumu, olduğundan daha hafif ve gökyüzünde süzülüyor gibi hissediyordum. Boynuna, gerildiği için boşluk haline gelen iki köprücük kemiğine

doğru üfllediğim nefesimi tuttum. Başımı kaldırdım ve Uzay'ın, beni, izleyen gözlerine baktım. Bedenimde bir rahatlama hissediyordum ama düşüncelerim tam tersi bir tepki veriyordu.

Çılgınlar gibi bağırarak, zaferin verdiği alık çılgınlıkla dans etmek istiyordum. Karşımda duran, kendimi feda ettiğim adam, büyük bedeniyle küçük hissetmemi, gözlerinde soğuktan yanan hisleriyle değerli olduğumu düşünmemi sağlamıştı. Ruhuna kurban olduğum adam, bu gece benimle birlikte olmuştu. Kendi isteklerini boşa sayarak, arzularımı doyurmuş, yatıştırmıştı.

Bu adam, elimde olan tek ve her şeydi.

Geriye doğru çekildiğinde bana yaklaştı. Bakışlarımı kısa bir süreliğine ısladığı için koyulaşmış olan örtülere diktim, ardından da Uzay'a baktım. Gözleri, doyumsuz aslanları anımsatıyordu; vahşiydi. İtiraz eder, gördükleri ona zevk veriyormuş gibi inledi; erkeksi, kaba sayılabilecek bir tondaydı. Ama mükemmeldi, duyduğum en güzel ses tonuydu. "Beni öldürüyorsun."

Kırpıklarımın altından bakmayı denedim, gözbebeklerime kadar bulanmış olduğum ve dur durak bilmeyen bir kıpırtı vardı çünkü. Hafifçe kıvrıldı dudaklarım, hafif hüznü ve rahatlama doluydu. "Ne güzel bir ölüm."

28. BÖLÜM

“DÖNÜM”

Karnıma saplanan acı ile gözlerimi açarak iki büklüm hale geldim. Üstümdeki örtüyü açarak, terli bedenimi banyoya yönelttim. Her bir adımında vücudum kasılıyor, yeniden eğilmek zorunda kalıyordum. Adet sancısı mıydı bu? Oysaki biteli daha bir, bilemedim iki hafta olmuştu!

“İyi misin?” Aralık kapının ardındaki sesi duyduğumda başımı kaldırdım. Dün, gözümün önünde canlandığında donup kaldım. Yanaklarımın içini kemirerek bakışlarımı indirdim, ağrı bir daha saplandığında, acıyla inleyerek eğilebildiğim kadar eğildim. Bu sefer sesinde hafif bir alay sezmiştim. “Ne oldu?”

“Git buradan,” diye hırladım. Beni utandırmaya ne de çok bayılıyordu! “Git buradan yoksa kafanı koparacağım!”

“Benim suçum mu?” diye sordu, tek kaşını kaldırarak. “Üstte olan sensin, yavaş...”

“Allah aşkına, kapa çeneni! Çok olgun bir hareket, geç dalganı sen.” Öfkeden, omuzlarım dahi titriyordu. Dalga geçmek için birlikte olmuştu sanki, beni utandırmak için. Gözlerini hâlâ hatırlıyor olmasam, bu tezi kendimce doğrulayabilirdim.

Uzay benimle ilgilenmek için bir adım attığında bağırdım, çıkması için. O kadar gür ve etkiliydi ki sesim, bir süre duraksamasına neden olmuştu. Tekrar, tekrar bağırmaya başladım çıkması için. Bana yaklaşan her bir adımında sesimin şiddeti arttı, evi titretecek raddeye gelmeye başladı. Ve Uzay, sözüme uyarak banyodan çıktı.

Dün akşam yaşanmasaydı, aklım karışmayabilirdi. Ellerimi bacağımın iki yanına koydum ve acıyan ses tellerimin elverdiği kadar çığlık attım. İntikam için gelmişken, onunla birlikte olmuştum. Tamamen kendi isteğimle. Şimdi olsa yine isterdim ve aynı şeyi tekrardan yapardım. Kontrolden çıkan hormonlarım değildi bunun sebebi, delicesine bağlı olmamdı Uzak'a.

İstedığım intikam, durdurulamazdı. Ama benden bir şeyler götürecekti, belki tüm kalbimi. Belki de vücudumun bir parçasını. Zarar görenler arasında olacaktım, en fazla zararı gören ben olacaktım. Neden? Çünkü seviyordum ya, Uzak'dan fazla seviyordum.

Günler geçiyordu yavaş yavaş, Uzak ile sağlıksız ve tek tük diyaloglarım oluyordu. Odamdaki camın karşısına oturmuş, güneşin doğuşunu ve batışını izliyordum. Her bir hareketini, dakikasına kadar ezberlemiştim. Bedenim beyazlıyordu, tüm gün kavurucu güneş ile aramda sadece filmli bir cam olmasına rağmen. Belki de bedenim beyazlamıyordu, ruhum bedenimden çıkmaya yakındı.

Uzak, beni bir yerlere götürmeyi denemişti. Benim için uğraşıyordu ve günden güne kötüleşiyordu. Kendini suçlayıp suçlamadığını merak ediyordum. Benimle birlikte olduğundan değil, en başta bana zarar vermeye kalktığından ve bunu başarıyla yaptığından. İçime kapanma sebebim her şeydi. Peki, benim her şeyim ne idi?

Uzak Soykır. Kendimden, her şeyden daha çok sevdiğim adam. Geceleirim kâbus doluydu, Turna vardı, Uzak vardı. Bu sıralar Turna'nın sesi çok çıkıyordu ama sesini nasıl çıkardığından haberdar değildim. Olmak da istemiyordum.

Uzak, Görkemler'in balayından döndüğünü söylediğinde, boş bakışlarım izledi hareketlerini. Gardiroytan birkaç parça kıyafet çıkardı ve giymeyeceğimi bildiği için kendi giydirmeye başladı. İtiraz etmeden onu izledim, başımı sağa doğru eğerek yüzüne bakmaya çalıştım. Gözlerimi ardına kadar açtım, nedenini bilmeden. "Nasıl hissediyorsun?"

Cevap vermedi, parmaklarımın avucuna kaymasını sağladı. Beni nazikçe kaldırdı ve arabaya doğru hareket ettirdi. Konuşmadı. Görkem ve Serpil'in evine gidiyor olamazdık, çünkü onların

burada artık bir evi yoktu, balayına gittikleri ülkeden bir ev satın almışlardı. Uzay da oraya taşınmamızı istiyordu ama oluru yoktu benim için.

Kafede veya benzeri bir yerde buluşacak da olamazdık, Turna kulaklarını dört açmıştı. Hatta öyle ki, Uzay arabada ayrıca bir silah taşır olmuştu. Torpidoda, ne olur ne olmaz diye bana da söylemişti yerini.

Onun yerine dağlık bir alana girdik. Dar ve engebeli yol, solmuş çimlerle dolu geniş bir alana açıldı. Arabayı gelişi güzel park eden Uzay, arabayı çalışır halde bırakarak indi. Şaşırmamıştım, burayı Turna zor bulurdu ve güvenli sayılırdı.

Arkasından inmedim, elimle başımı ovuşturdum. Mutlu olmayacak mıydım, olamayacak mıydık?

Lugatımızda yoktu belki de mutluluk. Hep diken üstünde gezmek, tehlikeyi beklemek ve ona hazır olmak zorundaydık.

Torpidoyu açarak silahı elime aldım, Turna için değildi. Soğuktu, mermilerin ağırlığı ile silahın kütlesi birleşmişti, güzel bir adamı öldürmeye layık güzel bir silahı.

Arabanın birkaç adım ötesinde bekleyen Uzay'a baktım. Varlığımın ilk defa bu kadar yoğun olduğunu hissetmiş olmalı ki, fazlasıyla ciddi bir şekilde arkasını döndü, elime bakmadı ama taşıdığım fazladan ağırlıktan haberdar olduğu belliydi. Gözleri soğuktu ve tüm ifadesini soğuklaştırıyordu bu. Bulutlu hava, sanki birazdan kar yağabilirmiş gibi kararmış ve buz kesmişti benim için.

"Aynaya baktığında ne görüyorsun?" diye sordu, beklemediğim bir anda.

Tam on iki kemiğimi sayabildiğim an geldi gözümün önünde. "Perişan halde bir çocuk."

"İşte," diye fısıldadı, gözlerinden anlık bir pişmanlık geçti. "Perişan hissediyorum. Kelimelerim kan ağlıyor, görüyor musun Sa-vaşçı?"

"Umarım..." dedim kısık bir ses ile. "Umarım bedenim de kan ağlar, son damlana kadar. Ve ağlarken sonsuz acıyı her bir zerrede hissedersin. Acı çek Uzay Soykır. Benim için acı çek ve yenilgiyi, pis kokusuyla beraber damağında hisset! Bunu hak ediyorsun!"

Dudaklarımı, yalanlar için bir kez daha aralandı. Gözlerim doldu. "Sana hep acıdım ama şimdi acımiyorum. Sen yaralı ruh değilsin, yaralayan ruhsun."

Gözlerini kapadı, ellerini iki yana açtığı anda, rüzgâr onun emrindeymiş gibi üzerine büyük gelen tişörtünün bol kısımlarını havalandırdı. Saçları rüzgâr ile uzlaşıp, veda dansına tutuldu. "Koku alıyor musun? İntikam, kan kokuyor."

Elimi kaldırdım, silahı iki elimle de kavradım. Silahı sıkın elerimle birlikte, vücudum da renk atmıştı. "Belki de canınla ödeyeceksindir her şeyi, belki de kanın intikam için en uygun renk."

Gözbebeklerinin sakladığı griler hüznünlü bir şekilde kendini gösterdi. Ellerime yabancı silah, kusursuz bir bedeni mahvetmek için birebirdi. Her bir kurşununa acımı bulaştırmıştım sanki. Merhemim, tüm bedeni zehir gibi sarmalayacak ve çürütecekti. Ellerim tutmıyordu ama hedefim Uzay'ın kalbiydi. Hareket etmeyeceğini biliyordum, gözlerimi kapatarak düşünmeyi kestim.

Mutlu son yoktu. Kocaman bir belirsizlik var olmuştu her zaman.

Elimin ısısının sıcaklaştırdığı silahtan, alevler içinde yanan kurşun, soğuk bedene yol aldı ve hedefini buldu.

Silah elimden düştüğünde, ruhumdan ve vücudumdan bir şeylerin eksildiğini hissettim. Uzay'ın gözlerine baktım, dizlerinin üzerine çöktüğünde ben de aynısını yaptım. Benim sevgim, olması gerekenden çok daha fazlaydı ama onunki azdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve bedeni, sararmış çimlere serildi. İhtişam söndü, karanlık kapladı.

Belki de gözlerim bir anlığına kararıştı; çünkü bedenim, Uzay'ınki gibi yere düştü. Nefesim tıkanı, önümde koşuşturan ayaklar bile görüş alanımı engelleyememişti. Ta ki Uzay'ın bedeni önümden kalkana kadar. Bir süre görüntü sessizliği oldu.

Ardından, tanıdık kollar tarafından kaldırıldım. Külçe gibi yığılmıştım, Görkem'in kollarına. Bedenimi sarsıyor, neler olduğunu söylememi art arda isteyip duruyordu. Bir süre sonra, konuşmadığımı anlayacak ve susacaktı.

Canımdan, can alınmıştı. Gözlerim perdelenmiş, kulaklarım

tıkanmış, ses tellerim kopmuştu, bedenim hareket etmiyordu. Nasıl konuşabilirdim, nasıl anlatabilirdim derdimi? Bir buçuk yıl boyunca susmuşken, şimdi mi söyleyecektim içimde, günden güne parlayan kötülüğü?

Sevdiğim adamı vurmuştum ben, adalet için. Peki neden adaletin kendisi gibi değil de, adaletin kurbanı gibi hissediyordum? Belki de adalet diye bir şey olmadığındandı. Neden gri gözlerin ardından, yaşlar döküyordum? Belki de şeffaf gözyaşları siyaha bulandığından, gri gözler kapandığındandı.

Ruhum ağlıyordu, bedenim değil. Kalbim ağrıyordu, göğsüm değil.

Görkem beni arka koltuğa yatırmıştı, sadece parmaklarım oynuyordu. O da, silahın varlığı yok olduğunda. Silaha verdiğim emirin şaşkınlığından. Kurşun, Uzak'ın bedeninde bir yere isabet etmişti, onu devirecek kadar önemli bir yerdi. Belki de kurşun, esaret dolu olduğundandı.

İntikam duygusu kaybolmuştu. Hiç olmamıştı aslında. Adaletti hepsi, adaleti istiyor olmamdı. Gözümü kör etmişti, ta ki adalet diye bir kelimenin eylemi olmadığını fark edene kadar.

Bedenimin sedye üzerinde hastaneye taşındığının farkındaydım. Gözlerimi hiç açmamıştım ama insanların telaş kokan bedenlerini fark etmeme engel değildi. Özellikle Görkem, kendini kaybedecek gibiydi. Arabada birçok kez benimle konuşmaya çalışmış, hüsrana uğramıştı.

Uzak Soykır'ı vurmuştum, puslu kalbinin yakınındaki zehirli, koyu sarmaşıklardan.

28. BÖLÜM

"TAKI SOĞUK RUH, TEK SICAK BEDEN"

Kendime tam olarak geldiğimde, gözlerimi açabildiğimde barm zonklayordu. Kalbimden daha hızlıydı bu zonklama. Kalbimmin ritmi ise, vavaşlamak bir vana, düzensizleşmişti. Her bir nefesimde salıyordum göğsüm, öksürme isteği uyandırıyor. "Uzay nerede?" diye sorduğumda, sesim tek kaldığım odada yankılandı. Çatlak sesim bir daha kendini gösterdi. "Yaşıyor mu Erendi? Yoksa onu öldürdü mü Kukla?"

Uzay'ın alavlı, hazır cevaplı cümlelerini beklemiştim. Yoktu. Var olan tek şey, hiçlikti.

Dört gün boyunca hiçlik kuyusunun içinde süründüm. Ne zaman çıkmak için bir basamak atlasam, üzerime ağır taşlar yıkılıyor. Kalkmam uzun sürüyordu.

Dokunmadığım yerneği almak ve değerleri kontrol etmek için içeri giren hemşireye, belki bininci kez Uzay'ı, Görkem'i, Serpil'i sordum. O, soruma cevap vermek yerine konuyu değiştirdi. "Yarın, yataktan ayrılabilirsiniz. Anı, fevri hareketler yapmamak kaydıyla, yarın itibarıyla evinize gidebilirsiniz."

Çıkışında ayağa kalktım, vücudumdaki kabloları söktüğümde makineler tiz bir ses çıkardı ama umursamadım. Çıplak ayaklar ile dolaba yöneldim ve Serpil'in olduğunu düşündüğüm birkaç parça kıyafeti üzerime geçirdim. Burada araba anahtarları, Uzay'ın birkaç kişisel eşyası da vardı. Bir de silah, onu vurduğum silah.

Hepsini elime aldım ve cebime sokuşturdum. Uzay benimleydi.

Kapıya doğru ilerlerken başım dönmüş, birkaç saniyeliğine duruvara yaslı kalmıştım.

Hastaneyi dolaştım, cevabımı alana kadar önüme gelen herkese sordum Uzay'ı. Hasta, hasta yakını, doktor, hemşire demeden. Odayı bulduğumda içime bir acı çöktü, bir şeyler oluyordu sanki.

Adımlarımı hızlandırarak kapının önüne geldim, gireceğim sırada Görkem beni durdurdu. "Girme."

"Gireceğim." Hıçkırık kaçtı dudaklarımın arasından. "Dört gün boyunca kimse yanıma gelmedi, ona ne olduğunu söylemediniz."

"Dört gün boyunca polislerle uğraştık çünkü." Görkem sessiz olsa da, kullandığı ton bağıırıyormuş gibiydi. "O iyi, bugün uyanaçağını söylüyorlar."

"Suçluyum, evet. Onu görmek istiyorum, bir daha istemeyeceğim. Onu görmeye ihtiyacım var. O uyanana kadar."

"Ecre," diyerek kollarını etrafıma doladı. "Biliyorum, güzelim. Biliyorum. Yaptığın şey doğruydu. Suçlu değilsin, seni anlıyorum. Seni çok ama çok iyi anlıyorum. Onu görmek seni mahvedecek. Girmene bu yüzden izin vermiyorum, yoksa ikinizi ayırmak hadim değil. Asla öyle bir şey de yapmam."

Kollarının arasında donakalmıştım. "Beni anlıyor musun?"

"Evet. Seni haklı buluyorum, savunuyorum. Sana değil, Uzay'a birkaç çift lafım var."

Kabullenerek başımı eğdim. Ardından, kalbime bir ağrı saplandı. Hızla geri çekilmek istedim ama Görkem izin vermedi. "Girmeliyim Görkem, bir şey oluyor!" Bağıırarak söylediğim cümleler, Görkem'i benden ayırmıştı. "Lütfen, lütfen! Hissediyorum, ona bir şey oluyor!"

Görkem'in gözbebekleri küçüldü ve benden önce davranarak içeri girdi. O hızla Uzay'ın boynuna sarılmış ellerin sahibine doğru koşarken, hastane ayağa kalkmıştı. Kapının önünde durmam ve içeriye birkaç kişinin girmesine rağmen bedenime çarpan olmamıştı, hayalet gibiydim.

Uzay'ı boğmak isteyen biri vardı ve amacına ulaşıyordu, Görkem onu engellemeseydi.

Adamı, Görkem'in elinden kurtardıklarında, Görkem, başını eğdi, bir süre bakındı. Ardından gerildi, elinde bir şeyi evirdi çevirdi ve sinirle odadan çıktı. Duvara, elinde her ne varsa fırlattı. Arkasından ilerleyecekken, bana hitaben konuştu. Sesi kontrolsüz ve yüksek çıkıyordu. "Burada bekle! Serpil ile burada durun ve sakın bir yere gitmeye kalkmayın, yoksa ikinizi de geri geldiğimde boğarım!"

Ellerimi iki yana açtım, arkasından bakakalmıştım. Uzay'ın kaldığı odaya doğru döndüm, dopdoluydu. Duvara yaslı sandalyelerden birine oturacakken kâğıdı fark ettim ve elime aldım. Buruşuk kâğıdı açtım, okumaya başladım.

"Sürpriz. Bunu beklemiyordun, değil mi? Uzun süre sahalarda görünmüyordum çünkü. Lafı fazla uzatmaya gelemem, eğer not eline geçmiş ise o zaman adam yakalanmış demektir. Soykır'ı öldürebileceğini de düşünmüyordum zaten, yakalanmadan. Kâğıdın arkasındaki adrese bekliyorum, Ecre. Yüz yüze görüşelim. Konuşacağız sadece, yoksa sizi rahat bırakmam.

Kâbus olmaya niyetlenmiş Ceyhun Turna'dan.'

Bu adam asla, sadece konuşmazdı. Bir şeyler çeviriyor, yemi önüme atıyor ve takılmamı bekliyordu. Benim yerime, Görkem takılmıştı yeme.

Arkadaki adrese bakarak hızla hastaneden çıktım. Arabayı bulana kadar uzun süre geçmişti ama daha fazla vakit kaybetmeyecektim.

Arabaya bindiğim gibi Uzay'ın kokusu etrafımı sarmaladı, duraksadım elimde olmadan. Heyecanlandım ve ağlamak istedim.

Parmaklarıma başımı ovuşturarak belimi rahatsız eden silahı çıkardım, yanımdaki koltuğa koyarak arabayı adrese doğru sürmeye başladım. Adreste tarif edilen yer boş bir alandı, önceden satın alınıp işlev görmüş ama sonradan yıkılmış, sadece adı sağlam olan bir yerdi.

Arabayı, yıkık alanı çevreleyen duvarlardan uzak bir yere park ettim. Silahı elime alarak arabadan indim. Sessizlik vardı; ne kuş, ne böcek.

Yavaş adımlarla ilerleyerek içeri girdim, sert sesler kulağıma ye-

tiştiğinde, adımlarımı hızlandırarak yıkık köşkün arkasından ilerledim.

“Sen de, Soykırırlar da ölmeye layıksınız. Soykırırlar, nefret edilesi varlıklar. Onlara destek çıktığın için sen de öylesin. Buraya gelerek ne düşünüyordun?” Turna'nın sesi. “Tüm engelleri kaldırıp mutlu olacağınızı düşünüyorsunuz ama mutluluk size göre değil. Mutluluk, insanoğluna göre değil.”

Görkem'in neden ses çıkarmadığını merak ettim o anda. Tam döneceğim sırada bir el silah sesi duydum. Bir tane ile sınırlı kalmadı, tam üç kere sıkıldı.

Silahlı elimle kavrayarak ilerlediğimde, Görkem'in vurulduğunu düşünmemiştim.

Görkem. Vurulmuştu. Yerde yatıyordu ve cansız görünüyordu.

Ağzımdan, acı dolu bir feryat çıkmadan önce, elimdeki silahın geriye kalan tüm kurşunlarını Turna'nın pis bedenine boşalttım, silah elimden ayrıldı. Görkem'e doğru koşarken önüme Beste geçti, elindeki silahı bana doğrulttu fakat bu beni durdurmamıştı. Sevdiğim iki adam da kurşunun kurbanı olmuştu, onlar gibi olmam umurumda bile değildi.

Beste ateş ettiğinde, bileği ters çevrildiği için hem hedefini şaşırdı, hem de silahı elinden düşürdü. Bedeni, tanıdım biri tarafından sıkı sıkıya tutulmuştu. Ateş. “Görkem'i götür, hızlı ol. Ben buraları hallederim.”

Görkem'in yüzüstü, solmuş çimlere yatan bedenini kaldırdım ve arabaya doğru sürüklemeye başladım. Bedeni ağırdı fazlasıyla ama adrenalin, vücudumda o kadar hızlı ve çok geziniyordu ki, tuttuğum bedeni hissetmiyordum bile.

Görkem'i arabanın arkasına yerleştirdiğimde tüm koluma kan bulaşmıştı ama Görkem'in tişörtündeki kan, çok daha fazlaydı. Koyu kırmızıydı tişörtü. Arabanın kapısını kapayıp öne geçeceğim sırada bileğimi kavradı birkaç parmağı. Sadece bu parmakları kullanmak istediğini düşünmüyordum, hepsini kullanmaya yetecek gücü yoktu. “Sakin kendini üzme.”

Bedenim dondu. “Uzay ve sen... Nasıl desem... Ölmek için fazla ölüsünüz.” Öksürdüğü için cümlesi birkaç saniyeliğine ke-

sildi. "Ben de yaşamak için fazla canlıyım. Birinin ölmesi lazımdı, diğerleri, geride kalacaklar için."

"Ne diyorsun sen be?" diye bağırarak kolumu bileklerinden kurtardım ve tuttuğum gözyaşlarımın burnumu yakmasına izin vermeden, sürücü koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdım.

"Serpil'in saç renginin... Doğal olduğunu biliyor muydun?" diye gülümseyerek sorduğunda, direksiyonda duran koluma sil-dim gözyaşlarımı, görüşümü engelliyorlardı çünkü. "Bilmiyorsun tabii, çünkü doğal değil."

"Çeneni kapa Görkem." Ağzımdan bir hıçkırık çıktı, acı do-luydu.

"Hadi ama... Benim için mi ağlıyorsun?" Kelimeleri söylerken nefes nefeseydi, zorlanıyordu. "Uzay söylemişti zaten 'Bir gün bu salaklığın yüzünden öleceksin,' diye. İnanamamış mıydın?"

Hastaneye, nasıl bu kadar hızlı geldiğimi bilmiyordum ama arabayı durdurduğum gibi dışarı çıktım ve yardım için bağırarak, arka kapıları açtım.

"Allah'ım!" diye homurdandı Görkem. "Bağırma ve sakın ken-dini suçlama. Gereksiz... Gereksiz şeyler için kendini suçlayanlar-dan nefret... ederim. Sizin için, bilerek yaptım bunu..." Gözlerini kapadığında çılgılık attım. "Kırılmış bir ruh daha göğe yükseliyor. Serpil'e söyle, bir süre tek başıma... tek başıma yükselmek istiyorum... Saçma bir şey yapmasın sakın. Aynı şekilde... Sen ve Uzay da. Gözbebeğiniz öldü ama aklınız hâlâ var. Sakın cenaze falan da yapmayın... Nefret ederim..."

Birkaç kişi beni geriye doğru iterek Görkem'e yanaştılar. Birkaç kişi sedye getiriyordu, birkaç kişi ise Görkem'in tişörtünü açmış, kalp masajı yapmaya çalışıyordu. O kadar hızlı davranıyorlardı ki, bir an herkes yavaşlayıp birbirine ve bana baktığında, gözlerimi kör eden yaşlara engel olamadım. Elimle yüzümü kapadım, gerisingeri gönderemiyordum yaşları. Gözlerimi kör edecek kadar tuzlu ve acı doluydular. Yaşlar, tenime karşı asit yağmuru gibi etkiliydi. Değ-diği yeri yakıyordu ve kendine uzun, acılı bir yol çiziyordu. Akvar-yuma yeni giren bir balık olmasına rağmen diğerlerini yiyebilecek kapasiteye sahipti gözyaşlarım. Küçük, şeffaf olsa da güçlüydü, di-ğerlerinin hevesini de alıp gelmişti çünkü.

Omuzlarımdan tutularak sarsıldığımda, ellerin sahibini iterek hastanenin içerisinde koşturmaya başladım. Deli gibi koşuyor, önüme çıkan her ne varsa çarpıyor, yıkıyordum. Ne yapacağımı, ne yöne gideceğimi hiç kimse bilmiyordu. Ayaklarım, sadece hareket ediyordu; gözlerim zaten görmüyordu. Beynim ise düşünceleri harekete geçirmeye kilitliydi.

Görkem ölmüştü.

Boğazımı yakan hıçkırıklar beni durdurdu, koca hastanenin ortasıydım. İnsanlar bana bakıyordu ama yaklaştırmaya tenezzül etmiyordu.

Mutluluk, insanoğluna göre değil. Belki de Turna'nın haklı olduğu tek şeydi bu. Belki de suçlanacak kimse, hiçbir şey yoktu. Doğmuş olmak dışında. Acı vererek dünyaya geldikten sonra yine acı vererek gidiyorduk. Acı, arkada kalanlaraydı hep.

Hayatımda hiç istemediğim kadar hissiz olmayı diledim. Gözyaşları bana aykırıydı, sevgi de öyle. Ama en çok, kendime yabancıydım ben.

Nefes almamı sağlayan tek koku, yanı başıma geldi. Kollar, bedenimi sardı ve kendine doğru çekti. Sert göğüs, gözyaşlarımı sonucunda yumuşayan yanaklarımı yoğun bir etkileşim ile ağırladı. Titreyen bedenimin durgunlaştığını o an fark ettim.

"Ecre," dedi Uzak, kafasını eğerek. "Sakin ol ve beni dinle." Kurşun yarasını unutup ona biraz daha sokuldum, hıçkırıklarım iç çekişlere dönüştü. "Buradan, hemen şimdi gidiyoruz ve sen ağlamayı kesiyorsun."

"Ama..." Neye itiraz edeceğimi seçemedim. O kadar çok vardı ki... "Serpil'e söylemem gerek... Ona... Görkem'in, onun için kendisine zarar vermesini istemediğini söylemem lazım."

"Hayır, hiçbir şey yapman lazım değil." Bedenimi hareket ettirdi, nereye gittiğimizi görmüyordum ama güveniyordum ben. Uzak'a güveniyordum. "Serpil, Görkem'in içini biliyor."

Ve... Yeniden ağlamaya başladım, Uzak'ın göğsünde, yavaşça yürürken.

Bindiğimiz araba kime aitti, nereden geldi hiçbir fikrim yoktu ama soramayacak kadar önemsizdi, saçmaydı. Kelimeler ilk defa

bu kadar gereksiz geliyordu. Ne barış, ne de savaş istiyordum artık. Umudum yoktu, umut edecek bir şeyim kalmamıştı.

Arabada günler geçirmiştik. eve gitmemiş veya araba dışına, hava almak dışında çıkmamıştık. Benim için yapıyordu bunu Uzak. Beni düşünerek yapıyordu, çünkü bu araba dışında gidebileceğimiz her yerde Gökem ve Serpil'in anısı vardı. Uzak'a hastaneye gitmeyi öneriyordum yarası için ama her seferinde direktsem de, onu bile yapmıyordu. Sadece bir kere, temizlenmek için otellerin birinde duraksamıştık birkaç saatliğine. Arabayı kullanmama da izin vermiyordu, arada dinlenmesi için duraksamamız gerektiğini söylüyordum uzun süre, anca o zaman beni dinliyordu.

Bir benzin istasyonunda daha durduğumuzda, arabadan çıkmadan önce Uzak'ı durdurdum. "Cenazeye gidebilir miyiz?"

"Önemli olan ölüsünü görüp acı çekmek değil, kafada öldürmek. Gökem'i öldürmek imkânsız, onun öldüğünü düşünen insan topluluğu ile aynı yerde bulunmam ben," dedi sinirle. Ama siniri bana değildi. "Gökem ile karşılıklı düşüncelerle yaşadık, et kaplı bedenler hiçbir zaman arkadaş olmadı. Onun cansız bedenini görmem veya görmemem, aklımdaki Gökem'e zarar vermez. Hiçbir zaman ölmeyiz biz, birbirimizin aklında."

"Senin için değil, benim için," diye mırıldandım, hissiz bir iç çekerek. "Orada bulunmak zorundayım."

Bir süre bana baktıktan sonra arabadan indi. Geri döndüğünde, araba boş gezinmeyecekmiş gibi görünüyordu. Bir hedefi vardı sanki.

Ve hedef, cenazeydi.

Soğuktu hava, uzun süreden sonra. Güneş yoktu, ay yoktu, bulut vardı; bir de bulut olmak isteyen insanlar.

Kimsenin görüş alanına girmeyeceği bir yerde durduk ve arabadan indik. Ağaçlardan birine yaslandım ve sessizce ileriye baktım. Kalabalık değildi, hem de hiç. Gökem, Levent, Serpil, İlayda ve kim olduğunu çıkaramadığım birkaç kişi vardı. Serpil, İlayda'ya sarılıyordu. İlayda ise Serpil'i bırakmamaya ant içmiş gibi sarılmıyordu. Sarılmak, koruyup kollamak için mutlu olmaya gerek yoktu. İlayda'nın gözleri, Serpil'in titreyen vücudu anlatıyordu bunu.

Birkaç saat geçti, hava kararana kadar orada bekledi Serpil, aynı zamanda ben de. İlayda, zorla onu kaldırmaya yeltendi, Serhat'ın yardımı sayesinde oradan uzaklaştırdılar onu. Kocasından uzaklaştırdılar, sevdiği adamdan. Bağırarak istedim onu bırakmaları için ama Uzak izin vermedi. "Kendi iyiliği için gitmesi gerekiyor. Fazla bile kaldı."

Sesimi çıkarmadım, arabanın ön kısmına yaslanmış Uzak'a doğru ilerledim. Yüzümü inceledi, gözleri suratımın her bir zerresinde gezdi. Gözlerimi gözlerinden kaçırdığımda, canı acımış gibi yüzünü buruşturdu.

Gözlerim açıldı. Göğsündeki yaranın üzerine hafifçe dokundum, kanamıyordu. Yarasına bir şey mi olmuştu? "Seni vurduğum... Vurduğum için özür dilerim, ben... Hastaneye gidelim, acıyor mu?"

"Hak ettim. Hayır," diyerek bileğimi tuttu ama kendinden uzaklaştırmadı. "Orası değil, orası acımiyor." Parmaklarımı, kalbinin üzerine götürdü. "Burası acıyor, hem de çok."

Bir kez daha döküldü gözyaşlarım, Uzak için. Bedeni ve ruhu için.

Elim kalbinin üzerindeyken, bakışlarımı elimden ayırdım. Yüzüne çevirdim. Teni beyazlamıştı ama hâlâ aynı görünüyordu. Kumral saçları gür, normalden uzundu. Gözleri tenine çok yakışıyordu; gri taneli buz mavisiydi ama gözbebekleri yok denecek kadar küçüktü. Kilo kaybettiği için, elmacık kemikleri çok daha fazla görünür olmuştu, yüzü daha da sert bir ifade sergiliyordu. Güzel adamdı, bana göre her türlü mükemmel olardı.

"Efendinin canı, Kukla'dan çok daha fazla acıyor," dedi, başımı göğsüne yasladığımda."

"Kukla, efendisini iyileştirecek." Kollarımla, yavaş bir şekilde iri bedenini sarmaladım. Her şeyden daha rahattı burası, kalbinin iç kısmı.

"Artık ne Efendi var, ne de Kukla," diye fısıldadı saçlarıma doğru. Sert esen rüzgâra karşı bile bu denli ahenkle hareket etmiyordu saçlarım. Arabaya yaslandım, Uzak'dan ayırdım ellerimi ama onun sağ kolu, omzumdaydı ve beni kendisine doğru çekmiş, nefesiyle

saçlarını okşamaya devam etmişti. "Biz, kuklanın kopmuş ve birbirine dolanmış ipleriyiz, tek bir ipiz. Kimseye bağlı değiliz, bizi kontrol edebilecek hiçbir şey yok. Birbirimiz dışında."

Kadın, narin gülümsemesinin altında mutlulukla harmanlanmış üzüntüyü herkesten sakladı, son defa. Yanındaki adama çevrildi bakışları. Kalbi hızlanıyordu her seferinde, aman vermeden. Tek ve her şeyi dışında, elinde hiçbir şeyi yoktu ama yetiyordu ona sevdiği, âşık olduğu adamı.

Adam bir kez daha imkânsız arzuladı. Sesinin titreyeceğini düşündüğü için kelimelere gerek görmedi, fazlasıyla konuşmuştu. Ağlamak istedi; kazandığı kadın, kaybettiği adam, kazandıkları ve kaybettikleriyle bulduğu benliği için. Ruhsuz adam, kadını değiştirmiş; kayıp kadın, adamı değiştirmeye mahkûm etmişti. Kendileri için değil, birbirleri için değişmişlerdi.

İki sönük kalp bütünleşmiş, beraber parlamaya başlayıp ısınmışlardı. Bu sefer, kadının sessizlik senfonisi, anlamsız bir gürültü içinde değildi. Sevinç nidaları vardı, sessizliğe karışan. Kaba adamın zarif dansı, silahlarla değildi artık. Dans, kadının gülüşüyle şekilleniyordu, gözlerindeki sevgiyle bütünleşiyordu.

İki soğuk ruh, tek sıcak bedendeydi.

Bazen ölüm, bazen doğum, bazen de acı mutluluktu. Her şeyin mutlu bir yanı, her hikâyenin kendine göre mutlu bir sonu vardı. Var olmuş adam ile tükenmiş kadın için ise mutluluğun kefareti doğum, ölüm ve acıydı.